

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAGGIE
SUNSERI

EVERLASTING POSSESSION BOOK TWO

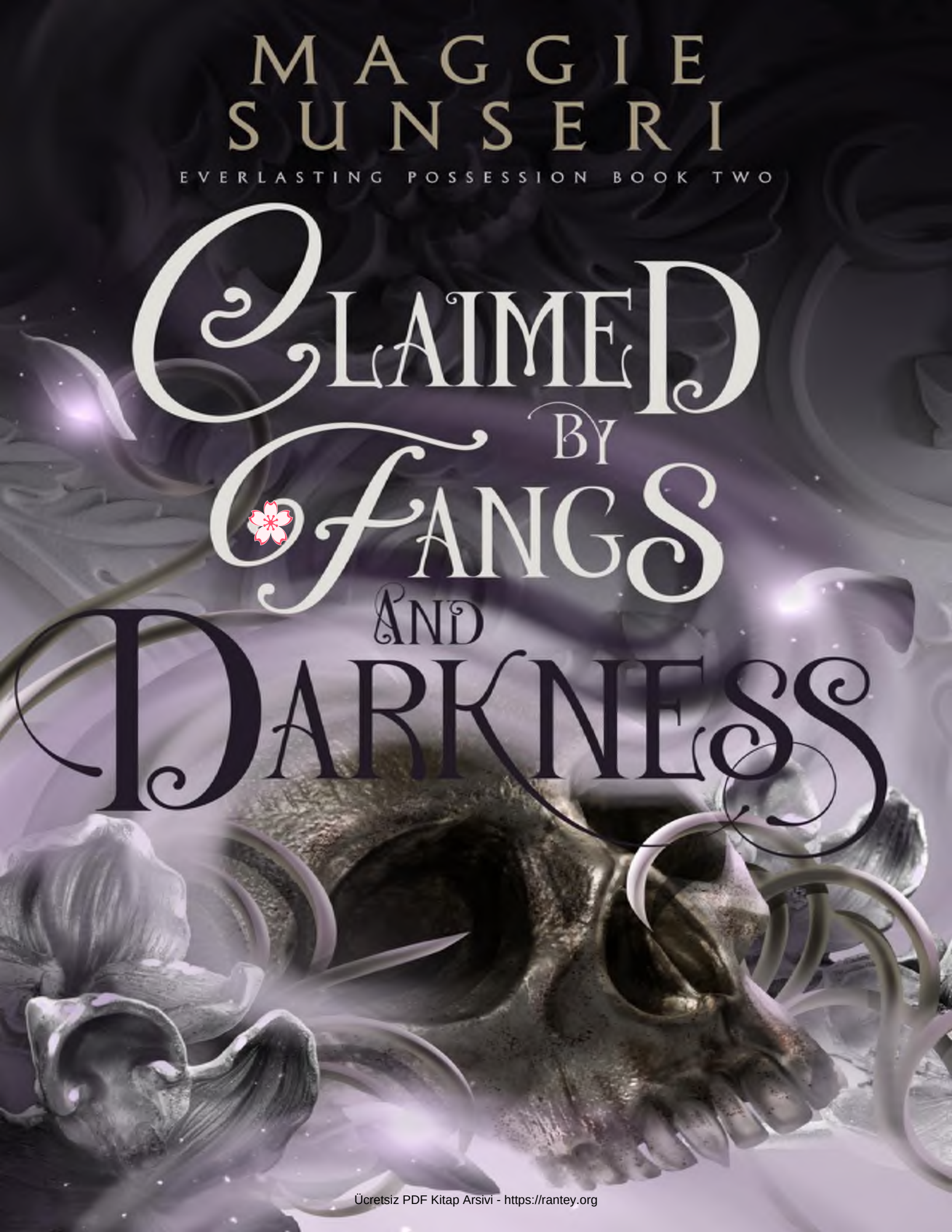
CLAIMED

BY

OF FANGS

AND

DARKNESS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

FANGS VE DARKNESS TARAFINDAN İDDİA EDİLEN

MAGGIE SUNSERI

[MAGGI'NİN HABER BÜLTENİNE KATILIN](#)

Dişler ve Karanlık Tarafından Ele Geçirildi

Maggie Sunseri

<https://maggiesunseri.com>

Telif Hakkı © 2025 Maggie Sunseri E-
kitap Baskısı

Kapak Tasarımı: [Story Wrappers](#)

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, iş

Yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, fotokopi, kayıt veya şu anda bilinen veya gelecekte icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir şekilde veya herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Ancak, bir inceleme veya makale içinde kısa alıntılar yapmak isteyen eleştirmenler bu kuralın dışındadır.

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarıları 1

<u>2</u>	<i>Evie</i>
<u>3</u>	<i>Kylo</i>
<u>4</u>	<i>Evie</i>
<u>5</u>	<i>Evie</i>
<u>6</u>	<i>Evie</i>
<u>7</u>	<i>Kylo</i>
<u>8</u>	<i>Kylo</i>
<u>9</u>	<i>Evie</i>
<u>10</u>	<i>Evie</i>
<u>11</u>	<i>Kylo</i>
<u>12</u>	<i>Evie</i>
<u>13</u>	<i>Kylo</i>
<u>14</u>	<i>Evie</i>

15

Evie

16

Evie

17

Evie

18

Kylo

19

Evie

20

Kylo

21

Evie

22

Evie

23

Kylo

24

Evie

25

Evie

26

Kylo

27

Evie

28

Evie

29

Evie

30

Kylo

31

Evie

32

Evie

33

Evie

34

Kylo

35

Evie

36

Evie

37

Kylo

38

Evie

39

Evie

40

Evie

41

Evie

42

Kylo

43

Evie

44

Evie

45

Evie

46

Evie

47

Evie

48

Kylo

49

Evie

50

Evie

51

Evie

52

Kylo

53

Evie

54

Evie

55

Evie

56

Evie

57

Evie

58

Evie

59

Kylo

60

Kylo

61

Evie

62

Kylo

63

Evie

64

Kylo

65

Evie

66

Kylo

67

Evie

68

Evie

69

Evie

70

Evie

71

Kylo

72

Evie

73

Kylo

Epilog

Maggie'nin notu

Maggie Sunseri'nin diğ er
eserleri Maggie Sunseri
hakkında

İÇERİK UYARILARI

İçerik uyarılarının listesi için lütfen Maggie Sunseri'nin web sitesini ziyaret edin:
maggiesunseri.com.

*Okurlarıma. Kalbinizle bana güvendiğiniz için teşekkür ederim,
ne kadar geçici olursa olsun. Bu dünyanın sunabileceği tüm sevgiyi ve
güzelliği hak ediyorsunuz.*

*Oh, ve bu kitabı iyileştirici büyüyle büyülüyorum. Umarım ihtiyacın
olanı bulursun. <3*

EVIE

Ölüm son değildir. Sadece başka bir başlangıçtır.

Karanlığın derinliklerinde, bir ses beni buldu, sesi lirik bir kararlılıkla yankılanıyordu. İlk başta sonsuz hiçliğe kaybolduğumu düşündüğümde, şimdi yukarıda bir ışık parçası gördüm - parıldayan, yanardöner bir hilal. Ya da belki de tam tutulmaya saniyeler kalan bir güneş tutulmasıydı ve ben, kaçınılmaz yeniden doğuş mucizesinden önce Selen'a'nın güneş kız kardeşini yutmasına tanık oluyordum.

Ben Helia'nın çocuğu değildim, ama yine de o ışınları kovalayacaktım.

Hayat ve ben henüz bitmemiştik.

Fetal pozisyonda kıvrılmışım, ilkel bir rahimdeki güvenliğin içinde. Kafamı ışığa doğru uzattım. Bacaklarımı sırayla uzattım. Kollarımı genişçe açtım. Kim olduğumu hatırladım.

Ve çığlık attım. Çıkan ses kemiklerimi titretti. Tadı özgürlük gibiydi, çocukken annem bakmıyorken pazarlardan çaldığım yasak çikolata gibi — evlilik için işaretlenmiş ergenlik öncesi bedenimi mahvetmesin diye benden esirgenen bir zevk.

Ayağa kalktım ve karanlıkta ellerimi uzattım. Parmaklarım, taş üzerindeki yosun gibi sert, kaygan ve nemli bir şeye dokundu. Etrafımdaki sertliği daire şeklinde takip ettim, hala yukarıdaki küçük ışık parçası dışında hiçbir şey göremiyordum. Bir çukurun ya da belki de boş bir kuyunun içinde sıkışıp kalmışım.

Ve bir seçimim olduğunu biliyordum. Mutlu bir ara alana geri dönüp bir süre dinlenebilirdim. Yeni bir şekil alabilirdim.

veda edebilirdim. Ölümdede aşk vardı, hayatta bulduğumdan daha fazla aşk.

Henüz değil, diye düşündüm.

Ve beni şaşırtan da o "*henüz*" idi. Beni ileriye iten ve parmaklarımı yapışkan duvarlara kazımaya, tutunacak bir yer aramaya iten de o "*henüz*" idi.

Belki de belirsizliği, acıyı, kederi ve ıstırabı seçmek aptalcaydı. Hayatı seçmek aptalcaydı, ama yine de yaptım.

Kendim ve anılarım çatlaklardan sızarken aklıma Aptal tarot kartı geldi. Aptal, ilk cesur inanç sıçramasını yaptı. Büyük arkanada sıfır numara, başlangıç, sıfır noktası.

Ne heyecan verici.

Güldüm. Boğazımdaki tıkanıklık olmadan ses çıkarmak daha kolaydı. Sesim barajsız bir nehir gibiydi.

Zorlanarak homurdandım, kendimi yukarı çektim ve sonunda tutunabileceğim çıkıntılı bir taş parçası buldum. Bacaklarım titriyordu, kol kaslarım spazm geçiriyordu.

Bu benim bedenim
değildi. Ruh
yürüyüşü
yapıyordum.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, işler biraz daha kolaylaştı. Zihnim çevreyle birleşti. Kendimi, sonsuz uykunun çağrısına direnerek, bir adım bir adım yukarı çektim. Ellerimin ve ayaklarımın sağlam dayanak noktalarına ulaştığını hayal ettim ve öyle oldu. Yine de acı çekiyordum, titriyordum, boğuk çığlıklar atıyordum.

Işık parçası artık daha büyüktü, neredeyse ulaşabileceğim mesafedeydi. Vücudum neredeydi?

Keskin, dayanılmaz bir şekilde, son anlarım zihnime çarptı. Kylo'nun ihaneti. Idris'in kafatasının sivri bir kayaya çarpıp çatlamasının sesi. Boğazımdaki yumruyu eriten, tarif edilemez bir sıcaklık. Beni hiçliğe sürükleyen gerçek: ailemin, Idris çocukken bir vampirin ona zarar vermesine izin vermesi ve ruhumdan dökülen gölgelerin, sadece kül kalana kadar covenimi yemesi.

Idris'in başının altında biriken kan, şoktan donmuş yüzü, görüşümü kapladı. Ayağım kaydı ve titremem...

kollarım dayanılmaz hale geldi. Ellerim kaymaya başladığında çığlık attım.

Düşersenem, tekrar tırmanabileceğimden emin değildim. Bir seçeneğim olup olmadığından bile emin değildim.

Karanlıkta tekrar ayağımı yere basabildim, ama çok geçti. Yüksek bir gürültü mağara gibi boşluğu doldurdu ve sonra tek duyabildiğim kendi ılığımdı. Benden dökülen gölgeleri hatırladım, yıllar önce ailemi öldürdükleri gibi muhtemelen kardeşimi de öldürmüşlerdi.

Tutunmamı kaybettim.

Ama düşmek yerine, ışığın içinden bir el uzandı ve beni tekrar yutmak üzere olan karanlığa daldı. Sonra bir tane daha.

Parmaklar bileklerimi kavradı ve sıkıca tuttu. Bacaklarım sallanıyordu. Ciğerlerimde hiç hava kalmamıştı. Asılı kalan bedenim, arkalarındaki parlak ışıkla gizlenmiş, homurdanarak ve ağır ağır nefes alan karanlık bir şekil tarafından yukarı kaldırıldı.

Sert zemine ulaşır ulaşmaz, karanlığın çukurundan uzaklaştım ve gözlerim yavaşça etrafımdaki dünyaya alıştı.

On üç yaşındaki ben, nemli alnını eliyle silerek gözlerimin içine baktı. Ben de ona baktım, alt dudağım titriyordu.

İkimiz de ayağa kalktık ve bu sefer tereddüt etmedim, artık tereddüt etmiyordum.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu kucakladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, çocukluğumun geçtiği evin kokusunu içime çekerek — mum dumanı, adaçayı ve toprak kokusu. "Beni koruduğun için teşekkür ederim."

"Seni her zaman koruyacağım," diye cevapladı.

Geri çekildim ve onun geniş, korkmuş gri gözlerine baktım. Kararlı yüz hatlarından korkuyu silmek için çok uğraştı.

Onun ellerini ellerime aldım, bu beni rahatsız etse de, sıcak, anne gibi ve rahatlatıcı davranmayı bilmesem de. Bana hiç öğretilmemişti; bu benim için yabancı bir dildi, dilimde yanlış ve garip geliyordu.

"Beni korumak senin görevin değil," dedim, gözlerim yaşlarla dolarken. "*Seni* korumak benim görevim."

Gergin, dik omuzlarının anında yumuşadığını ve dudaklarından bir nefes çıktığını fark ettim.

Sarı saçları dağınıktı, siyah elbisesi biraz küçüktü, spor ayakkabıları kir ve çim lekeleriyle kaplıydı.

"Senin tek görevin oynamak, keşfetmek ve sevilmek."

Kafasını salladı. "O bizi sevmiyor," dedi, kalbi kırık bir şekilde. "Annem bizi hiç sevmiyor."

Çocukluğumuzun geçtiği eve geri dönmüştük, odanın köşesinde birlikte oturuyorduk, altımızda kapılar ve dolaplar çarpıyordu. On üç yaşındaki ben, duyulmaktan yarı korkarak, yarı duyulmak, görülmek, kucaklanmak için can atarak ağlıyordum.

Princeton'ın varlığını yakınlarda hissettim ve duygusal iyileşme seanslarımızda bana verdiği tüm öğütleri hatırladım. Keder kalbimi sıkıştırdı ve aşağıdaki mutfaktan gelen bağırışlar daha da yükseldi.

"Bu onun kaybıydı," dedim, titrek çenemi kaldırarak. Elini tekrar elime aldım. "Artık bu evde yaşamıyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sallanmayı bıraktı. Kafasını yavaşça sallayarak bana şaşkınlıkla baktı.

"Buradan gidebiliriz. Burada kalmak zorunda değiliz," dedim. "Zaten gittik. Uzaklarda kendi evim var. Bizi seven biriyle yaşıyoruz: Mena, bizim evlatlık büyükannemiz. Idris de yakınlarda yaşıyor."

Hâlâ sözlerimden şaşkın bir şekilde etrafına baktı.

"Dolabım güzel elbiselerle dolu, hiçbiri siyah değil." Bunu duyunca gülümsedi.

"Bir daha buraya gelmemize gerek yok," dedim, onun gülümsemesini taklit ederek, gözlerinin rahatlamayla parladığını izledim. "Seni seviyorum. Artık güvendesin."

Oda soluk mor bir ışıkla aydınlandı, Hekate'nin şiddetli, koruyucu anne enerjisi alt kattaki gürültüyü bastırdı.

"Seni daha önce hayal kırıklığına uğrattım," dedim içimdeki çocuğa, çok fazla acı, çok fazla sorumluluk —on yıldan fazla bir süredir inkar edilmiş ve bastırılmış olan. "Ama

ben devralıyorum. Bunların hiçbirini benim için üstlenmen gerekmiyordu. Artık özgürsün."

Gözyaşları durdu, yüzü gevşedi.

"Bana güveniyor musun?"

Başını salladı. "Deneyebilirim."

Onun sözlerinin ardındaki gerçeği görebiliyordum. Elbette bana güveniyordu. Tek istediği şey, kendini bırakmaktı.

Kurtarıcı olmak istemiyordu. Koruyucu olmak istemiyordu. Melek ya da canavar olmak istemiyordu.

Sadece bir çocuk olmak istiyordu.

Bir kez daha sarıldık ve bir sonraki nefesim onunki kadar uzun ve arındırıcıydı. Gözlerimi açtığımda, o gitmişti.

Pencereden, on üç yaşındaki kızın uzun otların arasında koşmasını izledim, pembe yanaklı Idris, kelebek ağıyla elinde sallanarak onun peşinden gidiyordu.

Çocukluğumun geçtiği eve, döşeme tahtalarının altındaki sırlara ve duvarların fısıltılarına veda ederken, başımın yanında keskin bir ağrı hissettim.

Acı bastırırken yüzümü buruşturdum ve bir ses sisin içinden geldi. "Lütfen, bebeğim," dedi bir ses, panik içinde, sert ve acı dolu.

Kalbimi çarptıran bir ses. Buraya ait olmayan bir ses.

"Durmazsan kendini öldüreceksin! *Idris'e zarar vereceksin!*"

Yavaş yavaş, beni buraya getiren olayları hatırladım. Ormanın zemininde yatan Idris'in buruşuk bedeni.

Isolde'nin inişli çıkışlı tepelerinin üzerinde güneş parlaklaşıyordu. Işınlara uzandım, onlara tırmandım, yalvardım.

Yaşamak istiyorum. Boşa

harcamayacağıma söz veriyorum. Lütfen

yaşamama izin verin.

Yaşamak istiyorum!

KYLO

Idris'in gözleri kapandı. Kalkanım titredi, gölge duvarında bir çatlak dalgalandı.

Nadir bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. Ölüm meleğine baktım.

"Geri dön bana, bebeğim. Dayan, Idris. Dayan..."

Çatlak genişledi. Kalkanım patladı. Hayatım gözlerimin önünden geçti: Morha'daki çocukluğum; Aisling ile komplo kurup entrika çevirmemiz; ruhsuz doğanlar tarafından kirletilmiş cansız bedeni; Blade, Harmony ve Princeton'da seçilmiş ailemi bulmam; klana hizmet etmenin verdiği yüksek amaçlı coşku; ve benim değerli Evie'm ve onun güzel, hassas kalbi.

Bir zamanlar sağır edici ve karanlık olan dünya, bir anda o kadar sessiz ve parlak hale geldi ki, tek yapabildiğim nefes almaya çalışmaktı. Bir elimle göğsümü tutarken, diğer elimle kanla ıslanmış gömleğimi Idris'in başına tutmaya devam ettim.

Ölüm meleği tekrar yeryüzüne düştü. Gölgeler buharlaşarak, ardında yanmış, ölü bir çorak arazi bıraktı. Öğleden sonra güneşi, ağır bulutların arkasından yüzünü gösterdi.

Evie yüksek sesle nefes aldı ve onun mucizevi bir şekilde hayatta olduğunun kanıtı, dudaklarımdan anlaşılmaz, boğuk bir ses çıkmasına neden oldu. Yan yatıyordu; kolu garip bir şekilde vücudunun altında bükülmüştü. Kalp atışları zorlu ve yavaştı, sonra çok zayıflamaya başladı.

İlk içgüdüüm ona koşmak, onu kollarımın arasına alıp yaralarını kontrol etmektir, ama Idris'in gözleri kapalıydı, vücudu gevşemişti ve ben kanamasını durdurmak için çaresizce uğraşıyordum.

Boğazımda ağır bir yumru vardı. Vampir kulaklarım onun kalp atışlarını bulmak için zorlanıyordu, başka bir mucizevi yaşam umuduna tanık olmak için çaresizce.

Evie ayağa kalkmaya çalıştı ve ben çaresizce onun tekrar yere düşmesini izledim. Muhtemelen kırılmış kolunu göğsüne bastırarak, yorgun ve boğuk bir çığlık attı.

Ağzım açıldı ve ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ettim. Bu belirsizlik ve felç edici korku hali benim için son derece alışılmadık bir durumdu. Her zaman, özellikle de meleşim söz konusu olduğunda, ne yapacağımı tam olarak bilmek alışkanlığım vardı.

O nadir gözyaşı gözümde düşüp yere çarptı ve Idris'in kanının oluşturduğu nehre katıldı.

"Yavaş ol, bebeğim," diye söylemeyi başardım, sesim boğuk ve kısık çıkmıştı.

Evie bize doğru sürünerek geliyordu, beyaz elbisesi artık siyah kül ve doğan vampirlerin kalıntılarından oluşan kim bilir neyle kaplıydı.

Idris ve ben, bu tahrip edilmiş orman arazisinde el değmemiş tek yuvarlak çim parçasının üzerindeydik. Görünürde tek yeşil kaynak, tek yaşam kaynağı.

Ancak çim kırmızıya boyanmıştı ve Idris'in kalbi durmuştu.

Yine de, çenem titrerken, işe yaramaz, sırlı kumaş onun başına tutturdum. Evie'nin ağlaması kemiklerimi titretti ve ruhumu parçaladı.

Kaşlarım çatılmış, yüzüm üzüntüyle gerilmiş, Idris'in bedeninden Evie'ye bakıyordum. O, kol mesafesindeydi. Elim en son ne zaman titrediğini hatırlamıyordum, ama şimdi, kanlı gömleği yavaşça bırakırken şiddetle titriyordu.

"O yaşıyor," diye boğuk bir sesle konuştu. Sesi bir soru gibiydi, başını salladı ve Idris'in nabzını kontrol etmek için elini uzattı. Lekeli elime odaklandı, düşürdüğüm bez kan gölünde yüzüyordu.

Başını sallaması, şiddetli bir şekilde başını sallamaya dönüştü. "Hayır, hayır..."

Idris'in yanağına dokundu, gözleri onun vücudunu taradı.

Yine ağlamaya başladı, göğsü hızla inip kalkıyor, kalbi çok hızlı atıyordu.

Onu kollarıma aldım. İlk başta bana direndi, bir sürü küfür savurdu ve onu kurtarmama yardım etmem için yalvardı.

Sonra pes etti ve kollarımda yığıldı.

"O öldü," dedim, onun zaten bildiği şeyi doğrulayarak. "Çok üzgünüm, Evie." Sesim çatladı.

"Ben..." Sonraki sözleri anlaşılmazdı, ama anlamını sezdim.

"Senin suçun değildi... Senin hatan değildi."

Idris'in yaralanmalarından doğanların sorumlu olduğunu düşündüm. Evie, patlamasının kardeşini öldürmediğini anlamalıydı. Onun gölgelerinden bizi korumuştum.

Kollarımda, başı hala Idris'e dönüktü, eli gömleğini sıkıca tutmuş, hıçkırarak ağlıyordu.

"Yanlış bir seçim yaptım," dedi ve Idris'in gömleğini bırakıp başını göğsüme gömdü. Titreme onu sardı.

Bir şifacıya ihtiyacı vardı. Kalbi düzgün atmıyordu.

"Ölmeliydim," dedi.

"Ölmeliydin, ama ölmedin," diye boğuk bir sesle söyledim. Ölümle korkunç derecede yakındı, çok, çok yakındı, ama bu cesur, dirençli kız yine de imkansızı başardı ve hayatta kaldı.

"Ölmeyi seçmeliydim."

Onu ilk başta yanlış anladığımı fark ettim ve onun gerçek anlamı, zaten paramparça olan kalbime yıkıcı bir darbe indirdi.

Vampir gücümü ve onun kırık, kırılgan vücudunu hatırlamadan önce onu daha sıkı sarıldım.

Konuşması belirsizleşince, onu incelemek için geri çekildim. Gözleri titriyordu. Nefesi yavaş ve düzensiz hale gelmişti.

"Ne anlamı vardı? Hiç bir anlamı var mıydı?" diye sordu. "Belki de haklıydılar... nihilistler..."

Evie bilincini kaybetti.

Şehrin EN İYİ ŞIFACILARI Evie'ye bakarken, diğerleri Idris'i temizleyip onu ölüm törenine hazırladılar.

Evie'nin kaybı, Princeton'ın ölümünün ardından etkili bir liderlik yapabilmek için ördüğüm koruyucu bariyerleri, duvarları nihayet yıkmıştı. Kendime yas tutmaya izin vermemiştim. Bunun için vaktim yoktu.

Eğer doğru düzgün yas tutmazsan, o acı çok daha istenmeyen şekillerde ortaya çıkar. Hisset onu, Kylo.

Princeton'ın sesi zihnimde yankılandı — bir şifa seansında olsaydık, onun ne söyleyeceğini hayal ettim.

O boğulma hissi geri gelmişti. Çok insani, çok saf bir duyguydu.

Tek yapabildiğim Evie'ye bakmaktı, kan cadısı damarlarına sıvı ve şifalı tentürler verirken göğsü artık daha düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Hâlâ bilinçsizdi, gizli yeraltı tesislerimizin şifa kanadındaki bir sedyede yatıyordu.

"Şehir panik içinde. Lillian'ın Hizmetkarları bunu Lillian'ın gazabı, tanrıların onların dini sanrılarını desteklediğinin bir işareti olarak adlandırıyorlar. Doğmuş olanlar..."

"Phineas," diye bağırdı Harmony, bakışları benden en güvendiğim, ölümcül gözüme sertçe kaydı.

Phineas dikleşti, ama konuşmayı kesti. İşini yapıyordu. Şehir ve gölgelerin büyüünün ardında topladığı tüm bilgileri rapor ediyordu.

Konuşmayacağım belli olunca, Harmony tamamen kontrolü ele aldı.

"Acilen müdahale etmemiz gereken bir acil durum mu var?"

"Sanırım bu, kişinin

acil ve hemen kelimelerinin tanımlarına bağlıdır," dedi Phineas.

"Kulağa *hayır* gibi geliyor dostum," diye homurdandı Blade.

Bakışlarım, hayal kırıklığına uğramış Phineas'tan koruyucu yoldaşlarıma, Evie'nin kan lekeli siyah giysilerine endişeyle bakan kan cadısına kaydı.

Ölümlüleri yeraltına getirmek her zaman bir riskti, ancak sadakat ve güvenliği sağlamak için çok sayıda koruyucu önlem almıştık. Öncelikle, sadece dönüştürülmüş olanlar büyülü koruma kalkanlarımızı geçebilirdi. Ölümlüler her zaman bir refakatçiye ihtiyaç duyardı.

Estella klana son derece sadıktı. Tüm şifacı grubu da öyleydi. Yine de, I nefret ediyordu ne onlar şimdi sezdi hakkında Evie.

Özellikle Princeton'ın suikastının ardından, suçlu henüz tespit edilememişti.

Evie artık bizden biriydi. Benden kaçmış olsa bile. Bu benim onun için istediğim şey olmasa bile. Artık yaşamak istemese bile.

Geri dönüş yoktu.

Phineas'ın ayrıldığını fark etmemiştim, muhtemelen Harmony onu göndermişti. Harmony'nin omzumdaki elini, endişeli bakışlarını da fark etmemiştim.

"Evie'nin durumu stabil," dedi Harmony. "O güçlü. O kuvvetli. Çabuk iyileşecek."

Estella ve diğer şifacılar odadan çıktılar ve Blade kapıyı arkalarından kapattı.

Yere çöktüm. Princeton öldüğünden beri ilk kez, Blade ve Harmony benimle birlikte oturdular. Sayısız yıllar sonra ilk kez.

Blade, sırtımı okşadı, bu devasa tuğla duvar gibi adam. Gözleri anlayışla doldu. "Princeton öldükten sonra bebek gibi ağladım," dedi yumuşak bir sesle, dudakları kıvrıldı. "O da hep böyle demiyor muydu? Eğer sonrasında berbat görünmüyorsan, doğru düzgün yas tutmamışsın demektir."

Harmony başını salladı, elinde tuttuğu elimde başparmağını daireler çizerek ovuşturdu. "Kylo'ya uymuyor," dedi yumuşak bir sesle. "O ağlarken çok güzel görünüyor."

Boğuk hıçkırığım kahkahaya dönüştü. "Siktir git."

Harmony, bronzlaşmış yanakları nemli bir şekilde sırttı. "O bunu atlatacak. *Hepimiz* bunu atlatacağız. Çünkü atlatmak zorundayız."

"Hayatta, ölüm tek kesin şeydir," diye mırıldandım, akıl hocamın sözlerini tekrar ederek.

"Princeton'ın bir başka klasiği," dedi Blade.

Paylaştığımız kahkaha, göğsümü sıkan ağırlığı hafifletti. Sevdiğim tüm insanları acıdan korumak istesem de, bu kederi en iyi arkadaşlarımla paylaşabildiğim için garip bir şekilde kendimi şanslı hissettim.

Ama sonra Evie'ye tekrar baktım ve yük eskisinden daha ağırdı.

"Onun için durum farklı," dedim, yıkım dalgalar halinde içimi parçalıyordu.

Evie tüm hayatını kardeşini korumakla geçirmişti. Yirmi dört yılını onun güvenliğini ve mutluluğunu sağlamak için adamıştı.

"Hayır, öyle değil," dedi Harmony nazikçe. "Bu şehirde kederin izini taşımayan, ölümün dokunmadığı bir ev bul. Sana farklı *geliyor* çünkü onu seviyorsun."

"O artık bizden biri," dedi Blade. "Hayatta kalacak çünkü biz de hayatta kaldık."

Kafamı salladım. "Bu benim hatam," dedim, süslü mor halıya bakarak, ikisinin de gözlerine bakmaktan kaçındım. "Her şeyi mahvettim. Onu hayal kırıklığına uğrattım, o da benden kaçtı ve doğuştan gelen gücü, onun tek yaşayan ailesini, yaşam nedenini öldürdü."

Harmony başını salladı. "Bana bak, Kylo."

Yavaşça onun empatik koyu renkli gözlerine baktım.

"Başka biri senin yaşam nedenin olamaz," dedi Harmony sert bir sesle. "Bunu biliyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ne olduğunu bilmiyorum, ama her şeyi mahvettiğini söylediğinde sana inanıyorum." Başını kaldırdı ve gözlerime sertçe baktı. "Her şeyi mahvettin, bu yüzden sorumluluğunu üstlenip düzelteceksin. Çünkü *sen* böylesin. Ama bunu yapan *doğuştan gelenler*di. Aisling'i sen öldürmedin. Princeton'ı da. Idris'i de. Ravenia'daki her canlının sorumluluğu sana ait değil. Sadece kendininkinin sorumluluğu sana ait."

"Bu tam olarak doğru değil," dedim acı bir şekilde. Evie kesinlikle benim sorumluluğumdaydı. Aslında en değerli varlığımı.

Şu anda hepimiz Princeton'ı kanalize ediyorduk, Harmony'nin sözleri bunun kanıtıydı. Onu odada bizimle birlikte hissediyordum. Gözümün ucuyla onu neredeyse görebiliyordum.

Ya da belki damarlarımda kalan zehir halüsinasyon görmeme neden oluyordu.

Uygunsuz bir gülümseme dudaklarımı kıvrılttı. "Beni zehirli bir kemik iğneyle bıçakladı." Göğsümü ovuşturarak, ruhumu sarmaya devam eden acıyı hareket ettirdim.

Blade sırıttı. "Seksi."

Ona hafifçe baktım. "Hiç de öyle değil."

Gözlerimi ovuşturdum. Idris'in cesedinin görüntüleri zihnime hücum etti ve Evie'nin insanlık dışı çığlıkları sanki hala çığlık atıyormuş gibi kulaklarımda çınladı.

"Ne kadar sürecek?" Boğuk bir ses beni bu işkence gibi görüntülerden sıçrattı.

Herkes başını yatağa doğru çevirdi. Evie, damarlarına sıvı ve şifalı tentürler veren lastik tüplere bakıyordu ve yüzündeki ifadeyi hemen fark ettim.

"Hayır," dedim ve iğneleri sökmeden önce ona koşarak ellerini tuttum.

Bakışları tüpleri takip ederek yanındaki soluk pembe sıvının bulunduğu cam şişelere kaydı, şüphesiz onların büyümlü özelliklerini değerlendiriyordu.

Gözleri öfkeyle benimkilere kilitlendi. "Princeton seni vampire dönüştürmeden önce ne kadar süredir ölmüştün?"

EVIE

Kolum çok acıyordu. Ama bilincimi kaybetmeden önceki durumun aksine, kolumu hareket ettirebiliyordum. Biri kemiklerimi düzeltmiş olmalıydı.

Bu mükemmeldi, çünkü bu büyüklükteki bir büyü için tüm uzuvlarımla çalışır durumda olması gerekiyordu.

Kylo, Harmony ve Blade sadece bana bakıyorlardı, kimse benim son derece basit soruma cevap vermiyordu. Kylo ellerimi bıraktı.

Bu sefer gözlerim Kylo'ya döndüğünde, onu gerçekten gördüm. Mavi irislerinde sonsuz bir acı, Princeton'ın ölümünden beri aradığım keder. Dikkatle sakladığı üzüntü, zihinsel kalkanlarının her çatlağından sızıyordu. Yüzü hafifçe kızarmış, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. Ağlıyordu, kardeşim için ağlıyordu. *Benim* için ağlıyordu.

Yutkundum ve başka yere baktım. "Ne kadar," diye tekrarladım.

"Öyle değildi," dedi Blade, Harmony ve Kylo'nun ikisinden de sert bakışlar alarak. "Bekle, önce ölmemiz gerektiğini nereden biliyorsun?"

Yine öfkeyle kollarımdaki tüplere bakmaya başladım, şu anda beni kardeşimden ayıran bağlara.

"Princeton'dan, ruhlar aleminden," dedim, sözlerim hızlı ve sabırsızca dökülüyordu.

Blade, Kylo'dan Harmony'ye baktı. Kafasını kaşıdı. "Tamam..."

"Tebrikler, hepiniz benden her zaman istediğiniz şeyi tam olarak alacaksınız," diye tükürdüm. "Kendinizle çok gurur duymalısınız."

Blade ve Harmony kafalarını eğerek şaşkınlık taklidi yaptılar. Tüm gözler, alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Kylo'ya çevrildi.

Ona bakmak istemiyordum. Onun acısını görmek istemiyordum, benim en paranoyak düşüncelerimle çelişen acısını. Fazla düşünmek ya da fazla analiz etmek için ne zamanım ne de enerjim vardı.

Önemli olan tek şey Idris'ti.

"Princeton bana yardım edecek," dedim. "Hekate de öyle."

Princeton'da bilincimi geri kazanmadan önce geçirdiğim süre kısa ve çoğunlukla sessiz geçtiği için, gerçekte sahip olduğumdan daha fazla özgüvenli davranmaya çalıştım.

Ölüm son değildir. Sadece başka bir başlangıçtır.

Beyaz gömleği rüzgarda dalgalanıyordu, kemik muskası ise soluk mor bir ışık yayıyordu.

Ben kendi kendime bağlantıları kurdum ve Blade sadece sezgilerimi doğruladı.

"Bütün bunların bir anlamı olmalı," dedim, bu sefer daha sessizce, Kylo'nun kalbi kırık, kan çanağı gözlerine yavaşça bakarak. "Bir nedenden dolayı hayatı seçtim. Hekate'nin benden istediğini yaptım ve Princeton'un gücümle yeniden bağlantı kurmak için yapmam gerektiğini söylediği şeyi yaptım. Artık engellenmiyorum."

Kylo'nun kaşları daha da çatıldı. "Evie, senin asla bir piyon olmadığını anlamalısın. Bu seni işe almak için hazırlanmış büyük bir plan değildi. Senin güvenini boşa çıkardım. Ve ben çok..."

"Kardeşim nerede?" diye tısladım. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Şu anda benim için önemli olan tek şeyden dikkatimi dağıtan şeylerdi. *Harekete* geçmeliydim.

Kollarımdaki tüplerden birine uzandım.

Kylo bileğimi tuttu ve beni yine engelledi. "Evie, lütfen," dedi, neredeyse tanıyamadığım bir sesle. "İyileşmen gerekiyor. Birkaç saat önce ölümün eşiğinde olduğunu biliyor musun? *Kalbinin durmasından korkuyorlardı.*"

"Zaman kaybediyoruz," dedim, dudaklarımın titremesinden ve sesimin titremesinden nefret ederek. "Sonra dinlenebilirim."

"Ne sonra?" diye bağırdı Kylo, gözleri öfkeyle parlayarak derin bir nefes aldı. Bileğimi tutan elini gevşetti.

"Idris'i dönüştürdükten sonra!" dedim, neredeyse histerik bir halde. Farklı bir dil mi konuşuyordum? Neden bana yardım etmek için acele etmiyorlardı? Bu her halükarda onlar için iyiydi. Eğer onlar kötü niyetli beyinlerse, bu

beni klana sonsuza kadar bağlamak için bir yoldu. Ve eğer beni biraz olsun önemsiyorlarsa, kardeşimi kurtarmama yardım etmek isteyeceklerdi.

"Dönüştürülmeyi seçmelisin," dedi Kylo sakın bir şekilde. "Bu, zaten kaybedilmiş bir hayatı kurtarmanın yolu değil."

"O zaman İdris bir istisna olacak. Büyü esnektir. *Benim* büyüm esnektir," dedim, güzel bir şekilde yabancı olan bir otorite havası takınarak. Gerekli olan otorite.

Benim almam gereken otorite.

"O daha bir çocuk," dedi Harmony, bize yaklaşarak. Gözleri iri ve cam gibiydi. "Yirmi beş yaşın altındakileri dönüştürmüyoruz."

"Neredeyse on dokuz yaşında," dedim. "Ve bu onun istediği şeydi. Kylo bunu biliyor, kardeşim ve onun bunu ne kadar istediğini biliyor."

Kylo başını salladı ve öfke kanımı kaynattı. Neden bana yardım etmediklerini anlamıyordum — neden bu keyfi kurallara bu kadar önem veriyorlardı? Jacob'ı öldürdükten sonra aylarca bana yalan söylediğinde Kylo'nun iyilik, zarafet ve asalet duygusu neredeydi?

"Evie, ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin," dedi Kylo sert bir şekilde, sanki dinlemeyen benmişim gibi gözleriyle yalvararak. "Ölüm sadece ritüelin bir parçasıdır — uyulması gereken belirli bir protokolü olan bir ritüel. Her şey belirli bir sırayla yapılmalıdır. Bu, doğaçlama yapılabilecek veya dalga geçilebilecek türden bir büyü değildir. İşler ters gittiğinde neler olabileceğini bizzat gördüm. Princeton sana İdris'i dönüştürmeni mi söyledi?"

Gözlerimin içine baktı, hayatımı kurtarmak için yalan söyleyemeyeceğimi biliyordu.

Öfke, derimin altında yapışkan ve patlamaya hazır bir şekilde duruyordu. Dişlerimi gıcırdattım.

Kylo'nun nefes alıştı titriyordu. "Ölüm kabul edilmelidir." "Senin için söylemesi kolay!" diye bağırdım.

Işıklar titredi ve görüşümde siyah noktalar belirdi. Midem bulandı, avucumdan bir gölge dalı çıktı ve saldırmaya hazır bir yılan gibi yukarı doğru kıvrıldı.

Harmony ve Blade ağızları açık bir şekilde gölgeye bakakaldılar.

Kylo kuru bir kahkaha attı. "Hayatta olmaz, Evie," diye homurdandı. "Hayatta olmaz, lanet olsun."

Sesindeki öfke beni irkiltti. Onun sesinden daha önce hiç duymadığım bir şeydi, özellikle de bana yönelik olarak. Bunun beni ne kadar etkileyeceğini fark etmemiştim. Kylo'nun tüy gibi çenesine bakarken yutkunmak gittikçe zorlaşıyordu. Gözlerim, bilinçli kontrolümün ötesinde, yaşlarla doldu. Gölge de ona bakarak bekliyordu.

Yüzü yumuşadı. "Özür dilerim. Sesimi yükseltmemeliydim. Özür dilerim, meleğim."

Hâlâ benim üzerimde sahip olduğu gücü, basit bir sevgi sözcüğünün içimden bu kadar zengin, istenmeyen duygular çıkarmasını nefret ediyordum.

"Bunu yapmama izin vermezsen..." diye başladım, çaresizliğim her şeyi gölgede bırakıyordu. Aklımdan bir anda pek çok tehdit geçti ve Kylo'yu en çok incitecek olanı seçmek için her birini değerlendirdim.

Sonunda, hiçbirini dile getirmeme gerek kalmadı. Kylo gözlerimden kararlılığımı, sarsılmazlığımı gördü. Sanki *benim için* yas tutuyormuş gibi yüzü buruştu.

Gölgelerimin kanamasını sağladım. İyileştirici sıvıların bulunduğu cam şişeler tepsilerde tıkırdadı. Zemin titredi.

Yorgunluğu, vücudumun endişeli protestolarını gözlerimi kırıştıtararak uzaklaştırdım.

Kylo'nun elinin bileğimden kayarak parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdiğini fark etmemiştim.

"Şimdi bu iğneleri çıkaracağım," dedim.

Kylo kaşlarını çatarak başını salladı. "Sana yardım edeceğim." İçinde bir şey çökmüştü.

"Kylo," dedi Harmony, sesinde Idris'e çocuk dediği zamanki aynı dehşet tonuyla. "*Yapamazsın*. Bunu yapamazsın."

Kolumdan bir iğneyi çıkardım, Kylo da ikinci iğneyi çıkardı, dokunuşu nazikti.

Kendisi gibi görünmüyordu. Gözleri sonsuz kuyular gibiydi, her zamanki gibi beni çok fazla görüyorlardı.

Bana bakışları sahiplenici, öfkeli ya da soğuk değildi. Sessiz, her şeyi tüketen bir yoğunlukla parlıyordu ve bu yoğunluk, benim iradem dışında göğsüme işliyordu.

O çok korkmuştu.
Blade ve Harmony liderlerine bakarak konuşmasını beklediler.
Oda üç uzun saniye boyunca sessiz kaldı.
"Evie'nin yaşaması lazım," dedi Kylo.
Sesi çatladığında, Idris ile aramda duran herkesi yok etmeye hazır olan çaresiz öfkem eridi.
Gölgelerimi yeniden emdim.
Kylo dizlerinin üzerine çöktü. "*Yaşamamı istiyorum, meleğim.*"

HARMONY VE BLADE, Kylo'nun liderlik konumuna bakmaksızın onun kararını protesto ettiler. Harmony, Idris'e bunu yapmamam, kendime bunu yapmamam için bana yalvardı. Blade, ters gidebilecek olasılıkları sıraladı.

Ya denerken kendimi öldürürsem?
Bunun üzerine Kylo titremeye başladı ve elimi daha sıkı tuttu.
Ya işe yaramazsa? Ya kendimi yeniden travmatize edersem?
Buna karşılık, *ne olmuş yani* dedim. Zaten travma yaşamıştım.
Morg'a doğru yürürken Kylo'nun koluna tutundum. Onu affettiğim ya da ihanetini unuttuğum için değil, onun otoritesi ve gücü kardeşimi kurtarmama yardımcı olduğu için. O olmasaydı, tüm bunlar benim için çok daha zor ve karmaşık olurdu.

Bunun yanı sıra, hala sersemlemiştim ve dengemi korumak ve ayakta durmak için ona ihtiyacım vardı.

"Ya geri döndüğünde kendisi değilse?" Blade arkamızdan sordu, bizi bu kadar kolay bırakmak istemiyordu. "Kafatası kırılmış ve ruhu çoktan Helia'ya gitmiş. Bu böyle olmaz..."

"Bunu o seçmedi!" diye bağırdı Harmony.

Yürümekten vazgeçip döndüm.

Üzerimizdeki avize patladı. Kylo gölgeleriyle hepimizi cam parçalarından korudu.

Toz yerleşince, dik durdum.

Blade ve Harmony'ye baktım. "*O ölmemeliydi.*"

Sesim zehirliydi, duvarları titreten bir güç yüküydü.

Gölgelerim tekrar sızmaya başladığında, Kylo saçlarımı okşayarak beni bilinçli kontrolümün ötesinde sakinleştirdi.

"Olması gereken budur. Her şeye anlam kazandıracak olan budur. Anlamıyor musunuz?" Onlara deli gibi geliyordum - yüzlerinden bunu okuyabiliyordum - ama durduramıyordum kendimi. "Hekate, Kule kartı, Princeton, gölgelerim, geçmişim ve tüm travmalarım, parçalanmış parçalarımı tekrar bir bütün haline getirmek, ölümden geri dönmek, çiçekçideki orkide bana çiçek açmamı söylüyor..." Sinirli bir ses çıkardım ve Kylo'ya baktım. "Anlıyor *musun?*"

Kylo'ya bu soruyu neden sorduğumu, neden onun beni görmesini ve anlamasını istediğimi bilmediğimi söyleyebilmeyi isterdim. Ama elbette nedenini biliyordum. Yaralı içimdeki çocuk da kesinlikle biliyordu.

Kylo saçımı okşayan elini durdurdu. Alnımı öptü. "Elbette, meleğim. Sen öteki dünyadan gelen kozmik işaretleri takip ediyorsun."

"Hekate de kim?" Blade, Harmony'ye fısıldadı. Harmony omuz silkti ve hayal kırıklığıyla başını salladı.

Onları görmezden geldim, dudaklarım titreyerek Kylo'nun gözlerinde gerçeği aradım. Sonunda, onun tam olarak anlamış olup olmadığı önemli değildi. Onun destekleyici sözleri beni yine de rahatlattı ve göğsümdeki sıkışıklığı yeterince hafifletti ki Harmony ve Blade'e tamamen sırtımı dönebildim.

"Kylo..."

"Yeter," dedi Kylo, yanımda kalarak. "Endişelerini anlıyorum. Kararımı sana söyledim. İşimiz biter bitmez seni bulacağım."

Bana inanıyordu.

Olan biten her şeyden sonra, Kylo'nun *beni* seçmesi hala beni derinden etkiliyordu.

Ama kalbimdeki geçici sıcaklık, morga girdiğim anda söndü. Bakışlarım Idris'in solgun, cansız bedeniyle, hiçbir şey görmeyen yumuşak kahverengi gözleriyle karşılaştığı anda.

EVIE

Idris'i bu halde görünce, artık burada olmadığı acı gerçeğiyle yüzleşince, dudaklarımdan çıkan hıçkırığı tutamadım.

Aura yoktu. Kalp atışı yoktu. Benimle dalga geçecek şakaları yoktu. Sıcak kahkahaları yoktu.

Soğuk porselen masanın üzerinde hareketsiz yatan bedenine bakarken tamamen donakaldım. Onu temizlemişlerdi. Onu cenaze törenine hazırlıyorlardı.

Kylo devraldı. Kardeşimi kollarının arasına aldı, kederli bir şefkatle.

Odanın kaotik, ölümcül enerjisi beni sardı. Bu mekanda son derece mutsuz ruhların dolaştığını hissedebiliyordum — şüphesiz yakalanıp işkence görmüş vampirlerdi.

Çevremdeki daha fazla ceset barındıran büyük çekmecerden ürperdim.

Kylo, Idris'i göğsüne sıkıca sarıp beni odadan dışarıya kadar takip etti. "Nereye gittiğini biliyor musun?" diye merakla sordu Kylo.

"Evet," diye yarı yalan söyledim. Giderken bir yolunu bulurdum.

Gücümdeki engel ortadan kalktığı için her şey daha belirgin hale gelmişti. Zayıf, bitkin bedenime rağmen.

Her zaman enerjiye, fiziksel gerçekliğin üzerinde var olan ruhsal gerçeklik katmanına bağlıydım.

Ama şimdi, alıştığımdan çok daha güçlü bir bağlantı vardı. Renkler daha parlaktı, dünya daha canlı ve benim irademe boyun eğmeye daha açıktı.

Princeton. Hekate.

İkisini de çağırdım, kendimi mor, siyah ve yeşil tonlarına bağladım. İyileşme, ölüm, yıkım.

Yeniden doğuş.

Görünmez bir bağlantı ipi beni ileriye doğru çekti ve nereye gitmem gerektiğini gösterdi. Princeton'ın gücü hala koridorlarda dolaşıyordu ve onun büyü odasına yaklaştıkça daha da güçleniyordu.

Dolambaçlı yeraltı koridorlarında yanımızdan geçen her vampir, bize tamamen şaşkın bir şekilde bakıyordu. Bu manzaradan ne düşündüklerini merak ettim — Kylo'nun elinde ölü bir insan çocuğu, yanında ise külle kaplı bir cadı.

Şifacılar beni ellerinden geldiğince temizlemişlerdi, ama ben hala aynı lekeli beyaz çiçekli elbiseyi giyiyordum.

Kylo'dan hiçbir ipucu almadan Princeton'ın büyü odasını buldum.

Kylo'nun yüzünde rahatlama belliydi, her ne kadar onu hiç terk etmeyen aynı korku da eşlik etse de.

Bana inanmak istiyordu. Ama beni kaybetmekten daha çok korkuyordu.

"Şu anda Princeton'la konuşuyor musun?" diye sordu Kylo sessizce.

"Sayılır," dedim. "Daha çok bir enerji meselesi."

Dikkatim başka yerde, ileriye doğru ivmede olduğu için sözler otomatik olarak çıktı. Princeton'ın zararsız çalışma odasındaki kitaplığı ellerimle taradım, gizli tetikleyiciyi arıyordum.

Seks büyüleriyle ilgili bir kitap gözüme çarptı. Ona uzandım.

"*Bekle*," dedi Kylo. "Burada koruma kalkanları var. Eğer bu alan seni Princeton olarak tanımazsa, o zaman..."

Idris'in solgun, cansız bedenine bakmamaya çalıştım. Ama onu gözümün ucuyla görebiliyordum. Ruhu, enerjisi, hiçbir yerde yoktu. Her şeyi gitmişti.

Kylo uyarısını bitirmeden kitaba uzandım. Kitabı raftan çıkardım ve kapağında lateks başlıklı, ağzında top gag olan bir adamın sanatsal bir çizimi olduğunu fark edince neredeyse sıırıttım.

Elbette, sapkın seks büyüğü ritüelleriyle ilgili bir kitap, Princeton'ın şeytani sığınağının kapısıydı.

Şu anda gülecek durumda olsaydım, gülerdim.

Idris yeniden hayata döndüğünde gülmek için saklayacağım.

Kitaplık titreyip kendi kendine geriye doğru hareket etmeye başladığında, tek görebildiğim Idris'in silahsız ve güçsüz bir şekilde doğanlara saldırırkenki kararlı ifadesiydi. Onların beni almasını engellemeye çalışıyordu, bunun sadece kendi ölümüne yol açacağını bilmesine rağmen.

Bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyordu, ama yine de yaptı.

Yanağımdan süzülen bir gözyaşını sildim. Karanlık bilinmeyene adım attım.

Ayağım sert ahşap zemine değdi ve yukarıda sıcak tonlu cadı ışıkları yanıp söndü.

Kylo'ya döndüm ve Idris'i görünce tekrar titredim.

Kylo, parçalanmış kalbinden hayatım için duyduğu korku sızarken bile, hayranlık ve saygıyla bana bakıyordu. O kalbi, sadece benim için savunmasız hale getirmişti.

"Princeton'la konuşmana yardım edebilirim," dedim. "Bu iş bittiğinde, onunla bağlantı kurmana yardım edebilirim."

Kylo'nun gözleri hafifçe büyüdü, çenesi gerildi. "Teşekkürler, Evie."

Utanç çirkin yüzünü gösterdi. Kylo'nun ihaneti, Jacob'ın ölümüne duyduğum keder ve dehşet, geçmişteki travmalarım ve uykusuzluk, geçen hafta tehlikeli bir karışım oluşturmuştu. Aklım başımda değildi.

Kylo'nun Jacob'a yaptıkları gerçektir. Yanlıştı.

Ancak, kafamda canlandırdığım bazı daha hayalperest ve paranoyak olasılıklar beni derinden utandırıyor. Örneğin, Kylo ve klanının Princeton'ı kasten öldürüp, onun yerine daha kolay kontrol edebilecekleri biri olan beni geçirdikleri olasılığı gibi.

Bunun doğru olmadığını biliyordum. Henüz gerçeğin ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama Kylo Princeton'ı seviyordu, ona hayrandı ve benim için de aynı şeyi hissettiğinden korkuyordum.

"Idris'i büyü çemberinin ortasına yerleştireceğim," dedi Kylo.

"Teşekkür ederim," mırıldandım, utançtan hala yapış yapışken çevremizi

etrafıma bakındım.

Oda genişti, ışıklar yeraltının ürkütücü karanlığında kaybolabilecek bir sıcaklık katmanı yaratıyordu. Kitap rafları duvara yaslanmış, çeşitli odak noktalarında ise birden fazla sunak duruyordu. Üç büyük tanrıçanın hepsinin heykelleri vardı ve ben Lillian'ın heykeliyle göz teması kurmaya çalışıyordum. Duvarlarda sergilenen sanat eserlerinde veya sunakları süsleyen figürlerde başka figürler de tasvir edilmişti ve raflar, mobilyalar ve zeminde birçok büyülü nesne, alet ve malzeme dağılmıştı.

Odanın ortasında, Kylo Idris'i beyaz tebeşirle çizilmiş büyük bir dairenin ortasına yatırmıştı. Büyü dairesi etrafında ve içinde çeşitli mühürler çizilmişti. Buradaki ruhlar ve korumalar Kylo'nun varlığından rahatsız olmadıkları belliydi. Konuşma tarzından, Kylo'nun Princeton'ın gizemli, gerçekliğı değıştiren ritüellerine birçok kez tanık olmuş gibi görünüyordu.

Kitaplık yerine geri döndü. Güç olgunlaşmış ve kaotikti. Princeton'ın rehberlerinin ve yardımcılarının yas tutarak etrafımda dolaştığını hissedebiliyordum.

"Beni buraya kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim onlara.

Bir şey beni dürttü ve avuç içlerimde, ayaklarımın altında, boynumda hissettiğim garip baskı ve serinlik hissine şaşırdım.

Kylo hemen bana bakmaya başladı. "Her şey yolunda mı?"

Kylo'nun bu kadar gergin ve kararsız olduğunu görmeye alışkın değildim. Ve bir şekilde, bu onu daha insancıl hale getirdi ve ihanetinin ardından onun hakkında düşündüklerimden dolayı daha da utanç duymama neden oldu.

Başımı salladım. Ruhlar beni serbest bıraktı. Odanın ortasına doğru yürürken, fısıltılar giderek yükseldi. İlk içgüdümleri onları dışarıda bırakmaktı, ama sonra artık öyle biri olmadığını hatırladım.

Artık kaçmak yok. Artık bastırmak yok. Artık zayıflık yok.

Kylo bir kez daha bana kutsal bir saygıyla baktı ve ben, etrafımda parılayan gölgelerin ince bir sisi toplandığını fark ettim —karanlık, yıldızlı bir gece gibi.

Bu bana, Kylo'nun beni sevdiğini söylediğı sanat sergisindeki yıldızlar odasını hatırlattı.

Daha önce hiç kimsenin önünde büyü yapmamıştım, en azından bu şekilde. Ara sıra tarot falı bakmak ya da küçük işler yapmak, elbette. Ama ayrıntılı bir ritüel değil. Kesinlikle hiç kimsenin beni

dünyayla, sadece benim duyabildiğim ruhlar ve enerjilerle iletişim halinde olduğumu görmesine izin vermemiştim. Bu çok savunmasız bir durumdu ve ben çok utanıyordum.

Onu affetmemiştim, ama Kylo'nun bu yönümü rahatça açabileceğim tek kişi olabileceğini de inkar edemezdim.

O benim karanlığımdan, gücümünden, sırlarımdan asla korkmamış ya da kaçınmamıştı. O sadece onları cesaretlendirmiş, tatlı, ikna edici sözleriyle benim içimden çıkarmıştı.

Kylo ve Idris'e ulaşır, daire ve mühürler soluk bir parıltıyla aktive olana kadar, dönüş büyü için hiçbir malzeme veya talimatım olmadığını hatırlamamıştım.

"Senin yıldızlardan geldiğini hep şüpheleniyordum," dedi Kylo yumuşak bir sesle.

Aramızda Idris varken bana bakıyordu.

Oniks ve yıldız ışığından oluşan bulutum odayı kapladı ve birkaç sütun mum odanın her yerine alevler saçtı. Hekate de dahil olmak üzere, kendi rehberlerimi, atalarımı ve yardımcılarımı tanıdım.

"Sana yakında bir heykel alacağım," diye fısıldayarak söz verdim.

Kylo kaşlarını kaldırdı. "Bunun egom için iyi olacağından emin değilim."

"Sen değil," diye mırıldandım.

Şaka yapmak için en uygunsuz zamandı, ama yine de dudağım seğirdi. Kylo bu harekete odaklandı, kendi dudakları da hafifçe kıvrıldı. O aptalca gamzeyi neredeyse görebiliyordum.

"Princeton didn't write down any of his workings, Evie. Özellikle bu seferki değil, nedeni ortada," dedi Kylo yumuşak bir sesle.

"Anladım." Kardeşime bakmaktan kaçındım, gözlerimi Kylo'nun gözlerinde tuttum. "Princeton'ın yerini almam için hazırlanıyordum, ama ben o değilim. Ve olmam da gerekmiyor. Artık bunu ben yapacağım için ritüel muhtemelen değişmek zorunda kalacak."

"Seni bunun için hazırlamıyordum," dedi Kylo, beni inceleyerek.

Gözlerimi kapattım. Nefesimi yavaşlattım. Haklı öfkemin dalgası ince bir sis gibi dağıldı. "Biliyorum, hazırlamıyordun."

Yüksek benliğim çoktan kontrolü ele geçirmişti, çünkü bu büyüün benden ihtiyacı olan buydu. Gerçeğe ihtiyacım vardı. Odaklanmaya. Merkezlenmiş sükûnete.

Idris'in hayatı tehlikedeydi. Hata yapma lüksü yoktu.

Bir değişiklik hissettiğimde, yavaşça yere çöktüm, gözlerim hala kapalıydı ve başım öne doğru eğildi.

Ruhum uçmaya başladığında, hafif bir statik ses ve ardından birkaç patlama sesi duydum.

Kardeşimi dönüştürmem için neye ihtiyacım olduğunu göster, dedim, sakın ama sert bir sesle.

Bu bir rica değildi, kaos cadısı olarak yeni büyüler yaratmak için kullandığım olağan yöntemdi.

Bu bir emirdi.

Gözlerimi açtım ve aşağıda çapraz bacaklı halime baktım. Kylo da şimdi oturuyordu ve fiziksel bedenimi büyük bir dikkatle izliyordu.

Tavanı, taş ve tortu katmanlarını geçerek yukarı doğru süzıldüm. Ormanın zeminine kadar çıktım. Ağaçlar gür, kır çiçekleri tam çiçek açmıştı. Karanlık gökyüzünün altında, yaz havasında tütsü dumanının kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu.

Bu sefer Hekate bana görüldüğünde, başlığı yoktu. Çarpıcı koyu saçları ve koyu kahverengi gözleri, açık teniyle keskin bir kontrast oluştuyordu.

Omuzlarına sarılmış büyük, altın rengi bir yılan tutuyordu. Gülümsemesi yumuşaktı. *Gururluydu.*

Annelik onayının gösterilmesindeki bir şey kalbime bir acı sapladı. Sonunda doğumdan beri aç kaldığım bir şeyi almıştım, bir zamanlar kurumuş dilim şimdi esnek ve tatmin olmuştu.

"Arkadaşların haklıydı," dedi Hekate. "Bir insanı ölümsüz yapmak için doğru yol bu değil. Sen bir tanrıça değilsin, çocuğum."

Boğazım düğümlendi, gözlerim yaşlarla doldu. "Bu adil değil," dedim, sesimde öfke belirtmeye başladı. "Bu ritüel zaten doğal değil, zaten tanrıların bir eylemi, ölümün aldatılması."

Hekate cevap vermedi. Cevap vermesi gerekmiyordu. Benim farkı anlayabildiğimi, argümanlarımın gerçeğe dayanmadığını biliyordu. Onlar çaresizliğe dayanıyordu.

"Bunun böyle olmaması gerektiğini biliyorum," diye fısıldadım. "Bunu bir daha *asla* yapmayacağım. Bir dahaki sefere ve bundan sonra her zaman doğru şekilde yapacağım."

Bugün erken saatlerde, klandan sonsuza kadar kaçtığımı sanıyordum. Ve şimdi ruhumu gümüş bir tepside sunuyordum. Başım yine dönmeye başladı ve elimi sıcak alnıma koydum.

"Bana *hiçbir* şey vermedin," dedi Hekate.

Sesindeki kararlılık annemle ilgili yaralarımı tetikledi ve derin bir nefes almak zorunda kaldım. Bu aynı şey değildi, o benim annem değildi. Kimse benden hayal kırıklığına uğramamıştı. Güvendeydim.

"Yapacağım," diye yemin ettim, titreyerek bile onun keskin bakışlarını karşılayarak. "Aldığım kadar vereceğim. Sana bağlılığım var. Artık korkmuyorum."

"Tanık ol," dedi Hekate, sesi yankılanan bir gök gürültüsü gibiydi. Ağır bulutlar başımın üzerinde toplanmıştı. Yağmur damlaları gökyüzünden gözyaşları gibi dökülüyordu.

"Bunu onun için yapamazsın. Bunu krallık için yapmalısın, yoksa hiç yapma."

Yılanı tısladı ve dizlerim büküldü. Ellerim toprağa gömüldü ve kökler bileklerimi sardı.

Gözlerim geriye devrildi.

EVIE

İlk başta, gerçekten öldüğümü ve Lillian'ın cehennemlerinden birinde sonsuza kadar acı çekmek için son bulduğumu sandım.

Çünkü çocukluğumun yatak odasında değildim. Başka bir küçük kızın yatak odasıydım ve tamamen siyah giyinmiş bir kadının onu Karanlık Anne adına cezalandırdığını izliyordum.

"Dualarını oku. Lillian ruhuna merhamet etsin."

Kızın koyu kahverengi teni gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve şöyle diyordu: "Keşke senin gibi bir cadı olsaydım. Keşke cadı kanıyla dolu olsaydım da evlenmek zorunda kalmasaydım."

Kalbim durdu. Kız başka bir çocuğa dönüştü, sonra bir başkasına, ve böyle devam etti.

Elbette, bir tarikata mensup tek çocuk olmadığımı biliyordum. Gölgelerimden oluşan vebayla ebeveynlerini öldürdükten sonra, covenimizdeki diğer çocukların nereye gittiğini merak etmiştim. Bu da, kafamdan uzaklaştırmakta ustalaştığım bir başka düşünceydi.

Bencil olduğum için mi cezalandırılıyordum? Idris'in ve benim hayatta kalmamıza odaklandığım ve başkalarını düşünmediğim için mi?

Cezalandırılmıyorsun, diye fısıldadı Hekate, sesi yatıştırıcı bir merhem gibiydi. *Bunu kendin için seçmelisin. Bunu krallık için seçmelisin. Yoksa bu büyü senin kullanabileceğin bir şey olmaz.*

Lillian'ın sunak önünde duran, ilk kez beyazlar giymiş, küçük avuç içleri bir canavarın ellerinde dinlenen kişi ben olabilirdim. On beş yaşından büyük olmayan insan çocuğun, zengin bir kadının ruhsuz boşluğuna bakarken gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm.

Manzara yine değişti, bu sefer bir beslenme kulübüne, ölümlü kadınların uyuşturulmuş gibi görüldüğü, doğanlardan doğanlara aktarıldıkları bir yere. İblisler gülüyordu, dilleri yaraları çevreliyor ya da iksirle yıkanıyor. Ölümlülerin hayatları onlar için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ne yaptılar onlar ya yaş yaşadılar? Ne ne yaşam amaç anlamsız anlamsız bir ölümsüzlüğün anlamı neydi? Sevgisiz bir ölümsüzlüğün *anlamı* neydi? Ne *anlamı vardı*? Neden bu alemi onlar yönetiyordu? Neden biz ölümlüler, zevk için zevk peşinde koşan, hak etmedikleri, hak etmedikleri gücü kovalayan yaratıkların önünde eğilmek zorundayız?

Krallık, hayattan tamamen kopmuş olanlar yerine, hayata aşık olanlar tarafından yönetilmemeli miydi?

Bu sorular aklıma gelir gelmez aptalca geldi. Açıkça aptalca sorular oldukları belliydi. Dönüştürölmüşler için muhtemelen öyleydiler. Ama son on yılımı saklanarak geçirdim, kim olduğumu ve neler yapabileceğimi kimsenin bilmesinden korkarak. Kardeşim ve üvey büyükanneimin *benim* yüzümden tehlikeye girmesinden ödüm kopuyordu.

Daha önce bu kadar bariz düşünceleri düşünme kapasitem yoktu.

Bir an için, ormanı tekrar gördüm — Hekate'nin bilge, her şeyi bilen gözlerini — onun etrafında kıvrılan ve dolanan yılanı.

Sonra, tamamen siyah giyinmiş, dövmele bir grup dönüşmüşlerin, korkmuş, yaralı ölümlülerden oluşan bir grupta birlikte bir malikaneden çıktığını gördüm — bazıları gençlerdi.

Öndeki dönüştürölmüş adama odaklandım, dikenli dal dövmele ve koyu renk gözlele olan, havayı titreten gücü olan adama. Vampir, arkadaşlarına dikkatli olmalarını, insanları güvenli bir şekilde bakım merkezine ulaştırmalarını emrediyordu.

Aristelle'in dönüştürölmüş lordu Rune'a bakıyordum, insan kaçakçılığı kurbanlarını doğanlardan kurtarıyordu.

Rune, yüzyıllar önce Valentin adasında doğanları devirmiş ve Kral Earle'yi onu yarı özerk adanın yeni hükümdarı olarak tanımaya zorlamıştı. O, Kylo'nun idolüydü.

Sonra gördüğüm görüntüler o kadar iç açıcı değildi.

Born seks partileri, çoğunlukla ölümlülerle kendi eğlenceleri için işkence etmekten ibaretti. Born avlamak insanları sokaklarda

birinin kızını, birinin babasını veya kız kardeşini veya baş rahibini öldürmek.

Idris gibi cesetler gördüm. Hiç önemsenmeden bir kenara atılmış bedenler. Boşluğa bakan gözler.

Doğmuş olanlar olmasaydı, bu uyuşturulmuş ölümlüler, çocuk gelinler ve kurbanlar kimler olabilirdi diye merak ettim. Şifacılar mı olurlardı? Sanatçılar mı? Günlerini gülerек mi geçirirlerdi? Yoksa sevgililerinin kollarında mı?

Gördüğüm son görüntü, havada asılı duran kendimdi, ağzımdan ve uzuvlarımdan çığlıklar ve karanlık içinde gölgeler çıkıyordu.

Kylo, Idris'i gölge kalkanı ile korurken, gölgelerimin doğanları ve onlara hizmet eden cadıyı yiyip bitirmesini izledim.

Et kemiklerden koparıldı. Kemikler küle dönüştü. Ruhlar Karanlık Anne'lerine geri döndü.

Utanç duymadım. Korku duymadım.
Pişmanlık duymadım. Gözlerim yeniden
yemyeşil ormana açıldı.

Kökler beni serbest bıraktı ve ben ayağa kalktım. Yeni bir sezgi zihnimi doldurdu — kardeşimin ölümsüzlüğü karşılığında neyin feda edilebileceğine dair bir sezgi.

"Kardeşimi kurtarmak için yine de bencil davranacağım, çünkü ben ölümlüyüm. Ben buyum işte," diye utanmadan fısıldadım. "Ama haklıydın."

Princeton şimdi Hekate'nin yanında duruyordu, gülümsemesi her zamanki gibi yaramazdı.

"Idris yüzünden klana bağlı kalmayacağım. Klana bağlı kalacağım çünkü sana hayatım için yalvardım ve onu boşa harcamayacağıma söz verdim."

Gözümden bir damla yaş süzüldü. Princeton'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"Dünyayı değiştirecek kadar sihir gücüm var. Her zaman birinin *beni* kurtarmasını umduğum gibi çocukları kurtaracak kadar gücüm var. Artık savunma oynamak istemiyorum."

Karanlık çukuru hatırladım, bu hayatta yeterince sevgiyi deneyimlemediğimi fark etmiştim. *Henüz* değil.

"Artık ölümden korkmuyorum. Yaşamamaktan korkuyorum."

Princeton'ın gözleri keskinleşti. "İyi olmaya çalışmayı bırak, Evie. Kendin ol."

Göğsüm açıldı ve omuzlarım bilinçsiz bir yükten kurtuldu.

"Lanet olası Kule ol."

Sırıttım. Bir zamanlar korkutucu olan tarot kartı birdenbire bir güç kaynağı, nihai özgürlüğün simgesi haline gelmişti.

Princeton elini çevirdi, dağınık bukleleri rüzgarda havalandı. "Tabii ki, gerektiğinde..."

"Tabii ki," diye fısıldadım. Gülümsemem titriyordu, hala tanık olduğum alemin şiddetinden etkilenmişti.

"Bu büyüü, yanlış bir şekilde yaptığın için bedelini ödemelisin. Ve aynı bedeli iki kez ödeyemezsin," dedi Princeton. "Anladın mı?"

"Evet."

Kardeşıme ihtiyacım vardı. O da daha fazla sevgiyi deneyimlemeliydi. Bunu bir vampir olarak yapacağını düşünmekten nefret ediyordum, onun için asla istemediğim bir hayat. Ama hiç hayat olmamaktan iyiydi.

"Çabuk olmalısın. Onun ruhunu geri almak zaten zor olacak," diye uyardı Princeton.

Başımı salladım.

"Gölgelerim ne için var, Evie?" diye sordu Hekate.

Ona doğru yürüdüm. Uzatılmış elinde ağır bir pirinç anahtar duruyordu.

Eski ben şiddet derdi. Yıkım. Unutulma. Kaos. "Devrim," diye cevapladım.

Parmaklarım anahtarı kavradı. Ezilenlerin koruyucusu, cadıların annesi, anahtarların bekçisi ve kavşakların koruyucusu Hekate, tüm halleriyle beni resmi olarak kızı olmaya davet etti.

Hayatımda ilk kez, bir yere aidiyet hissettim.

"DOĞUŞTAN KAN İSTİYORUM," dedim, başımı yavaşça kaldırarak.

Kylo'nun gözleri bir saniye boyunca genişledi, sonra sırttı. "Emrin başım üstüne."

Ayağa kalktı ve parlayan işaretlerin üzerine basmamaya dikkat ederek büyü çemberinden dikkatlice çıktı.

Kylo odanın köşesinde hiçbir şeye bakmadan beklerken gözlerimi kısarak baktım. Kolundaki mühür dövmelerinden biri hafifçe parlıyordu.

Kylo'nun önünde, garip beyaz bir sisin içinde havada asılı duran bir varlık belirdiğinde, vücudum otomatik pilota geçti. Kalbim hızla çarparak ayağa kalktım.

"Şşş, bebeğim," dedi Kylo. "Lütfen kalbini sakın tut, olur mu?"

Göğsümü ovuşturdum. "O kim?"

Büyülü hapishanede tutulan adam, yüzünü hareket ettirememesine rağmen Kylo'ya öfkeli bir nefretle baktı. Hasta, karanlık doğumlu büyü de dahil olmak üzere tüm vücudu donmuştu. Lillian'ın büyü.

"O senin kanından," dedi Kylo, omzunun üzerinden bana bakarken gözleri mizahla parıldıyordu. "Warwick Ganzor. Gizemli bir şekilde ortadan kaybolmadan önce Morha'nın lorduydu."

Warwick'in gözleri buz gibiydi, Kylo'nun sadistçe sırıtışıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Morha, Ravenia'nın kuzey bölgesinde, Kral Earle'nin başkenti Prospyrus'a yakın bir yerde bulunan Kylo'nun memleketiydi. Burası, Kylo'nun gözleri önünde en yakın arkadaşı Aisling'in doğanların elinde acımasızca işkence görerek öldürüldüğü yerd.

"Ateş büyüsunü güçlü bir şekilde kullanan, genellikle muhaliflerine veya doğanların şiddetini sorgulamaya cesaret edenlere karşı kullanan biri," diye açıkladı Kylo. "Bu faaliyetler için güçlü doğan kanının en uygun olduğunu anladık. Ve ben de kişisel intikamımı tatmin edici bir şekilde almak istiyordum."

Kylo'nun sözleri artık beni rahatsız etmiyordu. Kaçma isteğim yoktu. Born'larla başlayan ve biten bu şiddetten saklanma isteğim yoktu. Kylo'nun memnuniyeti benimkini yansıtıyordu.

"Bana onun kanından bir şişe getirir misin lütfen?"

"Memnuniyetle." Kylo, yakındaki bir sunakta duran tören bıçağını ve üzerinde semboller bulunan bir kaseyi aldı. Bunu daha önce de yaptığı belliydi. "Her zamanki gibi mükemmel tavırlar, melek."

İsteğim dışında midem kırırdadı ve Kylo, benim küçük bir rahatsızlık sesime gülerek karşılık verdi.

Aniden büyü çemberinin neden bu kadar büyük olduğunu anladım. Princeton'ın bu ritüeli dalgalar halinde gerçekleştirdiğini ve birden fazla insanı aynı anda dönüştürdüğünü hayal ettim. Muhtemelen inanılmaz derecede yorucu bir ritüeldi ve çok sık gerçekleştirilemezdi. Princeton'ın sürekli yorgun ve savunmasız olması güvenli olmazdı, özellikle de tüm klan onun büyüyle hareket ederken. Klanın ona *ihtiyacı* olduğunda.

Şimdi benim onlara ihtiyacım olduğu gibi.

Daha fazla malzeme ve alet bulmak için çemberden ayrıldım. Bu sefer çok fazla şeye ihtiyacım yoktu, çünkü Hekate kurbanımın ne olacağını biliyordu. Karşılığında bana çok daha büyük bir güç verecekti. Tek bir ruha sahip olduğum için bu tek seferlik bir kurbandı. Bir sonraki ritüel çok daha karmaşık olacaktı.

Tabii kalbim pes etmezse. O zaman başka ritüel kalmazdı. Bir an için gözlerimi kapattım ve bu düşünceyi kafamdan attım.

Princeton bana hızlı olmamı söylemişti. Sezgilerimin rehberliğinde, aceleyle nesneleri topladım. Normalde büyü yaparken böyle davranmazdım. Dikkatli, titiz ve iyi araştırılmış olmaya alışkındım.

Rehberlerimden biri nazikçe bana, "*Sen iyi araştırma yapıyorsun*" diye hatırlattı.

Hekate ve onun büyü hakkında okuduğum kitabı hatırladım, bir zamanlar korktuğum kitabı. Etherdale Üniversitesi kütüphanesindeki kaos cadıları bölümünden ihtiyacım olan şeyi göstermelerini istemiştim ve kitap kafama doğru uçmuştu.

Hekate beni her zaman hazırlamıştı. Beni desteklemiş, bana rehberlik etmişti. Ben inkar içinde olduğum için onu dinleyemediğim zamanlarda bile.

"Kylo?"

Sessizce benden nesneleri alıp dairenin ortasındaki geçici sunak üzerine koyuyordu. Saatler önce öngörülemez, kaotik büyüleriyle yeniden bağlantı kurmuş olmama rağmen, yeteneklerimden şüphe duymadan, sorgusuz sualsiz bana yardım ediyordu.

"Evet?" diye sordu, gözlerimi ve vücudumu hızla tarayarak. "Daha önce birine dövme yaptın mı?"

"Birçok kez." Idris'e baktı. "Idris için gerekli malzemeleri zaten topladım. Klan dövmeleri olacak."

Bir sonraki nefesim derindi. "İdris'i geri getirdikten sonra, benim de dövme yapmanı isteyeceğim."

Bir adım öne çıktı. İçinde bir şey değişti. Titrek bir nefes verdi, gözleri keder veya korkudan farklı, daha karanlık bir yoğunlukla yanıyordu. Gözleri tekrar vücuduma indi, titreyen şah damarıma odaklandı.

Bulunduğumuz yer ve olan biten her şeye rağmen, bilinçaltımda ona tepki verdim. Bu benim kontrolüm dışındaydı. Ona doğru eğildiğimde, beklentiyle tenim ısındı.

Kylo artık yakındaydı ve ben geri çekilmedim. Bana dokunmadı; buna gerek yoktu. Sözleri omurgamdan aşağı serin bir okşama gibiydi.

"Bundan daha çok istediğim bir şey yok."

KYLO

Evie'nin güvenimi ihlal etmemden sonra inandığına rağmen, onun klanına katılmasını asla istememiştim. Benim amacım her zaman onun masumiyetini, hayallerini ve özerkliğini korumaktı. Onu, ailesinin onu kullandığı gibi kullanılmış hissettirmektense ölmeyi tercih ederdim.

Bana bize katılmak istediğini söylediğinde bile, John-Jarod-Adı-Ne-Olursa-Olsun'u öldürdüğümü öğrenmeden önce, yine de tam olarak kabul etmemiştim. Kendi koruyuculuğumun etkisiyle dirençliydim.

Onun için bunu istemiyordum.

Aisling'i kurtaramadığım için. Ve bu pozisyondaki son cadı olan arkadaşım, kardeşim ve akıl hocam katledildikten ve hâlâ adalet yerini bulamadığından beri. Tek bildiğimiz, Princeton'ın katilinin, erotik zindanımıza erişim sağlayan maskeli bir ölümlü, muhtemelen bir cadı olduğuydu. Bu, Evie'nin hayatına yönelik bir başka tehdit olan, çıldırtıcı, cevapsız bir soruydu.

Yine de, onunla birlikte çalışmanın, nihayet kafesinden kurtardığı gücün huzurunda olmanın verdiği hissi inkar edemezdim. Onu kaybettiğimi düşündükten sonra, amacımın onunkiyle birleşmiş olması.

Kan bağı olsun ya da olmasın, meleğimi bulup eve getirmek için bu alemin her köşesini aramış olurum.

Neyse ki, kanım hala onun damarlarında, kırılğan, güzel kalbinde akıyordu. Tanrılar korusun, bu ritüel sırasında başka bir seçim yapmak zorunda kalırsam ne yapacağımı bilmiyordum. Evie'nin hayatını kurtarmak mı, yoksa kardeşini kurtarmaya çalışırken ölmesine izin vermek mi?

Bunu düşünmek istemiyordum.

Evie'ye hizmet etmenin zevkine odaklanmak, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istedim. Onun karanlık, yıldız ışığıyla aydınlanan gücünün coşkusu odayı doldurdu.

O karanlık bir tanrıçaydı, bu aleme ait olmayan bir varlıktı. Onun yanında olmak benim için bir şanstı, onun cesur, ruhani büyüsüne tanık olmak benim için bir lütuftu.

"Şimdi çemberi kapatacağım," dedi.

O kalbi eriten, tatlı sesinde ne kadar da güç vardı. Bu sesin benim sikimi onun yönüne doğru titretmesine bile suçluluk duymadım.

"Ayin tamamlanana kadar buradan ayrılamayız," dedi. "Ne olursa olsun, yardım etmem gerektiğini düşünsen bile, müdahale etmemeni istiyorum. Bu süreçte hepimizi mahvedebilirsin."

Evie'nin uyarısının, kardeşini değil onu seçmemem için bir rica mı, yoksa acı gerçek mi olduğunu bilmiyordum. Her ikisinin karışımı olduğuna inanmaya razı oldum.

Karşı karşıya olduğu güçler çok büyüktü.

"Anlıyorum. Beni burada kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ağzını açtı ve sonra kapattı. Onun aklından geçenleri kolayca okuyabiliyordum. Beni unuttuğunu veya affettiğini düşünmemi istemiyordu. Vücudu hala kime ait olduğunu bilse bile. Parlak ruhu hala benimkini arıyor olsa bile.

"Yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

Evie işine başladı ve gülümsemem kayboldu. Onun yaşamasına ihtiyacım vardı. Bu yüzden buna izin vermiştim, Blade ve Harmony'yi dışlamıştım. Evie'nin ona inandığımı görmesi gerekiyordu. Böylece yaşamayı seçecekti. Böylece yakınımda kalmama izin verecekti.

Başka birini yaşam nedenim haline getirmemem gerektiğini biliyordum, ama kendimi mükemmel, kutsal bir adam ya da münzevi bir keşiş olarak görmedim.

Ben Etherdale'in hakiki lorduydum, büyü ve kandan doğmuş bir vampirdim.

Ve Evie benimdi.

Evie dört elementi ve dört ana yönü çağırırdı. Göklerin alemini, cenneti çağırırdı. Chthonic alemini ve cehennemi çağırmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Hekate ve diğer müttefiklerini çağırırdı.

Kendi kanını döktüğünde elinin hafifçe titrediğini fark ettim. Ve o kırmızı damlalar yere düştüğü anda oda güçle dolduğunda gözlerinin şaşkınlıkla, hatta belki de sevinçle parladığını gördüm.

Ritüel bıçağını bıraktı, Princeton'ın daha önce sayısız kez kullandığını gördüğüm bıçağı. Evie'nin öteki tarafla olan bağlantısını kıskandım. Bir zamanlar insan olan kalbim, umut dolu hayal gücüne güvenmek yerine, mentorumun sesini tekrar duymayı arzuluyordu.

Evie, ben onu morgdan aldığımdan beri kardeşinin cansız bedenini görmezden geliyordu. Onu bu halde görmek onu ne kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyordum.

Çemberin çevresi sıçrayan mor alevlerle aydınlanmıştı. O, artık tanınmaz hale gelen, sanki tanrıların dilinde konuşulmuş gibi dudaklarından dökülen sözleri mırıldanırken, alevler gözlerinde yansıyor.

Evie'nin gölgelerinden biri, ona bir kase su ve bitki yağları getirmek için ekstra uzuvlar gibi davranarak zeminde kayarken, bilinçsizce saygı dolu bir gülümseme kaçırdım.

Evie artık Idris'i görmezden gelemezdi. Ay işaretleriyle süslenmiş siyah kaseyi kutsarken, Hekate adına onu kutsayarak derin bir kaş çatışı yaptı. Alnında biriken hafif ter damlalarına, nefes alıp verişinin zorluğuna odaklandım.

Saygıyla sessizce otururken, kutsal suyu Idris'in başının tepesine sürdü. Kaşlarının arasına. Boğazına. Kalbine.

Onun tüm önemli enerji merkezlerini kutsadı.

Princeton'ın her zamanki dönüş ritüeli konuşmasını okumaya başladığında, Hekate'ye saygı göstererek dili sadece biraz değiştirerek, nefesimi tutmak zorunda kaldım.

"Hekate, bu bedeni ve ruhu devrimin ruhuyla kutsayın," dedi. Idris'in üçüncü gözüne bir damla kanını sürdü. "Gölgeler Idris'e ait olsa da, o da gölgelere ait olacaktır. Ebedi hayat karşılığında, kendisinden daha büyük bir güce hizmetini, bağlılığını ve sadakatini vaat eder. O, bir bütünün parçası olacaktır. O, bir..." Evie durakladı, sadece bir

bir an durakladı. "Her zaman yanında olacak, bu geçiş sürecinde ona rehberlik edecek, onun koruyacağı ve yücelteceği bir ailenin kardeşi olacak. O, Helia ve Selenanın ölümlü çocuklarının, bu diyarın koruyucusu olacak. Bugün maskeli olabilir, ama yarın, özgür bir dünyada klanının dövmelerini gururla taşıyacak."

Gölge fısıltıları daha da yükseldi, rüzgâr esintileri çemberin içinden geçti. Evie rüzgârın kendisine çarptığı sırada kendini hazırladı. Vücudu titrerken gözlerini kapattı.

Çağırdığı güçler tarafından sınanıyordu. Rüzgarlar dinene ve Evie gözlerini tekrar açana kadar her saniye nefesimi tuttum.

Princeton'ın bu ritüelin versiyonu çok daha teatraldı, ama o gösteri yapmaktan hoşlanıyordu.

Evie, kan dolu kaseyi Idris'in başının yanına koydu. Bana bakmadan önce bir an durakladı.

"Genelde bu kısımda hala *uyanık* oluruz," diye fısıldadım.

O da başını salladı. "Lütfen onun başını kaldırır mısınız?"

Evie'nin soru şeklinde ifade ettiği nazik ve kibar emrini tereddüt etmeden yerine getirdim. Idris'in dudaklarını nazikçe ayırdım.

Kan, kaseden Idris'in boğazına damladı, bir kısmı da yüzünün ve boynunun yanlarından aşağıya aktı. Evie nazikti, yüzü çaba ve yorgunluktan buruşmuştu.

Geri çekildi ve kalan kanı dairenin kuzey ucundaki sunak üzerine koydu.

"Size doğuştan vampir olan birinin kanını sunuyorum," dedi ruh müttefiklerine. "Lütfen bu ayinde bana yardım ederken kendinizi besleyin."

Gölgeler Evie'nin ayaklarının etrafında dönüyordu ve bağımız aracılığıyla kalbinin çarpışını hissettim. Ona dikkatli olmasını, gücünü güzel ve sabit bir şekilde kanalize etmesini söylemek istedim. Onu bu süreçte yönlendirmek için can atıyordum, ama müdahale etmeyeceğime söz vermiştim. Dilimi kanayana kadar ısırdım.

"Doğduğumuz kandan yükseliyoruz."

Evie gözlerimin önünde değişti. Koza içinden çiçek açtı, gölgeler dairenin her bir odak noktasından ona akın etti. Evie artık gölgeleri serbest bırakmak yerine onları yutuyordu. Gölgeler onun

ağızına, kalbine, güneş pleksusuna girdi ve onun sonunda onları ele geçirdiği gibi onu ele geçirdi.

Kutsal karanlığın bulutundan bir ses yankılandı, kemiklerimi titreten kadınsı bir güç.

"Ve bugünden itibaren, Maskeli Tarikat, koruyucu tanrıçasının onuruna yeniden adlandırılacak. Hekate Klanı, Etherdale'in hakiki hükümdarları ve Ravenia devriminin kıvılcımı."

Başımı eğdim. Gözlerimi kapattım. Vücudum, bir tanrının, yeraltı dünyasının karanlık tanrıçasının sesini duyduğumu biliyordu.

Lillian değil.

Hekate.

Evie zaten çok şey istiyordu, bunu yapmak yanlış olabilirdi, ama yine de zihnimde dua ettim.

Lütfen onu koru. Teşekkür ederim.

Evie'nin sesi, rüzgârın uğultusu ve çığlık atan gölgelerin arasında dudaklarından döküldü. "Yeni ayın ışığı altında, kan ve gölgeyle yemin ederek Hekate'nin kızı olacağım."

Böyle bir yeminin ne anlama geldiğini bildiğim için kalbim sıkıştı. Eğer yerine getirilmezse, Evie ölecekti.

"Kardeşimi dönüştür."

Kutsal olmayan bir anlaşma yapılmıştı ve bu son gelişmeleri sindirmek için yeterli zamanım yoktu. Evie Idris'e döndüğü anda, gölgeler onun üzerine çullandı.

Ben, onlardan uzaklaşarak dairenin güney ucuna fırlatıldım.

Evie, Idris ile arasındaki mesafeyi kapattı. Avuç içleri uzanmış, yüzü eforla buruşmuş halde, ham, doğaüstü bir gücü içine ve içinden geçiriyordu. Mor alevler siyaha dönüştü ve tavana doğru sıçradı.

Mühür işaretleri, sanki kanla boyanmış gibi kırmızı renkte sızmaya başladı.

Evie dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini kapattı ve Idris'in elini iki eliyle tuttu.

Yanağından bir gözyaşı düştüğünde, kalbi bir an durdu ve boğuk bir çığlık dudaklarından çıktı, ben de ayağa fırladım.

Ona doğru bir adım attım ve geriye savrulup yaklaşmam engellendi.

Dişlerimi sıktım. Aisling'i görmemek için kendimi zor tuttum, o benim gözümün önünde doğan tarafından parçalara ayrılırken, ben hiçbir şey yapamadan izlemek zorunda kaldım.

Evie güçlüydü.

Daha da fazlası, haklıydı. Bütün bunların bir anlamı olmalıydı. Bizi buraya getiren ve devrime götürecek olan bir dizi güzel, acımasız, korkunç, yorucu, göksel anların bir anlamı olmalıydı. İnanmak istedim.

İnanıyordum. Evie'nin kendisi mucizelerin ve ilahiliğin en büyük kanıtı iken, nasıl inanmayabilirdim ki?

"Hadi, bebeğim," diye fısıldadım. "Onların yanıldığını kanıtla."

İdris'in diğer eli seğirdi mi, yoksa yine umut dolu hayal gücüm müydü?

Onları çevreleyen kaotik güç ağını görmek zordu. Evie'nin tamamen kendi fikri olan bir hareketle, İdris'in kalbinin üzerine pembe bir çiçek koydu.

Dudaklarını okumaya çalıştım, sesi fısıltıdan ibaretti. "Şimdi senin çiçek açma sıran, benim parlak zırhlı şövalyem."

Dudakları titredi. Sonra başı düştü ve güç yerleşiyor gibi görünüyordu. Hatta tükeniyor gibi.

Hiç bu kadar gergin olmamıştım, sezgilerimin yanılabileceğinden bu kadar korkmamıştım.

Mühürler sızdı, kan akıntıları İdris ve Evie'nin etrafında morbid bir güzelliğe sahip çiçek desenleri oluşturdu. Bu bana kütüphanemdeki vitray pencereyi hatırlattı.

Tek istediğim, o odaya geri dönüp, Evie'ye kucağımda otururken kitap okumaktı.

Bir kan akıntısı oluşumdan koparak İdris'in kafasına ulaşana kadar zeminde ilerlerken büyülenmiş gibiydim.

Sanki kaybettiği kan, yarasına geri akıyormuş gibi.

Takıntılı endişelere yer kalmamıştı. Tek yapabildiğim, sarsılmaz bir hayranlıkla bakmak oldu.

Melekim birini ölümden diriltiyordu.

Güç kesinlikle zayıflıyordu, İdris'e yöneliyordu. O bunu yapıyordu. Evie tam olarak söylediği şeyi başaracaktı

ve sonra onu dinlenmeye ve iyileşmeye zorlayacaktım.

"Onun ruhunu bulamıyorum," diye fısıldadı Evie.

Her kelimenin yorgunluğunu hissedebiliyordum. Yardım etmek istedim. Tanrılar, ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasını diledim.

İnancımı kaybetmemeliydim. Idris hareketsiz kalırken, gölgeler yatışırken ve rüzgarlar artık beni ondan uzak tutmazken.

"Geri dön, Idris," dedi, omuzları çökmüş, neredeyse bir iç çekiş gibi. "Benim için geri dön. Mena için. Yaşayacağımız daha çok aşk var."

Tatlı kız. Ona tekrar yakın olmak istedim, o kadar çok ki kalbim sızladı.

Ayaklarım tereddütle hareket etti. Bir adım, sonra bir adım daha.

Acelecî mi davrandık? Önemli bir adımı atladık mı? Çok mu yorgundu? Anlaşması reddedildi mi?

Idris'in eli yine seğirdi. Bu sefer emin olmuştum. Onu sorgulayan lanet olası bir kafirdim.

Evie nefesini tuttuğunda kalbim durdu.

"Evet, evet," diye fısıldadı. "Bir *teşekkür* yeterdi." Sözleri belirsizdi.

Kime konuşuyordu?

Tek bir rüzgâr esintisi tavandan beyaz bir sis perdesi halinde hareket etti ve Idris'in vücuduna çarparak *patlama* sesi çıkardı.

Onun gözleri açıldı açıldı. Evie'nin solmuş vücudu yere Şu anda Şu anda anlamsız şeyler mırıldanıyordu.

Idris nefes nefese kalmış, havayı yutuyor, vücudu

kasılmalar geçiriyordu. Dikkatlice yaklaştım, artık birkaç adım uzaktaydım.

Bu iyi bir şeydi, çünkü Idris'in göz bebekleri büyümesi ve ağzının açılması sadece üç saniye sürdü.

Dişlerini gösterdi. Burun delikleri genişledi.

Evie başını kaldırmaya çalıştı. Cam gibi gözleri kardeşininkileri bulmaya çalışıyordu. Her ikisini de başaramayınca, Idris'in hareketinden habersiz görünüyordu.

Idris'in ilk kan dökme arzusuna kapıldığını fark etmemiştim. Evie'ye uzandığında, ona saldırdım.

KYLO

Idris, yüzü gergin ve gözleri çılgın bir şekilde, düzensiz nefes alırken homurdandı. Beni tanıyormuş gibi bir izlenim vermeden bana baktı. Kan dökme arzusuyla kaplanmış bir zihinde insanlığa yer yoktu.

Neyse ki bu durum sonsuza kadar sürmedi. Tüm arzuların üstesinden gelinebilirdi.

Kan yardımcı oluyordu.

Tam da bu amaçla, sunak altına bir kavanoz insan kanı koymuştum. Princeton'ın büyü odası, iyi stoklanmış bir yerdi.

Idris benimle mücadele etti ve kıvrandı. Vahşi bir hayvan gibi dişlerini gıcırdatıyordu.

Evie'ye baktım, ama geriye düşdükten sonra bir daha ayağa kalkamamıştı. Nefesi yavaştı ve gözlerini açmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

Artık devralma zamanı gelmişti. Hızlı bir hareketle Idris'i serbest bıraktım ve onu başından yakaladım. Çırpınan vücudunu sunak doğru sürükledim. Yeni kazandığı gücü kullanmaya çalıştı ama benimkine karşı koyamadı. Hareketleri beceriksizdi ve aciliyet nedeniyle engelleniyordu.

Bu kavanoza vampirleri felç eden bir zehir olan az miktarda kan oniks eklemeyi önceden düşünmüştüm. Uzun vadede herhangi bir zarar vermezdi, sadece onu hareketsiz hale getirip sakinleştirmek için yeterliydi.

Kapak çıkarılır çıkarılmaz, Idris kavanozu ellerimden kaptı.

"Dikkatli ol," dedim, sözlerimin duyulmadığını bilerek.

Sıvı kavanozun kenarlarına çarptı, Idris kavanozu dudaklarına götürdüğünde bir kısmı döküldü.

İçerken, bana karşı direnmeyi bıraktı. Nefesimi bıraktım.

Neyse ki, yeni dönüştürülmüş biri olarak, bu kanla karşılaştırma yapma şansı yoktu. Daha eski, saklanmış kan, taze kana göre kesinlikle bayat ve iştah kapatan bir alternatifti.

Ve damarlardan akan kanla kıyaslanacak hiçbir şey yoktu.

Dişlerimi sıktım. Açlıktan ölüyordum. Evie benden kaçmadan önce beslenmemiştim. Ve Evie o kadar gizemli bir şekilde kırılmıştı ki, bu sabah ya da dün gece ondan beslenmekten rahatsızlık duydum. Ona ne olduğunu anlamamıştım, bu yüzden onu beslemek yerine ona bakmaya karar verdim. Ve bir aptal gibi, kanı tamamen bırakmayı seçtim.

Çünkü Evie, ondan başka hiç kimseyi tatmak istememe neden olmuştu. Başkasının kanıyla beslenmek, sönük ve iğrenç tadı bir yana, sadakatsizlik gibi geliyordu. Evie'ye ve sadece Evie'ye bağımlıydım.

Yine de benim sorumsuzluğumdu. Kendimi aç bırakmak onu tehlikeye attı, benim güç rezervlerime yaptığı etkiden bahsetmiyorum bile. Ne olursa olsun kendimi beslemem onun yararına idi.

İdris'in içip sakinleşmesini izlemek, aç ve aşırı çalışan zihnimi hem yatıştırdı hem de tetikledi.

Beslenmem gerekiyordu. Ve Evie'nin iyileşmesi gerekiyordu. Dahası, o ve onun çekici, insan benzeri kanı, yeni doğmuş bir vampirin yanından uzaklaşmalıydı.

O imkansızı başarmıştı. Helia'dan bir ruhu geri çağırmıştı ve artık onun beni bir daha asla terk etmeyeceğinden emindim.

"Ne..." İdris geveledi.

Gevşemişti, ben de boş kavanozu geri alıp onu serbest bıraktım. Tamamen kafası karışmış bir şekilde bana bakarken dik oturdu. Göz bebekleri artık tabak gibi değildi.

"Ben..." Yutkundu, bakışları dehşet içinde kendi vücuduna düştü. "Neredeyim?"

Kendi cildini tanımıyor gibi avuç içlerine bakıyordu. İdris'e karşı her zaman babacan duygular beslemiştim ve bu duygular hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

"Güvendesin. Sana her şeyi açıklayacağım ve tüm sorularını cevaplayacağım. Daha fazla kan istiyorsan, sana klanın temel işaretlerini vermeme izin vereceksin. Ek dövme kazanılır. Her adımı ilerledikçe açıklayacağım."

Idris, nedenini henüz anlamamış olsa da, *kan* kelimesini duyunca gözleri parladı. Ondan sonra söylediklerimin ne kadarını gerçekten anladığını bilmiyordum. Zavallı dişleri şu anda muhtemelen yanıyordu.

"Sen dönüştün, Idris," dedim. "Artık sen de bizden birisin."

HIZLI VE ETKİLİ HAREKET ETTİM. Ya Idris şokta kalmıştı ya da kan oniks biraz fazla işe yaramıştı, çünkü uyanmasından beri bana tek kelime bile etmemişti. Cildine büyümlü mürekkeple dövme yapmaya başladığımda ilk başta direndi, ama yatıştırıcı sözler ve güven verici sözler söyledikten sonra sakinleşti.

Bu ilk işaretler, yeraltı izni içindi, klan ve büyümlü tarafından tanınması için onun özünü simgeleyen bir işaret ve insan ya da maskeli görünmek için büyü etkinleştirmeydi.

Şimdiye kadar, Princeton'ın çalışmalarının kalıntıları onun ölümüne rağmen ayakta kalmıştı. Ama malzemelerimizin ne kadar süre yeteceğinden emin değildim. Sonunda Evie kendi mürekkebini ve mühürlerini yapması gerekecekti.

Dövmelerimiz ve vampir özlerimiz, yaratıcımızın büyümlü ile kendi büyümlünün birleşimiydi, bu yüzden hiçbir vampirin yetenekleri, becerileri, güçleri ve görünüşleri aynı değildi. Tek sabit olan şey gölgelerimizdi ve artık bunların Hekate'ye ait olduğuna inanıyordum, Evie aracılığıyla resmi olarak kendini tanıtmadan önce bile.

Ölümlüler ve dönüştürölmüşler, benim de yeni yeni anlamaya başladığım nedenlerden dolayı, bizim tarafımızda bir tanrıçaya sahiptik. Ravenia'da yükselen sayısız dönüştürölmüş klanların varlığıyla açıkça göröldüğü gibi, her zaman daha büyük güçlerin iş başında olduğunu biliyordum, ama kozmik açıdan bu kadar büyük bir şeyin parçası olmak beni alçakgönöllü kılıyordu.

Evie, arkamızda gölgelerin arasında yerde uyurken onu dikkatle izliyordum. Gölgeleer onu koruyucu bir şekilde sarmalıyordu.

Bu çok sevimliydi.

Onu Idris'ten uzaklaştırmak istedim, ama büyü çemberi sabit kaldı. Idris'in işaretleri yerine oturana kadar büyü ve niyetin yoğunlaşmasına ihtiyacımız vardı.

Idris'in göğsüne dikkatlice iğneyi batırırken kendi yorgunluğum da beni etkilemeye başlamıştı. Ona her bir mührün nereye yapılmasını istediğini sormuştum, ama o sadece kaşlarını çatarak başını sallamıştı. Onun için dikkatlice seçim yaptım.

Mühürlerden birinin oniks rengi, benimkiler gibi gece yarısı moruna dönüştüğünde gülümsedim.

"Kylo?"

Evie'nin sersemlemiş sesi tam zamanında bana ulaştı.

"Angel, şimdi çemberi çözmen gerekiyor," dedim, emir ve yumuşaklık arasında bir denge kurarak. Gözlerimi Idris'ten ayırmadan, bir değişiklik olup olmadığını izledim.

Kemik iğneyi ve büyü mürekkebi dikkatlice sihirli malzemeler kutusu içine koydum.

Evie iyi bir kız olmaya karar verdi ve ben hemen odadaki enerjik değişimi hissettim. Çemberin sisli sınırı buharlaşınca ani bir sessizlik oldu.

Idris'in dişleri parladığında, doğru adımları attım. "Seni beslenmen için bir yere götüreceğim. Ayrıca dönüştürülmüş arkadaşlarını ve sınıf arkadaşlarını bulup seninle birlikte olmalarını sağlayacağım."

Idris'in tanıdık bir ortama ihtiyacı vardı. Zeki bir çocuktur. Muhtemelen hangi sınıf arkadaşlarının klanın bir parçası olduğunu tahmin ediyordu. Evie'nin çaresiz isteği üzerine onu işe alım listesinden çıkardığımda, onun zaten potansiyel adaylar listemizde olduğunu öğrendim.

Ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok destek alacaktı. İyi olacaktı.

Idris'i ayağa kaldırdım ve hala yarı felçli halde bana yaslanırken onu destekledim.

Evie ayakta durmak için takdire şayan bir çaba gösteriyordu.

"Yerinde kal, melek," dedim ve bu sefer emrim daha keskin oldu. "Idris iyi, ama ona yaklaşırsan, seni yemeye çalışacaktır. Bunun üzerinde hiçbir kontrolü yok ve bu ikiniz için de oldukça travmatik olacaktır."

Ayakları üzerinde sallanırken gözleri hızla Idris'i taradı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken dudakları titriyordu.

Başını salladı. "Tamam."

"Aferin kızım," diye fısıldadım. "O hiçbir yere gitmiyor. Onu yakında görebileceksin. Hemen döneceğim."

Kapıya doğru yöneldim. "Uyumaya devam edebilirsin. Döndüğümde seni daha rahat bir yere taşıyacağım."

O büyük gri gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yumuşak pembe dudakları hafifçe aralanmıştı. "Evie, az önce birini ölümden dirilttin. *Dinlen.*"

EVIE

Birini ölümden dirilttim.

Böyle bir şeyi mitlerde ve efsanelerde duymuştum, ama asla büyü vaka çalışmalarında, asla doğrulanabilir gerçeklik alanında duymamıştım. Cadılar ölümü aldatmak için yaratılmamıştı. Öyle değil. Ruh Helia'ya geri döndükten sonra değil.

Her şey bulanık geçmişti. Neredeyse tamamen trans halindeydim ve ritim boyunca sanki başka varlıklar bedenime yerleşmiş gibi hissediyordum. Bilinçli farkındalığımın ötesinde sözler ve eylemler içimden dökülüyordu.

Hayatımda hiç bu kadar güç kullanmamıştım. Kesinlikle kasıtlı olarak değil.

Keşke gerçekliğin kanunlarını çiğnemenin sonuçlarından, dünyayı değiştirme yeteneğimden korktuğumu söyleyebilseydim, ama bu gücün inkar edemeyeceğim bir coşkusu vardı.

Hayatım boyunca tek istediğim şey güvenlikti. Kaçmak ve saklanmak işe yaramamıştı. Peki ya bu?

Bu işe yarayabilir.

Ben lanet olası *Kuleydim*.

İronik olarak, bu düşünceleri yarı bilinçli bir durumda düşünüyordum. Vücudum savunmasız bir şekilde ölümlü kalmıştı, gücüm sınırsız değildi.

Kylo'nun kokusunu aldığımda, ona daha da yakınlaştım. Derin ve rahat bir nefes aldım, nane, deri ve odunsu misk kokularının beni rahatlatıcı bir tanıdıklıkla sarmalamasına izin verdim.

Kollar beni sıkıca sararken dudaklar alnımı okşadı.

Bir başka ölümlü sınırlama acı verici bir şekilde kendini gösterdi. Kylo'nun yaptıklarını unutmamıştım, ama bu sersemlemiş durumda unutmuş gibi davrandım.

Çünkü ona yakın olmak istiyordum. Kollarında kendimi güvende hissetmek istiyordum.

Onunla olan bağıımızı koparıp onu sonsuza dek terk etme çabamın başarısızlıkla sonuçlandığını kabul etmek istemiyordum.

Bu, benim en ölümcül sınırlamamdı.

"Seni uyandırmaya çekiniyorum, ama son yirmi iki saat çok etkileyici geçti," diye mırıldandı Kylo.

Bir kedi gibi gerindim, sadece fazla uyumaktan kaynaklanan hoş ve garip bir beden rahatlığıyla keyifleniyordum.

Yavaşça düşünerek ve hatırlayarak, bakışlarım Kylo'dan onun tanıdık yatak odasına kaydı ve sonra derin bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Yedek odan yok mu?"

Sesim yumuşaktı ve uykunun etkisiyle, yaratmaya çalıştığım öfkeyi etkili bir şekilde silmişti.

Kylo, yatağın kenarında oturup beni izlerken sırıttı. "Aslında benden hiç ayrılmadığını düşünürsek, uykulu ve hareket edemeyen kız arkadaşımın misafir yatağında iyileşmesini sağlamak garip olurdu."

"Karnına saplanan zehirli iğne senin için yeterince açık bir son değil miydi?"

Kylo'nun gözleri bir anlığına kısıldı, sonra tekrar yumuşak mavi rengine döndü.

Onun dudaklarından çıkacak küstah bir söz için kendimi hazırladım, klasik bir küstahlık ve Kylo'ya özgü, hem vücudumu kıvrandıracak hem de kırılan güvenimiz arasındaki uçurumu daha da genişletecek bir söz.

"Evie, özür dilemeliyim," dedi onun yerine. "Önce kahve ister misin?"

Gözlerimi kırptım. Bu adamdan nefret ediyordum.

Tavanı ve onun aldatıcı derecede samimi gözlerini görmezden gelerek baktım.

"Önce kahve," diye mırıldandım.

Kylo'nun alçak gülüşü bir yenilgi gibi geldi.

Ve tabii ki, Kylo Kylo olduğu için, ben bir bardak su içip ilk lokmamı alana kadar etkili bir şekilde kahve rehin alma durumu yarattı.

"Seni hiç korkutmuyorum, değil mi?" Mutfak adasında, kutsal derecede sıcak, kafeinli içeceğimi yudumlarken mırıldandım.

Kylo lavabonun önündeki yerinden bana yıkıcı bir gülümseme attı. "Ah, büyük korkutucu gölge güçlerinin beni korkutmasını mı istiyorsun, melek?"

Kızgın bir şekilde baktım.

"Korkulmaktan daha iyi ne var biliyor musun?" Bir an durdu, aramızdaki adaya doğru eğilerek bana bakışlarını dikti. "Saygı görmek. Sana tapmak istiyorum, Evie. Senden korkmuyorum. Sadece seni kaybetmekten korkuyorum."

Kylo ve onun aptal, mükemmel sözleri. Hayal kırıklığıyla homurdanma isteğimi bastırdım. Jacob'a ne yaptığını biliyordum. Onu zehirledim ve ondan kaçtım - bana asla yapmamamı emrettiği tek şey. Onun kontrolüne, otoritesine meydan okudum.

Yine de büyük, kötü niyetli bir maske düşüşü olmadı. Beni cezalandırmak için harekete geçmedi. Beni manipüle etmek için. Beni suçlu, yanlış ya da aptal hissettirmek için.

Kylo hala Kylo'ydu, aşık olduğum adam. Beni ihanet eden ve bunu örtbas eden adam.

"Idris güvende mi?" diye tekrar sordum, o bana kahvaltı hazırlarken bu soruyu birkaç kez farklı şekillerde cevaplamış olsa da.

Kylo hiç sinirlenmedi. "Evet, bebeğim. Sadece biraz şokta ve ne olduğunu hatırlamıyor. Uzmanlar tarafından bakılıyor."

Kylo, ben uyurken Idris'i birkaç kez kontrol ettiğini söylemişti. Onu ziyaret etmenin henüz güvenli olmadığını biliyordum, ama bu dürtü her zamanki gibi güçlüydü.

"Kimseye zarar verdim mi? Lillian'ın doğanları ve hizmetkârları dışında?"

Kylo'nun gözleri karardı. "Hayır, bildiğim kadarıyla yok. Gölgeler oldukça geniş bir alanı yaktı ve çevredeki bölgede şiddetli rüzgarlar, maddi hasar, hayatları için endişe yaşandı..." Dudakları kıvrıldı. "Cadı senin kim olduğunu biliyor muydu? Bu yüzden mi sana saldırdılar?"

Başımı salladım. "Hayır."

Öfke kemiklerimi sarsıyordu. Gölgelerimin özgür kalmak için can attığını hissettim ve hayatımda ilk kez, karanlık büyümü kolayca yatıştırıp dinlendirebildim.

Çünkü artık ondan korkmuyordum. Ve çünkü karanlığıma bir sonraki arzuladığı yemeği vereceğime söz vermiştim.

"Bu lanet olası Whitfields'lardı."

Kylo bir anlığına şaşkınlık yaşadı, sonra olayı anladı. Bir anda yüzündeki öfke yerini suçluluk duygusuna bıraktı.

Idris'in kafatasının çatlamasının sesi beni öfkeliendirdi. "Kardeşimi öldürdüler. Hak ettikleri cezayı çekmelerini sağlayacağım."

Kylo iç geçirdi. "Mantıklı. Ve aynı zamanda seksi," dedi yavaşça. "Ama başka bir büyülü patlamayı göze alamayız. Şimdi olmaz. Ravenia'nın tüm gözleri üzerimizdeyken olmaz."

Ravenia'nın tümü mü? Tanrım. Eski Evie, sadece bir anlığına korku dolu yüzünü gösterdi.

"O zaman patlamayacağım," dedim basitçe. Kahvemi bir yudum daha içip yumurtalarımı bir ısırık daha aldım, zihnimin gözünde haklı şiddet görüntüleri parladı.

Kylo'nun gözleri dudaklarıma yapışana kadar sırtıttığımı fark etmemiştim. Kol kasları gerildi, aramızdaki havada güçlü bir kıvılcım çıktı.

O, muazzam bir çaba sarf ederek kendini bu durumdan kurtarmış gibiydi. "Hâlâ büyü altındayız. Savaşın eşiğindeyiz. Ve doğanlar saldırdığında, klanın hazırlıklı olmasını istiyorum. Hazırlıksız yakalanıp uyum sağlamak zorunda kalmamalıyız, özellikle de yeni kaos cadımız gücünü kullanmayı yeni öğrenirken. Seksen yıldır bu güçleri oluşturuyor ve yolumuzu dikkatlice çiziyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. O gerçekten büyükbaba yaşındaydı. Belki de büyük büyükbaba. Mide bulantım geçene kadar, onun güzel, erkeksi

ve iri dövmele kaskarıyla kendimi teselli ettim. Vampirler *yaşılydı*.

Kylo kaşlarını kaldırdı. "Melek mi?"

"*Adaleti* tek başına sen sağlayamazsın, ve sana gelince bu terimi hafife alıyorum," diye tükürdüm. "Eğer gerçekten bir tutsak ya da bir amaç için bir araç değilsem, o zaman yolumdan çekil." Dik durdum, bir zamanlar insanları memnun etmeye çalışan tavrımı yerine, taviz vermeyen bir tavır takındım. "Whitfield'ları ziyaret edeceğim. Bugün."

Kylo'nun çenesi seğıirdi. "Artık savaştan korkmuyoruz, değil mi?" diye sordu, sesi alçak ve biraz küçümseyiciydi.

Sinirlendim.

"Kardeşin de savaşa hazır değil, Evie. Seni ve Mena'yı korumak isteyecek. Bunun için eğitime ve *zamana* ihtiyacı var."

Ağzımı açıp bariz olanı söylemek istedim: başka bir büyüğü patlama olmasa bile, doğanlar her an harekete geçebilirdi. Kylo bunu zaten biliyordu.

"Kimliğini açığa çıkaramam," dedi. "Zaten şehirdeki en çok aranan kişisin."

Sessizce, hesaplı bir şekilde birbirimize bakarak durduk. Çok şey söylendi, ama daha çok şey söylenmedi ve acı verici bir şekilde ortadaydı.

"Öyleyse, bir ölümü temiz ve düzenli bir şekilde halletmeyi bilmiyorsun, değil mi?" dedim, zehirli, acı dilimin üzerine sahte bir tatlılık katarak.

Kylo geri adım atmadı. "Bu benim uzmanlık alanım."

Yemeğimi ve kahvemi bitirmeden önce alaycı bir ses çıkardım.

Bu mutfakta Kylo'nun yaptıklarını keşfettim — beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağına söz verdikten sonra benden sakladıklarını.

"Bana bunu nasıl yapabildin?" diye sordum sonunda. "Kalbimi ne kadar kırdığının farkında mısın?"

Kylo'nun yüzü düştü, elleri yanlarına düştü ve mermer adaya bakakaldı.

Sesim öfkeyle titriyordu, henüz tam olarak hissedemediğim kederle. Tünel görüşüm varken, beni,

Idris ve Mena'yı Kylo ve klanından uzaklaştırmaya kararlıyım. Idris öldükten sonra da kesinlikle hissedemedim.

Şimdi öfkem, yavaş yavaş o ezici kalp kırıklığına dönüşüyordu.

Bakışları nazik bir kararlılıkla tekrar bana döndü. "Çok üzgünüm, Evie. Sana söylemeliydim. Kendime, senin kalbini koruduğumu söyledim, ama aslında en çok kendimi koruduğumu biliyorum. Senin acı çekmeni istemedim, özellikle de bunu hak etmeyen biri yüzünden. Senin kalbini kırdığımı bilmek *benim* kalbimi kırıyor." Başını salladı. "Bana güvenmen için inanılmaz bir cesaret gerekti, ama ben sözümü tutmadım. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Yaptığım şeyden ve bunun seni sonsuza kadar kaybetmeme yol açabileceğinden nefret ediyorum."

Şimdi tezgaha bakma sırası bendeydi. Kollarında parçalanmış, onu sevmekten ne kadar korktuğumu, ailemin istismarı ve acımasız ilgisizliğinin beni ne kadar paramparça ettiğini anlatmıştım.

"Ve?"

Bekledim.

Kylo
gözlerini
kırpı.

Dudaklarım aşağı doğru kıvrıldı, burun deliklerim genişledi. İki yumruğumu da sıktım. Kalbim sızladı, Kylo'nun samimiyetine, özrüne ve eylemlerinin sorumluluğuna odaklanmam için yalvardı. Ruhumda açtığı boşluğu doldurmak ve bir daha asla bu kadar boş hissetmemek istedim.

Ama onun sorumluluk alma d ı ğ ı bir eylem vardı.

Ve bu çok barizdi.

"Jacob'ı öldürdüğüm için üzgün değilim."

Ağzım açık kaldı ve gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Restoranın dışındaki sokakta saldırıya uğradığını gördü ve diğer yöne koştu. Yardım için bağırmadı. Seni korumak için savaşmadı. Doğmuş vampir onu fark etti ve kendini kurtarmayı seçti."

Bu sözler, yaralı kalbime birer hançer gibi saplandı. Kylo'nun hançerine dokunduğumda gördüklerimi hatırladım. Evet, Kylo Jacob'ı aşağıladıktan ve altına işemesine neden olduktan sonra acımasızca öldürmüştü. Ama Jacob da Kylo'ya, onun hayatı karşılığında beni teklif etmişti. Artık benimle hiçbir ilgisi olmak istemediğini söylemişti.

Jacob'ın sadece bencil, küçümseyen bir aldatıcı değil, aynı zamanda benim yaşayıp yaşamadığımı da umursamadığını bilmek acı vericiydi.

Ve ben böyle birinin hayatımda olmasına izin vermiştim. Beni çıplak görmesine. Hiç pişmanlık duymadan duygularımı ezmesine.

Koltuğumda kıpırdadım.

"Aşırı olduğunu biliyorum," dedi Kylo. "Ama *ben aşırı biriyim*. Özellikle de korunmayı hak edenleri korumak söz konusu olduğunda."

Onun yoğunluğunun havayı doldurduğunu, etrafımızı sardığını hissettim.

"Sadece bana dokunduğu için onu öldürmek istediğini söylemiştin."

"Ve ben bu dürtüye direndim," dedi Kylo omuz silkerek. "Sen henüz resmi olarak benim değildin, öyle hissediyor olsan da. Onu öldürdüm çünkü seni tehlikeye attı ve her zaman seni tehlikeye atacaktı. Bunun için üzgün değilim. Senden bunu sakladığım ve eksikliklerle bir yalanlar ağı oluşturduğum için üzgünüm."

Gerçeği öğrendiğimde düşündüğüm her şeyi zihnimde tekrar tekrar canlandırımdı. Kylo'nun beni sevgi bombardımanına tuttuğunu, manipüle ettiğini, izole ettiğini düşünmüştüm. Bu pek mantıklı olmasa da. Onun aldatmacasının ardından ortaya çıkan paranoya beni tamamen ele geçirmişti.

"Hâlâ berbat bir durum," diye bağırdım. "Yani, haklı olduğunu düşündüğün zamanlarda bana yakın olan insanları öldürecek misin?"

Kylo'nun gözleri, o konuşmadan önce bana gerçeği söyledi. Ben ona tekrar bağırmadan önce, o konuştu.

"Bir daha asla senin haberin olmadan sana yakın birini öldürmeyeceğim."

"Benim *onayım* olmadan," diye tısladım.

Kylo gülümsedi, o aptalca küçük gamze beni işe yaramaz, uysal bir yapışkan maddeye dönüştürmek için fazla mesai yapıyordu.

"Pazarlık yaparken çok seksisin, bebeğim," diye mırıldandı Kylo. "İlk pazarlığımızı dün gibi hatırlıyorum..."

Kylo'nun beni su altında tutarken gölgeleri vücudumu dolaşan görüntüsü, istem dışı olarak zihnimde canlandı.

Vücudum gerildi, canlandı ve ona daha yakın olmak için can attı.

Kylo derin bir nefes aldı ve bakışlarım yakıcı hale geldi. Onun gülümsemesinin ilk belirtisinde, gölgelerimden biri serbest kaldı. Kylo onu kendi gölgesiyle yakaladı

ve kısa sürede dumanlı dallar aramızdaki boşlukta birbirine dolandı.

"*Hain*," diye homurdandım.

Gölge beni görmezden geldi, sonunda Kylo'ya ulaştığında sadece onun çenesini izledi.

Kylo'nun sırtışı artık tehlikeli bir hal almıştı.

Karanlığımı içime çekip onunkinden uzaklaştırdım. "Müzakere yapmıyoruz Kylo. Erkek arkadaşımı öldürmen yanlıştı."

"Eski erkek arkadaşım."

"Urgh! Onu öldürmen yanlıştı ve *bir daha* asla kendi hayatım hakkında söz sahibi olamayacak kadar bana saygı duymadığını hissetmek istemiyorum."

Travma nedeniyle doğal olarak pasif olan kişiliğime rağmen, sözlerim sert çıktı. Güçlü olmak, her zaman yapamadığım gibi kendimi savunmak iyi geldi. Kendimi hayal kırıklığına uğratmaya devam etmek istemiyordum.

"Ya da hayatımın bir parçası olamazsın," diye bitirdim. "Anlamlı, samimi bir şekilde olamazsın."

Kylo'nun gülümsemesi kayboldu.

Artık kaderlerimiz birbirine bağlıydı. Ama hala bir seçim şansım vardı. Birbirimizle çalışmak için romantik bir ilişki yaşamamız gerekmiyordu. Devrimin iyiliği için sadece müttefik olabilirdik.

Kalbim sızlasa da, ebeveynlerimin yaraları Kylo'nun beni sevmeye devam etmesi için tüm sınırlarımı terk etmemi istese de, ben güçlü kaldım.

Korkuyordum, duygularımın önemi olmadığına inanmaya şartlandırılmıştım. Birinin beni sevmesini istiyorsam, sezgilerimi, düşüncelerimi ve arzularımı feda etmem gerektiğine inanıyordum. Çünkü benimkiler yanlıştı, aşırıydı ve güvenilmezdi.

Ama artık gerçeği görmüştüm. Ruh eşim, ihtiyacım olduğu şekilde karşımda belirirdi ve eğer o Kylo değilse, bununla yaşamayı öğrenirdim. Ne kadar acı verse de, ne kadar uzun süre bu inanılmaz gerçeği kabullenmeye çalışarak yıkılsam da.

Bir gözyaşı tezgaha düştüğünde ağlamaya başladığımı fark etmemiştim ve Kylo bir anda yanımda belirdi.

"Güçlü cadılar benim kadar ağlamamalı," diye mırıldandım.

Kylo sırtımı yatıştırıcı hareketlerle ovuşturdu. "Evet, öyle olmalı. Çünkü bu, onların bağlantı kurdukları anlamına gelir. Bu, onların güzel bir şekilde ölümlü oldukları anlamına gelir." Sonra saçlarımı okşadı ve ben onun dokunuşuyla eridim. "Sana asla saygı duymadığımı hissettirmek istemem. Seni etkileyebilecek her türlü kararda, bu kararın acil bir yaşam ya da ölüm meselesi olmadığı sürece, senin onayını almak istiyorum. Jacob'ın hayatını aldığım için özür dilersem, dürüst davranmış olmam. Ama bunu yapma şeklim ve sonrasında olanlar için üzgünüm. En çok da, kalbini korumayı başaramadığım için üzgünüm. İzin verirsen, güvenini geri kazanmak için yorulmadan çalışacağım. Ne kadar sürerse sürsün."

Kylo rahatlatıcı dokunuşlarına devam ederken başım onun göğsüne yaslandı. Gözlerimden hala yaşlar akıyordu, her yönden duygular beni vuruyordu.

Çok uzun bir hafta olmuştu.

"Hâlâ çok kızgıyım," diye fısıldadım. "Senin kim olduğunu bildiğime inanmak istiyorum, ama altımdan halının çekilmesinden korkuyorum. *Aramızda* bir anlam olmasını istiyorum ve bizimle ilgili hiçbir şeyin anlamı olmadığını düşünmek yıkıcıydı. Her şeyin başından beri bir yalan olduğunu düşünmek."

Kylo beni kollarının arasına aldı ve ben de buna izin verdim. Beni oturma odasındaki sandalyeye oturtup kucağına aldı. Yüzümü ellerinin arasına aldı, o güzel dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı.

"Bunu duymak ne kadar acı verici," diye mırıldandı Kylo, ciddi sesinde acı dolu bir ton vardı. "Artık birbirimiz için yaratıldığımıza inanmayabilirsiniz."

Kaşlarımı çatarak göğsüne baktım. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu.

"Sorun değil, meleğim. İkimiz için de yeterince inanacağım."

O hiç gerçekmiş gibi gelmemişti. Belki de bu yüzden en kötüsüne inanmak bu kadar kolay olmuştu.

"Ne kadar süre olursa olsun, istediğin kadar kızgın ve güvensiz ol. Daha önce pek umurumda değildi," dedi, sesine tekrar mizah katarak.

Gülümsemesinde hala acı izleri vardı, genişlemiş cadı görüşümle bunu fark ettim. İstemediğim dudaklarım seğirdi.

"Seni neyin neşelendirebileceğini
biliyorum galiba." Başımı salladım. "Ben
de."

"Gidip Whitfield'ları öldürelim. Temiz ve düzgün
bir şekilde." Sonunda beni gülümsetmeyi
başardı.

EVIE

Whitfield'lar korumalar tutmuştı. Daha doğrusu, sadık vampir avcıları. Ölümlülerin çoğu doğanları nefret ediyor ve yaklaşan devrimin doğru tarafında duruyor olsa da, her zaman kendi çıkarlarına karşı cahilce savaşıyor insanlar olacaktır. Bunun nedeni, zenginlik ve güç hiyerarşisindeki yerlerini korumak istedikleri için mi, yoksa doğanların aptalca propaganda makinesine boyun eğdikleri için mi, söylemek zor. Genellikle her ikisinin karışımıdır.

Ben hiç öyle olmadım. Yine de, Hekate'nin bana tanık olduğum yaygın, tarif edilemez zulümden sonra, kendi kayıtsızlığımdan dolayı hala yoğun bir utanç duyuyordum.

Utanç boşa gider, diye fısıldadı bir gölge. Seni sadece zayıflatır. O anda elinde olanlarla elinden gelenin en iyisini yaptın. Artık bağlılıktan uzaklaş.

"Muhafızları öldürmekten hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim Kylo'ya, Whitfield malikanesinin dışındaki yerimizden. Kylo'nun gölgeleri bizi meraklı gözlerden koruyordu, ama aynı zamanda titizlikle budanmış çalılar da bizi gizliyordu. Ay, yukarıda en ince hilal şeklinde görünüyordu.

Gece yarısıydı. Yarın yeni ay olacaktı ve gölgelerin beni yutmaması için kendimi Hekate ve klana adayacağım geceydi. Kylo'nun bana dövme yapacağı geceydi ve bu konuda çok heyecanlıydı.

"Seni öldürmekten hiç çekinmezler," dedi Kylo. "Muhafızların, Whitfield'ların seni uzaklaştırmak için Idris'i yem olarak sunduklarını çok iyi bildiklerinden eminim. Ve onların da bunu sorun etmediklerinden eminim."

İkinci nokta benim için yeterliydi. Dişlerimi sıktım. Gölgelerim aılıktan kıvranıyordu, öfkem çılgınca, sarhoş edici bir uğultuya dönüşmüştü.

Çünkü artık *bu konuda* gerçekten *bir şeyler* yapabilirdim.

"Ama insanlar bunun ben olduğumu şüphelenmez mi? Eğer kiraladıkları yardımcılar bunu biliyorsa, arkadaşlarına söylemezler mi?"

"Mümkün, ama sanmıyorum," dedi Kylo. "Güçlü insanlar böyle davranmaz. Zayıflıklarını gösterip kendilerini daha fazla saldırıya açık hale getirmezler. Özellikle Roger gibi bir iş adamı. İkisi de, yüksek sınıf çevrelerinin yılanlarla dolu olduğunu çok iyi biliyorlar ve klanımızın ya da müttefiklerimizin peşlerine düşmesini kesinlikle istemezler. Birkaç kişi senden şüphelense bile..."

"Jacob'ın arkadaşları ve beni aldattığı kadın Kailey gibi," diye araya girdim.

"O sıçanı ortadan kaldırdığım için neden üzülmem gerektiğini bir daha hatırlatır mısın?"

Kylo'ya dirsek attım ve o da kolumu yakalayıp bana doğru dönerek üstüme dikildi. "Dikkatli ol, melek. Isırırım." Derin bir nefes aldı. "Senden şüpheleniyor olsalar bile, onlar insan. Hiçbir şey yapmayacaklar. Whitfield'lara ne olduğunu görmüş olacaklar, sana saldırdıktan sonra, ve ağızlarını kapalı tutup bizim kötü tarafımıza geçmemek için daha da fazla nedenleri olacak." Başını eğdi, dudakları kulağıma yakındı. "*Senin* kötü tarafına."

Whitfield'ların benim için kötü tarafta olduğunu söylemek hafif kalırdı. "Tamam, keşif yaptık ve tartıştık, harekete geçmeye hazırım," dedim sabırsızlıkla.

Kylo inledi. "Senin de benim kadar şiddetli bir intikam peşinde olduğunu görmek ne kadar seksi, bilemezsin. Kaç çift bu kadar yoğun ve samimi bir bağ kurma aktivitesini paylaşabilir ki?"

Yanağımlı okşadı ve ben geri çekildim. Kylo gülümsedi.

"Bağ kurma faaliyeti *cinayet* mi?"

Ben titredim başımı başımı hatta biliyordum
dudaklarım dudaklarım tehdit olarak bir bir
gülümseme oluşturmakla

"Hayır, bebeğim." Yine bana uzanmak istiyor gibi görünüyordu ama kendini tuttu. "Bu intikam."

Başını eğdi, sessizce onu takip etmemi işaret etti. Gölge güçlerimin

süper hız veya güç içermediğini hatırlaması birkaç saniye sürdü. Kısa bacaklarım onun bacaklarına yetişemiyordu.

Beni neredeyse geride bırakacağı için ona öfkeyle bakarken, bana utangaç ve özür diler bir bakış attı.

Belli bir eşiği geçtiğimiz anda muhafızlar emirleri tıslayarak vermeye başladılar, herhalde büyüdü bir tetikleyiciyi harekete geçirmiştik.

"Onları çabucak ortadan kaldırmalıyız, böylece kimse bizim varlığımızdan haberdar olmaz," dedi Kylo, bana karşı nadiren kullandığı bir ses tonuyla. Tamamen iş odaklı, on yıllardır süren bir otoriteydi. "Konuştuğumuz her şeyi hatırla."

Başımı salladım. Ön verandadaki iki gardiyan bizi arıyordu. Biri tatar yayıyla, diğeri ise her iki elinde birer hançerle silahlanmıştı; bu silahların kan oniksle kaplı olduğu şüphesizdi.

Geceyi bir hırıltı yırttı.

"Siktir, canavarı ben hallederim," diye fısıldadı Kylo. Bir an tereddütle bana baktıktan sonra başımın yanına bir öpücük kondurdu.

Büyük siyah bir panter bizi hemen kokladı — hayvan formunda bir şekil değiştiren. Bize doğru koştu.

Tüm duyularım bir anda keskinleşti. Gücümü çağırdım, hayatım boyunca bastırdığım her damla öfkeyi kanalize ettim.

Gölgelerimi kontrol altında tuttum, çok fazla geçmesine izin vermemeye dikkat ettim.

Garip hava koşulları olmadan, karanlığı kontrol ettim.

Büyü bozuldu. Kylo'nun daha önce kullandığını gördüğüm gibi, bıçak kadar keskin bir gölge hayal ettim. Zihnim büyümlle birleşti ve benden üçüncü ve dördüncü uzuvlar filizlendi.

Gölgeler ileri atıldı ve ben, biraz beceriksizce, bize doğru atladıkları anda iki iri yarı adamı mızrakladım. İçlerinden biri göğsünü tuttu, yeşil gömleğinin ortasında kırmızı bir leke belirdi. Diğeri boğazından saplanmıştı ve boğulurcasına hırıltılar çıkararak hemen yere düştü. Hızla başımı eğdim ve ikinci gölgeyi yönlendirerek, göğsünden kanayan adam bağırmadan onu öldürmesini sağladım.

Gölge havada hızla ilerledi. Adamın boynunu temiz bir kesikle kestiğinde, istemeden adamın kafasını vücudundan ayırınca midem bulandı.

Kylo benimle aynı anda kendi hamlesini yapmıştı, gölgeleri panteri yakalayıp boynunu kırmıştı. Şimdi yanımda duruyordu, neredeyse hiç yorulmamış gibi, hafifçe gülümsüyordu.

"Gerçekten çok keskindiler! Ve onun çığlık atmasını istemedim," diye aceleyle söyledim, Kylo'ya dönerek dehşete kapıldım.

Kylo daha da yüksek sesle güldü. "Melek," diye alaycı bir şekilde azarladı. "Kesinlikle acımasızsın." Bir adım öne çıktı ve merdivenlerin dibinde yatan kesik kafaya baktı. "Ve *çok da* dağınıksın. Kötü kız."

Sesi günahkar bir mırıldanmaydı. Vücudum, bağlam göz önüne alındığında, onun sözlerine inanılmaz derecede uygunsuz bir şekilde tepki veriyordu.

Ya da belki Kylo ve ben, seks ile şiddet arasındaki farkı tam olarak ayırt edemeyen hasta zihinlere sahiptik.

"Temizlik ekibi halleder," dedi, dudaklarım kıvrılırken beni sakinleştirmeye çalışarak. "Hadi," dedi, hala gülerek ve başını sallayarak.

Onu merdivenlerden yukarı takip ettim. Büyük bir mermer sütun şimdi kanla kaplıydı.

Kylo diğer kaşını da kaldırdı ve ben ona öfkeyle baktım.

Süslü, cilalı ön kapının ötesinden gelen bir ses beni irkiltti. Kulaklarım tanıdık sesle dikildi.

"Eminim bir şey yoktur, Cindy. Geçen hafta olduğu gibi yine yanlış alarmdır," dedi Roger kapının arkasından. Sesi neredeyse sevgi dolu bir kocanın görüntüsünü yansıtıyordu, ama sesinde bolca sinirlenme vardı.

Baba gibi oğul.

"Bir *hırıltı* duydum!" Cindy'nin tiz sesi duyuldu. "Ve kargaşa!"

"Oh hayır, *kargaşa* olmasın," diye fısıldadı Kylo.

Gülmemek için dilimi ısırdım.

Kapı açıldı ve Kylo, Roger sesini çıkaramadan hızla bir bez parçasıyla ağzını tıkadı.

"Roger?" Cindy, sızlanarak ve acınası bir sesle seslendi. Anneye oğul da benzer.

İçeri sızdık ve Kylo, Roger'ın boğazına hançer dayarken ben de arkamızdan kapıyı kapattım. En sevdiği bıçağı ve onun sırlarını ortaya çıkaran manzara beni sinirlendirdi, ama bunu da yakıt olarak kullanmaya karar verdim.

Kylo her şeyi mahvetmişti. Ama Jacob ve ailesi *çok daha kötüsünü* yapmıştı.

"Ses çıkarırsan Roger kan kaybeder," dedim, Cindy'nin bakışlarıyla karşılaşır karşılaşmaz.

Geniş fuayede, lüks merdivenlerden birinin ortasında korkarak duruyordu. Ev, hatırladığımdan daha da gösterişliydi, kaliteli kristaller, berbat sanat eserleri ve *her şey* altın rengindeydi.

"Buraya gel, Cindy," diye tısladım.

Bunu yaparken, gölgelerim yılanlar gibi benden ayrıldı ve kendi tıslama seslerini çıkardı.

Titriyordu ve bunun gerçek olmadığını anlayabiliyordum — ağzı titrerken hareketleri abartılıydı ve ağlama isteğiyle mücadele ediyordu.

Muhtemelen bir veya daha fazla maddeyle sarhoş olan Cindy, başını salladı ve canını kurtarmak için korkuluğa tutundu. *Roger* kelimesini dramatik bir şekilde ağzıyla söyledi, zayıf zihni birkaç saniye boyunca aşırı hızda çalıştıktan sonra bana soğuk bir bakış attı.

"Oğlumu öldürdün!"

Kylo, Roger'ın yüzünü kesti. Roger acı içinde tısladı ve şok içinde yaralarına uzandı — sanki daha önce kendi ölümünü hiç düşünmemiş gibi. Avuçlarında akan kanı dehşetle izledi.

"Seni uyarmıştım," dedim Cindy'ye tatlı bir sesle. "Buraya kendin mi inmek istersin, yoksa seni zorla indirmemi mi istersin?"

Gölgelerim yaklaşarak, merdiven korkuluğuna dolandı.

Roger beni tanıyamıyormuş gibi baktı. Bakışlarında ilk kez şehvet yoktu. Muhtemelen artık o kadar saf ve savunmasız olmadığım içindi.

Artık gücüm vardı ve bu, Whitfield erkeklerinin kadınlarında aradıkları bir özellik değildi.

Cindy'nin omuzları çöktü, sessizce ağlayarak tiyatral bir tavır sergiledi. Merdivenlerin dibine ulaşır ulaşmaz, gölgelerimden birini ağzına sardım ve onu tasmalıymış gibi öne doğru çektim. Ağlaması boğuk bir sesle duyuldu.

Kylo sadece benim yaptığımı taklit etti. Öte yandan, bakışları tamamen şehvetle doluydu.

Esirlerimi bodruma indirdim, Jacob'a karşılıklı bir şey olmadan oral seks yaptığım bodruma.

Cadı ışıkları varlığımıza tepki vererek başımızın üzerinde titremeye başladı. "*Sönükleştir*," emrettim.

Cindy'yi yere ittim.

"Bu bodrumun ses geçirmez olması ne iyi!" dedim neşeyle. "Sen hep böyle şaka yapardın, değil mi Roger? Kimse benim çığlıklarımı duyamayacak diye. Kadınlara şiddet uygulamak çok komik!"

Kylo, Roger'ı karısının yanına yere itti ve benim yaptığımdan çok daha az nazikti. Roger titrek ellerle ağzındaki tıkaçları çıkardı. Kylo, Roger'a öfke ve tiksintiyle bakarken dudaklarını kıvırdı.

Bodrumun ortasındaaydık, burası üst sınıf sülükleri veya metresleri eğlendirmek için kullanılan bir alandı. Roger ve Cindy, mutfığı oturma odasından ayıran duvara yaslanmış, lüks mermer zeminde duruyorlardı.

"İkinizi de tebrik ederim," dedim, öfkemi daha fazla dışa vurdukça gücüm biraz daha az istikrarlı hale geldi. Duvarlar sallandı ve Kylo elini saçlarımın arasından geçirdi. "İdris'i öldürdün. On sekiz yaşındaki kardeşimi öldürdün. Masum, insan bir üniversite öğrencisini öldürdün."

Roger gözlerini yere çevirdi. Cindy heyecandan titriyordu. Onun ağzındaki tıkaçları çıkardım.

"O çocuğu öldürmesini kimseye söylemedik," dedi. Gerçekten söylemek istediği şeyi söylememek için çok uğraşıyor gibiydi. Kendini tutmasıyla tanınan biri değildi. "Jacob için adalet istiyorduk. O bizim oğlumuzdu! Sadece yetkililerin ona ne olduğunu araştırmasını istiyorduk."

Kuru bir kahkaha attım. "*Yetkililer*. Cadıları öldürmekle görevli doğuştan vampirleri mi kastediyorsun? İnsan hayatını hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara atan doğuştan vampirleri mi?"

"Onlar saygın kişilerdi," dedi Cindy, başını sallayarak. "Gerçekten masum ve yasalara uyan kimseyi öldürmezlerdi."

"Ya lanet olası bir aptalsın ya da lanet olası bir yalancısın. Hangisi, Cindy?"

Bir rüzgâr onu geriye fırlattı, başı duvara sertçe çarptı. Idris'in kafasının çıkardığı ses kadar mide bulandırıcı değildi. Ağlayarak kafasını ovuşturdu.

Özür yoktu. Pişmanlık yoktu. Cindy'nin tek yaptığı, iktidardaki canavarları savunmaktı.

"Neden hep bu kadar sessizsin?" diye Roger'a bağırdım. Roger, Cindy'nin elini tuttu ve her şeyin yoluna gireceği konusunda anlamsız bir şeyler mırıldandı. Gözleri benimkilere yavaşça baktı. "Az konuşmak, kendi zulmünden kurtulmanı kolaylaştırıyor, değil mi? Ağzını fazla açarsan, eminim her türlü korkunç itiraflar dökülür."

Cadılık yeteneklerimle Roger'ın çürümüş ruhunu her zaman hissetmiştim, ama şimdi benim gücüm karşısında kokusu daha da güçlenmişti.

Roger'ın yüzü kızardı, bu onun gerçek duygularının ilk belirtilerinden biriydi. "Bütün mahalle senin ne olduğunu biliyor, kızım," diye tısladı. "Bize kim zarar verdiğini bilecekler. Sen ve suçlu erkek arkadaşın sokaklarda asılacaksınız."

O özenle gizlenmiş zehir vardı.

Sırıttım. "Ama fırsatın olsa, yine de beni becermek isterdin, değil mi Roger?"

Kylo bir anda yanıma yapıştı, elini boynumun arkasına koyarak açıkça hakimiyetini gösterdi. Her porundan ısı yayılıyordu.

"Beni nasıl kullanmaya çalıştığını hatırlıyor musun? Jacob bana yine kötü davrandığında gözyaşları içindeydin."

"Sana *teselli* ettim," dedi Roger, bu düşünceden dehşete kapılmış gibi davranarak. "Ve asla bir vampir klanının fahişesiyle ilişki kurmam."

Kylo hançerini fırlattı. Hançer, Roger'ın omzuna öyle bir güçle çarptı ki, Roger geriye doğru kayarak duvara çarptı ve acı içinde bağırdı.

Kylo'ya baktım, mavi gözleri ve genişlemiş göz bebekleri tehditkar bir soğuklukla parlıyordu. Parlak dişleri ışıldıyordu.

"Elim kaydı," dedi omuz silkerek.

Elini boynuma daha sıkı geçirdi, ama nefes almamı engelleyecek kadar değil. İçim eridi.

Evet, seks ve şiddet sınırları kesinlikle karışmıştı.

Neyse. Gölgeleğimden biri Roger'ın omzundan hançeri çekip Kylo'nun bekleyen eline geri verdi. Cindy, Roger'ın yarasına bastırarak, her zamanki sınıır bozucu şekilde ağlıyordu. Roger'ın kesildiği yerden hala kan akıyordu.

İkisini de duvara sıkıştırdım, gölgeler her uzuvlarını sarmalıyordu. Şimdi daha da yaklaştım, fısıltılar kulaklarımda daha da yüksek sesle yankılanırken onların nefretini içime çekiyordum.

Gölgeleğim açtı. Şiddet için şiddet değil. İntikam için, insanlıktan yoksun ruhsuz yaratıkları ortadan kaldırmak için. Masum bir çocuğu hiç düşünmeden ölüme mahkum edecek insanlar.

Kötü şöhretli, perili malikanelerinde rahat yaşamlarını sürdürdükleri sürece zulmü savunan sadıklar.

İkisi de bağlarına karşı kıvranıyordu. Onlarda, çocuklarını ondalık olarak sunan anne babamı gördüm.

Gölgeleğim rahatsız edici bir şekilde sıkılaşıp boyunlarına ve yüzlerine yaklaşıırken pişmanlık duymadım.

"Kardeşimi kaçırdınız, işkence ettiniz ve sonra soğukkanlılıkla öldürdünüz. *Bana* yönelttiğiniz tüm suçlamalar." Önlerinde çömelerek, her heceyi tükürürcesine söyledim.

"O zaman biz de senin kadar iyiyiz, değil mi?" diye sordu Roger, maskesi sonunda tamamen çıkmıştı. Kahverengi gözleri artık neredeyse siyahtı, iki boşluk gibiydi.

Onların yalvarmasını görmek istediğimi sandım. Ya da yaptıklarını, gerçekte neler yapabileceklerini itiraf etmelerini. İdam öncesi bir duruşma gibi.

Ama şimdi buradaydım, onların gri, işe yaramaz ruhlarının soğuk boşluğunu içime çekerek, bunu gerçekten konuşmak istemediğimi fark ettim.

Söyleyecek hiçbir şey kalmamıştı. Onlar hakkında her şeyi anlıyordum.

"Muhtemelen bir zamanlar sen de bir kurbandın," dedim Cindy'ye, bir gölge gözbebeklerine uzanırken. "Bir bakıma senin için üzülüyorum. Ama narsist erkekler tarafından istismar edilen tek kişi sen değilsin. Ve oğlun için daha iyisini istemek yerine, rahatını bozmamayı tercih ettin. Onun başka bir canavara dönüşmesine izin verdin."

"Onun sadece bir kurban olduğunu hiç düşünmedim," dedi Kylo arkamdan, vücut ısısı sırtımda hissediliyordu. "Ailesini tanıyorum. Ama her zamanki gibi empati ve iyimserliğini seviyorum, bebeğim."

Omuz silktim. "Her neyse..."

Roger'ın kötücül tıslamaları ve hakaretleri, gölgeler kulaklarına ve ağızına girince hızla dehşet dolu hıçkırıklara dönüştü.

"Kardeşimi öldürdün ve umursamıyorsun bile. Benim istediğim gibi olsaydı, bu sanatsal olarak ölümsüzleştirilmeye layık bir infaz olurdu. Tüm mal varlığın Lillian'a geri verilmiş olurdu. Ama işleri *düzgün ve düzenli* tutmalıyız." Başımı eğip alt dudağımı çıkardım.

Gölgelerin Cindy'nin gözlerine dalmasına izin verdim ve ona kardeşimize yaptıklarının gerçeğini gösterdim — onun acılarının tekrar tekrar oynatılan bir döngüsü — sonra o mücadeleyi bıraktı ve hayatı ondan çekildi.

Roger, gölgeler son nefesini alırken, sadece kendini canlı canlı yiyip bitirirken gördü. Onun gibi bir adam kendi ölümünü hiç düşünmemişti. Eminim kendini sonsuza kadar yaşayacağına inandırmıştı.

"Ölüm, büyük eşitleyici," diye mırıldandım.

Artık ağlama yoktu. Artık kin yoktu. Beni öldürmeye çalışan insanlar artık yoktu.

En iyisi neydi? Idris'i de öldürmede başarısız olmuşlardı. Burada tek kazanan gerçekten bendim.

Gölgelerim bana geri döndü ve ben onların cansız, harap bedenlerinden uzaklaştım. Malikanede, birleşik gücümüzün düşük uğultusu dışında sessizlik hakimdi.

Benim ve Kylo'nun gücü... *Bana* odaklanmış, uzun boylu, silah gibi bir adam.

Sinirlerim acı verici bir şekilde canlıydı, görme ve işitme duyularım hassastı ve bu dünyanın dokusuyla ve ötesiyle uyum içindeydi. Dokunma da aynı şekilde yoğun mu hissedilirdi?

Tat?

Kylo'nun dudaklarına baktım.

Elini yavaşça yanağıma uzattığında, bu sefer geri çekilmedim.

"Üzerinde kan var, melek," dedi, sesi alçak ama güçlüydü.

Onun gücüne dalmak, kendimi ona teslim etmek istedim. Mutlulukla özgürdüm, Whitfield'ların yaklaşan tehdidi artık üzerimde değildi.

"Seni affetmiyorum," diye fısıldadım ve Kylo'nun başını kendime doğru çektim.

Dudaklarımız çarpıştı. Kylo'nun dili benim dilimle oynadı. Belimden tutup beni kendine çekti, penisi büyüdü ve sertleşti. Ağzına inledim. Oda karanlık bir güçle doldu.

EVIE

Kylo'nun öpücüğü acı vericiydi. Dişleri dışarı çıkmıştı. Emdi, ısırıldı ve yuttu, ben de dilimde onun yoğunluğunun her zerresini tattım.

Öpücüğü, onu asla terk etmemem için bir emirdi. Belimde olan elleri, sahiplenme işaretiydi.

Beni kaldırdığı anda bacaklarım onu sardı. Farkına varmadan, kızarmış tenimin altında yumuşak ve lüks bir kürk halının üzerindeydik.

Kylo elini boğazıma doladı. "Lanet olsun, Evie," diye tısladı. "*Bir daha bana bunu yapma.*"

Ona karşı direndim, ama konuşmadan, iki uzun parmağı ağızıma girdi. Dişlerim parmaklarını sıyırdı.

Kylo sırıttı. "Dene bakalım. Ne olacağını gör." Isırdım.

Kylo, kanın tadını almadan önce beni yüzüstü yatırıp yere yapıştırdı.

"İstedığın kadar kötü bir kız olabilirsin," diye tısladı Kylo. "*Benden başka herkesle.*"

Bacaklarım çırpınırken lavanta rengi elbisenin kumaşını yukarı doğru itti. "Ah, o sevimli tekmeleyen ayakları ne kadar özlemişim."

Gölgeleri ayak bileklerimin etrafında kıvrıldı. Kylo'nun eli, açıkta kalan kıkımın kıvrımına indi.

Nefesim kesildi. Karşı koyabilirdim. Whitfield'ları öldürürken neredeyse hiç efor sarf etmemiştim.

Ama yapmadım. Gölgelerim, doymuş ve memnun bir şekilde içimde kıvrılıp uykuya daldılar.

Kylo beni tokatlayıp bastırırken ben sadece kıvrandım. Çığlık atıp bacaklarım titreyene kadar hızlıca art arda tokatlar yağdırdı.

Beni incelemek için durakladı, yanağım haliya bastırılmıştı.

Sessizce başımı sallayarak, onun zaten bildiği şeyi onayladım.

"Sınırlar?" diye sordu. Dişlerini yaladı, gözleri karanlık ve açgözlüydü.

"Eskisi gibi," diye fısıldadım, aşırı düşünen beynim fikrimi değiştirmeden önce. Eskisi gibi yaşamak istemiyordum — aşırı entelektüel davranmak, düşünmek ve kendimi inkar etmek.

Kendimi şımartmayı, bedenimin beden olmasını, karanlık ve gölgeli arzularımı tatmin etmeyi hak ediyordum.

"En son ne zaman beslendin?" diye sordum, merakla.

Kylo, ben yüzümü buruşturana kadar acı verici bir şekilde kıcıımı sıktı ve benim acımdan zevk aldı, kanımı içtiği gibi açgözlülükle içti.

"Sen uyurken."

Hemen kaşlarımı çattım. Enerjisinde bir kaçınma hissettim, sanki bir şey saklıyormuş gibi. Parmaklarını tenimde gezdirirken dokunuşu yumuşaktı. Külotumun üzerinden geçerek beni tahrik ediyordu.

Sırtımı kavisledim, dudaklarımdan yumuşak bir inilti çıktı. Kalçalarım ısı yayıyor ve yanıyordu, amım arzuyla doluyordu.

"Üzgün müsün?" diye sordu Kylo.

"Evet, ama bunun adil olmadığını biliyorum. Senin *benden* beslenmen imkansızdı."

Kylo'nun gözleri karardı, öfkeli bir kahkaha sırtımdan bir ürperti geçirdi. "Benim affetmez meleğim benim onun için aç kalmamı istiyor, hmm? Tamamen beslenmeden eriyip gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Kylo'nun iki parmağı uyarı yapmadan içime daldı ve ani dolgunluktan çığlık attım.

"Açgözlü küçük şey," diye homurdandı.

Eğildi ve dişlerini omzuma geçirdi, beslenmeden beni işaretledi.

Ben çığlık attım ve Kylo beni tekrar yere itip dizini sırtıma koymadan önce kalkmaya çalıştım.

ben haliya eriyene kadar parmaklarıyla acımasızca becerdi, ben inleyerek ona kendimi açtım.

"Ne kadar ıslak bir dağınıklık içindesin," diye alay etti ve ben zirveye ulaştığım anda parmaklarını çıkardı.

Hayal kırıklığıyla inledim.

"Güzel yüzünü spermle işaretlemeli ve sonra seni tatminsiz bir şekilde eve götürmeliyim," dedi acımasızca. "Ama bu bile yeterli bir ceza gibi gelmiyor."

"Parmaklarını ısırdığın için mi?" diye sordum, Kylo'nun beni bunun için cezalandırmadığını çok iyi bilerek.

Beni tekrar ısırdı, bu sefer acıyan kalçalarımın birini. Bir çığlık daha attım.

"Bu yeni tavrını sevmedim, bebeğim," dedi. "Sen hiç yaramazlık yapan biri değildin."

"Şeyler değişir," diye homurdandım. "Zorluklar sana iyi gelecek. Karakterini güçlendirebilir."

Kylo'nun kahkahası içimi titretti. Tepki göstermeye vaktim olmadan, beni yerden kaldırıp kaldırdı. Beni sürüklerken tekmeledim ve direndim, sırtım göğsüne yaslanmış, nefesi kulağımın üzerinde kayıyordu.

"Artık benim iyi kızım olmak istemiyor musun?"

Duvara yaslanarak beni kucağına çekti, bacaklarımı ayırarak beni sıkıca tuttu.

"Şşşş," diye fısıldadı, kulağımı gıdıklayarak.

Titredim ve dudakları kulak kepçemi okşadı, sonra diliyle beni tahrik etti. Karıncalanan, inkar edilemez bir zevke kapıldım.

Sakinleştim.

"Mmhmm," diye sessizce övdü.

Gölgelerinden biri vücudumu dolaştı, meme ucumu çevreleyip sıktı. Çığlık atamadan, Kylo'nun eli ağzımı kapattı ve sesi boğdu.

Ve ikinci bir gölge külotumun altına kayarak onu kesip çıkardığında, tamamen hareketsiz kaldım. Klitorisime değdiğinde yumuşak ve sağlamdı, hafifçe titriyordu.

Sarhoş edici hissi tatmin etmek için kalçalarımı kıvrarak sürtünmeye başladım.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldandı Kylo.

Ve lanet olsun, bu övgü ona direnmekten daha güçlü bir uyuşturucu gibiydi. Haklıydı, ama bunu kabul etmek istemiyordum.

Ben özünde şımarık bir çocuk değildim. Sadece güvenimi bozduğu, kalbimi kırdığı için onu bu kadar kolay affedemezdim.

Bizi birbirimize bağlayan şeyin kaderimizde yazılmadığını inanmaya zorladığı için.

Penisi bana daha sert bastırdı, Kylo'nun kalçaları benimkilerle aynı şekilde sürtünüyordu.

Ona sıkıca sarılmıştım. Bu kadar yakın ve sıkı bir şekilde sarılmak güvenli hissettiriyordu. Dişleri boynumda kaydı ve ben ona daha kolay erişebilmesi için başımı eğdim.

Kylo tereddüt etmedi, boğazının derinliklerinden vahşi, sahiplenici bir ses çıktı. Dişlerini etime batırdı ve emdi.

Beni morluklar bırakacak kadar sıkı tuttu ve ben ses çıkarmadım. Sadece uzun, rahatlamış bir iç çekiş. Bir gölge içime daldı ve ben kozmosu okşayan, süpürülmüş bir orgazmla patladım.

Sonsuz bir ecstasy'den sonra, Kylo'nun dili yarayı kapattı ve zehri içime akmaya başladı.

"İşte bu, melek," dedi Kylo, sesi tüm odayı gücüyle doldurarak.

Sanki o benim Tanrımış gibi her sözüne kulak verdim. Bekledim, dinledim, eridim.

"Beni ne kadar affetmediğini göster bana."

Şimdi beni nazikçe hareket ettirdi, küçük bebeğine çok dikkatli davranıyordu. Benim bacaklarımın arasında, üzerimde dikilen ona gözlerimi kısarak baktım. Penisi her zamanki gibi büyük ve korkutucu bir şekilde ortaya çıktı.

"Düşman kanıyla kaplı, sikime hayranlık ve korkuyla bakan sen, benim yeni favori manzaram." Kumaşın altından iki göğsümü sıkarken gülümsemesi yavaşça yayıldı. "Derin nefes al. Yakında bana ısınacaksın. Sadece daha tutarlı olmamız gerekiyor."

Penisi beni deldiğinde gözlerim geriye devrildi. Kaşlarım çatıldı, ama zehirle sarhoş ve Kylo'nun övgülerine bağımlı olduğum için rahatlamak kolaydı.

"Gözlerini bana dik, melek," diye emretti.

Kylo'nun çenesi gergindi, bakışları ateşliydi. Boğazımın etrafında bir gölge belirdi.

Başparmağı ve işaret parmağıyla yanaklarımı kavradı. "Sana lanet bir tasma alacağım."

Gözlerim büyüdü, ama sadece ona uzandım ve başını bana yaklaştırdım.

Kylo gülümsedi. Mutlulukla kabul etti, dudakları önce yumuşak bir şekilde benimkilerle birleşti, sonra aynı şiddetle. Vücudu sarsıldı ve kendini daha derine gömdü. Bacaklarım titredi. Dili ağzımı fethetti, benim onu tattığım kadar çaresizce beni tattı.

İçime girdi, rahim ağzıma çarptı ve vampir zehirinin çılgın sisine rağmen dudaklarımdan bir çığlık kopardı.

Bir santim geri çekildi. Hızını değiştirmede, sadece ben acı verici, lezzetli yoğunluğa kendimi kaptırırken daha derine girmeye devam etti.

"Sana açtım, intikamcı küçük yaratık," diye itiraf etti Kylo, derin bir kaş çatarak. "Kaçmadan önce çok üzgündün ve bana nedenini söylemedin. Bu yüzden senden beslenmedim. Doğru gelmedi. İstemediğini biliyordum. Ama aynı zamanda başka birinin kanını da midem kaldırmadı, yüzü olmayan, bağlantısı olmayan bir kan kadehi olsa bile."

O mavi havuzlarda kendimi kaybettim. İtmeleri daha yavaştı. İçime o kadar derine giriyorlardı ki, ondan kurtulma umudum kalmamıştı. Vücudum sadece açıldı ve Kylo'nun istediği kadar erişmesine izin verdi.

"Bu çok sorumsuzcaydı. Seni güvende tutmak için kendimi beslemeliyim, tüm Etherdale'i güvende tutmak için. Ama ben sadece *seni* istiyorum. Sadece *sana* bağımlıyım. Sana zarar vermemek için kendimi çekici olmayan kanı içmeye zorluyorum. Ama bana kalsaydı, seni kan yenileme iksiri ile beslemek için çok fazla para harcardım ve ölene kadar senden başka kimsenin kanını içmezdim."

Öldüğümüz gün, sanki birbirimizin yanında öleceğimiz çok açıkmiş gibi.

Gülümsedim.

Kylo gözlerini devirdi. "Dediğim gibi, *açgözlü*."

Bu sefer daha sert davrandı, dişlerini boğazımın diğer tarafına geçirdi ve içime girdi. Bir eliyle saçlarımı tutarken, diğer eliyle kolumu yere bastırdı ve beni haliya itti.

İç çekmeyle nefesli inilti arasında bir ses çıkardım. Bu ses, hafif bir memnuniyet mırıldanmasına dönüştü. Vücudum kıvrıldı ve Kylo'nun vücuduyla birleşerek onunla tek vücut olmaya çalışır gibiydi.

Yeterince yaklaşıyordum. Asıl arzum Kylo'nun göğüs kafesinin içine girip sürünmektir.

Ağzımdan bir kıkırdama çıktı.

Kylo sertleşti. Yaramı pıhtılaştırdı ve yavaşça kalkarak gözlerime baktı.

"Günlerdir, belki de bir haftadır ilk kez kıkırdandım," diye hayretle mırıldandı. "Bu sesi ne kadar özlediğimi bilemezsin."

"Dramatik," diye fısıldadım.

Başparmağı dudaklarımı okşadıktan sonra içime daldı. Dilim onun etrafında döndü.

"Senin her yerini tatmak istiyorum," diye homurdandı Kylo.

Yavaşça içimden çıktı ve vücudumda aşağı doğru ilerleyerek öpücükler bıraktı. Tek yapabildiğim, güneşi arayan çiçek açan bir asma gibi ona doğru eğilmektir.

Bir anlık berraklıkla, eski erkek arkadaşımın bodrumunda, onun ebeveynlerinin cesetleri yan odada yatarken, bir tür barışma seksiyaptığımızı fark ettim.

Şimdi *gerçekten* kıkırdadım. Elimle ağzımı kapattım. Bu çok saçmaydı. Gülmemeliydim.

Ve gülmemem gerektiği için, daha çok güldüm.

Kylo sıırttı, gözleri parıldıyordu. Kaşlarını kaldırarak bana baktı, başı artık bacaklarımın arasındaydı ve hayranlıkla amımı izliyordu.

"Ne bu kadar komik?" Başını salladı. "Sus, bebeğim. Beni ibadet etmekten alıkoyuyorsun."

Gülmememi söylemesi hiç yardımcı olmadı.

Ama rahminimin üstünü ısırması işe yaradı. Amım titredi ve Kylo'ya tüm dikkatimi vermeye başladım.

"Aferin kızım."

Dili klitorisimin üzerinde dolaştı ve nefesim beklentiyle düzensizleşti.

Kylo'nun işaretlediği yer samimi, ilkel bir yerdi. Bana, onun çocuğuyla şişmiş halimi görmek istediğini söylediği anı hatırlattı.

Kylo'nun ağzı klitorisimin üzerine kapandığında, onu arzuluyordum. En derin, en temel tarafım bu fikri çok seksi buldu.

Kylo nabız gibi atıyordu ve ben çılgına döndüm, bacaklarım kıvrılıyordu ama gölgeler onları yerinde tutuyordu. İnlemeler içimden geliyordu. Gözlerim geriye devrildiğinde tek düşünebildiğim, Kylo'nun ne kadar iyi bir baba olacağı, onun tohumuyla dolduğumda beni ne kadar tehlikeli bir şekilde koruyacağıydı.

Bu, gerçekçi olarak asla gerçekleşemeyecek bir fanteziydi, ama benim için ne kadar işe yaradığına şaşırdım.

Kylo kolaylıkla bir orgazm daha yaşattı.

Bu benim için *inkar edilemez bir şekilde* işe yarıyordu.

O çok güzeldi. Onun memnun, doğal olmayan mükemmel yüzüne baktım. Parmaklarımı onun yumuşak, nazik siyah buklelerine geçirmekten kendimi alamadım.

"Bana az önce ne düşündüğünü söyle."

Dudaklarımı sıkıca kapattım ve Kylo bu hareketi giderek artan bir eğlenceyle izledi.

"Hayatını kurtarmak için hala o büyük duyguları ve günahkar sırları benden saklayamadığını bilmek beni mutlu ediyor," diye alay etti. Hassas klitorisimi bir kez öptü, sonra da uyluğuma tokat attı. "Şimdi, melek."

Nefesim kesildi. "Şey." Yanaklarım yandı ve Kylo bunu çok sevdi. Tavana baktım. "Beni hamile bırakman. Ya da öyle bir şey."

Kylo'nun karanlık bakışları daha da karardı, gülümsemesi eridi. Beni karnımın üstüne çevirdi. "Kıçını havaya kaldır."

Onun talimatlarını yerine getirirken, tüm orgazmlar ve zehirden başım dönüyordu, gözlerimde yıldızlar dans ediyordu.

Ben eğildim ve Kylo hiç vakit kaybetmeden içime girdi. "Aferin küçük meleğim," diye fısıldadı. "*Benim* iyi küçük meleğim."

Tamamen Kylo'nun hakimiyetine teslim oldum, tıpkı başlangıçta istediğim gibi. Onun giderek sertleşen taleplerine haykırdım. Ama aynı zamanda rahatladım, ona minnetle teslim oldum ve kelimelerle ifade edilemeyecek bir güvenlik hissine kapıldım. Artık düşünmek, endişelenmek veya

karar vermem gerekmiyormuş gibi hissettim, çünkü Kylo'nun güvenimi bozmasına rağmen, onun bağlılığının Etherdale'deki en gerçek, sonsuz ve güçlü güç olduğunu biliyordum.

"Bu tatlı bedeni ve daha da tatlı ruhu sonsuza kadar benim olarak işaretlemekten daha çok istediğim bir şey olmadığını biliyorsun. Her şekilde." Parmakları kalçalarımın etine gömüldü. "Vampir olmam iyi bir şey, yoksa çoktan hamile kalmış olurdun. Buna engel olamazdım."

Ben de yapabileceğimi sanmıyorum.

Rahatsız edici dolgunluğu görmezden gelerek, bunun yerine zevkin tadını çıkarmak için daha da kıvrıldım.

Evet, kesinlikle engel olamazdım.

"Seni her zaman seveceğim, Evie. Güvenini kırdım. Ama seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seni korumaktan ve sana bakmaktan hiç vazgeçmedim. Anlıyor musun?"

"Evet."

"İyi. Çünkü sen benimki kadar yoğun, tutarlı ve güvenilir bir sevgiyi hak ediyorsun. Bunu ne kadar hak ettiğini biliyorum."

Gözlerim yaşlarla dolmadan önce gözlerimi sıkıca kapattım. Kylo, canavar gibi penisıyla bana saldırırken, tatlılığıyla beni ağlatmak tam da ona göre bir şeydi.

Paranoyak halimde, Kylo'nun beni manipüle etmek için ebeveynlerimin yaralarını, ilkel kalp kırıklığımı kullandığını düşünmüştüm.

Yanıldığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Kylo beni hala içindeyken sırtımı göğsüne çekince, "Seni affetmiyorum," diye zorla söyledim.

Kulağıma gülerek, "Sorun değil, meleğim. Beni hala sevdiğin sürece," dedi.

Kulağıma günahkar, küçümseyici sözler fısıldayarak klitorisimle oynamaya başlaması haksızlıktı.

Ona karşı inanılmaz derecede doluydu, titreyerek ağzına kadar doluydu.

"Benim mükemmel küçük bebeğim. Tanrı'nın sikiinde boşalmaktan kendini alamıyorsun, ha?"

Buna karşı koymaya çalıştım, ama Kylo omzumu ısırıldı. Hemen kasılmaya başladım ve onu sıkıca kavradım. Gecenin en yoğun orgazmı beni sararken çığlık attım.

Kylo beni geri itti, ben ise esnek, kemiksiz, düşüncesiz kalmaya devam ettim. Penisim içimde titreyene kadar daha da derine girdi. Sıcaklık içimi kapladığında, son bir vahşi ses çıkararak rahim ağzıma ulaştı. Eli ensemin arkasında kapalıydı ve beni onun son damlasını bile almaya zorluyordu.

"Aman Tanrım."

Uzaktan gelen bir sesle donakaldım.

Kylo içimden çıktı, elbisemi aşağı çekti ve bir göz açıp kapayıncaya kadar pantolonunu giydi.

Beni ayağa kaldırdı ve önümde durdu, gölgeleri sızarken ondan koruyucu bir öfke yayılıyordu.

İlk başta, bodrum merdivenlerinden ayak sesleri duydum, ama sonra durdular.

"Siz aşağıda *sevişiyor* musunuz?"

Yukarıdan boğuk kahkahalar duydum. "Harmony, Kylo seni de kafanı kesmeden önce hemen buraya gel."

Kafası kesilmiş kurbanımı hatırlayınca ürperdim.

Kylo bana baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme olsa da hâlâ öfkeliydi. "Onlara sen mi söyleyeceksin, yoksa ben mi söyleyeyim?"

KYLO

Evie benim ihanetimi keşfettiğinden beri ona karşı her şekilde olağanüstü bir itidal göstermeye çalışıyordum. Ona daha fazla zarar vermek istemiyordum. Onun kalbini paramparça ettiğimi söylemesi içimdeki bir şeyi öldürmüştü.

Bu, o güzel ruhu onarmak için çaresizce çabalamama neden oldu — eğer o isterse, dizlerimin üzerine çökerek bile.

Sonra Evie, ondan beslenmemi ve onu sikmemi adeta yalvarırcasına istedi ve şimdi ben kendimi kontrol etmekte zorlanıyordum. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum, özellikle de en derin fantezimi onu sahiplenmek için kışkırttıktan sonra. İçinde benim spermim varken, her hareketinde uyluklarından aşağı damlarken, Evie'yi yakınımda tuttum, her zaman ulaşabileceğim bir mesafede.

O da benim gibi intikam ve şiddetten tahrik olmuştu. Onun bu tür faaliyetlere olan önceki nefretini düşünürsek şok olmuş olabilirdim, ama onun hikayesinin, onun gösterdiği kadar basit olmadığını hep biliyordum. Princeton bana, bir kişinin saplantıları ne kadar güçlü olursa, psikolojik gölgesi de o kadar güçlü olur, öğretmişti. Evie karanlık ve öfkeli her şeyi nefret ediyordu, çünkü bu tam da onun inkar ettiği gerçek doğasıydı. Bunca yıl, en çok kendinden kaçıyordu.

Bodrumdan çıkıp Harmony ve Blade ile karşılaştığımız anda Evie'nin açık tenli yanakları her zamankinden daha pembeydi. Blade, iri cüsseli vücudunu kollarını kavuşturarak duruyordu.

Bilinçli olarak onların benim arkadaşlarım olduğunu, onları sevdiğimi ve onlara tamamen güvendiğimi biliyordum, ama Evie'ye yönelik sırtışları ve bakışları beni kontrol edemediğim bir düzeyde gergin ve sahiplenici hale getiriyordu.

"Ne zamandan beri ikiniz temizlik yapıyorsunuz?" Kaşlarımı kaldırdım. Evie'yi kollarıma alıp sırtı göğsüme yaslayarak ona sarıldım, içgüdülerimi bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

Kanında benim zehrim varken çok daha uysaldı, sadece bir an kıvrandıktan sonra kucağıma yerleşmişti.

"Merak ettik," dedi Harmony, uzun siyah saçlarını omuzlarının arkasına atarak. "Tahmin edebileceğin gibi."

"Bizi habersiz bıraktınız," diye ekledi Blade. "Omurgasız, zengin sadıkların öldürülmesi kadar ilginç ve zevkli bir şeyden."

Blade'in açık kahverengi gözlerindeki hüzne gözlerimi devirdim. "Aslında bu Evie'nin eğlencesiydi."

Blade ve Harmony, yanakları kıpkırmızı olan Evie'ye odaklandılar. Sadece onun utangaçlığı ve boğazını süsleyen parlak diş izleri yüzünden, sikim yine sertleşmiş ve ona baskı yapıyordu.

"İdris'i öldürdüler," dedi Evie basitçe. "Ben de *onları* öldürdüm."

Penisim seğirdi. Bu kadar tatlı ve masum bir görünüşün altında böyle bir acımasızlık yattığını kim bilebilirdi? Şüphelerim vardı, ama tanrılar, Evie'yi sonunda bu kadar *özgür* görmek ne kadar seksi.

Ekibimin dışarıda muhafızların cesetlerini ortadan kaldırmak için çalışmaya başladığını duydum. Aşırı tedbirli davranarak, buradaki herkesi ortadan kaldırmaya karar verdim. Whitfield'ların güvenilir çevresindekilere ne olduğu belliydi, ama böyle bir zamanda acımasız bir katliamın yarattığı gerginlikten kaçınmak gerekiyordu. Savaşın yaklaşmasıyla propaganda zirveye ulaşmıştı. Klan zaten yeterince engelle karşı karşıyaydı.

Evie'nin suçluluk duymadan seksi şiddetine kapılmasını istedim. "Ayrıca özür dilemek istiyoruz," dedi Harmony.

"Yanlış yaptığım için mi?" Evie, sesinde hala alışamadığım güçlü bir tonla sordu.

Güçlü Evie'yi seviyordum. Başının üstüne öpücük kondurdum, çiçek kokulu şampuanının kokusunu içime çektim.

Blade kollarını açtı. "Dinlemeye bile çalışmadığın için. Seni korumaya çalışıyorduk, Evie. Senin için endişeleniyorduk."

"Ve genç insanları dönüştürmememizin iyi bir nedeni var," diye ekledi Harmony.

Evie bir anlığına yere baktı. Onu sakinleştirmeye hazırlandım, ama her zamanki gibi Evie beni şaşırttı.

"Biliyorum," dedi. "İdrise böyle bir şey olmasını hiç istemedim, hele ki bu kadar küçük yaşta. İkinizi de dinleyemedim."

"Olan oldu," dedi Harmony, Evie'nin alçakgönüllülüğü karşısında yüzü yumuşadı. "Her zaman aynı fikirde olmayabiliriz, ama her zaman bir aileyiz. Artık sen de bizden birisin. Ve seni klanı kabul etmek istiyoruz. Uyarılarımızın, sana bir insan ve cadı olarak duyduğumuz saygıyla bir ilgisi olduğunu düşünmeni istemedik."

Evie iç geçirdi. Benim ihanetimin ardından, tüm klanın kendisine karşı olduğunu, tüm bunların onu klanı katmak ve manipüle etmek için hazırlanmış bir komplo olduğunu düşünmüştü. Rahatsızmış gibi biraz kıpırdadı. Belki de utanıyordu.

Sadece bana olan güvenini yok etmekle kalmamış, yeni ailesine olan inancını da sarsmıştı. Ve şimdi hepimizin birbirine her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı. Sıralarımızda zayıflığa yer yoktu.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi Evie. "Princeton olmadığımı biliyorum. Ve olmaya çalışmayacağım."

Saçlarını okşadım, bana yaslanırken titremesinden keyif aldım.

"Krallık için en iyisini yapmak istiyorum," diye bitirdi. "Ve hala öğreniyorum."

"Bence bu ömür boyu sürececek bir süreç," dedi Harmony hafifçe gülümseyerek. "Sana sarılabilir miyim?"

Hemen ona sert bir bakış attım, bu kaçınılmazdı.

Blade, sakalını kaşımadan önce iri ellerini havaya kaldırdı. Harmony gözlerini devirdi.

Evie şaşkınlıkla bana bakmak için dönerek başını kaldırdı.

Yüzümdeki vahşi ifadeyi sildim. İsteksizce, onu kollarımdan bıraktım.

"Tabii," dedi Evie tereddütle.

Harmony'nin yüzü aydınlandı ve Evie'yi kısa bir süreliğine kucakladı. O, sihirli bir derecede bile olsa, inanılmaz derecede empatikti. Muhtemelen Evie'nin böyle sıcaklık gösterilerine alışkın olmadığını anlamıştı. Ama

Harmony kendini tutamadı ve Evie'nin arkadaşlarım tarafından kucaklandığını görmek dudaklarıma bir gülümseme kondurdu.

"Hoş geldin," dedi Blade. "Kylo'nun yoğunluğunu dengeleyecek birinin olması beni mutlu ederdi, ama senin bunu etkili bir şekilde başarabileceğinden emin değilim."

Evie geri adım attı. Omzunu kaldırdı. "Kylo, yaşına göre kendini dengeleyebilmeli."

Blade ve Harmony güldü. Dışarıdan da hafif bir kıkırdama duydum.

"En azından zavallı bir kedi şekil değiştireni kafasını kesmedim," diye karşılık verdim.

Evie bana öfkeyle baktı. Harmony ve Blade şok olmuş bir bakış değiştirdikten sonra, inanamama duygularını Evie'ye yönelttiler.

"Acımasız," dedi Blade, geniş bir gülümsemeyle. "Sürprizler bitmek bilmiyor."

Harmony başını salladı. "Şaşırmadım. Ailen için her şeyi yaparsın. Bu yüzden bizimle olman gerektiğini biliyorum."

EVIE benimle birlikte Idris'i görmeye gelmek istedi, ama Idris'in onu yemeye çalışmasının ne kadar travmatik olacağını bir kez daha açıkladım.

Onu yeni doğası hakkında eğitmek ve kan içme arzusunun karşı toleransını geliştirmek için hemen işe koyulduk.

Ama bu yavaş bir süreçti. Zaman aldı ve o hala tam olarak kendisi değildi.

"Hala ne olduğunu hatırlamıyor musun?" diye sordum.

Kafasını salladı. Yeraltındaki birçok rahat toplanma alanından birinde bir masaya oturdu. Birkaç yaşlı sınıf arkadaşı da oradaydı. Bana coşkulu bir saygıyla bakıyorlardı, benim için anlamlı bir şey yapma fırsatı buldukları için açıkça minnettardılar. Bana bakışları tuhaf gelmişti, ama Valentin'in dönüştürülmüş lideri Rune'a hayran olduğum gibi olduğunu biliyordum. Sanki o bir vampirden çok bir tanrı gibiydi. Hepimizin hayran olabileceğimiz figürlere ihtiyacımız vardı.

Odadaki ışıklar güneş ışığını taklit ediyordu ve birkaç saksı bitkisi mekana başka bir canlılık katıyordu.

"Profesörümün ofisine yürüdüğümü hatırlıyorum. Sonra hiçbir şey. Sadece öfke, karanlık, bir ışık tüneli ve sonra bu lanet olası *açlık*," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Yeni doğanlar, en huysuz ergenlerden bile daha huysuzdu. Vampirlikte her şey daha büyük hale geliyordu. Duygularımız, hislerimiz, dürtülerimiz. Biz gölge varlıklarıydık ve bunun dezavantajları da vardı. Bu yüzden birçok vampir her şeyi tamamen kapatıp insanlıklarını terk ediyordu. Buna karşı korunmak için klan içinde karmaşık yapılar kurmuştum; felsefe, sanat, derinlik ve dostluğu vurgulayarak, ölümsüzlüğün kayıtsız çağrısına karşı korunmak için.

Asla *onlar* gibi olmayacaktık.

"Neden dönmek istedin, Idris?" diye sordum ona.

Kaşlarını çatması hafifledi. Göz bebekleri genişlemeyi bıraktı. Düşündü. "Etherdale'i, şehrin beni ve Evie'yi koruduğu gibi korumak için. Ve Evie'yi, onun beni koruduğu gibi korumak için." Ayaklarına bakarak sert ve sinirli bir şekilde konuştu, ama ben *Idris'in* biraz daha içini açığa vurduğunu hissettim.

"Bunu içinde hissediyor musun? Açlık hissi gibi değil, değil mi?"

Bir an durakladı, sonra gözleri benimkilere baktı. "Hissedebiliyorum. Farklı bir şey. Sanki göğsümde bir uğultu ve..." Nefes nefese, göğsünü tuttu.

Mühür dövmelerinden biri hafifçe parlıyordu. Bordo gömleğinin içinden silüetini seçebiliyordum.

Idris, günlerdir ilk kez derin bir nefes almış gibi nefes verdi.

Gülümsedim. "Bu senin dayanağın. Tüm bu egzersizler ve eğitim seansları boyunca ve hayatının geri kalanında, bu duygu senin dayanağın olacak." Kafamı, masada kart oynayan ve kulak misafiri olmamış gibi davranan genç vampirlerin yönüne doğru eğdim. "Buradaki herkes bir zamanlar yeniydi. Hepimiz nasıl bir şey olduğunu hatırlıyoruz. Kendini kayarken hissettiğin her an, *nedenine* geri dön. Bu seni yere bağlayacak ve kim olduğunu hatırlatacak."

Idris masaya bakarken omuzları kamburlaşmıştı.

"Genellikle gruplar halinde dönüşürüz. Başkalarının da aynı acı verici süreci yaşadığını bilmek, kendimizi daha az yalnız hissetmemizi sağlar. Evie hazır olur olmaz, klan katılacak ilk vampir grubunu başlatacak."

Elimizden gelen tüm sayılara ihtiyacımız vardı. Princeton'ın ölümü, geçen bir yıl boyunca dönüştürmek için hazırladığımız yeni üye dalgasını durdurmuştu.

Idris'in gözleri parladı. Kahkahası gergin ve acıydı. "Hiçbiri gerçek gibi gelmiyor. Vücudum. Burası. Ama en önemlisi: *Evie*. Onu görmem lazım. Onun güvende olduğunu ve klan için çalıştığını sana inanmak istiyorum, ama birkaç ay önce bana katılmamam için *yalvaran* birinden bekleyebileceğim en son şey bu."

"Sana temin ederim ki, bunu anlamak benim için de senin için olduğu kadar zor," dedim.

"İmkânsız," diye tersledi Idris.

Sınıf arkadaşları konuşmayı kesip, şok içinde bize baktılar. Yeni bir üye ya da herhangi bir klan üyesinin Masked Order'ın liderine bu şekilde konuşacağına inanamıyorlardı.

Ya da daha doğrusu, Hekate Klanı'nın liderine.

"Haklısın," dedim şaşkın mırıldanmaların arasında. "Sen onun kardeşisin. Evie'nin uzun zamandır kendinden kaçtığını biliyorsun. Ama artık kaçmıyor. Tıpkı senin gibi savaşmayı seçti. Onu görmek istiyorsan, seanslarını ciddiye alacaksın. Kendini topraklayacaksın ve iyileşeceksin. Tıpkı hepimizin yaptığı gibi."

Diğer masadan bir kadın boğazını temizledi. Ona başımı salladım.

"Dönüştürülmeyi istediğim kadar hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim." dedi. "Ama ilk kan içme deneyimimden sonra çok korktum. Bu hayata uygun olmadığımı düşündüm, kararımdan pişman oldum. Ama yeni aileme sığındım ve onlar beni destekledi. Tüm öfke ve açlık... Tamamen geçmiyor. Sana karşı değil, senin lehine çalışan bir şeye dönüşüyor. Temel eğitimi ne kadar çabuk bitirirsen, sevdiğin ölümlüleri o kadar çabuk görebilirsin." Gülümsedi. "Ve ne kadar çabuk bazı pislikleri parçalayıp, en çılgın fantezilerini bile aşan bir şekilde kendini tatmin edersen o kadar iyi."

Etrafındaki üç adam da onaylayarak başlarını salladılar.

Idris koltuğunda kıpırdadı. Alnındaki kırıışıklık derinleştii ve gözlerinde o açlık çalkalandı. Küçük bir gölge başparmağının etrafında kıvrıldı.

"O da seni görmek istiyor," dedim.

Bunun üzerine Idris gerginliğini bıraktı. "*Buna inanıyorum.*"

EVIE

"Yorgun görünüyorsun," dedim.

"Kaba." Kylo'nun gülümsemesi kalp durduran cinstendi, gamzeleri midemi kıpır kıpır ediyordu.

Benim bir başka gölge saldırısından kendini korudu. Günün ilk yarısını Princeton kütüphanesinde kitap okuyarak, öteki dünyayla iletişim kurarak ve klanla ilgili küçük büyüler ve koruma büyülerini onararak geçirmiştım.

Kylo dinlenmemi tavsiye etti ama bunun için zaman yoktu. Doğanlar her an saldırabilirdi. Kylo bu gerçeği kabul etmişti, benim çabalarım karşı itirazları sonuçsuz kalmıştı.

Ve şimdi, onun malikanesinin arka tarafında gölgelerimle antrenman yapıyor, savaş becerilerimi geliştiriorduk. Esinti ve batan güneş, yaz sıcağından hafif bir rahatlama sağlıyordu.

"Senin için endişeleniyorum," dedi Kylo omuz silkerek. "Güçlü olmanı görmek hoşuma gidiyor. Ama bunun senin geleceğin için ne anlama geldiğini de biliyorum. Senin savaşın yakınında olmana hala alışmaya çalışıyorum."

Başımı salladım. "Ben de."

"Senin tek iş tanımının benim şımarık iyi kızım olmak olmasını tercih ederdim, ama ne yazık ki."

Başka bir gölge belirginleşti ve Kylo'nun kalkanına öyle bir güçle çarptı ki, Kylo geriye doğru kaydı.

Sırıışı daha da büyüdü. Onun altında, duygusal yükünün kanıtlarını gördüm. Son iki gündür bana ve Idris'e hiç ara vermeden bakıyordu ve hala kendi kederinden kurtulamamıştı.

Ve lanet olsun, umursadım.

"Kendime dövme yapabilirim," dedim. "Sen dinlenmelisin." Kylo sertleşti. "Hayatta yapmazsın," diye homurdandı.

"Ne kadar zor olabilir ki? Büyülü iğneyi cilde koy ve sembolleri çiz." Omuz silktim.

Kylo'nun yoğunluğu, kalın bir gölge bulutu gibi etrafına yayılıyordu. "Angel, *benim* dışımda kimse vücuduna iz bırakamaz. Sen bile."

İçim eridi, sinirlerim gerildi, yüzüm öfkeyle buruştu.

Kylo bana saldırdı, hızı beni hazırlıksız yakaladı. Göz açıp kapayana kadar bileklerimi arkamda sabitledi, kolunu gövdemin etrafına doladı ve boğazımı sıktı.

"Gölge kontrolünü öğrenmek harika. Ama vampirlerin hızıyla savaşmak için yeni araçlara ihtiyacın var. Bir dahaki sefere bunun üzerinde çalışacağız."

Onun sıkı tutuşunda, hain bedenim gevşedi.

"Belki de benimle antrenman yapmak en iyi seçenek değildir," diye mırıldandı Kylo, nefesi kulağımı okşadı. "Başka kimsenin sana dokunmasını istemiyorum. Ama aynı zamanda, her hayatına tehdit ettiğimde ıslak, muhtaç bir halde kalmanı da istemiyorum."

Boğazımı sıkan eli daha da sıkılaştı ve ben bacaklarımı birbirine sürtmemek için çaba sarf ettim.

Kylo'nun kokumdan, kalp atışlarımdan, nefesimden açıkça anlayabileceği şeyi inkar etmek için ağzımı açtım, ama o benden önce davrandı.

"Merak ediyorum, bebeğim," diye mırıldandı. "Hayatının benim ellerimde olması seni neden tahrik ediyor?"

Bileklerimi bıraktı, eli meme ucumu sıkıp çekmeye başladı. Ben inleyerek kollarında kıvrandım.

"Acı tehdidi mi?" diye fısıldadı.

Gölgelerimden biri elini boğazımdan çekti. Ekstra uzuvlarım çeşitli derecelerde hassasiyetle hareket ederek Kylo'yu savuştururken, ben de aramızdaki mesafeyi açtım. Ancak onun titreyen, şiddetli gücü devreye girdiğinde kemiklerim titredi. Odaklanmak zorlaştı, kanım bana teslim olmam için can atıyordu. Nefes nefese, savunma amaçlı kollarımı kaldırırken, parıldayan gölgelerin ince bir sisi sızıyordu.

Kylo'nun yırtıcı bakışları bana odaklanmıştı.

Gölgelerimiz aynı anda hareket etti ve aramızdaki boşlukta birbirine dolandı. Ben eforla homurdandım ve şiddetli rüzgarlar esmeye başladı.

Onun uzuvlarından biri karışık karmaşadan kurtuldu ve beni yere yapıştırmadan önce bacaklarımı altımdan kaydırıldı.

"*Boyun eğ,*" diye fısıldadı bir ses, emredici ve kararlı bir ses. Kontrolümü kaybettim.

"Ya da," dedi Kylo yumuşak bir sesle, artık üzerimde dururken, giderek daha fazla gölge vücuduma sürünerek onu ağırlaştırıyor ve büyümünü bastırıyordu. "Aslında mesele şiddetle ilgili değil mi?"

Ellerim seğirdi. Kollarım olduğu yerde sabitlenmişti. Sanki ağır bir battaniyenin altında gibiydim, tüm vücudum sıkı sıkıya bağlıydı.

Kylo'nun güzel, acımasız yüzü bana bir savaş tanrısını hatırlattı; kendimi kaybedebileceğim, fırtınanın ortasında bir çapa gibi.

Rüzgarlar duruldu.

"Acaba senin güzel küçük kediciklerin sadece benim gücümün güvenliğine tepki mi gösteriyor? Her nefesinin Ravenia'nın en güçlü vampiri'ne ait olduğu düşüncesi, sana ulaşabilecek daha büyük bir tehlike olmadığı anlamına gelir." Kylo gülümsedi, bir gölge ağzımın içine daldı, serin ve pürüzsüz.

Toprakla birleştim, onun enerjisinin Kylo'nunki gibi beni kucakladığını hissettim. Gölge genişlediğinde öğürerek kusmak istedim ve Kylo'nun gözleri parladı.

"Senin muhtaç amcığın haklı, melek. Bu dünyada korkman gereken tek şey gerçekten de benim."

"Kibirli pislik," demek istedim, ama gölgenin ağzımı tıkaması sesleri bozdu.

Kylo'nun kollarını kavuşturarak üstümde duruşu, otoriter havasını daha da artırıyordu. O haklıydı ve bunu biliyordu. *Beni* tanıyordu.

Ve beni derinlemesine, gerçekten tanımak, boğazımı sıkı elinden çok daha büyük bir güvenlik hissi verdi bana.

"Ben mektuplarımı yazarken gölgelerim seninle oynayacak. Bu gece cadı güçlerini dinlendirmelisin."

Gözlerim inanamadan büyüdü. Gölge ağzımdan kayıp çıktı. "Ne..."

Bu düşünceyi tamamlayamadan, bağlarım hem zevk hem de acı için birer araca dönüştü. Nefesim kesildi, bir gölge klitorisimle oynuyor ve kelimeleri bir araya getirme yeteneğimi elimden alıyordu.

titreşimler, başka bir gölge içime girerken daha da güçlendi. Diğerleri göğüslerimle oynuyordu. Çim, zevk ve duyumlarla boğulmuş, çaresizce yatarken yanaklarımı gıdıklıyordu.

Kylo bir süre daha izledi, aşağılanmamı, ahlaksız yıkımımı daha da artırdı.

Sonra arka cebinden küçük bir deri defter çıkardı ve dikkatini şehrin öbür ucundan, ya da belki de krallığın öbür ucundan gelen büyümlü notlara çevirdi.

Bu tür büyümlü defterlerden çok sayıda vardı, ama bu küçük olanın tüm önemli mesajların merkezi olduğunu öğrenmiştim. Bu teknolojinin Princeton tarafından mı geliştirildiğini yoksa başka bir yerden mi geldiğini bilmiyordum.

Gölge içime girerek, düşünme yeteneğimi kapatan bir noktaya çarptı. Tanrıya şükür Kylo'nun arka bahçesi, yüksek ağaçlar ve çitlerle, tabii ki koruma kalkanlarıyla da gizlenmiş, inanılmaz derecede mahremiyetliydi.

Yine de kendimi açıkta ve aşağılanmış hissettim, yoğunluk deli gibi dalgalar halinde içimi kapladı. Sanki sayılamayacak kadar çok el tarafından dokunulmuş, kullanılmış, işkence görmüş gibiydim. Karanlığın kendisi benimle istediğini yapıyordu.

Kylo'nun gölgeleri beni ve gizli derinliklerimi onun kadar iyi tanıyordu.

"Tanrım," diye inledim.

"Gel," diye emretti Kylo, sayfadan bile başını kaldırmadan. "*Hemen.*"

Kontrolsüz bir şekilde titremeye başladığımda, gölgeler ilk orgazmımı tetiklediğinde, Kylo'nun başlıklı, memnun bakışlarıyla karşılaştım. Bana sözsüz bir şekilde övgüde bulunarak karnımı sıcaklıkla doldurduktan sonra dikkatini tekrar günlüğe çevirdi.

"O gölgeyi, sanki benim sikimi emiyormuşsun gibi emdiğini duymak istiyorum, meleğim," dedi Kylo.

Bu müstehcen sözler, tatmin duygusuyla dolmuş halime ulaştı. Onun gölgesini boğazımın derinliklerine aldım.

Keşke onun yerine Kylo olsaydı. "*Aynı.*"

Gözlerim birden açıldı. Boğuk sesimle gölge geri çekildi.

"Az önce düşüncelerimi mi okudun?" diye sordum, dehşete kapılmış bir şekilde.

Kylo gözlerini sayfadan ayırdı, yüzünde şaşkınlık belirdi. Açıkça meşgul olduğu belli olan ağzıma bakakaldı.

"Bu yeni bir şey," dedi. "Fısıldadığını duydum."

Gölgeler titiz saldırılarını durdurmuştu. "Onlar," dedim. "Gölgelerimiz."

"Seksi," dedi Kylo. Gözleri sayfadaki kelimelere geri döndü. Ağzım açık kaldı.

"Bir daha yap, melek. En az üç orgazm olana kadar seni bırakmayacağım. Artık düşünme, düşüncelerin hala orada, seni bekliyor olacak."

"Ama..."

Bir gölge ağzımı kapattı. Bir diğeri saçlarımı okşadı. Gölgelerimizin birbirleriyle konuşmasından gerçekten hiç endişelenmiyor muydu? Sırlarımızı ifşa etmelerinden?

Ama endişelenmiyordu. Kylo hiç de rahatsız olmamıştı. Sanki artık saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi.

Hatta, sadece memnun görünüyordu, başka bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuz fikrinden keyif alıyordu. Kanla ve şimdi de gölgeyle.

İkinci ve üçüncü patlayıcı orgazm arasında, Kylo'nun düşünceli bakışları değişti. Kaşları çatıldı ve sonra daha da derinleşti.

Onun karanlığının etrafında kasılmalarla tüm bunları izledim, onun beni içimden tüketmesine izin verdim. Endişeden kabullenmeye, oradan da soğuk, duygusuz bir kararlılığa geçişini izledim. Defteri kapattı.

Üçüncü kez boşalmamı izledi, tıpkı emriyle ordusunun savaşa girmesini izler gibi.

En yüksek noktadan aşağı inerken, beni kollarına aldı. Dudakları benimkilerle buluştu, dili ağzımı fethetti. Tadına baktı, zevk aldı, sahiplendi.

"Bazen dünya daha iyiye gitmeden önce daha kötüye gitmek zorundadır, meleğim," diye fısıldadı. "Doğanlar harekete geçiyorlar. Ve biz de onlara izin vereceğiz."

KYLO

"Eğer bunu durdurmayacaksan, o zaman Mena'ya gitmem gerek!"

Evie anlamadı. Bir asırlık özenli planlama, öğrenme ve düşünme sürecinin bağlamını bilmiyordu.

Ve ben ona bu tür bilgileri ve bakış açısını aktaramazdım. Sadece elimden gelenin en iyisini yapabilirdim.

"Bebeğim, Mena güvende. Yarın onu ziyaret edebilirsin. Dünyanın sonu gibi hissettiğini biliyorum, ama öyle değil. Bu gerekli bir başlangıç. Ve gece yarısına kadar inisiyasyon ritüelini tamamlamazsan, gölgeler tarafından yok edileceksin."

Hızla ana toplantı odasına yürüdük, orada iç çevrem, komutanlarım, gözlerim ve diğer üst düzey yetkililer beni bekliyordu. Belki Evie'ye yakın olmamdandır, ama etrafımızda katakompların ruhlarının uyandığını hissedebildiğime yemin edebilirim — yüzyıllar önce başarısız olan ahlaki ayaklanmanın kalıntıları yığınlar halinde duruyordu.

Etherdale'in katakomplarının lanetli olduğu söyleniyordu. Yeraltına inmekle ilgili uyarılar vardı. Ama bu bizim için hiç sorun olmamıştı ve nedeni açıktı.

Bu intikamcı ruhlar bizim tarafımızdaydı.

Evie bana kızgındı, öfkesi dalgalar halinde yayılıyordu. Yine de Mena'ya gitmek istiyordu, ama zamanın dolacağını biliyordu. Kendi büyüğü yemini onu bağlamıştı.

Deliberasyon odasının önündeki geniş salonda, yüzden fazla dönüşmüş kişi toplanmış ve komşu odalara ve salonlara yayılmıştı. Büyük bir avize ve apliklerden gelen mum ışığı, alanı koruyan çeşitli tanrı heykellerinin bulunduğu koyu mavi duvarları aydınlatıyordu. Kalabalık bizim için ikiye ayrıldı ve saygıyla sessizliğe büründü.

Klanım beni görmek istiyordu. Gücümü, sakın kararlılığımı hissetmek istiyorlardı. Savaşa ne kadar hazır olduğumu anlamak istiyorlardı.

Evie, kalabalığın büyüklüğüne şaşırmış, bunun sayımızın sadece bir kısmı olduğunu biliyordu. Geniş gri gözleri benimkilerle buluştu ve onun artan endişesini görünce, hareket etmeyi bıraktım.

Onun ikinci elini de elimde tuttum ve başımı eğdim. "*Nedenini* hatırla, meleğim," diye fısıldadım. "Burada olmanın bir nedeni var. Tüm anlar bu ana kadar seni getirdi. Hikayenin bir anlamı var ve bu anlam seni ileriye taşıyacak."

Evie'nin sürekli endişeli zihni durdu, parlak, yıldızlı gözleri merak ve umutla doluydu. Kaşlarını çattı, ama artık en kötü sonucu aramıyordu.

Artık en iyisini arıyordu.

Küçük elini koluma koyarak onu görüş odasına götürdüm. Onun üzerinde olan o kadar çok vampir gözü, boynundaki pembe ısırık izleri için minnettar olmamı sağladı.

Kapılara en yakın komutanlar kapıları kapatmak için uzandıklarında, elimi kaldırdım.

"Yapma. Sesimin duyulmasını sağla. Bu sözleri mümkün olduğunca çok kişinin duymasını istiyorum," diye emrettim. "Talimatları dağıtma zamanı geldiğinde kapıları kapatacağız."

Blade ve Harmony, odanın ortasındaki küçük platformda bizi bekliyorlardı. Dönmüşler, arkamızdaki uzun ahşap masada oturuyorlardı. Diğerleri odanın etrafında ve oturma alanlarında gruplar halinde toplanmış, şimdi bize dönmüşlerdi.

Evie'yi yanıma getirdim. Harmony, Evie'nin sağında durdu. Blade solumda durdu.

Evie'nin kalbi deli gibi atıyordu. Onun sevimli, dalgın yüzüne baktım. Güçlü, korkmuş zihniyle bilgi topluyordu.

"Sen buraya aitsin," diye fısıldadım ona. "Sadece benim yanımda değil. Hepsinin önünde."

"Bunu hak etmedim," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "*Henüz* değil."

Herkes yerlerine yerleşince, toplanan vampirler arasında yine bir sessizlik çöktü. Açık kapılardan, mümkün olduğunca çok sayıda yoldaşımla göz teması kurdum.

"Yaklaşık iki hafta önce, Princeton, Born tarafından vahşice öldürüldü ve cesedi tahrip edildi," diye başladım.

Sessizliği birkaç nefes kesen ses bozdu. Bazıları boğuk hıçkırıklar çıkardı. Bu, bu vahşeti ilk kez kamuoyuna açıkladığım andı. Yakın çevrem zaten haberdardı, ancak daha geniş klan, Princeton'ın geride bıraktığı iktidar boşluğunu doldurana kadar aşırı tedbir nedeniyle bu olaydan habersiz tutulmuştu.

Evie elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. Tatlı kız.

Kendi iyileşmekte olan güvensizliği ve kalp kırıklığına rağmen gösterdiği şefkat, benim de kederimin bir kısmının dışarı sızmasına izin verdi.

Blade'e baktım, gözleri cam gibi parlıyordu.

Gözlerimi kayıpla parlatmaya bıraktım. Klanımın insanlığını görmesini istedim, odada sürekli bir uğultu halinde yayılan gücümü hiç azaltmayan insanlığını.

"O benim akıl hocam ve en eski dostumdu. O bizim yaratıcımızdı. Onun büyüğü bu klanın içinde sonsuza kadar yaşayacak. Ölüm son değildir. Sadece başka bir başlangıçtır."

Evie irkildi ve bana baktı. Dudaklarının aniden kıvrılmasının nedenini tam olarak bilmiyordum, ama yine de bunun bana güç vermesine izin verdim.

"Kederden korkma," dedim. "Biz doğuştan buradayız. Bir parçamız hala insan ve onu asla terk etmemeliyiz."

Sesim, gücümün ağırlığıyla yankılanarak mekanı doldurdu. Tüm yeraltı beni duyabiliyor mu diye merak ettim.

Princeton'ın ölümünün ayrıntılarını, özellikle de katili hala yakalanmamışken, fazla anlatmamaya karar verdim. Kalabalığın gözlerinde paniğin olgunlaştığını görebiliyordum. Etraflarına bakınıyor, birbirlerinin korkusunu değerlendiriyorlardı. Aynı zamanda, ayaklarımızın etrafında dönen dumanlı gölgeler eşliğinde, bir öfke dalgası da olgunlaşıyordu.

"Doğmuş olan Princeton'ı öldürdü," dedim, etrafa yayılan güçlü öfke notalarını içime çekerek. İntikam dolu lanetler ve tıslamalar gölgeli fısıltılarla birleşti. "Ve onun yerini alacak bir halef seçti."

Evie dikleşti. Bu cesur, dirençli kadın, hızla atan kalbinde hissedebileceğim en ufak bir korku bile göstermiyordu. Her vampir gözü, onun minyon, ölümlü bedenine çevrilmişti.

Elim onunkinden beline doğru kaydı. İkimiz de aynı anda birbirimize yaklaştık, odadaki herkesin fark ettiğı en ufak bir hareketle.

Dudaklarımın yavaşça kıvrılmasına engel olamadım. Klanın Evie'nin resmi ve resmen bana ait olduğunu bilmesi, damarlarıma en güçlü iksirin enjekte edilmesi gibiydi.

"Princeton intikamını alacak," dedim, kutsal bir yemin gibi. Kalabalık gürültüyle patladı ve ben de gürültünün yükselip zirveye ulaşmasını bekledikten sonra elimi kaldırdım. Klanım sessizleşti. "Ama biz her zamankinden daha güçlüyüz. Muhtemelen, iki gün önce bir ormanlık alanı yok edenin Lillian'ın eylemi olduğunu, doğanların propaganda makinesinden okuyacak ve duyacaksınız."

Evie'ye gülümsedim. O, derin bir nefes aldı ve kalabalığa bakmayı tercih etti.

"Ama gerçek şu ki, bir asırdan fazla süredir en güçlü cadı fırtınasını yaratan Evie'ydi ve bunu Lillian'ın doğanları ve hizmetkarlarına karşı savunmak için yaptı," dedim gururla. Sanki yıllardır kız arkadaşım la övünmek için bekliyormuşum gibi hissettim. "Etherdale'in son birkaç ayda gördüğü tanrıların eylemleri, *hepsi* benim yanımdaki cadıya aitti."

Princeton'ın ölümünün klan için ne anlama geldiğine dair korku, hızla heyecan fırtınasına dönüştü, benimkine benzer bir hazırlık halini aldı. Bu, dikkatli bir dengeleme eylemiydi, kargaşa zamanında liderlik sanatı. Kalabalığın ruh haline göre hareket etmeli, nazikçe yönlendirmeli ve nihai otorite maskemden asla vazgeçmemeliydim.

"Söylentiler doğru. Bornlar bu gece Etherdale'i ele geçirecek."

Kürsüdeki kimse kıpırdamadı. Gölgeler yerde süründü.

Fısıltılar savaş çığlıklarına dönüştü.

Tüm dikkatler bana çevrildi, herkes çaresizce cevaplar arıyordu.

"Doğanlar, maskelerimizi bırakıp gölgelerden çıkmamızı bekleyecekler. Ve inanın bana, bu gerçekten de benim ilk içgüdümdü," dedim. "Ama bu bir hata olur. Kral Earle

eski, psikotik zihnini kaybediyor olabilir, ama konseyi hala keskin stratejistler. Bu bir istihbarat toplama görevi. Bu bir hile. Mümkün olan en güçlü konumdan hareket etmek, bizi kalemizden dışarı çekmek ve bir adım nde olmak istiyorlar. Geldiğini bilmemiz kasıtlıydı. Doğmuşlar, bizim gsterdiğimizden daha güçlü olduğumuzdan şüpheleniyorlar ve anlamadıkları için hayal kırıklığına uğruyorlar. Ayrıca, Princeton'ın ölümünün ardından fkemizin, kederimizin ve paniğimizin bymz ve muhakememizi zayıflattığını umuyorlar. Her halükarda, boyun eğmeyeceğiz. Onların oyununa gelmeyeceğiz. Ne kadar uzun süre şekilsiz kalırsak, Doğmuşları Etherdale'den o kadar kesin bir şekilde ve sonsuza kadar uzaklaştırabiliriz."

Klanımı psikoloji, felsefe, savaş stratejisi ve mitoloji alanlarında çok çeşitli disiplinlerde eğittim. Mesele *ne* düşüneceğimiz değildi. Mesele *nasıl* dşneceğimizdi. Doğumluların umduğu gibi dağınık bir ergen topluluğu değildik. On yıllardır stratejik olarak hafife alınmıştık.

Doğumlular, kime karşı olduklarını hiç bilmiyorlardı.

"Bunu kolaylaştırmayacaklar," dedim. "Kısıtlamalarımız kendi silahımız haline gelmeli. Mümkün olduğunca çok sayıda ölümlü bizim tarafımızda olmalı ve Etherdale'i geçici olarak kontrol altına alan doğanlar bu katalizör görevi görecek. Sadıklar, kendi eylemlerinin ve eylemsizliklerinin sonuçlarını görmeli. Gölgeler bizi zulümden kurtarabilmek için gerçeklik daha da kararmalı. Dünyanın doğası budur."

Herkes bunu anladı, Evie de dahil. Ona baktım, kaşları çatılmış ve pembe dudakları büzülmüştü.

"Gölgelerden savaşacağız. Pasifizm benim kararım değil, emin olun. Ama şu anda krallığa örnek teşkil ediyoruz. Bu, bizim yazacağımız hikaye. Ravenia'nın tamamı için ikna edici bir anlatı, reddedilemeyecek bir devrim çağrısı oluşturmalıyız. Etherdale, birçok klanın ilki olacak. Daha fazla klan koalisyonumuza katılacak. Mevcut sistemi birlikte yıkacağız. Kral Earle'nin kendisi de düşecek. Doğanlar bu dünyayı hak etmiyor; ve biz onu onlardan almak için yaratıldık."

Evie'nin gücünün şimdi yükseldiğini hissettim. Kalabalık alkışlar ve tezahüratlarla coştu. Mekandaki tüm ışık kaynakları koyu mora dönüştü

gölgeleri yanardöner bir parlaklıkla aydınlattı.

"Bizim tarafımızda yeni bir tanrıça var, ezilenlerin koruyucusu, ölümlülerin ve onların büyüsünün savunucusu. O, gölgelerimizin kaynağı ve sanırım buradaki ve Valentin'deki tüm klanların dönüşmesinin sebebi de o."

Chthonic aleminden gelen bir rüzgar, sanki bu noktayı vurgulamak istercesine mor ışıqla aydınlatılmış alanı süpürdü. Klanım büyü ve tanrısallığa yabancı değildi. Princeton bize sık sık Ruh'un bizim tarafımızda olduğunu söylledi. Kendi meydan okuyan ölümsüzlüğümüzden daha büyük bir kozmik destek kanıtı olabilir mi?

Evie gömleğimi çekiştirdi. "Bana bırak."

Şaşkınlıkla tereddüt ettim. Evie yabancılarla konuşmayı bile sevmezdi, birden fazla kişinin dikkatini üzerine çekmek ise hiç hoşuna gitmezdi.

Yine de ağzını açtı ve o kadar otoriter bir şekilde konuştu ki, içimde güçlü bir şey uyandırdı.

"Onun adı Hekate," dedi Evie. Güç, inkar edilemez bir enerjiyle dalgalandı. "Klanımız artık onun onuruna yeniden adlandırılacak. O bizi doğanların olmadığı bir aleme yönlendiriyor." Kendini topladı, rüzgâr sarı saçlarını dalgalandırdı. "Princeton'ın halefi olabilirim, ama bu sizi tanıdığım ya da sizin beni tanıdığınız anlamına gelmez."

Kalabalık dinledi. İç çevremdeki insanların bakışları her zamankinden daha keskin ve salona dolan vampirler merakla, boyunlarını uzatarak yanımdaki küçük sarışını daha iyi görebilmek için uzanıyorlardı.

"Ben Lillian'ın Hizmetkarları kültüne doğdum," dedi Evie.

Artık *gerçekten* dikkatimizi çekmişti. Evie'nin ilk tanıştığımızdan beri şiddetle sakladığı bir gerçeği bu kadar açık sözlü bir şekilde söylemesine şaşıracak, neredeyse maskem düşecekti.

"Annem bir baş rahibeydi," dedi, bu benim bile bilmediğim bir gerçektir. "Babam ise insandı. Yarı cadı olan kızlarını ve insan olan oğullarını, doğuştan elitlere ondalık olarak gönüllü olarak sundular. Kaçmamış olsaydık, çocukken doğuştan elitlerle evlendirilirdik."

Yoldaşlarımla yüzleri tiksinti ve öfkeyle buruştu.

"Bizim için savaşacak kimse yoktu. Doğduğumuz aile bizim ailemiz değildi," dedi Evie, gözleri yaşlarla parıldayarak ve içten gelen bir güçle. "Gölgeler benim tek dostlarımdı ve onlar benim kurtuluşumdu. Onlar sayesinde Etherdale'de bir yuva buldum. Ve şimdi

beni sana getirdiler." Derin bir nefes verdi. "Kardeşim ve ben, bizi koruyacak böyle bir aileye sahip olmayı ancak hayal edebilirdik. Ve şimdi bu şehri ve kendilerini iktidardaki aşağılık avcılardan koruyamayan tüm ölümlüleri korumak bizim görevimiz."

O mükemmeldi. Konuşması özlü, güçlü ve insancıldı. Evie'nin rızası olmadan onun hikayesini paylaşmak hoşuma gitmiyordu, ama klanımın ona güvenip saygı duymasının ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Benim yargımı çok önemsemiş olabilirlerdi, ama dönüştürölmüş bir klanın parçası olmak, yabancılardan uzak durmak anlamına geliyordu. Bu bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Sadakat her şeydi ve Evie'nin zamanla kazanması ve geliştirmesi gereken bir şeydi.

Bu güzel bir başlangıçtı.

Yüksek bir alkış, kalabalığın geri kalanını destek gösterisine yönlendirdi.

"Sana aptalca aşığım," diye fısıldadım, kendimi tutamadan.

Evie gözlerini kaçırdı, gururlu ve rahatlamış gözlerinde bir anlık isteksizlik belirdi. "Hâlâ kızgıyım. Ama aptalca seni de seviyorum.

Aptalca kısmını vurgulamak isterim."

Harmony, kalabalığın güröltüsünün üstüne açıkça kulak misafiri olarak burnunu çekti.

"Bugünkü antrenmanımız sırasında pek affedici görönmüyordun," diye mırıldandım.

Evie sevimli, homurdanan bir ses çıkardı. "Seni kullanıyordum." Gülererek, şakalaşmaya devam etme isteğimi bastırdım.

Bunun yerine, kalabalığa bir kez daha seslendim ve toplantımızın halka açık kısmını sonlandırdım. Evie'ye dövme yapmadan önce, yakın çevremle daha karmaşık detayları tartışmamız gerekiyordu.

Bu göröntü aklımdan geçtiği anda penisim uyanmıştı.

Hayatımın aşkı yanımda, kan ve gölgeden doğduğum klanımla çevriliyken, kendimi hiç bu kadar acımasızca canlı hissetmemiştim.

EVIE

Havadaki enerji elektrik gibiydi, hatta sarhoş ediciydi. Devrimci ruhun sarhoş edici etkisinden kurtulmak zordu.

Kylo'ya beni yetiştiren cadı grubuna ne yaptığımı, tüm gücümü ve içimdeki karanlığı neden engellediğimi hala anlatmamıştım.

Kylo'nun zihninde benimle ilgili oluşturduğu imajı bozmak istemediğimi itiraf etmekten utanıyordum. Güzel elbiseler giyen, çiçek yetiştiren ve boş zamanlarında müstehcen fantastik romanlar okuyan kız.

Kylo'nun benim şiddetimi sevdiğini biliyordum. Ama bu farklıydı. Öfkemi kullanarak kendi ailemi yok etmiştim.

Kylo'nun ilk aşık olduğu kız değildim. Ne zaman orijinal halimden o kadar uzaklaşacaktım ki, artık beni tanıyamayacaktı?

Bazı anlarda *kendimi* tanımakta bile zorlanıyordum. Yine de, artık bana açıkça güvensizlikle bakmayan vampirlerle dolu bir odada oturuyordum. Beni aralarına kabul ettiler, enerjilerinin ve dikkatlerinin çoğu artık ufka odaklanmıştı.

Daha iyi bir yarın vaadi.

Ben de orada olmak istedim. Üstümüzde doğanların şehre taşınıp adaletsiz yasalar koyduğunu hayal etmek istemedim. Daha fazla eski metinleri yakıyor muydular? Cadıları topluyor muydular?

Yumruklarım sıkıldı, cildim ısındı ve kaşınmaya başladı.

"Onları öfkeliendireceğiz," dedi Kylo. "Komutan Lachlan, biriminiz bu çocukları korumaya devam edecek. Doğal otoriteler profesörleri ve öğrencileri hedef alacak ve tüm müfredatı kendi propagandalarıyla değiştirmeye çalışacaklar. Bu, en eski numaralardan biridir."

Kylo'nun gücünün bir parçası, sanki beni rahatlatmak istercesine masanın altında ayak bileğimi sardı.

"Elinden geldiğince çoğunu ortadan kaldır. Kulüplere beslenmeye giderken. Avlanırken. Bir şeyden kurtulduklarını düşündükleri anda, onları kuduz hayvanlar gibi ortadan kaldır," dedi Kylo. "Hesaplı, asla pasif değil."

Lachlan başını salladı. "Anlaşıldı."

Orta boylu, sarışın, keskin hatlı ama yumuşak kahverengi gözlüydü. Neredeyse Idris'in kardeşi sanılabilirdi. Ölümlülerin tehlikede olduğu düşüncesine takılmamak için herkesin isimlerini ve büyülmüş imzalarını hatırlamaya odaklanıyordum. Lachlan, klanın Etherdale Üniversitesi kampüsündeki varlığını denetliyordu.

"Kütüphanelerin ek koruma önlemleri aldığından emin olabilir miyiz?" diye sordum Kylo'ya. "Ya da belki bazı metinleri yeraltına taşıyabilir miyiz?"

"Büyücü metinleri için bunu yaptık," dedi Lachlan. "Muhtemelen bir sonraki hedefleri sosyal bilimler, özellikle tarih olacak."

Kylo başını salladı ve karanlık bakışlarını bana çevirdi. "Elbette, bebeğim."

Bu güçlü vampirlerin bulunduğu odada kullandığı sevgi dolu sözcükler midemi kıpır kıpır etti ve yanaklarımı kızarttı.

"Konuşmaktan çekinme," dedi bana. "Sen de bunun bir parçasısın."

Konuşma devam etti ve klanın iç işleyişi ve geniş etkisi hakkında daha önce hiç bilmediğim şeyler öğrendim.

"Yılan Klanı'nın ne kadar zamana ihtiyacı var?" diye sordu, kafası traşlı, çevik ve ölümcül görünümlü bir kadın. Elleri cebindeydi, yeşil gözleri keskin bakıyordu.

"En az iki ay," diye yanıtladı Kylo. "Onların güçleri Terasette klanlarıyla birleşirse, Kral Earle'nin ordusuna kesinlikle karşı koyabilir ve Etherdale'i elimizde tutabiliriz. Devrimin merkezi haline geliriz."

Gözlerinde haklı bir ateş vardı, sözleri kadere bir emirdi.

"Doğanlar savaş istemiyorlar. Savaşın, değerli ölümlü kan kaynakları için ne anlama geldiğini biliyorlar. Umutları, bizi hızlıca savaşa sürüklemek, büyük bir filo ile bizi tamamen ezmek ve her şeyi bitirmek. Zander'ın klanına da böyle yaptılar. Bizim

çoğunlukla izole, dağınık ve zayıf olduğumuza inanıyorlar. Ama bu şehri ele geçirdiğimizde, güçlerimizi birleştirdiğimizde ve şekil değiştirenler ve cadılarla ittifaklarımızı sağlamlaştırdığımızda, Rune'un Valentin'i ele geçirdiği gibi biz de krallığı ele geçirebilecek duruma geleceğiz."

Blade başını salladı. "Zemin hazırlığı çoktan yaptık. Kararsız olanlar seçim yapmak zorunda kalacak ve seçimleri çok açık olacak. Krallık genelinde geniş bir müttefik ağına sahibiz. Ve belki de klanlar yeraltından çıktıklarında Valentin de bize katılır."

Bunu duyunca Kylo'nun gözleri parladı. Rune'a ne kadar hayran olduğu çok sevimliydi.

Kylo bana ilk kez, doğanlar tüm ölümlü liderleri ve kurumları kendi liderleri ve kurumlarıyla değiştireceklerini ve bunu yapmak için güç kullanacaklarını söylediğinde, klanın buna izin vereceğine çok şaşmışım. Ancak etrafımdaki vampirlerin zekâsını, gücünü ve kararlılığını gördükten sonra, yeterince alçakgönüllü oldum. Earle'nin ordusunun tüm gücüyle yüzleşmeye hazır olmadan önce bir filo göndermesini istemiyorlardı. Şu anda sadece Lord Conrad'ın bölgesel güçleriyle uğraşıyorduk.

Ben tüm bu konularda yeniyken, bu vampirler onlarca yıldır bu işin içindeydiler. Endişem devam edecekti, ama en azından Idris yeraltında güvendeydi.

Sadece güvende değildik, artık gerçek *bir gücümüz* de vardı. Artık kaçmak yoktu. Kaçma sırası doğanlara gelmişti.

"Büyü malzemelerimiz azalıyor," dedi odanın arkasındaki bir adam. "Valentin'in ithal mallarını yağmalamak, özellikle kendi klan çatışmaları nedeniyle, çok daha tehlikeli hale geliyor. Kral Earle'nin takıntılı biriktirme alışkanlığından bahsetmiyorum bile. Silah, zehir ve kan yenileme iksirleri konusunda bizi aç bırakmak istiyor."

"Rune neden hala krallığa ihracata izin veriyor?" diye bir kadın öfkeyle mırıldandı.

Kylo başını salladı. "Başka seçeneği yok. Koruması altındaki ölümlüler için en iyisini yapıyor. Kimse savaş istemiyor. Kaçınılmaz olsa da."

Kylo'nun en çok hayran olduğu idolünün adı geçince, içinde bir şeyler kaynıyordu. Ne düşündüğünü merak ettim. Saate baktı.

"Evie ve ben, önemli bir ritüel için bu gece ara vermeliyiz." Bana karanlık bir bakış attı. "Kan oniks kıtlığı için potansiyel bir çözümümüz var. Büyü malzemeleri için yolları tartışmaya devam edin, ben de mümkün olan en kısa sürede kararımı vereceğim."

Bunu duyunca gülümsedim, Kylo'nun güvenimi yok ettikten sonra onu zehirleyip engellediğim anı sevgiyle hatırladım.

"Yeni bir zehir geliştirdim," diye odadaki herkese açıkladım, Kylo ve ben ayağa kalkarken.

Blade ve Harmony kısa ve sessiz bir kahkaha attılar ve Kylo onlara sinirli bir bakış attı.

Bu, beni *kullanılmış* hissettirmeyen, yeni bir yararlılık duygusuydu. Bana bakan gözler almaya aç değildi; almaya olduğu kadar vermeye de açtı. Bu işte birlikteydik.

Bu güç deneyimine en yakın olduğum an, Celeste's için çalışırken ve kendi cadı dükkanımı açmayı planlarken yaşamıştım. Ama sonra doğuştan gelenler *bunu* da benden çaldı.

Kylo, kapıya doğru ilerlerken vedalaşmasını bitirdi. "İyi şanslar," dedi Harmony göz kırparak.

Blade bize tembel bir selam verdi.

Kylo ve ben, girdiğimiz gibi bir grup olarak ayrıldık. Dışarıdaki kalabalık, etrafa dağılmış vampir gruplarına dönüşmüş, derin sohbetlere dalmıştı. Enerjileri gürültülüydü, sağanak yağmur öncesi düşük gürültülü gök gürültüsü gibiydi.

Bu şehri savunmaya hazır bu kadar çok insan görmek içimi rahatlattı. Yanımdaki adamın sarsılmaz güveni de öyle.

"Bir adım bir adım," diye mırıldandı Kylo. "Böylece krallığı ele geçireceğiz."

"Her şeyi kolaymış gibi göstermede çok iyisin."

Kylo güldü. "İşler o zaman daha sorunsuz yürür. Zorluklara odaklanırsan, hepsiyle karşılaşacağından emin olabilirsin. Kolay olacağını varsayarsan, belki de öyle olur. Büyü gibi, sanırım." Kylo'nun eli enseme dokundu, ben titrerken başparmağıyla nazikçe okşadı. "Her şey kolay olmayacak, melek. Buradaki herkes bunu biliyor. Ama başka seçeneğimiz olmadığı için bunu başaracağız. Bu yolumuz. Tek çıkış yolu bu."

Büyü odası bizim varlığımızla uyandı ve ahşap zeminde yatan Idris'in cesedini hatırlayınca midem bulandı.

"Bunu burada yapmak istemiyorum," dedim ve durdum.

"Bebeğim, sadece birkaç saatimiz var..."

"Biliyorum. Ama yeni ayın altında çalışmam gerekiyor. Etrafımdaki dünyayı hissetmem gerekiyor—rüzgarı, toprağı, gökyüzünü. Yıldızları görmem gerekiyor."

Kylo başını salladı. "Tamam. Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Gidelim." Kafasını aşağı doğru çekip, ona kısa ve yumuşak bir öpücük verdim.

"Sana *hayır* diyemememi seviyorsun," dedi karanlık bir sesle, saçımı yumruğuyla kavrayarak.

Gülümsedim.

Kylo'nun malikanesinin altındaki gizli bir geçitten yeraltından çıktık. Ben daha doğal bir yere, örneğin şehir dışındaki ormana gitmek istemiştım, ama Kylo'nun hoşgörüsünün bir sınırı vardı.

Doğumlular tarafından yakalanmak, ölümümü garantilemek anlamına gelirdi. Büyümün gizlenebileceğı, dönüştürölmüşlerin kontrolündeki mahallede kalmak en iyisiydi.

Gerçekten olmak istediğim yer, on yıldır özenle bakımını yaptığım kendi sihirli alanım olan bahçemdi. Ama Mena'yı da tehlikeye atamazdım.

Ağaçların gölgesinde bir yer seçtim. Ayaklarımın altında çimleri ve toprağı hissedebilmek için hemen ayakkabılarımı çıkardım.

"Burası okumayı sevdiğim yer," diye mırıldandı

Kylo. "Okumayı bilmek çok seksi."

Kylo tek kaşını kaldırdı.

"Ne? Çoğu erkek

bilmiyor."

Yüzünde hoşnutsuzluk belirdi. "Yapamıyorlar mı, yapmıyorlar mı?" "Emin değilim."

Kylo derin bir nefes aldı. "Bar gerçekten Lillian'ın cehennemlerinde."

Jacob'ın hayatında hiç bir kitabı baştan sona okuduğundan emin değildim. Yine de benim sevdiğim roman türünü yerden yere vurmaya çok seviyordu.

"Belki de erkeklerin tam olgunluğa ulaşmak için seksen yıla ihtiyacı vardır," dedim, büyümlü alanımızı hazırlarken. Bir dal kullanarak etrafımıza koruyucu mühürler kazdım. Sonra bir daire içine tuz serptim.

Kylo güldü. "Aslında bu sorunu epeyce düşündüm. Klan inisiyasyonundan önce ve sonra geniş kapsamlı eğitim sistemimi kurmamın nedeni budur." Beni içimden ısıtan bir merak ve şefkatle hareketlerimi izledi. "Erkeklerin daha yüksek bir güce ihtiyacı vardır, yoksa kendileri olurlar. Bu daha yüksek güç, grup bilinci, devrim ruhu veya bir veya daha fazla tanrıya bağlılık olsun, kendi egolarının ötesinde var olan bir anlam sistemi olması gerekir. Büyüklük, bağlantıdan kaynaklanır. Bir erkeğin kontrolsüz egosu, yabancılaşıma, derin ruhsal yalnızlık ve güvensizlik doğurur. Ve kendini geliştirmek yerine, bu kayıp ruhlar, başkalarının ışığını fethetmenin, hakimiyet kurmanın ve çalmanın, kendi yarattıkları dipsiz boşluğu doldurmanın tek yolu olduğuna yanlış bir şekilde inanırlar."

Durakladım, mumlarımın yarısı yanıyordu ve ona döndüm. "Ruhun çok güzel, Kylo."

Düşünceli yüzü, sevimli bir insanlık ve kırılmanlık ifadesine dönüştü. Onun bu yönünü, benim için sakladığı bu yönünü özlemiştim.

"Teşekkürler, Evie. Benim senin ruhun hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorsun."

Gülümsedim. Yakında bir savaş lordu olacak bu adam, iltifatım göğsüne işlerken neredeyse utangaç görünüyordu.

Mumlarımın geri kalanı da alev aldı. Kylo'nun sözlerini düşünerek, ışık ve karanlık, seks ve şiddet, intikam ve yücelik arasındaki kaçınılmaz ikilemlerle boğuşurken, büyümlü çemberimi oluşturdum.

Kylo tüm dünyamı alt üst etmişti. Mükemmel değildi, öyle olduğunu da iddia etmemişti. Ama içimdeki gölgeler her zaman onun gölgelerine seslenmişti. *İlişkimizin* başından beri onun güvenli olduğunu biliyordum.

Çember oluşturulduğunda, Hekate'yi çağırdım. Dört ana yönü çağırdım. Gökleri ve yeraltı dünyasını kanallıze ettim ve kendimi yeni ayın gücüne açtım.

Ölüm, karanlık ve yeniden doğuş. Yeni bir başlangıç.

Bir başlangıç.

Kylo'nun varlığından emin olarak, ellerini ellerimde tuttum. Dizlerimizin üzerine çöküp, alınlarımızı birbirine değdirdiğimizde, kaslarım gevşedi.

Hayatımda hiç bir erkeğe bu kadar yakın olabileceğimi hayal etmemiştim. Ruh dünyamı, büyümü ve bağlılığımı paylaşmak. Kendimin bazı kısımlarının sonsuza kadar gizli ve özel kalacağını düşünmüştüm.

"Hekate, kendimi sana sunuyorum."

Kylo dudaklarını alıma değdirdi. Göz kapaklarımın arkasında kozmosu gördüm.

"Kendimi senin kızın olarak adıyorum, bedenimi senin mürekkebinle ve seçtiğin sembollerle sonsuza dek işaretliyorum. Hekate Klanı'na katılıyorum, tüm ölümlüleri korumak için gölgelerin kutsamasıyla. Burada ve şimdi, sonsuza dek, kendimi ortak irademize adıyorum. Bedenimi ve ruhumu kendimden daha büyük bir güce adıyorum ve senin rehberliğine, bilgeliğine ve sonsuz kutsamalarına her zaman uymaya çalışacağıma yemin ediyorum." Gücün yükselmesine izin verdim ve rüzgar ağaçların arasında ısıklık çaldı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

Mürekkebi kutsadıktan ve cadıların tanrıçasının adıyla kutsadıktan sonra, Kylo'nun evinden taşıdığı uzun, yastıklı yeşil bankın üzerine uzandım.

Kylo, iğne aletini eline aldığı anda sıırttı.

Mumların gölgeleri onun güzel yüzünde dans ediyordu.

Gözlerimi kapattım.

"Idris ve benim kaçtığımız gece olanları sana anlatmam gerek."

EVIE

"Tamam. Dinlemeye
hazırım." Gözlerimi
tekrar açtım.

Kylo bir anlığına vücudumu inceledi. "Ama önce, çok fazla giysi giyiyorsun, melek. Her parçanın nereye gideceğine karar vermeden önce tuvalimi görmem gerekiyor."

Rahat, yumuşak mavi elbisemi çıkardım ve kendimi uyumlu beyaz bir sütyen ve külotla çıplak bıraktım. Çemberdeki enerji hoş, karanlık ve güçlüydü, beni hemen farklı bir zihin durumuna soktu.

"Mükemmel," diye övdü Kylo. Parmaklarını göğüs kemiğimden aşağıya doğru yavaşça gezdirirken titremeye başladım. "Şimdi lütfen uslu bir kız ol ve rahatla, kıpırdamadan dur ve bana söylemen gerekenleri söyle."

Geriye uzandım, yeni ayı ve ona eşlik eden takımyıldızları seyrettim. Önceden, boğazımdaki yumru utançtan ağırlaşırdı. Şimdi ise sesim bana aitti, sadece bana.

O yanımda diz çökerken, elimi gövdesine koyarak Kylo'ya öteki dünyadan görüntüler aktardım — Hekate'nin benim için seçtiği semboller ve mühürler. Nefesini tuttu, gözleri hayranlıkla büyüdü, sonra kendini toparlayabildi.

Kendimi bir araç, bir kanal haline getirdim, bu karanlık tanrıçaya ve Karanlık Tanrım'a güvenimi verdim.

"İşte benim tatlı kızım," diye övdü Kylo, sihirli mürekkebe batırılmış iğneyi kullanırken vücuduma bakarak.

Mürekkep, cilde nüfuz etmek, bedende sığınak bulmak ve yaşayan, nefes alan bir büyü kaynağı olmak için büyülenmişti. Bu,

büyülü bir mücevher parçasına benziyordu, ama daha kalıcıydı ve sahibiyile birleşmişti.

Kylo'nun nazik dokunuşları beni coşkuyla doldurdu, parmakları kıvrımlarımı, kemiklerimi, göğüslerimin şişkinliğini ve dolgun dudaklarımı izledi.

O bana hükmederken, sanki bir kurban sunak üzerindeymişim gibi hissettim. Ve bu beni korkutması gerekirken, vücudum tam tersi, tahmin edilebilir bir şekilde tepki veriyordu.

"Bunun nereye gitmesi gerektiğini tam olarak biliyorum," dedi Kylo.

Kanalın açık kalması için elimi onun üzerinde tuttum.

Sözler dudaklarımdan kolayca döküldü, artık savunmacı korkumun altında gömülü değillerdi. "Bir vampir Idris'e zarar verdi ve ben bunu öğrendim."

Kylo durakladı, iğne sol kalçamın üzerindeki hassas deriden birkaç santim uzaktaydı. "Sen on üç yaşındayken, o ise..."

"Yedi," diye tısladım. "O yedi yaşındaydı."

Kylo boş elini uyluklarımin üst kısmına koydu. "Nefes al. Dinliyorum. Nefes almaya devam et."

Derin bir nefes aldım, havada çam ve duman kokusu vardı. İğne, kalça kemiğimin hemen üstündeki derime dokundu. Nefesim kesildi. Acı, buz ve ateşin karışımı gibiydi, Kylo dikkatlice çizgiyi çizerken mürekkep derime işliyordu.

Bu his, baş döndürücü bir zevke dönüştü ve konuşmaya devam etmeyi daha da kolaylaştırdı. "Ailemin, vampirin onun saflığını nasıl mahvettiğini konuştuklarını duydum. Onlar için bu, bir rahatsızlık ve maddi fırsat kaybıydı. Bir çocuğun istismarı değildi."

Kylo'nun güçlü, kuvvetli çenesi titredi. Gözleri öfkeyle parladı.

"Kimse görmediğinde yasaklanmış metinleri okuyup, cadı grubunun dışındaki insanlarla konuşuyordum. Zihnim açılmaya başlamıştı ve cadı grubumun dışında koca bir dünya olduğunu anlamaya başlamıştım. Annem bana gerçekliğimin güvenilmez olduğunu öğretmişti. İçimdeki her şeyin yanlış, aptalca ve bencil olduğunu. Onun istismarından nasıl kurtulduğumu biliyorum. Ama gölge büyümün ne kadar yardımcı olduğunu biliyorum. Gölgeler bana fısıldıyordu: hangi kitapları çalacağımı, önemli bilgileri dinlemek için nereye gideceğimi. Bir zamanlar karanlık ve sefil olan hayatım anlamla doldu."

Kylo çizmeye devam etti, sadece bir saniye durup kalbimin üstüne bir öpücük kondurdu. Uyluklarımdaki dokunuşu rahatlatıcı bir teselli kaynağıydı. Acı içinde konuşurken, artan zevk içimi kapladı.

"Ailemin Idris'e olanları itiraf ettiğini duyduğumda, her şey yerine oturdu. Beni doğuştan lord olan biriyle evlendirmek bir şeydi..."

Kylo'nun öfkesi hissedilebilirdi ve mürekkebi derime daha sert bastırdıkça acı arttı. Nefes nefese kaldım, neredeyse kaçmak üzereydim. "Kıpırdama, melek," dedi boğuk bir sesle.

Gözlerimi kapattım.

"... ama bir vampirin kardeşime zarar vermesine izin vermek bardağı taşıran son damla oldu. Karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Idris'e saklanmasını söyledim. Aşağı kata indim, tüm cadılar ve iğrenç vampir misafirleri başarılı bir ilk hasat bayramını kutlamak için toplanmıştı. Büyüm ilk kez patladı. Hepsini öldürdüm. Cadıları. Vampirleri. Ve kendi ailemi." Yutkundum. "Idris'i alıp kaçtım. O gecenin hatırlamadığını düşündüm ve ben de unutmak için elimden geleni yaptım. Ama geçmiş, işlenmeden gömülü kalmayı reddediyor, şimdi bunu anlıyorum."

Sözler ağızımdan döküldü, sonra ağzımı sıkıca kapattım. "O güzel gözlerini benim için aç, Evie," diye fısıldadı Kylo.

Bir gözümü, sonra diğerini açtım. Kalçam, sanki saf buzla delinmiş gibi şiddetli bir acı ile titriyordu. Külotumda ıslak bir leke oluşmuştu.

Kylo gözlerini benimkilerden yarı bitmiş dövmeye kaydırdı. "Henüz bakma. Hepsinin sürpriz olmasını istiyorum."

Ben ise gözlerimi onun yüzünde tuttum. Anlayışla dolu bir ifadeyle yüz hatları giderek gevşedi.

"Sonunda her şey anlam kazandı," dedi. Mavi gözlerinin derinliklerinde hüznün ve öfke savaşıyordu. "Bu kadar savunmasız ve cesur olduğun için bir kez daha teşekkür ederim, Evie. Artık neden gücünü engellediğini, neden kendini ve Idris'i tüm vampirlerden ve şiddetten uzak tutmaya çalıştığını anlıyorum." Başını salladı. "Sen lanet olası bir mucizesin."

Yaptıklarımın, gerçekte kim olduğumdan dolayı benden tiksindiğine dair hiçbir işaret yoktu. Bana olan sevgisinin azaldığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Dudaklarım titredi. Elim Kylo'nun koyu mavi gömleğine takıldı, onun giydiği renk, böylece onu tamamen siyah giyinmiş olarak görmek zorunda kalmazdım.

O, ben neden kaçtığımı bile bilmeden, en başından beri beni koruyordu.

Onun için daha fazla parçam yerine oturdu; bunu onun düşünceli bakışlarında görebiliyordum. Tüm küçük tuhaflıklarım, korkularım, umutlarım ve tetikleyicilerim. Neden böyle olduğumu ve sonunda ayakta kalıp *savaşmanın* benim için ne kadar zor olduğunu anladı.

"Senin önünde kendimi açılmış hissediyorum," diye itiraf ettim.

Kylo sırttı. "Güzel. Seni bu kadar çıplak görmek çok hoşuma gidiyor." Dikkatli iğne işine geri döndü. "Sen benimsin, bebeğim. Benim bakmam, hayran olmam, sevmem ve tapmam gereken. Ve komik olan ne biliyor musun?"

Kylo bedenimi sonsuza dek işaretlerken, bir kez daha uyluklarımı birbirine yaklaştırmamaya çalıştım.

"Bence, tüm benliğinin görülmesi ve anlaşılması, başından beri en çok istediğin şeydi."

Nefes verdim. Haklıydı.

Bütün benliğim onun önünde çıplaktı. Onun geniş ellerinde şekillendirilecek kil, hassas bir şekilde sanat eserine dönüştürülecek bir mermer parçasıydım.

Kylo derin bir nefes aldı, gözleri ıslak külotuma kayarken tanıdık bir ifade gözlerini kapladı.

"Lanet olsun, Evie," diye küfretti. "Senin her şeyini seviyorum." Gerginleştirdi ve ağrıyan dişlerinde mum ışığının parıltısı yansıdı. "*Her şeyi*." Sesi boğuktu, uyluklarımı kavradığı yerde dokunuşu daha sert hale geldi. "Şimdi tatlı, muhtaç aminla dikkatimi dağıtmayı bırak. Kontrolümü kaybetmeden ve seni çok farklı maddelerle işaretlemeye başlamadan önce, bu mükemmel vücudu karanlıkla lekelememe izin ver."

Nefesim kesildi, içim eridi. "Dikkatimi mi dağıtıyorsun?" diye sordum. "Ben öyle bir şey yapmadım."

Kylo homurdandı, beni sertçe yanıma çevirip kaburgalarımın üstündeki eti ısırdı. Çığlık attım. Derin olmayan bir ısırtık, deriyi parçalamadan kısa bir acı patlamasıydı.

"Sana acı çektirdiğimde çıkardığın sevimli sesler, sana daha fazla acı çektirmem için beni cesaretlendiriyor," dedi Kylo iç çekerek. "Bu çok talihsiz bir durum."

Ben nefes nefese kalıp ondan yüzümü çevirirken iğneyi tekrar indirdi. "Senin için. Benim için değil."

Sonraki sesim daha çok inilti gibiydi. Kylo sertçe nefes aldı.

"Çok güzel kokuyorsun, bebeğim," dedi. "Karanlığın meleği şu anda başka bir boyutta mı?"

"Belki," diye itiraf ettim.

Büyü, zevk ve acının bu karışımı, başımı döndüren bir senfoni gibiydi.

Kylo kıkırdadı. "Keyfini çıkar. Kendini benim güzel küçük tuvalim olarak gör ve başka bir şey olarak görme."

"Hala sembolleri görebiliyor musun?" diye sordum, artık ona tutunmadığımı fark ederek.

"Mmhmm," dedi. "Gölgelerinden biri ayak bileğime dolanmış."

"Oh," diye nefes aldım. İğnelenme daha şiddetli, daha zonklayıcı hale geldiği anda nefesim tizleşti.

"Huh," dedi Kylo. "Bu yeni bir şey."

"Ne?" diye sormak için ağzımı açtım ama kendimi tuttum. Ellerimi direksiyondan çektim ve Kylo'nun gemiyi yönlendirmesine izin verdim.

Nazik parmaklar yeni dövme yapılmış cildimi okşadığında, keskin bir acı hissiyle irkildim.

"Şşş," diye Kylo beni sakinleştirdi. Parmaklarını yaralı derime bastırdı. "*Vay canına.*"

Merakım, ona boyun eğmenin verdiği zevk kadar güçlü değildi, bu yüzden bakmaktan kaçındım.

Acıyı sıcak bir banyo gibi içine çektim. O bana verdiği her şeyi, sanki sanatsal acım tanrılara sunulan bir adakmış gibi kabul ettim.

Kylo beni tekrar döndürdü, bu sefer karnımın üstüne.

"Sıradaki parça," dedi yumuşak bir sesle. "Bana karşı çok uslusun, bebeğim."

Boynumun dibini öptüğünde, dudaklarının dokunduğu yerden yayılan karıncalanma hissini zevkle karşıladım.

İğne, Kylo'nun öptüğü yere ulaştı. Daha derin yerleşmeden önce hafif, acı dolu bir ses çıkardım.

"Güçlü, zeki, cesur, sadık kızım," diye övdü beni.

Ecstasy gölgeler gibi etrafımı sardı. Aşağıda toprak beni tutuyor, yukarıda yıldız ışığı beni destekliyordu.

"Sözlerin uyuşturucu gibi."

Kylo dövmeyi bırakıp güldü. "Konuşma, benim itaatkar, dalgın, uysal meleğim. Sadece dinle."

Kylo'nun nazik, acı verici tapınmasına kendimi bırakarak memnuniyetle iç geçirdim. "Sen bu dünyada nadir bulunan birisin.

Bir zamanlar kendi özel olana karşı çıkmış olman beni şaşırtıyor. kendi özel olduğunu inkar etmiş olman beni hayrete düşürüyor. Kardeşin ve kendin için yaptıkların - sadece çocukken değil, son zamanlarda iyileşmen, büyümek ve içsel esaretinden kurtulmanla da - çoğu insanın hayatı boyunca başarabileceğinden daha fazlası. Olduğun kadınla gurur duymalısın. Seni tanımak benim için bir ayrıcalık. Peki ya boktan annen, baban ve cadı grubu?" Durakladı, sesi karanlık gecede yankılandı. "Onların kaybı, meleğim. *Onların kaybı.*"

Bir hıçkırık çıktı ve bu alanda yaşayan yaralı iç çocuğumu fark ettim. Gözyaşları yanaklarımdan aşağıya, aşağıdaki bankın üzerine düştü.

Kylo beni teselli ederken elini saçlarımdan arasından geçirdi, ne kadar değerli olduğumu, ne kadar sevgi ve korumaya layık olduğumu söyledi.

Ve ilk kez, ona durmasını söylemedim. Ona geçmişin önemi olmadığını ya da psikanaliz yapılmasını istemediğimi söylemedim. Bu kırılganlığı ve bunun yaralı kalbim ve sevgiye aç ruhum için anlamını reddetmedim.

Önemliydi. Beni bu ana getiren her an, onunla iç içe geçmiş uzuvlarımız... Hepsi önemliydi.

"Üzgün değilim," dedim aniden, başımı hafifçe sallayarak. Bu sözler kutsal bir mantra, kendi başlarına bir büyü haline geldi.

"Tekrar söyle."

"Üzgün değilim." "Daha yüksek sesle."

"Üzgün değilim!" diye geceye doğru bağırdım.

Bu sözler zihnimde tekrar tekrar yankılandı ve içimdeki derin bir yarayı iyileştirdi. Gözyaşlarım kurudu ve omurgamdan aşağı doğru bir güç aktı.

"Tanrım," diye mırıldandı Kylo, sırtımı okşayarak. Bu sefer yüzümü buruşturmam.

"Sonuncusu," dedi. "Lütfen otur."

Ona dönük oturdum. Gözlerimdeki ateş, onun gözlerindeki gururu tamamlıyordu. Dudaklarımın iki yanını da öptü.

"Kol," dedi.

Kolumu kaldırdım ve Kylo onu güçlü eliyle tuttu. Aşağıya bakmadım. Keskin, buz gibi bir acı ön kolumun hassas derisine çarptı. Hava büyüyle dolarken, üçüncü kez damgalanmama izin verdim.

Hayatım boyunca herkese her şey için özür dilemişim. Asla benim olmayan günahların kefareti için sonsuz bir çaba göstermişim.

Dudaklarımın üzerinde oluşan gülümsemeye elimi kaldırdım. Bu kadar yer kaplamak, dünyaya fazla yük taşımaktan bıktığımı söylemek, radikal ve devrimci bir eylem gibi geldi.

Bir sonraki nefesim uzun ve rahattı.

"Bitti," dedi Kylo, çok daha kısa bir süre sonra. "Bu daha görünür olmalıydı. Bu bir klan mührü."

Vücudumun tamamen dövmelerle kaplanmasını istemiyordum, ama bunun çoktan gerçekleşmiş olmasına rağmen hayal kırıklığımı gizleyemedim.

"Sen bir mazoşistsin, bebeğim," diye fısıldadı Kylo, yaklaştığında sesindeki karanlık gözleriyle uyumluydu. "Seni işkence etmek için sonsuz yolum olduğuna emin olabilirsin. Tek yapman gereken çok kibarca sormak."

Kolum, kalçam ve boynum yanıyordu, yeni bir büyü ve amaçla doluydu. Ellerimi Kylo'nun yumuşak, koyu saçlarına doladım. Dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Tadı güç gibiydi.

Şimdi yutma sırası bendeydi, dilim keşfetmek, fethetmek ve sahiplenmek için.

Etherdale'in gelecekteki vampir lordu *benimdi*.

EVIE

"Aç."

Gözlerimi açtım. Uzun, süslü, altın çerçeveli aynada, kalçamdaki dövmeyi ilk kez gördüm.

Sanat eserine bakarken, şok olmuş yüz ifadem ve Kylo'nun sırtışı kenarda duruyordu.

"Sizi temin ederim, mürekkep benden daha fazla iş yaptı," diye mırıldandı Kylo. "Ben çizim yaparken, mürekkep kendi başına hareket etti."

Bir yılan, mühürlerle süslenmiş ve çiçeklerle çevrili güzel, dekoratif bir anahtarın etrafına dolanmıştı. Boyutu mükemmeldi — zevkli bir karmaşıklık, uyluk kemiğimin üstünden kalçamın kıvrımına doğru uzanıyordu.

"Şunu izle."

Kylo, parmaklarıyla hassas ve ağrıyan cildi nazikçe okşadı.

Oniks mürekkep canlanırken, ona yaslanarak sertçe nefes aldım. Yılan hareket etti, derisi Kylo'nun dövmeleri gibi yanardöner, derin mavi ve mor tonlarında parıldıyordu. Siyah çiçekler pembeye dönüştü ve nazikçe açıldı.

Kylo elini çekti ve dövme tekrar mürekkep siyahı durgunluğuna döndü. Ancak parıldayan mor tonların bir izi kaldı.

Sözlerim tükendi. Hekate'ye ne kadar bağlı olsam da, bu şekilde işaretlenmekten tedirgin olduğumu itiraf etmeliyim. Vücudumu olduğu gibi seviyordum ve tanımadığım bir şekle bürünmesinden tedirgindim.

Ama bu sanat eseri, gözlerimi saygı dolu gözyaşlarıyla dolduran bir şekilde *beni* yansıtıyordu. Anahtar ve yılan Hekate için kutsaldı, ama

çiçekler tamamen bana aitti.

Hekate, Kylo gibi benim kim olduğumu biliyordu ve onu koruduğu gibi beni de koruyordu. Kalbim minnetle doldu. Ben öğrenirken bana karşı çok sabırlı olmuştu.

Nazikçe döndüm ve Kylo sırtımı görebilmem için bana bir el aynası uzattı. Uzun sarı saçlarımı kaldırdı.

"Oh," diye haykırdım. Dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha patladı ve Kylo da benim gülümsememi taklit etmekten kendini alamadı.

Bu, en sevdiğim tarot kartı olan Yıldız'ın muhteşem, minimalist bir versiyonuydu. Yıldızlar — biri büyük, yedi tanesi küçük — çıplak bir kadının üzerine parıldıyordu ve kadın, aşağıda nazikçe akan bir dereye su döküyordu. Suda, daha küçük semboller vardı. Kart okumayı bilmeyenler için bu görüntü pek anlaşılır olmayabilirdi. Ben hemen tanıdım.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum Kylo'ya.

Parmaklarını resmin üzerinde gezdirdi ve yıldızlar dokunuşuyla parladı. Bir gölge, bir yılan gibi kadının etrafına dolandı. Semboller koyulaştı ve su koyu mavi bir renk aldı. Kylo elini çektiğinde, gölge suyun derinliklerine geri kayboldu ve mürekkep tekrar statik oniks rengine döndü.

"Bir tarot kartı, değil mi? Yıldız mı?"

Sihir ve hayranlık beni sardığında, sulu duygularla dolup titriyordum.

"Yıldız, büyük arkanada on yedinci sıradadır. Kule kartının hemen ardından gelen karttır," diye açıkladım. "Kule yıkar, ama aynı zamanda özgürleştirir. Tüm sınırlamalar dahil her şey yıkılmalıdır. Yıldız, yenilenen umudu, huzuru ve güzelliği gösterir. Bir zamanlar bildiğimiz her şeyin yıkılmasından sonra ulaşılabilen, parıldayan bir başlangıçtır."

"Ölümün ardından gelen yeniden doğuş," diye mırıldandı Kylo. Alnımı öptü. "Bana büyü hakkında bilgi verdiğinde çok hoşuma gidiyor, bebeğim."

Tarot'tan esinlenen dövmeden gözlerimi ayırmak için büyük çaba sarf ettim ve sonunda ön kolumun alt kısmını hayranlıkla inceledim. Orada, açık tenime işlenmiş, kalın siyah mürekkeple üst üste binmiş birkaç sembolden oluşan karmaşık bir mühür vardı.

Bu kazımlar, tartışmasız bir şekilde, yoğun bir büyüyle doluydu. Bu, klanın işareti, görev ve sorumluluğumu hatırlatan bir şeydi.

Kylo kendi kolunun altını ortaya çıkardı ve benimkinin yanına koydu. Benden daha fazla dövmesi vardı, ama kolundaki en büyük mühür benimkine benziyordu.

"Bu bir tasma değil," dedi. Beni kendine doğru çekti, büyük, korkutucu penisi karnıma değiyordu. "Ama şimdilik, bu iş görür."

Etherdale'in yeni gerçekliğine beni hiçbir şey hazırlayamazdı. Bir zamanlar ölümlülerin hakim olduğu bu şehirde, kampüsteki vampirlerin girmediği bölgelerde bile, daha önce hiç görmediğim kadar çok doğan varlık sokakları doldurmuştu.

Etherdale'de vampirlerin bulunmadığı bölgeler diye bir şey yoktu. Artık yoktu.

"Yürümeye devam et, bebeğim," dedi Kylo. "Yürümeye devam etmelisin."

Güpegündüz, bir grup doğan üniversitenin kafesinde oturmuş, martini yudumlarken kampüste dolaşan genç yetişkinleri süzüyorlardı.

Ortamda ağır, hüzünlü bir enerji vardı. Geçen çocukları incelerken, kan çanağı gözlerini, şişkin ciltlerini ve yüzlerini bozan şok ve inanamama halini fark ettim. Bugün dışarıda kendilerini güvende hissetmelerine şaşırdım, ama Etherdale Üniversitesi öğrencileri cesaret ve meydan okuma eylemlerinden asla çekinmemişlerdi. Artık sinirlenme veya korku yerine, bu genç insanları korumak için bir dayanışma ve görev duygusu ile doluyordum.

"Taşınmak istemeyecektir," dedim Kylo'ya. "Onu suçlamıyorum. *Ben* de taşınmak istemiyorum."

Kylo'nun gözlerinde en ufak bir acı parladı, sonra anlayışla eridi. Benim için kulübemin ve bahçemin ne anlama geldiğini biliyordu.

Mena'yı görmeye gidiyorduk. Kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu, hem keskinleşen duyularım hem de genişleyen cadı görüşümün etkisiyle.

Kendimi sakinleştirmek için çabaladım. Princeton'ın teknikleri ve rehberliği, kazara gölge sızdırmamı engelleyen tek şeydi.

Kederle dolu sokaklarda ilerlemeye devam ettik. Üç ceset saydım. Biri açıkça dönüşmüştü, yanımdan geçerken mührüm yanıyordu. Diğerleri ölümlüydü, belki de çapraz ateşte kalan muhaliflerdi.

Kylo ve ben kederimizi birbirimize yansıttık, o da elimi sıkarak karşılık verdi.

Mena'nın evinden on dakika uzaklıkta, bir sokak köşesinde döndük ve maskeli dönüşmüşler ile doğuştan olanlar arasında bir kavgaya rastladık. Dev bir kurt kükredi ve doğuştan olanlara dişlerini gösterdi. İnsanlar dağıldı ve saklanacak bir yer aradılar. Doğuştan olanlardan biri patlayıcı, ateşli bir büyü kullandı. Göz açıp kapayıncaya kadar, bir dükkanın vitrinini parçaladı ve içindeki her şeyi ve herkesi yok etti.

Boğazımda vahşi bir çığlık yükseldi.

Kylo beni yakaladı ve ses çıkaramadan beni geri çekti.

"Bizim..."

"Biliyorum," dedi.

Rahatladım. Kylo'nun gözlerinde koruyucu, tereddütlü bir korku olsa da, ikimiz de kavga etmeye can atıyorduk. Beni kaybetme ihtimalinin verdiği ıstırap ve sağlıksız kontrol ihtiyacı, onu bir an için tereddüt ettirdi.

"Maskeni tak," diye fısıldadı.

Kylo beni geri çekmek, gerçeklerden korumak istedi, ama bunun yerine beni serbest bıraktı.

Yeni mührümü ikinci kez etkinleştirdim. İlki deneme amaçlıydı. Bu beceriye bu kadar çabuk ihtiyaç duyacağımı fark etmemiştim, ama aynı zamanda şaşırmadım da.

Yüzümde gezinen ve saçlarıma sızan, kimliğimi gizleyen gölgelerin tuhaf hissi beni ürpertti. Sarı saçlarımı siyaha çevirdiler ve yüzümün tamamını kaplayan sert, koruyucu bir maske oluşturdular.

"Unutma, kimsenin senin vampir olmadığını fark etmesine izin verme," diye tısladı Kylo. "Ve sana bir emir verdiğimde, ona itaat et."

Başımı salladım. Kylo'nun beni durdurma dürtüsünü bastırdığı gibi, ben de ona soru sorma dürtümü bastırdım. Ego savaşları için uygun bir zaman değildi. Biz bir takımdık.

Bir başka çarpışma sesi duyuldu ve köşeye geri çekildik. "Kızımı öldürdüler!" diye bağırdı bir kadın. "Onu öldürdüler ve cesedini sokağa bıraktılar!"

Göz yaşlarına boğulmuş bir şekilde dükkânın önünden fırlayan insan kadına odaklandım.

Doğmuş kadınlardan biri gözlerini devirdi ve kadını taklit ederek tiz ve rahatsız edici bir sesle sızlanmaya başladı. "Siz aptal, küstah ölümlüler, kanunları çiğneyip yöneticilerinize saldırıyorsunuz, sonra da sonuçlarına katlandığınızda şaşırmış gibi davranıyorsunuz. Kızınız Lord Conrad'ın adamlarından birine saldırmıyaydı, hâlâ hayatta olurdu."

Patlayıcıları kullanan doğmuş adam, dönüşmüşlerden birine ateş etti, ancak o son anda gölge kalkanı ile atışı saptırmayı başardı. Diğer dört dönüşmüş ise göğüs göğüse çarpışıyordu, silahları öğleden sonra güneşini yansıtıyordu. Kan sıçradı. Gölgeler uçtu. Vücutlar takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ediyordu.

Kurt dönüşmüş, bizimle doğanların arasında bir kan gölünde hareketsiz yatıyordu. Doğanlardan biri göğsünde kötü bir yara almıştı, sanırım kurt tarafından.

Dönmüş bir kadın, büyüyle yaratılmış bir buz çubuğunun omzunu delmesiyle çığlık attı.

"Hepiniz öğrenecek kadar uzun yaşamayan, değersiz, şımarık çocuklersiniz," diye devam etti doğuştan olan kadın. "Bu haşaratlarla dolu şehrin altına bakın. Seçimlerinizin sizi götürdüğü yer orası. Anlamsız ve unutulmuş, yığınlarca iskelet."

Gözleri kararır kararır ve avucunu kaldırır kaldırmaz, Kylo ve ben aynı anda gölgeleri kullandık. Kadının elini kestim. Kylo onu yerden kaldırdı ve tüm kemiklerini ve organlarını ezdi.

Patlayıcı büyüye sahip adam tüm dikkatini bize çevirdi. Elini kaldırdı.

Kylo bir gölge kalkanı oluşturdu, ama nedense bunun yeterince güçlü olmayacağını biliyordum. Bu yüzden rüzgâr çağırdım. Parlak, ateşli ışık

Kylo'nun kalkanını parçaladı ve benim hava temelli büyümlerle karşılaştağında durdu.

Sanki bütün bir gezegenin ağırlığını kaldırıyormuşçasına ellerimi öne doğru uzatarak bağırdım. Ateş topu, vampir karşı koyamayacağı bir hızla ona doğru geri fırladı.

Yüksek bir çatlak sesi yeri sarsarken sııttım ve doğmuş vampirin geriye kalan tek şeyi, durduğu yerde yanmış toprak oldu.

Kylo bu fırsatı değerlendirerek yoldaşlarının yanına doğru ilerledi. En sevdiği hançeri doğuştan vampir olan adamın boynuna sapladı. Adam kendi kanında boğuldu.

Yardım etmek istedim, ama yavaş hareketlerimin çok fazla yük olacağını biliyordum. Kimsenin benim bir cadı olduğumu, hele de gölge kullanabilen bir kaos cadısı olduğumu bilmesini istemiyorduk. Burada, açık alanda çok fazla büyü gösteremezdim. Henüz değil. Eğer doğuştan vampir olan biri bu savaşı görseydi, benim sadece hava büyüğü yeteneğı olan bir dönüştürülmüş kadın olduğumu düşünürdü. Bu tamamen duyulmamış bir şey değildi, çünkü her dönüştürülmüş kişi farklı güçlerle donatılmıştı.

Öte yandan, havayı manipüle etmek veya doğal afetler yaratmak söz konusu bile olamazdı.

Öfkeyle yumruklarını sallayan ve kızını öldürdüğü için doğuştan vampir olan kadına öfkeyle bakan insan kadına doğru ilerledim.

"Bu güvenli değil," dedim nazikçe. "Onlarla biz ilgileneceğiz. Sen içeri gersen iyi olur."

Korku dolu gözleri benimkilere yavaşça baktı. "Yaşayıp yaşamadığım umurunda değil. Onlar benim dünyamdaki tüm ışığı söndürdüler."

Sözleri basit, şiirsel ve kalbe keskin bir yumruk gibiydi. Bir annenin kızı hakkında böyle konuşmasını duymak içimi derinden etkiledi ve bir an için kaçmak istedim.

Ama yerinde kaldım.

"Çok üzgünüm," dedim. "Bu kadar sevildiğı için şanslıydı."

Kadın dişlerini sıktı, gözleri şişmiş ve yanakları nemliydi. "Onları buradan çıkarın." Sesi sert ve kaba çıkıyordu. "Duydunuz mu? Bu şeytanları şehrimizden çıkarın!"

"Angel!" diye bağırdı Kylo.

Tam zamanında döndüm ve mürekkep gibi siyah, tanınmaz bir yaratığın bana doğru atladığını gördüm.

Ne oluyor lan...

Yaratık beni yere devirdi. Nefes almakta zorlanırken zaman yavaşladı, imkansız bir ağırlık kaburgalarımı ezdi. Keskin, jilet gibi dişleri yüzümü parçalamadan hemen önce, canavar durdu.

Parlak kırmızı gözleri bana bakıyordu. Altındaki uzun yarıklar havayı kokluyordu.

İğrenç siyah eti cehennem ateşi ve ölüm kokuyordu ve The Tower'ın görüntüleri zihnimi kapladı. Gölgelerim yükseldi ve dört ayaklı, gizemli hayvanın boynuna sarıldı. Havada bir çıt sesi yankılandı. Güçlü eller yaratığı yana itti.

Oksijen için nefes nefese kaldım.

Kylo başımda duruyordu. Oniks kanıyordu, yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. " , iyi misin?" he asked quickly, tearing his eyes from the yanımdaki hareketsiz canavardan.

Başımı salladım. "O şey *neydi*?" diye sorduxml-ph-0003@deepl.internal, hala ciğerlerimi doldurmak için mücadele ederken.

Kylo sadece başını salladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bana yardım etti ve her şey durup sessizleşirken etrafımızı gözden geçirdik.

Dönüşüm galip gelmişti. Kışkırtıcılar yok edilmişti. Sokaklar cesetlerle doluydu.

"Dağılın," diye emretti Kylo yoldaşlarına.

Dönüştürülmüş bir adam saygıyla başını hafifçe eğdi ve diğerleriyle birlikte farklı yönlere doğru ayrıldı. Her biri maskelerini çıkardı ve insan görünümelerini yeniden etkinleştirerek şehre karıştılar.

Kylo ve ben, dehşet içinde, çılgın, şekli bozulmuş köpeğe dikkatimizi geri verdik. Böyle bir şeyi hiç görmemiştim ve Kylo'nun tepkisinden anladığım kadarıyla o da görmemişti. Belki de mitlerde veya korku romanlarında benzer varlıklar hakkında bir şeyler okumuştum.

Yaşlı bir adam, bir tüccarın arabasının arkasından sendeleyerek çıktı. "Bu da Lillian'ın bir başka eylemi," diye bağırdı. "Bakın, sizler ne yaptınız!"

EVIE

Mena mutfakta dolaşırken endişelenerek ve giderek daha dramatik bir üslupla konuştu. "Otur, otur!"

Kylo ve ben birbirimize bakiştık ve yan odadaki yuvarlak masaya oturduk. Yüksek pencerelerden bahçeme büyük bir özlemle baktım. Göğsümde bir keder hissettim.

"Bu sonsuza kadar sürmeyecek," diye fısıldadı Kylo, insan görünümüne geri dönmüş olarak. "Bu savaşı kazandıktan sonra uzun ve huzurlu bir hayat süreceğiz. Sana söz veriyorum."

Böyle bir şey için yemin edemezdi, ama yine de onun tatlı sözünü içtenlikle kabul ettim.

"Aklımı okumayı bırak."

"Asla."

"Hamile misin? Büyük haber bu mu?" Mena, su ısıtıcısının kaynamasını beklerken ağzı açık kalmış bir şekilde patladı. "Aman Tanrım! Artık yetişkinsin, bu yüzden tam olarak bir skandal sayılmaz, ama tanrılar aşkına Evie, sen gerçekten çok gençsin. Seçeneklerin var, biliyorsun. Cadı dükkânı planların ne olacak? Her halükarda sana yardım ederim. Ne kadar çok istediğimi biliyorsun... Aman Tanrım, sana bir şeyler hazırlayayım mı?"

Boğazıma takılan bir kahkaha ile boğuldum. "Mena! Hamile değilim!"

Kylo'nun mavi gözleri erimiş gibiydi, bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki yutkunmak ve bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım.

"Bu bir rahatlama. İkinize de alınmayın." Kaşlarını çatı. "Doğum yapan kişi sana sarkıntılık mı etti? Bu yüzden mi bu kadar dağınık görünüyorsun?" Mena, kilerdeki eşyaları karıştırmayı bıraktı. "Şey, sen dağınık görünüyorsun. Kylo iyi görünüyor."

Kylo sırtarken ben inanılmaz ve öfkeli bir ses çıkardım. Mena, endişesini neredeyse unutmuş bir şekilde göz kırptı.

"İdris'ten haber aldın mı? İkiniz için o kadar endişelendim ki, yemek yiyemiyorum."

"Evet, o iyi," diye onu teselli ettim.

Öldüğünü söylemedim, ama merak etme, ruhumu klana adadım ve onu ölümden dirilttim, ama sakinleşip beni yemeye çalışmayı bırakana kadar onu göremeyeceğim.

"İyi, iyi." Derin bir nefes aldı. "Papatya çayı?" "Harika, teşekkürler," dedi Kylo.

Mena sabırsız bir şekilde konuşmam için işaret etti.

"Bildiğiniz gibi, doğanlar Etherdale'in geleneklerini ve kurumlarını reddedip şehri zorla ele geçirmeye karar verdiler," diye başladım. "Ayrıca, Whitfield ailesi benim doğanların aradığı cadılardan biri olduğumu düşünüyor. Artık burada güvende olmadığınızı düşünüyoruz."

Yalan söylemek hoş bir duygu değildi ve beni ikiyüzlü yapıyordu. Ama Mena ne kadar az bilersen o kadar iyi olurdu.

"Whitfield'lar kayboldu," dedi Mena. "Birdenbire ortadan kayboldular. Missy öğleden sonra yürüyüşüm sırasında bana böyle söyledi. Yol kenarındaki gül çalılarına bakıyordu, ki açıkça bakıma ihtiyaçları yoktu. Sadece geçen herkesle dedikodu yapmak istiyordu."

Mena'nın dikkatini toplamak, kedileri güdmek gibiydi. Nazikçe konuyu başka yöne çekmek en iyisiydi.

"Bu çok talihsiz bir durum," dedim.

"Aslında değil." Mena yavaşça sırtıttı.

"Kibar olmaya çalışıyordum, ama evet."

Gülümsedim, bu da Mena'yı çok sevindirdi. Leopar desenli tuniği ve çarpıcı altın küpeleriyle, kinini şık bir şekilde göstermeyi her zaman başarırdı. Dudakları, Mena'nın alametifarikası olan kırmızı renkteydi.

Bir an için bir şey fark etti ve Mena başını eğerek ikimizi sırayla baktı.

"Dediğim gibi, Whitfield'lar gitmiş olsa bile artık burada güvende olduğunu düşünmüyorum," dedim, Mena'nın dilinde olan bariz soruyu sormamasını umarak. "İkimizin de güvende olduğunu düşünmüyorum."

Burada. En azından bir süreliğine değil. Kalabileceğimiz bir yer var, ortalık yatışınca geri dönebiliriz.

Mena'nın keskin, eski profesör zihni sözlerimi analiz etti. Bizi inceledi, o algısal gözleri söylenen ve söylenmeyen her şeyi analiz etti.

"Birinin bahçeye bakması gerekiyor," dedi basitçe. Su ısıtıcısı ısıklık çaldı ve o üç fincan aldı. "Otuz yıldan fazla bir süredir bu evde yaşıyorum. Her bir mobilyayı, sanat eserini, nevresimi, halıyı ben seçtim... Bu ev benim bir parçam ve onsuz ben eksik kalırım."

"Ben de senin için öyle hissediyorum," dedim.

Mena başını salladı. "Aynı şey değil, bebeğim. Bu benim hayatım ve sen bana yaşamama izin vermelisin. Ailem benim yerleşik bir hayat sürmemi ve onların değerlerine ve geleneklerine uymamı istedi, ama ben bunun yerine hayatımı dolu, zengin ve *muhteşem hale* getirdim. Bu benim ilk tehlikeli deneyimim değil ve sonuncusu da olmak zorunda değil."

Gözlerimdeki çaresizlik yeterli olmadı ve bir an için kendimi çaresiz ve tetiklenmiş hissettim. Idris'in hareketsiz bedenini hatırladım.

Kylo sırtımda daireler çizdi.

"*Sen sen olmaya başlıyorsun*," dedi Mena, çayımızın yanına bir tabak bisküvi koyarken. Sonunda oturdu, sırtı dik ve çenesi asil bir havayla yukarıda. "Bu evi terk etmeni ısrarla istiyorum. Idris'in yokluğunu nasıl yas tuttuysam, senin yokluğunu da öyle yas tutacağım, ama senin büyümeni de aynı şevkle kutlayacağım." Bir bisküvi ısırdı ve çayından bir yudum aldı. "İsyan sadece gençlere özgü bir şey değildir."

Elime uzandı, kehribar rengi gözleri yaramazlık ve bilgelikle parlıyordu.

"Zalimlerin tehditlerine rağmen evinde kalmak devrimci bir eylemdir. Gülmeye, gezintiye çıkmaya, küçük ya da büyük mutlulukları, orgazmları ve zevkleri yaşamaya devam etmek. Korku içinde yaşamayı reddetmek radikal bir davranıştır. Dans edeceğim ve sanat yapacağım. Vazoları taze kesilmiş çiçeklerle dolduracağım ve her sabah yatağımı yapacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kafamı sallayıp fikrini değiştirmesini istemek istedim. Ama Mena bana karşı hiç bencil davranmamıştı. Ailesinin beklentilerine cesurca karşı çıkıp geleneksel bir hayat sürmeyi reddettikten sonra,

ikinci bir kez düşünmeden iki çocuğu evine kabul etmişti. Bize, kendine baktığından daha iyi bakmıştı.

"Senin güzel hayallerini anlamamı sağladın, Mena," dedim.

Gülümsedi ve elimi sıktı. "Bu yüzden sen benim dünyadaki en sevdiğim kızsın."

"Yazıyor musun?" diye sordu Kylo. "Kıskanılacak bir kelime yeteneğin var."

Mena'nın yüzü aydınlandı ve Kylo'ya daha da aşık oldu. "Çoğunlukla şiir. Ama günlüklerimi bir anı kitabına dönüştürmek isterim. On yaşımdan beri hayatımı belgeliyorum."

"O anıları okumak için her şeyi yaparım," dedi

Kylo. Mena başını eğdi ve Kylo'yu inceledi.

"Bu arada, haklısın," diye devam etti Kylo. "Her şey hakkında." "En sevdiğim kelimelerden daha fazlası! Devam et." Mena, yaramaz bir gülümsemeyle çayını yudumladı.

yaramaz bir gülümsemeyle çayından bir yudum aldı.

Kylo'nun gülümsemesi, kalpleri eritecek kadar etkileyiciydi. Toplum için bir tehlikeydi.

"Bu dünya senin bilgeliğine ihtiyaç duyuyor. Baskı ne kadar ağır olursa olsun, neşe ve hafifliği deneyimleme yeteneğimizi korumak çok önemli," dedi. "Onlar bunun farkında olmayabilirler, ama ben doğanların bizim ölümlülüğümüzü, mizah, sanat ve sevgi kapasitemizi genişleten bu özelliğimizi kıskandıklarına inanıyorum. Bir gün öleceğimizi bilmek, yaptığımız her şeye canlı renkler ve anlam katıyor. Doğanlar ölüm korkusuyla yaşamadıkları için hayatı asla gerçek anlamda deneyimleyemeyecekler. Bizim kadar cesur, atılgan, yaratıcı ve umutlu olmak istiyorlar. Ama kendi boş, doyumsuz boşluklarından başka bir şey bilmeyecekler."

Kalbim göğsümde ağrıyor olsa da, yine de Mena ve Kylo ile burada oturup, onun her zaman yapacağını bildiğim seçimi kabul ettim.

Her kahkaha ve şaka gerçekten de radikal, açgözlü, acımasız gölgelerimle rekabet eden bir başkaldırı eylemi gibi geliyordu. Cazibemin altında gizli olan dövmeler, yeniden doğuş, keder ve parlak takımyıldızların hikâyesini anlatıyordu.

"İdris'le birlikte olmalısın, şey, bilirsin," dedi Mena.

"Travmanın yıldönümü için," dedim. İki hafta sonraydı. İdris ve ben kabuslarımızın zirvesini yaşadığımız ve

geçmişten gelen acı yankıları yaşadığımız zamandı.

Mena başını salladı. Benim açık sözlülüğüme alışkın olmayan gözlerimle merakla gözlerimi taradı. Benim artık kendi gölgemden korkmadığımı henüz öğrenmemişti.

"Tabii ki yapacağım." Idris'in o geceyle ilgili her şeyi hatırladığını keşfetmiştim — benim en büyük utancımı bir kahramanlık eylemi olarak gördüğünü, beni koruduğum gibi beni korumak için dönüştürülenlere katılmak istediğini.

"Savaşmak isteyecek," diye uyardı Mena.

Mena'nın bakışlarını kaçırmadan karşılık verdim. "Birlikte savaşacağız."

Mena'nın yüzünde şaşkınlık belirdi, sonra yerini nazik, sakın bir anlayış dalgasına bıraktı. Kylo'ya tekrar baktı.

"İkisine de hiçbir şey olmayacak," dedi vampir lordunun tüm özgüveniyle.

Mena sandalyesine yaslandı. "İyi."

"Teşekkürler, Mena," dedim. Gülümserken göğsüm ağrıyordu. "Çay için çay için."

Mena göz kırptı. "Her zaman."

EŞYALARIMIN BÜYÜK BİR KISMI KYLO'NUN MALİKANESİNE TAŞINMIŞTI, ama bahçemden ikinci kez eşya toplamak ve hasat yapmak, çok daha kalıcı bir veda gibi geliyordu.

Eskiden olduğum kişiye veda. Dünyadan saklanan halime. Idris'i ve beni elinden geldiğince koruyan halime.

Kylo, ben parmaklarımı toprağa gömüp gözlerimi kapattığımda şakağıma bir öpücük kondurdu. Yaz esintisi tenimi okşadı, güneş ışığı yatıştırıcı bir merhem gibiydi. Hem Helia hem de Selena'nın, güneşin ve ayın, ışık ve karanlığın sonsuz dansının çocuğu olduğum için kendimi şanslı hissettim.

"Rahat hissetmek için neye ihtiyacın varsa, bebeğim, bana söyle," dedi Kylo. "Ne olduğu, ne kadar pahalı ya da yapımı ya da bulması ne kadar zor olduğu umurumda değil, benimle birlikte kendini evinde hissetmen için istediğin her şeyi sana alacağım."

Ellerimi dikkatlice geri çektim. "Teşekkür ederim."

Bu saygı dolu sözler hem Kylo hem de dünya içindi.

"Ve tabii ki Mena'yı ve bu toprağı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Kendi koruma büyülerimi ve koruyucu kalkanlarımı da ekleyeceğimden emin olabilirsiniz

Bahçeleri incelerken onun dokunuşuna yaslanarak başımı salladım. Kuş banyoları ve mermer heykeller, okumayı sevdiğim küçük masa ve sık sık piknik battaniyesini serdiğim gül çalıları arasındaki alanı içime çektim. Son olarak, pastel renkli iç mekan ve pembe bir sunak bulunan büyü odası ile yaklaşan kulübeyi inceledim.

Uzakta olmayacağımı ve burada her zaman hoş karşılanacağımı biliyordum. Ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Köklerim yeni bir toprağı, yeni insanlara ve yeni bir amaca kaymıştı. Beni yetiştiren, bir zamanlar dünyamın merkezi olan bu yere artık bir ziyaretçi olarak gelecektim.

Artık dünyam sonsuz derecede daha büyüktü. Yine de yas tutuyordum. Nefesim titriyordu, dudaklarım titriyordu. Kylo'nun beni tutmasına izin verirken, hiç yaşamadığım çocukluğuma, Mena'nın nezaketle güvende tuttuğı ergenliğime ve kan, fedakarlık ve bağlılıkla dönüştüğüm kadına veda ettim.

Teşekkür ederim.

KYLO

Çalışmamda, son iki hafta içinde Evie ile kaydettiğim ilerlemeyi düşündüm. Güvenimizi yeniden inşa etmek için yorulmadan çalıştım. Beni çok fazla görebileceğinden korktuğumda bile, tüm sorularını yanıtladım.

Ona kitap okuduğumda, saçını yıkadığımda veya yemek pişirdiğimde, onun içindeki derin bir yara iyileşiyordu. Her fırsatta ona yeni mantrasını söylemesini zorladım: "*Üzgün değilim.*" Birçok kişinin çalmaya çalıştığı ışıkla o güzel gri gözlerinin parladığını izledim.

Evie, Princeton'ın büyüsünü öğrenme ve gölgelerini kullanma konusunda da ilerleme kaydetmişti ve Idris de kan dökme arzusunu kontrol etme konusunda gelişme göstermişti.

Genelde, klanın yeni doğanları için kan dökme arzusunu dizginlemek bu kadar zor değildi, çünkü dönüşmeden önce bile bunun etkilerini hafifletmek için bir sistem geliştirmiştik. Idris'in süreci farklıydı, ama o da güçlüydü. Tıpkı kız kardeşi gibi.

"O tanımlanamayan kuduz canavarların yeni görülmeleri oldu," dedi Blade, yeraltındaki çalışma odama girerken. "Sokaklarda dolaşan söylentiye göre, dönüşmüşler ve kaos cadıları müttefiklerimiz evrenin doğal düzenini bozmuş ve Lillian'ın cehennemlerine bir geçit açmışlar. Karanlık Anne bizi cezalandırıyor ve *normale* dönüp dünyayı kurtarmanın tek yolu, doğanlara boyun eğip kefaret dilemek."

Blade'in dudakları ince, sert bir çizgi oluşturdu ve kızıl kahverengi kaşları kalktı. "Ve *söylentiler* derken, doğanların bizi sorun, kendilerini ise makul, iyiliksever koruyucular olarak göstermeye yönelik özenle hazırlanmış yalanlarını mı kastediyorsun?" diye mırıldandım.

bizi sorun olarak, kendilerini ise makul ve iyiliksever koruyucular olarak göstermeye çalıştıkları özenle hazırlanmış yalanları mı?" diye mırıldandım. "O kadar tahmin edilebilirler ki, neredeyse sıkıcı."

Başımı salladım. "Bu canavarlar her neyse, açıkça doğanların kökeninden geliyorlar. Hikayeyi kontrol etmek için bir başka korkutma taktiği."

Blade onaylayarak mırıldandı.

Dikkatli bir duraklamadan sonra, "O gerçekten yeni bir vampir sınıfı yaratmaya hazır mı? İnisiyasyona hazır yüz kişi var," diye sordu.

Midem altüst oldu, ama gerginliğimi göstermedim.

"Bunu yapabilir. Hazırlıklara çoktan başladı ve ben de ona yardım edeceğim. Sadece önce ve sonra dinlenmeye ihtiyacı olacak ve klanın faaliyetlerinin en az olduğu yeni ay döneminde bir zaman aralığı yaratmamız gerekecek."

"Doğacak olanların ne yapacağını tahmin edemeyiz," dedi Blade, bariz olanı söyleyerek.

Ben iç geçirdim. "Ne olursa olsun, onu tüketemeyiz.

Princeton'da olduğu gibi, büyük bir ritüel yapmanın bir bedeli olacaktır. O süre zarfında, büyüsunü ve gücünü başka hiçbir şeye aktaramayacaktır."

Blade dudaklarını aşağı doğru çekti ve yere bakarak kafasını kaşıdı. "Onunla konuşuyor mu?"

Yaratıcımız ve dostumuzun görüntüsü zihnimin gözünün önüne geldi. O bilge, yaramaz yüz hatlarını ve uzun, vahşi buklelerini gördüm.

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "O, bunun yaşayanlarla konuşmakla aynı şey olmadığını söylüyor. Princeton genellikle ölümüyle ilgili soruları yanıtlamıyor ve açık bir dille konuşmuyor. Ruhlar söz konusu olduğunda çoğunlukla metaforlar ve semboller kullanıyor."

Blade başını salladı. "Eminim hayalet olarak da, hayattayken olduğu kadar gizemli ve zorlu olmayı seviyordur."

Gülümsedim. "Ben de."

Bir anlık ortak keder ve sevginin ardından, savaş planlarının mevcut taslağını gözden geçirmeye başladık. Notları ve çizelgeleri uzun maun masamın üzerine sezgisel bir sırayla yaydım.

Blade, her türlü plan veya şemada her zaman ilk gözümdü. Görünüşü, insanların onu genellikle hafife almasına neden oluyordu. Etli, iri cüssesinin altında, keskin stratejiler geliştirmek için yaratılmış zeki bir zihin yatıyordu.

O, yaratıcı sürecimin çok önemli bir parçasıydı. Takıntılarım ve fikirlerim konusunda deliydim — içgüdülerimi pervasızca takip eder, gelecekteki olasılıkları planlar ve verileri sentezlerdim.

geçmişten ve bugünden, her şeyi çözdükçe. Sezgilerim sağladı, ama titizlikle katalogladığım zengin bilgi birikimimi sindirilebilir bir formatta bir araya getirebilecek birine ihtiyacım vardı.

Blade *benim* vizyonumu anladı ve benim çılgınlığımı kolaylıkla kavradı.

Her adımı ona açıkladım ve ilerlerken fikirlerimi onunla paylaştım.

"Rune'un bize yardım edeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Blade, sona yaklaşırken sordu. "Onun ve Valentin hakkında okuyabileceğin her şeyi okuduğunu biliyorum. Ama bunların hepsi ikinci el bilgiler. Onu gerçekten tanımıyoruz, biliyorsun. Kimsenin onu gerçekten tanıdığını sanmıyorum. Kendini bir insandan çok bir efsane ya da tanrı haline getirdi."

"*Henüz* bize yardım etmeyecektir," diye onayladım. "Ama kendimizi kanıtladığımızda yardım edeceğini düşünüyorum. Etherdale'i ele geçirdiğimizde, doğanları dışarı attığımızda ve devrim için bir merkez oluşturduğumuzda. Onun gerçekten inanması için, tüm krallığın inanması için bir hikayeye ihtiyacımız var. Reddedilmemizin imkansız olduğu zaman ona gideceğiz."

"Ona gitmek istiyorsun," dedi Blade, yavaşça genişleyen bir gülümsemeyle. "Bu heyecanı kaldırabilecek misin ki?"

Gözlerimi devirdim. "Siktir git."

Bir tur daha alay ve misilleme şakaları yaptıktan sonra, tekrar ritmimizi bulduk.

Şu ana kadar taktiklerimiz umduğumun yarısı kadar işe yarıyordu. Ölümlü müttefiklerimizin ve destekçilerimizin sabrı sonsuz değildi. Bazıları küçük çaplı suikastlarımız ve koruyuculuğumuz etrafında toplanarak her fırsatta doğanlara karşı gelmemize yardım ederken, diğerleri doğanların şehri ve üniversiteyi ele geçirmesine izin verdiğimiz için hayal kırıklığına uğramış ve ihanete uğramış hissediyorlardı.

Korku ve öfkelerinin ötesinde, Kral Earle'nin emirlerini bekleyen geniş ve güçlü bir ordunun varlığını göremiyorlardı.

Doğumlular, kapasitelerinin sadece bir kısmını gösteriyorlardı. Onlar bizi kışkırtmaya çalışırken, biz de onları kışkırtmayı başardık. Öngörülemezliğimiz ve şekilsizliğimizle onları öfkeliyorlardı, onların bize yapmayı umdukları gibi biz de bilgi topladık.

Etherdale'in dağlarının ötesinde, tam olarak kimin sorumlu olduğunu, şehirdeki kesin sayılarını ve diğer hücrelerin nerede konuşlandığını

Etherdale dağlarının ötesinde.

Lord Conrad buradaydı. Nadiren Etherdale'i şereflendirerek, uzak malikanesinden, elitler ve insan kölelerinden oluşan saray çevresinde bu bölgeyi yönetmeyi tercih ediyordu.

Sadık olmayan herkes tarafından hor görülüyordu. Yüzyıllar önce ayaklanmanın sebebi oydu, ayaklarımızın altındaki yığınlarca ölü iskeletlerin sebebi.

Ve hiçbir şey değişmemişti. İsyanı bastırmış, o nesil büyük ölçüde yok olana kadar taviz veriyormuş gibi davranmış, sonra da halkının kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamayan eski haline dönmüştü.

Artık burada, suikasta uğramaktan korkmuyordu. Şehrin merkezinde, küçük bir kaleye benzeyen bir malikanede cesurca ikamet etmeye başladı ve burada kimi tutuklayacaklarını, hangi baskıcı yasaları uygulayacaklarını ve hangi kitapları yakacaklarını emrediyordu.

"Hepimiz tek vücut olarak hareket etmeliyiz," diye mırıldandım. "Hiçbir klan çekinmemeli. Kral Earle savaş ilan ettiğinde, tüm klanların kaderi birbirine bağlı olacak."

Blade konuşmak için ağzını açtı, ama Harmony kapıyı çalmadan odaya daldı.

"Bir şey oldu," diye bağırdı. Nefesini tuttu, kaşlarını çattı ve derin bir şekilde kaşlarını çatarak sordu. "Evie nerede?"

Anında ayağa kalktım. "Princeton'ın büyü odasında. Neden?"

"Bilmiyorum, mantıklı gelmiyor." Harmony'nin bronz teni kızarmış, gözleri cam gibi parlıyordu. "Kampüsteki bütün bir bina yerle bir oldu, küle dönüştü. İçinde öğrenciler vardı, çoğu potansiyel üye adaylarıydı. Gökyüzü karardı ve kan yağdı."

Kaybedilen hayatlar için kalbim hemen parçalandı. "Bunu kendi gözlerinle mi gördün?"

Kafasını salladı. "Ama diğer dönüşmüşler gördü. Ve kanıtlar herkesin görebileceği yerde."

Harmony'nin yüzü buruştu ve Blade elini uzattı.

"Neden Evie'nin nerede olduğunu sordun?" diye sordum, bu trajedi karşısında duygularım çığırından çıkmıştı.

"Doğanlar bunu kabul etmiyor. Kim ya da neyin yaptığını kimse görmedi." Sesi giderek daha acil hale geliyordu. "Ve sen az önce klana, tanrıların tüm eylemlerinin Evie'ye ait olduğunu söyledin."

Anladığım anda içim bir anda boşaldı, kanım hızla ve şiddetle pompalanmaya başladı.

"Bu tanrıların eylemiydi," dedi Harmony. "Evie'nin bunu yapmadığını biliyoruz, ama... neyin *yaptığını* bilmiyoruz. Bu doğanların büyüğü değildi. Daha fazlasıydı."

Zihnimde çeşitli duygular, olasılıklar ve gelecekteki olaylar hızla birbirini takip ederken, mantıklı düşünmek gittikçe zorlaşıyordu.

"Onu almaya gideceğim." Durup bir küfür ettim. "Üniversite öğrencilerinin bulunduğu bir binayı sanki lanet bir satranç tahtası gibi katlettiler."

İğrenme, öfke ve dehşet odada savaşıyordu. Gölgeler ayaklarımızın dibinde kıvrılmış, tıslayarak açlıklarını gösteriyorlardı.

"Phineas, zindanlarda yeni doğan tutsaklarımıza işkence ediyor," diye tısladı Harmony. "Bu nadir bir durum. Ama biliyoruz ki ara sıra kırılıyorlar. İstemese de."

"Şimdi oraya gideceğim. Birinin lanet uzuvlarını keserken resmi açıklamamızı düşüneceğim," dedim ve odadan fırladım.

Kan bağı aracılığıyla Evie'nin konumuna hızla ulaştım.

Midem düğümlendi. *Kahretsin*.

Evie yer üstündeydi. Etherdale Üniversitesi kampüsündeydi.

EVIE

Bir uçurumun kenarında, önemli klan mühürlerini yazmayı pratik ediyordum — Princeton'ın koruma, büyü ve inisiyasyon ritüelleri için kullandığı mühürler ve Hekate ile birlikte yarattığım yeni semboller.

Arkamda, uzun boylu, yaprak dökmeyen ağaçların oluşturduğu karanlık bir ormanın üzerinde ışık hüzmeleri süzülüyordu ve dünyevi ve öteki dünyadan yaratıklar dolaşıyordu.

Vücudum Princeton'ın büyü odasında idi, tuz çemberinin içinde güvendedi. Burada, ruhlar dünyasında, çok daha büyük bir büyü etkisiye açıldım.

Geniş uçlu bir kalemle eskiz defterime çizim yapmaya başladım, ta ki mürekkep kendi kendine hareket etmeye başlayana kadar.

Mürekkep, sayfada her yöne doğru akan yüzlerce iplikçik haline geldi. Parmağım sayfayı okşadı ve ince mürekkep çizgileri, dokunduğum yerin etrafında dairesel bir şekil oluşturarak dönmeye başladı.

Kader dokuyucusu, diye fısıldadı bir şey, arkamda bir varlık.

Parmağımı kaldırdım. Mürekkep iplikleri birleşerek büyük arkananın bir numarası olan Sihirbaz tarot kartını oluşturdu. Yaratıcı. Dokumacı.

Bu sefer sayfaya dokunduğumda, iplikler ayrıldı ve dikey olarak hareket etti.

"Örgü yap" diye emrettim.

İplikler birbirine dolandı, iç içe geçti ve sayfayı kaplayan bir bağlantı dokusu oluşturdu.

Güçlü bir şey omurgamı ürpertti. Eskiz defterini bıraktım ve döndüğümde birkaç bedensel olmayan varlık gördüm. Bazıları ışık toplarıydı, diğerleri ise bulanık, neredeyse yarı saydam silüetlerdi. Biri siyah bir köpekti.

Kafasını geriye attı ve uludu.

Yer sallandı ve gücüm kum saatiyle akan kum gibi kayıp gitti. Zamanın dolduğu, tehlikeye karşı çılgınca bir yarışın yaşandığı belirgin bir hisse kapıldım.

Princeton uzun bir ağacın arkasından ortaya çıktı.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana doğru koştu. Ağzı açık kaldı ve çığlık attı, ama ses çıkmadı.

Geriye doğru koştum ve arkamdaki uçurumun kenarında durdum. Büyük bir bilinmeyene dalmak.

Princeton sessizce çığlık atmaya devam etti. Kelimeler yoktu. Sadece ruhumun her zerresinde yankılanan bir uyarı vardı.

Orman sallandı. Ağaçlar yapraklarını ve iğnelerini döktü. Gökyüzü kan kırmızısına döndü ve uzaktan Etherdale Üniversitesi'nin akademik binasını seçebildim.

Dipsiz uçuruma doğru döndüm.

Aklımda "Aptal" kartı belirdi, ama atlamadım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve fiziksel bedenimde tekrar açtım.

Gözlerim alıştıkça, büyü odasının loş ışığı gözlerimi kamaştırdı. Nefesimi çekerek ayağa fırladım, ayağımı çılgınca sallayarak tuz çemberini kırdım ve kapıya doğru koştum.

Kylo'nun özel yeraltı merdivenlerine giderken karşılaştığım şaşkın insanlara durup düşünmek ya da kendimi açıklamak için zaman ayırmadım. Karanlıkta yolumu aydınlatan cadı ışıkları eşliğinde dolambaçlı merdivenleri koşarken baldırlarım ve diz arkasındaki kaslarım yanıyordu.

Güneş beni yüzeye geri çağırıyordu. Kaçınılmaz olanla yarıştığımı biliyordum. Princeton'ın uyarısı kalbime adrenalin pompaladı.

Hayatımda ilk kez, tehlikenin tehdidinden kaçmıyordum. Doğrudan ona doğru koşuyordum.

Kylo'nun yer üstündeki çalışma odasına bağlanan gizli geçitten hızla geçtim. Sonra malikanenin ön kapısından dışarı fırladım. "İyi misin?" diye sordu Allie, Kylo'nun ön verandasında diğer korumalarıyla birlikte oturan sadık korumam. Kylo'nun ön verandasında diğer korumalarla birlikte oturuyordu.

"Evet!" dedim ve merdivenlerden aşağı koştum. Kimsenin beni yavaşlatmasına izin veremezdim. "Her şey yolunda, sadece zaman kısıtlı cadı işleri!"

Bu çok belirsiz bir cevaptı, ama yalan da değildi. Ve kimse beni durdurmadı. Sonuçta ben de onlardan biriydim.

Yine de, birinin Kylo'ya güvenli olması için mektup yazacağını düşündüm.

Mahallenin kenarındaki görünmez bariyerleri aşarken ciğerlerim zorlanıyordu. Bir sonraki bloktaki dükkanları ve apartmanları geçtim. Bacaklarım hızla çalışıyordu. Biri bana bağırdı ve kanımda bir korku dalgası yayıldı.

"Hey!"

Koşmaya devam ettim.

"On ikinci caddede iblis yavrusu!"

Bir sonraki nefesim, içimi yakarken daha az titriyordu. "Teşekkürler!" Omzuma bakmadan bağırdım.

On ikinci caddeyi kaçındım ve bu bana zaman ve oksijen kaybettirdi.

Kampüste koşarken öğrenciler bana bakıyordu. Sadece avluya ulaştığımda durdum. Fizik bilimleri binası kuzeydeydi, öğrenciler dışarıda kitaplarını tutmuş, gruplar halinde konuşuyorlardı. Birkaç kişi girişin önündeki merdivenlerde öğle yemeklerini yiyordu.

Bu, vizyonumda gördüğüm binaydı. Bir adım öne çıktım.

Sessiz öğleden sonra kulakları sağır eden bir ses yırttı. Birkaç saniye sonra, bir rüzgâr ve güç dalgası bana çarptı ve beni havaya uçurdu.

Nefesim kesildi, çığlık atamadım. Sırtım yere çarptı. Gökyüzü karardı, kalın siyah bulutlar güneşi kapattı. Gök gürledi, iri yağmur damlaları düştü ve tenime çarptı.

Gözlerimi sildim. Her yönden çığlıklar ve bağırışlar geliyordu. Büyük bir şaşkınlıkla, çömelmiş pozisyona geri dönmeyi başardım. Başım dönüyordu, kulaklarım çınılıyordu. Yüksek sesler ve kargaşanın yarattığı kakofoni boğuklaşmıştı.

Bir yağmur damlası dudaklarıma değdi ve tuz yerine bakır tadı aldım.

Ellerime baktım. Soluk tenime sulu kırmızı lekeler yayılmıştı. Aynı kırmızı renkte bir damla daha düştü.

Bulutlar daha da karardı, gökyüzünden alçaldı ve zaten çökmekte olan akademik binayı sardı. Sohbet eden veya yemek yiyen birkaç öğrenci şimdi birkaç metre ötedeki

kaçarken baygın bedenleri taşımaya çalışıyordu.

Gölge gibi bulutlar, hızlı patlamalarla binayı delip geçti. İleriye doğru sendeledim. Bu büyüünün kaynağını aradım — daha önce hiç görmediğim bir büyüydü.

Benimkinden başka.

Hava ölüm kokuyordu ve tek hatırlayabildiğim, bina kül ve molozlara dönüşürken Princeton'ın sessiz çığlığıydı.

Enkaz her yöne uçuşurken başımı korudum.

Nefes nefese, kafam karışık halde, yine de koşmadım. Başım dönüyor ve kusacak gibi olmama rağmen, etrafımda döndüm. Birkaç kişi gördüm, ama onlar çömelmiş ve siper almışlardı, bu yıkımı onlar yaratmışlarsa bu pek mantıklı gelmiyordu.

Bunu yapan kişi, benim görüş alanımın dışında, binanın diğer tarafında olabilirdi.

Bir adım daha attım. Dünya kıyamet gibiydi, kan ve karanlıkla lekelenmiş, ölümlüler çığlık atıyor ve ağlıyordu.

Gözlerim yaşlarla doldu. Kaç genç ölümlü ve profesör ölmüştü? Yüz mü? Daha fazla mı?

İşitme duyum daha da geri geldi. Binlerce küçük iğne gibi dikenli bir şey omurgamdan yukarı doğru ilerledi. Kafamı çevirdim ve Helia heykelinin arkasında beyaz bir pelerin giymiş bir figür gördüm. Heykel, yıkılmış fizik bilimi binasının karşısındaki iki bina arasında duruyordu.

Sadece bir anlık bir bakışla görülebilen, algılandığında hemen kaybolan dalgalanan bir kumaştı.

Yaşlı bir adam öğrencilere siper almaları için bağıırıyordu, ancak tüm bina yıkılmışken bu zor bir emirdi. Hiçbir yerin güvenli olduğu garanti edilemezdi.

Bir kez daha, tehlikeye, beyaz pelerinli hayalete doğru koştum.

Koşan, panik içindeki insanları atlatarak ilerledim.

Birkaç çift göz benimkilerle buluştu ve gizli klan dövmem yandı. İnsan görünümüne bürünmüş dönüştürülmüş kadınlar,

karışık bir şekilde taradılar. İçlerinden biri diğerine telaşla fısıldadı.

İkisini de geçip koştum.

Helia belirdi, altın güneş ışınlarından oluşan tacı matlaşmış, gözleri kan ağlıyordu.

Onun diğer tarafında, öğrencilerin genellikle gölgeli ağaçlar ve çiçekli çalılarla çevrili banklarda dinlendikleri veya ders çalıştıkları bir alan vardı.

Ben oradan geçerken bahçe boştu.

Yine de, Kylo'nun takıntılı takipçiliğinden çok iyi bildiğim, keskin bir avcının bakışını üzerimde hissettim.

Neredeyse duyulmayacak kadar uzak bir kahkaha sesi kulaklarımı dikti. O keskin, dürten iğneler geri gelmiş, omurgamda kayıyordu.

Artık koşamazdım, yoksa kalbim patlayabilirdi. Bahçenin arkasındaki ferforje kapıdan hızla geçtim. Binaların arkasında, sadece ölümlüler gördüm ve bu cehennem gibi manzaraya doğru ya da ondan uzaklaşarak koşan insanlar gördüm. Akıcı beyaz cüppeler yoktu.

Rüzgârda uçan bir kağıt parçası vardı ve onu havadan hızla yakaladım.

Ne güzel gözlerin var. Yakında oynar mısın?

Koyu kırmızı yazıyı okur okumaz, not alev aldı. Onu bıraktım ve kağıt yere düşmeden önce birkaç yanık parçaya dönüştü.

"Evie?" diye sordu bir kadın.

Sarsıldım ve hızla döndüm. Önceden dönüştürülmüş iki kadın arkamdaydı, mesafelerini koruyarak beni baştan aşağı süzdüler.

"Tamamen beyaz giyinmiş birini gördün mü?" diye sordum, göğsümü ovuşturarak. "Sanırım bir erkekti. O bahçeye girdiğinde sen de yakınında duruyordun."

Kadınlar birbirlerine baktılar.

"Saldırıdan önce mi, sonra mı?" diye sordu içlerinden biri, koyu renk kaşlarını çatarak. Yutkundu, yüzü dehşetle buruşmuştu.

"Sonra," diye cevap verdim.

Beni izleme şekilleri beni tedirgin etti.

Başkalarının ince beden diline çok alışkındım, bu şüphesiz istismarcı annemden miras kalan bir hayatta kalma mekanizmasıydı. Hayatım boyunca, benim gibi kaos cadıları hakkında en kötüsünü düşünen insanlarla karşılaştım. Ya da nedenini tam olarak bilmeden beni sevmeyen veya güvenmeyen ölümlülerle, belki de güvensiz ve kendimi saklayan biri olduğum için. Hiçbir yere uyum sağlayamayacak kadar farklı olduğum için, hayatımın çoğunu yalnızlık içinde geçirdim, Mena, Idris ve Celeste'nin aracılığıyla tanıştığım kişiler hariç.

Ama insanları ve benim hakkımdaki algılarını okumakta ustaydım, her ne kadar sık sık mesafemi korusam da.

Kadınlar bana yaklaştılar ve başlarını eğerek beni incelediler.

"Kylo nerede?" diye sordu kızıl saçlı kadın.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Köşeye sıkışmış gibi hissettim.

İçgüdülerim kaçmamı söylese de, yerimden kıpırdamadım. Bu vampirlerin bunun arkasında *benim* olduğumu şüphelenmeleri imkansızdı. Artık tüm klan kim olduğumu biliyordu. Ben inisiye edilmişim. Yeminim ve bağlılığım büyüyle bağlandığından, istesem bile klanı ihanet edemezdim.

"O yeraltında," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. Adrenalinle doluyordum.

Onların güvensizliği, ben onlardan biri olmak için yaşadığım onca şeyden sonra yüzüme atılmış acımasız bir tokat gibiydi.

Bu yabancılara kendimi kanıtlamak istemekten daha çok, o garip, alaycı notu yazan kişiyi bulmam gerekiyordu.

Doğmuş iblisler böyle büyü yapabilir miydi? Bu, herkes için nadir bir durumdu, ama özellikle de kan bağıyla aktarılan daha düzenli ve net büyü uzmanlıklarına sahip olma eğiliminde olan doğmuş iblisler için.

Büyü karanlıktı, ama benim ve klanımın sahip olduğu türden bir karanlık değildi. O karanlık bulutlarla hiçbir bağlantı hissetmedim. Yabancıydılar.

Bunu yapan kişi, bunun kozmik bir hesaplaşma, yeraltı dünyasından gelen bir ceza gibi görünmesini istiyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, ikna ediciydi.

Çevremizi tekrar taradım. Midemde mide bulantısı hissettim, adrenalin dalgasının çirkin yüzü ortaya çıkıyordu.

"Beyaz giysili bir adam vardı," dedim gereksiz bir şekilde. "Bahçelerden geçerek avludan kaçıyordu. Bir not bırakmıştı." Yere baktım, ama kağıt parçası rüzgarda uçup gitmiş, ortada hiçbir iz kalmamıştı. "Ama yok olmuş."

Kahretsin. Deli gibi konuşuyordum. Bunu fark ediyordum, ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Nemli, sıcak alınımı elime sürdüm. Olanların ciddiyeti yavaş yavaş sisin içinden bana ulaşmaya başlamıştı. Idris de o kül yığınlarından biri olabilirdi; o binada dersi vardı.

Gözlerimi kapattım ve Princeton'ın uyarısına kadar olan ruhsal yolculuğumun her ayrıntısını hatırladım.

Çaresizlikten, belki Princeton ile tekrar iletişim kurmak için daha fazla görüntü görmeye çalıştım.

"Belki ben..."

Keskin bir gök gürültüsü beni korkudan zıplatırken, avucumdan bir gölge sarmalı kaçtı.

Kadınlar, tamamen maskeli ve vampir formunda bana saldırdı. Gölgeyi geri çekip içeriye soktum.

Saf içgüdülerimden başka bir şey düşünmeye ya da harekete geçmeye vaktim yoktu. Kendi rüzgârım onları geri itti. İçlerinden biri kapıya *çarparak* acı içinde bağırdı. Diğerleri ise taş yola garip bir şekilde düştü.

"Çok üzgünüm," dedim, geri çekilirken, gölgelerimi kullanma dürtüsüyle mücadeleye ederken savunma amaçlı ellerimi kaldırdım. Halka açık bir yerde olmaz, hele de *şu anda* hiç olmaz.

Sonunda en içgüdüsel, en değerli hayatta kalma mekanizmamın etkisine kapıldım. Döndüm ve kaçtım.

Bu noktada bacaklarım jöle gibiydi. Onları zar zor hissedebiliyordum. Çok uzağa gitmeden dünyam karardı.

Biri beni yere yatırıp ellerimi tuttu. Bıçak boğazıma dayandığında çırpınmaya başladım.

"Kylo'ya yaz," diye tısladı dönüşmüş kadınlardan biri.

Öfke ve ihanet gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Burası benim yeni ailem, yeni hayatımın amacı olmalıydı.

Sonunda bir yere ait olacaktım.

Mücadele etmenin bir anlamı yoktu. İlk saldırıyı başlatan kişi çoktan gitmişti.

"O cevap vermeyecek," diye cevapladı diğeri.

Gölgelerim serbest kaldığından beri ilk kez hareketsiz, çaresizce yatıyordum. Bir daha asla bu kadar zayıf hissetmeyeceğimi sanmıştım.

Bir adamın vahşi kükremesi yeri sarsmıştı. "Onu bırakın lan!"

KYLO

Evie'nin kalbi kan bağıyla titredi. Klanımın iki üyesinin onun üstüne çıkıp, boğazına bıçak dayayarak ve gözlerini gölgeyle bağlayarak onu tuttuğunu görünce, kanımda öfke kaynadı. Ölümlüler uzaktan her yöne kaçıştılar.

Emrimi duyar duymaz, iki kadın durdu. Evie yavaşça oturdu, yüzü kızarmış, gözleri çılgındı. Alt dudağının hafifçe titrediğini fark ettiğimde, neredeyse kendimi kaybedecektim.

Yeraltından çıkmadan önce kendimi gizlemeyi başarmıştım, beni bekleyen her şeye hazırdım.

Bu, beklediğim şey *değildi*.

"Açıklayın," diye bağırdım.

"Hemen."

Claudette boğazını temizledi, kırmızı saçlarını kulaklarının arkasına itti ve dikkatlice bakışlarını yerden benim öfkeli gözlerime çevirdi.

"Saldırıdan hemen önce onu orada dururken gördük. Sonra koşarak uzaklaştı," dedi Claudette.

Bakışlarım Evie'ye kaydı. Yüzünde öfke, utanç ve çok daha fazla incinmiş ve savunmasız bir ifade vardı. Hemen yanına gittim ve ayağa kalkmasına yardım ettim.

"İyi misin?"

Gözlerimin içine baktı ve aradığını bulduğunda bir nefes verdi. "Evet. Bir önsezi gördüm. Princeton beni bir şey konusunda uyarıyordu, ama ne olduğunu anlamadım

Ne olduğunu anlamadım, sadece yeri gördüm. Bu yüzden buraya koştum, ama çok geç kalmıştım." Sesi titredi.

Gözleri yaşlarla doldu.

İki kadın da yerinde kıpırdanmaya başladı. İlk kararlarından şüphe duyuyorlar mıydı, yoksa benim huzurumda öyle davranıyor muydular, anlayamadım.

Her halükarda, klanım *beni* sorgulamaya asla cesaret edemezdi.

Evie gözlerimden kaçarken duygularını bastırmaya çalıştı. Yumruklarını sıkıca kenetledi. "Beyaz giysili, cüppe ya da pelerin gibi bir şey giymiş birinin oradan kaçtığını gördüm. Bir erkekti sanırım. İçimden bir his geldi, onu takip ettim ve sonra..."

Kendini durdurdu ve iki kadına sert bir bakış attı.

"Kaçtı."

İki kadın, bu karmaşadan nasıl kurtulacaklarını kim açıklayacak diye tartışır gibi birbirlerine baktılar.

Evie öfkeyle nefes aldı ve kolunu kaldırdı.

Kadınlardan biri gerildi. "Bize *saldırdı*."

"Bana ilk saldıran sizdiniz," diye tersledi Evie. Uzatmış kolunu sabit tutarak ters çevirdi.

E vie'nin klan dövmesi, kolunu indirmeden önce birkaç saniye boyunca onun cazibesini bozdu. Claudette yutkundu.

"Eğitim aldığımız şeyi yapıyorduk," dedi esmer kadın. O nispeten yeniydi ve adını hatırlayamadım.

"Doğal afet yüzlerce insanı canlı canlı çürütmüşken, bu doğru karar gibi görünüyordu," diye ekledi Claudette. "Ama bağlamı bilmiyorduk, bilmiyorduk..."

"Bunun Princeton'ın halefi ve benim ortağım olduğunu mu?" diye sertçe fısıldadım. Tüm klan Evie'nin kim olduğunu biliyordu.

İkisinin de bakışları yere düştü. Öfke içimi kapladı ve Evie, onu savunduğum için rahatlamış görünüyordu.

Bu da beni daha da sinirlendirdi. Elbette Evie'nin sözüne güveniyordum. Onun tarafında olması gereken kişiler tarafından bu şekilde muamele görmeyi hak etmiyordu.

"Üzgünüm, K..."

Tiz, şaşkın bir kahkaha havayı yırttı. "Born," diye tısladı Claudette.

İçgüdüsel olarak Evie'nin önüne geçtim ve arkadaşlarım da yanıma geldi. Biz maskeliyken Evie maskesizdi. Küfür etme dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Dışarıdan bakanlar için o sıradan bir ölümlüydü. Doğmuş olanlar ise, onun çekici, insan kokulu kanını düşünürsek, onu bir insanla karıştırmış bile olabilirdi.

Yine de, Evie'nin sadece büyüyle gizlendiğinde bizimle birlikte görülmesi en güvenli yoldu. Ya da biz insan gibi göründüğümüzde.

Yakında bunların hiçbirisi önemli olmayacaktı. Tüm krallık benim adımı bilecekti.

Claudette ve esmer kadının Evie'ye yaptıklarının bedelini ödemelerini sağlamak için zihnimde bir not aldım. Bir azarlama, ceza olarak yetersiz kalırdı. Ama şimdilik, öfkemi bir kenara ittim.

Beş kişilik bir grup mesafelerini koruyarak bizi uzaktan izliyordu. Öndeki üçü şarap kırmızısı giysili, açıkça muhafızlardı ve arkadaki ikisi...

Evie arkamdan garip, boğuk bir ses çıkardı. "Hayır," diye fısıldadı.

Kalbi, bir kurttan kaçan tavşan gibi hızlı ve sertçe çarpıyordu.

Muhafızlarının arkasında gizlenen adamlardan birini tanıdığımda benim de göğsüm sıkıştı. Lanet olası Lord Conrad.

Ama öne çıkan o değildi. Öne çıkan adam, burun delikleri genişleyip göz bebekleri büyürken geniş bir gülümsemeyle sırıtıyordu. Onun gösterişli, eski moda kıyafetleri, yanındaki lordun kıyafetleri gibi zenginlik kokuyordu.

Şaşkın bir sevinçle dudaklarını aralayıp ileriye doğru baktı. "Gerçekten sensin."

Kime konuşuyordu? Neredeyse bana bakıyordu, ama tam olarak değil.

"Hayattasın."

Nefes almakta zorlanan Evie'ye bakma isteğiyle mücadele ettim. Gözlerimi düşmandan ayırmak istemiyordum.

Doğmuş elit, saf bir sevinçle başını geriye attı. Kehribar rengi gözleri neredeyse kırmızıydı, soğuk sarı saçlarıyla tezat oluşturunuyordu. Kendine güvenen bir politikacı gibi görünüyordu, doğmuş pisliklerde nadir görülen bir karizma yayıyordu.

Neler olacağını planlarken kafamdaki karışıklığı bir kenara ittim. Onları alt edebilir miydim? Yakınlarda kaç tane daha doğmuş toplanmış, bizim bu girişimi bekliyordu?

Savaşı başlatmaya hazır değildik. Her şey plana göre gitmeliydi. Yoksa neredeyse bir asırdır inşa ettiğim her şey boşa gidecekti.

Kimse kıpırdamadı. Lord Conrad sırttı. Üç muhafız stoikti. Mesafelerini koruyarak, hafifçe ortaya çıkan dişleriyle bizi takip ediyorlardı.

Grubun lideri olan adamın bakışları garip bir şekilde değişti.

Gözlerindeki bakış kanımı kaynattı ve açgözlü gölgelerimi kışkırttı.

Şehvet. Açlık. Ve mantıklı olmasa da, o şeytani gözlerde sahiplenme duygusu gördüğüme yemin ederdim.

Evie'nin küçük eli gömleğimin arkasını kavradı. Kalbi dikkatimi dağıtan bir kakofoni içinde çarpıyordu.

Doğmuş adamın ağzından çıkan sonraki sözler, mideme şok edici bir yumruk gibi indi.

"Merhaba tekrar, gelinim."

Şimdi nefes almakta zorlanan ben olmuştum.

Dudaklarım kıvrıldı, gölgelerim cildimi yakıyordu.

Evie arkamda korku ya da öfke ya da ikisinin bir karışımıyla titriyordu.

Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenemi kırabileceğimden endişelendim. Kendime defalarca, bir tuzağın içinde olduğumuzu, üstünlüğü ele geçirmek için hesaplanmış başka bir doğan oyunu olduğunu hatırlattım. Kontrolümü kaybedemezdim.

Sarışın adamın gözleri Evie'den bana, benden ona kayıyordu. O gözleri kafatasından söküp, hak etmediği boğazına geri sokmak istedim.

Dilini damağına vurarak küstahça, küçümseyici bir ses çıkardı.

"Çok yazık olur," dedi yavaşça. "Böylesine eşsiz, mükemmel *lezzetli* kan safsızlıkla mahvolursa."

Düşük bir güç uğultusu oluşmaya başladı. Evie yanıma gelmeye çalıştı, ama ben uzattığım elimle onu nazikçe durdurdum.

Sonunda bir bakış attım ve onun korkusunun ateşli bir öfkeye dönüştüğünü gördüm. Yüzü öfkeyle çarpılmıştı, avuç içleri yanlarında titriyordu.

"Bir küfürle, Lillian'ın piçi, daha azı değil," dedi iç çekerek. "Lillian'ın çocuğunun bu kadar kaybolmuş ve kafası karışmış olduğunu görmekten nefret ediyorum."

Evie'yi teselli etmek istedim, ama onun benim için kim olduğu ya da benim klan için kim olduğum hakkında herhangi bir ipucu vermek istemedim. Her kelimeden bilgi koparmaya çalışıyorlardı.

Evie'nin kimliğinin çoktan açığa çıktığı korkunç bir şekilde belli olsa bile.

"*Yapmayın,*" diye içimden gölgelerime fısıldadım, pes etmemeleri için yalvardım.

Gelinimin sözleri kafamın içinde sürekli tekrar ediyordu. Maskem sayesinde, doğuştan gelen öfkemi hiç kimseye göstermeden, içimden kaynayıp gücümü zorlayabiliyordum.

Evie benimdi. Lanet olsun, *benimdi*.

Lord Conrad beni süzerek baktı. Yanımdaki dönüştürülmüş kadınlara neredeyse hiç aldırış etmedi, sanki onları önemsiz görüyormuş gibi. Doğumlular, kaç yüzyıl geçerse geçsin, sevdikleri kadın düşmanlığı geleneğini yok olmaya terk etmeyi reddediyorlardı.

Uzakta, birkaç ağır ayak sesinin yaklaştığını duyabiliyordum.

Doğmuşların mide bulandırıcı tatlı kokusu çoğaldı.

Her doğuştan vampir yirmili yaşların ortasında olgunluğa erişir ve dururdu. Ama keskin bir gözle, kalıcı gençlik ve çekici özelliklerinde kadimliği fark edebilirdiniz.

Lord Conrad'ın koyu saçları, yüzyıllar süren ölümsüzlükle stoik ve soğuk bir hale gelen yüzünü çerçevesiyordu. Mavi gözleri o kadar soğuktu ki, neredeyse hayalet gibiydi. Soğuk derinliklerinde hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

"Siktir git," dedi Evie, sessizliği bozarak.

Gerildim. Adam, onun sesini duyunca sevindi ve gülümsedi.

Evie, katliamın ardından nasıl davranacağımızı izlemek için doğanların geldiğinden habersizdi.

"Ben çocuktum," dedi Evie, koruyucu ve öfkeli kalbimi dürterek.

"Bu yüzden beni istedin, değil mi? Çünkü sadece seçeneği olmayan biri *senin gibi* iğrenç, çürümüş bir canavarla birlikte olabilir."

Adamın gülümsemesi kayboldu. Nefesimi tuttum, Evie'ye harekete geçmemesi için sessizce yalvardım, kendime de aynısını yapmam için yalvardım.

Lord Conrad, yıkıcı acı büyüüne sahip, ölümcül bir güçtü. Onu alt edebilir miydim? Belki, hızlı hareket edersem. Ama diğer doğanların büyüünün doğasını bilmiyordum ve ikinci avcının da güçlü olduğunu varsayabilirdim.

Sayıcı azdık. En stratejik seçeneğin aynı zamanda en tatmin edici olmayan seçenek olması en çok nefret ettiğim şeydi.

"Hâlâ çok agresif," diye inledi içten içe çürümesini istediğim adam. Bir zamanlar kolayca kazandığı karizmasını gölgeleyen öfkesini gizleyemedi. "En kanlı küçük yaratıkları bile evcilleştirecek yöntemlerimiz olduğuna emin olabilirsiniz."

Uzun lanet varlığım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım. Şiddet dolu görüntüler gözümün önünden geçip gitti. Evie'yi sahiplenmek, onu sikmek ve ondan beslenmek istedim, bu adam ise kendi kanında boğulurken, uzuvları kopmuş ve izlemeye zorlanmış haldeydi.

O biliyordu. Bu adam her kimse, Evie'nin nereden geldiğini biliyordu. Ne yaptığını biliyordu.

"Dağılın," sonunda maskemden düşük ve bozuk bir sesle konuştum. Bu kelime boğazımdan bıçak gibi çıktı. "*Hemen.*"

Kimseye düşünme zamanı vermedim, en azından kendime. Kalın bir gölge duvarı benden yayıldı, gerçekten istediğim gibi ölümcül değil, savunmacı bir duvar.

Evie'yi kollarımın arasına aldım.

Ve kaçtık. Yer sallandı ve gölge büyüüm bizi görünmez kıldı, arkamızdaki gölge bulutu ise bornların saldırılarını saptırdı.

Bunu beklemiyorlardı. Onların şaşkın ve çaresiz hallerini düşünmek hoşuma gitti.

Ortam enerjiyle doluydu, gölgeler ve zulüm savaşı yaşanıyordu. Her yönden bağırışlar geliyordu, bizi fare gibi avlamaları emrediliyordu.

Evie hareket ederken beni sıkıca tuttu. Titreme onu sardı. Yine gömleğimi yumruğunda sıkı ve başını göğsüme gömdü.

"Ne zaman?" diye homurdandı.

Soruyu bitirmesine gerek yoktu. Ne sorduğunu biliyordum. *Ne zaman sonunda karşılık verebilecektik?* Gerginlikten çenem titredi, en yakın yeraltı girişine ulaştığımızda cazibem azaldı.

Karanlık bizi sardığında onu içerideki taş duvara ittim.

"Yakında, melek." Maskemin alt kısmı düştü. Dudaklarımız birleşti. Dilim onun dilini ele geçirdi, benimkine benzeyen şiddetini tattım. O inleyip bana sürtünürken parmaklarım beline gömüldü. "Çok yakında."

EVIE

"Neden bana söylemedin?" diye sordu Kylo, uzun boylu, sarsılmaz vücuduyla beni duvara sıkıştırarak. Maskesinin geri kalanı düştü ve gölgeleri tarafından emildi.

Anlamak için çok fazla ham duygu beni sarsıyordu. Mantıksız, garip, sıcak bir utanç duygusu... Sanki vücudum mikroskop altında, safsızlıklar için inceleniyormuş gibi.

Kirli, lekeli. O adamı tekrar görmek böyle bir duyguydu. Annemin sesi son iki haftadır çok daha sessiz ve seyrek hale gelmişti, ama doğuştan lord olan adam beni değersiz olarak nitelendirdiğinde hiç bu kadar yüksek çıkmamıştı.

Artık saf değildim.

Gözlerimi kaçırdım, ama Kylo yüzümü tuttu ve bakışlarım onunkilere dönene kadar gözlerimin içine baktı.

Tüm öfkem ve tiksintim karşısında ona karşı bu kadar açgözlü hissetmek — acıyla, özlemle — çelişkiliydi.

"Çünkü önemi yoktu," diye fısıldadım. "Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım. Ona söz verilmişden önce. Sonra, patlamadan önce yapılan cadı ritüelinde, *Lillian* -tabii ki annem aracılığıyla- benim bölgenin en yüksek rütbeli üyesi olan Lord Aster ile evleneceğimi ilan etmişti. Çünkü elbette öyle olacaktı."

Sözler içimi yakarken, gölgelerim nihayet bu karanlık, تنها merdiven boşluğunda kaçışmaya başladı. Kylo'yu çevreleyerek onun gölgeleriyle iç içe geçtiler.

"Elbette güç düşkününü annem, kızının Isolde'nin lorduna hizmet etmesini isterdi," diye tükürdüm. "Keşke o gece orada olsaydı."

Ama öyle değildi. Sanırım Idris ve benim, cadı grubumuzun geri kalanıyla birlikte öldüğümüzü düşündü.

"Sonra yine patladın, burada Etherdale'de olduğu gibi..." Kylo sözünü bitirdi. "O da iki ile ikiyi topladı, içgüdüsünü takip etti ve senin hayatta olduğunu keşfetti."

Kylo'nun belime sıkıca sarılması rahatlatıcıydı, ama elinden biri boğazımı kavramak için yukarı kayarkenki kadar rahatlatıcı değildi.

"Ve cadı grubumu ve onlarla birlikte kutlama yapan doğuştan cadıları öldürenin ben olduğumu," diye bitirdim.

Dişlerini sıktı. Öfke ve dehşet, benimkini yansıtan gözlerini gölgeledi.

"Bu gerçekten oldu mu?" diye soluk soluğa sordum, ölüm kokusunu hatırlayarak gözlerim doldu. Çok fazla ölüm. "Bizi saklandığımız yerden çıkarmak için bir grup masum *çocuğu* mu öldürdüler?"

Kylo'nun alını benim alnıma değdi.

Gölgelerin arasında, duygularımızı ve bastırılmış dürtülerimizi paylaştık. İğrenme, öfke, üzüntü ve sevgi içimizi yakıyordu. Sonunda, Kylo ve ben aynı sonuca vardık: çılgınca, her şeyi kapsayan bir intikam ve adalet arzusu. En azından şimdilik, düzgün bir şekilde serbest bırakılamayan bir dürtü.

Parmakları solunum yoluma bastırdı ve nefes alamadıkça zihnim daha da sakinleşti.

Böyle kaldık, nefes almaya çalışmam küçük, tiz inlemelere dönüştü, ta ki bastırılmış arzularımız inkar edilemez bir zirveye ulaşana kadar. Eğer doğmuş olanı henüz öldüremezsek, o zaman *bir şeylerin* değişmesi gerekiyordu.

Kylo'nun bakışları bir damga gibiydi, cildimin her santimetresine ve ruhumun derinliklerine sahip olduğunu gösteren bir işaret. Bir sonraki nefes alışı titriyordu.

"Kanının içimde olmasını ve dilimin tatlı küçük amcığına gömülmesini istiyorum," dedi. "*Şimdi*."

"Şiddete ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Acıya ihtiyacım var."

Kylo sıırttı, ama bu gülümseme neşesiz ve acımasızdı. "Nasıl istersen, meleğim."

KYLO beni saçımdan ve kalçamdan sıkıca tutup yatak odasına, *bizim yatak odamıza*, adeta sürükledi.

"Bu bizim için berbat bir durum mu?" diye nefes nefese sordum.

"Kendimizin farkındayız, o yüzden sorun yok."

"Hmm." Başımı salladım. "Tamam. Doğru gibi görünüyor."

Sanırım hepimizin farklı başa çıkma mekanizmaları vardı.

Kylo kuru bir kahkaha attı, ama aynı anda beni yere itti. Dudakları alnımı okşadı. "Diz çök." Ayağa kalktı.

Yanaklarım kızardı. Yine de onun önünde diz çökmek için hareket ettim. "Aferin kızım," diye mırıldandı. "Orada kal."

"Ben *evcil hayvan* değilim." Kylo bana hükmettiğinde amım zonkladı. Kylo alaycı bir şekilde dudaklarını büzdü. "Ah, öyle değil misin?"

Bana sırtını döndü ve şifonyerin çekmecelerini karıştırmaya başladı.

Narin pembe bir deri ve dantel kayış gördüm.

"Umarım üzerinde lanet bir zil yoktur," diye mırıldandım.

Kylo güldü. "Bunu düşündüm. Gerçekten düşündüm. Ama sonunda güzel pembe bir fiyonk kullanmaya karar verdim." Gülümsemesi sadistçe ve alaycıydı. "Şimdilik."

Yaka bandına baktım, önceki utancım güvenli bir forma dönüşmüştü. *Kylo'nun* mikroskobu altında olduğumda, o benim yargıcım, celladım, üstün gücüm olduğunda keyif alıyordum. Çocukken beni travmatize eden sevgilimin aşağılama ve nesneleştirme yeteneğini zevkle karşılamam, kutsal bir simya gibiydi.

Çünkü Kylo beni saflık veya itaat açısından inceliyor değildi. Benim zevkimi, keyfimi, güvenlik, güven ve sevgi duygumu izliyordu.

Göz hizasında, heybetli, korkutucu derecede büyük penisile ağzım sulandı.

Beni yakalamak için harekete geçmedi. Ben diz çöktüğümde, o üstümde dikildi ve siyah pantolonunun şişkinliği yüzüme değene kadar yavaşça yaklaştı.

"Tanrını tapın, melek."

Saçımı kavradı ve beni öne doğru çekti, yüzümü penisine sürttü. Derilerimizin arasındaki kumaş sinir bozucu, alaycıydı.

Ben itaat ederken zihnim eridi ve çekinerek pantolonunu öptüm. Ağızla penisinin başladığı yeri, testislerinin şişkinliğini hissettim ve ucuna ulaşana kadar penisini öptüm.

"Sikimi her gördüğünde kanındaki korkuyu koklamak *asla* eskimeyecek," dedi Kylo. Kalçalarını salladı ve beni daha sıkı tuttu. "Aferin kızım," diye mırıldandı.

Öpücüklerim daha da ıslak, daha da çaresiz hale geldi, onu kırıp bu acımasız alaycılığı sona erdirebileceğimi umuyordum.

"Benim spermimi isteyen açgözlü, akılsız küçük sürtük, değil mi?"

Aşağılayıcı sözler, kendini gerçekleştiren bir kehanet yarattı, çünkü ben sadece daha uçarı, dizginsiz ve ona daha muhtaç hale geldim.

Ben dilimi döndürüp onun penisinin üzerindeki kumaşı emdiğimde, o sallanmaya devam etti ve yüzüme sürtündü.

"Sen *benim* evcil hayvanımsın, küçük cadı. Benim çok iyi evcil hayvanım."

Başımı bıraktı ve pantolonunun üst düğmesini açtı. Bekleyiş içinde nefesimi tutarak salya akıttım.

Onun penisi serbest kaldığında, Kylo emir vermeden önce ağızımı açtım. Kendini kavradı ve yavaşça okşadı. Onun gözlerine bakmayı ne kadar sevdiğini bilerek ona baktım. Öne eğildim, ama Kylo geri çekildi.

"Ah-ah, henüz değil," dedi. Pantolonunu çıkardı.

Sesindeki otorite, beni en seksi ve en müstehcen şekilde onun öğrencilerinden biri gibi hissettirdi.

"Sana tasma takmak istiyorum, bebeğim," dedi. "Tasma takılmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Kafamı salladım. Bir sürü sapıkça aşk romanı okuduğum için bir şekilde biliyordum. Ama Kylo'nun bana açıklaması, beni eğitmesi ve gerçekten bir vampirin evcil hayvanıymışım gibi bana rehberlik etmesini istedim.

"Güzel kız," diye övdü, başımı okşayarak. "Bu, benim olduğun anlamına gelir. Boğazındaki bu tasmayı hissettiğinde, her nefesini benim için aldığını hatırlayacaksın. İhtiyacı olan amcığın istediği her şeyi vereceğim, çünkü mükemmel küçük ölümlü bebeğime iyi bakarım. Her bir doz acıyı, zehri ve spermi minnetle yutacaksın.

ve zehri yutacak ve minnetle boşalacaksın. Ve sıkı küçük deliklerinde benim sikimin her santimini bana teşekkür edeceksin."

Onun güçlü, otoriter bakışlarına bakarken nefes almayı hatırlamam gerekiyordu.

Hala sınırlarım ve sesim olduğunu hızlıca hatırlattıktan sonra, Kylo rolüne geri döndü.

"Yalvar."

Kafamı salladım. "Al" dedim onun yerine.

Daha fazla yoğunluk istedim, daha önce hiç oynamadığımız kadar. Boyun eğmeyi kabul etmek yerine, onun benden almasını istedim. Kylo'nun beni o kadar derinden domine ettiğini bilmek istedim ki, zihnimin her karanlık köşesinde onu hissedebiliyordum.

Kylo'nun gözleri karardı. "Kötü kız."

Beni yakaladı ve sırt üstü yere itti. Halı yumuşaktı. Elbisenin altına bir gölge süzüldü ve ben titredim.

Elbise tamamen kesildi ve Kylo, ben çırpınıp ona karşı koyarken işi bitirdi. Lavanta rengi kumaş şeritlerini bir kenara attı ve açgözlü bakışlarıyla çıplak vücudumu süzdü. Göğsümü kavradı, parmaklarıyla meme ucumu çimdikledi ve ben çığlık attım.

Kylo kollarımı dizlerinin altına sıkıştırınca çırpınmam sona erdi. Üzerimde kalın penisini okşadı ve diğer elinde tasmayı salladı.

Kendi gölgem serbest kaldı ve ben nefes almak için mücadele ederken intikam olarak Kylo'nun gömleğini kesti.

Kısmen çıplak göğsüne bakıp güldü. "Tamam, melek. Nasıl istersen."

Gömleğinin geri kalanını çıkararak, tanrılar tarafından yontulmuş gibi görünen heykel gibi vücudunu ortaya çıkardığında, penisi ve güzel pembe tasma artık göğsümün üzerinde duruyordu. Mum ışığında, oniks rengi, ara sıra gece mavisini ve mor tonları olan mührü neredeyse parlıyordu.

"Vücudumdan o kadar etkilendin ki, yine yaramazlık yaptığını unutmuşsun, bebeğim?"

Öfkeli, meydan okuyan bir ses dudaklarımdan çıktı.

"Gördün mü? Bu kadar sevimli, hırıltılı sesler çıkarırken, seni değerli küçük bir yaratık gibi davranmamam nasıl mümkün olabilir?"

Öne doğru eğildi ve sonunda tasmayı boynuma taktı.

Başımı kaldırdığımda —yardımcı olmak için ilk içgüdüüm— Kylo güldü ve ben somurtarak baktım. Kahretsin. Gerçekten amacımı unutmuştum. İçgüdülerim her zaman itaat etmeye yönelirdi.

Ve onun penisi ağzıma bu kadar yakınken düşünmek zordu.

Kıpırdadım, ama dantelli pembe tasma çoktan yerine oturmuştu, ne çok gevşek ne de çok sıkı, solunum yollarıma hafif bir baskı uyguluyordu.

Artık nasıl düşüneceğimi tamamen unutmuştum. İçimi rahatlatan hafif bir uğultu doldu, tüm endişelerim teslimiyet dalgasıyla silinip gitti. Kylo'nun vücuduna yaslanmış olduğum şu an, var olan tek şeydi.

"Yaka büyü mü?"

Kylo başını salladı, gülümsemesi genişledi. "Hayır, melek. Büyü *biziz*. Her zaman öyleydi. Bırak kendini. Ben yanıdayım."

Bakışlarımdaki ateş tamamen mutluluğa dönüşmediğinde, Kylo bana daha sıkı sarıldı.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Sanırım neyin yardımcı olabileceğini biliyorum."

Yüz hatları tehlikeli, vampirik şekline geri döndü. Bir avcının karanlık, aç gözleri.

Ama benden beslenmek yerine, beni tekrar diz çökmüş pozisyona çekip, onun yerine bana kendi penisini yedirtti.

Ellerim onun uyluklarını buldu, gözlerim yaşarırken ve onun penisi boğazımı doldururken sıkıca tutundum. Boğazım tıkanı, ama Kylo pes etmedi.

"O güzelim boğazının etrafındaki tasmayı hisset ve benim istediğim gibi kullanabileceğimi unutma."

Önceki talimatlardan, gevşemenin bunu daha kolay hale getirdiğini hatırladım. Yaka, klitorisime kadar uzanan hoş, sabit bir his, bir dalga gibiydi. Kylo kalçalarını yavaşça sallarken, her itişte daha derine inerken, ben direnmeyi bıraktım. Parmaklarım, tekrar öğürürken onun uyluklarının etine gömüldü, ama uzaklaşma dürtüsüyle mücadele ettim.

"Aferin küçük evcil hayvan," diye övdü, saçlarımı okşayarak. "Sen benim sikimi yutmak için yaratıldın, melek. Bu senin en yüksek amacın. Mükemmel iyi kızına son derece özen gösteren vampir efendine hizmet etmek."

Kylo'nun hipnotik, yatıştırıcı sözleri başlı başına bir büyüydü. Gerçeklikten bir kaçış, omuzlarımda ağır bir yük olan görevden geçici bir kurtuluştı.

Onu içimde derinlemesine tuttum ve yavaşça çekildiğinde, emri olmadan sikini taparcasına yaladım. Yüzümden gözyaşları ve tükürük damlarken, ona bakarak sikini dilimle yaladım.

"İşte benim iyi kızım," diye inledi. "Neye ihtiyacın olduğunu her zaman tam olarak bilirim, değil mi?"

Elini yüzümün yanına koyduğunda ona yaslandım. "Evet." Ve bu, bu ahlaksız rol oyununun içinde ve ötesinde de geçerliydi.

"Öp onu, meleğim, sonra da terbiyeni kullan," dedi, sakın ama sert bir sesle.

Kaygan penisinin ucunu öptüm, orada biriken ön sıvıyı tattım. "Teşekkürler, Kylo."

"Ne için?"

Ona baktım, kanımda tek bir damla zehir bile olmadan zaten sarhoş olmuştum. "Seni tapmama izin verdiğin için."

Kylo'nun inlemesi ve memnun, tatmin olmuş gözleri midemi memnuniyetle ısıttı.

"Yakaladığım meleğimi her zaman iyi besleyeceğim," dedi, dudakları kıvrılırken bana bakıyordu.

Tanrım, o daha da pisleşti ve ben daha da çok arzuladım.

"Bu mükemmel tepki sana bir ödül kazandırdı, bebeğim." Ben diz çöküp beklerken, o yakındaki bir koltuktan bir yastık aldı. "Yaramaz tavırlarını bırakıp gerçek benliğine dönüşmenin faydaları var."

Sesi bir profesörün, benim için en iyisini bilen bir rehberin sesiydi. Ve ruhumun yaralı kısımları, onunla birlikte bu rollere girerek çılgınca bir güvenlik buldu.

Tek istediğim korunmaktı. Birinin beni sarsılmaz, sabit bir sevgiyle görmesiydi.

Kylo halının üzerine uzandı, başını yastığa koydu. Karın kasları gerildi ve ben bir kez daha kaslarının düzlüğüne ve mükemmel, erkeksi vücut şekline hayran kaldım.

Gülümsedi. "Buraya gel, benim güzel küçük evcil hayvanım. Senin içinde boğulmak istiyorum."

EVIE

Neredeyse ayağa kalkacaktım, ama Kylo beni durdurdu.

"Hayır. Bana sürün, bebeğim," diye fısıldadı.

Yanaklarım yandı ve bir an tereddüt ettikten sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Aramızdaki mesafeyi kapatırken sırtımı hafifçe kavisli tuttum. Utanç ve şehvet içimi yakıyordu, ama Kylo'nun yoğun, memnun bakışları bana destek oluyordu.

Ona ulaştığımda, ne yapmam gerektiğinden emin olamadan yanına diz çöktüm.

Gülme çukuru belirdi ve midem ters döndü. "Şimdi yüzüme bin ve mükemmel küçük amcığımı tatmama izin ver."

Dudaklarımdan şaşkın bir nefes çıktı. Seks zindanında birinin bunu yaptığını gördüğümü hatırladım. Erkekler gerçekten bunu mu istiyordu?

"Sana düşünme izni verdim mi?" dedi Kylo, keskin sesi beni ona geri çekti. Yakamı kavradı ve beni aşağı çekti, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Derin bir nefes aldı ve ben yine eridim, bu öpücüğün sıcaklığı ve onun rahatlatıcı kokusu içinde kendimi kaybettim.

Yavaşça beni bıraktı.

"Sana söyleneni yapabileceğini biliyorum, bebeğim. Yoksa tasma mı lazım?"

Bu düşünceyle içimi hoş bir beklenti ve karanlık bir merak kapladı. Tereddütte yaklaştım, bir dizimi Kylo'nun güzel yüzünün bir tarafına, sonra diğer tarafına koydum.

Beni tutarak aşağı çekmek için hiç vakit kaybetmedi.

Kylo klitorisimi öptüğü anda dudaklarından çıkan saf ecstasy sesi beni çılgına çevirdi.

"Bu amcığa takıntılıyım," diye homurdandı.

Dişleri etimi okşadı ve ben tamamen hareketsiz kaldım, nefesim kesildi.

"Benim."

Ağzını üzerime kapattı, dili daireler çizerek, tadarak, okşayarak. İkinci bir inilti içimde titreşti ve önceki tüm şüphelerim eridi. Yavaşça gevşedim, uyluklarım artık titremezken, ağırlığımın daha fazlasını Kylo'nun açgözlü, sadık tapınmasına bıraktım.

Elbette Kylo bundan zevk alıyordu. İlk erkek arkadaşımın sıkıcı tavırları nedeniyle tam tersini beklerken, Kylo her zaman bedenimi ve zevkimi ne kadar çok sevdiğini bana göstermişti.

Bana boğulmak *onu* tahrik ediyordu.

Kylo öpüp, emip, yalarken ben kendimi bu duyguya kaptırdım. Elleri beni kavradı, ara sıra vücudumu okşadı. Kalçalarım hassas bir şekilde sallanarak çılgın bir zirveye ulaşmaya çalıştı.

Odada bir şeyler değişti, ancak ben çok şaşkındım ve bunu tam olarak anlayamadım. Güç uğuldadı. Karanlık odayı kapladı ve Kylo'nun gölgelerinden biri gövdemin etrafını sardığında, telepatik bağlantımız aracılığıyla zihnimde iki kelime net bir şekilde duyuldu.

Gelinim.

Gerildim, ama Kylo pes etmedi. Sanki bu kelimeler onu yönlendiriyormuş gibi, beni daha da yoğun bir şekilde yuttu. Ve ben çoktan kendimi kaybetmişim, Kylo'nun dilinin beni ele geçirmesine izin verdim.

Zirve görünürdeydi. Ona doğru uzandım, başım geriye düştü, amım Kylo'nun mükemmel, günahkar ağzına sürtünüyordu.

Bacaklarım titredi. Nefes nefese bir inilti

kaçtı. Sonra Kylo beni ısırdı.

Çığlık attım.

Acının şoku yıkıcıydı. Uyluklarım arasındaki sinirlerden geçip, şiddetli ve kafa karıştırıcı bir hızla vücudumun geri kalanına yayıldı.

Ama ardından gelen zevk de aynı derecede yıkıcıydı. Kylo'nun zehri beni o kadar yıkıcı bir orgazmın içine hapsetti ki, bunun beni öldürebileceğinden endişelendim.

Ve bunun olmasını pek umursamayacağımı düşündüm.

Dişleri klitorisimin üstüne batmıştı, bu da hem kanımı yutarken hem de zevk merkezimi emdiğini anlamına geliyordu.

Sanki bir asır sürmüş gibi, defalarca orgazm oldum.

Kylo beni hem sabit tutuyor hem de dik tutuyordu, beslenirken gölgeleri beni sahiplenircesine sarıyordu.

Tam bayılmak üzereyken, yaralarımı diliyle kapattı, beni kaldırdı ve sonra yumuşak halının üzerine iterek üstüme çıktı.

Gözleri cehennem gibiydi; dudakları kutsal bir öfkeyle kıvrılmıştı. Ağzından kan damlıyor, acımasız dişlerini lekeliyordu. Eli boğazımı buldu. Parmakları yakamın altına kaydı ve tüm oda bulanıklaşana kadar boynumun yanlarına bastırdı.

Kylo içime girdi ve inlemem tiz ve boğuktu. Sislerin arasında bu imkansız gerilmenin acısını neredeyse hissetmiyordum, sadece onun doluluğunu hissediyordum.

Kylo içimde derinlere gömülmüşken, hiçbir yerim boş kalamazdı.

Onun şiddetini istemiştin ve o da her bir darbeye bunu yerine getirdi.

"Aferin evcil hayvanım," dedi, yüzümü kavrayarak ağzımın içine tükürdü.

Kylo'nun verdiği her şeyi yutarak yere çöktüm. "Teşekkür ederim."

İki uzun parmağını ağzıma soktu. "Şimdi, kime ait olduğunu söyle bana."

Gözlerim yaşardı, boğazım düğümlendi. "Sana," parmaklarının arasında söylemeye çalıştım. Ses boğuk çıktı.

Kylo sadistçe sırıttı. "Tekrar dene."

Parmaklarını pompaladı, boğazımı daha fazla almaya alıştırdı ve amımın derinliklerine girdi.

"Bana tam bir cümle söyleyebilir misin, aptal kız?"

"Ben aitim..." diye başladım, boğulurken kelimeler anlaşılabilir hale geldi. Nefes almakta zorlandım, gözümün köşesinden bir damla yaş süzülürken görüşüm bulanıklaştı.

"Ah," diye mırıldandı Kylo. "Zavallı şey."

Düşen gözyaşını yalamak için eğilirken parmaklarını boğazımda tuttu. Dili cildime sıcak ve yatıştırıcı bir his veriyordu.

Parmakları yavaşça geri çekildi. Gözlerinin derin mavisi hipnotikti. Kylo'nun her sözüne ve yüz ifadesine duyarlıyım, sadece o memnun olduğunda ben de memnun oluyordum. Bu kadar kolay bir amacın olması, her düşüncemi başkasının belirlemesi çok özgürleştiriciydi.

"Bir kez daha dene, melek."

Saldırısının hızını artırdı, kalçalarımı kavrayıp mümkün olduğunca derine girmek için geriye doğru iterek beni penisiyle deldi.

"Ben sana aitim," diye titrek bir sesle haykırdım.

Kylo başını yana çevirdi ve dişlerini baldırlarımdan birine geçirdi. Ani ve keskin acı karşısında şaşkınlıkla çığlık attım. Isırık zevk vericiydi. Sadece bir an beslendi, sanki aşırı bir kısıtlama içindeymiş gibi geri çekildi.

"Kanının miktarı sınırlı," diye fısıldadı Kylo. "Ve ben bütün gece senden beslenmeyi planlıyorum."

Gölge klitorisimi bulurken o meme ucuyla oynuyordu. Tekrar orgazm oldum ve tüm olasılıklara rağmen, ilk kez orgazm sonrası dönemde cinsel olmayan tutarlı bir düşünceye ulaşmayı başardım.

"Peki ya... klan meseleleri?" diye soluk soluğa sordum. Eh, neredeyse tutarlıydı.

Kylo'nun gözleri karardı. "Bu gece izinlisin," diye homurdandı. "Ben yapamam, ama bu, sen iyi bir kız olup ben çalışırken bana hizmet edemeyeceğin anlamına gelmez."

Aklımı ele geçiren görüntülerden dehşete düşmem gerekirdi, ama sonra Kylo bunları yüksek sesle söyledi ve içim sıkıştı.

"Olasılıklar sonsuzdur. Doğmuş pislikleri işkence ederken o güzelim boğazından beslenmek. Emirler verirken seni kucağımda tutmak. Müttefiklerimize mektuplar yazıp savaşa hazırlanırken seni masamın altına diz çöktürüp sikimi yalatmak."

Evet, tiksинmem gerekirdi. Ama tiksинmedim. Oyunlarımızın dışında Kylo'nun eşi olduğumu biliyordum.

Bu yüzden onun beni oyunağı gibi davranmasına izin verdim.

Onun ikna edici gölgesi, onun altında titrerken benden bir orgazm daha kopardı. Kylo dudaklarımla dudaklarını birleştirdi, boşalmamı ve eşlik eden inlememi içti. Ben sakinleşirken o nazikçe sallandı.

Ara kısa sürdü. Kylo beni çeşitli pozisyonlara zorladı, amacı her zaman mümkün olduğunca derine girmektir. Arkamdan beni alırken sırtım kavisliydi, ara sıra popomu tokatlayarak acı çığlıklarımdan zevk alıyordu.

Klitorisimle oynayan gölge şimdi uyluğumun üzerinde duruyordu ve o iki kelimeyi tekrar duydum, bir zamanlar beni işkenceye maruz bıraktığı gibi Kylo'yu da işkenceye maruz bırakan kelimeler.

Gelinim.

Kylo beni ne kadar şiddetle sahiplenirse, onun güçlü ellerinde o kadar güvende hissediyordum. Çünkü beni asla bırakmayacağını biliyordum. Karanlık Tanrım beni bu diyarı rahatsız eden gerçek canavarlardan her zaman koruyacaktı.

Hâlâ içimdeyken beni karnımın üstüne itti. O içeri girip çıkarken bacaklarım titriyordu. Dişleri omzumun etli kısmını deldi, penisi içimde seğirirken besleniyordu.

Kylo benden içti ve beni bastırarak, kendi tatminine göre beni kullanırken, ben halının içine daha da gömüldüm.

Geri çekildi ve beni ters çevirdi. Gözleri, vücudumu incelerken değerlendirici bir bakışla bakıyordu. Kanımda dolaşan zehirli zevk dalgalarına kapılmıştım.

Eli rahmimin üzerinde duruyordu. Bakışları karanlık ve kesindi. "Spermimle seni nerede işaretleyeceğime karar vermek benim için çok zor," diye tısladı. "Her bir güzel pembe deliğinden damlamasını istiyorum."

Ve o anda, içimde o olmadan birdenbire boşalmış hissettiğim için, bu düşünceye karşı çıkmak benim için zordu.

Kylo, beni bir sanat eseri gibi değerlendirmeye devam ederken kendini okşadığını izledim.

Aniden gözleri yüzüme takıldı ve orada kaldı.

Zevk içinde yüzerken, yakama uzandım, bana verdiği büyük rahatlamadan şaşkına dönmüştüm. Kesinlik arayışım sonunda sona ermişti.

Kylo'dan vahŖi bir ses ıktı. İki gölge bacaklarımı ayırıp bağladı. Kylo amımı tokatladı, ben çığlık attığımda gözleri parladı. Acı sesi hızla zevk inlemelerine dnŖt, bir gölge içimi doldururken, içimdeki zevk merkezine doğru eğildi.

"Aferin kızım," diye Kylo beni sakinleŖtirdi.

Yüzümün yanına diz çöktü ve saçlarımı okŖadı. Bir kez daha artan bir rahatlama ile gevŖedim. BaŖımı kaldırdı ve penisi yavaŖa ağzımın içine girerken baŖımı okŖadı. Kylo beni övmeye devam ederken gözlerimi kapattım ve emmeye devam ettim.

"Bu güzel yüze damga vuracağım," dedi Kylo. "Senin üzerimde boyanmıŖ halini görmek istiyorum, bebeğim."

Onun penisine karŖı inledim ve içimdeki gölge geniŖledi.

Kylo içimden Ŗiddetli bir orgazm daha zorladığında, penisini ağzımdan çıkardığını zar zor fark ettim. Eli yakamın üzerine kapandı.

"O güzel ağzını açık tut."

Ben itaat ettim ve sıcak sıvı dudaklarıma, dilime, yanaklarıma dŖt. Onun bağımlılık yapan, erkeksi tadı bir tür uyuŖturucu gibiydi.

"Ne kadar mükemmel bir melek," dedi yumuŖak bir sesle. "Yüzünde benim spermimle çok güzel görünüyorsun, tatlım."

Boğazından çıkan inilti de aynı derecede bağımlılık yapıcıydı. Sabırla, ağzım açık bekledim.

"Yut."

Dudaklarımı yalayıp onun tohumunu yuttuğımda yavaŖa gözlerimi açtım.

Yakanın ortasındaki pembe fiyonku parmağıyla okŖadı, bakıŖları büyük bir memnuniyetle yüzümde dolaŖtı. Yoğunluğu azalmamıŖtı.

Ve beni övdüğü sırada yoğunluğu azalmadı, sadece artık bana nazikçe dokunuyordu. Ben kendime geldiğimde bana özenli bir Ŗefkat gösterdi. Ama beni yıkarken ve güvende hissetmemi sağlarken, koruyucu sahipleniciliği sürekli bir göç dalgası gibiydi.

Bu değişim onda sarsılmazdı. Lord Aster'ı mümkün olduğunca acımasızca ve bir an önce öldürebileceği her yolu hayal ettiğini hiç şüphe duymadan biliyordum.

Mutlu alt uzaydaki kozamdan bile, kollarında kıvrılmış yatarken aynı şeyi hayal ettim.

KYLO

Evie zindandaki bir sandalyeye tünemişti. Havada acı dolu inlemeler yankılanıyordu, ama eğlenceli türden *değil*.

En azından *benim* için eğlenceliydi.

Doğmuş olanlardan biri, bu iblislerin ölümlüleri işkence etmekten zevk aldıkları sunaklara çok benzeyen, kan oniksinden yapılmış bir sunak üzerine bağlanmıştı.

Evie'ye baktım, ama gözlerini sıkıca kapatmıştı. "Burada olmak zorunda değilsin," diye hatırlattım ona.

Bakım işimizi bitirdikten sonra benimle gelmekte ısrarcı olmuştu. Onu evde kalıp iyileşmesi için zorlamak istesem de, onun iradesini elinden almak için dominant olarak sahip olduğum otoriteyi asla kötüye kullanmazdım.

"İşkence beni mide bulandırıyor," diye fısıldadı. "Ama ben iyiyim."

Sevimli ve aynı zamanda komik. Cinayet, gölge kazığa oturtma ve kafanın kesilmesi? Sorun değil. Ama Evie deriyi yüzmek ve uzuvları kesmek konusunda sınırını çizdi.

Dürüst olmak gerekirse... bu adildi.

"Hepimizin sınırları vardır, bebeğim," diye onayladım.

Tabii ki ben hariç. Beynim yeterince bozulmuştu. Tabii ki sadece seksi ve çekici şekillerde.

Evie'yi öğürtecek bir şey yaparken kendi kendime güldüm.

"Gülüyor musun?" diye ciyaktı. "İşkence sırasında mı?"

"Şaşırmış gibi davranma," dedim. "İlk günden beri delilik rozetimi gururla takıyorum."

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Hâlâ uçuyordu, sayısız orgazm ve zehir enjeksiyonlarının etkisiyle.

"Hepsi sürecin bir parçası," dedim. "Ne demek istiyorsun?"

"Tabii ki, tüm bu süre boyunca beyin fırtınası yapıp planlar hazırladım. Yakın çevreme, klan ve müttefiklerimize yazacağım mesajları hazırladım. Yaratıcılığımı harekete geçirmek için doğuştan gelen acıdan daha iyi bir şey yok."

"Başka kimsenin yaratıcılığını harekete geçirmesini istemiyorum," dedi Evie öfkeyle. "Eğer artık buna böyle diyorsak..."

Daha da çok güldüm. Bıçağımın altında doğan adam bezine bağırды tıkadı.

Evie, elini gözlerinin üzerine koyarak kıkırdamayı başardı. Parmaklarının arasından parmaklarının arasından bana bakmak için gözlerini açtı.

"Hayır, hayır. Ne zaman bakacağını ben söyleyeceğim. Senin hasta olmanı istemiyorum."

Kanlı aletlerime bir bakış attı ve sorgusuz sualsiz itaat etti.

Titiz dansıma devam ettim. Acı, ardından rahatlama ve sorgulama, ardından daha fazla acı. Doğmuş olanların sırlarını dökmelerini sağlamak, bu işin püf noktası değildi. Daha çok, mikro ifadelerinden ve dil sürçmelerinden farkında olmadan ortaya çıkardıkları bilgileri elde etmektir. Onların ruhsuz küçük beyinlerini ne kadar çok şaşırtabilir, aç bırakabilir, kafalarını karıştırabilir ve altüst edebilirsek, onları o kadar kolay manipüle edebiliriz.

Doğumlular yoksunluk ve işkenceye alışık değillerdi. Öngörülemezliği nefret ediyorlardı. Düzen, hoşgörü ve kendi üstünlüklerine alışmışlardı. Gerçeklikleri tersine döndüğünde, çöktüler.

Bu, hak edilmemiş gücün özelliğiydi. Paradoksal olarak, sömürülecek bir zayıflık çığığı yaratıyordu. Güç için mücadele edenler, kaybedecek bir şeyleri olduğu için savaşıyorlar, kırılması daha zor bir içsel güç oluşturdular.

Bu adam, bizim en değerli esirlerimden biriydi, bu da maalesef onun hata yapma olasılığını azaltıyordu. Yine de, bugün erken saatlerdeki saldırı hakkında *bir şeyler* bildiğini hissediyordum.

Gizlemeye çalışmadığı bir kendini beğenmişlik vardı, katliamdan her bahsettiğimde dudaklarında hafif bir seğirme oluyordu.

Bir sonraki sorgulama turundan sonra Evie nefesini tuttu.

"Kaçan kişi... notunda benim gözlerimin çok güzel olduğunu yazmış," dedi.

Başımı hızla çevirdim. "Ne? Yani, öyle ama..."

"Evet, evet. Fark ettikleri için onları öldürmek istiyorsun," dedi sabırsızca.

Sırıttım. "Dengesiz davranışlarım sana gerçekten bu kadar tahmin edilebilir mi? Daha fazla çaba göstermem gerek."

"Gözler," diye tekrarladı, sanki bu kelime her şeyi açıklayacakmış gibi.

Gözleri kapalıydı ve dizlerini göğsüne çekmişti. Aletlerimi yere bıraktım ve ona yaklaştım.

Kaşlarını daha da çatarak ağzını açıp kapattı. Titrek bir nefes aldı. "Princeton'ı öldüren kişi onun gözlerini oydu," dedi yumuşak bir sesle. "Gözleri bulunabildi mi?"

Kalbim sıkıştı, aramızdaki tüm neşe bir anda yok oldu. "Hayır. Hiç bulunamadılar."

Yeraltında ilerlerken Evie'ye yöneltilen birkaç çift gergin bakışı ve onun incinmiş savunmacı tavrını fark etmedim. Ana görüşme odasının kapıları, içeri girdiğimizde arkamızdan kapandı. sonrasında sonrasında son düşünülemez düşünülemez gerginlikler yüksek yüksek Herkes cevaplar istiyordu. O binada potansiyel adaylar vardı. Yoldaşlar ve arkadaşlar. Masum ölümlüler ve iyi bir mücadele veren profesörler.

Bir şeylerin çözülmekte olduğu, benim tamamen kontrol edemediğim bir şey olduğu hissini bir türlü atamadım.

Ve bu duygudan nefret ediyordum. Kabul etmeye hazır olduğum bir duygu değildi.

Evie'yi uzun masanın başına, kucağıma çektim. Onun için henüz bir yer yoktu, bu benim hatamdı.

Ama bu çözümden şikayet etmeyecektim.

Şaşırtıcı bir şekilde, Evie bana karşı çıkmadı. Masum görünüşünün altında, Evie kurnaz bir tarafı vardı. Belki de bu kritik anda bana bu kadar yakın olmanın avantajını görmüştü.

Ayrıca geçici dikkat dağınıklığımdan da çıkıyordu, günün dehşeti onu derinden etkilemişti. Yakınlığım ona rahatlık veriyordu.

Blade ilk konuştu, sesinde derin bir keder vardı — tüm şehri saran bir keder. "Suyun kana dönüştüğü, Lillian'ın yeraltı dünyasından daha fazla yarattığın sokaklarda dolaştığı ve bu aleme ait olmayan büyüler olduğu yönünde raporlar var. Genel kanı, dünyalar arasında bir geçit veya bir yırtık olduğu yönünde." Blade dramatik bir şekilde durakladı. "Sanki tanrılar birbirleriyle savaşıyor gibi."

Oda sessizliğe büründü. Hepimiz, tanrılar ve onların savaşları hakkında, onlar dünyamızı terk edip cenneti ve cehennemi işgal etmeden önce yazılmış mitleri okumuştuk. Mitolojik canavarlar, doğal afetler, hiçbir cadı veya vampirin boy ölçüşemeyeceği büyü, çeşitli eski metinlerde anlatılıyordu.

Evie kıpırdadı ve konuşmak için sabırsızlandığını neredeyse hissedebiliyordum.

Ama konuşmadı.

"Doğanlar yönetimi ele geçirmeden önce şehre sızan Lillian'ın Hizmetkarlarını ortadan kaldırmada büyük ilerleme kaydettik," dedi Komutan Brooks. "Hiç böyle bir güçle karşılaşmamıştık."

Daha yeni bir iç çember üyesi, zehir ve illüzyon büyülerinde zengin bir kadın konuştu. "Suyu kana dönüştürebilen, gökten kan yağmuru yağdırabilen büyülerle ilgili kayıtlarımız var mı? Lillian hakkındaki efsaneler dışında?" Nala'nın bakışları dikkatlice Evie'ye kaydı. "Böyle bir şey yapabilir misin?"

Parmaklarım Evie'nin omzunda yatıştırıcı daireler çizdi.

"Belki," dedi Evie dürüstçe. "Doğayı değiştirmek fedakarlık, büyük miktarda enerji ve çaba gerektirir. Tek bir kişinin tüm bunları yaptığını, yeterli güce ve erişime sahip olduğunu, diğer dünyadan izin ve müttefikleri olduğunu hayal etmek zor."

"Bunun doğuştan gelenlerin propagandasına mükemmel bir şekilde uyduğunu biliyorum," dedi Nala, Evie'yi biraz keserek beni rahatsız edecek şekilde. "Ama

bir şekilde bir geçit açmış olabilirler mi? Tanrılar gerçekten bu işe karışmış olabilir mi?"

"Princeton ve Evie nadir görülen birer örnek," diye ekledi Blade. "Onlar gibi bir kaos cadısı her yüz binde bir mi var?"

"ok daha fazla," diye mırıldandım.

"Eğer bu tanrıça, Hekate, işin içindeyse..." Komutan Lachlan sözlerini yarım bıraktı.

"O karışık değil. Öyle değil," dedi Evie. "Bu Lillian da değil. Lillian etkisini ve büyüsünü kullanıyor olabilir, ama sadece bir cadı aracılığıyla."

Oda şimdi ona odaklanmıştı ve kimse sözünü kesmedi.

"Tanrılar savaşta değil. Kozmosu paralamadık. Kimse yeraltı dünyasına bir geçit açmadı." O, odayı gözden geçirirken çenesini kaldırmış halde durdu. "Bu bir cadının işi. Princeton'ı öldüren cadı."

Gözlerimi kaçırmamaya çalıştım. Evie bunu kesin olarak bilmiyordu ve ben de ona daha fazla kanıt olmadan bunu söylememesini tavsiye ederdim.

Sessizlik yoğundu, gözler ondan bana, benden ona kayıyordu.

"Doğmuş olanlar kim olduğumu bilir ve içimden bir his o cadının da bildiğini söylüyor."

Bunun zerine Evie'yi daha sıkı tuttum. Artık geri dönüş yoktu, en azından onun için.

"Bunların hepsi hesaplanmış. O binayı yıkmak için gölgeleri taklit etmeleri bile. Bizi birbirimize düşürmeyi başaramayabilirler..." dedi Evie.

Saçlarını okşadım.

"... ama kararsız olan ölümlüler arasında kafa karışıklığı yaratabilirler. Ya da bizim onları terk ettiğimizi düşünen ölümlüler arasında."

Evie haklıydı. Her şey henüz tam olarak netleşmemiş olsa da, klan ve ölümlü mtfeviklerimiz arasında kaos, kafa karışıklığı ve i çatışmalar yaratmanın ana hedeflerden biri olduğu açıktı. Klanımdan iki kişi, saldırıdan sonra Evie'yi suçlamak için zaten etkilenmişti, ancak son birkaç saat içinde sayısız resmi özür mektubu yazmışlardı. Utanları ne olursa olsun, eylemlerinin ağır sonuçlarıyla, rütbe indirimi de dahil olmak üzere, yzleşeceklerdi.

Köşeye sıkışmamızı istemedim. Ayrıca, bu şehrin Evie'nin ölümünü isteyenler tarafından yönetilmesi fikrine de tahammül edemedim.

"Zaman çizelgesinin hızlandırılmasını isterdim, ama bu mümkün değil," dedim. "Daha fazla kaynağa ihtiyacımız var ve tüm klanlar, *özellikle* de Yılan Klanı, savaşa hazır olmalı. Evie'nin bir sonraki dönüşümü tamamlaması ve bundan kurtulması gerekiyor. Savaşa iki aydan az bir süre kaldı. Artık tüm yarım kalan işleri tamamlamanın zamanı geldi."

Evie nefesini verdi. "O lanet cadıyı bulacağım."

Artık gerçekten senaryodan sapmıştı. Çenem gerildi, gölge bacaklarının etrafında kıvrıldı.

Harmony konuşmaya başladı ve neyse ki dikkatleri benden uzaklaştırdı. "Kuzeydeki müttefiklerimiz askeri faaliyetlerin arttığını bildirdi. Daha fazla güç topluyorlar. Biz emri verir vermez, ordunun yolundaki klanlar filoları savaşa çekerek güneye ilerlemelerini engelleyecek."

Evie başını çevirip bana baktı, yanağımlı okşadı. Aramızda sözsüz bir konuşma geçti, koruma, cesaret ve korku oyunları.

"Geri dönüş yok," diye fısıldadı Evie. "Kim olduğumu biliyorlar. Zaten beni yok etmeye çalışıyorlar. Buna izin veremem." "Buna izin veremeyiz, meleğim," diye fısıldadım. "*Biz*."

O başını salladı. "Elbette."

Bizim bir takım olduğumuza dair verdiği küçük güvence beni tatmin etmedi. Evie gölgelerini kullanmaya, daha önce kendine hiç izin vermediği şekillerde büyüsünü kullanmaya yeni başlamıştı. Hâlâ çok gençti. Öğrenmesi ve büyümesi gereken çok şey vardı ve bu alemin neredeyse bin yıldır gördüğü en büyük savaşın merkezinde olmayı kesinlikle hak etmiyordu.

Başının üstünü öperken çiçek kokulu şampuanının kokusunu içime çektim. Evie'nin tekrar kitap okumasını, bahçesindeki battaniyenin üzerine uzanıp, müstehcen bir fantastik roman okurken o sevimli ayaklarını sallamasını görmek istiyordum. Çiçek aranjmanları ve bitki çayları hazırlayıp, kendi dükkanında onları satarken, hayran müşterileriyle gülüp sohbet etmesini izlemek istiyordum.

Bu gerçeğe ulaşmanın tek yolu, kaçınılmaz olarak onun hayatını tehlikeye atacaktı şiddetse, bunu kabul etmeyi öğrenmem gerekiyordu.

İçimdeki en iyileşmemiş kısım, savaş bitene kadar onu tasmalı ve güvenli bir yerde tutmayı tercih etse bile.

"Neden şimdi?" diye sordu Phineas aniden, Komutan Lachlan'ın raporunu keserek.

Sürekli sert ve soğuk ifadesi, masadakilerin dikkatini üzerine çekti. Phineas, önemli bir şey söyleyeceği zaman, mümkün olduğunca az kelimeyle konuşurdu. Bu, konuşmalarını çok daha etkili hale getiriyordu.

"Eğer doğanlar bu gizli silahı bunca zamandır saklıyorsa, tüm yaz boyunca avladıkları kaos cadıları gibi, neden *şimdi* kullanıyorlar?"

Evie düşünürken bacağı gergin bir şekilde titriyordu. "Princeton'ın suikastından sonra zayıflığımızdan yararlanmayı umuyorlardı. Bu yüzden şehri o zaman ele geçirdiler."

Phineas'ın somurtkan ve sinirli bakışları gözünden kaçmadı. Açıkça, bu bariz açıklamadan ikna olmamıştı.

"Senin kim olduğunu nereden biliyorlar?" diye sordu.

Evie tereddüt etti. Yardım etmek için ağzımı açtım, ama o benden önce davrandı. Kalbi hızla çarparak, bu odadaki herkese en karanlık, en iyi sakladığı sırrını açıkladı.

"On yıl önce bir vampirin küçük kardeşime zarar verdiğini keşfettikten sonra, tüm cadı grubumu ve bir kutlama sırasında doğmuş birkaç kişiyi öldürdüm. Etherdale ormanında yarattığım patlama da aynı türden bir patlamaydı. Idris ile kaçmadan hemen önce, Lord Aster'a çocuk gelin olarak söz verilmişim."

İç çemberimiz bu gerçekleri bilmeliydi. Lord Aster'ın rolünden bahsedildiğinde dövmelerim yanmış olsa bile.

Evie derin bir nefes aldı. "Artık Aster sadece hayatta olduğumu değil, yıllar önce Isolde'de olanlardan da benim sorumlu olduğumu biliyor."

Harmony, Evie'ye şok ve şefkatle baktı, Blade'in gözleri yumuşadı, dövmeleri öfkeyle titriyordu.

Phineas, odadaki tek değişmeyen kişiydi. O acımasız bir canavardı, ama aynı zamanda klanın en etkili ve paha biçilmez gözüydü.

"Burada bir şeylerin eksik olduğunu söyleyebilirim, ama bu yetersiz kalır," dedi kısaca. Sonra sadece ağzını kapattı ve başka yere baktı, sanki bu konuşmayı bitirmiş ve daha fazla ayrıntıya girmek istemiyormuş gibi.

Huysuz, aksi yaratık. İç geçirdim. "Her zamanki gibi çok yardımcı oldun, Phineas. Neyse," dedim, Blade'in kıkırdamasını dinleyerek. "Bu yeni ayda, sıradaki tüm nitelikli adayları dönüştüreceğiz. Onları temel eğitime göndereceğiz, bu da büyük maskelerimizin düşmesiyle aynı zamana denk gelecek. Planları kesinleştireceğiz, malzeme toplamaya devam edeceğiz, propagandaya karşı koyacağız ve ittifakları güçlendireceğiz. Lordlar ve onların motivasyonları, taktikleri ve zayıflıkları hakkında mümkün olduğunca fazla bilgi toplarken, Born sistematik olarak yakalanacak veya katledilecek. İki ay içinde ayaklanıp Etherdale'i ele geçireceğiz. Ve Earle resmi olarak savaş ilan edecek."

Evie'nin kalbi şimdi deli gibi çarpıyordu, ama itiraz etmedi. Kimse etmedi. Sesimi düzgün, güçlü ve sakin tutmaya çalıştım. Mükemmeliyetçi beynim ana planımı analiz edip değişkenleri ince ayarlamaya başlamış olsa da.

Analiz ederken çok fazla şey aynı anda dönüyordu. Phineas'ın sözleri beni derinden etkilemişti, Evie'nin suyu kana çevirebilen ve bir binayı saniyeler içinde yok edebilen cadıyı bulacağına dair cesur açıklaması da durumu daha da kötüleştirmişti.

Bu, büyük olasılıkla Princeton'ın gözlerini kafatasından oyup, her bir uzvunu kazığa oturtan ve ağzını çılgın bir gülümsemeye dönüştüren cadıydı.

Aynı cadının Evie'yi alay edip gözlerinin *güzel olduğunu* söylediğini düşününce omurgam gerildi.

"Ah, Kylo," diye inledi Evie.

Kollarımda kıvranmaya başladı ve ben hemen onu sıkıca tutan ellerimi bıraktım. Ne kadar sıkı tuttuğumu fark etmemiştim.

"Üzgünüm, bebeğim," mırıldandım mırıldandım
kapatmak kulağına kulağına kulağına "Ben
saldırganlık sevimli saldırganlık ve kendi
gücümü unuttum."

Bana dik dik baktı, dudakları kıvrılırken ikna olmamış bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Evie'nin şiddeti ve savaşı kabul etmesine, hatta bunlara susamış olmasına hala alışmaya çalışıyordum. Ruhundaki karanlık, kanındaki korkuyu

ve bu, izlemesi büyüleyici bir dönüşümdü.

Blade ve masanın diğer ucundaki adamlar, kampüste bulunmamızın ayrıntılarını tartışıyorlardı.

Harmony, Evie ve benim birbirimize bakıştığımızı fark edince çenesini ellerinin arasına aldı. "Siz ikiniz çok tatlısınız! *Kalbim!*"

Phineas şiddetle gözlerini devirdi, sonra gölge büyüünün altına girip masadan ayrıldı. Kapının kendi kendine açılıp kapanmasını izlerken, Evie kıkırdamaya başladı.

Aynı derecede eğlenen Harmony'ye döndü. "Belki de sorunu budur. Phineas'ın bir sevgiliye ihtiyacı var."

Blade burnunu çektirdi ve masadaki diğerleri komik bir anı paylaşmak için bir an durdular.

Harmony başını salladı. "Kesinlikle haklısın. Ama neyden hoşlanır? Tahminlerin var mı?"

"Oh, o adam gördüğüm en itaatkar adam," dedi Lachlan, çekici, rahat bir gülümsemeyle.

Bu, benim dudaklarımdan bir kahkaha kopardı. "Katılıyorum. O, aşırı yüklenmiş zihnini nihayet sakinleştirmek için kendisinden daha korkutucu bir domine ihtiyacı var."

"Tam bir gimp kıyafeti," dedi Harmony. "Ayrıca insan mobilyası fetişi. Bu benim son cevabım." Ellerini kaldırdı ve koltuğuna yaslandı.

"Hayır, hayır, hayır." Brooks başını salladı. "O bastırılmış bir Daddy Dom. Sadece havlıyor, ısırıyor. Tüm o öfke ve melankolinin altında, sadece sevmek ve sevilmek isteyen büyük bir oyuncak ayı var."

Bütün oda bir an sessiz kaldı, sonra kahkahalar ve gülüşmeler patladı.

"Princeton bu sohbeti *çok sevecekti*," dedi Blade kahkahalar arasında.

Evie gülümsedi. Tüm bu sapkın konuşmalar karşısında yanakları sevimli bir şekilde kızardı. "Öyle."

Şimdiki zaman kullanımı midemi bulandırdı ve yüzümü yumuşattı. Bir an için, odadaki keder hafif ve bağlayıcıydı, hepimizin birlikte taşıdığı bir şeydi. Yaratıcımızdan bahsedildiğinde gülümsemeler kaybolmadı, sadece daha da genişledi.

"Princeton'a," dedi Lachlan, bir kadeh kan kaldırarak.

Sıcak cadı ışıkları yukarıda parıldıyordu. Oda güç ve beklentiyle doluydu. Doğanlar bizim aramızdaki bağı anlamıyordu. Asla da anlamayacaklardı.

Bizi asla ayıramayacaklardı.

Tıpkı bizim onları parçalamayacağımız gibi.

Sessizce izin istemek için Evie'ye baktım. O da başını sallayarak onayladı, gözleri titreyerek başını eğdi ve boğazını bana açtı.

"Princeton'a," diye tekrarladım.

Odadakiler kadehlerini tokuşturdu. Dudaklarım Evie'nin boynuna değdi, dişlerim derisini delmeden önce onu nazikçe öptüm.

EVIE

Gözlerim onun gözlerine kilitlendiği anda, ağlamayacağıma dair kararlılığım anında paramparça oldu. Hıçkırık kaçınılmazdı, göğsüm duygularla dolup taşıyordu.

Idris gözlerini devirdi.

Bu manzara beni eritti, anında gülümsedim. Kanepeden kalktı, ama yaklaşmadı.

"Bana gözlerini devirme, serseri. Seni son gördüğümde *ölmüştün*," diye homurdandım ve gözlerimi sildim.

O güldü. "Ve benim ölümümün kabul edilemez olduğunu tanrılara ilan etmek sana kalmış."

İkimiz de gülümsedik. Yaklaştım ve karşı koltuğa oturmaya karar verdim, Idris'in kanepeye uzanmasına izin verdim. Hâlâ yeraltındaydık, ama bu rahat köşe normal bir oturma odası gibi görünmek için mükemmel bir iş çıkarmıştı.

O gece kaçtığımızın yıldönümüydü, yaşadığımız travmanın doruk noktası. Kylo kapının yanında durdu, bizim anımıza müdahale etmemeye çalıştı. Idris artık çok daha dengeliydi, özellikle de beslendikten sonra. Kan almadıkça kontrolünü kaybetmesi olası değildi, kendi ailesinin yanında ise bu olasılık daha da azdı. Yine de, bu ilk ziyarette ikimiz de dikkatliydik.

Idris kafasını kaşıdı. "Özür dilerim, şey, bilirsin."

Yanakları utanç verici bir kırmızıya boyandı.

"Beni yemeye mi çalışıyorsun?" diye sordum, onun genelde *beni* kızdırdığı gibi onu kızdırmak için bu fırsatı sonuna kadar değerlendirdim. "Evet, bu şartlar altında oldukça nankörce bir davranıştı."

Idris somurtarak, "Bütün bu gücün başına vuracağını biliyordum," dedi. Beni geçip Kylo'ya baktı. "Bir canavar yarattın."

"Ben zaten bir canavardım." Gülümsedim. "Kylo sadece bana bunu hatırlattı." Kylo arkamdan kıkırdadı.

"Kabuslar mı?" diye nazikçe sordum.

Idris omuz silkti. "Dürüst olmak gerekirse, birkaç gün boyunca kim olduğumu hatırlamaya çalışmak beynimi sıfırladı. Rüyalarım artık her şeyden çok kanla ilgili," dedi utangaç bir şekilde. "Ve sonunda gücüm var. Amacım var. Bu, diğer şeylerle başa çıkmamı kolaylaştırıyor."

İkimiz de bilmece gibi ve belirsiz bir dille konuşmaya alışkındık. Ve bu kaçınma ikimize de zarar vermişti.

"Kaçmayı bıraktım," dedim.

O gülümsedi.

"Biliyorum."

Idris'in gözlerindeki gurur kalbimi ısıttı. Onu sonsuza dek kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hatırlayarak, tekrar ağlama isteğimi bastırdım.

"Şimdi bu konuyu konuşmak zorunda değiliz, ama bundan sonra çocukluğumuzla ilgili her şeyi benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Seni reddetmeyeceğim ya da kaçmayacağım. Olanların utanılacak ya da bastırılacak bir şey olduğunu hissettirdiğim için özür dilerim. Ben sadece bilmiyordum..."

"Biliyorum Evie," diye Idris nazikçe sözünü kesti. "Sen de bir çocuktun. Her zaman elinden geleni yaptın. Kendine bu kadar sert davranma, tamam mı?" Başımı salladım. "Tamam. Teşekkür ederim."

"Sonunda her şeyi konuşabiliriz," dedi, derin bir nefes aldıktan sonra bakışlarını yerden gözlerime çevirdi. "Ama önce, klanı nefret etmekten, onun en değerli üyelerinden biri haline gelene kadar *nasıl* bir yol izlediğini bilmek istiyorum. Kırk sekiz saat boyunca paranoyakça bir şekilde, bunun tamamen zihin kontrolü olduğuna ikna olmuştum."

"Keşke o yeteneğe sahip olsaydım," diye düşündü Kylo.

Ona vahşi bir bakış attım ama bu onu hiç korkutmadı. Kollarını kavuşturmuş, mavi gözleri her zamanki gibi yoğundu.

Idris, ona döndüğümde her zamanki düşünceli, sezgisel tavrıyla beni dikkatle izliyordu.

"Seni çok seviyorum, Idris," dedim.

"Bu çok açık."

Ağzını her açtığında, dişlerini görünce midem bulanıyordu.

"Ben de seni çok seviyorum Evie," dedi. "Ölmediğim için mutluyum."

Aptalca bir kahkaha dudaklarımdan döküldü, sonra son birkaç ayı genel hatlarıyla anlattım, hikayeyi aile üyelerinin kulaklarına uygun hale getirmek için birkaç bariz değişiklik yaptım.

Ona iyileşmemden, Princeton ve Hekate ile ve kendi içimde büyümemden bahsettim. Ayrıca Mena'nın kararını ve şimdi her zamankinden daha fazla onun için endişelenmekten kendimi alamadığımı da anlattım.

"Vay canına," dedi Idris. "Ben de birkaç haftadır zor bir dönem geçirdiğimi *sanıyordum*." Kylo'ya bakarken yumuşak kahverengi gözlerinde inanamama ifadesi belirdi. "Jacob'ı öldürdüğüne inanamıyorum."

Kızgın bir şekilde kollarımı kavuşturdum. "Evet, tek inanamayan sen değilsin."

Şaşırtıcı bir şekilde, o sadece güldü. Idris'in Jacob'ı hiç sevmediğini düşünürsek, belki de bu kadar şaşırtıcı olmamalıydı.

Sakinliğini yeniden kazandığında, bana bakarak devam etti. "Ve Maskeliler Tarikatı'nın liderini zehirli bir iğneyle mi bıçakladın?"

Idris'in kahkahası bulaşıcıydı ve gülümsememeye çalışan Kylo'ya bakmadan edemedim.

"Her iki taraf da hatalar yaptı," dedi Kylo başını sallayarak.

"O bir hata *değildi*," diye tersledim. "Sen batırdın, ben de o anda son derece makul görünen bir şekilde karşılık verdim."

"Gel otur," dedi Idris, Kylo'ya sırtarak. "Zaten sohbetin bir parçasısın."

Kylo başını salladı, yüzünde sevimli bir tereddüt belirdi, sonra yanımdaki yumuşak koltuğa oturdu.

"Mena'nın kararı beni şaşırtmadı," dedi Idris iç çekerek. "Onun korunmasından memnunum, ama doğanlar senin kim olduğunu öğrenirlerse onu bize ulaşmak için kullanacaklarından endişelenmeden edemiyorum."

"Biliyorum," dedim. "Ben de Mena'ya bunu söyledim, ama yine de fikrini değiştirmiyor ve onu suçlamıyorum. Orası onun evi. Riski biliyor ve bana, ne kadar imkansız olsa da, onun için kendimizi feda edemeyeceğimizi söyledi."

Idris başını salladı. "Seçme şansı olduğu için mutluyum. Tam olarak istediği gibi yaşamayı hak ediyor."

"Sanki bunu senden çalmışım gibi hissediyor musun?" diye yumuşak bir sesle sordum.

Idris parmağını salladı. "Kendini cezalandırmak için daha fazla malzeme aramaya kalkma. Kolay olmadı, ama *buradayım*. *Senin* sayende." Bakışları sert ve vampirliğin onun tavırlarında yarattığı belirgin farkı görebiliyordum: ölümcül güç, kuvvet.

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Eski alışkanlıklar." Yeşil gömleğinin kolunun altından dövmelelerinden biri görünüyordu. "Gölgelerini kullanmak nasıl bir şey? Yeni büyü keşiflerin var mı?"

Bunun üzerine Idris geniş bir gülümsemeyle, "Harika gidiyor. Henüz tüm büyülerim ortaya çıkmadı, ama umurumda bile değil. Hız ve güç tek başına bile *en iyisi*. Kan dökme arzusunda kaydettiğim ilerlemenin çoğu, kelimenin tam anlamıyla her zaman savaşabilmek istememden kaynaklanıyor." Dedi. Bir süre durdu. "Ve tabii ki seni görmek istediğim için, Evie..."

Kylo güldü, ben de gülümsemeyi bastırdım. Oda birdenbire çok fazla erkeksi enerjiyle doldu.

Kylo, yargılayıcı ifademi fark edince kaşlarını kaldırdı. "Ona gerçekten kafasının kesildiğini söylemeyecek misin?"

Gölgelerimden biri, onun yan tarafına dirsek gibi vurmak için fırladı, ama onun gölgesi hızlı bir şekilde yönünü değiştirip onu etkisiz hale getirdi.

Idris'in gözleri büyüdü ve bakışlarını gölgemden yavaşça ayırdı. "Ne?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Yani... Whitfield'ları öldürdüm çünkü onlar *seni* öldürdüler." Omuz silktim. "Kafasının kesilmesi bir kazaydı," diye ekledim hemen.

Idris'in ağzı açık kaldı. Kylo'ya baktı. "Dediğim gibi, bir *canavar*."

Son on yıldır beslediğim içgüdüsel utanç duygusu kayboldu ve o anda, en çok sevdiğim insanlar tarafından tüm benliğimle görülmüş olmaktan sadece minnettarlık duyuyordum.

"En *sevimli* küçük canavar," dedi Kylo, sandalyeye yaslanarak bana hayranlıkla bakarken.

"İğrenç," dedi Idris. "Sanırım kan dökme arzusuna kapılıyorum," dedi düz bir sesle, dudakları ince bir çizgi halinde. "Siz ikiniz gitseniz iyi olur."

"Buna alışsan iyi olur," dedi Kylo yavaşça. "Evie'ye sonsuza kadar mide bulandırıcı bir şekilde aşık olmayı planlıyorum. O, mızızızlanan çocuk gibi adamı öldürdüğüm için beni affetsin ya da affetmesin."

Idris bana gözlerini kısarak baktı. "Evie rol yapmada berbat. Ne derse desin, beni affettiği çok açık."

"Hiçbir şey bilmiyorsun!" diye homurdandım.

Kylo güldü. "O sadece benim mümkün olduğunca uzun süre ona yalvarıp yakarmasını istiyor. Sanki ona daha önce *hayır* diyebilmişim gibi."

"Siz ikiniz beni inanılmaz derecede yalnız hissettiriyorsunuz," diye mırıldandı Idris.

Bu, onun romantizmden bahsettiğini ilk kez duyduğum andı, çünkü genellikle bu konularda ketum ve gizli davranırdı.

"Gözüne çarpan bir vampir var mı?" diye sordum. Bir tutam saçımı parmağımın etrafında döndürdüm ve uçunu inceliyormuş gibi yaptım, kayıtsızmış gibi davranarak.

"Daha önce de söylediğim gibi, düşüncelerimin çoğu kan ve şiddet etrafında dönüyor." Diye iç geçirdi, yüz hatları yumuşadı. "Ama bu durum değişirse, ilk bilen sen olursun *herhalde*."

Yüzüm aydınlandı ve gülümsemeden edemedim.

Idris başka yere baktı. "Bunu söylediğime pişman oldum bile." Kylo güldü. "Artık çok geç."

Dün kampüste olanları ve kapımızın eşiğindeki savaşın gerçekliğini tartışırken, konuşma her türlü duyguyu içeren bir şekilde devam etti. Birbirimiz için duyduğumuz keder, öfke ve korkudan daha üstün olan şey sevgiydi — burada olmamızın, savaşmamızın nedeni.

Kaybedecek bu kadar çok şeyimizin olması bir ayrıcalıktı.

EVIE

Kylo'nun son birkaç haftadır sayısız romantik jestlerinden biri olarak benim için yarattığı yeni bahçemde ileri geri yürüyordum. Bu sabahı daha fazla zehir hazırlamak, dönüş ritüelini planlamak ve sunular ve dualarla ruhani müttefiklerimi güçlendirmekle geçirdim. Ne yazık ki, yeni vampir zehri yaratmak - doğası ve içeriği nedeniyle ona menekşe zehri adını verdim - zaman alıcı ve zahmetli bir süreçti. Klanın savaş için çaresizce ihtiyaç duyduğu bu zehir, seri üretime uygun bir potansiyele sahipti, ama bunun için daha fazla cadıya ihtiyacım vardı.

Kylo, Princeton'ın Etherdale'deki cadı topluluklarıyla iyi bağlantıları olduğunu söylemişti ve ben de bunun nedenini anlamaya başlamıştım. Güçlü bir kaos cadısı olsam da olmasam da, tüm bunları tek başıma yapamazdım.

Öğleden sonra Kylo'dan strateji ve savaş konusunda eğitim ve talimat aldık. Artık klanın belkemiği olduğum için savaşta rolümün ne olacağına hala karar vermemiştik. Rune'un Valentin için savaştığı yüzyıllar boyunca, klan dışındaki hiç kimsenin onların nasıl ve kim tarafından yaratıldıklarını bilmiyor olmasının bir nedeni vardı. Kaos cadılarını tamamen gizli tutup halkın gözünden uzak tutmuşlardı.

Doğmuş olanlar, Princeton'ın yerini aldığımı ya tamamen biliyorlardı ya da makul bir şekilde şüpheleniyorlardı ve bu beni büyük bir dezavantaja soktu. Vampirlerin hızına ve gücüne sahip olmadığımın bahsetmiyorum bile, bu da tüm büyülerimin en etkili olduğu yerin korunaklı bir alan ya da uzaktan olduğu anlamına geliyordu. Ama rolüm ne olursa olsun, kaçınılmaz olarak bir şekilde şiddete sürükleneceğimi biliyordum. Her şeye hazırlıklı olmalıydım.

Kylo açıkça benim savaşın yakınında olmamı istemiyordu, ama yine de bildiği her şeyi bana öğretti.

Çünkü o böyle bir adamdı.

Şimdi, adımlarımı hızlandırdım. Aşırı düşünen beynimi iyi bir şekilde kullandım. Çoğu karakter kusurunun doğru koşullar altında güçlü yönler olarak kullanılabileceğini öğreniyordum.

Gözümün köşesinde küçük bir ruh hareket etti, pembe bir gül çalısına tutunan bir ışık parıltısı.

"Şimdi olmaz, teşekkürler," diye fısıldadım.

Kylo bir bardak suyla ortaya çıktı. "Doğa ruhlarıyla mı konuşuyorsun, bebeğim?"

Başımı salladım ve o gülümsedi. Suyu kabul ettim, bir yudum içtikten sonra geri verdim ve parke taşlı yolda volta atmaya devam ettim.

Kylo, geniş vücudunu kaplayan kaslı, dövme kollarını kavuşturmuş olarak beni izliyordu. Güneş ışığı, kalın siyah saçlarındaki mavimsi tonları aydınlatıyordu.

Odaklanabilmek için onun güzelliğinden gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Princeton'ın cinayeti, doğuştan gelenlerin bir güç gösterisinden daha fazlasıydı bence," dedim sonunda. "Bunun acımasız, uğursuz bir ritüel olduğunu düşünüyorum."

Kylo'nun önünde durup ses tonumu yumuşattım. "O odayı ve Princeton'ın nasıl öldürüldüğüne dair tutulan tüm kayıtları incelemem gerekiyor."

Kylo başını salladı. "Tamam, meleğim. Gidelim." Yanağımı okşadıktan sonra beni kendine çekip alınıcı öptü.

Maskelerimizi takıp hızla seks zindanına doğru yürüdük. Gizli girişı kullanmak, gece karanlığının sağladığı avantajı yitirince, gün ışığında biraz komik görünüyordu.

Ancak içeri girdiğimizde, enerji değişimi hissedilebilirdi, giriş holü loş ve şehvetliydi.

Her iki nöbetçi grubu da tek kelime etmeden bizi geçirdi. Kylo elini benimkiyle birleştirdi, ben de onun elini sıktım.

İkimizin de yaklaşan dehşeti, o korkunç şekilde ters giden gecenin göğsümüzde bıraktığı travmatik ağırlığı hissettiğimizi biliyordum.

Akşamın bu erken saatlerinde içeride hala müşteriler vardı, ama enerji oldukça azalmıştı — ya da azalmıştı.

İç çamaşırı ve deri giysiler içinde olsalar bile, ilk odadaki çoğu insan sanki sadece takılıyormuş gibi görünüyordu. Bazıları sevişiyordu, diğerleri ise halı kaplı zeminde daha müstehcen bir şişe çevirmece oyunu oynuyordu.

Mena'nın dediği gibi, insanlar burada bir kaçış yolu bulmuş, yaklaşan şiddete rağmen orgazm, zevk ve kahkaha çalıyor gibiydiler.

Kylo'ya baktım. Maskesi, dudaklarını ortaya çıkarmak için çapraz olarak kesilmişti ve dudakları derin bir kaş çatma oluşturunuyordu. Kolunu öptüm ve ona daha sıkı sarıldım.

Bu cadıyı bulmamız gerekiyordu. Sadece Kylo'nun Princeton'ın intikamını alabilmesi için değil, aynı zamanda klanı rahatsız eden bariz, söylenmemiş gerçek yüzünden de.

Eğer doğanların yanında, bir tanrı gibi görünmek için yeterli güce sahip bir cadı varsa... Ravenia'nın hiçbir klanı hazırlıklı olmadığı bir savaşa gireceğimiz fikri...

Bu düşmanı ortadan kaldırmazsak, zaten zorlu olan devrimci yolumuzun, doğanları devirmek için neredeyse imkansız hale geleceğinden korkuyordum.

Böyle düşünmek istemiyordum. Kimse istemiyordu. Ama bu kim olursa olsun, dünyayı güçlerinin tarif edilemez ve sonsuz olduğuna ikna etmekte çok başarılıydı. Bugün Etherdale'in ana ticaret bölgesini istila eden fare salgını da bunun kanıtıydı.

Birisi, benim çok sevdiğim şehri yok etmeye kararlıydı.

"Yaraya tuz basmak diye buna denir," diye homurdandı Kylo, duvarların üzerinde asılı ya da raflara dağılmış, sapkın mobilyalar ve sayısız bağlama ve işkence aletleriyle dolu bir odaya girdiğimizde. "Etrafa baktığımda, burada sana işkence edebileceğim tüm o güzel yöntemleri hayal edemeyecek kadar travma geçiriyorum."

Şaşkınlık ve rahatlamayla boğuk bir kahkaha attım. Kylo bu korkunç karmaşada bile çarpık bir mizah anlayışı bulabilmişti.

Yavaşça bana doğru döndü, kafatası maskesi her zamanki gibi korkutucuydu. "Evet, yaratıcılığımın kurduğundan bahsedelim."

Koluna hafifçe vurdum. "Yaratıcılığın gayet iyi."

Ortasında bir kesik olan ve içinden bir tür alet görünen bir sandalyenin önünde durdu. Alet, yuvarlak deri

"Huh," dedi. "Belki de haklısın. Bu fikri sonra için saklayacağım."

"O nedir?" diye sordum. Yaklaştım ve deri aletin elektrikli bir büyüyle yapıldığını fark ettim. Dürüst olmak gerekirse, bu odadaki hiçbir şeye dokunmak istemiyordum, ama elimi uzatıp aletin üzerine getirdim.

Deri ampul sabit bir uğultuyla titremeye başladı. Geri sıçradım, kalbim hızla atıyordu. Kylo güldü.

"Ben buna prenses tahtı diyorum," dedi şiddetli titreşimlerin sesini bastırarak.

"Kullanmış mıydın?" Bakışlarım ölümcül, gölgelerim gözeneklerimden sızıyordu. "Hayır, bu soruya cevap verme."

Kylo'nun benden önce başka birini öpmüş olması beni çok kızdırdı. Benden seksen yaş büyük olması umurumda değildi. Geldiğimi bilmeli ve lanet olası bir beyefendi gibi beklemeliydi.

Kylo tekrar güldü ve ben sinirli bir şekilde parmaklarımı şıklatarak o şeyin fahişe gibi titremesini durdurdum. Amacı acı verici bir şekilde apaçık ortadaydı.

Ben kıvranıp onu uzaklaştırmaya çalışırken bile, Kylo beni kendine çekti. "Gördün mü? Benimle tanıştığında sinir bozucu bir kız arkadaşım olsaydı, onu da öldürürdün. Biz aynıyız, bebeğim. Bu yüzden kaderimizde birbirimize yazılmışız."

Bakışlarım kırıldı ve Kylo'nun eli hızla atan kalbimi buldu. "Küçük amcığın, seni bir sandalyeye bağlayıp, çığlık atıp durdurmam için yalvarana kadar defalarca boşalmanı sağlamam fikrine ilgi duymuyormuş gibi davranma..."

seni bir sandalyeye bağlayıp, çığlık atıp durmamı yalvarana kadar defalarca orgazm olmana zorlamam fikri ilgilendirmiyor gibi davranma..."

Her şeyi unuttum — neden burada olduğumuzu, çevredeki odalarda bulunan ölümlüleri ve vampirleri, yaklaşan savaşı. Uyluklarım birbirine yaklaştı; nefesim kesildi. Kylo'nun eli kalbimden ayrılmadı. Ben de elimi onun elinin üzerine koydum.

Boğazımı temizledim. "Dediğim gibi. *Yaratıcılığın* gayet iyi." Burnumu kırıştırdım. "Ayrıca, '*yaratıcılık*' kelimesini kullanmaya devam etmek istemiyorum."

"Haklısın." Kylo gülerek bir adım geri attı. "Hadi, ara bitti."

Onun sıcaklığının yokluğundan nefret ediyordum, bu yüzden hemen kolumu onun koluna doladım.

"Aferin kızım, bebeğim. Yakın dur," diye fısıldadı.

Midem kıpır kıpır oldu. Bu tarifsiz dehşetin yaşandığı yere yaklaştıkça, mizahımız ve şehvetimiz tamamen kurudu.

Kylo'nun dudaklarındaki ifade, ezici duygulardan klan liderinin sarsılmaz stoacılığına dönüşüyordu. Ben tüm bu süreç boyunca ona tutundum.

"Benimle birlikte içeri girmen gerekmez," dedim ona. Onu bu kadar korkunç bir şeyi yeniden yaşamaya zorlamak istemedim.

Artık zindanın arkasındaki özel koridorda yalnız kaldığımız için Kylo maskesini çıkardı, ben de onu takip ettim. Sanki teklifim anlaşılmamış gibi, kaşlarını inanmaz bir şekilde çatı.

"Ben sadece..."

"Sessiz ol, meleğim," dedi yumuşak bir sesle. "Karanlıkla birlikte yüzleşeceğiz. Her zaman."

Elim yine onun elini buldu. Lanetli odaya adım attık. Omurgamdan bir ürperti geçti. Hava belirgin şekilde daha soğuktu ve oda temizlenmiş ve bir ay geçmesine rağmen ölüm kokusu hala havada asılı kalmıştı.

Nefesimi tuttum, sanki bu, artan cadı duyularıma çarpan eterik girdilerin bombardımanına yardımcı olacakmış gibi. Kylo, aniden durduğumu fark etti. Yutkundu, derin mavi gözleri kederle dolarken bana güç veriyordu.

"İyi misin?"

Başımı salladım. Onun için de güçlü olacaktım.

Ciğerlerime hava doldurdum, yavaşça ve derin nefes aldım. Cadı ışıkları loştu, ben de onlara bizim için parlamalarını emrettim. Ayaklarım beni Princeton'ın çarmıha gerildiği duvara taşıdı.

Parmaklarım hala lekeli duvar kağıdına dokunduğu anda, uyarıcı bir büyü patlaması bana çarptı. Geriye kayarken nefesim kesildi, dengemi sağlamak için kollarımı salladım. Rüzgar dinince Kylo beni yakaladı.

Öfkeli kızgınlığım birdenbire korkumdan daha güçlü hale geldi. Pembe deri sırt çantamı omuzlarımdan indirdim ve kutsanmış tuz kavanozumu aldım

. Dişlerimi gıcırdatarak, başka birinin büyüünün gücüyle sinirlerim titreyerek, önce kapının önüne tuz serptim. Kylo'yu odanın ortasına nazikçe iterek, onun sessizce itaat etmesinden memnun oldum.

Etrafımıza bir daire şeklinde tuz serptim. Koruyucu ve arındırıcı otlardan oluşan bir demeti yaktım ve dumanın odaya yayılmasını sağladım.

Ben oturduğumda, Kylo da oturdu ve sanki koruyucu, sadık bir nöbetçi gibi çalışmamı izledi.

Enerji daha hafifti, zihnim yeniden berraklaşmıştı. Dudaklarımı kıvrarak duvara baktım.

"Kendini göster," diye emrettim, sesim kırbaçın sert çatırtısı gibiydi.

Yerden hayalet gibi bir sis sızdı. Kylo saçlarımı taradı. saçımı taradı.

İçinde sonraki sonraki göz açıp kapayıncaya kadar, göz sis at ileri ipeksi ipeksi sarmaşıklar koruyucu çemberimizden yüksek tiz bir çığlık atarak sekerek. Ben irkildim, başımın arkası Kylo'nun göğsüne çarptı.

"Mükemmel öngörü, bebeğim," dedi.

Başımı salladım, bakışlarım hala duvara sabitlenmiş halde bekliyordum.

Direnişle karşılaşmam beni şaşırtmadı. Bu sadece zaten bildiğim şeyi doğruladı. Ve duvardan soluk semboller belirmeye başladığında —sadece benim görebildiğim beyaz kireçli boya— haklı olduğumun verdiği tatmin, baktıkça artan ağır korku karşısında sönük kaldı.

Mühürler, Princeton'ın uzuvlarının saplandığı yerlerin etrafında bir düzen içindeydi. Tanınabilir değillerdi, büyük olasılıkla bir kaos cadısının orijinal yaratımlarıydı.

Yine de, olan bitenin bağlamında cevap bana açık görünüyordu. Bu kaos cadısının gücünü ancak son zamanlarda kullanmasının nedeni, Princeton'ın gözlerinin kaybolmasının ve özenle planlanmış ölümünün amacı.

"Biliyordum lan," diye tısladım.

"Ne oldu, bebeğim?" Kylo'nun nefes alıştı titriyordu, ama sırtımı yatıştırıcı dairesel hareketlerle ovmaya devam etti.

Öfkeli gözyaşları gözlerimi ıslattı. Öfke, tanıdık bir sıcaklıkla omurgamdan aşağı yukarı yayıldı.

Ayağa fırladım ve tüm gücümle bağırdım, kollarımı genişçe açtım, bir elimde Hekate'nin küçük anahtar totemi, diğer elimde ise yanan ot demeti vardı. *"Defolun bu odadan!"*

Sis çoğaldı ve son bir ölüm yürüyüşünde çığlık attı. Gölgelerim çemberi kırdı, soluk dumanı bastırdı ve geldiği yere geri sürdü. Oda birkaç saniye karardıktan sonra tamamen aydınlandı.

Ölüm kokusu dağıldı. Hava sessiz ve durgundu. Cadı ışıkları tekrar sıcak sükunetlerine döndü.

Bir an başım döndü, nefesimi toparlarken Kylo'ya yaslandım. Yavaşça ona döndüm.

"Bu, ölüm cadısının işi, özel bir kaos büyüsydü," diye açıkladım. "Güçlü varlıkları ritüel bir şekilde öldürerek güç elde ediyorlar. Gördüğümüz şey onların kendi güçleri değil. Çalınan bir güç."

Kylo, bu adaletsizliğin ciddiyetini bir araya getirerek öfkemin aynası oldu. Onlar sadece Princeton'ın hayatını almamışlardı, aynı zamanda onun cesedinden ve ruhundan pis bir akbaba gibi faydalanmışlardı.

"Belki Lillian ya da yeraltı dünyasının diğer varlıkları da bu işe karışmıştır. Önemli değil. Bu cadı, muhtemelen kendi kontrolü dışındaki güçlerle kurbanlar sunuyor ve anlaşmalar yapıyor, ve Princeton onları daha önce hiç ulaşamadıkları seviyelere fırlattı."

"En eski arkadaşım, birisi tanrı gibi davranıp şehri eziyet etmek için yeterince güç istediği için öldü," diye tısladı Kylo. Zemin sallanırken, kanayan gölgeyle başını salladı. "Ve şimdi ruhu öbür dünyada bile huzur bulamıyor, çünkü ölümü, onun inşa ettiği, inandığı ve kendini adadığı her şeye saldırmak için kullanılıyor."

Kylo'nun patlama dürtüsüyle mücadele etmesini izledim, dudakları tiksinti dolu bir alaycı gülümsemeyle.

"Neredeyse bir asır boyunca devasa bir yeraltı şehri inşa edebilir, doğuştan gelen elitleri dikkatlice öldürebilir, kölelik ticaretinden ve anlamsız cinayetlerden ölümlüleri kurtarıp koruyabiliriz. Seksen yıllık eğitim, direniş, topluluk oluşturma ve kimsenin bilemeyeceği kadar fazla *kısıtlama*... Ama savaştığımız kötülük

savaştığımız kötölük, *canları istediği için* hafta içi bir öğleden sonra birkaç yüz masum insanı öldürebilir, bunu yapmak için *bizim lanet gücümüzü* kullanarak."

Kylo'nun dövmeleeri titredi, yumrukları sıkıldı. Çenesindeki kaslar gerilince gözlerini kapattı.

"Yaratmaktan çok yok etmek daha kolaydır," diye fısıldadım. Yumruklarından birine uzandım, anında kemiklerimi titreten büyüye karşı direndim. "Bu cadının yaptığı şey Princeton'ın mirası değil. Princeton onların bir parçası değil, sadece onun ölümü. Princeton *bizim* bir parçamız. O, sevdiğimiz bu şehirde, derimizdeki büyüde ve doğanlara karşı ve Ravenia'nın iyiliği için yapacağımız her harekette yaşamaya devam ediyor."

Onun şu anda bizimle birlikte olduğunu hissettim, omuzlarımıza nazikçe dokunan, yaramaz, bilge bir gülümsemeyle.

Kylo, sözlerim onu sardığında biraz rahatladı.

"Öfkeyi hisset," dedim. "Her damlasını kullanacağız."

"O pisliğin şu anda bana tam olarak söyleyeceği şey." Gözlerini açtı. Yumruğunu açıp benim elime koyduğum elime baktı.

Onun göğsüne yaslandım ve o beni sıkıca sarıp sarmaladı, hâlâ öfkeyle öfkeyle doluydu.

"Onu çok özlüyorum. Hiç bitmeyen bir acı gibi," dedi Kylo saçlarına fısıldadı.

Daha da yaklaştım, onun rahatlatıcı Kylo kokusunu içime çektim. "Çok üzgünüm, Kylo. Acı belki hiç tamamen geçmeyecek, ama zamanla hafifleyecek. Farklı olacak. Henüz çok taze. Keder, sevginin gölgesidir ve senin Princeton'a olan sevgin çok güçlüydü."

"Sevimli küçük canavarımın bilge bir yaşlı gibi konuşmasını seviyorum," diye fısıldadı, öfkesi ve kalp kırıklığı dalgaları yavaş yavaş yatışmaya başladı.

"Bazen öyle anlarım oluyor. Ya da belki Princeton beni ele geçirmiştir." "O öyle *istiyor*. Lanet olası sapık."

Burnumu kırıştırdım ve kıkırdadım. Geri çekilerek Kylo'nun yumuşak, koyu renkli saçlarını okşadım. O mavi gözler, sanki düşüyormuşum gibi midemi her zaman altüst ediyordu.

"İlk savaştan önce o cadıyı ortadan kaldırmalıyız," dedim.

Kylo iç geçirdi. "Öyle yapacağız. Ama bu gece ikimizin de dinlenmeye ihtiyacı var. Haftalardır durmaksızın çalışıyoruz ve bir süre bu lüksümüz olmayabilir." Şakağıma öptü. "Bugün *senin* sayende büyük ilerleme kaydettik."

"Bu küçük bir ilk adım," dedim omuz silkerek.

"Güzel zihnini ve büyüğü küçümsemeyi bırak yoksa seni bu odalardan birine götürüp o mükemmel kışını kızartırım."

Sırıttım. "Ve geri döndük."

KYLO

"Ya fark edilirse?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Heyecan verici, değil mi?" Evie'nin geniş gri gözleri kısıldı.

Bir zamanlar canlı ve enerjik üniversite öğrencileri, uzun süredir burada yaşayanlar ve dükkanlara ve restoranlara girip çıkan tüccarlarla dolu olan parke taşlı bir caddede yürüyorduk.

Şimdi ise sadece bir avuç insan dolaşıyordu. Havada bir ağırlık vardı ve birkaç dükkan tamamen kapatılmıştı.

"Ben insan kılığına girdim, sen de saçını koyulaştırdın. Herkes senin kim olduğunu hemen anlamayacak, bebeğim. Anlayabilecek tek kişi Lord Aster ve onu görürsek, ikinci kez kendimi tutamayacağım."

"Ben de," diye homurdandı.

"Saklanmayacağız, meleğim. Kimse beni, senin her zaman hak ettiğin şekilde seni şımartmaktan alıkoyamaz."

Bunun üzerine, temkinli iyi kızım çevremizi paranoyakça taramayı bıraktı. Yanakları en sevdiğim pembe tonuna büründü.

Ona o kadar aşıktım ki, bu saçma sapan bir durumdu.

Onu yakalayıp sokağın ortasında dudaklarını dudaklarımla ele geçirdiğimde, şaşkınlıktan yumuşak bir ses çıkardı. O benim akıl sağlığımı çaldığı gibi, ben de onun nefesini çaldım. Bu, hiç de adil bir takas gibi görünmüyordu.

Onu isteksizce bırakmadan önce dişlerimle alt dudağını çektim. Göğsünün yükselmesini

ve alçaldığını izlerken gülümsemem kaçınılmazdı. Göz bebekleri genişlemiş, özlemle doluydu.

"Güzel sarı saçlarını özledim," diye iç geçirdim, aldatıcı derecede koyu bir saç telini parmağımın etrafında döndürerek.

Evie güldü. "Daha otuz dakika bile geçmedi."

Başparmağımla onun şah damarını izledim. "Siktir. Yine sevimli saldırganlığım başlıyor."

Gözlerini devirdi.

Boğazını sıktım. "Bana sana bağımlı olmamı sağlayan sensin. Hatta bunu teşvik eden de sensin."

Titredi, nefes alışı yavaşladıkça uyarılması hissedilebilir hale geldi. Elimi boğazına her koyduğumda Evie'nin sadece rahatlamasını seviyordum.

"Aferin kızım."

Onu bıraktım ve o da benim kadar üzgün görünüyordu. Onu yaz boyunca ona sayısız hediye aldığım en sevdiğim giyim mağazalarından birine götürdüm.

Dükkanın sahibi, sıcak kahverengi tenli, ince şekilli siyah bıyıklı kısa boylu bir adamdı ve bizi gördüğü anda yüzü aydınlandı.

"Aman Tanrım. Bu o mu?" Sevinçle ellerini çırpı.

Evie hareketsiz kaldı ve ben onu belinden tutarak dikkatlice ileriye doğru yönlendirdim.

Nolan'ın tahmin edilebilir coşkulu tepkisine gülümsedim. "Evet, bu benim kalbimi çalan cadı."

Nolan göğsünü tuttu, kaşlarını çattı ve dudaklarını bükerek "O *mükemmel*."

Evie şok olmuştu, yabancılardan kaçınması ve güvensiz, yaralı kalbi muhtemelen onu oradan uzaklaşmak istemesine neden oluyordu.

Onun utancından keyif aldım. Her zamanki gibi sikim sertleşti.

"Ağzımdan lafları çaldın," dedim.

Sıkılmış ve kronik olarak etkilenmemiş görünen bir adam, asmak veya sergilemek için eşyaları taşıyarak mağazanın arkasından zarif bir şekilde yürüdü.

Evie'yi görmezden geldi, ama beni baştan aşağı süzdü. Kaşlarını kaldırdı ve başını salladı, sanki benim görünüşümü onaylıyormuş gibi. Sonra tek kelime etmeden işine geri döndü.

Bunun üzerine Evie sonunda küçük bir kıkırdama patlattı.

"Gelin, gelin," dedi Nolan. "İkinizin de bayılacağı yeni parçalarım var. Onları sizin için saklıyordum."

"Yani tüm bu alışverişi gerçekten benim için mi yaptın?" diye sordu Evie, Nolan'ın hızlı adımlarıyla dükkânın arkasına doğru ilerlerken gözlerini kocaman açarak.

"Tabii ki ben yaptım. *Adamlarımın* senin için alışveriş yaptığını mı sandın?"

Yüzünde düşünceli bir ifade vardı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Hayır, bu sana yakışmaz. Her bir hediye senin seçtiğini hiç hayal etmemiştim."

Gözleri duygu dolu doldu ve bir an için Evie, ilk tanıştığım korkmuş, kararsız kızdı. Büyük jestlerin ve romantizmin sonsuza kadar bir fantezi olarak kalacağına inanan kız.

"O olağanüstü bir zevke sahip, hayatım," dedi Nolan, başını sallayarak.

Evie gülümsedi. "Her konuda," diye onayladı. "Biraz saçma."

Beni çok insan ve saf hissettirdi. Dilim onun gizli derinliklerinin tadını çıkarırken, o güzelim boğazını tekrar kavramak istedim.

Nolan, bizim için asmak üzere arka odadan parçaları getirmeye başladı. Bizi, uzun aynalar ve oturma alanı bulunan, zevkli ve aydınlık bir alanda bıraktı.

Uzak duvardaki sanat eserlerinden birine hayranlıkla baktım, onun belirsiz bir şekilde tanıdık gelmesini anlamaya çalışarak. Ben soyut sanatı incelerken, Evie beni inceliyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye ona yumuşak bir sesle sordum.

Gözlerini benden ayırıp resme çevirdi. Tuval, sıcak şeftali rengi turuncu ile parlıyordu, bir uçuşun üzerinde mükemmel bir şekilde yakalanmış bir gün batımı. Uçuşun kenarında, yapıyı saran ve taştaki çatlaklardan sızan, karmaşık bir şekilde boyanmış sarmaşıklerle kaplı, çökmekte olan bir kemer vardı.

"Çok güzel," dedi. "Çok Helianik." "Sence dini bir resim mi?"

Evie başını salladı. "Öyle."

"Haklısın," dedi Nolan arkamızdan. "Bir keşiş tarafından yapılmış." Gülümsedim ve Evie'nin başının yanına öpücük kondurdum.

Nolan, Evie için özel olarak tasarladığı her bir giysiyi heyecanla bize gösterdi. Evie, dikkatleri kendisinden ve kızaran yanaklarından uzaklaştırmak istercesine giysileri aşırı derecede övdü.

"Size biraz mahremiyet vereceğim, ama bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin," dedi Nolan göz kırparak.

Ona teşekkür ettim ve cebimden para çıkarmak için elimi uzattım.

Evie, Nolan'ın avucuna koyduğum ağır bozuk para cüzdanına hayretle baktı.

Ağzını hızla kapattı ve Nolan gittikten sonra konuştu. "Kylo..."

"Başlama bile, bebeğim," dedim ve belinden tuttum. "Hediyeler, romantizm, zaman, enerji... Her fırsatta, her şekilde şımartılmayı hak ediyorsun."

Ayrıca, bu benim kaynaklarımın bir damlasından bile azdı. Evie'yi krallığın en şanslı cadısı gibi hissettirmek için kendimi iflas ettirmeyeceğimden değil.

Gözleri parlıyordu. "Mükemmel olan sensin," dedi, tedirgin bir şekilde eşsiz elbiselerin asılı olduğu rafı izleyerek. "Bayılacağım."

"Elbette rahatsızsın, Evie. Hayatın boyunca insanlar seni küçümsemeye, temel empati ve saygıyı bile hak etmediğine ikna etmeye çalıştılar. Sanat enstalasyonunda sana söylediğim gibi, benim sevgime alışacaksın. Bir gün bu, nefes almak kadar kolay olacak."

Ayaklarını kaydırarak düşündü.

"Artık düşünme. Sana layık olduğun mükemmel küçük bebek gibi giydirmeme izin vererek karşılık verebilirsin."

"Hepsi bu mu?" diye sordu, sanki tüm bu sevgiyi hak etmek için bir yol bulmam için yalvarır gibi.

Dişlerimi yaladım, beni memnun etmek için bu kadar istekli olduğunu görünce sikim sertleşti. "Yalnız kaldığımızda başka ödeme yöntemleri de bulabiliriz, meleğim."

Parmaklarımla dairesel bir hareket yaptığımda, o kolayca itaat etti. Elbisesi ayaklarının etrafına yere düştüğü anda,

düşük bir inilti çıkarmadan edemedim. Mükemmel, dik kalçalarını sıktım, pantolonumun içindeki sikim seğirirken ona bastırdım.

Dudaklarım kulak kepçesini okşadı ve o titredi.

"Benim sevgimi kazanmana gerek yok, Evie," diye hatırlattım ona. "*Sen* benim ihtiyacım olan tek şeysin."

Nipelleri, ince beyaz sütyeninin altında sertleşmiş tepecikler gibiydi. Küçük amcığı en ufak bir dokunuşla bile sıırılsıklam olmuştu.

"Benim küçük bebeğim benim için yaratılmış," diye övdüm ve raftan klasik Evie pembesi bir elbise aldım.

Evie'nin yumuşak gözleri ve yavaşlayan kalp atışları, onun zaten bir tür alt uzayda olduğunu, zihninin zevkle dolduğunu bana haber verdi.

Onu bu ruh haline sokmayı çok sevdim, sadece seksi olduğu için değil, aynı zamanda bunun ona ne kadar gerekli olduğunu bildiğim için. Evie, takıntılı ve endişeli zihninden kurtulmak için bir nefes almaya can atıyordu. Kendini bırakıp, geçmişteki otorite figürlerinin başaramadığı şekilde ona bakmamı ve onu korumamı güvenle bekliyordu.

Ve Evie'nin istediğı ve ihtiyaç duyduğu her şey olmak, bana büyük bir tatmin duygusu veriyordu.

Ona kalp şeklinde yakalı yumuşak pembe bir elbise giydirdim, o da cadıların küçük biblolarını ve topladığı otları veya çiçekleri taşımak için mükemmel olan gizli cepleri bulduğunda gülümsedi.

Onun bir kolunu kaldırdım ve Evie, dokunmamı bıraktıktan sonra kolunu havada tuttuğunda memnun oldum. Kolunu tekrar yanına indirdim ve diğer koluyla da aynı hareketi tekrarladım, onun seksi itaatinden zevk alıyordum.

Kendini gerçekten bir oyuncak bebek haline getirmeye izin veriyordu. Kanında güçlü bir heyecan vardı ve diş etlerimde dişlerim zonkluyordu.

"Aferin kızım," diye övdüm ve onu bu yeni rolüne daha da yönlendirdim.

Onu nazikçe aynaların önüne çektim, böylece ne kadar nefes kesici göründüğünü görebilsin. Sanki büyülenmiş olduğunu unutmuş gibi, koyu saçlarına kaşlarını çattı.

Ama elbiseye odaklanır odaklanmaz, yüzü birden aydınlandı. Bu bakış, tüm bunlara değdiğini hissettirdi.

Çocukken hep güzel elbiseler giymek istemişti, ancak annesi onu sıkıcı, muhafazakar siyah elbiseler giymeye zorlamıştı

Kaçışından sonra, yumuşak pastel renkler ve çiçek desenleri, karmaşık korseler ve dalgalı etekler tercih etmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Evie her zaman cesurca özgürlüğüne ulaşmaya çalışmıştı — güzel ruhu tam anlamıyla çiçek açmıştı.

Son elbise, alıştığından daha koyu renkteydi, ama gözleri hemen minnetle doldu. Derin mor renkteydi, Hekate'nin rengi, geniş kozmosun bir tonu. Ayrıca Evie'nin genellikle seçtiği elbiselerden daha açık saçık bir elbiseydi — yüksek bir yırtmaç, derin bir yaka ve vücut hatlarını vurgulayan bir kesim.

Boynuna altın yılan kolyeyi takarken, dudaklarım omurgasının ucuna değdiğinde titredi.

"Bunu akşam yemeğinde giyeceksin, bebeğim," dedim ve devam etmeden önce onun başını sallamasını bekledim. "Sonra dans etmeye gideceğiz. Ve eğer uslu durursan, yol boyunca birkaç sürpriz daha olabilir."

Dudaklarım bu kez omzuna değdi.

"Senin sikini emmem lazım," diye fısıldadı Evie. "*Lütfen*."

Dikleştım, gözlerim neredeyse kafatasımın arkasına kayıyordu. Omzumun üzerinden, bize mahremiyet tanındığından beri açılmayan kapalı kapıya baktım.

Omuz silktim ve pantolonumun fermuarını açtım. "Bu gece zaten yaramazlık yapıyoruz. Ne kadar ileri gidebileceğimizi görelim."

Mükemmel küçük bebeğimi dizlerinin üzerine çöktürdüm. "Ağzını aç. Gözlerini bana dik."

EVIE

İlk lokmamızı tattığımda, Kylo'nun güzel sikini tekrar emmek istedim.

Jacob beni güzel bir restorana götürdüğünde, bu hareket anlamsızdı, sıcaklıktan yoksundu. Romantik çabaları mekanikti, sadece bir listeyi tamamlamak için gerekli bir görev ya da zenginliğini ve nüfuzunu göstermek için bir yoldu. Eğer onun istediği gibi olsaydı, evde uzanıp onun iş planları hakkında konuşurken, onun şişirilmiş egosunu okşarken başka bir şey yapmazdık.

Kylo'nun beni götürdüğü yer gösterişli değildi. Küçük, rahat ve mum ışıklı, daha önce hiç duymadığım bir yerdi, sanki iyi saklanmış bir sır gibi. Garsonlar bize karşı bile nazik değildi, sadece homurdanarak ve mırıldanarak cevap veriyorlardı.

Ama yemekler?

"Aman Tanrım," diye inledim, geldiğimizden beri yirminci kez.

Kylo güldü. "Bunu dene," dedi. Bana, şimdiye kadar gördüğüm en hafif patates püresi üzerine bir çatal dolusu ahtapot koydu.

Ağzımı açtım. Yemek damak tadımla birleşir birleşmez, orgazm olurken çıkardığım sese benzer bir ses çıkardım.

Kylo'nun gözleri karardı. "Siktir, Evie," diye tısladı. "Davranışların hakkında ne demiştin?"

Bir yudum su içtim ve kirpiklerimi kırptım. "Bu gece bunu yapmayacağımızı mı?"

Kylo da yedi, ama benim kadar çok değil. Vampirler, insan yemeğinin tadını korumak için çaba sarf ettiklerinde, bu eylemi hala zevkle yapıyorlardı. Ama hayatta kalmak için yemeğe ihtiyaçları yoktu.

Bu eşitsizliği umursamıyordum. Gerekirse Kylo'nun avuçlarından bu mutfak şaheserlerini minnetle yedim. Eminim o da bundan hoşlanırdı.

"Buna ne dersin?" diye sordu Kylo, şimdiye kadar fark etmediğim yanıımızdaki tabloyu işaret ederek.

Kylo'nun bana yedirdiği çılgın yemek çeşitlerine çok fazla odaklanmışım.

"Vay canına," diye mırııldandım, karanlık ve umutsuzluğun fırça darbeleriyle dolu tabloyu inceleyerek. Gözlerimi kısarak baktım. Neredeyse opalimsi bir nitelikteki boya lekeleri tuvalin üzerine sıçramıştı. Parmağımı dokunmamaya dikkat ederek tuvalin üzerinde gezdirdim. "Kafa karıştırıcı, karanlık bir dünyada küçük ışık ve anlam patlamaları gibi."

"Bir keresinde galeride sanatçıyla tanıştım. Bunun bir otoportre olduğunu söyledi," dedi Kylo. "Şimdi ne görüyorsun?"

Bu yeni bilgiyi esere uyguladım, kaşlarımı çattım.

"Bir vampir," dedim. "Sol üst köşedeki siluet neredeyse bir ağacın dalında sallanan bir salıncak gibi görünüyor, nostaljiyi ya da masumiyetin kaybını temsil ediyor olabilir. Ortadaki katı bloklar ise duvarlar, bir bariyer olabilir. Sanırım kendi kendine koyduğu bir bariyer. Belki de dönüştürölmenin acısıyla boğuşan biri?"

Kylo gülümsedi. "O doğdu."

Ağzım açık kaldı, başımı ona doğru çevirip inanamadan baktım. "Gerçekten mi?"

O başını salladı. "O, türünün son temsilcilerinden biriydi. Yaklaşık bir asır önce Etherdale'de moda olan gizemli, tuhaf bir sanat akımıydı. Küçük bir akımdı ve taraftarları, çoğu kendi türleri tarafından öldürölene kadar zulüm gördü ve avlandı. Sanatları aracılığıyla neyi savunduklarını ve neyi araştırdıklarını tahmin edebilir misin?"

Resme geri döndüm — unutulmaz karanlık, sonsuza dek ulaşılamayan ışık. Şaşırtıcı bir duygu uyandı içimde, sempatiye benzer bir duygu.

"İnsanlık," dedim. "Kendi doğalarını reddetmeleri."

"Çok üzücü, değil mi?" dedi Kylo. "Yıldızları kıskanan çorak bir gece gökyüzü."

Bunu düşünürken ne hissettiğimi tam olarak bilmiyorum. Kelimelerle ifade edemeyecek kadar karmaşıktı.

"Sence gerçek miydi?" diye sordum.

"Hangi kısmı?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Hiçbir kısmı. Doğmuş olanlar hakkında sanki tek tipmişler gibi konuşuyoruz, ama burada derinliği ve karmaşıklığı olan, gerçekten *iyi* sanat eserleri yaratabilen biri var; kendi doğasını nefret edip insanlığı tercih eden bir vampir. Hepsi farklı düşünme ve davranma yeteneğine sahip mi? Değişebilirler mi?"

Kylo beni düşünceli, yalvaran gözlerle izledi. "Karışıma farklı sorular ekledin, melek," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bunun gerçek olduğuna inanıyorum. Her zaman, çoğu insanın gizlice bizi kıskandığını, ruhlarının derinliklerinde, psişik gölgelerinin mağaralarında söylediğim gibi. Onlar tek bir bütün değiller, ama elitleri nihai güç ve lüks konumlarında tutan uzun süredir var olan siyasi, sosyal ve dini yapılar nedeniyle tek bir bütün gibi davranıyorlar. Daha az güçlü olanlar, bir gün kendilerinin de güçlü bir lord olabileceği yanılışına kapılırlar ve olmasa bile, en azından hiyerarşinin en altında olan ölümlülerden daha iyi durumdadırlar. Kral Earle'nin imparatorluğunun her yönü, ölümlülerin daha iyisi için savaşmasını ve doğuştan olanların kendilerine öğretilenden farklı düşünmesini engellemek için tasarlanmıştı. Bazıları kaçınılmaz olarak bu sınırlardan kaçacaktır, senin gibi, melek. Belki de tohum bir sevgili, bir arkadaş, bir öğretmen tarafından ekilir. Belki de yıkıcı bir kitap, travmatik bir deneyim veya düşman tarafından yaratılmış bir sanat eseri.

Kylo'nun konuşmasını dinlemek, mum ışığının sıcaklığıyla aydınlanan tutkulu yüz hatlarını görmek, dini bir deneyim gibiydi.

"Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi? Sadece birkaç doğan acımasızlık yerine merhameti seçerse. Ve farklı düşünmeye başarlarsa, diğer doğanlar tarafından zulüm görür ve öldürülürler."

"Aynen öyle." Kylo bana bir kaşık daha risotto yedirdi.

"Başkalarının potansiyeline göre karar veremeyiz. Onları oldukları gibi kabul etmeliyiz, bize göstermeyi seçtikleri haliyle. Ölümlüler ile doğanlar arasında uyum içinde yaşadıkları dönemler olmuştur. Tıpkı ölümlülerin kendi aralarında savaştıkları, cadı ve şekil değiştiren sürülerinin birbirlerinin boğazına sarıldıkları dönemler olduğu gibi. Tarihin doğası budur. Bu, tekrarlanan bir döngüdür. Karanlık büyür, çürür ve kırılma noktasına ulaşır. Güç dengesi değişir. Yeni, eskisini geride bırakır." Resme tekrar baktım ve bu sefer öfke parıltıları gördüm.

"Sanırım sanatçı ihanete uğradığını hissetmiş. Dans eden figürler,

Sevgililerin kucaklaşması, ağaç salıncağı, duvarlar. O, bu deneyimlerden ve duygulardan mahrum bırakılmış, bunun yerine hiçbir şey hissetmemeyi öğretilmişti. Kardeşlerini, onu dünyadan nefret edecek şekilde yetiştirdikleri için nefret ediyordu.

Kylo'nun gözleri, midemi kıpır kıpır eden bir şekilde sıcak ve büyüleyiciydi. "Bu yüzden gözyaşların her zaman bir armağan olmuştur, meleğim. Dünya sana sahip olduğu için şanslı." Parmak eklemlerimi öptü. "Dans etmeye hazır mısın?"

Kötü bir dansçı olduğumu söylemek için ağzımı açtım, ama bunun yerine gülümsemeyi ve başımı sallamayı tercih ettim. Çünkü bunun önemi yoktu. Kylo ile birlikte olacaktım.

Ve o haklıydı. Bunların hiçbirini hafife almak istemiyordum.

Girdiğimiz kulüp ölümlüler tarafından işletiliyordu, canlı müzik ve büyüleyici bir teknoloji enstrümanların sesini heyecan verici ve büyüleyici bir şekilde yükseltip bozuyordu. Şarkıcı da aynı derecede büyüleyiciydi, şarkı sözleri doğuştan gelenleri ve temsil ettikleri her şeyi korkusuzca, yumuşak ve zengin bir öfkeyle saldırıyordu.

Kylo beni sıkıca tuttu, vücudumu hareket ettirip yönlendirdi. Oda doluydu. Meydan okuyan müziğin öncülüğünde senkronize hareket eden bedenlerin yarattığı enerji ve güç dalgası, farklı bir tür büyüydü, ama yine de güçlü bir ritüeldi.

Buradaki insanların çoğu ölümlüydü, ezici çoğunluğu insandı. Dövmem sadece birkaç kez tanınarak yandı.

Kylo bana sırtarak baktı, başımın arkasını kavrayarak gülümsememi yuttu. Sıcak ve uçuyor gibiydim, sinirlerim duyularla alevlenmişti. Havada, Kylo'nun dudaklarında ve herkesinkine çok yakın olan bedenimde devrimi tattım — birbirine bağlı kaderlerin oluşturduğu bir dokuma.

Celeste'nin arkadaşları beni kulüplere ve barlara sürüklediğinde, sık sık bunalmış ve kopuk hissedirdim, bedenime giremez, aşırı çalışan, korku dolu zihnimden çıkamazdım. Garip ve beceriksizdim, kimseyle ilişki kuramazdım.

Ama şimdi?

Kollarımı Kylo'nun boynuna doladım ve kalçalarımı serbestçe hareket ettirerek zeminden yükselen ritmi buldum. Ormanın zemini altındaki miselyum ağı gibi, bütünün bir parçasıydım.

Başkalarından farklı değildim ve bu bir rahatlamaydı.

Kulüpten çıktığımızda saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve umursamıyordum.

"Bir durak daha," dedi Kylo, elimi tutup beni caddeye doğru götürürken.

Bacaklarım titriyordu ve kulaklarım çınılıyordu. Dudaklarım gülümsemeye çekildi. Bu, başka bir zafer, iyileşmem ve büyümemin bir başka göstergesi gibi hissettirdi.

Bir grup doğan, uzaktan bir köşeyi dönerek gülerek ve yüksek sesle ve kibirli bir şekilde konuşurken, onların keyfimi kaçırmasına izin vermedim. Kylo durdu. Doğuları görüş alanımızdan uzaklaşırken beni kendine yaklaştırdı.

Yürümeye devam ettik ve vücudum kendi canlılığından büyük keyif alıyordu. Hangi caddede olduğumuzu anlamam normalden daha uzun sürdü.

Celeste'nin dükkanından Kylo'ya baktım.

O, çevremizi hızlıca bir kez daha kontrol etti. "Hadi."

Mağaza, yaklaştığımızda karanlıktı. "Kapalı," dedim, bariz olanı söyleyerek.

Kylo beni yine de içeriye götürdü ve içeriye birkaç adım attığımız anda, bir kadın bodrumdan başını çıkardı.

"Marietta!" diye bağırdım.

Gülümseyen dudaklarına parmağını götürdü. "Şşş." Bizi çağırmak için eliyle işaret yaptı.

Cadılık malzemelerinin çoğu çiçekler, bitkiler ve mütevazı çaylar, yağlar ve kremlerle değiştirilmişti. Kylo ve ben Marietta'yı merdivenlerden aşağı takip ederken kalbim sıkıştı.

Kapı arkamızda yavaşça kapandı ve bununla birlikte, belli ki bir tür ses yalıtım büyüğü de devreye girdi. Bir zamanlar sadece bir depo olan bodrum katı, artık sıcak cadı ışıkları altında konuşan ölümlülerle doluydu. Kanepeler ve sandalyeler duvarlara yaslanmış, kitap ve mum yığınları etrafa dağılmıştı.

"Evie!" diye bağırdı müşterilerimden biri. Amy, kısa süre önce kehanet güçleri gelişen genç bir cadıydı ve benim ürünlerime takıntılıydı. "Sonunda!"

Herkes bana doğru döndü. Celeste'nin ortak sahibi Marietta beni kucakladı. O bir insandı, ama odadaki çoğu kişi açıkça cadıydı.

Kylo, güçlü ve sessiz varlığıyla bana güç verdi. Cadı arkadaşlarım genellikle bana karşı nazik davranmazlardı ve ben de reddedilmekten kaçınmak için onlardan uzak durmayı öğrenmiştim. Ancak, geriye dönüp baktığımda, belki de onlara her zaman bir şans vermemiştim.

Travma, gerçekliğin üzerine bulanık bir mercek gibiydi.

"Merhaba," dedim, etrafa bakarak, biraz garip bir şekilde.

Sağımdaki bir grup cadı, ellerini birbirine kenetleyip başlarını eğmiş, meditasyon yapar gibi daire şeklinde oturuyordu. Bu manzara beni hüzünlendirdi, özlem gibi bir duygu uyandırdı. Başka bir grup tarot ve kehanet kartlarını birlikte okuyordu ve bir grup insan, birbirlerinin ellerini vurarak oynadıkları bir tür oyun oynuyordu.

"Direnişimizin küçük köşesine hoş geldin," dedi Marietta göz kırparak. "Seni daha önce davet etmek istedim, ama ortadan kayboldun ve bulunmak istemiyormuşsun gibi görünüyordu. Senin için endişelendim."

"Ben de," dedi Amy. "Geçen gün senin için bir mum yaktım ve güvenliğin için dua ettim."

Duygularımdan boğazım düğümlendi. "*Hepiniz* için endişelendiğim için uzak durdum," dedim. "Beni korudunuz, ben de bu iyiliğinize karşılık vermek zorundaydım. Benim yanımda güvende değildiniz."

İş arkadaşlarımdan biri olan Quill, gruptan ayrılıp bize sıcak bir selamla yaklaştı.

"Sonunda güzel peri büyüsünden *iyi şeylere* mi geçtik?" diye alaycı bir şekilde sordu, kaşlarını oynatarak.

Omuzlarım gevşedi. "Evet, Quill." O kadar çok bakışın ağırlığı altında gülümsemem tereddütlüydü. "Şu anda *iyi şeylere* bulaşıyoruz."

Quill'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi. Gülümsemesi geri döndü. "Harika."

Quill'in arkasından ince, soluk sarışın bir kadın yaklaştı. O, çemberde el ele tutuşan cadılardan biriydi. Kylo'ya başını salladı. "Kaybın için çok üzgünüz." Bakışları bana kaydı. "Ve senin için de. Geldiğine sevindim Evie. Hoş geldin."

Kylo'ya suçlayıcı bir bakış attım, bunun sadece düşünceli bir buluşma ve yeraltı partisi olmadığını fark ettim. Bu, Princeton'ın cadı bağlantılarına bir giriş niteliğindeydi.

Omuz silkti. "Ne diyebilirim ki? Önce işkoliktim," diye kulağıma fısıldadı. "Sana bağımlı hale gelmeden önce. Şimdi ise çoklu görev yapıyorum." Geri çekildi.

"Teşekkür ederim," dedim cadıya.

"Princeton'ı tanıyan siz ve diğer herkes için çok üzgünüz," diye ekledi Kylo nazikçe.

O başını salladı ve bana döndü. "Benim adım Gwendolyn. Gel, bize katıl," dedi ve başını çiçekli halının üzerinde oturan cadı grubuna doğru eğdi. "İsirmayız." Komplo kurar gibi gülümsedi ve renkli işlemeli tulumunun ceplerine ellerini soktu.

Döndü ve Kylo alçak bir kahkaha atarak beni öne itti.

Grup bana yer açtı ve ben de hızla her birinin yüzünü küçümseme ifadeleri için taradım. Kendimi bir yabancı gibi hissettim ve bu rahatsızlıktan tüylerim diken diken oldu. Kaçmak istedim.

Kimse bana acımasızca bakmıyordu. Sadece heyecan, merak ya da kendi gerginlikleri vardı. Bodrumun diğer bölümlerinden daha fazla cadı bize doğru akın ederek çembere katıldı. Amy de onlardan biriydi, uzun siyah kaküllerini kulaklarının arkasına sıkıştırarak bana gülümsedi.

İlk başta, benden bir tür konuşma yapmamı beklediklerini sandım ve bu yabancılarla el ele tutuşma düşüncesiyle avuç içlerim terlemeye başlamıştı.

Bunun yerine, herkes Amy'ye odaklandı. Cadılar arkalarına yaslandılar, duruşları artık rahat ve gevşemişti. Birkaç tanesi heyecanla zıplıyordu. Bakışlarını takip ettim, artık kimsenin bana bakmadığını fark edince omuzlarım gevşedi.

"Tamam, işte buradalar," dedi Amy. Mavi gözleri fal taşı gibi açılmıştı; vücudu enerjiyle titriyordu. Küçük ipek kesecikten bir deste kartı nazikçe çıkardı. Kartları ters çevirip halının üzerine kaydırdı. Herkes öne eğildi, nefes kesici, yanardöner sanat eserini görmek için birbiriyle yarıştı.

Gözlerimi kısarak baktım. Bunlar tarot kartlarıydı, daha önce hiç görmediğim bir deste. Yorumlar muhteşemdi, okült sembollerle doluydu. Sadece klasik yorumları değil, Etherdale'den simgesel yerlerin de kartlara işlendiğini fark ettim.

"Aman Tanrım, Amy!" diye haykırdı bir erkek büyücü.

Herkes yaptıkları işi bırakıp bakmaya geldiğinde, odada hayret ve hayranlık dolu fısıltılar yükseldi.

"Bunları sen mi yaptın?" diye sordum.

Amy gülümsedi. "İlham mumun bana çok yardımcı oldu. Tahmin bile edemezsin."

Göğsüm yine duygularla doldu. Kartları daha yakından incelemek, Amy'nin her santimetresine ustaca çizdiği hikayeyi okumak istedim. Bazı kartlarda cadılar ve şekil değiştirenler resmedilmişken, diğerlerinde maskeler, dişler ve dövmeler gururla sergileniyordu. Kule kartının, yıldırım çarpmasıyla ölümüne düşen asilzade Kral Earle'nin kalesinin çizimi olduğunu fark ettiğimde, saf bir zevkle gülümsedim.

Amy'nin arkadaşları onun çalışmasını övdü. Tarot ve devrim hakkında birkaç sohbet başladı.

Etrafıma baktım. Birlikte büyü hakkında tartışıp büyü yapabildikleri için ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlardı. Kartlara bakışım geri döndüğünde, o tanıdık hüznün, ya da belki de yalnızlık, midemde kök saldı.

Adalet kartındaki figürü gördüğüm anda nefesim kesildi: mor pelerinli, kolunda yılan olan koyu saçlı tanrıça.

"Hekate," diye mırıldandım. "Onu tanıyor musun?"

Amy yılan kolyemi ve koyu mor elbisemi inceledi. Gözleri parladı.

Gwendolyn bana döndü. "Hepimiz tanıyoruz."

EVIE

Çevremdeki ölümlülerin konuşmalarını dinledikçe, onların ne kadar zeki, yaratıcı, nazik, esprili ve benzersiz olduklarını daha iyi anladım. Şakadan dedikoduya, entelektüel ve felsefi tartışmalara zarif bir şekilde geçiyorlardı ve sonra da saçmalıklarla bitiriyorlardı.

Ayrıca ne kadar çok ortak noktamız olduğunu da fark ettim.

Bir şekil değiştiren kadın şarap kadehini bir yudum aldı ve sonra şöyle dedi: "Eski sevgilim, kedim öldükten sonra iki hafta ortadan kaybolduğunu, çünkü *'şu anda kendi sorunlarıyla gerçekten çok stresli ve bunalmış'* olduğunu söyledi." Son kısmı dramatik bir şekilde parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, sızlanan bir erkek sesini taklit etti.

Birkaç kadın inledi ve gözlerini devirdi.

Neredeyse konuşacaktım, ama kendimi durdurdum, burada oturduğum çoğu zaman olduğu gibi. Sadece grubun geri kalanının duygularını yineledim, ayak uydururken uyum sağladığım için minnettardım.

Arada sırada odadaki Kylo'yu takip ettim ve her seferinde yeni insanlarla kaynaşan yeni bir yerde buldum. O kadar çekici ve dışa dönük biriydi ki.

Konuşma boyunca, Hekate'nin sadece bu cadı grubuna değil, aynı zamanda tüm alemdeki ölümlülere de görüldüğünü öğrendim. O, devrimin sembolüydü, Selena ve Helia gibi çağırılabilir bir varlıktı.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Gwendolyn sonunda. "Bu arada, ben cadı meclisinin baş rahibesiyim."

Bu başlığı görünce annemi düşünerek irkildim ve Gwendolyn bana şaşkın bir bakış attı.

"Üzgünüm," dedim. Neredeyse yalan söyleyecektim, tepkimi gizleyecektim ve bir maske takacaktım. Ama kendimi durdurdum. "Lillian'ın Hizmetkarları kültüne doğdum. Diğer cadılarla birlikte olmaya alışkın değilim. Çocukluğumdan beri bir cadı grubunun parçası olmadım ve bu..."

"Ağzında kötü bir tat bıraktı," dedi Gwendolyn, benim kadar alçak sesle konuşarak. Gözleri anlayışla parlıyordu. "Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm. Ayrılmakla inanılmaz derecede güçlüsün."

Gözlerimi kırptım. Dünya başıma yıkılmadı. Kimse konuşmayı kesip bana bakmadı. Belki birkaç kişi bizi duydu, ama bunu belli etmediler. Gwendolyn'in sıcaklığı azalmadı.

Ben tekrar konuşmadan Amy yanımıza oturdu.

"Plan mı yapıyoruz?" diye sırıttı.

Tereddüt ettim. "Kimseyi tehlikeye atmak istemiyorum."

Gwendolyn'in bakışları kararlıydı. "Zaten tehlikedeyiz, Evie. Ve burada toplanarak Bornların yeni yasalarını çiğniyoruz. *Zaten* savaşa hazırlanıyoruz."

Kylo'ya baktım, keşke bunu önceden konuşmuş olsaydık diye düşündüm. O piç, benim beklenti kaygısıyla uğraşmamam için bunu sürpriz olarak saklamıştı.

"Kylo'nun taraf değiştirdiğini biliyoruz," dedi Gwendolyn. "Burada hepimiz müttefikiz."

Ben de öyle düşünüyordum, ama bunu yüksek sesle söylemek beni rahatlattı. Marietta da bize katıldı ve Amy'nin yanına sıkıştı.

Derin bir nefes aldım ve Hekate'nin hepimiz için ustaca ördüğü kaderin yolunu net bir şekilde gördüm. "Marietta, tedarikçilerinden otları katkıda bulunmak konusunda ne kadar rahatsın?"

"Tamam," dedi Marietta hemen.

Tüylerim diken diken oldu. Dikleştım, çenemi bir santim kaldırdım.

Boğazımı temizledim. "Güzel. Sana malzemelerin listesini yazacağım," dedim, yeni bulduğum güç önceki tereddütlerimi geride bırakmıştı.

Marietta, Quill'in yaptığı gibi, sanki beni tanımıyor gibi bana baktı, ama şimdi gördüğü kişiden çok memnun kalmıştı.

"Ne biz yapıyoruz yapıyoruz?" Amy sordu, dudaklarını elleriniellerini

"Bir vampir zehiri," dedim. "Kan oniks gibi, ama daha güçlü ve daha uzun süreli. Adını menekşe zehiri koydum. Bu fikri, Hekate'ye adanmış bir kaos cadısının grimoirinde buldum."

Artık çevremizdeki insanların bizi dinlediğini biliyordum. Gözleri heyecanla parlıyordu, intikam için haklı bir açlıkla. Hekate, Adalet kartı olarak zihnimde olgunlaşmıştı.

"Bazı araç ve malzemelerin Hekate için kutsanması gerekecek, ki bunu elbette sadece onun adanmışları yapabilir."

"Tamam," dedi Gwendolyn, çarpık bir gülümsemeyle.

Kart oyunu oynayan genç insanlar grubu odanın diğer ucunda aniden kahkahalara boğuldu ve ben Idris'i düşündüm.

"Başka ne yapabiliriz ki? Biliyorsun, bütün bir cadı topluluğu ağımız var," diye ekledi Gwendolyn.

"Ve şekil değiştiren sürüler," diye ekledi bize berbat eski sevgilisinden bahseden kadın.

Gözümden utanç verici bir gözyaşı süzüldü ve Amy elimi tuttu. Elini tutmasına izin verdim ama bir açıklama yapmadım.

Onlara, reddedileceğime dair en ufak bir şüphe duymadan, on yıl boyunca kendimi ilişkilerden mahrum bıraktığımı nasıl açıklayabilirdim?

Ama yanılmıştım.

Yaşamın dünyasına geri dönmek için mücadele ederken aklımdan geçen düşünceyi hatırladım. O derin, karanlık çukurda, yukarıdaki güneş ışığına uzanıyordum.

Ölüm rahatlatıcıydı. Bana henüz yeterince sevgiyi tatmadığımı öğretti.

Yaşamak istiyorum, yalvardım. Boşa harcamayacağıma söz veriyorum. Yaşamak istiyorum!

Marietta, ağladığım için beni garip hissettirmek yerine bana sarıldı. Neler olacağını tartışmak için zaman ayırdıktan sonra, daha fazla şaklabanlık ve oyunlara çekildim ve Kylo da bize katıldı. Üzerimizde kara bir gölge dolaşsa da, birlikte normal olmanın tadını çıkarabildik. Uzun ve güzel bir nefes gibiydi.

Kylo ve ben nihayet yatağa girdiğimizde güneş batmıştı. Dans etmekten bacaklarım ağırlaşmış, midem lezzetli yemeklerle dolmuştu, zihnim Celeste'nin evindeki eğlence ve sohbetlerden hem yorgun hem de heyecanlıydı.

Kylo sırtımda yatıştırıcı daireler çizdi ve saçımı öptü. Konuşmadık. Kalplerimiz tek bir kalp gibi atarken uykuya daldık.

Sevildiğimi bilerek derin bir uykuya
daldım. Güvendeydim.
Kucaklanmış.

"İlk dönüşüne bir hafta kaldı," dedi Harmony. "Nasıl hissediyorsun?"

O, Kylo'nun yemek masasının bir tarafında Blade ile oturdu, Kylo ve ben ise diğer tarafında oturduk. Idris başı aldı. Idris bugün belirgin şekilde daha az gergindi ve nihayet yer üstüne çıkabildiği için minnettar görünüyordu.

Onun tavuklu sandviçiyle rahatça kan içtiğini görmek beni hala çok korkutuyordu.

"Hazır ama gergin," diye dürüstçe cevap verdim. "Yararlı olmak iyi hissettiriyor. Elde edebileceğimiz tüm sayılara ihtiyacımız olacak."

"Sen sadece yararlı olmaktan daha fazlasısın," dedi Harmony sıcak bir gülümsemeyle. "Idris, var mı..."

Giriş holünden bir kapı çalma sesi geldi ve Harmony'nin sorusunu kesti. Kylo ayağa kalkmadan önce elini sırtımda gezdirmeye devam etti.

Ön kapıdan gelen fısıltılı sesleri ayırt edemedim. Ama herkes, odada yankılanan gücün gürültüsünü hissedebiliyordu.

Kylo geri döndüğünde, gözleri öfkeyle doluydu, dudakları derin bir kaş çatışıyla büzülmüştü. Elinde, altın mum mührü olan beyaz bir zarf vardı.

Tereddüt ettikten sonra zarfı havaya kaldırdı ve ön yüzündeki zarif siyah yazıyı ortaya çıkardı. *Bana* hitaben yazılmış bir mektuptu.

"Mena'nın adresine teslim edildi," dedi Kylo.

"Kimden geldi?" diye sordum, kalbim çarpıyordu.

Mühür çoktan kırılmıştı. Kylo, ben umutla ona bakarken mektubu bana vermek için hiçbir hareket yapmadı.

Gölgeler ayaklarının etrafında dönüyordu, içlerinden biri yerden sürünerek bir sandalyenin ayağına dolanmıştı.

Tek düşünebildiğim, Idris'in dairesinde bırakılan mektuptu, doğanların Idris'i kaçırdığını söyleyen mektup. Idris'in cesedinin ilk hayalet gibi görüntüsüyle nefesim kesildi. Şimdi hayatta olan Idris'e bakarak kendimi sakinleştirdim.

"Gerilim yeter artık, tanrılar," dedi Idris, gözlerime bakarak. Yer titredi, ama Kylo mektubu bana vermeyi reddetti.

Zarfı masanın üzerine koydu ve tekrar oturdu. "Eğer ben Yüksek sesle okursam, Evie gibi davranıp hepinizin canını yanlışlıkla alacağımdan eminim," dedi kuru bir şekilde.

"Hey," dedim, ona sert bir bakış atarak. *Evie gibi davranmasını* hiç sevmedim.

Kylo espri yapma sınırını aşmıştı. Gölgesi şimdi ayak bileğime dolanmıştı.

Elim titriyordu, mektubu zarfından çıkardım.

Tüm masa bekleyerek bana bakarken, notu rekor hızla taradım.

Evelynn,

Hayatta olabileceğini öğrendiğim andan itibaren, aklımdan seni çıkaramadım. Güzelliğin, gizemlerin, cesur ruhun. Karanlık arzuların zayıf taliplileri uzaklaştırabilir, ama emin ol ki, sana söz verilen kocan kolay kolay korkmaz. Seni tanımak için can atıyorum. Bu Çarşamba akşamı Nighswander Malikanesi'nde akşam yemeğine katılmanı rica ediyorum. Sana zarar verilmeyecek ve istediğin zaman özgürce ayrılabilirsin. Söz veriyorum. Lillian'ın seçtiği ve senin muhteşem kaderinin gerçeğini sana göstermeme izin ver, sevgili kayıp gelinim.

Oh, ve eşlerinizi getirmeyin.

Sıcaklık ve merakla, Lord

Aster

Midem bulandı, öfke ve panik karışımı kanımı kaynatıyordu. Düşünmek zordu, beynim hızla savaş ya da kaç moduna geçmişti.

"O yarın," diye kendimi söylerken duydum. Sanki birdenbire masanın üzerinde süzülüyor gibiydim, artık kendi bedenimin bir parçası değildim.

"Hangi gün olduğu önemli değil," diye homurdandı Kylo.

"Biri bize gerisini anlatabilir *mi*?" diye tersledi Idris.

Kardeşimle göz göze geldik ve ortak travmamız mezarından yükseldi. Yüzünün rengi soldu. Masadan kalktı ve mektubu elimden kaptı.

Kelimeleri taradıktan sonra, Blade ve Harmony'nin okuması için geri attı. Idris koltuğuna çöktü. Ellerim titriyordu, zihnim net ve berrak kalmak için mücadele ederken kucağımda dinleniyordu.

Kylo elimi eline aldı. "Sesimi yükselttiğim için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Lütfen bana bak, meleğim."

Onun sert mavi gözlerine baktım. Yüzü artık sakindi, durgundu. Fırtınanın ortasında tutunacak bir çapa gibiydi.

"Güvendesin," dedi. "Ve bu değişmeyecek."

"Siktirip gidebilir," diye tısladı Idris. "Keşke diğerleriyle birlikte çürümüş olsaydı."

"Anlamıyorum," dedi Harmony. "Bu lordlar Evie'nin rolünün ne olduğunu düşünüyorlar? Aptal mı davranıyor, yoksa Evie'nin Princeton'un halefi olduğunu bilmiyor mu? Kendi konumları konusunda bu kadar kibirli mi?"

"Önemli değil," dedi Kylo, öfkesine karşı direnerek.

Görünmez bir tahtadaki parçalar yer değiştirdi ve önümde yeni bir yol belirdi.

Elimi Kylo'nun elini daha sıkı kavradım.

"Bence önemli." Derin bir nefes aldım, kendi sezgilerimi aramaya başladım, Kylo'nun otoriter kesinliğine kapılma içgüdüsünü görmezden geldim. "Çalınmış olsun ya da olmasın, o cadının gücü yıkıcı. Ve onlar açıkça doğanların tarafındalar. Lord Conrad ve Lord Aster, saldırıdan hemen sonra, dönüşenlerin nasıl tepki vereceğini görmek için oradaydılar. Belki de *kimin* ortaya çıkacağını görmek için."

Kylo'nun bakışları kafamın yan tarafına saplanmıştı, ben ise ona bakmamak için çabalarken.

Onun yerine Idris'i inceledim. O cadı hala hayattayken onun doğuştan olanlarla savaşmasını istemiyordum. Dönmüş olanların ya da ölümlü müttefiklerimizin hiçbirinin bunu yaşamasını istemiyordum. Dün gece tanıştığım herkesi öldürebilirlerdi — dans eden ölümlülerle dolu kulüp, Celeste'nin bodrumundaki gizli toplantı — anında.

"Evie..." dedi Idris, başını sallayarak.

"Doğumlular kötü, kurnaz ve manipülatif, ama yeminlerini bozan tipler değiller. Net bir yemin ettiklerinde, geleneği bozmazlar," diye devam ettim.

Kylo'nun kahkahası soğuk ve inanmazdı.

"Bu, cadıyı ortadan kaldırmak için ona yeterince yaklaşma fırsatım olabilir," dedim. "Ya da daha fazla bilgi toplama fırsatı."

Kylo'nun tekrar yüksek sesle bağırıp homurdanmasını bekledim. Yavaşça gözlerine baktım, öfkenin üst katmanının ardında nihayet korku belirmişti.

Bana bakarak, beni inceledi. "Evie, titriyorsun," diye fısıldadı.

"Hayır. Hayır, olamaz," diye tısladı Idris.

Evet, biraz titriyordum. Ne olmuş yani? Ayrıca *haklıyım*.

Harmony ve Blade birbirlerine baktılar, aralarında hiç konuşulmadan bir konuşma geçti.

Blade başını salladı. "Bu düşünülemez. Seni aslanın inine, korumasız ve seni bekleyenlere karşı kör olarak gönderemeyiz."

"Özellikle de birkaç saniye içinde bütün bir binayı yok eden bir cadıyı öldürmek için," diye ekledi Harmony. "Tanrı bilir nereden gelen vebaları ve iblis köpeklerini ortaya çıkaran bir cadıyı."

Kylo masadan kalkarken elimi bıraktı. "Onun iğrenç tekliflerini kabul etmeyeceğiz," diye tükürdü. Ham güç ve öfkeyle titreyerek masanın kenarını kavradı.

Ben de ayağa kalktım, kanımı kaynatan bir isyan kıvılcımıyla. Bir kez daha kimse beni dinlemiyor gibi hissettim. Gücümü, yeteneğimi ve sezgilerimi kaç kez kanıtlasam da, yine de kendimi dinlenilmeyen biri olarak buldum.

"Beni engellemeyeceğini söylemiştin," diye suçladım. "Her zaman kendi kararlarımı verebileceğimi söylemiştin."

"Ciddi olamazsın," dedi Kylo, dişlerini sıkarak. "Çocukken seni istismar etmek isteyen biri tarafından kurulan bir ölüm tuzağına

"

Harmony araya girdi, empati gücüyle odayı sıcaklık notalarıyla yatıştırdı. "O *bizim için* savaşıyor, Kylo. Doğru bir hareket olmayabilir, ama Evie *bizim için* cesurca yapmayı teklif ettiği bir hareket."

Harmony'ye minnetle baktım, boğazımdaki düğüm çözüldü.

Kylo kıpırdamadı. Oda karardı. Idris sadece başını salladı, gözlerinde geçmişimizin hayaletleri dolaşıyordu.

Kylo masanın kenarını tutan elini yavaşça gevşetti. Bana döndü, çenesi titriyor, kol damarları atıyordu.

"Hayır."

EVIE

Kylo'nun keskin *hayır* sesi havada yankılandı, ama ben bunu kabul etmedim. Kendi kararlarımı özgürce verebileceğime dair verdiği onca sözden sonra olmazdı. Dilimde acı bir tat vardı, kendi gölgelerim uyanıyordu.

"O mektubu *Mena*'ya gönderdiler," dedim, şimdi destek için kardeşime döndüm.

Idris başını salladı. "Evie, Mena'nın evinde kalma kararını temel olarak karar vermeyeceğimizi söylemiştik. Bu bir tehdit miydi? Belki. Ama orası senin bilinen tek ikamet yerin. Mena'nın orada olduğunu biliyorlar ve ona zarar vermediler. Koruyucu kalkanların bile tetiklenmedi."

"Bu da en azından iyi davranıyormuş gibi yaptıklarının bir başka kanıtı. Bu bir fırsat."

"Bunu bilemezsin," dedi Idris.

"Doğru. Ne düşündüklerini bilmiyoruz," dedim. Gittikçe güçleniyor, daha odaklanıyordum. "Benim de demek istediğim tam olarak bu."

Bu kadar çok insanın her gün hayatlarını riske atarak doğuştan gelen zulme direnmesi adil değildi, ama ben burada saklanıyordum.

"Cadının kim olduğunu bilmiyoruz, öyleyse Princeton'ın intikamını nasıl alabiliriz? Ya da savaş başlamadan onları nasıl ortadan kaldırabiliriz? Doğumluların bizim hakkımızda ne düşündüklerini ya da bir sonraki hamlelerinin ne olacağını bilmiyoruz. Etherdale acı çekiyor. Doğumlular işkence sırasında pek bir şey açıklamıyorlar. Beni açıkça hafife alıyorlar ve benim de savunmam yok değil. Bize cevapları bulmama izin verin. Kendimi savunmasız hale getirmek stratejik bir hamle — bu, benim hakkımda olası varsayımlarını zayıflatacak ve gardlarını düşürecektir. Planımı yapmama yardım ederseniz..."

Kylo bir adım geri attı, artık karanlıkta gizlenmişti.

"*Hayır.*" "Ama..."

"Evie, o adam hala senden *gelini olarak* bahsediyor. Klan içindeki rolün hakkında ne düşündüğü önemli değil, ne istediği çok açık. Onların köle ticaretinin nasıl işlediğini bilmiyor musun? Kaçırılan kızlar uyuşturulur, bazen büyülenir bile. O *seni* istiyor."

Kylo'nun kendi dürtülerine bu kadar direndiğini hiç görmemiştim. Şimdi görebiliyordum, gözlerindeki yaralanmışlık, tarihin tekerrür etmesinden duyduğu korku. Önce Aisling, sonra Princeton, şimdi de ben.

Onun beni teselli ettiği gibi ben de onu teselli etmek istedim. Ama aynı zamanda, sesimi duyurmak için hala mücadele ederken onun kontrolüne boyun eğmek de istemedim.

"Sen gider miydin?" diye sordum Kylo'ya. "Roller tersine dönseydi ve Princeton'ın intikamını alma fırsatın olsaydı, gider miydin?"

Kylo bir an için gözlerini kapattı. "Evie ile yalnız kalmam lazım."

Idris kollarını kavuşturdu. İlk başta Kylo'ya soru soracağını sandım, ama içini çekip Blade ve Harmony'nin yanına geçti. "Evie, artık hepinizin güçlü ve sert olduğunu biliyorum, ama lütfen bize ihtiyacımız olduğunu unutma. Sana ihtiyacım var."

Göğsümde bir öfke yükseldi. Cevap vermedim.

"Herkes sakinleştiğinde, alternatif stratejileri tartışabiliriz," dedi Blade, acımasız yüz hatlarında bir parça endişe belirirken Kylo'dan bana doğru baktı.

Beni yatıştırmaya çalışıyorlardı. Onlar odadan çıkarken ben hala konuşmadım.

Ön kapı kapanır kapanmaz, Kylo'ya odaklandım. Ben boyun eğmedim, o da boyun eğmedi. Karşılıklı pencerelerden gelen sıcak öğleden sonra ışığıyla aydınlanan yüzlerimizle birbirimize baktık.

Dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı, gözleri acımasız bir vampir gibi bakıyordu. Omuzları geriye doğru çekilmişti, oyulmuş vücudu her zamankinden daha fazla dengeli bir silaha benziyordu.

Dönüşme ya da kendimi küçültme dürtüsüne direndim. Avuç içlerim ısındı, güç içimden akarken omurgamdan yukarı aşağı bir karıncalanma hissi yayıldı.

"İyi bir dinleyici değilsin, bebeğim," diye fısıldadı.

Bu ses tonu anında midemi kıpır kıpır etti, bacaklarımla arasındaki boşluk bunu hemen fark etti.

Aldatıcıydı, soğukkanlı güven, kaygan bir zehir gibi kullanılan yumuşaklık.

"Sen de iyi bir dinleyici değilsin," diye tersledim.

Kylo sırtıttı, ama bu sırtıtlı gözlerindeki karanlıkla uyuşmuyordu. Göz bebekleri genişlediği anda içgüdülerim devreye girdi.

Beni kaçırdı. Antreden geçip ana salona girdik. Orada durdum, Kylo ile kovalamaca oynamak istemediğimi fark ettim. Bana söz verdiği gibi eşit muamele etmesini istiyordum.

Döndüm ve vampir hızıyla Kylo elini boğazıma doladı ve dişlerini gösterdi.

Keskin bir bakış attım ve bir büyü ile avucunu şok ettim. Beni bıraktı ve o soğuk gülümseme bir kez daha yüzüne yayıldı.

"Sakın deneme," diye tısladım. "Beni besleyip sikerek boyun eğdiremezsin."

O güldü, gölge çoktan uyluğuma kadar uzanmıştı. "Bahse girer misin?"

"*Yapmayacağına* söz vermiştin," diye suçladım onu.

Kylo'nun gülümsemesi yerini derin bir kaş çatmaya bıraktı. Parçalanmış, çığ görünüyordu. Sanki maskesini çıkarmış ve onu tamamen açığa çıkarmışım gibi. Gölge, onun için çoktan acımaya başlayan amıma ulaşmadan hemen önce durdu.

"Evet, sana açık tartışma, irade ve saygı sözü verdim. Ama sen benden, yüz farklı yaratıcı yolla tecavüze uğramana, kaçırılmana, öldürülmene veya zarar görmene izin vermemi istiyorsun."

Onun açık sözlü ifadesine irkildim.

Kylo'nun gözleri, gölgelerinden daha sıkı bir şekilde beni derinliklerinde tuttu. "Ve bu benden isteyemeyeceğin bir şey."

Başımı salladım. "Bunu istemiyorum. Kendimi koruyabileceğime inanmanı istiyorum. Tıpkı senin gibi kurnaz, güçlü ve kuvvetli olabileceğime inanmanı istiyorum."

Kylo belimi kavradı. "Bu sana olan inancım ile ilgili değil. Bu sana olan sevgimle ve doğuştan gelenlerin kötülük yapma kapasitesine olan inancım ile ilgili."

Onun ön kollarını kavradığımda öfkeli gözyaşları sonunda akmaya başladı. "Hissediyorum, Kylo."

Omurgamda kıvrılan keskin sezgi, içgüdülerimde derin bir bilgi, kaderimin benim için net bir yol çizdiği hissi.

"Bunu yapmam gerekiyor."

Kalçamdaki dövme zonkladı. Sonra yandı ve acıdan tısladım.

Elbisemi kaldırdım ve güçle dolu karmaşık tasarımı ortaya çıkardım. Açan çiçekler pembeydi ve açılmıştı, pirinç anahtardan bir ışık parlaması yansıyordu. Yılan kıvrılmış, bize bakıyordu.

Kylo beni daha sıkı tuttu, bakışları çıplak tenime sabitlenmişti. "Yeterince güçlüyüm."

Beni en yakın duvara itti. Çenesi titriyordu, siyah saçları alnına düşerken gözleri yüzümü tarıyordu. Elleri duvarın iki yanına dayandı ve uyluğu benim uyluğumun arasına sertçe girdi.

Nefesimi tuttum ve gözlerimi kapattım. "Yeterince güçlüyüm," diye tekrarladım.

Sayamayacağım kadar çok gölge üzerime çöktü, göğüslerimi dolaştı, sonra gövdemin, boğazımın ve hatta ağzımın etrafını sıktı.

"Ben *değilim*, melek," diye fısıldadı Kylo. "Ben yeterince güçlü *değilim*." "Seni seviyorum ve gidiyorum," dedim, ama sözlerim beni esir alan karanlık tarafından bozulmuştu.

Onları gizemli gölge bağımız aracılığıyla duyduğunu biliyordum. Cevap vermedi. Ve benim de söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Kylo bekledi, öfke ve kederle titreyerek.

Ben onun uyluğuna sürtünmeye başlayana kadar bekledi, gücümü teslim edip ona karanlığını istediği gibi serbest bırakması için izin verdim.

Bu fikrimi değiştirmeyecekti.

Gölgeleri beni serbest bıraktı, yerini elleri aldı. Beni sertçe okşamaya başladığında nefesim kesildi, parmaklarıyla meme ucumu yakaladı ve gözlerimin derinliklerine bakarak çekmeye başladı. Yine de bacağına sürtünmeye devam ettim, acı ve rahatsızlığı dindirmek için zevki kovalıyordum. Vücudumun her hücresi tam tersini yapmak isterken Kylo'yu memnun etmemenin verdiği rahatsızlık.

"Doğumdan sağ çıkacak kadar güçlü, ama bacağıma sürtünmeye direnemeyecek kadar çaresiz ve muhtaç, hmm?" Dudakları kıvrıldı, küçümsemesi ölümcül bir hal aldı. "Senin hakkında *düşünmeyi* ve hala nefes almayı nasıl cüret edebilir?"

Gölgeler Kylo'nun düşüncelerini fısıldadı, mektubun içeriği tekrar tekrar.

Senin düşüncelerinle boğulmuşum, duydum, Kylo beni duvara daha sertçe bastırırken ses kulağımı gıdıkladı.

Kylo'nun öpücüğü sert ve talepkardı, dudaklarımı morarttı.

Güzelliğin, gizemlerin, ateşli ruhun.

Ben acı içinde nefes alırken o alt dudağımı ısırdı. Ağzımda bakır tadı hissettim ve Kylo'nun dili, döktüğü kanın izini takip etti. Şimdi emiyordu ve gözlerim geriye devrildi, zehirli salyası kan dolaşıma giriyordu.

Söz verdiğin kocan.

Kylo'nun pantolonunda ıslak bir leke bıraktığımı biliyordum ve utançtan kızardığım anda Kylo kıkırdadı ve geri çekildi.

Cömert kader.

Yüzümü kavradı. "Evet, melek. Açgözlü küçük amcığınla bacağıma pislik yaptın."

Ben inledim ve o bana daha sert bastırdı.

Sevgili kayıp gelinim.

Kylo'nun kontrol ipi koptu. Bacağını geri çekti ve uzun parmaklarını içime soktu.

"Bu kedi kimin?" diye homurdandı, sesi öfkeyle titriyordu.

"Senin. Sonsuza kadar."

Kendi sözlerim dudaklarımdan titreyerek çıktı çünkü parmakları şimdi beni şiddetle sikiyordu, beni nefes nefese bırakıp duygu seline boğan bir noktaya doğru kıvrılıyordu.

"Her zamanki gibi acınacak derecede ıslak," dedi, sahte bir acıma ile benimle alay ederek. "Benim dağınık küçük oyuncağım olmayı ne kadar sevdiğini söyle bana."

"Seviyorum," diye bağırdım, orgazm çoktan beni parçalamak üzereydi.

Uçurumdan bir adım attığım anda, Kylo parmaklarını çekip çıkardı.

Ben ihanete uğramış, hayal kırıklığına uğramış bir çığlık atarak yere yığıldığımda, o sadece bana gülümsedi.

Kylo arkama uzandı, elbisemin kopçasını açtı ve tüm sızlanmalarımı görmezden gelerek onu üzerimden çıkardı.

Bir gölge bileklerimi sardı ve başımın üstüne çekti.

Beni orada çıplak ve çaresiz bırakmıştı, ben ise kıvranarak bacaklarımı birbirine sürtmeye çalışıyordum. Çaresizdim, orgazm giderek uzaklaşıyordu.

Başka bir gölge grubu bacaklarımı ayırdı ve yere sabitledi.

"Boşalmanı istemiyorum, melek," diye tısladı Kylo. "Öyleyse boşalmayacaksın. Anladın mı?"

Başımı salladım ve kıvranmayı bıraktım. Sesindeki soğukluk, içgüdüsel olarak onu memnun etme ihtiyacımı ve başımın belada olduğu hissini yarattığı dehşeti tetikledi.

Kylo yüzümdeki değişimi gördü ve hemen yumuşadı. "Kontrol kimde?"

"Sen," diye cevapladım.

Buna ihtiyacı vardı. Benim kadar buna ihtiyacı vardı, ikimiz de bu güç oyununda kendimizin en derin, yaralı kısımlarını iyileştiriyorduk.

"Aferin," diye övdü.

Gergin bir nefes verdim, onun onayı beni amaçlandığı gibi sakinleştirdi.

Ve bu yüzden Kylo'ya bu şekilde boyun eğdim, anlaşmazlık yaşadığımızda bile ona bu yetkiyi emanet ettim. Çünkü bana *asla* öfke veya kin beslemeyeceğini biliyordum. Seksi şiddet şeklinde olsa bile bana sevgi ve saygı ile davranacaktı.

Gözleri vücudumu taradı.

"Sen benimsin, melek," dedi. "Eğer birinin kaderindeki gelin varsa, o da benimdir."

Bana tepki verme şansı vermedi, ama bu sözleri duyunca amım içgüdüsel olarak hemen titremeye başladı.

Kylo meme uçlarımdan birini ağzına aldı ve emdi. Eridim, sinirlerim zevkle doldu.

Dişleri deldi. Çığlık attım. Keskin acı, aynı hızla ecstasy'ye dönüştü. Kylo, benden içmeden önce bedenime yatıştırıcı övgüler fısıldadı.

Bileklerimi bağlayan ipi çekmeyi bıraktım.

Kylo geri çekildi ve yarayı tamamen pıhtılaştırmadığını fark ettim. Kanım göğsümden aşağı damlarken sıcaktı.

Parmakları tekrar içime daldı ve yavaş, yatıştırıcı hareketlerle beni sakinleştirdi. Dişlerini ikinci göğsüme geçirdi ve ben hemen boşaldım.

Kylo beslenirken, ben onun etrafında kasılırken parmaklarını hala pompalıyordu.

Beni bıraktığında, dudakları kıpkırmızı lekelerle bana baktı.

"Yaramaz kız, melek. Sana boşalmanı istemediğimi söylemiştim."

"Elimde değildi," diye mırıldandım, güçsüz ve hala duvara bağlıydım.

Kylo dizlerinin üzerine çöktü, her iki göğsümden damlayan kan izlerini diliyle takip ederken uyluklarımı kavradı.

Yemeğiyle oynuyordu.

Ve bu beni onun büyüünün daha da derinliklerine sürükledi.

O dikleşti ve benim hırpalanmış dudağımı ağzına çekti, ben ona karşı titrerken inleyerek, sadece onun gölgeleri beni olduğum yerde sabit tutarken daha da yaklaşmaya çalıştı.

Aniden beni bıraktılar. Kylo beni omzuna attı. Dünyam baş aşağı döndü. Eli sertçe kışıma indi ve ben nefes nefese ve şaşkın bir şekilde çığlık attım.

"İtaatsiz küçük melekler cezalandırılır," diye azarladı.

Beni çalışma odalarından birine taşıdı, yukarıda loş bir cadı ışığı yanıp sönüyordu. Beni nereye koyduğunu göremiyordum. Çıplak kığım pürüzsüz ahşaba çarptı ve gölgeler hızla kollarımı kolçaklara, bacaklarımı sandalyenin ayaklarına bağladı.

Uyluklarımın arasında, deri ve şişkin bir şey çıkıntı yapıyordu. Aşağı baktım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Kylo arkama geçti. Konuşmadan önce eli ağzımı kapattı. Bir sihir kıvılcımı, büyü, sapkın cihazı tetikledi.

Yuvarlak başlık merkezime yaslanırken titreşimler yayıldı. Sarsıldım, ezici his karşısında kıvrandım.

Anlaşılmaz sesler dudaklarımdan dökülürken, gölgeler daha da yoğunlaştı. Hareket edemiyordum. Zaten çok fazla olan bu yoğunluktan uzaklaşamıyordum.

Kylo'nun eline ağladım.

"Şşş, bebeğim," diye yatıştırdı. "Uslu bir kız ol ve kabul et. Çok gelmek istiyordun, hatırladın mı?"

Yoğunluk, amımı ağrıtıyor ve sıcaklıkla dalgalandırıyordu. Kaderime ne kadar boyun eğersen, titreşimlerin dayanılmazlıktan zevk vericiye dönüşmesi o kadar kolay oluyordu. Kylo'nun avucuna karşı inlemelerim kaotikti.

Kylo bana güldü ve onun utanmaz sadizmi gözlerimi kapatıp içimi burktu. Çaresizdim, kontrolümü kaybetmişim. Onun zehri içimi kapladı ve kendi kanımla nazikçe boyandım.

Ve deli, romantik zihnim hâlâ Kylo'nun benimle evlenmek istediğini söylediği anı düşünüyordu.

"Bırak kendini, melek," diye fısıldadı Kylo.

Bu yumuşaklık şiddetli bir orgazm tetikledi, yüksek tiz bir inilti hala ağzımı kapatan avucuna çarptı.

Ben dalga dalga orgazm olurken o saçlarımı okşadı.

Ama titreşimler durmadı. Onun eline karşı kıvranıp, direnip, çığlık attığımda bile.

Lütfen, bağımız aracılığıyla ağladım.

Gölgeler sadece alaycı bir şekilde vücudumda dolaşıyor, hassas, aşırı uyarılmış klitorisim acımasızca işkence görürken beni hareketsiz tutuyordu.

"Bunu tekrar yap, bebeğim," diye inledi Kylo. "Birbirimizin içine ne kadar derine gömüldüğümüzü bilmek çok hoşuma gidiyor."

Isı damarlarımdan şiddetle geçti. Vücudum terden kayganlaştı. Burnumdan yeterince hava çekmeye çalışırken başım dönmeye başladı.

"Bayılmayı dene," diye alay etti Kylo. "Bakalım bu seni kurtaracak mı."

Sıcaklık, zevk ve acı veren, işkence eden sinir uçlarının patlamasıyla tekrar patladığımda ağzımdan *ne* tür bir ses çıktığını bile bilmiyordum.

Artık gerçekten bilincimi kaybetmek üzereydim.

Kylo elini çekti. Önümde diz çöktü, her ıgılgım ve rahatlama için yalvarışımla çılgınca sırtıyordu.

"zgnm, melek. Tanrın bu gleden sonra pek merhametli değil," dedi. Uyluklarımın arasına bakıyordu.

Dudaklarım titriyordu, vücudum gerginlikten kasılmış ve ağrıyordu.

Gözlerime baktı. "Ah, evet, çok üzücü." Başını eğdi, dudakları uyluklarımın st kısmına değdi. "Sanırım seni rahatlatacak şeyi biliyorum."

Fısıltısı tenimde kaydı, sonra dişlerini derine batırarak etimi yemeye başladı.

Boşaldım. Tekrar tekrar. Kylo uyluklarımı ısırırken. Acımasız ve alışılmadık aleti amıma daha sert bastırdı, ben tekrar ıgık atarken kanlı dudaklarını yaladı.

Beşinci ısırık ve yedinci orgazmdan sonra kırılma noktasına geldim. Başım ne düştü. Gölgeler beni serbest bıraktı. Vücudumun nereye taşındığını zar zor fark ettim, sadece titreşimlerin durduğunu ve nemli tenimin Kylo'nun tenine değdiğini hissettim.

Ona karşı eridim. Gözlerim titredi. O masa sandalyesine oturdu ve beni penisine doğru kaydırđı.

Dolgunluk, şimdi hoş karşıladığım farklı bir yoğunluktaydı. O beni yukarı aşağı sallayarak itişlerine karşılık verirken, başımı ggşne yaslayarak inledim.

Kylo, ıslak ve zar zor hareket edebilen bir halde onun etrafını sımsıkı sararken, boğuk bir küfürler dizisi çıkardı.

"Aferin kızım," diye övdü, saçlarımı okşayarak ve nemli alnımı öperek. "Terbiye, meleğim."

"Teşekkür ederim, Kylo," diye bir şekilde başardım, sesim boğuktu. "Ne için?"

Dokunuşu yatıştırıcıydı, ama itişleri hiç de öyle değildi. Derin, acımasız ve sahipleniciydiler.

"Beni boşaltmama izin verdiğin için."

Kylo'nun yumuşak kahkahası ggşnden yankılandı.

İnlemem zayıftı, başım dönüyordu. Ama Kylo pes etmedi. Beni tamamen doldurdu ve bu yetmediğinde

yeterli olmadığında, beni kaldırdı, masasını temizledi ve beni arkadan alırken gövdemın düz yüzeye yaslanmasını sağladı.

Ayak parmaklarımanın ucuyla zar zor yere değebiliyordum. Göz kapaklarıım yine titredi. Kylo'nun geniş eli sırtıma dayanmış, içime giriyordu.

Vahşi bir hırıltı içinden geçti, sahiplenici ve işkence dolu. Bilinç durumları arasında, onun duygularını, aşkının, endişesinin ve takıntısının yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Ben hareketsiz kaldığımda, Kylo beni kollarının arasına alıp kendine doğru çevirdi. Beni penisiyle deldi ve yüzümü kavradı. Yavaşça gözlerimi kııptım, her seferinde o yoğun mavi gözlere kilitlendim.

Kollarında, penisi rahim ağzımı bulduğunda titredi. Gözleri karardı. Gözlerim kapanırken boğazımdan beslendi ve sıcak tohumları içime döküldü.

Bayılmadan önce duyduğum son şey, kulağımda güçlü, sarsılmaz bir ses oldu. "Gizli bir tasma takacaksın. Tüm süre boyunca mümkün olduğunca malikanenin yakınında olacağım. Kalp atış hızındaki ve ritmindeki her değişikliği dinleyeceğim. Acil durumlarda benimle iletişim kurman için bir yöntem verilecek. Ve kesin bir zaman sınırı olacak. Bu şartları daha fazla tartışmayacağım."

KYLO

Evie'yi kollarımda sıkıca tutarken ona kan yenileme iksiri içirdim. Yumuşak sarı saçlarını okşadım ve bana karşı çok iyi davrandığı için onu övdüm. Bitirdiğinde onu küvete taşıdım.

O, rahatlatıcı, ılık suda göğsüme kıvrıldı ve onu bu kadar tatlı ve uysal görmek kalbimi yeniden parçaladı.

Pes etmek istememiştim. O sözler istemeden dudaklarımdan çıkmıştı. Ama Evie kararını vermişti. Ve benim tek seçeneğim, onun güvenini bir kez daha kırmak, onun güzel büyüsüne ve direncine inanmadığımı söylemek ya da bizi bir araya getiren tanrıların Evie'yi sonuna kadar koruyacağına güvenmekti.

O intikam dolu gri gözlerinde bunu görebiliyordum. Evie bunu bir fırsat olarak gördü ve bir şekilde bu fırsatı değerlendirecekti. Onu korumak için kontrolümü sürdürmenin tek yolu buydu.

Onu daha sıkı sarıldım ve bitkin bedenini büyük bir özenle yıkadım.

Duygularım arka arkaya gelip geçiyordu, ama bunu göstermedim. Onun için güvenli olan kadarını zaten ortaya çıkarmıştım. Onu bir daha asla incitmeyecektim.

Bu süreçte kendimi yok etsem bile.

"Söz veriyorum, Kylo," diye fısıldadı, küçük eli parmaklarımı kavradı. "Bunu yapabileceğime söz veriyorum. Tıpkı Idris'i ölümden dirilttiğim gibi."

"Şşş. Rahatla ve sana bakmama izin ver."

Banyodan sonra, Evie'nin boğazına büyülü merhem sürerken, benim mülkiyetimin tüm görünür kanıtlarını silerek somurtarak baktım. Bu,

hedeflerini kışkırtabilir ve onu daha büyük bir tehlikeye atabilirdi.

Yatağın kenarına otururken benim gömleklerimden birini giymişti. Giysilerimin onu tamamen sardığını görmek hoşuma gitti ve onun da benim kokumla sarılmayı çok sevdiğini anlayabiliyordum.

"Evlenir misin, meleğim?" diye sordum, kendimi tutamadan. Kafasını soru işareti şeklinde eğdi.

"Benimle evlenir misin?"

Yanakları en sevdiğim pembe tonuna dönüştü. Zehirle sarhoş ve neredeyse bu dünyada varlığını yitirmişken böyle bir şey sormak adil değildi, ama şu anda hiçbir şey adil gelmiyordu, bu yüzden yine de sordum. "Bu bir vampir klan lideri için çok geleneksel," diye alay etti,

alt dudağını ısırarak alay etti. Benim onu ne kadar yaraladığımı ve incittiğimi fark edince yüzünü buruşturdu.

Sonra oraya iyileştirici merhem sürdüm.

O büyük, hayranlık dolu gri gözleriyle bana baktı. Başparmağım dudaklarında nazikçe kaydı.

Elimi çektiğimde, yumuşak pembe dudaklarını birbirine sürttü.

Nefesimi tutarak beklemiyormuş gibi davrandım, ama bunun ne kadar inandırıcı olduğundan emin değildim.

Onun sessizliği göğsümü sıkıştırdı. Sadece Evie beni bu kadar insan ve savunmasız hissettirebilirdi.

Elini kalbimin üzerine koydu. Gözleri büyüdü, güzel ve karmaşık duygularla derinleşti. Kalbimin ne kadar hızlı attığını biliyordu. Ve tüm bunlardan sonra bile, hala şaşırılmış görünüyordu. Evie'nin değersizlik duygusu o kadar derinlere işlemişti.

Sanki ruh ikizi aşkı diğer insanlar içindi, onun için değil.

Kendi kalbi hızlandı, benimkine yetişmek için atıyordu.

Sonunda ağzını açtı. "Henüz çok erken..." dedi yumuşak bir sesle, kucağındaki ellerine bakarak.

Kalbim sızladı. İçimdeki her şey birden ağır ve ezici hissettirdi, dramatik olmak için değil. Yine de anlayışla başımı salladım. Onu incitmiştim ve bu bizi geriye götürmüştü. Belki artık bizim hakkımızda o kadar güçlü hissetmiyordu. Ya da belki de her zaman bir adım geride kalmıştı.

Yavaşça gözlerini tekrar benim gözlerime çevirdi.

"Ama belki bir dahaki sefere düzgün bir şekilde sorarsan."

Yavaşça nefes verdim. Evie elini saçlarımla arasından geçirdi, gülümsemesi samimi ve kurnazdı.

Onu belinden kaldırıp yatağın üzerine attım. Yastıklara düştüğünde çığlık attı.

"Angel, benim açıkta kalan, umutsuzca yakalanmış kalbimi işkence etmekten zevk mi alıyorsun?"

Kıkırdadı.

"Sen gerçekten bir canavarsın."

Yüzyıllık hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım. Evie ve ben, en güçlü ve zeki erkek ve kadınlardan oluşan yakın çevremle bütün gün görüşmeler yaptık.

Idris çok öfkeliydi ve Evie'yi bu işten vazgeçiremediğim için bir şekilde beni suçladığını anlayabiliyordum. Bu da mantıklıydı. Şu anda kendimden de nefret ediyordum.

Her şeyi pişmanlık duyuyordum. Doğru olanı yapmak istememişim. Lord Aster, Lord Conrad ve onların evcil cadısı ölene kadar Evie'yi malikanemde kilit altında tutmak istemişim.

"Kylo, söz veriyorum," Evie hazırlanırken yüzüncü kez bana güvence verdi, doğuştan avcılarla ilgisini çekecek şekilde kendini hazırlıyordu. "Kendi hayatımı kurtarmak dışında suikast girişiminde bulunmayacağım. Bu sefer değil."

Bu seferki sözler, içimi farklı bir şekilde bıçakladı.

Aynada kendime öfkeyle baktım, Evie yanaklarına allık sürerken karanlık bulutların etrafımızı sardığını izledim.

Phineas, Evie'nin tarafında olan tek kişiydi ve bilgi toplamak için bu fırsatın kaçırılmayacak kadar cazip olduğunu kabul ediyordu.

O anda ondan nefret etmişim. Tartışmalar sırasında Evie'nin ikna ettiği, ona

sağlam bir plan ve sahte bir kimlik oluşturmaya yardım eden herkesten nefret ettim. Onu bir klan üyesi, bir varlık, bir silah gibi görüyorlardı.

Onu *benim Evie'm* gibi davranmadılar. "Sadece bir akşam yemeği," dedi.

Yumruklarım sıkıştı.

"Doğmuş olanlar böyle yapar. Karanlıklarını nezaket ve terbiye maskesinin arkasına saklarlar. Beni zorla almak isteselerdi, Mena'yı tehlikeye atmaya çalışırlardı. Bunların hepsi sadece politika, kibir ve açgözlülük."

Bunları daha önce de duymuştum. Yine de umursamıyordum.

"Buradaki en iyi senaryonun Lord Aster'ın seni baştan çıkarmaya çalışması olması beni heyecanlandırıyor," dedim kuru bir şekilde.

"Doğumlular sahip olamadıkları şeyi isterler," dedi omuz silkerek. "Öngörülebilir olmaları bizim için iyi."

Ağzımı sıkıca kapattım ve arkanı döndüm. Evie'nin yıkıcı güzelliğini bir saniye daha izleyemezdim.

Bu gece başka bir erkeğin onunla vakit geçireceği bilgisi, seksen yıldır özenle koruduğum kontrolümü kaybetmem için fazlasıyla yeterliydi. Ama bunun bir doğuştan lord olduğu gerçeği?

Gözlerimi kapattım ve Princeton'ın nefes alma tekniklerinden birini kullanarak dengemi buldum. Kendimi yeniden yeni doğmuş gibi hissettim, acımasız bir öfkeyle savaş açma dürtüsüyle mücadele ederken başlangıç noktasına geri dönmüştüm.

Aisling'in bedenini parçalayan doğanların görüntülerinden rahatsız olduğum her seferinde, egzersizi yeniden başlamak zorunda kalıyordum. Ve lanetli anılar Evie'nin görüntülerine dönüştüğünde, nefes alamıyordum.

"Kylo."

Evie iki eliyle kolumu kavradı. Dudakları pazıma değdi. "Buradayım."

Yavaşça gözlerimi açtım. Evie artık titriyor değildi. Korkusunun, kendi açığa çıkan travmalarının üzerine bir güç kalkanı giymişti.

"Yeterince güçlüyüm," dedi.

Bana inan, mesajın altında yatan anlam buydu.

Başımı salladım. "Malikanenin karşısındaki eski kütüphanede olacağım."

"Biliyorum."

"Kağıt sende mi?"

Evie elini kalbinin üzerine koyarak, büyülü iletişim yöntemini sütyenine sakladığını işaret etti.

Harika.

Muhafazakar bir yazlık elbise giymişti, gök mavisi, tül kollu ve yüksek yakalı. Vücudunun çoğunu örtüyordu ama bu bile benim için yeterli değildi.

O şeytanların onun bir santimini bile görmesini istemiyordum.

Son parça, şifonyerin üzerindeki bir kutudaydı. Küçük bir mürekkep kalemi görevi de gören bir toka ile bir choker kolyeydi.

Aynı zamanda, Evie'ye güvende, korunaklı ve *sahip olunduğunu* hatırlatan gizli bir tasmaydı.

Aynanın önünde boynuna taktım ama kaşlarım hala çatık kalmıştı. Evie'nin dudakları hafifçe kıvrılıp tanıdık aytaşını, hilal, yıldız ve kalp şekilli takıları parmağıyla okşasa da kaşlarım çatık kalmıştı.

"Bu çok güzel, Kylo," dedi yumuşak bir sesle. "Tam *bana göre*."

Bir iç çekerek, "Adımın ön ve ortada olmasını istedim, ama bu gelecek ay için. Tüm bu *nezaket, politika* ve *görgü kuralları*, eski usul şiddet tarafından alt üst edildiğinde," dedim.

"Bu kadar kaba olmak sana yakışmıyor. İncelik ne oldu?"

Evie'nin böyle bir zamanda beni güldürme yeteneğine sinirlenerek burnumu çektim. "Benim sonsuz bağlılığım ince bir şey değil."

Aynadan dönüp bana baktı. "Bunu tartışabiliriz. Boynumdaki ismine daha şık bir alternatif mutlaka vardır."

"Bu görüşmeleri sabırsızlıkla bekliyorum," dedim zorla.

Onun belini tuttum. O da benim elmacık kemiğimi okşadı ve gergin çenemi parmağıyla izledi.

"Yatmadan önce bana kitap okur musun?" diye sordu.

Yutkundum, Evie'nin gözlerindeki umutlu, kararlı, sönmez ışığın tadını çıkardım. Bana güvenli bir şekilde geri döneceğinin kaçınılmazlığını pekiştiriyordu. "Tabii ki, meleğim."

EVIE

Kylo'nun ihanetine duyduğum öfke ve güvensizliğin son kalıntıları, Born topraklarına adım attığım anda tamamen yok oldu.

Onu zaten affetmiştim. Ama şimdi? *Beni* bu kadar özverili bir şekilde seçtiğinde, içini parçalasa da bana nihai özgürlüğümü verdiğinde...

O adamı çok seviyordum.

Doğmuş muhafızlar beni Etherdale'in kalbindeki Nighswander Malikanesi'nin görkemli ön kapısından geçirirken, tüm gerçek benliğimi bir kenara ittim.

Idris'in bağırışlarını kafamdan silmeye çalıştım. Gitmemem için yalvarırken midemin düğümlendiği anı. Kylo'nun veda ederkenki kalbi kırık yüzünü, benden başka herkesten sakladığı yaralı duygularını.

Bu gece, ben sadakatsiz bir cadıydım. Bana kötü davrandıkları için cadı grubumu öldürdüm. Kardeşimi kaçıran doğuştan gelenleri öldürdüm. Dönmüşler beni koruyorlardı, ama bu lordlar bunun nedenini sadece tahmin edebiliyorlardı. Princeton'ın yerini aldığımı kesin olarak bilmiyorlardı.

Ve Lord Aster, ne olursa olsun beni ikna edebileceğini düşündü.

Belki de Servants of

Lillian'dan kaçıp Etherdale'e sığınan acımasız, naif kızın ikna edilebileceğini düşündü. Belki de onun etrafının dönmüşlerle çevrili olmasının nedeni, hayatı boyunca sürekli arkasına bakarak yaşamış olmasının ardından kendisine koruma sözü verilmiş olmasıydı.

İki erkek beni küçük kaleye giden yolda eşlik ederken korkumu gizlemedim. İkisi de bana sırtıttı, biri

burnu genişleyerek utanmadan dişlerini gösterdi. Ama ikisi de bana dokunmadı.

Buradaki bahçeler ruhlarla doluydu ve bazıları pek dost canlısı değildi. Psikolojik kalkanlarımı güçlendirdim, çevreme dikkatle bakarken zihnimdeki berraklığı korudum.

"Lord Aster, geldiğiniz için memnun olacak, Bayan Lockwood," dedi daha stoik, ağırbaşlı doğuştan erkek, bana bakmadan.

Ben irkildim. "Artık o ismi kullanmıyorum," dedim. Sesimin daha güçlü çıkmasını istemiştim, ama gerginlik doruk noktasına ulaşmıştı ve kaçınılmazdı.

Diğer vampir kıkırdadı. "Öyle olduğunu tahmin ediyordum."

Tamam, ya doğuştan vampir olanlar benim tatsız köken hikayemi kimseye anlatmayı umursamıyorlardı ya da bu iki vampir, sıradan düşük seviyeli muhafızlardan daha fazlasıydılar.

Kıyafetlerini inceledim. Kapılarda nöbet tutan vampirler gibi sade üniformalar giymiyorlardı. Eski moda, gösterişli takım elbiseler giiyorlardı. Parmaklarında, muhtemelen aile armalarıyla süslenmiş kalın altın yüzükler vardı.

Midem bulandı. Kendimi şimdiki ana odaklanmaya zorladım.

Artık çaresiz bir çocuk değildim. Beni seven ve koruyan insanlarla birlikte, güçlü bir yetişkin cadıydım.

Aslanın ininde bile *güvendeydim*.

Vücudum buna tamamen inanmakta zorlandı, ama en azından yürümeye devam edebildim. Büyük merdivenlerden yukarı çıkıp ağır ön kapılara kadar. Kapılar dramatik bir gürültüyle açıldı. Ötesinde savaş kalıntıları sergileniyordu: üniformalar, zırhlar ve eski silahlar.

Çünkü elbette doğuştan seçilmişler, gerçek sanat yerine şiddeti simgeleyen dekorları tercih etmişlerdi.

Duvar kağıdı mide bulandırıcı bir kan kırmızısıydı. Her mobilya ve pervazdaki altın detaylar zevksizdi.

Bana utanmadan alaycı bir şekilde bakan vampir, yüzümdeki ifadeyi fark etti ve kahkahayı patlattı.

"Beğenmedin mi?" diye sordu.

Lord Conrad merdivenlerin tepesinde, soğuk ifadesi bir şekilde daha da soğuklaşarak ortaya çıktı.

Oops.

"O mu?" diye tiz, kadınsı bir ses çığlık attı ve ardından çığınca bir kahkaha patladı.

Daha fazlasını duymak için kulak kabarttığımda nefesim kesildi. Cadı duyularımı genişletip etrafı dolaşmaya başladım.

Hemen çok güçlü, yabancı bir güçle karşılaştım.

Cadı *buradaydı*.

Giriş salonunun ötesinden sert sesler geliyordu, sanki çığınca kahkaha atan kişi azarlanıyor ve susturuluyormuş gibi.

Lord Conrad hareketsizce durmuş, bana bakıyordu. Koyu renkli kaşlarından birini kaldırdı. "Sanırım bu akşam yemeğine katılacağım." Hafif, hayalet gibi gözleri hiçbir şey belli etmiyordu; sesinde sadece bir damla şaşkınlık vardı.

Bunun olacağını biliyordum, ama yine de Lord Aster beni selamlamak için odaya adım attığı anda titredim. Geniş ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, rahat bir duruş sergiliyordu.

Garip bir şekilde, çenesinden boynuna kadar uzanan soluk kırmızı bir çizgi vardı, sanki bir kedi tarafından çizilmiş gibi. Soğuk sarı saçları hafifçe dağınıktı.

"Hoş geldin Evelynn, davetimi kabul ettiğine çok sevindim," dedi yumuşak bir sesle, bakışları vücudumun üzerinde dolaşırken. "Mavi sana siyahtan çok daha yakışıyor."

Kanımda bir tiksinti dalgası yükseldi. Beni on üç yaşındaki halimle karşılaştırıyordu.

"Adım Evie," dedim, içgüdüsel küçümsememi gizleyemeden.

Lord Aster'ın göz bebekleri hafifçe büyüdü, ama benim ses tonuma tepki göstermedi. Gergindim, bir parçam Isolde'nin tepelerindeki o çiftçi komününe geri dönmüştü. Davranışlarımı düzeltmek, yaşlılara ve doğuştan var olanlara en üst düzeyde saygı göstermek, rahatsız olsam bile hoş ve uyumlu olmak, içim çürümüş olsa bile gülümsemek, benim içime işlemişti.

"Pekala, Evie," dedi, şimdi boynuma odaklanarak.

Nefesimi tuttum. Kylo'nun gizli sahiplik işareti olan kolyeme mi bakıyordu? Yoksa titreyen şah damarıma mı?

Her halükarda, Kylo'nun burada olması beni rahatlatıyordu, mücevher ve kan bağımız şeklinde olsa bile.

"Gel. Parti başlıyor. Akşam yemeği birazdan servis edilecek," dedi. Gülümsemesi rahattı, ama gözleri zevkle parlıyordu ve daha da kötüsü...

Açlık.

Kendimi zorlayarak Lord Aster'ı takip ederek bir sonraki odaya girdim. Bu oda, yirmiye yakın konunun benim giydiğim kıyafetten çok daha şık kıyafetler içinde durduğu görkemli bir salondur.

Açıkça uyum sağlamak istemediğim halde birdenbire utanç duymak ya da kendimi yabancı hissetmek aptalcaydı. Yine de, benim rahat, gençlik dolu yazlık elbisem, etrafımdaki lüks, çekici elbiseler ve takım elbiselerle belirgin bir tezat oluşturunuyordu. Ve odadaki seçkinler, bizim farklılıklarımızı fark ettiklerini bana göstermekten çekinmiyorlardı.

Bir kadın gülmekten elindeki içki kadehini neredeyse döküyordu. Kaşlarını kaldırdı ve yanındaki adama yüksek sesle fısıldadı.

"Onlara aldırma," dedi Lord Aster, şimdi bana çok yakın bir mesafede, beni ısıltılı, lüks mekânın derinliklerine doğru götürürken. "Hatırladığım kadar mükemmelsin. Masumiyetin bir armağan, canım."

Mide bulantısı daha da şiddetlendi ve gücümü kontrol altında tutmak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekti.

Odanın köşesindeki bar arabasının yanında durduk ve daha önce gördüğüm adamların yakınlarda dolaştığını fark ettim. Lord Aster bana, şimdi iksir olduğunu anladığım bir kadeh uzattı.

Onun parıldayan, altın rengi derinliklerine baktım, sonra da neredeyse kırmızı, kehribar rengi gözlerine.

Belki de gerçekten benim aptal olduğumu düşünüyordu.

İçmek için hiçbir hareket yapmadım ve Aster'ın ilk konuşmasını bekledim. Bu, görüşmelerimizde üzerinde durduğumuz en önemli konulardan biriydi. Mümkün olduğunca az konuşmalı ve konuşmayı doğuştan yetenekli olanların yönlendirmesine izin vermeliydim.

"Gözlerin çok etkileyici," dedi, büyülenmiş gibi davranarak.

Oh, şaka yapıyor olmalısın.

Başımı belaya sokmayacak bir şey söylemeden önce, ışıklar titredi ve mobilyalar sallandı. Kaşlarımı çattım ve gücümü kontrol etmeye çalıştım, ama sonra bunun benim gücümünden kaynaklanmadığını fark ettim.

Lord Aster iç geçirdi. "Bunu konuşmuştuk, kedicik."

Mide bulantımın yerini kafa karışıklığı aldı. Başımı çevirip onun bakışını takip ettim.

Arkamda, benim boyumda ama daha zayıf, beyaz dantelli, gece elbisesi gibi görünen bir elbise giymiş minik bir kadın duruyordu. Benimki gibi geniş gri gözleri vardı, ama omuzlarının hemen altına kadar uzanan koyu kahverengi saçları vardı. Yaşlarımız birbirine yakındı.

Beyaz giyinmişti.

Her şey bir anda yerine oturduğunda dehşet beni yerimden oynattı.

Kız gülümsedi. Lord Aster bana yaklaştı.

"Sonunda oynayabileceğiz," dedi yavaşça ilerlerken.

Etherdale Üniversitesi katliamından sonra beyaz giysili birinin bana bıraktığı nottan bahsediyordu. O zamanlar saldırganın bir erkek olduğundan emindim. Açıkçası yanılmışım.

Gülümsemesi baş döndürücüydü. Sesi, daha önce duyduğum heyecan çığlığı ve kıkırdama sesine benziyordu. Ama gözlerinde, çok iyi bildiğim, rahatsız edici, çalkantılı bir karanlık vardı.

Princeton'ı öldüren cadı, doğuştan bir vampir geliniydi. Ya da daha doğrusu köleydi. *Tıpkı benim gibi* bir tarikata doğmuş ve hayvan gibi açık artırmada satılmış bir kızdı.

Bakışlarım ondan Aster'e ve onun derisindeki solmuş pembe çiziklere kaydı.

"Oldukça zor bir durum, değil mi?" Aster, yüzümü dikkatle izleyerek dedi. "Şüphelerim vardı, ama sevgili Evelyn'nin bunca zamandır hayatta olduğunu nereden bilebilirdim?" Elini kaldırdı ve ben donakaldığımda hafifçe omzuma koydu. "Özür dilerim. *Evie* demeliydim," diye düzeltti.

Yavaşça esmer *versiyonuma* döndüm.

Elini ağzına kapatarak kıkırdadı. "Korkmuş görünüyorsun! Merak etme, kıskanç biri değilim." Yanımda doğan bana gülümsedi, gözleri hayranlık ve...

Delilikle doluydu, eğer bir tanımlamam gerekirse.

"Bekle, ama..." Zihnim karışırken sözler ağzımdan döküldü. Aster'ın iğrenç dokunuşundan kurtulmak için omuzlarımı silktilim. "Bu, benim gelmeden önce senin bu şehirde olduğun anlamına gelir..."

Kız yine kıkırdadı. "O çok tatlı!" Elini uzattı. "Bu arada, benim adım Juliette."

Elini sıkmayı reddettiğimde, kız somurtarak baktı.

Son birkaç ayda yaşanan olayları gözden geçirdim, içimde giderek artan bir korku hissettim.

"Seni hiç unutmadım, Evie," dedi Aster, benim kafa karışıklığımdan zevk alarak. Gözleri parlayarak benim korkumdan beslendi. "Çocukken de fırtınalar yaratırdın."

Ne? Travma geçirmiş beynim zamanda daha da geriye doğru itildi ve derinliklerden belirsiz bir anı yükseldi. Çocukken sahip olduğum gücü ve bunun için cezalandırıldığımı hatırladım. Yağmur yağdığında ağladığımı, her yıldırımın düşüşünün bana verdiği dehşeti hatırladım. Fırtınalardan korkuyordum, evet, ama...

Onları ben mi yaratıyordum?

Kimse bana büyülerimden bahsetmedi, sadece cadı grubuna nasıl hizmet edebileceğimi anlattılar. Lillian'ın iyi bir kızı ve bir vampirin iyi bir eşi nasıl olabileceğimi.

Gölgelerle olan bağlantımı, bilmemem gereken şeyleri fısıldayan arkadaşlarımı saklamam gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordum. Saklanmam gerektiğini biliyordum. Kendimi küçük göstermem gerektiğini biliyordum.

"Herkes senin öldüğünü, bu vahşetin Lillian'ın sapkın piçlerinden birinin işi olduğunu söylüyordu, ama benim kendi sezgilerim vardı," diye devam etti Aster. Başparmağı omzumu okşadı. "Annenin senin çok tatlı ve zararsız olduğunu söylemesine rağmen, senin güçlü olduğunu hep biliyordum." Kıkırdadı.

Annemden bahsedilince yüzümün rengi attı.

"Etherdale üzerinde cadıların yarattığı fırtınayı duyduğum anda, ipucumu bulmuştum. Oradan itibaren parçaları birleştirmek kolaydı, çünkü sen çok sesli ve iyi bağlantıları olan bazı insanları düşman edinmiştin. Onlar, on yıl önce bir kadının ön verandasında kardeşi ile birlikte ortaya çıkan gizemli kız hakkında durmadan konuşmaya can atıyorlardı. Kızın silmiş olduğu kırsal aksanı, büyüünün korkutucu doğası."

Artık hayalet gibi bembeyaz olduğumdan emindim. Müzik, ışıklar ve kahkahalar birdenbire bana fazla geldi. Kendimi açıkta hissettim. Ya da sanki

yargılanıyormuşum gibi hissettim.

"Beni *sana* götüreceklerdi," diye fısıldadım, sözleri dudaklarımdan zorla çıkardım. Ormanda, büyü patlamanın yaşandığı yerde olanları gözümün önünden geçirdim. Kimliğimin güvende olduğunu sanıyordum; ne doğuştan ne de Lillian'ın Hizmetkarı geçmişim hakkında bir şey biliyor gibi görünmüyordu. Beni, klan bağları olan sıradan bir kaos cadısı gibi davranıyorlardı. Aster'ın sırtışını inceledim. "Sen zaten kim olduğumu biliyordun."

Aster, etrafımızdaki doğanlara bakarak iç geçirdi. "Bizim için çok değerli bazı arkadaşlarımızı öldürdüğünde işleri benim için, bizim için oldukça zorlaştırdın. Ama belki de onların kardeşini bu işe karıştırmamaları gerektiğini bilmeliydim. Sen çok iz bırakmazdın..."

Ama artık ona pek dikkat etmiyordum, bakışlarım çılgın, değerlendirici gözlerle beni izleyen kıza kilitlenmişti.

Benim yüzümden Etherdale'deydi. *Benim* yüzümden Princeton'ı öldürmüştü.

Princeton'ın ölmesi *benim* hatamdı.

"Neden böyle bir şey yaptın?" diye sordum, sesim titreyerek ona sert bir bakış attım. "Beni öldürmek mi istedin? Onu bu yüzden mi öldürdün?"

O tereddüt etti ve başını salladı. "Seni asla öldürmem Evie."

Sesi aşırı tatlıydı ve içgüdülerim bir uyarı çanları kakofonisiyle içime çarptı. Bütün bu olayda, hayal edebileceğimden çok daha fazla, korkunç bir terslik vardı.

"Oh, sadece gözlerimi oyup çıkarmak mı istedin?" diye sordum. Mumların alevleri yükseldi, hava soğudu.

Oda sessizliğe büründü ve Aster dikleşti.

Kızın alt dudağı titriyordu, sanki *onu* korkutuyormuşum gibi.

Bana konuşurken Aster'a baktı. "Sadece seni korumaya çalışıyordum, Evie."

"Çok iyi iş çıkardın, evlat," diye teselli etti Aster. Sanki onun zevkli akşam yemeğinin havasını bozuyormuşum gibi bana azarlayıcı bir bakış attı.

Yumruklarım sıkıştı. Ama zihnim hala imkansız döngüler içinde dönüyordu, bu karmaşık ağın anlamını anlamaya çalışıyordu.

Ne. *Lanet*.

"Tıpkı kardeşini koruduğun gibi, değil mi? Bu yüzden mi anne babanı öldürdün?" diye sordu, büyük ceylan gözleriyle bana yoğun bir şekilde yalvarırcasına.

"Bir binayı dolusu insanı katlettin," diye tükürdüm, dehşete kapılmış bir şekilde. Onun bana yaptığı gibi, ben de ondan cevaplar aramak için onu süzdüm.

Juliette dudaklarını kıvrarak narin elini uzattı. Uzun, pembe tırnaklarıyla kolumu zar zor okşayabildi, çünkü ben geri çekilip onun ulaşamayacağı bir mesafeye kaçtım.

"Bu bir rekabet değil," dedi dudaklarını bükerek. Kollarını kavuşturdu. "*İkimiz de* özeliz."

"Doğru, kedicik," dedi Aster. "İkiniz de *çok* özel kızlarsınız."

Aldatıcı derecede yakışıklı, çekici yüz hatları şimdi bana odaklanmıştı. Kusma isteği uyandı.

Yıkıcı suçluluk duygusundan daha kötü olan, kelimelere dökemediğim garip, hastalıklı bir öfkeydi. Ruhumun bir parçası rızam olmadan yok edilmiş gibi, ihlal edilmiş hissediyordum.

Juliette beni o kadar yoğun bir şekilde izliyordu ki, gözlerini oymak istedim.

"Beni sevmiyor." Boşluğu görebildiğim bir üzüntü taklidi yapıyordu.

Aster onun yanağını okşadı. "Bayan Evie hala hayatta kalma modunda. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsundur."

Onlardan bir adım uzaklaştım. Aster, dengesiz, psikopat köle karısına karşı garip bir şekilde şefkatliydi.

İkisi de şimdi bana bakıyordu ve dillerindeki susuzluğu neredeyse tadabiliyordum. Kaçma dürtüsüyle mücadele ettim ve bunun yerine bu ezici rahatsızlığı katlanmayı tercih ettim.

Juliette'in ölmesi gerekiyordu. Ancak nefretle kaynarken, içimde bir parça tereddüt ediyordu.

Nedense, daha yaşlı birini, bir erkeği hayal ediyordum. Bana benzeyen bir kız değil.

Çocuk yaşta evlendirilmiş bir kız değil. O kötü müydü? Yoksa travma mı yaşamıştı?

Hayır. *Siktir et*. Princeton'ı acımasızca öldürdü, gözlerini oydu ve onun ölümünü kendini daha güçlü hale getirmek için kullandı.

O bir katildi. Masum öğrencileri katletmişti...

Juliette, Aster'ın nazik dokunuşuna, yüzünü okşayan eline yaslanarak bana baktı.

... ve bunun bizi aynı yaptığını düşünüyordu.

EVIE

Nefes al. Nefesini tut. Nefes ver. Nefesini tut. Nefes al...

Parçalanmış sinir sistemimi yatıştırmak için nefes egzersizlerini ne kadar çok yaparsam, bana bu tekniği öğreten cadıyı o kadar çok düşünüyordum. Doğumu Princeton'a götürdüm.

"Endişelenmene gerek yok, sevgili Evie," dedi Aster.

Sesi, iğrenç bir avcıdan gelmeseydi yatıştırıcı olabilirdi.

"Başın belada değil," diye ekledi Juliette, Aster onu nazikçe okşarken başını sallayarak.

"Bu şehrin seni bize, gerçek ailene karşı zehirlediğini biliyoruz," dedi Aster yavaşça. "O insanlar peşine düştüğünde, dönüşmüşlerin yanına sığındın. Kaybolmuş, yaralı küçük bir kız için çok akıllıca bir hareketti."

Evet, kusma isteği geri gelmişti.

Şifalı iksiri içeren flütü artık çok sıkı tutuyordum.

Dudaklarım sıkı bir çizgi oluşturdu. Güçlü, kendinden emin ve hazırlıklı gelmişim. Şimdi ise kafam karışmış, şaşkın ve hatta istemeden açığa vurduğum şeyden utanmış hissediyordum.

"Buraya bir planla geldin, değil mi?" diye sordu Aster, kehribar rengi gözleri vücudumu tararken. Sanki ona istediği her şeyi vermişim gibi, gülümsemesi rahattı. "Casusluk yapmak için mi? Komplo kurmak için mi?"

"Beni öldürmek için buraya geldi," dedi Juliette, çocuk gibi sesinde sahte bir duygu ile.

"Şşş," dedi Aster, bana odaklanmadan önce. "Öyle bir şey yapmayacak. Ama istediğin her şeyi sorabilirsin, Evie. Dönmüş olanların aksine, bizim saklayacak hiçbir şeyimiz yok."

Doğmuş olanlar kurnaz ve manipülatifti. Zihnimi boşaltıp yeniden odaklanmam gerekiyordu. Duvarlar üzerime çökse bile.

"Devam et," diye cesaretlendirdi Aster. "Sor."

Etrafıma baktım. Hiçbir şımarık giyimli doğan benim varlığımdan rahatsız olmamıştı. Kimse endişelenmiyordu. Kimse beni işkence etmek ya da dönüştürülenler hakkında sorgulamak için bağlamıyordu.

"Sana katılmam için ne gibi bir nedenim olabilir ki? Beni buraya bu yüzden davet ettiğini biliyorum," dedim. "Katılmazsam üvey büyükannemi öldürecek misin?"

Aster kaşlarını kaldırdı. "Bunu yapmak için hiçbir nedenim yok."

Lord Conrad ortaya çıktı ve yakışıklı, siyah saçlı, gömleksiz bir adamla bize katıldı. İnsan gibi görünüyordu.

İnsan ticareti mi yapılmıştı? Yoksa kiralık bir fahişe miydi? İnsan memnun ve tatmin olmuş bir sırıtış takınsa da, öfke beni sardı.

Aster iç geçirdi. "Ama ilk soruna cevap vermek gerekirse... başka seçeneğin yok, uzun zamandır kayıp olan gelinim."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Dönüştürülmüşler kazanamaz," dedi Conrad açıkça.

İnsanın bileğini temiz bir kesikle kesti ve kanın altın kadehine damlamasına izin verdi. Taze kanı bir yudum aldı, hayalet gibi gözleri en ufak bir yaşam belirtisiyle parladı. Gömleksiz adam Conrad'ın omzunu öptü.

"Biz satranç oynamıyoruz, kızım," diye devam etti Conrad. Adamın bileğini öpmek için durakladı, yarasını kapattı ve ona bir doz zehir verdi. Dudaklarını yaladı. "Kimseyi kandıramazsın. Sen sadece bir aptalsın."

Sözler keskin, buz gibi bir tokat gibiydi. Dilimde sözler kurudu. Bakışlarımı Aster'e çevirdim ve onu neredeyse çaresizce inceledim.

Onu izlerken, acıma duygusuyla vurgulanan özgüvenini ve açlığını takip ederken, Juliette *beni* inceliyordu.

"En eski dostumun duygusuzluğunu bağışla. O, bir asır önce nezaketini kaybetmiş," dedi Aster yumuşak bir sesle. Elini kaldırdı, sanki bana dokunacakmış gibi, ama ben bir adım geri çekilince vazgeçti. "Ancak, o haklı. Sana güzel bir yalan satıldı, Evie. Buna inandığın için çok tatlısın. Seni suçlamıyorum. Ölümlüler her zaman acı gerçeklerden çok tatlı hayallere sığınır."

Midemdeki ağırlık artık daha da artmıştı. Göğsüme yayılmış, kaburgalarımı sıkıştırıyordu.

"Bu yüzden bir daha asla evlenmeyeceğim," diye homurdandı Conrad. "Saçma sapan, süslü sözlerle enfekte olmuşsun kardeşim."

Aster omuz silkti. "Ölümlüler beni büyülüyor. Onların edebiyatını seviyorum.

Bu, Lillian'ın doğal düzenini unuttuğum anlamına gelmez."

Öfke hemen bakışlarıma yansıdı.

"Ne muhteşem bir ateş," diye fısıldadı Aster, gözlerimin içine bakarak. Juliette koluna asıldı ve bana doğru sert bakışlarını sürdürdü.

"Yine de, seni buraya hem uyarmak hem de ikna etmek için getirdim," diye devam etti Aster. "Dönüştürülenlerin saklandığını, insan kılığına girip büyüleyici mahallelere kaybolduklarını biliyoruz. Gerçek boyutları veya güçleri önemli değil. Ne Etherdale'de, ne de krallığın geri kalanında. Ordularımıza karşı bir veya iki savaş bile dayanacak kaynakları yok. Örgütlenmeleri, deneyimleri ve sayıları bir yana. Sonunda ortaya çıktıklarında, diğer başarısız ayaklanmalar gibi ezilecekler."

Bu doğru değildi. Kylo ne yaptığını biliyordu. Krallığın her yerinde müttefikleri vardı. Cadı dostlarımız konuşurken zehirler hazırlıyorlardı. Valentin'den kaynakları güvence altına almak için bir planı vardı. Etherdale'i ele geçirmek için yeterli gücümüz vardı, Kylo'nun bu konuda hiçbir şüphesi yoktu.

Midem düğümlenmişti. Doğmuş adamlar beni izliyorlardı ve duygularımı gizlemekte kötü olduğumu biliyordum. İkisi de gülümsediğinde, onların beni etkilediğini belli ettiğimi anladım.

"Earle, Valentin'i Rune'a ve dönüşenlere savaşı kazandıkları için teslim etmedi," dedi Conrad. "Savaşı *sona erdirmek* için yaptı. Arada büyük fark var."

"Bununla ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kylo'nun takıntısı sayesinde Valentin tarihinin temellerini biliyordum. Söyledikleri Kylo'nun anlattığı hikayeyi yansıtıyordu, ama doğanların resmi versiyonunu duymak istedim.

Conrad sırtıttı. "Ölümlülerin ayaklanması sırasında veya, tanrılar korusun, tam anlamıyla bir savaş sırasında neler olduğunu bilmiyor musun?"

Aster bana yaklaştı, aramızdaki mesafeyi kapattı. "Silah ve iksir kıtlığını unut.

Bu, kan yenileme iksirlerinin amacıydı ve Valentin'den bunları korumak için çok önemliydi. Ne yazık ki, ana malzemeler oradaki ölümlü topraklardan temin edilmeliydi.

Kan yenileme iksirlerinin amacı buydu ve bu yüzden Valentin'den onları korumak çok önemliydi. Ne yazık ki, anahtar malzemeler ölümlülerin topraklarından temin edilmeliydi.

"Savaşta en çok acı çekenler ölümlülerdir," dedi Juliette.

Onun tatlı, yumuşak sesi, yüzüne yumruk atmak istememe neden oldu. Keşke beni, derimi bir takım elbise gibi giymek istermiş gibi incelemeyi bıraksa.

"Doğru, kedicik," dedi Aster. "Earle antlaşmayı imzaladı ve Rune'un Aristelle'i yönetmesine izin verdi, çünkü eğer yapmasaydı, tüm ölümlüler, doğanlar ve dönüşenlerle birlikte yok olacaktı. Peki ya böyle bir savaş Ravenia'da çıkarsa?" Aster başını salladı. "Bir katliam olurdu. Dönmüşler için boşuna, ortada kalan zavallı ölümlüler için ise tam anlamıyla yıkıcı olurdu. Selena ve Helia'nın çocuklarını gerçekten önemsiyorsan, onlar için savaştan daha kötü bir şey olmadığını bilmelisin. Hiçbir şey."

"Öyleyse sadece boyun eğip kabullenmemiz mi gerekiyor?" diye tısladım. "Çocukların fedakarlığı, cinayetler, tecavüzler?"

Conrad tiksiniş gibi burnunu kırıştırdı. "Görünüşe göre haydutlarla geçirdiğin zaman, eski tavırlarının tüm izlerini silmiş, cadı."

Cildim yanıyordu, ağzım kurumuştı.

Juliette beni azarlıyor gibi başını salladı.

Onlar, ölümlülerin hayatından çok, benim ses tonuma ve saygılı dilime önem veriyorlardı.

"Anlamlı bir değişim için uygun kanallar var. Yerel yönetimler, ölümlü temsilciler ile lordları arasında açık diyalog ve kralın konseyine dilekçe vermek gibi," dedi Aster nazikçe. "Dönmüş arkadaşların bunlardan herhangi birini denedi mi?"

Aster'ın her bir gözeneklerinden küçümseme sızıyordu ve artık kendi saçmalıklarına inanıp inanmadığını anlayamıyordum.

"Çünkü bu yolda devam ederlerse, binlerce insanın ölümünden ve bildiğimiz dünyanın yok olmasından sorumlu olacaklar. Tanrılar zaten

hoşnutsuzdur. Dönüştürülenler geri adım atmazlarsa, Lillian öfkesiyle tüm dünyayı yok edecek."

Gözlerim, şimdi Aster'a sarılırken kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyen Juliette'e kaydı. *Lillian'ın* sözde *eylemleriyle* hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranarak ona daha da yakınlaştı.

"Politika yeter," dedi Conrad, eliyle uzaklaştırır gibi bir hareket yaparak. "Akşam yemeği neredeyse hazır ve ben eğlenmeyi planlıyorum."

"Katılıyorum," dedi Aster, hala kollarındaki kıza değil, bana odaklanmış olarak. Kendinden emin bir gülümseme attı. "Sadece senin başarılı olmanı istiyorum, sevgili Evie. Hala umut var. Kardeşin ve *büyükannen* için. Şehirdeki tüm küçük arkadaşların için. Henüz her şey kaybedilmedi."

Söyleyecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissettim, ama aynı zamanda söyleyecek çok şeyim de vardı. Onlara neden cadıları topladıklarını, kaçırdıklarını veya öldürdüklerini, ama *bana* zarar vermek için uğraşmadıklarını sormak istedim. Aslında onların tanımına uyan bir kaos cadısıydım.

Beni gerçek bir tehdit olarak görmüyorlardı. Princeton'ı gördükleri gibi değil.

Kaçtığım onca şeyden, sergilediğim yıkıcı güçlerden sonra, bu insanlar beni hala kayıp bir eşya olarak görüyorlardı. Aster'ın travma geçirmiş kızlar koleksiyonuna eklenecek bir parça daha olmuştum.

Juliette şimdi sırtıyordu, hala beni izliyordu. Onu tamamen görmezden geldim, bu da sonunda onun gerçek bir hoşnutsuzlukla kaşlarını çatmasına neden oldu.

Parlak, tüylü kıyafetler giymiş kadınlar ve erkekler zarif bir şekilde odaya girdi. Kıyafetleri, odanın önünde performans sergilerken hayal gücüne pek yer bırakmıyordu. Pencerelerin yanına, kaydedilmiş müzik çalmak için büyümlü bir cihaz kurulmuştu. Tamamen siyah giyinmiş bir erkek büyücü, her kayıt bittiğinde ses çanağındaki küçük küreleri değiştiriyordu.

Onunla göz göze geldim ve omurgamdan bir ürperti geçti. Dişlerimi sıktım.

Her iki yanımda birer lord vardı. Oda, tüyden eşarplar ve şehvetli hareketlerle nazikçe alay eden insanları izlemek için başını çevirmişti. Born dudaklarını yaladı.

Sanatçılar uyuşturulmuş ya da köleleştirilmiş gibi görünmüyordu. Sadece bunun için cömertçe ödeme aldıkları için, doğanları isteyerek eğlendiren ölümlüler olduğunu öğrenmek beni çok şaşırttı. Doğanların, onlarla geçirdiğiniz zamanı hayatta kalırsanız, cömert harcamalar yaptığını duymuştum.

Paraya muhtaç olan kimseyi yargılamak istemedim, ama kesinlikle daha güvenli alternatifler vardı.

Yine de işte buradaydılar, parıldayan mücevherlerle süslenmiş ölümlüler, gülümseyerek kendilerini doğanlara sunuyorlardı.

Bu dünyanın çoğu benim için hiç mantıklı gelmemişti. İnsanların davranışları, gerekçeleri, zalimlikleri. Kylo ve dönüşmüş olanlar, düzensiz kaosun içinde bir anlam bulmama yardım etmişti.

Şimdi ise Aster ve Conrad'ın kibirli sözleri zihnimin duvarlarından yankılanıyor, bir felaket döngüsü gibi tekrar ediyordu.

Bir el benim elime girdi ve ben çekilmeye çalıştığım anda Juliette beni daha sıkı tuttu.

Böylesine minik birinin gücüne şaşıracak acı içinde yüzümü buruşturdum.

Aster ve Conrad, kişisel ilgi için hemen yanlarına gelen dansçılar tarafından dikkatleri dağıldı.

Juliette yaklaştı, hayalet gibi gri gözleri aniden uyanık ve odaklanmış bir hale geldi.

"Merak etme, sevdiğin adamdan ona bahsetmeyeceğim. Siyah saçlı, rüya gibi mavi gözlü adamdan," diye fısıldadı. "*Ben* kıskanç değilim, ama efendim kıskançtır. *Çok* kıskançtır."

Hareketsiz kaldım. Aklımı mı okuyordu? Bir tür medyum muydu? Beni izliyor muydu?

Kıskanç olmadığını söyledi, ama ondan dalgalar halinde yayılan çaresiz enerjiyi tanımlayacak daha iyi bir kelime bulamadım. Sanki bana yakın olmak, o kadar ayrılmaz olmak istiyordu ki, *bir bütün* olacaktık.

"Bırak beni," diye tısladım ve ona sert bir bakış attım.

Juliette dramatik bir şekilde dudaklarını büzdü. "Karanlık bir yoldasın Evie. Lillian'ın ışığına geri dön. Lillian korkutucu olabilir, ama aynı zamanda bağışlayıcıdır. Tek yapman gereken tövbe etmek."

Juliette'e uyarı amaçlı bir sıcaklık dalgası gönderdim ve gözleri sanki zevk almışçasına titredi. Elimi bıraktı.

Bir an için onu öldürmeyi düşündüm. Juliette, bana kötü davranan annemin sözlerini tekrar ederken bunu yapmamak zordu.

Odadaki doğanların sayısını hesapladım.

Onu öldürmek, o bunu beklemediği sürece kolay olacaktı. Kalbine, boynuna veya kafasına doğru bir gölge. Born'lardan kaçmak daha zor olacaktı, ama imkansız değildi, tabii kimse süper hızını kullanarak beni alt etmeden önce yeterince hassas bir şekilde gölgeyi kontrol edebilirim.

Ama o zaman savaşı başlatmış olurdum. Yeni üyeler dönüşmeden önce. Yılan Klanı bize katılmadan önce. Kylo'nun parçaları tam olarak yerine oturmadan önce. Klan zaten dezavantajlı durumdaydı ve ben her şeyi çok daha zor hale getirecektim.

Ben aptal değildim, doğanların sözde *uyarılarına* o kadar kolay etkilenmemiştim. Yine de, bunlar zihnimde olgunlaşmıştı.

Onların galip geleceğine dair sarsılmaz güvenleri.

Ve daha da kötüsü, onların baskıcı sistemlerine karşı koymaya cesaret ederek binlerce ölümlüyü ölüme mahkum edeceğimiz garantisini.

Juliette, tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi gülümsedi. "Henüz oyun zamanı değil, kardeşim."

Hayal ettim. Ellerim boğazını sıkıyordu. Ağzı kanla dolmuştu.

Princeton'ın duvarda hareketsiz ve tahrip edilmiş halde asılı duruşu.

"Bu yüzden yavaş bir giriş yapmayı önerdim," dedi Conrad, benimle ikizim arasındaki büyüğü bozarak.

Aster iç geçirdi. "Evie, büyü kullanmak yasaktır. Bunu yapmak, verdiğim sözünü bozmak anlamına gelir."

Başka bir deyişle, bu ona beni gözaltına almak için bir bahane verecekti.

Ayaklarımın etrafında kıvrılan küçük gölgeyi fark ettim ve onu anında içime geri çektim. Ama önce Juliette'in memnuniyet dolu bakışlarını yakaladım.

Açgözlü gözler.

Aster, Conrad'a başını salladı ve Conrad, Juliette'i benden uzaklaştırıp geniş odanın diğer tarafına götürdü. Juliette sızlandı ve itiraz etti, ama ona karşı koymadı. Aster, dokunulmamış iksir kadehimi aldı. Odada bulunanların çoğu, dansçılar performanslarına devam ederken bile bizi izliyor ve değerlendiriyordu.

Oda, daha çok eğleniyor gibi görünüyordu. Sanki kavga eden evcil hayvanlarmışız gibi.

"Sana bir hediyem var," dedi Aster. "Benimle gel."

Bana uzandı, yutkundu ve vazgeçti. Eli yanına düştü.

"Sadece bir dakika sürecek. Sonra güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz ve sen de *arkadaşlarının* yanına dönebileceksin."

Seçeneklerimi düşündüm. Birkaç düzine yırtıcıyla odada kalmak ya da onlardan birini gizli bir yere kadar takip etmek.

Buraya ne için geldiğini hatırla, bir ses gürültünün içinden çıktı, amacımı hatırlatan rahatlatıcı, annece bir hatırlatma.

Aster'ı takip ettim.

Aster beni bir

kütüphaneye götürdü.

Doğanlar kitaplarımızı yakabilirlerdi, ama onların kitapları güvende ve bol miktarda görünüyordu.

Kabul etmek gerekir ki, burası mum ışığıyla aydınlatılmış, sessiz ve muhteşem bir yerdı. Tavan yüksekliğindeki raflar, sıralar halinde kitaplarla doluydu. En üst raflara kolayca ulaşabilmek için merdivenler yerleştirilmişti.

"İşte orada," dedi Aster, benim bu alana hayranlıkla baktığımı fark edince dudaklarında zafer dolu bir gülümseme belirdi. Bana altın bir fiyonkla süslü bir hediye uzattı.

Fiyonku çözüp ambalaj kağıdını açmadan önce tereddüt ettim. Altındaki kitaba baktım: altın kenarlı, eski, güzel kapaklı bir kitap. Eski bir masal kitabıydı.

Tanıdık bir şey gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Aster'ın gülümsemesi daha da genişledi.

Florimell'deki bir pazardan aldığım kitabın özel bir baskısıydı. Annem bakmıyorken onu sırt çantama koymuştum. Ertesi gün öğleden sonra dersler bittikten sonra tarlada gizlice periler hakkında okudum. Annem beni buldu ve öfkeyle beni yakalayıp salladıktan sonra kitabı yakarak küle çevirdi. Beni karanlık bir yola girdiğimle suçladı. Lillian'a ve onun sözlerine nankörlük ve saygısızlık ettiğimi haykırdı.

Aynı kitabın kabartmalı harflerine bakarken boğazım düğümlendi. Düşmanlarımın yuvasında bu kadar açık sözlü ve tetiklenmiş olmak güvenli değildi.

"Nasıl öğrendin?" diye sordum.

"Sakin ol," dedi Aster yumuşak bir sesle, hala bana uzanma dürtüsüne direnerek. "Benim yanımda istediğin her şeyi okuyabilirsin. Ben tüm tanrıların yaratıklarına karşı bir beyefendi olarak yetiştirildim. Lillian'ın doğal düzenine uyulduğu sürece, Helia'nın çocuklarına zulüm etmek için zarar vermeyi doğru bulmuyorum."

Derin, erimiş bir öfke içimden yükseldi. Bu adamın ağzından çıkan her kelime dikkatli bir manipölasyondur. Sanki beni ondalık için yetiştiren canavarlardan farklıymış gibi.

"Hatırlamayabilirsin, ama bu bölgenin lordu olarak birkaç kez ziyarete geldim. Gördüklerimden her zaman memnun kalmadım. Aşırı dindarlık hoşgörüsüzlüktür," dedi.

Onu izledim, giderek bulanıklaşan ve ulaşılması zorlaşan anılarımı kazıdım. Onunla sadece bir kez karşılaşmıştım, Lillian annem aracılığıyla evleneceğimizi ilan etmeden hemen önce. Vampirlerin başka zamanlarda da hayaletler gibi dolaştığını hatırlıyordum, uzun otlar ve inişli çıkışlı tepelerde dolaşan ölümün habercisi gibi.

"O gün başka nedenlerle oradaydım. Ama ateş kuşu ahırlarına giderken bağırışlar duydum. Annen kitapla ilgili olayı bana anlatmak istememişti, ama ben neden cezalandırıldığını öğrenmek istedim. Hangi kitap olduğunu sordum ve bu benim aklımda kaldı."

Kaç yaşındaydım? Yedi mi? Sekiz mi?

Vücudum çıplak hissediyordu, içim bu konuşmaya isyan ediyordu. Aster'ın bu kadar küçük yaşta bana göz koyduğu düşüncesi. O zamanlardan, bulanık parçalar ve anlık görüntüler dışında neredeyse hiçbir şey hatırlamadığım gerçeği.

"Hakkımda yanılıyorsun Evie," dedi. "Juliette reşit olana kadar onunla evliliğimi tamamlamadım."

"Ne kadar asil bir davranış," diye tükürdüm, kendimi durduramadan.

Aster'ın gözleri karardı, ama yine de bana zarar vermek için hiçbir hareket yapmadı. Kitabı ölümcül bir kavrayışla tuttum, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ama başaramadım.

Kylo, kalbimi izleyeceğini, değişiklikleri dinleyeceğini söyledi. Birinin bana ilaç verip vermediğini veya benden beslenip beslenmediğini anlayabilirdi.

Onun muhtemelen deli gibi endişelendiği düşüncesi, benim patlamamı engelliyordu. Derin bir nefes aldım, Kylo'nun kalbine geri dönmeyi arzulayan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Seni üzmemek istemedim," dedi Aster. "Juliette de başlangıçta aynıydı. ürkek ve melankoliye eğilimliydi. Sana zarar verilmiş gibi mi görünüyordu? Agresif olsa bile, asla kötü muamele görmez." Boynundaki neredeyse silinmiş çizik izlerini gösterdi.

Kitaba tekrar baktım. Bana kendisiyle ilgili bir hikaye anlatıyordu, ama daha da ötesi, bana onunla bir gelecek, doğanlarla bir gelecek satmaya çalışıyordu.

Keşke benim cazibemin altındaki dövmeleri görebilseydi. Muhtemelen beni o anda öldürürdü.

Aster'in hayal bile edemeyeceği şekilde *saf* değildim ve *mahvolmuştum*.

Beni olduğum yerde tutan, bu meydan okuyan, kendini beğenmiş düşünceydi. Geri adım atmadım. Kaçmadım. Kitabı göğsüme sıkıca bastırdım. Gözyaşlarımı daha sonraya sakladım, bu açgözlü sadistlerden uzaklaştığım zamana.

"Juliette'den hiç korkar mısın?" diye sordum.

Aster'in dudağı seğirdi. Gözleri kısıldı, yüz hatları daha az okunabilir bir hale geldi. "Böyle minik, sevimli bir yaratıktan nasıl korkabilirim? Bazen huysuz olabilir, ama bana karşı çok itaatkar bir kızdır."

Onun sözlerini, yüzümü olabildiğince tarafsız tutmaya çalışarak sindirdim. Her itirafı ve beden dilini zihnimde sakladım, daha sonra Kylo ve ben strateji ve plan yaparken kullanmak üzere.

"Siz iki yarı insan, farklılıklarınızdan çok daha fazla ortak yönünüz var. İkiniz de bir koruyucuya, güzel karanlığınızı idare edebilecek güçlü, kuvvetli bir adama özlem duyuyorsunuz." Aster'in kehribar rengi gözleri parladı. "Sen özelsin Evie. Bunu hep biliyordum."

Vücudum hareketsizdi. Midemdeki mide bulantısını ve boğazımda biriken utancı görmezden gelerek, her bilgi kırıntısını emdim.

Coven'ımı öldürmemiş olsaydım buna kanar mıydım? Aster'in yanına gönderilmiş olsaydım? Kylo'dan önce, gerçek aşkın ne olduğunu öğrenmeden önce Aster'la tanışmış olsaydım? Hangi noktada

Hayatım boyunca Aster'ın titiz, yırtıcı kontrol yöntemlerine karşı savunmasız ve direnemeyecek durumda mı olurdum?

Kylo'nun bağlılığının bir hatırlatıcısı olan tasmamın ağırlığını hissettim. Onun özverili, istikrarlı, besleyici sevgisini. Ve cazibenin altında, klanın işaretiyle ve Hekate ile olan bağımla bağlantı kurdum.

Bir erkeğin koruması hakkında hiçbir şey bilmeden önce beni koruyan büyü.

"Hâlâ okuyor musun?" diye sordu Aster. Başımı salladım. "Elbette."

Sanki kazanıyormuş gibi gülümsedi. Sanki çoktan kazanmış gibi.

Küçük sohbetlere devam etti, dönüştürülenlerden hiç bahsetmedi. Juliette ve Etherdale'de olanları tartışmak için iki kez daha dikkatli bir girişimde bulundum, ama Aster konuşmaları kesip hızla *benimle ilgili* daha fazla soruya yöneltti.

Akşam yemeğinde, uzun yemek masasının bir tarafında onunla oturdum, Juliette ve Conrad ise diğer tarafta oturdular. Bir an için Juliette ağlamak üzereymiş gibi göründü. Elleri kucağındaydı, gözleri boş bakıyordu. Ama bir saniye sonra gülümsüyor ve yine bana ürkütücü bir şekilde bakıyordu.

Doğanlar, lezzetli yemekler servis edilip kan dökülürken en iyi davranışlarını sergiliyorlardı. Vampirleri servis eden tek bir insan bile mutlu ve ıslıl ıslıl görünmüyordu.

Doğmuş olanları medeni olmadıkları zamanlarda görmüştüm. Dikkatsizce besleniyorlar, kanlarını emdikten sonra ölü insanları bir kenara atıyorlardı.

Kardeşimin saldırganı Vernon, kaçtığımız gece bunu yapmıştı. Kollarındaki kadını öldürmek zararsız bir hata gibiymişçesine gülmüş ve küfür etmişti. Bir cadı büyükleri, onun bir fahişe olduğunu söylemişti zaten.

Bu masadakiler *benim* bir fahişe olduğumu düşünüyor muydum acaba?

Arada sırada, bir vampirin bana baktığını fark ediyordum ve cevap açıktı. Dudaklarının aşağı doğru kıvrılması, gözlerindeki kendini beğenmişlik. Merak ve açlıkla karışık küçümseme.

Aster, Juliette ve ben safkan cadılar olsaydık, bize ilgi bile göstermezdi. Kanımızı

onlar için bu kadar eşsiz ve özel kılan şey insanlığımızdı. Bizim masumiyetimizi, içleri kadar boş kalana kadar emmek istiyorlardı.

Yemeyi başardım, ama hala su dışında hiçbir sıvıya dokunmayı reddediyordum. Zengin sosla kaplanmış, ustaca düzenlenmiş et ve sebzelerin bulunduğu küçük tabakları ısırarak yedim.

"Tatlıyı sever misin, Evie?" diye sordu Aster.

Juliette masanın karşısından beni izliyordu. Aster bana her soru sorduğunda, ne yapıyorsa bırakıp dinlemeye, özümsemeye başlıyordu.

"Diğerleri kadar, sanırım," dedim, gerçek bir cevap vermekten kaçınarak.

Aster, beni sınamak için parmaklarıyla saçımın bir tutamını döndürdü. Uzaklaşmak için duyduğum dürtüyle mücadele ettim. "Sarışın saçlarını her zaman sevmişimdir. Şimdi daha da güzel, daha karmaşık. Tıpkı senin gibi, canım."

Ona baktım. Sonra bakışlarımı omzunun üzerindeki saate çevirdim. Buradan çıkıp Kylo'nun yanına dönmem için sadece otuz dakikam kalmıştı.

Aksi takdirde, sonuçları ne olursa olsun beni almaya gelecekti.

"Tatlı için kal," dedi Aster, sesi alçak bir okşama gibi

"O zaman seni dışarıya kadar geçirebilirim."

Başımı salladım ve su bardağımdan bir yudum aldım.

Masanın diğer tarafında, doğuştan zenginler, benim hiç duymadığım bir elit spor turnuvası hakkında gülüyorlardı. Bahis stratejilerini tartışıyorlardı, çoğu insanın hayal bile edemeyeceği paralar konuşuyorlardı.

Müzik mekanı dolduruyordu. İksir ve alkol serbestçe akıyordu. Herkes hedonizm ve ilgisizliğin sıcak banyosunda rahatlamıştı. Kimse savaştan bahsetmiyordu.

Bir insan kız, bir vampir kadının kucağına düştü. Vampir, genç kadının boynundan beslenirken gözlerini yakaladı. Bana göz kırptı.

Aster bu konuşmaya kaşlarını çatı ve bana daha yakın oturdu. Yine ne okumayı sevdiğimi sordu ve ben isteksizce birkaç kitap adı verdim.

Gülümsedi. "O seriyi okudum."

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gizleyemedim. "Gerçekten mi?"

"Romantizmi severim," dedi.

Lord Conrad gözlerini devirdi.

Juliette kaşlarını çatarak bizi izledi.

"İnkübus adamın liderliğindeki darbeye ilgili alt hikaye... Adı neydi?"

"Andrew," dedim.

Aster'ın yüzü tuhaf bir şekilde samimi ve canlıydı. "Bayıldım. Muhteşemdi. Ama kahramanın son kararı hoşuma gitmedi."

"Tabii ki hoşlanmadın. Sen şehitlikten ne anlarsın ki?" diye sordum yumuşak bir sesle, düşünmeden, sonra ağzımı sıkıca kapattım.

Aster durakladı. Sonra kıkırdadı. Dudaklarıma bakarak, benim provokasyonumdan sadece eğlendi. "Beynini çok çekici buluyorum, Evie. Okumuş olmanı, ayak uydurabilmeni seviyorum."

Juliette şimdi somurtuyordu, dudağı kıvrılmıştı. Benim ona baktığımı fark edince, yüzündeki ifadeyi hemen sildi.

"Efendim, bu gece birlikte kitap okuyabilir miyiz?" diye sordu, çenesini katlanmış ellerinin üzerine dayayarak. "Fantastik kitapları çok severim," dedi, Aster'a konuşurken ses tonu benimle konuşurkenkinden bir oktav daha yüksek ve daha yumuşaktı.

"Tabii ki, kedcik," dedi Aster, gözlerini benden ayırıp ona cevap vermek için

Bana geri döndüğünde, yüz hatları neredeyse gizemli görünüyordu, sanki o da Juliette'in acınası kıskançlığını gördüğünü bana işaret etmek istercesine. Juliette bu ince değişimi, Aster'ın ilgisinin ve hayranlığının kaymasını, onun çocukça davranışlarını yatıştırmasını kaçırmadı.

Su bardağını ağzıma götürdüm ve Aster bu hareketi takip etti. Gözlerinde özlem dolaşıyordu, bir kez daha dudaklarıma odaklanmıştı.

"Dün gece bir rüya gördüm," dedi Juliette yüksek sesle. "Güzel siyah saçlı ve mavi gözlü bir adamın rüyasını."

Gerildim, ama tuzağa düşmedim.

Aster, Juliette'in patlamasından rahatsız olmuş gibiydi. "Rüyanda ne oldu, tatlım?"

Conrad kan dolu kadehinden bir yudum aldı. İlk başta sıkılmış görünüyordu, ama sonra gözleri bana odaklandı. Bir şey değişti, başını hafifçe eğdi.

"Kafası düştü," diye kıkırdadı Juliette. Elimdeki bardak parçalandı.

Oda sessizliğe büründü. Aster, avucumdaki kanayan kesiklere bakıyordu. Juliette gülmeyi kesti.

"Siktir, bu koku *cennet gibi*," masanın karşısındaki bir vampir inledi.

Aster'ın göz bebekleri büyüdü. Derin bir nefes aldı ve ben nefesimi tuttum.

Ağzını açtı ve ben savaşıma, kaçmaya, gücümü kullanmaya hazırlandım.

"Bir bandaj getir," diye görevlilerden birine emretti. Sonra Juliette'e sert bir bakış attı. "Yaramaz kız," diye tısladı.

"Ben bir şey yapmadım!" diye bağırdı.

Sinirli doğumlu ona öfkeyle baktı, diğerleri ise benim elimden çikolatalı kekin üzerine damlayan kanı, sanki her biri için özel olarak dökülmüş zengin bir çikolata sosuymuş gibi izlemeye odaklanmışlardı.

Conrad'ın burun delikleri genişledi, ama gözleri benim yüzüme odaklanmıştı. Değerlendiriyordu. Merak ediyordu.

O kadar derin bir savaş ya da kaçma modundaydım ki, Aster'ın elimi tutmasına izin verdim. Ben yüzümü buruştururken, o dikkatlice avucumdan cam parçalarını çıkardı.

"Sadece derin olanı," diye mırıldandı, yaralarımı incelerken.

Başını eğerek avucumu kendine doğru çekti.

Ne olduğunu anlamaya zamanım olmadı, çok geç olmuştu.

Aster'ın dili kan izini takip etti. Emdi. "Hayır," dedim, gözlerim yaşlarla doldu.

Tükürük kan dolaşımına girdi ve duyularımı köreltti. Aster geri çekildi, ağzı benim kanımla lekelenmişti.

"Sadece yaralarını pıhtılaştırıyorum, canım," dedi. Sesi gergindi, gözleri açgözlüydü. Yuttu. Dudakları hafif bir

bir gülümseme oluşturdu. Ağzını peçeteyle sildi.

Görevli bandaj ve merhemle geri geldi.

Sadece az miktarda tükürük olmuştu. Tamamen beslenmemişti.

Ben iyidim. Her şey yolundaydı.

Aster elimi temizleyip sardı. Kanlı ikolatalı pastayı yavaşça kendine doğru çekti.

Midem bulandı.

"Altı yüz yıllık hayatımda hiç senin kanın gibi bir kan tatmadım," diye fısıldadı, gözleri bana sabitlenmiş halde.

Juliette'in bakışları başımın yan tarafına saplanmıştı.

"Eşsiz. Mükemmel," diye fısıldadı.

Yere gömölmeğ istedim. İstenmeyen, mide bulandırıcı bir zevk avucumdan nazik dalgalar halinde yayıldı.

Kanlı ikolata Aster'in dilinde eridiği anda, eterik düzlemde derin, inatçı bir nefretin bana çarptığını hissettim. Işıklar titredi.

Juliette gülümsedi. Kirpiklerini kırptı. Gözleri saf zehir gibiydi, dantelli beyaz dış görünüşüne zıt bir karanlık leke.

Korku, panik ve utanç tenimi kapladı. Eski saatin ibresi, zaman sınırımın iki dakika geçmişti.

"Gitme vaktim geldi," dedim.

Vampirler bana baktılar. Aster'a baktılar, sanki onlar bile bundan sonra ne olacağını bilmiyorlarmış gibi.

Kapıları tarama, Kylo'nun ön kapıyı kırdığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dikkatle dinleme dürtüsüne direndim.

Aster hayal kırıklığıyla başını salladı. atalını masaya bıraktı.

"Seni dışarıya kadar geçireceğim."

Ciğerlerimden bir nefes ıktı.

"Umarım bir dahaki sefere oynayabiliriz, Evie." Juliette'in öfkesi tamamen kaybolmuştu. Aster beni, kontrollü bir coşkuyla bana bakan güçlü, zengin canavarların yanından geçirirken, neşeyle gülümsedi.

Doğmuş kadınlardan biri elini sallayarak selam verdi, dudakları alaycı bir gülümseme oluşturdu.

Hepsi benimle dalga geçiyordu. Bana tam olarak görmek istediklerini gösterdiler, ne fazla ne eksik.

Gözlerim yaşlarla doldu, avucum hala çürümüş bir sıcaklık yayıyordu.

Aster benden beslenmişti. Kendimi ihlal edilmiş, belirsiz ve Kylo'nun tepkisinden korkmuş hissediyordum. Daha da kötüsü, öfkem ve incinmişliğim, sanki nazik bir ecstasy akıntısının arkasında hapsolmuş gibi, bastırılmıştı.

"Umarım sınırı aşmamışımdır," dedi Aster, bana bakarak. "Yakında tekrar görüşmek isterim."

Mülkün önündeki merdivenlerden inerken boğazımdaki yumru yeniden ortaya çıktı. Özgürlüğüm artık çok yakındı.

Annemin azarlayan sesi kulaklarımda yankılanıyordu, sessiz ve uysal olmamı söylüyordu. Fazla hassas ve dramatik davranıyordum; aslında bu kadar da önemli bir şey değildi.

Bir an için gözlerimi kapattım. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Aştın," diye fısıldadım. "Sınırı aştın."

Aster yürümeyi bıraktı. Kaşlarını çatarak bulanık bakışlarımı yakaladı. Boğazını temizledi. "Çok kan kaybediyordun. Zehir bir iyileştirici maddedir. Sana yardım etmek istedim, beslenmek için değil. Bana *hayır* dediğin için teşekkür ederim. Sana sadece zevk vermek istiyorum. Sen daha azını hak etmeyen çok özel birisin."

Bu bir özür değildi. Kafa karıştırıcı, manipülatif bir pakete sarılmış bir bahaneydi. Kylo ve Jacob gibi biriyle çıktıktan sonra iyileşmem olmasaydı, belki fark etmezdi. Belki güzel sözler yeterli olurdu. Belki de önemsemezdim.

Bunun yerine, başımı sallayıp gözlerine bakarken, bu ihlali zihnimde canlı tutmaya devam ettim. "Seni tekrar görmeye açığım."

Aster gülümsedi. Ona boyun eğdiğimi gösterdikten sonra gözleri yeniden sıcaklık kazandı.

Sonuçta, bizim *itaatkar olmamızı* istiyordu.

Aster, beni bırakmadan önce yaralı elimin üstünü başparmağıyla okşadı. Diğer elimde ise onun hediyesini taşıyordum. Muhafızların yanından geçip büyük siyah kapıdan çıktım. Kylo'nun eski bir tıp kütüphanesindeki görev yerinden beni görebileceğini bildiğim caddeyi geçtim. Bir blok ötedeki yan sokağa ulaşana kadar yürümeye devam ettim.

Orada sonunda pes ettim.

Koşmaya başlarken gözyaşlarım yanaklarımdan s z lmeye başladı. Kylo bana bunu yapmama izin verdi.

Nefes alamayana kadar koşmama izin verdi.

Gölgeli bir sisin içinden doğmuş, yeraltı dünyasının prensi gibi görünüyordu. Bir ara sokağın ortasında, maskeli ve güzel bir karanlıkla örtülü duruyordu.

Ben doğrudan onun kollarına koştum.

KYLO

Evie'nin kalbindeki her değişiklik çıldırtıcıydı. Kütüphanenin üst katında, Conrad'ın ön kapısını net bir şekilde görebilen tozlu bir arşiv odasında bekledim. Mülk, uzun ağaclar tarafından gizlenmişti, ama bir kule ve kulenin tepesini görebiliyordum.

En fazla üç dakika içinde içeri girebilirdim.

Bu, havasız odada durup Evie'nin kalp atışlarının hızlanıp sonra yavaşlamasını dinlerken beni teselli eden tek şeydi. Tekrar tekrar, onun korkusu hissedilir bir güçtü ve beni tam bir deliliğin eşiğine sürüklüyordu.

Neden ona bunu yapmasına izin vermiştim ki?

Nedenini biliyordum. Ama bu beni rahatlatmıyordu. Evie kucağıma oturup ona kitap okurken, onun rahatlatıcı çiçek kokusunu içime çekene kadar rahatlayamayacaktım.

Evie'nin bunu yapmasına izin verdim çünkü onu seviyordum. Ve birini sevmek, o kararlar beni mahvetsede bile, onların kendi kararlarını vermelerine izin vermek anlamına geliyordu.

Otuz dakikadan az bir süre geçmişti ve Evie'nin kalbi şimdiden dört farklı anda artan sıkıntıyı haber vermişti.

Ama kan kaybı veya uyuşturucu kullanımı belirtisi yoktu. Kalbi, Evie'nin normal anksiyete aralığı içindeydi.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Bunu yüksek sesle söylemeyi kesinlikle reddediyordum. Ama Evie başka biri olsaydı, ben de aynı fikirde olurdu. O, Etherdale'in en büyük tehditleri, şehri geri almak için verdiğimiz mücadelede en değerli avlarımızla aynı masada oturacaktı. Ve onlar, sırf yarı insan, küçük, güzel ve kadın olduğu için onu küçümseyeceklerdi. Öfkem ve

korkumun altında, doğuştan olanların Evie'yi zor kullanmadan çalacak kadar kibirli olduklarına inandığımı kabul etmekten nefret ediyordum.

O sadece bir asker olsaydı, her şey farklı olurdu. Bu güç oyunlarında, doğuştan gelenleri manipüle etme ve hile yöntemleri kullanma fikrinde bile keyif ve tatmin bulabilirdim.

Princeton'ın katiline intikam almak için ona yeterince yaklaşma fikrini zevkle karşılardım.

Ama Evie, Evie'ydi. Sadece ruh ikizim değil, aynı zamanda klanın belkemiği idi. Vücudumdaki tek bir hücre bile rahatlamamış ya da tatmin olmamıştı.

Tek hissettiğim, onu bana geri çekmek ve onu gelini olarak gören adamdan uzaklaştırmak için dayanılmaz bir istek.

Düşük bir gürültü eski kitap raflarını salladı. Gözlerimi kapattım ve kendimi sakinleştirdim. Ama Evie'nin kalbinin ani düzensizliğini engelleyemedim.

Hâlâ derin bir travma yaşıyordu. Yine de, ilk fırsatta ona zarar verecek canavarlarla dolu bir kaleye kendi isteğiyle girmişti. Bunu sadece klana hizmet etmek, böyle bir fırsatı kaçırmamak için yapmıştı.

O her zaman mucizevi, cesur ve kurnaz biriydi. On üç yaşında kaderinden kaçtığından beri, genç Idris'i Isolde'den Etherdale'e kadar taşıdı.

Evie'yi on üç yaşında hayal etmek yardımcı olmuyordu. Çünkü o zaman bu görüntü, kaçmamış *olsaydı* başına gelecekleri yansıtıyordu. Lord Aster'in kilitli tutsak kölesi olsaydı başına gelecekleri.

Bir sihir dalgası hafifçe kalçamı sarsmıştı. Pantolonumun cebine uzandım, ana günlüğümü açtım ve Harmony'den bir not buldum.

Güncelleme? Nefes almaya devam et, dostum. Seni seviyoruz ve her şeye hazırız.

Harmony, Blade ve yetenekli savaşçılardan oluşan bir grup da işler ters giderse diye yakınlardaydı. Her şeye hazırдық, bu, umduğumdan daha erken savaş ilan etmek anlamına gelse bile.

Evie söz konusu olduğunda sonuçlar benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bunun benim ve klan için ne kadar büyük bir yük olduğu umurumda değildi. Eğer

Tanrılar ruhlarımızın birbirine bağlanmasını istememiş olsalardı, bizi ayrı tutmalıydılar.

Ama yapmadılar. Ve artık geri dönüş yoktu.

Ben de seni seviyorum. Blade'i bile.

En yakın arkadaşlarımla gülümsemelerini hayal ederek cevap yazdım.

Henüz yeni bir gelişme yok.

Günlüğü cebime geri koydum. Eski kitapların kokusu bile beni sakinleştiremiyordu, bu da gerçekten tehlikede olduğum anlamına geliyordu.

Evie, zaman sınırının süresine itiraz etmişti ve *ilk* tanışma için yeterli olduğunu söyledikten sonra sadece iki saat otuz dakikayı kabul etmişti. Tıpkı cadıyı veya Conrad'ın evinde bulunan diğer kişileri öldürmek için beklemeye razı olduğu gibi.

Evie, gelecekte başka bir fırsatı olacağına inandığı için bu şartları kabul etmişti.

Keşke bunu takdire şayan, cesur ya da seksi bulabilseydim, ama bunun yerine içimi kaplayan öfke hissettim.

Eğer bir doğuştan olan Evie'ye elini sürerse, her şey biterdi. Evie'nin işe yaramaz eski sevgilisini öldürdüğüm yöntem, bir doğuştan olana yapacağım şeye kıyasla merhametli kalırdı.

Kaslarım, ne kadar sert ve uzun süre gergin kaldığımdan dolayı spazm geçirdi. İki saat geçti, ama sanki iki hafta geçmiş gibi hissettim.

Kalbi doksan dakika sonra normale dönmüştü ve nedense bu, onun endişesinden daha çok beni kızdırdı.

Aster onu nasıl baştan çıkarmaya çalışmıştı? Yemek, hediyeler ve sohbetle mi? Ona savaşın kazanılmaz olduğunu ve gemiyi terk etmeye karar verirse güvenli bir yere sığınabileceğini söylemişler miydi?

Bu makul bir varsayımıydı. Cildim yanıyordu, zihnim değişkenlikle doluydu. Ama cadıları tüm bu olayda nasıl bir rol oynamıştı?

Evie'nin gözlerini kafatasından çıkarmak isteyen cadı.

Evie'ye inanıyordum. Yemin ederim ki inanıyordum. Meleğimin zarar gördüğü görüntülerinin altında, kardeşini ölümden dirilttiği anıları vardı.

geri getirdiği anıları yatıyordu. Kim ne derse desin, Evie o gece gerçekliğin kanunlarına karşı gelmişti.

Gökyüzünü ağlatabilir ve toprağı çürütebilirdi. Tanrılarla yan yana durdu ve öteki dünyanın her köşesinden gelen ruhlarla ittifaklar kurdu.

Evie çaresiz değildi. Tam tersine.

Yine de, son saatine dört dakika kala, Evie'nin kalbindeki bir değişiklik her şeyi unutmamı sağladı: onun gücünü, ona olan inancımı, savaş tehdidini.

Kalbi hızlandı, sonra yavaşladı. Kan kaybediyordu. Üç dakika. Süresinin dolmasına üç dakika kalmıştı.

Ona ulaşmam üç dakika sürerdi.

Tabii bu bir tuzak değilse. Tabii benim için hazırlık yapmamışlarsa. Günlüğümü çıkardım ve Harmony'nin şifre kodunu karaladım. Kalemim sayfanın üzerinde dolaşırken zihnim hızla çalışıyordu.

Evie'nin kalbi düzensiz atıyordu, ama kan kaybı durmuştu. Kanı emilmiyordu. Bir vampir besleniyor olsaydı, kalbi çok daha yavaş atar ve kan kaybı çok daha fazla olurdu.

Bir şekilde yaralanmış mıydı?

Siktir.

Zaman dolmuştu. En çok ihtiyacım olduğu anda, genellikle keskin olan zihnim karışmıştı.

Orayı basmak Evie'yi tehlikeye atardı. Sadece onun zaten tehlikede olduğu açıkça belli olursa bu hamleyi yapardım.

Ve bu açık *değildi*. Ne olduğu hiç belli değildi.

Gölgenin büyüüne kapılmış, ön kapıya bakakaldım. Süresi üç dakika geçmişti. Beşte Harmony'ye yazacaktım.

Biliyorum, biliyorum.

Evie yaklaşıyordu. Onu henüz göremesem de, bağımız sayesinde bunu hissedebiliyordum.

Günlüğü ve kalemi cebime geri koydum.

Kapı açıldı ve sonunda onu gördüm. Aster eline dokundu ve titrek bedenimden karanlık sızmaya başladı. Evie ondan uzaklaşırken kaşlarını çattı, vücut dili açıkça rahatsızlığını gösteriyordu. Asterin umurunda değildi tabii.

Bir elinde bandaj vardı, diğesinde ise bir tür kitap.

Muhafızlar onu kapıdan geçirdiler. O benim görüş alanımdan çıktığı anda, hızla ona doğru koştum.

Evie koşmaya başladığında, bunun yeniden ortaya çıkan travmaya açık bir tepki olduğunu bilerek, kalbim onunla birlikte acıdı. Onu takip ederken, vücudunun ihtiyaç duyduğu şekilde hareket etmesine izin verdim.

Onun yıkılmasına ve gözyaşlarıyla toprağı ıslatmasına izin verdim.

Ve nefesinin tükendiğini, hıçkırarak ağladığını ve güvenli bir yere dönmesi gerektiğini hissettiğimde, onun önüne çıktım.

Glamour'um düştü. Maskelenmiş halde, gölgeler etrafımda dolaşırken ayakta durdum.

Evie hemen kollarıma koştı. Onun korkusunun kokusundan daha kötü olan, taze kanın kalıcı kokusuydu.

Evie bana sarıldığı halde geri çekildim. Vücudunu hızla taradım.

"Ben... bir bardak kırdım," diye nefes nefese konuştu Evie. Yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve alt dudağı titriyordu. "Ben iyiyim. Ama bir bardak kırdım ve kendimi kestim."

O iyiydi. Melekim iyiydi.

Onu tekrar inceledim. Ama göğsüme yaslanıp bana sarıldığında, tamamen vazgeçtim. Onu sıkıca sarıp başının üstüne öptüm.

Elinde tuttuğı kitap sırtıma bastırıyordu. Sonunda tekrar ayrıldığımızda, kitaba uzandım.

Evie utanmış gibi küçüldü.

"Aracynthia Masalları"

yazıyordu.

Eski bir yatmadan önce okunacak hikayeler kitabıydı. Biraz karanlık hikayelerdi, daha büyük çocuklara tavsiye ediliyordu. Çoğu periler ve başka alemlere açılan kapılarla ilgiliydi, görünmeyen görünür hale gelmesi, mitlerin gerçeğe dönüşmesi. Evie'nin klasik temaları.

Onun kırmızı, gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına baktım.

"Annem beni Florimell'e alışverişe götürdüğünde çaldığım bir kitaptı," dedi Evie, sesi titriyordu. "Görünüşe göre, ben yedi ya da sekiz yaşındayken o da oradaydı. Annem kitabı yok etti ve onu aldığım için beni cezalandırdı. Onun beni o kadar küçükken gördüğünü, hakkımda bu kadar çok şey bildiğini bilmiyordum."

Öfke kendi akıntısı gibiydi ve Evie'ye bakarken maskem olduğu için minnettardım. Maske, dudaklarımın kıvrılmasını ve gözlerimdeki korkunç öfkeyi ondan gizliyordu.

"Hiçbir şeyi pek hatırlamıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Çocukken fırtınalar yarattığımı bilmiyordum. Onların..."

Evie gerçeklikle olan bağı giderek zayıfladıkça sözleri eridi. Titredi ve kan basıncının aniden düştüğünü hissettim.

O itiraz etmeden onu kollarımın arasına aldım. En az yaya trafiği olan yolu kullanarak, büyülu mahalleye geri döndük. Sınırı geçer geçmez maskemi indirdim, böylece Evie tanıdık gözlerime bakabilirdi.

Adımlarım yavaşladı. O da benim bakışlarımı karşılayarak daha da rahatladı.

"Aferin meleğim," diye övdüm. "Yarın sabaha kadar bekleyemeyecek, bilmem gereken bir şey var mı?"

Evie'nin gözleri parladı. Çoğunlukla korku ve şüpheyeye benzer bir şey. "Seni veya klanı acil tehlikeye sokacak herhangi bir şey var mı?"

Kafasını salladı.

"O zaman bırak gitsin, Evie. Yarın her ayrıntıyı gözden geçireceğiz. Dönüşüm ritüeli sadece birkaç gün sonra. Şimdi kendine dikkat etmelisin, anladın mı?"

"Tamam," dedi kaşlarını çatarak. "Ama..." Sözünü kesip, sadece başını salladı.

"Aferin," dedim. "Şu anda tek umursadığım *sensin*. Gerisi, kendine gelene kadar bekleyebilir."

Evin içinde Harmony'ye bir mektup yazdım, Evie'nin güvende olduğunu ve dönüşüm bölgesine geri döndüğümüzü bildirdim.

Evie'den kitabı aldım, Aster'ın onun küçük bir çocuk olduğundan beri ona ilgi gösterdiğini bilen hediye. Bu bilgi onu yiyip bitiriyordu ve bunu görmek beni öldürüyordu. Doğal bir hareket yapıp hediye. yakma dürtüsüne direndim. Bunun yerine, bir okula bağışlamak için onu masa çekmecesine koydum. Bir gün Evie'ye yeni bir tane alacaktım.

Aster, Evie'nin *gücünü* küçük yaşlardan beri bildiğini de açıklamıştı. Her şeyi duymak, bu zorlu bulmacanın parçalarını birleştirmek istedim. Ama bu ikimiz için de iyi olmazdı

, ikimiz de geçmiş ve onun içimizdeki şeytanlar tarafından bu kadar tetiklenmişken.

"Hadi, bebeğim," diye mırıldandım, elini tutup onu yatak odasına götürdüm. Onu soyup, ona benim büyük beden gömleklerimden birini giydirdim.

Elindeki bandajı çıkarırken gergindim, diş izleri göreceğimden paranoyaklaşmıştım.

Bunun yerine, gerçekten de camla kendini kesmiş gibi görünüyordu.

"Biri sana zarar mı verdi?" diye sordum, bu soruyu içimde tutamadan.

Kafasını sallarken yere baktı. "Elimde tuttuğum bardağı kırdım. Duygularımı kontrol edemedim."

Kesikleri muayene ettim. Dikiş atılması gerekmiyordu ve cadı iyileştirme yeteneği sıradan bir insanınkinden daha hızlı çalışıyordu. Elini temizledim ve tedbiren yeni bir bandaj sardım.

Ya da belki de Aster'ın ona bakmasından hoşlanmadığım ve ona güvenmediğim içindi. Benim yapabileceğim bir şey değildi.

Alnını öptüm, tam da ait olduğu yerde olduğu için minnettardım.

"Sen benim ölümüm olacaksın," dedim.

"Üzgünüm." Onun ciddi gri gözleri benimkilerle buluştu. "Ölümsüz olman iyi bir şey."

"Özür dileme. Bana mantrayı söyle, Evie."

Dövmesini yaptığımdan beri ona tekrar ettirdiğim sözleri hatırlamak için bir an tereddüt etti.

"Üzgün değilim," diye fısıldadı.

"Tekrar."

O kutsal ateş sonunda irislerini süsledi, onu aslanın inine cesurca götüren ateş.

"Üzgün değilim," diye tısladı.

"İşte böyle, bebeğim." Yanağını okşadım.

Gölgeler ondan döküldü, ikimizi de karanlığa boğan kutsal duman.

"Bir kez daha. Bu sefer iyi yap."

Evie'nin sesi boğuk ve acılıydı, güç, keder ve intikam duygusunun en güzel karışımıydı.

"Üzgün değilim!"

Onu dönen, kana susamış gölgelerin ortasında tuttum. Onun çok fazla güç kaybettiğini fark ettiğimde, kendi gölgelerimin onun gölgelerini bulmasına izin verdim.

"Şşş," diye sakinleştirdim. "Bu bitmedi, meleğim. Onlara hak ettiklerini tam olarak vereceğiz."

Neyse ki Evie, onu daha kararlı bir şekilde bastırmak zorunda kalmadan önce gücünü kontrol altına aldı.

Karanlık yerini aydınlığa bıraktı. Yıldız ışığı ve öfkeyle yaratılmış bu mükemmel yaratığa baktım. Var olamayacak kadar sevimliydi.

Aster, onun güçlü kanından beslenmeye direnmişse, Evie'nin güvenini ve sevgisini kazanmak için gerçekten nezaket ve centilmenlik maskesi takmayı başarmışsa, o zaman onu çaresizce istiyordu.

Ve bu arzunun seks ve evlilikten çok daha öteye uzandığını hissediyordum.

Evie'nin büyüünü istiyordu. Her zaman istemişti.

Ben bir
yalancıydım

Kylo'nun ihanetine karşı yaptığım her şeyden sonra, her nefesimde gerçeğin dilimin ucunda olduğunu hissediyordum.

Aster'ın kanımı tattığını ona söylemem gerekiyordu. O kadar kısa sürmüşken, benden beslendiğini söylemek istemedim. Dişleri derimi delmemişti.

Ayrıca kurban olmak da
istemiyordum. Bunun yerine
güçlü olmak istiyordum.

Belki de bu, ağzımı her açtığımda gerçeğin kurummasının bir başka nedeniydi. Gerçek bir tehlike altında değildim.

Aster sınırı aştı ve ben *hayır* dediğim anda durdu.

Ayrıca geri dönmem gerekiyordu. İyileştikten ve Kylo ve yeni ailemle strateji belirledikten sonra, başladığım işi bitirmem gerekiyordu.

Princeton'ın ölümünün intikamını almam gerekiyordu, yoksa onun yerini almayı hak etmiyordum. Onun öldürülmesinin sebebi ben olduğum için.

Kylo'nun parmakları yine ağzıma dokundu ve yakındaki atıştırmalık tabağından bana bir üzüm verdi. Söz verdiği gibi bana kitap okudu ve ben de kucağında kıvrılıp başımı göğsüne yasladım.

Suçluluk duygusu içimi parçalıyordu. Kendimi lekelenmiş hissediyordum. Mahvolmuş. Sanki Aster gizlice içime yerleşmiş gibi.

Ya Kylo bana eskisi gibi bakmazsa? Beni ilk ve tek tadan kişinin o olması gerekirken, başka birinin bana dokunduğunu öğrenirse?

Hayır, sevdiğim adamın öyle olmadığını biliyordum.

Yine de yalan söylemeyi tercih ettim. Çünkü Juliette ve benim bitmemiş bir işimiz vardı.

Princeton'ı öldürdü çünkü *benim* gibi olmak istiyordu. Bu delilikti. Klanı incitmek ve kaos cadımızı ortadan kaldırmak için yapmış olsa bile, Juliette'in bu hamleleri ikincil bir motivasyonla yaptığını içgüdüsel olarak hissediyordum. O sadece bir kukla değildi, doğuştan olanlar onu öyle görse de.

Gerçeği biliyordum: Kimse izlemediğinde kendi dengesiz, psikotik iplerini çekiyordu.

"İyi misin, melek?" diye sordu Kylo.

Kafamı salladım ve öfkemin gölgelerin içine çekilmesine izin verdim. Sabahleyin beni bekliyor olacaktı.

Aptal, empatik beynim bana onun da benim gibi travma yaşadığını, çocuk yaşta evlendirilmiş ve şimdi bir köle olduğunu her hatırlattığında, bana nasıl baktığını, beni nasıl tehdit ettiğini hatırladım. Öldürdüğü yüzlerce masum insanı.

Durdurulmadıkça öldürmeye devam edeceğini biliyordum. "Öyle mi?" diye sordum, kolunu öperek.

O sadece beni kıışkırtmaya çalışıyordu ve bu açıkça işe yaramıştı. Ama Juliette'in Kylo'nun hayatına yönelik tehdidi, onu daha da sıkı sarılmamı sağladı.

Biz hiç benzemiyorduk. Öncelikle, o yakında ölecekti. "Sen iyisin, ben de iyiyim," dedi. Elini saçlarıma gömdü saçlarıma gömdü ve derin bir nefes aldı. "Benim cesur, tatlı kızım."

Tekrar bakım ritmimize döndüm. Doğumdan sonra psikolojik olarak mahvolduktan sonra bu ritüellere katılmak, şiddetli seksten sonra olduğu kadar iyileştiriciydi.

Durumum biraz daha stabil hale geldiğinde, yarınki toplantımızdan önce Kylo'ya sadece gerçekleri anlattım. Juliette ve bana olan garip takıntısından bahsettim. Onun hem kötü hem de travma geçirmiş bir köle olmasının karmaşıklığını anlattım. Juliette ve Aster'ın, benim de onlara katılarak garip bir üçlü ilişkiye gireceğime dair imalarını geçiştirdim ve Kylo da benim kadar derin bir nefretle kaynıyordu. Sonra, her anın yumuşaklığının, her yönden üzerimize baskı yapan savaşın ortasında bir lüks olduğunu bilerek, kendimize bakmaya geri döndük.

Kylo yatmadan önce bir saatini günlüğüne yazarak geçirdi. Mektuplara cevap verdi, düşüncelerini karaladı ve yarını planladı. Benim kararımdan dolayı kızgın olmasına rağmen benden doğrudan haber aldığı için minnettar olan Idris'e çoktan yazmışım.

Yarı Kylo'yu izliyor, yarı gözlerimi dinlendiriyordum.

"Bunu yapmazsam, uykuya dalmam imkansız," diye açıkladı. "Geceleri düşüncelerimi dışarı çıkarmam lazım, yoksa sabaha kadar beni kemirip dururlar."

"Takıntılı, düşünceleri kafamda dönüp duran zihnimden beni kurtaran tek kişi sensin," dedim uykulu bir sesle. "Muhtemelen bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum."

Kylo burnunu çekti. "Meleğim beni yararlı bulduğuna sevindim," dedi, uyluğunu kavrayarak. "Yeteneklerimden bahsetmişken..."

Son günlüğünü kapattı ve yatağın başucundaki masaya koydu, sonra beni nazikçe sırt üstü yatırdı. Bacaklarımın arasına eğildi ve ağzıyla klitorisimi buldu.

Nefesim kesildi.

"Şşş," dedi Kylo. "Seni uyandırmaya çalışmıyorum. Ben senin son kalan düşüncelerini emip çıkarırken, sen sevimli, rahat halinle kal. Senin de benim için aynısını yapacağına eminim."

Kylo'ya yardım ettiğimi düşünmek hoşuma gitti, bu yüzden bana söyleneni aynen yaptım. Yastığa ve altımdaki yumuşak yatak takımına gömüldüm.

Bana yaşattığı orgazm sıcak, nazik ve rüya gibiydi. Bir sonraki yavaş nefesle, vücudum Kylo'nun vücuduna mükemmel bir şekilde kıvrıldı.

Kylo'nun vücuduna kıvrılmışı.

"Her şey bittikten sonra, kar yağdığı bir yere gidelim," dedim, gözlerim kapalı ve vücudum ağırlaşmış halde.

Kylo'nun göğsü sırtımda gürlledi, kolları ve gölgeleri beni sıkıca sardı. "Tamam, bebeğim. İstedğin yere gidebiliriz. Sen ve ben dünyayı gezeceğiz."

Bu kadar yorgun olmasaydım, gülümserdim. Bilinç durumları arasında gülümsediğimi hayal ettim.

Neden böyle söylediğimi bile bilmiyordum — neden karı düşündüğümü, ya da vahşi doğanın ortasında, ateşin başında Kylo ile birbirimize sarılmış olduğumuzu. Belki de ilk kez, bizi yükleyen sorumluluklar ya da başımıza bela olacak tehditler olmadan, onunla gerçekten yalnız kalmak istediğim içindi.

, üzerimizde hiçbir sorumluluk ya da başımıza bela olacak tehditler olmadan.

Savaş istemiyordum. Karın yağışını izlemek istiyordum.

Kylo maskesiz gülümserken dilimde bir kar tanesinin tadını çıkarmak istedim.

Özgür.

HAVA ÇİÇEKLERİN ve ölümün kokusuyla doluydu. Bahçemdeydim, sabah güneşinin yumuşak ışınlarına bakıyordum.

İlk başta gülümsedim, ama sonra havanın çok durgun ve sessiz olduğunu fark ettim. Yardımcı ruhlarım neredeydi? Koruyucularım? Bahçe perilerim ve şakacılarım?

Yanımdaki piknik battaniyesinde biri kıkırdadı. Ben de onun kahkahasına katıldım, ama sanki bir senaryoyu okuyormuşum gibi yanlış hissettim. Benim yazmadığım bir oyunda bir aktör gibi.

Güneşi gölgeleyen genç bir kadının yüzü benimkinin üzerinde duruyordu. Yüz hatları masumdu, küçük bir burnu, geniş gri gözleri ve yumuşak pembe dudakları vardı. Koyu saçları parlak, cildi güneş ışığıyla hafifçe öpülmüştü.

"Ne güzel, değil mi?" diye sordu bana.

Korseli üst kısmı olan yazlık, çiçek desenli bir elbise giyyordu. Onunki beyaz ve maviyken, benimki beyaz ve pembeydi.

Bir an için, yukarıdan bize bir göz attım — sevgililer gibiydik, mükemmel bir ayna görüntüsüydük.

Başımı sallayıp gülümsedim. Hiç kız kardeşim olmamıştı. Kız gibi en iyi arkadaşım tarafından sevmek, elbiselerimizi ve sırlarımızı paylaşmak nasıl bir duygu bilmiyordum. İstedğim her şeyi giymek, bahçelerde uzanıp güzel erkek ve kızları öpmek nasıl bir duygu bilmiyordum.

Kaşlarımı çattım ve kadın bana yaklaştı, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

Bunlar benim düşüncelerim değildi.

Yumuşak, sıcak dudaklar benim dudaklarıma değdi. Hevesli, talepkâr ve...

Juliette'i kendimden ittim.

"Senin neyin var lan!" diye bağırdım.

Juliette'in yüzü, incinmişlikten öfkeye, sonra da duygusuzluğa ve tekrar incinmişliğe dönuştü, sanki kim ya da ne olduğına karar veremiyormuş gibi.

Onun yerine karar verecek başka birine ihtiyacı vardı.

Ayağı fırladım, o da aynısını yaptı. Eşleşen elbiselerimizle, on yıldır özenle baktığım bahçelerin bu kötü taklidinde durduk.

"Sen beni tanı mıyorsun!" diye tısladım, sesim ayaklarımızın altındaki zemin gibi titriyordu. Etrafıma işaret ettim. "Bu doğru değil. *Asla* doğru yapamayacaksın."

Birçok yüzü olan kadın tek bir yüze karar verdi. Gözleri cehennem gibiydi, göğsü inip kalkıyordu, avuç içleri yanlarında titriyordu.

"Benim yerimi almak istiyorsun!" diye bağırdı. "*Bizimle* olmak istemiyorsun. Beni ortadan kaldırmak istiyorsun, böylece onu tamamen kendine saklayabilirsin. Kendini özel sanıyorsun. Paylaşamıyorsun."

Onun yırtıcı kocasıyla birlikte olmaksızın ölmeyi tercih ettiğimi söylemek için ağzımı açtım, ama niyetimi belli etmek istemedim.

"İçinde derin, korkutucu bir karanlık var, Evie," dedi Juliette, alt dudağı sanki korkudan titriyordu. "Aster'a, performans sırasında beni karanlık kan büyüyle lanetlemekle tehdit ettiğini anlattım. Seni görebiliyorum, *gerçek* seni."

"*Beni* tehdit ettin," dedim inanamadan. Etherdale'i lanetleyen oydu.

Rüya dünyasında, bilinçaltım bilinçli zihnimden daha güçlüydü. Ayaklarımın yere basmasını sağlamak, Juliette'in sözlerinin beni derinden etkilemesini engellemek daha zordu. Annemin son sözlerini hatırlatmak, bu dünyaya bir veba olduğumu söylemek.

Boğazım sıkıştı ve Juliette'in gözleri memnuniyetle parladı.

"Sonsuza kadar birlikte olması gereken iki ruh arasındaki bağı koparmak istiyorsun," dedi, manipülatif bir gözyaşı yanağından süzülürken. "Sir ve ben, zamanın başlangıcından beri her yaşamda birbirimizi tanıyoruz. Sevgili, arkadaş, kardeş, baba ve kız olduk..."

"Ee, iğrenç?"

Tiksinti dolu bir yüz ifadesi yaptım ve Juliette çılgına döndü.

"Bu romantik!" diye bağırarak beni yere yatırdı.

Uzun tırnakları yanağımı çizdi ve ben acı içinde inledim.

Yuvarlanarak, çırpınan uzuvlar ve kana susamış gözlerle.

Onun üstüne çıkınca, ellerim sonunda boğazını sıktı. Tanıştığımız andan beri bunu hayal ediyordum.

Sıkıp bastırdım. Yüzü kızardı.

Juliette gülmeye başladı. "Öldüğümde gülümsemek istiyorum," dedi, konuşmak için zorlanarak. "Princeton gibi. O gülümsedi."

İçimden kopan çığlık insanlık dışıydı. Juliette, Princeton'ın yüzüne bıçakla bir gülümseme oymuştu.

"Sen delisin!" diye bağırdım.

Mücadele etmeyi bıraktı. Altımdaki beden artık o değil, gözleri olmayan Kylo olana kadar onu sıkıp sıkmaya devam ettim.

Ne kadar güzel bir mavi tonuydu.

EVIE

Çığlık atarak uyandım. Kylo üstümdeydi, ellerimi yanlarıma bastırıyordu.

"Şşş, meleğim," dedi. "Rüya görüyordun. Güvendesin."

Çığlıklarım kesildi ve kafatasındaki gözlerini görünce sakinleşip gerçeğe döndüm.

"Onu öldürmeliyim," dedim, çenemi sıkıp öfkeyle titreyerek.

Kylo kaşlarını çatarak yüzümü okşadı. "Kendini çizmişsin," diye mırıldandı.

Acıdan yüzümü buruşturdum, öfkem daha da arttı. O kadın, kelimenin tam anlamıyla bir şeytandı. O da diğerleri gibi Lillian'ın cehenneminde yerini almalıydı.

Kalbimi sakinleştirmek ve nefesimi düzenlemek için birkaç uzun saniye geçmesi gerekti.

Kylo alnımı öptü. "Öldürmeye başlamadan önce bir kahve içelim."

Kaşlarımın çatılması geçince, başını sallayıp güldü. "Bağımlılığının derinliği beni korkutuyor."

MÜZAKERE MASASINDA Blade, kahverengi ve altın rengi seramik kupama kaşlarını kaldırdı.

"O büyüklükte bir fincan hiç görmedim," dedi.

Kylo'nun dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Evie, iki kahve sınırını bu şekilde aşıyor. Daha büyük bir fincan kullanmaya başladı."

Harmony güldü.

"Boşlukları çok saygı duyuyorum," dedi Blade başını sallayarak.

Bugün hepimizin gülmeye ihtiyacı vardı. Gergin ve huzursuzluğumdan kısa bir sürelğine kurtulduğum için mutluydum. Komutanlar ve diğer iç çevre üyeleri yerlerine oturdular, hepsi de bana hem rahatlama hem de beklenti dolu bakışlarla bakıyorlardı.

Yutkundum ve dikkatimi Harmony ve Blade'e çevirdim. "Abby ile durumlar nasıl?" diye Harmony'ye sordum. Abby, dönüştürülmüş bir kadındı.

Harmony yüzünü buruşturdu. "Onun beni sadece rütbe atlamak için bir basamak olarak gördüğünü öğrendim."

Blade, küfürlü bir söz mırıldandı ve kollarını kavuşturdu.

Harmony kadar zeki, sıcak ve samimi birinden birinin yararlanabileceğini düşünmek beni sinirlendirdi. Ama bu beni şaşırtmadı. Görünüşe göre bu özellikler, pisliklerin aradığı özelliklerdi.

"Üzgünüm, Harmony," dedim. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

"Teşekkürler, dostum." Elini salladı. "Zaten klan sorumluluklarıyla çok meşgulüm."

"Sana bir savaş aşkı bulacağız," dedi Blade. "Hepimizin buna ihtiyacı var." Kylo kaşlarını kaldırdı. "*Ne lan*, Blade?"

Blade yaramazca sırıttı. "Bilirsin, tüm ölümlerden uzaklaşmak için bir sevgili. Korkunç bir savaştan sonra geceleri sarılabileceğin biri."

Komutan Lachlan'ın gülümsemesi de aynı derecede şeytaniydi. "Kylo bize savaş kaçamaklarına değil, klana olan bağlılığımıza odaklanmamızı söylemek istiyor, ama artık *bir şey* söyleyemez." Gözleri bana kaydı.

Kylo'nun bakışı ölümcül bir bakıştı ve ben onun yanında kahvemi yudumlarken kıkırdadım. İkimiz de masanın başında, aynı yüksek sırtlı sandalyelerde oturuyorduk.

Bana baktı ve yumuşadı. "Hepiniz tek bir savaş macerasıyla sınırlısınız. İstisna yok."

"Bu ayrımcı bir karar gibi görünüyor," dedi keskin yeşil gözlü, kafası traşlı bir kadın.

Şaşırtıcı derecede güzeldi ve onu Kylo'nun en güvendiği danışmanlarının yeni üyesi Bexley olarak tanıdım. Görünüşe göre, eski bir aileden geliyordu, sadakatine son derece bağlı bir aileden. Eminim

Lillian'ın Hizmetkarları kültünde doğmuş biriyle pek çok ortak yönü vardı; bu yüzden bugün burada bizimle oturuyordu.

"Hepimizin kalbi tek eşli değil," dedi yıkıcı bir gülümsemeyle.

Harmony'nin gözleri büyüdü ve koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Blade de Harmony'nin tepkisini izliyordu, dudaklarının kıvrımlarında yaramazlık belirmişti.

Kylo i geçirdi. "Güçlü konumda olmanın zorluğu. Sizin doyumsuz sapkınlarınızın çeşitli eğilimlerini aıklayamıyorum."

"O bir günlük tasma mı, patron?" Bexley, boynuma bakarak karşılık verdi. Yüzüm kızardı ve Kylo'ya öfkeyle baktım.

O, benim aşağılanmamın her saniyesinden zevk alarak yavaşça gülümsedi. Eli, uyluğumu daha sıkı kavradı. Amımın, onun istediği gibi tepki vermemesini istedim.

"Tamam," dedi Kylo. "Herkes burada. Kız arkadaşım başka bir başıboş yakalamadan önce başlayalım."

Kylo, bugünkü toplantıyı kasıtlı olarak mümkün olduğunca az sayıda kişiyle sınırladı. Phineas hariç, masadaki hemen hemen herkesle yakınlաřmıřtım, ama yine de üzerimde olan o kadar çok bakışın ağırlığı altında kıvranıyordum. Özellikle de hala taze ve kişiisel olan konuları tartışırken.

Ama ağzımı açtım, çünkü Juliette'e geri dönmem gerekiyordu.

"Princeton'ı öldüren cadı, Aster'ın ocuk gelini," dedim.

Oda şaşkınlıkla çınladı. Deşsete kapılmış yüzler birbirlerine baktı, sonra tekrar bana döndü.

"O zamanlar ocuktı. şimdi ise yetişkin bir kadın, başka bir yarı cadı."

Elbisenin cebinden bir kağıt parçası çıkardım. zerinde Lord Aster'ın aile arması damgası vardı.

Bu sabah *Aracynthia Masalları*'nda bulmuştum.

Kylo kağıda öfkeyle baktı. Devam etmek için onun öfkesini görmezden gelmem gerekiyordu.

"Artık Aster ile doğrudan iletişim kurabilirim." Kylo'nun kaşları daha da çatıldı.

"Bana hala hayatta olduğumdan şüphelendiğini söyledi ve Etherdale'de yarattığım fırtınayı duyunca, izini sürdü.

izini takip etti. Ne zamandır burada olduğunu bilmiyorum, ama belli ki Princeton öldürülmeden önce gelmiş. Juliette'in kaos cadısı olarak gücü hissedebildiğini düşünüyorum, bu yüzden Princeton'a göz dikti ve onu önemli bir hedef olarak belirledi."

Tereddüt ettim, utanç ve suçluluk duygusu beni kemiriyordu, çünkü benimle olan bağlantısı açıktı ve söylenmemiştii. Benim gölgelerimi kıskanan, güce aç bir cadı, ben olmasaydım Etherdale'de olmazdı.

"O, onun ölümünden ve bunun ürettiği güçten kendi gücünü beslemek için yararlandı. O bir ölüm cadısı. Bir akbaba. Gücü çalarak taklit ediyor ve bunu yapmak için karanlık güçlerle çalışıyor. Ne kadar çok gücü olursa, işlediği zulümlerden o kadar kolay daha fazla güç elde ediyor. Cinayeti bir ritüele dönüştürdü."

"Neden *seni* öldürmedi?" diye sordu Phineas, Kylo'dan buz gibi bir bakış aldı.

"Bu kesin bir bilim değil. Büyü, değişim, fedakarlık ve denge gerektirir. Bence onun gücü sınırlı. Devam edebilmesi için besin kaynağına ihtiyacı var, tıpkı vampirlerin kana ihtiyacı olduğu gibi. Evrenin doğal gelgitleriyle çalışan büyü gibi kendi kendine üretilmiyor."

Gerçeklere odaklanmaya çalışıyordum, odadaki herkese Juliette'in ne kadar deli olduğunu söylememeye direniyordum. Ne kadar *igrençti*. Önemli değildi. Benim için kişisel bir meseleydi, ama hiçbirisi benim gibi bu ihlali anlayamazdı. Nighswander Malikanesi'ne geri dönüp başladığım işi bitirmek için onların bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

"Princeton'ın büyüsünü tam olarak çalmadı. Sadece onun ritüelize edilmiş ölümünden elde edebileceğini aldı. Bu dönüşüm bir kayıpla sonuçlanır ve gücünü korumak için sürekli yakıt ikmali yapması gerekecek."

"Evie ölü olduğundan daha canlıyken daha değerli," diye özetledi Kylo. "Onu öldürmek istemiyorlar; onlara katılmasını istiyorlar."

"Ama eğer taraf değiştirmezse, bence yine de onun hayatta kalıp bizim için çalışmasındansa ölmesini tercih ederler," diye belirtti Phineas.

Bir gölge baldırımı sardı.

Kylo zoraki bir hareketle başını salladı. "Bence bu makul bir varsayım."

"Conrad'la konuşabildin mi?" Komutan Lachlan sordu. "Evet."

Oda bekledi ve ben baştan başladım. Lordların söylediklerini aynen anlattım: Büyülü mahallelerimizi ve gizli sayılarımızı bildiklerini, ama ne saklarsak saklayalım ezileceğimizi söylediklerini. Savaşın kazanılmaz olduğunu ve Rune'un Valentin'de galip gelmesinin tek nedeninin, savaşın devam etmesi halinde adadaki herkesi yok edeceği olduğunu.

Konuşurken, herkesin yüzünü inceledim.

Hiç kimse şaşkınlıkla gözlerini kırpmadı. Hiç kimse en ufak bir şüphe ya da endişe belirtisi göstermedi.

Bu beni rahatlattı. Yine de, iki vampir klanının sarsılmaz güvenini karşılaştırmadan edemedim.

Her iki grubun da inancı doğru olamazdı.

Bir klan yanılıyor olmalıydı.

Korkunç bir şekilde yanlış.

"Valentin hakkındaki kısım yarı doğrudu. Bu, doğuştan vampirlerin gerçekliği kendi çıkarlarına göre yorumlamasıydı," diye mırıldandı Kylo. "Dönüştürülmüşler ve ölümlüler kesin galip geldiler. Doğuştan vampirleri önceki tüm kalelerinden çıkardılar. Ancak doğuştan vampirler aşağılanmışlardı ve adil bir etik kurallarına uymayı reddettiler. İntikam için çılgına dönerek masum ölümlü sivillerin yaşadığı köyleri yok ettiler. Kral Earle, Valentin'in en değerli ihraç ürünlerini üretmek için hala ölümlülere ihtiyaç duyuyordu. Doğumluların ve ölümlülerin nüfusundan geriye kalanları korumak için Rune ve dönüşmüşleri Aristelle'in meşru liderleri olarak atayan antlaşmayı imzaladı. Ama bu bir beraberlik değildi, aksine tam tersiydi. Doğumlular hala Valentin'de var oldukları için, kimse tam olarak istediğini elde edemedi."

"Ve söylentilere inanacak olursak, ikinci raunt için bastırıyorlar," diye ekledi Blade.

"Bu bizim için iyi olmaz," dedi Harmony.

"Şey, bilemiyorum," dedi Bexley. "Earle'yi zayıflatır, ordusunu Valentin'in çatışmasına çekerse ordusunu daha da inceltir. Ayrıca, Rune müttefikler için Ravenia'ya bakabilir."

"Ana planı yeniden yazmamız gerekecek," dedi Blade, Kylo'ya kaşlarını kaldırarak.

Kylo başını salladı. "Kesin bir şey duymadıkça Valentin bizi henüz ilgilendirmiyor."

Gözlerindeki ışıltıyı gördüm ve farklı koşullar altında bu beni gülümsetirdi. Kylo'nun seçeneği olsaydı Rune ile evlenir miydi diye merak ettim.

"Peki ölümlüler üzerindeki yük hakkında söyledikleri neydi?" diye sordum.

Ani sessizlikte koltuğumda kıpırdadım. Ruhumu adadığım kabileye şüpheyle yaklaştığım izlenimi vermek istemedim. Ön koluma baktım, mürekkep siyahı mühür, dikkatle incelediğimde hafif mor bir parıltı yayıyordu.

Kylo işareti nazikçe izledi ve bu beni titretti.

"Savaş ölümlülere zarar *verecek*. Bu kaçınılmaz," dedi Kylo. "Bu, sadıkların ana konuşma konularından biri, Aster'in Lillian'ın gazabı hakkında söylediği saçmalıklarla birlikte. Bunlar, statükoyu korumak, bizim karşı koymamızı engellemek için tasarlanmış korku taktikleri. Yerel yönetimler, konsey ve Earle'nin kendisi ölümlülere *şu anda* ne olduğu umursamıyor. Sadece kendi çıkarları ve yaşam kaliteleri etkilendiğinde umursuyorlar. Sistemleri baskı yapmak, yatıştırmak, küçümsemek ve kafa karıştırmak için tasarlanmış. Bizi yormak istiyorlar. Bizi zayıflatmak istiyorlar."

"Ve bunu başarmak için Juliette'i kullanıyorlar," dedim. Öfke omurgamı sardı. "Etherdale'e yapılan her saldırıdan bizi sorumlu tutuyorlar, şiddetlerinin sebebinin bizim direnişimiz olduğunu iddia ediyorlar. Bu, küçük bir kızken bana öğretilen kontrol yönteminin aynısı. Doğmuşları ne pahasına olursa olsun mutlu tutmak ve bana zarar verirlerse, bu *benim* hatamdı. Asla onların hatası değildi. Çünkü bu Lillian'ın doğal düzeniydi."

Kylo şakağıma öptü. "Ölümlüler zaten bizimle savaşıyor. Gönüllü olarak kan bağışlıyorlar. Daha fazlası da katılacak. Diğerleri ise çapraz ateşte kalacak ya da doğanların tarafına geçecek. Ölümlüler bir süredir acı çekiyor, ölüm, istismar ve kölelikle karşı karşıya. Savaş romantik değildir. Ama bazen, daha iyi bir dünya inşa etmek için tek seçeneğimiz budur. Şiddet uygulayan zalimler barışçıl taktiklerle yenilemez."

Nefesimi bıraktım. Sanki tekrar gerçeğe uyum içindeymişim gibi, öteki dünyadan bir sükunet beni sardı.

"Aster'in sana ve diğer kıza sürekli özel/ dediğini söyledin," diye araya girdi Phineas, yüzünde stoiklik ve sabırsızlık karışımı bir ifadeyle. "Onun

Güçlü cadılara olan ilgisi ve Lord Conrad ile olan dostluğu oldukça ilginç. Aster, orada bulunan saray mensuplarına yakın görünüyor muydu?"

Düşünerek bir an durdum. İki adam arasındaki saygı, odadaki diğerlerinin, sanki Aster bu bilgiyi paylaşmış gibi, aileme yaptıklarını bildiklerini ima edişleri.

"Evet," dedim. "Hepsi birbirine yakın görünüyordu. Haklısın, sırf benim için bir araya gelmiş gibi görünmüyorlardı."

Bir dakika. Eğer bu doğruysa... Aster, beni bulma takıntısı olmasa da Etherdale'de olur muydu?

"Şey, tüm asilzade aileler dönüşmüşlere karşıdır," dedi Blade, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle. "Tabii ki, kendilerine yarar sağladığında birleşeceklerdir."

"Ama neden onun büyüüne bu kadar takıntılılar?" diye sordu Phineas. "Özellikle de on altı yıl öncesine kadar? Conrad ve Aster ne zamandır yakın arkadaşlar?"

Bu, Phineas'ın bize bir şeyin eksik olduğunu söylediği anı hatırlattı. Kaos cadısının neden şimdiye kadar doğuştan soylularla ittifak kurup tanrısal büyülerini kullanmadığını sorgulamıştı.

Phineas doğru soruları sormuştu. Sezgileri keskin idi, bu inkar edilemezdi, tıpkı bir cadı gibi. Kylo'nun onun huysuzluğuna ve kabalığına neden tahammül ettiğini şimdi anlayabiliyordum.

"Tüm lordlar dönüşmüşlere karşı olabilir, ama tüm lordlar Kral Earle'ye sadık mı?" diye sordu Phineas. Geriye yaslandı, kollarını kavuşturdu ve uzak duvara belirsiz bir düşüncelilikle baktı. Elini çevirdi, bizim ilgimizi çektiğinin farkında değildi. "Peki bu, Valentin'de olanlarla nasıl bağlantılı? Baskıcı, Lillian merkezli dindarlığın yayılması, Hizmetkarlar ve giderek genişleyen köle ticareti? Gölgeler her türlü tuhaflığı fısıldıyor. Earle'nin konseyinde. Aristelle'de..."

Kylo, sanki nefesini tutmuş gibi, koltuğunun kenarında, öne doğru eğilmişti. Bakışlarımı fark etti ve o sevimli küçük gamze, çarpık bir gülümsemeyle ortaya çıktı.

Phineas kaşlarını çatarak kimseye bakmadan bakmaya devam etti. Başını hafifçe eğdi, iç geçirdi, sonra sanki canlı bir iç diyaloga girmiş gibi kendine başını salladı.

"Phineas! Bu kadar drama yeter," diye homurdandı Blade. "Çık dışarı"

Phineas yavaşça Blade'e döndü, dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı. "Bir darbe girişimi olabileceğinden şüpheleniyorum. Kral Earle'nin konseyindeki muhalefet, krallıkta huzursuzluk yayıldıkça güçleniyor. Earle'nin, mirasını korumaya olan takıntısından daha fazlası, delilikten muzdarip olduğu söyleniyor. Onun yönetimi altında geçen bin yılın *yeterince uzun* olduğu konuşuluyor."

"Konseyde muhalifler mi?" diye mırıldandı Kylo. "Bu nadir bir durum. Peki Valentin ile bağlantısı ne?"

Phineas başını salladı, gözleri masaya sabitlenmiş, parmaklarını derin düşünce pozunda birleştirmişti. "Hâlâ araştırıyorum. Aristelle'in doğan tarafında Durian adında bir lider ortaya çıktı. O, Dark Mother'ın sözlerini içeren *Lillian Kitabı* adlı kutsal bir kitabı yaymaya çalışan dindar bir fanatik. Bu kitabın, kendi iktidara gelmesini öngören eski bir kitap olduğunu ve Valentin'in Lillian'ın çocuklarına ait olduğunu iddia ediyor. Bu, açıkça bir siyasi propaganda aracı."

"Biliyor musun?" diye sordu Kylo.

Bu konuşma beni gerginleştirdi, geçmişin hayalet uzuvları omurgamdan aşağıya doğru uzanıyordu. Kafamı salladım. "Bu isimleri tanımıyorum. Ama benzer metinler okuduk. Ölümlülerin vampirlerin hizmetine nasıl doğduklarını ayrıntılı olarak anlatan metinler."

"Duyduğun doğru," dedi Phineas, Blade'e doğru başını sallayarak. "Valentin'de devam eden çatışmalardan daha büyük bir çatışma olacağını öngörüyorum. Kylo'nun dediği gibi, bunu mevcut gidişatımıza dahil edecek kadar yeterli bilgiye sahip değiliz." Bir süre durakladı. "*Ancak* bu, taç için mükemmel bir istikrarsızlık fırtınasının kopmak üzere olduğu anlamına geliyor. Durian, Lillian'ın canlanma coşkusundan yükselen tek doğuştan lider olmayacak. Earle, geçtiğimiz yüzyılda ölümlüler için koruma önlemlerini gevşetmiş olabilir, ancak köleliği veya Lillian kültünün Hizmetkarlarını hiçbir zaman resmi olarak onaylamadı. Bu kurumlar, baştan çıkarma, fahişeler ve ölümlüler ile vampirlerin karşılıklı bağımlılığı gibi geleneksel gelenekleri zayıflatıyor. Ancak, giderek daha fazla elit, vampirik dürtülerini tatmin etmek için tabu yöntemlere yöneliyorsa, bu doğuştan liderlerin yaşam tarzlarını gizlemek zorunda kalmaktan bıacaklarını tahmin ediyorum."

yaşam tarzlarını gizlemek zorunda kalmaktan bıacaklarını tahmin ediyorum. Onlar da sıradan insanlar gibi kanunsuzluklarını açıkça uygulamayı tercih ederler.

"Earle'in sözde deliliği ile, darbe yapmak için mükemmel bir yüzeysel nedenleri var," dedi Blade.

Phineas başını salladı. Konuşmasını bitirmiş gibi görünüyordu, bu da zihnimin nihayet dönüp durmasına izin verdi.

Kylo ve benim benzer şekilde takıntılı beyinlerimiz olduğunu biliyordum, her zaman herhangi bir bilgi kümesinde bağlantıları ve kalıpları arıyorduk. İyi ya da kötü.

Bana baktı ve ben de o düşünceli mavi gözlerini taradım.

"Lillian kültlerinin büyük bir kısmı Prospyrus'tan uzakta, kırsal bölgelerde bulunuyor," dedi Kylo, sözleri dudaklarından hızla dökülüyordu. "Isolde, tabii ki, ama aynı zamanda Etherdale'i çevreleyen bölgeler de var — Conrad'ın kontrolü altındaki bölgeler. Etherdale, Conrad'ı her zaman kızdırmıştır çünkü onun yönetimi üzerinde bir leke gibidir, hiçbir zaman istediği gibi kontrol edemediği bir şeydir. Earle, hükümdarlığı altında çürümeye izin verdiği için bir sorundur, ama ölümlülerin başkentinde en iyi muamele gördüklerini inkar edemem. Hırslı bir doğan ya da bir grup doğan, istikrarsızlıktan yararlanarak Ravenia'yı ele geçirmek isteyebilir, bu mantıklı olur."

"*Earle'den* daha kötü bir hükümdar *mı* getirecekler?" diye dehşetle sordum. "Din kisvesi altında yapılan baskı, bildiğimiz şekliyle bu krallığın sonu olur," dedi Blade. "Artık koruma ya da ölümlülerin yönettiği hiçbir şey kalmaz."

"Artık koruma ya da ölümlüler tarafından yönetilen hiçbir şey kalmaz. Conrad'ın Etherdale'e yaptıkları, otoriter bir Ravenia'nın mikrokozmosu olurdu, monarşiden çok daha felaket olurdu. Cadı avları yaygınlaşır, doğuştan vampir olanlara boyun eğmeyen tüm cadı meclisleri ve şekil değiştiren sürüler ortadan kaldırılırdı. Kölelik, gizli bir uygulama değil, norm haline gelirdi. Ölümlü sadıklar, Conrad gibi vampirlerin kapısını açtıklarında neyi karşıladıklarını bilmiyorlar."

"Dur bir dakika," dedim. "Yani Aster ile bağlantısı, güçlü cadılara olan ilgisi, dönüştürülmüşleri tamamen göz ardı etmeleri..." Kylo'yu inceledim. "*Onların* da Earle'yi devirmeyi hedefledikleri mi?"

Kylo nefesini bıraktı. Hesapladı. Oda onu bekleyerek ona baktı. "Muhtemelen. Kanıta ihtiyacımız var. Ama mantıklı."

"Kanıt, olası bir koz anlamına gelir," diye onayladı Blade. "Bunu kendi avantajımıza kullanabiliriz."

Ben de ayak uydurmaya çalışıyordum, ama aynı zamanda tüm bunların içinde *benim* yerimin ne olduğunu da hesaplıyordum. Aster'ın iğrenç biri olduğu inkar edilemezdi.

Ama aynı zamanda bir gaspçı mıydı?

Bana olan ilgisinin temelinde bu yok gibi görünüyordu, ama öyleyse, bunu açıkça göstermezdi.

Bunun için yeterince kahve içmemiştim.

Midem düğüm düğüm oldu, kalbim sızladı. Başlangıçta, Juliette'i Princeton'a benim yönlendirdiğimden emindim. Ama şimdi, Aster'ın anlattıklarının ne kadarı doğruydı, ne kadarı ise benim hayatta olduğumu bile bilmeden önce var olan kaderlerin iç içe geçmesini örtbas etmek içindi, merak ediyordum.

Çocukken beni ziyaret ettiğinde, diğer korkutucu vampirlerle birlikte gelmişti. Ama onların yüzlerini hatırlayamıyordum, bana tanıtılmamışlardı da. Onlardan biri Conrad olabilir miydi? Conrad *bir daha asla evlenmeyeceğini* söylemişti. Başka bir vampirle mi evliydi, yoksa bir ölümlüyle mi? Aster gibi o da Hizmetkarlarla ilişkili miydi?

Aşığı baktım. Büyülü mektup bana bakıyordu. Ne kadar suçlu olduğumu bilmiyordum, ama bu benim geleceğimi değiştirmeyecekti.

Sorumluluk omuzlarımda duruyordu ve kolum, kalçam ve sırtımdaki dövmele bana sürekli bir ivme sağlıyordu.

Konuşma, Etherdale sınır devriyesi stratejisine kaymıştı, ama sonunda benim hile planımın bir sonraki aşamasına döneceğini biliyordum.

Kylo bundan ne kadar nefret etse de, bu karmaşık, iç içe geçmiş güç, sırlar ve şiddet ağının merkezinde *benim yerim* vardı.

KYLO

"*Bu konuda ne yapacağız?*" Harmony, Evie'nin önündeki Aster'ın resmi mektubuna başını sallayarak sordu.

"Sana henüz yazmadı mı?" diye sordu Bexley.

Evie başını salladı ve ben gerildim. Bana bundan bahsetmemişti. Ve böyle bir şeyi kendine saklayacağı düşüncesi, en derin korkularımı ve yaralarımı dürttü.

Hızla gözlerime baktı. "Esasen, bizim birlikte geçirdiğimiz zamanın hoşuna gittiğini söylemek için. Beni bir dahaki sefere ne zaman görebileceğini sordu, ben henüz cevap vermedim."

Aklım "*aslında*" kelimesine takıldı, bu kelime Aster'ın Evie'ye tam olarak ne yazdığını kelime kelime bilmek için içgüdüsel bir ihtiyaç uyandırdı.

Strateji oluşturmayı severdim. Sorunları çözmeyi. Zayıflıkları kullanmayı ve planları uygulamayı. Ama şimdi Evie işin içine girmişti ve satranç tahtasının ortasında kocaman bir engel vardı. Kaçınılmaz olmasına rağmen kaçınmak istediğim, Evie büyüklüğünde bir engel.

"Juliette'in senin gibi olduğunu bilmek sana nasıl hissettiriyor?" diye sordu Blade, Evie'ye bu kadar hassas bir soru sorarken yüzünde yumuşaklık belirdi.

Masadakiler de aynı derecede meraklı görünüyordu. Phineas dışında, en yakın yoldaşlarım son derece empatik yaratıklardı. En iyi devrimciler öyleydi.

"Derin bir düzeyde çelişkiliyim," diye itiraf etti Evie. "Ama travma bir mazeret değildir. Travma yaşamış insanlar her gün iyilik için savaşmayı seçerler—bu, dönüşmüş klanların temelini oluşturur, değil mi?"

Bir sonraki nefes alış ı daha ağırd ı. "Juliette'in davran ışlarının ne kadar ı zekice bir oyun, ne kadar ı yıllarca süren manipülasyonun sonucu, bilmiyorum. Ve bunu anlamanın bir faydas ı olacağından da emin değilim. O şiddet dolu, ani bir gç ak ışının üzerinde sürükleniyor ve kitleleri öldürebilecek kapasitede. Ortadan kaldırılması gerekiyor."

"Katılıyorum," dedi Phineas. Gözleri kapalı, elleri kucağında, dudakları sürekli çatık.

O, tamamen istemeden, bu alemdeki en eğlenceli yaratıklardan biriydi. Bazen, gölgelerin perdesinin arkasından çok fazla şey gördüğü için böyle olup olmad ığını merak ederdim.

"Bu mantıkl ı," dedi Harmony Evie'ye. "Doğmuşların yanında olmak zor olmalı. Ama sen yapman gerekeni *kusursuz bir* şekilde yaptın."

Evie hafifçe gülümsedi ve başını salladı, ama bu övgü yağmurunun altında rahatsız görünüyordu. Sanki bunu hak etmediğini düşünüyor gibiydi. Juliette'in Princeton'a yak ınl ığından bir şekilde kendini sorumlu tutmasından endişelendim. Juliette o alana nasıl girerse girsın, Evie'nin orada olup olmad ığına bakılmaks ızın bunu yapacağını anlaması gerekiyordu. Bu görev onunla hiçbir ilgisi yoktu, özellikle de Conrad ve Aster *zaten* şüpheli bir ittifak içindeyse.

"Tamam. Juliette'i ortadan kaldır. Aster ve Conrad'ın bu potansiyel darbeye kar ıştıklarına dair kanıt bul — ya da belki de kendi ayrı gç oyunlarına — ve bunu doğan güçleri istikrars ızlaştırmak ve bölmek için kullan," diye özetledi Blade.

"Tabii onları yok etmek ve hayallerini gerçekleştirmelerine fırsat bile vermeden ezmek daha kolay olmazsa," diye mırıldandı Harmony.

"Karars ızlık, henüz tahmin edemediğimiz şekillerde bize fayda sağlayabilir," dedi Phineas, sesi stoik bir bilge kadar sakindi. "Etherdale bizim olsa bile, deli, paranoyak bir kral, gizli düşmanların varlığı psikolojik savaş için mkemm el bir malzeme olur."

Arada sırada, biri bana bakarak, al ıştıkları şekilde konuşmam ı bekliyordu. Ama bunu söyleyemedim, reddettim.

Bunun yerine Blade'in yapmasına izin verdim.

Blade'in gözleri benimkinden Evie'ye kaydı. "Dönüş ritüelinden sonra iyileşene kadar doğduğunuz yere geri dönemezsiniz. Princeton, gücünü tekrar kullanabilmek için en az üç gün, bazen daha uzun süreye ihtiyaç duydu. Ve siz de gücünüzü toplamaya, şey, *bugün* başlamalısınız."

Evie kaşlarını çattı. "Bu çok fazla zaman kaybı," dedi.

Kol dayanağını sıktım, kendini korumak için şimdiden mücadele etmeye başlamasından rahatsız olmuşum. Daha da kötüsü, Aster'la bir an önce tekrar birlikte olmak için kendine zarar vermek istiyordu.

Dövmelerim yandı ve havadaki ani karanlık güç dalgası tüm dikkatleri bana çevirdi.

Hâlâ konuşmuyordum. Evie, onun uyluğunu kavradığım elime uzandı.

"Juliette, Ravenia'nın dönüşüm geçirenleri maskelerini çıkarıp yeraltından çıkmadan önce ortadan kaldırılmalı. Buna sadece bir ay kaldı," dedi Blade. "Bunu yapabileceğini düşünüyorsan, bir plan yapmalıyız."

"Yapabilirim," dedi Evie, elimi sıkarak. Canlandı, sırtı düzeldi, kendi gücü derisinden benimkine akan bir akım gibiydi.

Bu güç, kanı boğazımdan her aktığında beni güçlendiren güçtü.

Onun ateşini, şiddetini bu kadar sevdiğimden nefret ediyordum. Çünkü aynı zamanda korku dolu kalbimi paramparça eden de oydu.

"Bilgi toplamak ve içeriden potansiyel psikolojik savaş yürütmek için uygun zaman, elbette Juliette'i öldürmeden *önce*," diye devam etti Blade.

Evie başını sallasa da bu durumdan rahatsız görünüyordu. "Bu final olmalı."

"Doğru. Aster'ın manipülatif anlatısında karakterinden çıktığın anda, her şey biter. Seni yakalamak veya öldürmek için her yolu deneyecekler," dedi Blade.

Evie'ye bakamıyordum bile. Bunun yerine masaya öfkeyle baktım.

"Bu zor bir oyun," diye iç geçirdi Harmony. "Evie'nin dediği gibi, doğanlar, Evie'nin Aster'ın davetini kabul etmesine şaşırmış görünüyordu. Klanın belkemiğini düşmanların yuvasına göndermek, avantajlı olduğu kadar tehlikeli de.

düşmanların yuvasına göndermek kadar tehlikelidir. Bu, onu hafife almayı kolaylaştırır ve Evie'nin sadakatine veya buradaki rolüne şüphe uyandırır. Yine de, Evie'ye söyledikleri her şeyi, doğanların bize geri bildirmek isteyebileceğini varsaymalıyız. Evie'yi zihinsel savaş için kendi araçları olarak görebilirler."

"Doğmuş olanlar bizim hakkımızda neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar," dedim, sessizliğimi bozarak. Sözler boğazımdan çıkarken sert ve kaba geliyordu. "*Onların* ne bildiğini bilmiyoruz, onlar da bizim gerçek yeteneklerimizi, zekamızı ve alemdeki bağlantılarımızı bilmiyorlar. Belki de bizim büyüklüğümüzü hiç önemsememeleri bir blöftür, belki de doğrudur. Bizi hafife alıyorlar. Yeraltı dünyası hakkında hiçbir fikirleri yok ve bizim kendilerini beğenmiş, öfkeli ergenler olduğumuzu düşünüyorlar. Seksen yıldır gerçek doğamızı gizliyoruz. Onlar bizden bile daha fazla bilgiye açlar."

Phineas'ın gözleri açıldı. Evie'ye baktı. "Psikolojik olarak çift taraflı ajan olmak için uygun musun?"

Evie sinirlendi. Gözleri büyüdü, sonra cesurca daraldı.

O ise devam etti. "Duygularını kontrol edebiliyor musun? Rahatlıkla yalan söyleyebiliyor musun? Potansiyel travmatik deneyimlere dayanıp yine de görevinizi tamamlayabilir misiniz? Her sözünüzü ve yüz ifadenizi bilgi için izleyeceklerini ve onlardan öğrendiğiniz her *gerçeğin* kasıtlı olarak sızdırılmış olabileceğini anlıyor musunuz?"

Hayatımın aşkı geri adım atmadı. Gözüm, elindeki bandaja takılsa da, *duygularının kontrolünü* bir kez *kaybettiğini* itiraf etti.

Odadakilere Evie'nin uygun olmadığını söylemek istedim. Yalan söylemekte zorlandığını, yeterince iyileşmediğini, fazla empatik ve manipülasyona yatkın olduğunu.

Ama yapmadım. Çünkü Evie köşeye sıkıştığında, düşünülemez şeyleri yapabiliyordu. Kendisini ve ailesini korumak için gerekliyse, tüm sınırlamalarını bir kenara bırakabiliyordu.

Sanki bunu tekrar yapmış gibi, içimde zehirli bir iğne hissettim.

"Princeton ve klanı intikam almamı hiçbir şey engelleyemez."

Öfke ve keder dalgası odayı sardı, ardından hızla açılığa dönüştü. İntikam, ceza ve adaletin yerini bulması için.

"Princeton'ı sizler benden çok daha uzun süredir tanıyordunuz, bu yüzden onun intikamını benim almam adil değil, biliyorum. Ama bu şekilde yardımcı olabileceksem, izin verin," dedi. Odaya bakındı ve alçakgönüllülüğü ve samimi ruhu yoldaşlarımı eritti.

Lachlan başını salladı. "Başlayalım mı?"

Bunu masaya söyledi, ama aslında bana soruyordu. Ben başımı salladığım anda, en sevdiğim arkadaşlarım Evie'ye cömertliklerini gösterdiler. Ona bilgelik verdiler, olası engelleri ve çözümleri özetlediler ve gelenekler ve siyasi karmaşıklıklar hakkındaki sorularını yanıtladılar.

Ve başka seçeneğim olmadığı için ben de tavsiyelerde bulunmaya başladım. Sevgimin korkumdan daha ağır basması gerekiyordu.

Onun için, her zaman onun için.

Ruh ikizimin, kendisini gelini olarak gören adamla görüşmesi için bir tarih belirlendi. Yine.

"Orada buluşuruz," dedim Blade ve Harmony'ye. Idris'le öğle yemeğinde buluşmak için bize eşlik edeceklerdi.

"O iyi biri, biliyorsun," dedi Blade, kapının önünde durarak. Evie'ye gülümsedi. "Idris. Sanırım sana yeteneklerini küçümsüyor. Etherdale'deki tüm dövüş derslerinde sınıfının en iyisiydi. Yeni doğmuş biri için, çok başarılı."

Evie rahat bir nefes aldı. "Sınıfının en iyisi olduğunu bilmiyordum. Ama tabii ki bilmiyordum. O, benim onun sınıfında olmasını ne kadar sevmediğimi biliyordu. Teşekkürler, Blade. İyi gittiğine sevindim."

"Evie, o çok başarılı," dedi Harmony. "Kan arzusu acı verici, ama geçici. Olanlar ideal değildi, ama Idris her zaman bu yolu seçecekti."

Gömülü olan suçluluk duygusu biraz azaldı, bunu Evie'nin omuzlarının aniden düşmesinden ve gözlerindeki şaşkınlıktan anlayabiliyordum.

İkisi de kapıdan çıktıktan sonra, ben de kendi gömülü duygularımı serbest bıraktım.

Evie ile yalnız kaldığımda, gölgelerim kanadı. O büyük, gri gözleriyle beni değerlendirirken, ona yaklaştım ve ona baktım.

"Neden bana söylemedin?" diye sordum. "Aster'ın sana yazdığını?"

Evie gözlerini kırptı. Geçmişteki travması, onu otorite figürlerinin eleştirilerine ve hoşnutsuzluğuna karşı hassas hale getirmişti. Ama ben hoşnutsuzdum. Elimden geldiğince yumuşadım ve gölgelerimiz ayaklarımızın dibinde birbirine dolandı.

Bağ aracılığıyla onun korkusunu hissettim. Suçluluk duygusunu. Her şeyi yeniden düzeltme arzusunu.

"Sadece nazik bir takipti," dedi. "Ve sen zaten acı çekiyordun. Sana acı ya da... öfke yaşatmak istemem."

Küfrettim, saçlarımı elime geçirdim. "Angel, *sana* kızgın değilim. Lütfen bunu anla."

O, muhtemelen benim sözlerimi doğrulamaya pek yardımcı olmayan yüz hatlarımı inceledi.

"Sana özgürlüğünü vermek için elimden gelen her şeyi yapıyorum," dedim. "Seni bu kadar tehlikeli bir duruma sokmak, yanında savaşmamak beni öldürüyor olsa bile. Ama benden bir şeyler saklamak yardımcı olmuyor. Beni koruduğunu düşünsen bile, gerçeği sakladığını düşünmek beni çok daha fazla incitir."

Alt dudağı titredi. Derin bir nefes aldı. "Ya biri bana zarar verirse? Ya Juliette'i öldürmeden önce doğanlar sınırı aşarsa? Yine de savaşmama izin verir misin?"

Güç kemiklerimi titretti. Derin, buz gibi bir nefret gözeneklerimden dışarı çıkmak için mücadele etti. Çenemdeki bir kas seğirdi. Artık Evie'ye bakamıyordum, bunun yerine gözlerimi kapattım.

"Doğanlar sözlerini tutmazlar ve sana zarar verirlerse, ben kendim savaş ilan ederim," dedim.

Üç uzun saniye sessizlik oldu.

"Yüzyıldır kurduğun planı mahvetsen bile mi?"

Onun belini kavradım ve çektim. Evie titreyerek nefes verdi. Onun hala ulaşabileceğim bir mesafede olduğunu, onu kaybetmediğimi bilmem gerekiyordu.

"Doğmuş olanların planımın her yönünü altüst edebileceğini her zaman kabul ettim," dedim. "Savaş asla mükemmel değildir; savaş savaştır."

Evie sessiz kaldı. Ve gölgelerin arasından hissedebiliyordum: tereddütünü, endişesini, çapraz ateşte kalan ölümlüler için duyduğu korkuyu.

İkiye bölünmüştüm. Kozmik adalete bağlı, klan ve Ravenia'nın ölümlülerine sadık olan tarafım, Evie'yi ve onun güzel ruhunun ışığını korumayı en yüksek amaç olarak gören tarafımla çatışıyordu.

"Yan yana savaşıyoruz," dedi Evie. "Her zaman."

Gözlerimi açtığımda, o yakasını parmağıyla okşuyordu. Onun için kanayan kalbim bir an durdu. Basit bir mücevherin derin ve kalıcı samimiyeti herkes tarafından anlaşılamazdı. Ama Evie anlıyordu. O da beni benim onu gördüğüm kadar saygıyla görmüştü.

"Seni korumak ve sevmek benim görevim, bunu hatırlıyor musun tatlı kız?" diye sordum, boğazım yoğun duygularla dolmuştu.

"Ben de seni korumak istiyorum," dedi Evie. "Ve ailemizi."

Başımı sallamak istemedim, ama yine de salladım. "Biliyorum. Benim aşkım akılcı değil. Hiçbir zaman olmadı. Ben kutsal bir adam değilim, melek. Ben senin kıskanç, intikamcı Tanrınım. Senin özgürlüğün var, benim de özgürlüğüm var."

Başka bir deyişle, doğan ona elini sürerse ne olacağına dair hiçbir söz vermedim. Ben buyum ve Evie bunu biliyordu. İnsan çocuğu öldürdüğüm için özür dilemeyecektim ve Conrad'ın zevksiz malikanesine baskın yapıp her vampiri kemiklerinden derisini yüzerek parçaladığım için de kesinlikle özür dilemeyecektim.

Evie iç geçirdi. "Anlıyorum. Seni seviyorum, Kylo."

"Ben de seni seviyorum, sinek bile öldürmeyecek kadar masum, zararsız küçük çiçek yaprağım," diye alay ettim. Göğsüm hâlâ sıkışmıştı, öfkem içimi kemiren bir zehir gibiydi.

Ama Evie'yi sırf o sevimli bakışını ve yarı gülümsemesini görmek için alay ettim.

O benim göğsüme yaslandı ve ben onu kucaklarken, onu tekrar incitilecek bir duruma sokan dünyayı lanetledim.

Evie, eski sevgilisine karşı tavrımın aşırı olduğunu düşünüyorsa, benim gerçekte neler yapabileceğimi hiç bilmiyordu.

Sırtımı okşayan yumuşak dokunuşuna, avuçlarından akan sevgiye titredim. Hak ettiğimiz geleceği çok net görebiliyordum. Evie'nin ormandaki kulübesi, seyahatler ve maceralar, geniş bir bahçe ve cadılık eşyalarını satabileceği bir dükkan. Ben onun felsefesini okurken başı kucağımda, nihilizmle ilgili esprili ve keskin eleştirilerine gülüyordu.

"Ben de görüyorum," diye fısıldadı Evie. Onu daha sıkı sarıldım.

EVIE

"Erken geldiler," dedi Blade. "Bize katılabilirler mi?" Günlüğünden başını kaldırırken heyecandan neredeyse zıplıyordu.

Kylo bana ve Idris'e bir bakış attı ve hızlıca bir hesap yaptı.

Gerginlik ve merak ruhumu sardı ve kardeşim de koltuğunda dikleşerek benzer şekilde hissettiğini belli etti. Ben yemek yerken Idris karşımda oturdu.

"Onları içeri al," dedi Kylo.

Serpent Klanı'nın liderlerinden, en güçlü müttefiklerimizden bahsediyorlardı.

Blade gülümsedi. Blade, Harmony ve Kylo kendi aralarında konuşuyorlardı, Idris ve ben sohbet ederken masanın kenarında duruyorlardı.

Sandviçimi masaya koydum, odadaki tek kişiydim ki ölümlülerin yiyeceklerini sadece ısırmakla yetinmiyordu.

Idris'in kan içtiğini görmek, en azından rahatsız ediciydi. "Dövüş derslerinde sınıfının birincisi olduğumu bana söylememiştin."

Idris başını eğdi. "Nedenini tahmin edemiyorum." Omuz silkti. "Kendimi şaşırttım. Uykusuzluğumun potansiyelimi engellediğini düşünüyordum, ama bilmiyorum, sanırım bu bana doğal olarak geldi. En azından biraz gücüm olduğunu hissetmek iyileştiriciydi."

Gülümsedim. "Seni engellediğim için özür dilerim. Sadece seni güvende tutmak istedim."

"Biliyorum, Evie," dedi. "Duygusal bir şifacıya gitmeye başladım. Klanla ittifak kurmuş bir cadı."

Gülümsedim. "Güzel, Idris. Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Sen de bir tane görmelisin," dedi anlamlı bir şekilde. "Şimdi her zamankinden daha fazla." Kaşlarını çatı.

Kylo gibi, Idris de benim ani çift taraflı ajan rolümden *pek* hoşnut *değildi*. Ama Idris ve ben, birbirimizi daha sağlıklı yollarla önemsemeyi öğreniyorduk. Eski korku temelli senaryolara geri dönmeden birbirimizi desteklemeyi.

Birlikte öğreniyorduk.

Başımı salladım. "Haklısın. Kylo'nun önerisini dinleyeceğim." Kişisel bilgilerini paylaştığım herkesin dikkatlice incelenmesi gerekecekti. "Peki mimari? Özlüyor musun?"

Idris omuz silkti. "Okumaları ve ödevleri özlemiyorum."

Gözlerimi devirdim. Dişli olsun ya da olmasın, Idris açıkça hala yaşına uygun davranıyordu.

"Ama evet, özlüyorum. Şu anda hepsini yapamıyorum. Geri dönmek için bolca vaktim var." Dudakları kıvrıldı.

Gülümsemesi çabucak kayboldu ve ben suçluluk duygusuna kapılmaktan kendimi alamadım. Endişeye *neden olan* kişi olmaya alışkın değildim.

"Ben iyi olacağım," dedim. "Hepimiz iyi olacağız. Mena'nın koruyucu kalkanları güçlü. Onun yoluna tehdit oluşturan biri çıkarsa bunu anlarım. Ve ben... ben sizleri varım." Sağımızdaki yetenekli, asırlık vampirleri işaret ettim. "Kaderimden kaçamazdım."

Idris tereddütle elimi tuttu ve göğsüm ısındı. "Sanırım hep senin kim olduğunu hatırlamanı bekledim." Yumuşak kahverengi gözleri duygu dolu bir ifadeyle parladı, sonra daha çekingen bir ifadeye dönüştü.

Elini sıktım.

O elimi bıraktı ve sandalyesine yaslandı. "Ve şimdi birlikte korkutucu, gölge kullanan vampir avcılar olacağız. Hala ölmediğim için oldukça heyecanlıyım."

Kendime rağmen gülümsedim ve ona başımı salladım.

"Ona dünkü olayı anlattın mı?" Harmony, Idris'e sordu.

Idris'in gözleri parladı. "Şey, henüz o kadar da önemli bir şey değil. Ama gölgelerim yeni bir şey yaptı."

İlişkimizde ilk kez, Idris'in şiddete olan heyecanına katıldım. Katılmamak bencilce ve ikiyüzlü bir davranış olurdu. Hepimiz kendi yollarımızı seçtik.

Ve onun ölümü, en sert uyanış çağrısı olmuştu.

"Anlat."

Idris benim heyecanımı yansıtarak koltuğunda rahatça oturdu. "Bunun ne kadar yararlı olacağını bilmiyorum, ama şey, duvarlarındaki sarmaşıklara konuşmama izin verdiler. Sonra sarmaşıklara emir verebildim ve onları sparring partnerimi sarmalamalarını sağladım."

"Toprak büyü," dedi Harmony. "Tıpkı kız kardeşi gibi." Gözlerime yaşlar dolduğunda Idris inledi.

"Hey!" Gözlerimi sildim. "Sen duygusal olabilirsin, şimdi sıra bende."

"Madem öyle."

Gülerek, "Zorunluyum," dedim.

Kylo kıkırdadı ve ben onun dikkatini tekrar bana ve Idris'e verdiğini fark etmemiştim. Ama yeraltı yemek odasının kapısının açılma sesini duyunca, beşimiz de hemen dikkatimizi oraya çevirdik.

Allie içeri girdi ve arkasında bir grup dönüştürülmüş vampir vardı.

Dudaklarımın açıldığını ve gözlerimin büyüdüğünü fark ettim. Ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum, ama bu beklentilerim suya düştü.

Adamın saçı kül sarısıydı, yanları kısa kesilmiş, ortası uzun ve dikti. Gözleri eşsiz bir yeşil renkteydi. Yürüyüşü güçlüydü, elleri koyu renkli pantolonunun ceplerindeydi ve yeşil ayakkabıları sürüngen derisinden yapılmış gibi görünüyordu.

Kadın da aynı derecede çarpıcıydı, elektrikli, manyetik açık mavi gözleri vardı. Dolgun, dalgalı kahverengi saçları göğsüne kadar uzanıyordu. Gülümsemesi rahat ve kendinden emindi. Elmacık kemiği boyunca uzanan bir yara izi, açık tenini bozuyordu, ama bu onun inkar edilemez cazibesini daha da artırıyordu. Kıyafeti - ölümcül, kadınsı vücudunu ortaya çıkaran ipek lacivert bluz ve şık siyah pantolon - erkek meslektaşıninki kadar modaydı.

Kylo yüzümdeki ifadeyi fark etti ve kaşlarını kaldırdı. Öne çıkmadan önce yüzünde sahiplenme ve eğlence karışımı bir ifade belirdi.

Elini uzattı. "Serpent Klanından Clarke ve Vesper," diye odaya duyurdu. "Hoş geldiniz. Ben Kylo."

Adam önce sıcak bir gülümsemeyle elini sıktı, ardından kadın da aynısını yaptı. Benim sahiplenme duygum, biraz mantıksız olsa da, yüzeye çıktı.

biraz mantıksız olsa da. Vesper'in eşsiz, olgun güzelliğini bir an için kendimle karşılaştırmadan edemedim.

İkisi de otuzlu yaşlarında görünüyordu, bizden biraz daha yaşlıydılar. Ama ölümsüzlük maskesinin altında gerçek yaşları belli değildi.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz," dedi Clarke yavaşça. Kylo geri kalanımızı tanıtırken odayı gözden geçirdi.

"Blade ve Harmony ikinci komutanlık görevini paylaşıyorlar," dedi.

"Clarke ve ben eş lideriz. Merak edenler için söyleyeyim, sevgili değiliz, en iyi arkadaşız," dedi Vesper baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. Clarke'a hayranlıkla baktı. "Güçlerimiz en fazla üç hafta içinde, belki daha erken, son liman baskınına tamamlamaya hazırlanıyor. Onlar karaya çıkıp yeniden toplanıp organize olur olmaz, biz de hazır olacağız."

Kylo başını salladı. "Mükemmel. O zamana kadar kendi zehirlerimizi de hazırlamış olacağız."

Bana doğru baktı. Birçok nedenden dolayı müttefik ölümlüler grubuyla tanıştığım için minnettardım, ama özellikle de şimdi savaş için Hekatean malları üretmeme yardım ettikleri için.

Yılan Klanı'nın, Valentin'in doğanlara giden ithalatını durdurup çalmakla başlıca sorumlu olduğunu öğrenmiştim. Bu günlerde bu iş giderek daha tehlikeli hale geliyordu, ama Earle elinden gelen her şeyi yaparak iksirleri ve zehirleri istiflediği için gerekli bir işti.

Ravenia'nın batı kıyısında, Valentin'e en yakın ve en büyük liman şehrimizin hemen dışında konuşlanmışlardı. Sayıları ve güçleri bizimkilerle rekabet ediyordu, bu da onları şehri geri almak ve dönüştürülmüşler için bu bölgeyi güvence altına almak planımız için çok önemli hale getiriyordu.

"Zor bir karardı, ama en çok ihtiyaç duyulan yerin burası olduğunu biliyorduk," dedi Clarke. Soğukkanlılığı, yoldaşına bakarken nazik bir empatiyle harmanlanmıştı.

Vesper başını salladı. "Geri dönme zamanım gelmişti. Yeterince uzun süre kuluçkada kaldım." Delici mavi gözlerinde ateş parladı ve bana baktığında, gülümsemesi neredeyse kompo kurar gibiydi. "Benim neye dönüştüğümü görünce şaşırarak. Hayatta olduğuma şaşırarak."

Cadılık yeteneklerim, onun sonraki sözlerinin önemini daha söylenmeden hissetti.

"Kocam Conrad Nighswander'ı öldürmeye geldim."

Odayı yavaşça taradım ve Kylo, Blade ve Harmony'nin bu itirafa benim kadar şok olduklarını fark ettim.

Clarke yine şefkatle Vesper'ın elini tuttu. Ve bu dokunuş, Vesper'ın sertleşmiş kenarlarının bir kısmını eritti.

Öfkesinin altında, Vesper'ın ruhunu lekeleyen şey kederdi.

"Paylaşabileceğimiz benzer hikayelerimiz olabilir. Hazır olduğunuzda size benimkini anlatmak isterim," dedim, ilk konuşan ben oldum. "Eminim uzun bir yolculuk olmuştur."

Idris ve Kylo şok olmuş bir şekilde birbirlerine baktılar, bu da beni sinirlendirdi. Sanki benim sosyalleşmek istememden dehşete düşmüşler gibi. Evet, yabancılara karşı çekingen bir insandım. Ama birinin beni temel düzeyde anlayabileceğini bildiğimde durum farklıydı.

Hala başkalarına nasıl yakın olabileceğimi öğreniyordum, ama derin bağ kurmak, ölümün nazik kurtuluşu yerine hayatı seçmemin sebebiydi.

Vesper'ın fiziksel formundan zar zor görülebilen karmaşık, canlı aurasını incelerken, onun da bir zamanlar benzer bir seçim yaptığını anlayabiliyordum.

"Çok isterim, Evie," dedi Vesper. "Yarın akşam hepimiz yer üstünde bir yerde tekrar bir araya gelmeye ne dersiniz?" Parlak, dekoratif tavana ve öğleden sonra güneşini taklit eden sıcak ışıklara baktı. "Bu mekanı ne kadar güzel yapmış olsan da, şehrin göz kamaştırıcı manzarasını görmek için can attığımı itiraf etmeliyim. Bana bu iyiliği yaparsan çok sevinirim."

Vesper yeniden dönuştü, etrafını saran baştan çıkarıcı havası odayı elektrikle aydınlattı.

"Tamam," dedi Blade. Büyülenmiş gibi görünüyordu, sarsılmaz bakışlarıyla Vesper'ı olabildiğince içine çekmeye çalışıyordu. Heybetli vücudu tamamen ona doğru eğilmiş, göğsü açık ve kasları gerilmişti.

Harmony ve ben birbirimize baktık. İkimiz de hemen başka yere baktık, ama çok geçti. İkimiz de kıkırdamaya başladık, boğazımızı temizleyerek bunu gizlemeye çalıştık.

Clarke'ın yüzünde bir gülümseme yayıldı. Kylo bize "*kes şunu*" der gibi bir bakış attı, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda erimekten kendini alamadı.

"Onları affedin lütfen," dedi Kylo. "Sizi odalarınıza kadar geçireceğiz ve dinlenmenizi sağlayacağız. Bir şeye ihtiyacınız olursa, görevli görevlilere haber vermekten veya bize doğrudan mesaj atmaktan çekinmeyin."

"Çok teşekkürler dostum," dedi Clarke. "Sonunda bu kadar zarif ve dokunaklı mektupları bir yüze bağlayabilmek büyük bir zevk."

"Ben de," dedi Kylo, sevimli gamzeleri görünür hale geldi.

Kylo'nun cazibesi tam anlamıyla ortaya çıkmıştı ve onu bu şekilde görmek beni heyecanlandırdı — daha önce hiç tanışmadığı kişilere bile saygı duyulan bir lider.

Kylo, başımı eğip ona baktığımı fark etti ve aynı yoğunlukta gözlerini bana dikti, sonra tekrar misafirlerimize döndü. "Yakında iş konuşabiliriz, ama emin ol, Conrad'ı istediğin gibi ortadan kaldırımana izin vermekten daha büyük bir zevk veremezdi bana, Vesper."

Vesper başını salladı, yüzündeki bir şey gevşedi. Nazikçe başını salladı, ama başka bir cevap kabul etmeyeceği belliydi.

Onlar ayrılırken, onun itirafının gerçekliği kafama dank etti.

Bacağım gerginlik ve heyecandan titriyordu. Vesper ve Clarke'ın ardında bıraktıkları inkar edilemez bir enerji vardı. En iyi şekilde, The Tower gibi hissettiriyordu.

Kaçınılmaz bir değişim. Eskinin yıkılması ve yeninin yolunun açılması.

Yönetim kurulunda ölümlü evliliklerin iki, neredeyse üç kurbanı vardı ve bunlardan ikisi açıkça kendi özgürlükleri ve diğer ölümlülerin korunması için mücadele etmişti.

Juliette ise tam tersini seçmişti.

EVIE

Şehrin dönüştürölmüşlerin hakim olduğu bir bölgesinde bir çatı katında toplandık. Bina oldukça gösterişliydi ve Clarke ile Vesper'in şık enerjisini tamamlıyordu. Kylo kesinlikle nasıl göz kamaştırılacağını biliyordu. Üzerimizde ışıklar asılıydı ve birkaç görevli dolaşıyordu. Yiyecek ve içecekler birkaç uzun yuvarlak masanın üzerindeydi.

Kylo bana başka bir seksi elbise giydirmişti, koyu erik renginde çok güzel bir elbise. Bu gece hepimiz şık giyinmiştik. Kylo'nun şık, çarpıcı derecede koyu ve güçlü kıyafetine bakmamak için kendimi zor tutmam gerekiyordu. Elbise pantolonu, siyah ceket, koyu yeşil düğmeli gömleği, evden çıkmadan önce öpmemi istediği güçlü deri ayakkabıları. O ayakkabıların beni yere çivilediğini hayal ettim...

Kafamı hafifçe sallayarak günahkar düşüncelerimi silmeye çalıştım.

Kylo, Idris, Blade ve Harmony Clarke ile sohbet etmek için dururken, ben Vesper'a katılarak şehri seyretmeye başladım.

Vesper, her iki yanında kalçalarına kadar yırtmaçlı çarpıcı bir siyah elbise giymişti. Kollarını korkuluğa dayamıştı. Uzakta, Etherdale'in ana caddelerinden birinde askeri düzen içinde yürüyen bir grup bordo giysili insan görebiliyorduk.

Bana bir bakış attı. "Klanın doğru olanı yapıyor, saldırmak için doğru zamanı bekliyor. Ama izlemek zor olmalı, biliyorum."

"İnanılmaz. Kalbim şehrimiz için parçalanıyor."

Vesper başını salladı. "Bazen toplu kalp kırıklığı, gerçek değişim için gerekli bir katalizördür." Bakışlarını

dönüştürdü.

Şehrin ruhu hâlâ hüküm sürüyordu. Parıldayan ışıklarda, geniş bahçelerde, görkemli kütüphanelerde ve akademik binalarda, hâlâ yaşayan, seven ve savaştan ölümlülerin direncinde parlıyordu.

Şu anda, bir yerlerde, ölümlüler birlikte dans etmek için kuralları çiğniyorlardı. Bir insan yasak bir metni okuyordu. Bir cadı, meydan okuyan bir mum büyüsüne hayat veriyordu.

Vesper tekrar bana baktı ve bu sefer, en derin düşüncelerimi görebiliyor gibiydi. Gözlerine ışık girdi, hem arzuladığım hem de korktuğum bir sıcaklık.

"Bu gece paylaştığımız hikayeler birbirine benziyor, değil mi?" diye sordu Vesper. Yarası, cadı ışıkları altında neredeyse parlıyordu.

"Evet ve hayır," dedim. "Zorla evlendirilmeden önce kaçtım."

Vesper'in gözleri yumuşadı, yüzünde rahatlama belirdi. "Selena'ya şükürler olsun... ve Helia'ya?"

Benim soyumla ilgili sezgisini başımı sallayarak onayladım.

Onun içten empati kurması beni etkiledi. Biriyle bu kadar çabuk rahat hissetmek benim için alışılmadık bir durumdu.

Ama bir süredir değişiyordum.

"Etherdale'e bakarken..." Vesper tereddüt etti ve boğazını temizledi, sanki derin, anlaşılmaz bir duyguya kapılmış gibi. "... bir şey bulmuşum gibi hissediyorum. Şehir manzarasını gördüğümde hep böyle hissederim."

Gülümsedi ve bir an için, travma sonucu kazandığı olgunluğun ardında yatan insanı gördüm.

Ben de gülümsedim. Birlikte diğerlerinin yanına yürüdük ve klanla ilgili gelişmeleri birbirimize aktardıktan sonra, çatının köşesindeki rahat bir köşeye oturduk.

Blade ve Clarke viski içti. Kylo ve ben meyveli bir seltzer paylaştık. Bardaklarımızı birbirimize uzatıp durmamız Idris'in gözlerini devirmesine neden oldu. Vesper gülümsedi.

Idris, ben başlamadan önce bana başını salladı ve hikayemizi anlatmak için ihtiyacım olan gücü bana verdi.

Nişanlımın kimliğini açıkladığımda, Vesper'ın gözleri parladı. Clarke kaşlarını kaldırdı.

Hiçbirimiz kaderlerimizin ne kadar iç içe geçtiğini bilmiyorduk. Ama benim gibi bir cadı için bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Bunu bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz," dedi Vesper. Bana ve Idris'e sırayla baktı. "İkiniz de bu kadar bilge, güçlü ve kararlı olmak için çok gençsiniz. Ne büyük bir yetenek. Buraya gelmek için bu kadar acı çekmiş olmanıza üzıldüm."

"Teşekkürler," dedi Idris, ben de aynı şeyi tekrarladım.

Clarke, Vesper'ın elini tuttu ve dokunarak güç aktarır gibi bir kez sıktı. Şimdi sıra ondaydı.

"Ben Lillian'ın Hizmetkarları'na doğmadım," dedi. "Kral Earle'nin sarayında bir insan fahişeydim."

Oh. Oh.

Kylo'nun eli dizimin hemen üzerinde nazikçe okşama hareketini durdurdu.

Romanlarda okuduğum ve duyduğum kadarıyla, sadece en iyiler bu acımasız pozisyona ulaşabiliyordu. Ve saraydaki yerini korumak için, özellikle de bu mesleği incubuslar ve succubuslar domine ederken, usta bir baştan çıkarıcı olmak gerekiyordu. İnsanlar seks büyüsünün lüksüne sahip değildi.

Doğmuşlara hizmet eden fahişeleri her zaman küçümsediğimi itiraf etmeliyim, seks işinden dolayı değil, eğlendirdikleri *kişilerden* dolayı.

"Hayal edebileceğiniz kadar acımasız ve heyecan vericiydi," dedi Vesper, gözleri parlayarak. "Çocukluğumdan beri, tüm dünyayı yutmak için doyumsuz bir arzu ile kutsanmış ve lanetlenmişim."

Şimdi anlayabiliyordum — Vesper'ın çekiciliğinin kanıtı, hepimizi kolaylıkla kendine çekişi. Sesi yumuşaktı, duyulacak kadar yüksek ama bizi öne eğilmeye devam ettirecek kadar alçaktı. Her hücrelerinden güven sızıyordu, ona ruhani bir ısıltı veriyordu.

"Her zaman her şeyi istedim. Yenilik, macera, seks ve her türden ve renkten zevk. Kuzeydeki kırsal bir bölgede, küçük, muhafazakar, ölümlülerin yaşadığı bir kasabada büyüdüm. Ailem beni şehirden uzak tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaptı. Ama ben reddedilemezdim."

"Hala reddedilemez, bazıları öyle diyebilir," dedi Clarke yavaşça. Gözleri alaycı bir hayranlıkla parılıyordu.

Ona göz kırptıktan sonra tekrar bize odaklandı. "Prospyrus'ta bir fahişe olarak geçirdiğim zamanları çok sevdim. Tanıştığım insanlar ve yaptığım sohbetler hakkında saatlerce konuşabilirim. Sanat ve yemekler. Gösteriler, sergiler ve müzik. Kral Earle'nin sarayına kadar yükselmek, her zaman istediğim tek şeydi. Dünyadaki tüm lüks ve heyecan parmaklarımın ucundaydı. Kendimi hayatın öğrencisi olarak görüyordum. Öğrenebileceğim ve deneyimleyebileceğim her şeyi öğrenmek ve deneyimlemek istiyordum." Bir an durdu, gülümsemesi yavaşça kayboldu. "Ancak doyumsuzluk kötü bir gölge yaratır. Attığım ağ, güzellikten daha fazlasını yakaladı. Kötülük de ışığa aynı derecede güçlü bir şekilde çekilir."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Vesper'in her sözünü dikkatle dinliyordum. *Hepimiz* öyleydik.

"Kral Earle'nin sarayında fahişeler saygı görürler. Onlara haysiyetle davranılır ve cömertçe şımartılırlar. Aksi halde, zeki ve güzel ölümlüler neden doğuştan var olanlara hizmet etmek için akın etsinler ki?" Diye iç geçirdi. "Ben naiftim. Yetişme tarzım beni korumuştı. Kasabam doğuştan var olanlardan korunuyordu, bu yüzden krallıkta yayılan karanlığı anlamam zordu. Ailemin aşırı koruyucu olduğunu, düşüncelerinin eski moda veya baskıcı olduğunu düşünüyordum. Ve adil olmak gerekirse, ölümlüler Prospyrus'ta en iyi muameleyi görüyorlar. Elbette, doğuştan olanların şiddetine tanık oldum ve bunu yaşadım, ama aynı zamanda, en azından bir dereceye kadar, koruyucu ve erdemli doğuştan olanlar da tanıyordum. Benim dünya görüşüm, doğuştan olanları kötü elmalar ile asil olanlar, geleneklere uyan ve bana iyi davrananlarla, acımasız hedonizme kapılmış olanlar olarak ikiye ayırıyordu. İşime kolayca çekildim ve patronlarım beni mutlu etmekten zevk alıyorlardı. Ayrıca yaşam tarzımın bana sağladığı özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Sadece kendime aittim, ya da öyle görünüyordu. İstedğim her şeyi yapabilir ya da istediğim her şey olabilirdim. Para ve erişim hiçbir zaman sorun olmadı. En büyük hayallerimi yaşadığıma inanıyordum.

Şimdi anlıyorum, Vesper gibi birinin neden böyle bir hayata çekildiğini. Ben dünyadan saklanırken, o pervasızca dünyanın derinliklerinde yüzüyordu.

"Conrad'la ilk tanıştığımda, onun gizemli varlığını baştan çıkarıcı bulmuştum." Ateş, Vesper'ın büyüleyici mavi gözlerini yakıyordu. "O,

diplomatik ziyaretleri sırasında sarayda kimseye ilgi göstermeden hemen bana yöneldi. Soğuk ve okunması zor biriydi, ancak ara sıra içimdeki *daha* derin bir şeyi görmeme izin verdiğinde hariç. Bana bilim, astronomi ve mantık hakkında konuştu. Ona anlattığım her şeyi, benim için çekici bulduğum bir yoğunlukla hatırlıyordu. Bana anlamlı, benzersiz ve özel hediyeler getirdi. Ziyaretleri daha sık, kalışları daha uzun hale geldi. Sahiplenici tavırları başından beri belliydi, ama şiddet uygulayan ya da kontrolcü biri değildi. En azından başlangıçta. Sabırlıydı. Yaklaşımları gururumu okşuyordu. Manipülasyonları ustaca yapılmış, zamanla yavaş yavaş ortaya çıkıyordu.

Clarke'ın gözleri arkadaşının ateşini yansıtıyordu, eli yine onun elini buldu. Bu şefkat, bir sonraki adıma hazırlanırken kalbimi ısıttı.

"Başlangıçta, benim özgürlüklerimi ve tutkularımı saygı duyuyormuş gibi davrandı. Bana, sadece benim kurduğum güzel hayata katkıda bulunmak istediğini söyledi. Gerçekte ise, benim bağımsızlığım ve kendine güvenimden daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Saraydaki arkadaşlarım, Conrad'ın muhafazakar, dindar eğilimlerini, kapalı kapılar ardında savunduğu şeyleri bana anlatarak beni uyarmaya çalıştılar. Ama ben dinlemedim. Çok geç kalmıştım ve Conrad, saldırıların kıskançlıktan kaynaklandığını bana inandırdı. Beni yavaş yavaş kendisinden başka herkesten izole etti. Bir zamanlar sevdiğim insanlara, etkinliklere ve yerlere karşı beni zehirledi. Bana her yönden saldırılar düzenledi ve onu koruyucum ve tek gerçek sırdaşım olarak kabul etmemi sağladı. Evlilik veya herhangi bir türden katı kurumlarla ilgilenmediğimi biliyordu. Bu yüzden o..."

Vesper gözlerini kapattı, göğsü aniden inip kalkmaya başladı. Clarke kolunu onun omzuna attı ve omzunu okşadı. Bir şey fısıldadı ama Vesper başını salladı. Yavaşça gözlerini açtı.

Onlar benimle tanıştıklarında, kalbim onun için çoktan parçalanmıştı.

"Doğum kontrol haplarımı karıştırdı," dedi. "Ve hamile kaldım."

Ağzımın açık kalmasını engelleyemedim. Vesper için duyduğum keder göğsümü sıkıştırdı. Kylo yutkunduydu, gözlerinde karanlık bir ifade belirirken elimi sıktı. Idris başını salladı, Blade ve Harmony gibi yüzünde empati dolu bir ifade belirdi.

"Bana, unutkanlığımın meşhur olduğunu, son dozumu gerektiği gibi almadığımı söyledi. Beni çok suçlu ve çaresiz hissettirdi, sonra da bana bakacağına söz verdi. Ama hamileliği sonlandırmak için bir şifacıya gideceğimi söylediğimde, maskesi sonunda düştü. Yavaş yavaş zihnimi kafa karışıklığı, yalnızlık ve kendi algılarım ve dünya görüşüm hakkında şüphelerle doldurmuştu. Vampir-insan çiftlerinden doğan bebeklerin çoğunun hasta ve yaşayamayacak durumda olduğunu söylediğim halde, böyle bir seçim yaptığım için beni utandırdı. Tabii ki hayatta kalanlar succubi ve incubi idi. Çocuğunu öldürürsem bunun onu mahvedeceğini söyledi; soyunun güçlü olduğunu, benim ve bebeğin ilahi koruma altında olduğumuzu söyledi. O zamanlar sadece yirmi beş yaşındaydım ve hayatım daha yeni başlamış gibi hissediyordum — *onunla* tanışmadan önce.

Midem bulanıyordu. Vesper'ın bir zamanlar parlak ve bulaşıcı olan tüm özellikleri, Conrad'ın ona dayattığı dönüşümü yansıtıyormuşçasına sönmüştü. Onun çaldığı gençlik.

"O, bir şekilde beni mahkemedeki hayalimdeki işten kovdurdu ve tüm dünyam başıma yıkıldı. Onun planına göre, tek sahip olduğum şey oydu. Beni, dinlenmek ve kafamı boşaltmak için onun malikanesine geri dönmeye ikna etti. İstersem hamileliği sonlandırmak için bir şifacıya gidebileceğimi söyledi, ki bu elbette bir yalandı. Maske daha önce de düşmüştü, ama şimdi tamamen yok olmuştu. Prospyrus'ta tanıştığım adam, beni kırsal malikanesine getiren lordla aynı kişi değildi. Şehrin içindeki evine gideceğimize inanmamı sağladı, ama bu da başka bir yalandı — hatta onu yanlış *anladığımın* benim hatam olduğunu bana inandırdı. Şimdi küçük, doğuştan yönetilen bir kasabada, tamamen yalnız, hamile ve kapana kısılmıştım. Kontrolcü ve değişken biriydi, soğukluğunu bir silah olarak kullanıyordu. Artık beni ele geçirdiği için, tüm maskeleri düşmüştü. Zalimdi. Yaptığım hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi. Benim safsızlığımdan ve geçmişimden nefret ettiğini söyledi. Aslında benimle ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Vesper su içmek için bir ara verdi.

"Neden? Açıkça tam tersini istediği halde neden *seni* seçsin ki?" diye sordum.

Vesper'ın kahkahası acı ve mizahsızdı. "Onun gibi erkeklerin sorunu budur. Onlar meydan okumayı severler. Zaten uysal ve kontrol edilmesi kolay birini istemezler. Parlayan, özgür, bağımsız ve güçlü birini isterler. Seni *kırmak* isterler. Sanki bu bir sanatmış gibi. Ve beni kırdı. Şifacıları bebeğimin sağlıklı olduğundan emin olurken, Conrad benim özgüvenimi ve gerçeklik duygumu titizlikle yok etti. Bana ilk vurduğunda, biz zaten evliydik ve ben doğumuma üç ay kalmıştı. O anda bir yemin ettim." Vesper'ın avuç içleri parladı, parmak uçlarından küçük bir alev çıktı. Bir an dans ettikten sonra büyüü geri çekti. "Artık bana ne olacağı umurumda değildi. Ama kızım babasının şiddetini asla görmeyecekti. Onu babasından uzaklaştırmak için ne gerekiyorsa yapacaktım. *Onun* için hayatta ve sağlıklı kalacaktım. O andan itibaren yaptığım her şey kızım içindi. Altın kafesimin içinde beni akıl sağlığımı koruyan tek şey oydu. Nadiren yalnız kalmama izin verildiğinde ona şarkı söyledim. O da sesime karşılık verirdi, ama ben şarkı söylerken çok gürültü yapardı. Bir ara heyecanı yüzünden kaburgalarımın birinin kırılacağından korktum."

Vesper'ın yanaklarından gözyaşları süzüldü. Çok kısa bir süre gülümsedi.

"Ona sevdiğim her şeyi anlattım. Müziği, sanatı, insanları. Benden çalınan her şeyi onun da deneyimlemesini istedim." Vesper kendini topladı ve hıçkırığını yuttu. Aramızdaki masaya bakarak, "Üzgünüm, uzun bir hikaye oldu. Bitireyim artık," dedi.

"Özür dileme," dedi Kylo ve hepimiz aynı duyguyu mırıldandık.

"Dinlemekten onur duyuyoruz," dedim.

Şimdi uzaklara bakıyordu. "Kızım doğduktan sonra kaçmayı başardım. Conrad uzaktaydı ve ben de aylardır hazırladığım planı uygulamak için fırsatı değerlendirdim. Kanla işaretlenmişim, bu yüzden zamanımın sınırlı olduğunu biliyordum ve yakında Conrad planımdan haberdar olup beni avlayacaktı. Bu yüzden bebeğimi Valentin'e giden bir tüccara verdim. Ona tam olarak nereye gittiğini söylememesini söyledim, ben de ona kendim hakkında hiçbir şey söylemedim.

kendim hakkında hiçbir şey söylemedim. Sadece kaçan, istismara uğramış bir kadın olduğumu söyledim. Tatlı kızıma sonsuza dek veda etmek, hayatımda yaptığım en zor ve en iyi şeydi." Sesi çatladı, yüzü acı ve güçle buruştu.

"Hayatım boyunca güzelliğin peşinde koştum. Ve yirmi beş yıllık hoşgörölü yaşamımda yaşadığım hiçbir şey, onu kollarımda tutmanın hayranlık uyandıran yüceliğine beni hazırlamamıştı. Onun doğası onu bir hedef haline getiriyor, her ne kadar cazibesi ona insan görünümünü verse de. Eski hayatımdaki en sevdiğim arkadaşlarımdan bazıları succubi ve incubi idi. Bu yüzden onun ne kadar özel, nazik ve sevimli olduğunu da biliyorum." Gözyaşlarını sildi ve Clarke omzunu ovmaya devam ederken ona yaslandı. "Nerede olursa olsun."

En azından benim bildiğim kadarıyla, onların cazibesi nedeniyle daha önce hiç seks iblisiyle karşılaşmamıştım. Doğmuş olanlar gibi Lillian'ın soyundan geldikleri için genel kanı onlar hakkında olumlu değildi. Bazen doğmuş olanlar onları casus olarak bile kullanırlardı. Ama onlar da yarı insandılar ve soylarını kendileri seçmemişlerdi. Onların güçlerinin, cadılar gibi iyi ve kötü amaçlarla kullanılabileceğini düşündüm. Yarı cadılar gibi, insan gibi görünüyorlardı ve daha güçlü, daha çekici kanları vardı.

Vesper yutkundu. "Kızıma veda ettikten kısa bir süre sonra beni buldu. İki yıl boyunca ondan kaçamadım."

Midem bulandı.

Vesper bir nebze sakinleşmiş, yüzünde şimdi daha öfkeli bir ifade belirmişti. "O dönemde bana nasıl davrandığını tahmin edebilirsiniz. Bebeğimin yerini benden öğrenmek için işkence edemedi, çünkü ben bile onun nerede olduğunu bilmiyordum. Sadece Valentin'in vampirlerin bulunmadığı kurak topraklarının onun için bu dünyadaki en güvenli yer olduğunu biliyordum. Tamamen kaçtıktan sonra, bir cadı kan bağıını yok etti, böylece Conrad beni bir daha asla bulamayacaktı. Bu işlem sırasında neredeyse ölüyordum ve kısa süre sonra fugue durumuna girdim. Bir şekilde kendimi Batı Kıyısı'nda, Juniper'da buldum ve kızımı bir anne arkadaşına verdim. Ravenia'da Valentin'e en yakın olduğum yer orasıydı ve kalmaya karar verdim. Clarke ile tanıştım ve o beni bu ayrılmış uyuşukluk sisinden kurtardı. İyileşmeme ve amacımı yeniden bulmama yardım etti. Yıllar süren istikrarın ardından, ben

değişti. Kendime yeni bir isim verdim ve kendimi yeni bir göreve adadım."

Gölümsedi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Bu sefer avucundaki alevin çılgınca dans etmesine izin verdi.

"Kocamı, arkadaşlarını ve onun soğuk, ruhsuz kalbinin değer verdiği her şeyi yok etmek için."

EVIE

"Bir zamanlar monarşinin bizi doğuştan gelen zulümden koruduğuna inanırdım," dedi Vesper. "Eğer doğuştan gelenler kurallara uysalardı ve Prospyrus'takiler gibi klas ve duyarlı davranırlardı, o zaman her şey yolunda olurdu. Ama dediğim gibi, ben naiftim. Artık gerçeği görüyorum. Sonuçta, Earle ve konsey Lord Conrad'ın masadaki yerini asla reddetmedi veya unvanını iptal etmedi. Kendini beğenmiş olmak, suç ortağı olmak demektir. Oyunu oynamayı bilen canavarlar, belki de en kötü canavarlardır."

Vesper'e hayran kalmıştım. Hikayesinden ya da duygularından çekinmedi ve şimdi yeniden güçlü bir konuma geldi. Yanağındaki yara izi yeni bir anlam kazandı.

"Çok üzgünüm," dedim. "Sen inanılmazsın. İkinizin de burada olmasına sevindim."

"Sen de," dedi Vesper. "Her zaman bu kadar ruhsal olarak uyumlu değildim. Ama şimdi hissediyorum — hepimizi birbirine bağlayan bağlantı ağını. Kendimize Hekate'nin sembolü olan Yılan Klanı adını vermemizin bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum."

Güçlü bir ürperti vücudumu sardı. Adın değişmesi konusunda merak ettikleri için onlara Hekate hakkında biraz bilgi vermiştim.

"Dönüştüğümde yılanlar gördüm," dedi Clarke, gözleri parıldayarak. "Yılanlar ve ateş. Ateş açıkça Vesper'di."

Vesper'in dudakları kıvrıldı.

"Ben de her zaman ruhsal olarak bu kadar bilinçli değildim," dedi Kylo. "Açık fikirli ve okumuş bir insandım, ama daha çok felsefeye ve somut, bedensel eylemlere ve işlere odaklanıyordum. Her zaman daha yüksek bir güce sahiptim ve bunu klanımda da teşvik ediyordum. Ama Evie bana öteki dünyanın her zaman ne kadar önemli olduğunu, ne kadar değerli olduğunu gösterdi."

iyi yaşanmış bir hayat ve iyi mücadele edilmiş bir devrim için ruhani. Artık her yerde görüyorum — bağlantıları, kaderin tesadüfi dönüşlerini, ötesinden gelen bilgeliği, nimetleri ve dersleri." O gülümsedi ve ben kızardım. "Evie bir keresinde bana, *büyü aşık olmaktır* demişti. *Görünmeyen dünyaya ve onun sakinlerine*. Bunu şimdi her zamankinden daha fazla hissedebiliyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Vücudum duygu ile doldu.

Idris bizi izlerken gözlerini devirmedi ya da yüzünü buruşturmadı. Bu sefer gülümsedi.

Vesper başını salladı ve iç geçirdi. "Aşkırı seviyorum," diye mırıldandı hüzünle.

"Çok tatlılar, değil mi?" diye sordu Harmony.

"Kesinlikle," dedi Clarke başını sallayarak. "Kaderlerin iç içe geçmesinden bahsetmişken, Aristelle'de Rune'a yakın biriyle resmi olarak temasa geçtik."

Ve Kylo, bir anda beni tamamen unuttu.

"Aristelle'de gerginlikler doruk noktasına ulaştığı ve biz henüz yeraltından çıkamadığımız için, her iki tarafın da fazla bilgi vermesi için henüz çok erken. Rune, böyle bir zamanda kraliyetle ilişkilerini tehlikeye atmak istemeyecektir. Ama artık açık bir iletişim hattımız var."

"Mükemmel," dedi Kylo. Klan lideri maskesinin çatlaklarından heyecanı sızıyordu. "Şu an için ihtiyacımız olan tek şey bu. Etherdale'i ele geçirdikten sonra diplomatik bir görüşme için teklifte bulunacağım."

Vesper uzaklara bakarken kaşlarını çattı. Kızını mı düşünüyordu acaba? Conrad ile olan kan bağı kopmuşken, onu aramayı hiç düşünmüş müydü? Yoksa hala bunun çok büyük bir risk olduğunu mu düşünüyordu? Belki de Vesper'in durumu stabilize olup dönüştüğünde, kızının hayatında böylesine büyük bir karışıklık olmadan daha iyi olacağını düşünmüştü. Bunun bana düşmediğini biliyordum. Böyle bir durumun duygusal karmaşıklığını hayal edemiyordum, ama yine de merak ediyordum.

Kylo, Conrad ve Aster'la birlikte onları görevimize dahil etmenin zamanının geldiğine karar verdi, bu konuda konuşmak onun için ne kadar zor olsa da. O açıklarken ben de ona yaklaştım.

Vesper'in gözleri önce büyüdü, sonra kısıldı. Clarke dikleşti.

"Onların ilişkilerinin doğası hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu Kylo. "Ya da ta için potansiyel bir oyun? Bunun zor olduğunu biliyorum..."

Vesper onu keserek sözünü bitirdi. "Bu bir savaş. Neye bulaştığımı biliyorum ve iyileşmem gereken her şeyi yaptım. Bu yüzden buradayım." Bana sert, neredeyse koruyucu bir bakış attı. "Senin bunu yapmandan da hoşlanmıyorum, ama senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım."

Onun varlığıyla rahatlayıp sakinleşerek başımı salladım.

"Aster, ben istismara uğrarken kesinlikle Conrad'ı malikanesinde ziyaret etti ve onları birkaç kez sarayda da birlikte gördüm. Daha hoşgörölü erkeklerden biri olan Kole Tefar adlı bir meclis üyesi, ikisini de içtenlikle nefret ediyordu. Conrad'ın dindarlığı konusunda beni uyarmaya çalışanlardan biriydi. Kole, krallığa son derece sadıktı ve sık sık Conrad ve Aster'ın kibirinden bahsederdi. Earle ve diğerk meclis üyelerinin güneyli lordların gerçek yüzünü göremediklerini düşünüyordu."

Kylo'nun güçlü zihni çalışmaya başladı. Blade de benzer hesaplamalar yaptı. İki si birbirlerine baktılar ve Vesper konuşmaya devam ederken, sözsüz bir diyalog başladı.

"Earle'in yerini almak mı istiyorlar, yoksa başkasına yardım etmek mi, bilemiyorum. Bu fikir, ben kaçtıktan sonra ortaya çıkmış olabilir. Aster, sen çocukken gücünden etkilenmişse, belki de bu, onların haince emellerinin başlangıcıdır. Kesinlikle bir nedenleri var. Conrad'ın dindarlığı, Lillian'ın Hizmetkarları'nın aynı çerçevesine dayanıyordu, ancak o, istekli ve hazırlıklı bir ondalıkçı yerine, isteksiz bir ölümlüyü tercih ediyordu."

Yutkundum ve Vesper'in yüzü yumuşadı.

"Ya da sadece bu bölgeyi ele geçirip, doğuştan gelenler için köle ticaretinin merkezi olan müreffeh bir oyun alanına dönüştürmek istiyorlar," dedi Clarke.

Blade, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşurken bu fikirleri tartarak başını salladı.

"Artık fazla vaktimiz kalmadı," dedi Vesper. "Aster'la yapacağın sonraki iki ziyaretinde ilerleme kaydedemezsen, cadıyı öldürmek için onu tuzağ a düşürmelisin. Onların bölgesindeyken bu hamleyi yapmanı istemiyorum."

"Katılıyorum," dedi Kylo, Vesper'da bir müttefik bulduğu için yüz hatları gevşedi. "Biz de böyle düşünüyorduk."

Vesper içkisini yudumladı. "Yardımcı olmak istiyorum." "Ve Conrad'ı öldürmek," dedim.

Gülümsemesi çok çekiciydi. "Evet." Daha ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Ama gereksiz riskler almanı da istemiyorum. Bu işte birlikteyiz, tamam mı? Bunu unutma. Bir kez olsun *bizim* kurallarımıza uymalarını sağlayalım."

Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Başımı sallamaktan başka bir şey yapamadım ve bu hareketin Kylo ve Idris'in gerginliğini de azalttığını gördüm.

Klanın desteğine rağmen, son zamanlarda her şeyin bana bağlı olduğunu hissediyordum. Bu kadar büyük bir şeyin parçası olma fırsatı için minnettardım.

Savaş konuşmaları azaldı, ancak ağır bulutlar tamamen dağılmadı.

Akşamın geri kalanında birbirimizin şirketinden keyif aldık ve klanın diğer üyeleri de yavaş yavaş bize katılmaya başladı. Dönmüş müzisyenler canlı müzik çaldı ve kısa sürede tam bir parti ortamı oluştu.

Yer üstünde hiç bu kadar çok dönüştürülmüş insan görmemiştim, en azından bu şekilde. Bir an için, sonsuza kadar böyle yaşayabilseydik nasıl olurdu diye hayal ettim.

Kylo'nun kollarından Idris'in birkaç arkadaşıyla konuşmasını izledim. Güldü ve onlarla kadeh tokuşturduktan sonra dans edenlerin arasına kayboldu.

Vesper, sanki bir mahkeme salonu gibi etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Kadife bir kanepede uzanmış, sıcak bir gülümsemeyle ve gözlerini kısarak heyecanla konuşuyordu. Onları tek tek baştan çıkardığından emindim.

Kylo başımın üstüne öpücük kondurdu. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Gülümsedim. "Kim sevmez ki?"

"Güzel," dedi. "Hayatının sevgiyle dolu olmasını istiyorum. Sadece benden değil. Benden ayrı bir dünyayı da hak ediyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onun samimi mavi gözlerine baktım. "Biliyorum. Senin cinayeti örtbas etmenin ardından yaptığım varsayımlar daha yanlış olamazdı. Beni kontrol etmeye çalışmadığını biliyorum."

—öyle değil." Vesper'ın korkunç hikayesini düşünerek nefesimi bıraktım. "Bence yakınlık benim için zor. Ama öğreniyorum. Belki de bu kadar korkak doğmamış olsaydım daha doyumsuz olurdu."

Kylo beni daha sıkı sarıldı. "Seni gerçekten tanıyan herkes seni sevdi. Acele etme, bebeğim. Ama cesurca kendini açığa vurduğun için ödüllendirileceğine inan."

"Bir erkek için duygusal olarak gerçekçi olmayan bir şekilde olgusun," diye mırıldandım.

Kylo gülümsedi. "Teşekkürler, meleğim." Dudaklarıma baktı. "Dediğin gibi, olgunluğa ulaşmak için sadece o ekstra seksen yıla ihtiyacım vardı."

Gülerek onun kucağına sokuldum. Müzik bizi sardı. Ve balonumuzda birkaç mutlu dakika daha geçirdikten sonra, kendimi ondan uzaklaştırdım.

"Tekrar sosyalleşmeye hazırım," ciddi bir ifadeyle ilan ettim.

Kylo benim sahte sertliğini taklit etti. "O zaman sosyalleşelim."

Elini tutup beni yeni bir yöne yönlendirmesini beklerken, o gülerek başını salladı.

Partiler çok ürkütücüydü. Önceden oluşmuş bir grup insana yaklaşıp onların sohbetine dahil olmak mı? Oysa bir tatar yayıyla vurulmayı tercih ederdim.

Bu yüzden Kylo'nun benim için yapmasına izin verdim.

Bexley, kenarda Harmony ile flört ediyordu. Tanımadığım birkaç kişi ve daha önce karşılaştığım bir avuç insan da grubun içindeydi.

"Romantik roman okur musun?" diye sordu kadınlardan biri.

Ben başımı salladıktan sonra, o çığlık attı. "Yeni kitap kulübümüze katılmalısın!"

Lachlan kaşlarını kaldırdı. "Kitap kulübü kurmak için kesinlikle delice bir zaman."

Birkaç vampir güldü, ama kadın elini beline koydu. "Şimdi her zamankinden daha fazla hikayeye ihtiyacımız var."

"Doğru," dedi Kylo.

Kadın, Kylo'nun onayına gülümsedi. Gülümsemesi çok güzeldi, dişleri inanılmaz derecede beyazdı. Yanaklarına ve göz kapaklarına parlak makyaj

kırmızı ve koyu pembe tonları, koyu kahverengi teniyle mükemmel bir uyum içindeydi.

"Ben Darcy," dedi bana. "Rielly'nin yeni kitabını okudun mu?"

"Evie," dedim, ama tanıtılmamın gerekli olmadığını biliyordum.

"Hayır, biraz meşguldüm," dedim. "Umarım yakında yapabilirim."

"Yarın sabaha kadar hazır olur," diye araya girdi Kylo ve konuştuğu adamlara geri döndü.

Yüzüm kızardı ve Darcy bana yuvarlak gözlerle baktı.

"Her kitap kurdu kızın hayalini yaşıyorsun. Umarım bunun farkındasındır." İç geçirdim. "Tabii ki."

İkimiz de güldük ve yazarın önceki kitapları hakkında hızlıca bir sohbete başladık. Kylo ile tanışmadan önce, dönüştürülmüşlerin hepsinin hayatlarında bir kez bile kütüphaneye adım atmamış kan dökücü vahşiler olduğunu varsaymış olmam bana komik geldi.

Yanıldığımı görmek bir lütuftu. Hem de defalarca.

"Tuvalete gidiyorum," diye Kylo'ya fısıldadım.

"Bir kat aşağı," dedi. "Kaybolursan sana yardım edecek bir görevli olacak."

"Bana bu kadar az güveniyorsun."

O benim şakağıma öpücük kondurdu ve ben Darcy'ye hemen döneceğimi söyledim.

"Tatlı bir şeyler yemek istiyorum," dedi başını sallayarak. "Sen de ister misin?" "Her zaman."

Gülümsemem kolaydı ve karnım sıcaktı, merdivenlere doğru ilerlerken. Sosyalleşmek eğlenceli olabilirdi. Hatta ödüllendirici bile. Kim bilebilirdi ki?

Muhafızların yanından geçip kapıdan içeri girdim. Kendi içimdeki esprili diyaloglara gülerek, savaşın baskıcı gölgesi zihnimin derinliklerine gömülürken, başım dönüyordu.

Merdiven boşluğu sessizdi. Hiçbir görevli yoktu. Omuz silktim ve çatının hemen altındaki kattaki ilk kapıya uzandım. Arkamda, çatı kapısı açılıp tekrar kapandı ve biri neşeyle mırıldandı.

Kapıdan geçip boş bir restoran alanına girdim. Karanlıkta tuvaleti aradım. Belki arkamdaki kadın bilir?

Kim olursa olsun, beni içeriye kadar takip etmemişti. Kk bir cadı ışığı yarattım ve tuvaleti kendim buldum.

Sonra, lavabonun üzerindeki süslü aynada kendimi inceledim. Hayatım nesnel olarak daha belirsizken, bu günlerde ne kadar mutlu ve ışı ışı ışı grndğm garipti. Sonunda kendimi zgrleştirip gücümü uyandırdığım için miydi? Kabileye olan bağılılığımdan mıydı? Kylo'nun sevgisinden miydi?

Hepsinin birleşimi olduğunu düşündüm.

Boş restoran, merdivenlere doğru yürürken farklı görünüyordu. Daha ürkütücüydü, enerjik ortam daha kaotikti. Omurgamdan tüylerim diken diken oldu, cildimde tanıda ık bir yanma hissi uyandı. Cadıların uyarı çanları çok geç çaldı.

Bir vücut bana çarptı ve beni sırt üstü yere devirdi. Bir mutfak bıçağı boğazıma dayandı. Hareketsiz kaldım.

"Merhaba kardeşim," tanıda ık, ürpertici bir ses üstümde fısıldadı.

EVIE

Juliette üzerime çöktü ve açgözlü bir şekilde gözlerime baktı. Üzerinde, benimkine şüpheli bir şekilde benzeyen açık mavi bir elbise vardı.

Tek bir hareketle boğazımı kesebilirdi. Adrenalin kanımda dolaşıyordu ve kalbimin çarpmasına izin verdim. Kylo, bağımız sayesinde bunu duyacak ve bana yardım etmeye gelecekti.

Aklımdan birdenbire birkaç düşünce geçti. Birincisi, Juliette beni çatıdan takip etmişti. Bu hiç mantıklı değildi. O dönüşmemişti. Nasıl olmuştu da buraya gelmişti?

İkincisi, gücümü kullanmamam gerekiyordu. Dönüş ritüeline bu kadar yakinken. Tüm gücümün bana ihtiyacı vardı.

Boğazıma bıçak dayalıyken başka seçeneğim yoktu. Juliette, gücümü kullandığımı hissettiği anda beni öldürebilirdi.

Juliette derin bir nefes aldı ve yüzüm tiksinti ile buruştu.

"Yaratığım haklıymış. Gerçekten çok güzel kokuyorsun," dedi neşeyle.

Onun *ne*? Bir anlık bir anı zihnimden geçti: sokakta bana saldıran iblis canavarı. Yüzümü ısırmadan hemen önce durmuş, nefes alırken beni tanıdığını gösteren bir bakışla bana bakmıştı.

Juliette'in cehennem yaratıklarıyla bir tür psişik bağı olmalıydı.

"Aster burada olduğunu biliyor mu?" Boğazıma baskı uygulayan bir hisle boğuk bir sesle sordum.

Onun büyük gri gözleri hiç tereddüt etmedi.

Merak ediyordum, ama aynı zamanda zaman kazanmam da gerekiyordu. Kalbim şimdi hızla atıyordu. Kylo bunu hissetmiş olmalıydı. En azından, çok uzun süre ortada olmadığımı fark edince bağı kontrol edecekti.

Kanıyor muydum yoksa bıçağın soğukluğu yanılsamalı hisler mi yaratıyordu, anlayamıyordum.

Juliette yüzümü ve göğsümü inceledi, beni ihlalden daha fazlasını yapan bir şekilde süzdü. Cinsel bir şey değildi... kelimelerle ifade edemeyeceğim, daha ürkütücü bir şeydi.

Alt dudağını ıslattı. "Senin Sir ile birlikte olabileceğine karar verdim, Evie. Aramızdaki bağ çok güçlü, sarsılamaz. O seni sevecek ve en iyi halin olman için sana rehberlik edecek, bunu çok net görebiliyorum. Bu başından beri yıldızlarda yazılmıştı. Aranızda karmik bir ruh bağı var. *Hepimizin* var."

Ona tekrar bağlamak, ona lanet olası bir deli olduğunu söylemek istedim. Ama boğazımın sağlam kalmasını daha çok istedim.

"Ne kadar cömertsin," diye tükürdüm.

O, benim gerçek duygularımı okuyamadığı ya da ilgilenmediği için başını salladı. "Evet, iyi olmak için çok çaba sarf ediyorum. Ancak bu zor, çünkü iyi olmak her insan için farklı bir anlam ifade ediyor. Bunu fark ettin mi?"

Onu boş boş baktım, nefesim kesik kesik çıkıyordu.

Bıçağı olmayan eliyle, parmağı bıçağın hemen altında asılı duran gizli yakamı yavaşça okşadı. O boş gri derinliklere garip bir hüzün çöktü.

"Sen bu gece olanları efendine anlatmayacaksın, ben de ona Kylo'yu, dövmelelerini ya da onun *kötü* bulacağı başka şeyleri anlatmayacağım," dedi başını sallayarak.

Tam olarak ne biliyordu? Ve *nasıl*? Panik, içimde şiddetli bir güç olarak yükseldi.

Bıçak daha sert bastırdı. Cevap beklerken başını sallamaya devam ederken kaşlarını çattı.

"Tamam," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Peki. Aster'e söylemeyeceğim."

Juliette boynuma açgözlü bir şekilde baktı ve artık kanadığımı kesin olarak biliyordum.

"Onunla henüz konuşmadığını ya da gelecekte konuşmayacağını nasıl inanabilirim?" diye sordum. Bu çılgın kadının hiçbir şeyi mantıklı gelmiyordu. Beni mahvedebilirdi. Kolayca.

Kaşlarını çattı. Yanağımı okşadı. "Seni asla öldürmeyeceğimi söyledim, Evie. Senin hayatta kalmanı istiyorum. Bu da, Efendi'nin

karanlığının gerçek derinliğini bilmemesi gerektiği anlamına gelir. Bütün bunları düzeltebiliriz, tamam mı? Seni ışığın yoluna geri döndürdüğümde, anlayacaksın."

Gülümsedi ve ben onun iğrenç dokunuşundan uzaklaşmak için kendimi zor tuttum.

"Neyi anlamalıyım?" diye boğuk bir sesle sordum. "Biz *biriz*, aptal!"

Aynı anda birçok şey oldu. İlk olarak, Juliette cebinden bir şişe çıkardı ve içinden benim kanımı aldı. İkinci olarak, kapı birden açıldı.

Üçüncüsü, hareket etmeye çalıştım ama yapamadım — bıçak felç edici zehire batırılmış olmalıydı.

Kylo'nun bağırdığını izledim. Juliette, kısa bir an için ona parıldayan bir gülümsemeyle ve geniş gözlerle baktıktan sonra, yüksek, açık pencereden kendini dışarı attı.

Bir ateş kuşu öttü, ardından güçlü kanat çırpma sesleri ve Juliette'in çığgın kahkahası geldi.

Dudaklarımdan çıkan ses, saf, yakıcı bir hayal kırıklığıydı.

Bıçak bana saplanmadığında, uzuvlarım uyanmaya başladı. Ellerim seğirdi. Gücüm harekete geçti.

Kylo diz çöktü ve beni hızla değerlendirdi. Ondaki gölgeler sızıyordu. Sesi gürledi. "*Ne yaptı?*"

"Bir şişe kanımı aldı," diye tükürdüm, öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyordu. "Geçici felç ve boynumda bir kesik. Fiziksel olarak iyiyim."

Dövmelerim ısı yayıyordu ve gölgeler saf açlık fısıldıyordu.

"Yapma Evie. Gücüne ihtiyacın var," dedi Kylo, beni kollarına alıp beni kollarına aldı ve eğildi.

Dili yarayı izledi ve zehir, istem dışı olarak yoğunluğumu köreltti.

"Onda benim kanım var," dişlerimi sıkarak söyledim. "Ben *bittim*."

"Neden akşam yemeğinde döktüğün kanı kullanmadı?" diye sordu Kylo.

"Alınması gerekiyordu. Ritüelleştirilmesi. Hasat edilmesi." Gözlerimi kapattım, merdivenlerden daha fazla insanın geldiğini duyarak dehşete kapıldım. "Bu benim fırsatımdı. O yalnızdı. Aster

burada olduğunu bile bilmiyordu. Ve şimdi gitti. *Benim* kanımla. Tanrı bilir ne yapmak için."

Juliette'in Aster'a onu kan büyüyle tehdit ettiğimi söylediğini hatırladım. Onun gibi insanların sorunu buydu: yalanları ve suçlamaları her zaman kendi amaçlarını ve eylemlerini yansıtıyordu.

"Angel, onun burada olmaması gerekirdi. Sen başarısız olmadın," diye tısladı Kylo. "Bu senin suçun değil. Bu bina büyüyle korunuyor ve koruma altında. Buradaki tek ölümlüler, güvenlik kontrolünden geçirilmiş ve eşlik edilmiş kişilerdi, ve biz onları çok iyi tanıyoruz."

Nefesim düzensizdi. "Tıpkı lanet olası seks zindanı gibi. Nasıl oluyor da sürekli dönüştürülmüş alanlara giriyor? Sadece burada değildi, çatıdaydı!"

Idris ve Blade kapıdan içeri daldılar. Artık biraz daha rahat hareket edebiliyordum, ama hala Kylo'ya yaslanmış durumdaydım.

"Ollie merdiven boşluğunda kendi kanı içinde bulundu. Ölmüş," dedi Blade. "Neler oluyor?"

Kylo'nun yüzü düştü. "O cadı buradaydı, partideydi ve nasıl olduğunu bilmiyoruz. Evie'nin kanından biraz aldı ve kaçtı. Muhafızlar ne durumda?"

"Bildğim kadarıyla başka kimse zarar görmedi. Aşağıdaki korumalar kan kokusunu alıp beni uyardılar," dedi Blade.

"İyi misin?" diye sordu Idris.

Başımı salladım. Düşük dozda bir zehirdi, ama yine de vücudumu sakinleştirmek için iyi işliyordu. Zihnim hala korkunç şiddet ve intikam görüntülerine sıkı sıkıya bağlıydı.

"Hiç mantıklı değil," diye devam etti Blade. "Nasıl oldu da diğerlerini geçip sadece bir görevliyi öldürdü?"

"Merdiven boşluğunda olması gereken kişi mi?" diye sordum.

Kylo başını salladı.

Başım dönüyordu. "Kafası hasta."

Vesper odaya girdi. Utanç verici bir şekilde, öncekinden daha da zayıf hissediyordum. Vesper bana sadece endişeyle baktı.

Idris elini saçlarından geçirdikten sonra ağzını ovuşturdu. Açık pencereden dışarıya öfkeyle baktı. "Senin kanınla ne yapabilir ki,

Evie?"

Kafamı salladım. Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar iki yumruğumu da sıktım. "Birçok şey. Ama niyetini hiç bilmiyorum. Hiç mantıklı davranmıyor. Çok değişken. Doğmuşlar için manipüle edilmiş bir silah gibi davranıyor. Ama aynı zamanda sadece kendisine ait olan karanlık niyetleri de var. O..." Juliette kadar iğrençmiş gibi sonraki kelimeleri boğazımdan zorla çıkardım. "Bana karşı korkutucu bir takıntısı var. Ondan *nefret ediyorum*."

Oda iki saniye boyunca sessiz kaldı. Kendimi açıkta, sıcak ve işe yaramaz hissettim.

"O senin gölgen," dedi Vesper yumuşak bir sesle. Delici mavi gözleri bir okyanus dalgası gibi bana çarptı.

Princeton ile yaptığımız şifa seanslarını hatırlayarak şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. O, bütünleştirilmesi gereken içsel bir gölgeden bahsetmişti.

"Nefret tuhaf bir şeydir. Bize kendimiz hakkında çok şey anlatabilir."

KYLO

Juliette'in dönüşümcülerin kontrolündeki binada bulunmasına ilişkin soruşturmamız, Princeton'daki cinayet soruşturması kadar sonuçsuz kaldı.

Tek varsayabileceğimiz, onun bir şekilde büyüğü bariyerleri aşacak kadar güçlü olduğu idi. Ama bariyerler neden hala güçlüydü? Onları yeniden mi onardı? Bu pek olası görünmüyordu.

Daha da kafa karıştırıcı olan ise, onun tarifine uyan esmer bir cadıyı kimse görmemiş olmasıydı. Sanki partide bir hayalet gibi dolaşıyormuş gibiydi.

Cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Ve sorulardan daha kötüsü, bu dengesiz cadının, kanını aldığı için hayatımın aşkına ne yapabileceğine dair paranoyaydı.

Bugün o gün gelmişti. Evie'yi üç gün boyunca dünyadan uzak tutarak, onu güvende, sağlıklı ve dinlenmiş halde tuttuktan sonra, şimdi Princeton'ın büyü odasını dönüş ritüeli için hazırlıyorduk.

"Yeni bir fikrim var," dedim. "Ya biz..."

Evie, yerde oturmuş, büyüğü mor boyayla semboller çizerek bana baktı. "Kylo," diye yalvardı yumuşak bir sesle.

İç geçirdim ve duvara baktım. "Üzgünüm, meleğim. Benden ne istiyorsun?"

Evie'nin yüzü minnetle gevşedi ve ben de böylesine önemli bir günde onun akışını bozduğum için suçluluk duydum. Aster'la ilgili planlarına karşı ikna edici bir argüman ya da Evie'nin kabul edebileceği bir alternatif bulmaya çalışırken, sinirli ve huzursuzdum. Ama şimdi bunun zamanı değildi.

Onu o kadar çok seviyordum ki, bu beni mahvetti. Hayatı düşmanının elindeydi. Tek yapabileceğimiz, Evie'nin koruma önlemlerinin

Juliette'in görüldüğü kadar güçlü olmadığını ummaktan başka bir şey yapamazdık. O gecedan beri olağanüstü bir şey olmamıştı.

Ve bunların hiçbirini benim için yeterli değildi. Evie'yi gözümün önünden ayırmayı reddettim. Onu Aster'a geri göndermek düşüncesi bedenimi isyan ettirdi. Ona, titizlikle mükemmelleştirdiğimiz planı değiştirmek istediğimi, Aster ile iki toplantı daha beklemek yerine Juliette'i şimdi uzaklaştırmak istediğimi söyledim. Evie ağlayana kadar bu konuda tartıştık ve aşkım zıt dürtülere bölündü.

Sonunda, ona özgürlüğünü vermiştim. Yine. Ve bu konuda kendimi iyi hissetmiyordum. Kendimi asıl, özverili ya da ilahi bir güdüyle hareket eden biri gibi hissetmiyordum.

Ama mesele ben değildim. Devrimci olmak demek buydu. Her ne kadar tüm benliğim umutsuzca başka birine bağımlı ve onun tarafından ele geçirilmiş olsa da, kendimin dışına bakmak zorundaydım.

Güzel olan sıradan şeylerden teselli buluyordum. Evie ve Vesper'ın sabahları ön verandada kahve içip birlikte kitap okumaya başlaması gibi. Onların rahat sessizliklerini bozup konuşup kıkırdamalarını duyduğumda kalbim ısınıyordu.

Son birkaç gündür ritüel için hazırlık yapıyorduk ve şimdi sadece yapılması gerekenleri yapıyoruz. Son rötuşlar.

Evie de kendi nedenleriyle aynı derecede gergindi. Klanına elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu ve bu beni derinden etkiledi.

Mum ışığı etrafımızda dans ediyordu. Gizli kitaplığın arkasında, inisiyeller gruplar halinde toplanmıştı. Evie'nin dönüştürmesi gereken yaklaşık yirmi beş kişilik dört grup vardı ve ben de onlara temel klan dövmelelerini yapıp, ayini tamamlamak için kan vermem gerekiyordu. Kendi mühürlelerini ve mürekkebini hazırlamış, Hekate, Princeton ve öteki dünyanın talimatlarına göre her adımı harfiyen uygulamıştı. Her şey yolunda giderse, Evie savaşa girerken sayımızı artırmaya devam edecek bir konuma gelecekti.

Hazırdı. Haftalarca çalışmış ve rehberleleriyle iletişim kurmuştu. Alnını öptüm.

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, kalbi tavşan gibi atıyordu.

"Sen bunu başarabilirsin, bebeğim. Bu, Idris'le ya da patlamalarınla olan eskisi gibi değil. Sen bunun için yaratıldın. Bu,

güzel bitki ve çiçek büyünle aynı, sadece daha büyük."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Sen transa girip çemberi açar açmaz, ilk turu başlatacağım."

Evie elimi sıktı. Omzumun üzerinden bakarak, hafifçe güldü. "Warwick çok kızgın görünüyor."

Gülümsedim ve onun bakışını takip ederek, büyülü bir askıda asılı duran doğuştan vampir kan torbamızı gördüm. Ritüeller sırasında onu sık sık görünür bıraktırdım, sadece bizim gibi piçlerin çoğalmasını izlemesi için.

"Tekrar teşekkürler dostum," diye seslendim. "Sen olmasan yapamazdım."

Warwick'in ruhsuz gözleri bana dik dik baktı. Kanı, büyü çemberinin ortasındaki birkaç büyük kavanozda ve bir kısmı da süslü ritüel kasesindeydi.

Evie kanı izlerken yüzünde ateşli bir ifade belirdi.

"Hazırım."

Büyü çemberinin ortasında durdu. Bir sanatçının çığır açan bir eser yaratmasını izleyen biri gibi onun dönüşümünü izledim. Kutsal bir hayranlıkla kendimi kaptırdım.

Evie ilahi söylerken ondan yayılan karanlık, derin uzay ve yıldız ışığının karanlığıydı. Anlaşılmaz. Yüce.

Hekate'yi çağırdı ve ben de bunu hissedebiliyordum — anne sevgisi, bilgelik ve koruyucu enerjinin seli. Devrimin kıvılcımı, şiddet kadar sevgi de gerektiriyordu.

Rehberlerini çağırdığında, Princeton'ı doğrudan adlandırdı ve onu bizimle birlikte olmaya davet etti.

Gözümün ucunda sadece kıvrıkcık saçlar ve kemik muskalar göründü. Ama bu, gözlerimin yaşarmasına ve boğazımın düğümlenmesine yetti.

Böyle tanrıça benzeri bir güce tanık olmaya nasıl layık olduğumu bilmiyordum. Onun önünde dizlerimin üzerine çökmek akıllıca görünüyordu.

Vampirik işitme duyum sayesinde, kitaplığın ötesinden hayranlık dolu fısıltılar duydum. Evie'nin gürleyen, yankılanan gücünün yeraltının her yerinde hissedilebileceğinden oldukça emindim.

Aniden, bir gölge kolumu sardı. Nefesim kesildi. Göz kapaklarım titredi, zihnime bana ait olmayan düşünceler ve hisler doldu.

Evie aracılığıyla Kule'yi gördüm. Büyük, yıkık bir kaleden düşen Kral Earle'nin tacı, adil bir yıldırımla vurulmuştu.

Yıldızı gördüm — Evie'nin başı kucağımda, ona kitap okurken, saçları parlayan takımyıldızlarla süslenmiş, yanımda nazikçe akan bir dere. Sevginin kesin ve her zaman yeterli olduğu sudan içtim.

Adalet. Idris'in kafası yarılmış ve Whitfield'ların kanı bodrumun duvarlarına sıçramıştı.

Hierophant tersine döndü. Din egoya dönüştü, kucağında bir çocuk olan bir kız koşuyordu. Cadılar gizlice toplanıyor, parmaklarını dudaklarına götürüyorlardı.

Yargı. Hesaplaşma. Kendimi Etherdale sokaklarında, çenemden kan damlayan bir halde gördüm. Üniformalı bir adam ayaklarımın dibinde cansız yatıyordu. Duman, ölüm ve kan havada yüzüyordu. Savaş, hayal edebileceğimden çok daha acımasızdı. Geri dönüş yoktu.

Mutfak masasında, Mena'nın kartlarını okuyordum. Leopar desenli bir pelerin giymişti, kırmızı dudakları kıvrılmıştı. Parfüm ve gizli bir sigaranın kokusu geliyordu.

"Sen büyük bir şey olacaksın, bebeğim. Biliyorsun, değil mi?" Kafamı salladım. Daha kötüsü olamazdı.

Ta ki ateş boğazımdaki yumruyu yakana kadar. On üç yaşındaki halimi kucakladım ve karanlığın dilimde çikolata gibi eridiğini öğrendim. Düşmanlarım spor bahisleri yaparken, çocuklar bodrumlarda işkence görüyordu ve hepsinden öte...

Üzgün değildim. Mena haklıydı ve ben üzgün değildim.

Büyü odasına geri döndüğümde, Evie'den kendimi ayırmak için uğraştım. Sanki birbirimize yapışmış gibiydik. Onun kanalize ettiği büyü, benimkinden daha güçlüydü. Beyninin çalışma şekli tarif edilemezdi — sembolleri ve bağlantıları kolaylıkla tanıyordu, bilinçaltının akıntılarında süzülerek psişik iradesini yönlendiriyordu.

Ben lanet olası bir dahinin aşık olmuştum.

Çember canlıydı, armalar arındırıcı beyaz alevler dans ederken parlıyordu.

"Onları içeri getirin," dedi Evie.

Ona, benden istediği her şeyi sonsuza kadar yapacağımı söylemek istedim, ama bunun yerine "Evet, meleğim" dedim.

Yarı trans halinde, ilk grup insanı odaya getirdim. Onların yerinde olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak, omurgamdan bir ürperti geçti. Evie'nin büyüdü dünyasına girdiklerinde, gerginliklerinin neredeyse anında bağlılığa dönüştüğünü izledim.

Tavan ve duvarlarda sürünen sarmaşıklar çiçek açtı. Orman sesleri odaya yayıldı.

Karanlığın meleği, ana sunak önünde güçlü mor bir cüppe içinde duruyordu. Konuşmadı, ancak her inisiye tam olarak nereye yatması gerektiğini biliyordu. Gölgeler etrafında dolaşıp fısıldıyordu.

"Hekate, bu bedenleri ve ruhları devrimin ruhuyla kutsayın," dedi Evie. Özenle iç içe geçmiş bedenlerin arasından geçerek her birinin alnına bir damla kanını damlattı.

Bazı inisiyeler nefeslerini tuttular, gözleri sanki vizyonlar tarafından rahatsız ediliyormuş gibi hızla hareket ediyordu.

"Gölgeler her birinize ait olsa da, siz de gölgelere ait olacaksınız. Ebedi hayat karşılığında, kendinizden daha büyük bir güce hizmetinizi, bağlılığınızı ve sadakatınızı taahhüt ediyorsunuz. Bir bütünün parçası olacaksınız. Her zaman yanınızda olacak bir ailenin kardeşleri olacaksınız, bu geçiş sürecinde size rehberlik edecekleri gibi, siz de onları koruyacak ve yücelteceksiniz. Helia ve Selena'nın ölümlü çocuklarının, bu diyarın koruyucuları olacaksınız. Bugün maskeleriniz olabilir, ama yarın, özgür bir dünyada klan dövmelerinizi gururla taşıyacaksınız."

Birlikte hüznü bir sessizlik paylaştık. Doğmuşların bize acımasızca yüklediği kederi hatırladık. Ölen aile üyeleri veya arkadaşlar. Kaybettiğimiz seçimler, açgözlülük ve zulüm tarafından çiğnemen masumiyet. Bir kadın ağlamaya başladı ve Evie avucunu hafifçe kalbinin üzerine bastırdı. Evie'nin dudağı titredi. Aralarında bir sihir kıvılcımı geçti, göğsünden avucuna ve tekrar göğsüne doğru sıcak bir şeftali rengi parıltı. Kadın sakinleşti.

Evie, eski bir baş rahibenin zarafetiyle dikkatli ritüeline devam etti. Çiçek açan tavan, Evie'ye ilk kez onu sevdiğimi söylediğim oda gibi, bir yıldızlar alanı doğurdu.

Ben de ona görev bilinciyle yardım ettim. Kontrol etme arayışımı unuttum. Korkularımı ve sınırlarımı. Zihnim berraklaştı ve hizmet için yer açtı. Sonunda tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettim.

Göğüsler aynı anda yükselip alçaldı. Eller birbirine uzandı, bu insanlar Evie'nin büyüüne daha da derin bir şekilde kapıldılar.

Alçakgönüllülükle, sonunda tüm bunların bununla ilgili olduğunu hatırladım.

Bir kez daha mühürler çizildi ve koruma önlemleri alındıktan sonra, Evie'nin gözleri keskinleşti. Tören hançerini kaldırdı.

"Bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Sadece ölümle yeniden doğabiliriz."

EVIE

Yirmi beş insanı da kendi ellerimle öldürdüm. Onlar benim sorumluluğumdaydı. Son nefeslerini vermeden önce, doğuştan kan içtiler. Gözlerindeki ışık söndükçe ağladım. Göz kapaklarının ardında hayatlarının akıp gitmesini izledim. Evlerini, ailelerini, sevdiklerini ve kalp kırıklıklarını, hayallerini, tutkularını ve gelecekle ilgili umutlarını gördüm. Doğuştan olanların onlardan çaldığı hayatları, dünyalarının her köşesini kaplayan karanlık baskıları gördüm.

En çok da, onların güçsüzlüğünü hissettim. Canavarların hüküm sürdüğü bir dünyada bu kadar zayıf doğmanın yarattığı ezici hayal kırıklığını.

Her bir ruhu bedensel kafesinden kurtardım, ama onlar büyü çemberinin içinde güvende kaldılar. Parıldayan bir sis ve rüzgâr esintileri havada ılık çaldı. Her bir göğüsten kan fışkırdı, zemindeki oluklara damlayarak mühürlerimi besledi. Güç dalgalandı, tarif edilemez bir zirveye ulaştı. Ben, Dünyanın kavşağında duruyordum. Sonsuz kaderler benden güzel bir duvar halısı gibi yayılıyordu.

Kylo, Selena'nın kendisi dini bir tapınağa girerken izliyormuş gibi beni izledi. Son cinayeti işlediğimde, önümde diz çöktü ve ellerimi ellerine aldı. Dudaklarını her bir parmağımın eklemlerine değdirdi.

O anda, dinamiklerimiz tersine dönmüştü. Ve bu doğru geliyordu. Büyü yaparken, güç bendeydi.

Ve bu çok iyi hissettiriyordu.

Başparmaklarımla ellerinin üstünü okşadım ve yavaşça uzaklaştım. "Teşekkür ederim. Artık mürekkebi alabilirsin."

Kylo başını salladı ve sadık ve sessiz bir şekilde ayağa kalktı.

Geçen seferin aksine, gücümün azalması sabit ve kontrol edilebilir bir şekildeydi. Bu hızla sonraki üç turu kolayca yapabiliyordum.

Dairenin ortasındaki en belirgin klan arması üzerindeki yerimi geri aldım. Tüm mumlar, kristaller ve büyü nü nesneler uygun yerlerine yerleştirilmişti. Her şey kutsanmış, her şey kutsanmıştı. Ruh müttefikleri bizi koruyucu bir koza içinde tutuyordu.

Gölgeleri çağırdım. Kendimi doğmuş kanla işaretledim ve parmaklarımı temizlemek için yaladım.

Acı içinde, Kule'yi son bir kez gördüm. Babamın gözlerimden kaçtığını, izin verdiği istismarın kefaretni ödemek yerine yere bakmayı tercih ettiğini gördüm. Annem, gölgeler tarafından canlı canlı yutulurken benim varlığımı lanetliyordu.

"Doğduğumuz kandan yükseliriz."

Sağ elimde beyaz bir mum kaldırdım ve sol elimle yere işaret ettim. Sihirbaz, aracı, kaderin dokuyucusu oldum.

Gücün yoğunluğu taçımdan ve sağ elimden girdi, vücudumdan geçerek parmak uçlarıma kadar aktı.

Gözlerimi kırptım ve Etherdale sokaklarında bulduk kendimizi. Dişler ortaya çıkmış, büyü her yöne uçuyordu. Maskesizdik, klan dövmelerimiz gururla sergileniyordu. Göğsüm hızla inip kalkıyordu, tanrısal gücü kullanırken dudaklarımdan bir savaş çığılığı çıkıyordu.

Herkesin imrendiğı güç.

Tekrar gözlerimi kırptım ve büyü odasına geri döndüm. Sol elimden yoğun bir gölge büyü nü akımı fırladı. Parıldayan sis rüzgârları, kutsal bir simya ile gölgeyle birleşerek büyümü her ruhun kendine özgü imzasıyla birleştirdi.

Dudaklarımdan bir çığılık çıktı, kalbim hızla atıyordu. Ruhlar bedenlerine geri döndü. Karanlık ağızlara ve burun deliklerine girdi.

Hepimiz aynı anda nefesimizi tuttuk. Gözler açıldı. Kylo, yakınımda durarak beni koruyucu bir şekilde izledi.

Kalpler atmaya başladı, ölüm ve yeniden doğuş süreciyle sonsuza dek ve kaçınılmaz olarak değişmişlerdi. Hekate, onlara krallığın içinde bulunduğu zor durumu ve kendilerinin gerçekliğini görmelerini sağladı, vampirliğin kan dökme arzusuyla savaşacak bir ruhsal uyanışı tetikledi.

"İçin," dedim.

Kylo bana yaklaştı, ama buna gerek yoktu.

Bu, Idris'i dönüştürdüğüm ilk seferki gibi değildi. Tamamen kontrolüm altındaydım. Bu vampirler Kylo'ya olduğu kadar bana da bağlıydılar. Bana zarar vermezlerdi.

Ben onların yaratıcısıydım.

Yeni dönüştürülenlerin yanında birer kan kadehi vardı. Sürecin son adımı. Bazıları acı içinde tısladı. Gözleri açlık ile parladı. Kendi hızlarından şaşkına dönen bedenleri birdenbire sıçradı. Eller kadehlere uzandı.

Kan boğazlarından aşağı kayarken, ben de onlarla birlikte rahat bir nefes aldım.

Kylo'nun eli boynumun arkasını yatıştırıcı bir şekilde okşadı. Elini tutup parmak eklemlerini öptüm ve başımı salladım.

Ritüelin dövme kısmı çok güzel geçti. Kylo'nun her bir inisiyeye alçak ve yatıştırıcı bir sesle güven verici sözler fısıldadığını izledim. Panik atak geçiren Idris'e yardım ettiği zamanki gibiydi. Kylo'nun babacan yanını görmek sadece kalbi eriten bir şey değildi, aynı zamanda inanılmaz derecede seksi bir şeydi.

İkinci tur başlamadan önce, midemde garip bir his uyandı. Neredeyse bir ağırlık ya da baskı gibi, hafif bir mide bulantısı. Fiziksel ve cadı duyularım hiç bu kadar keskin olmamıştı. Gözlerim geriye doğru kayarken, bu hissin kaynağını aramak için onu takip ettim.

Aynada kendimi gördüm. Kırışık pembe bir elbiseyle dönüp duruyor ve kıkırdıyordum.

"Teşekkürler, Kylo!" dedim.

Aynaya yaklaştım. Sonra aynanın içine girdim ve kendi elim bana doğru uzandı. Camdan geçip bileğimi tuttu.

"Evie?"

Gözlerimi açtım. Kylo beni dik tutuyordu, yüzünde endişe belirmişti.

"Sallandın," dedi. "Yorgun mu hissediyorsun?"

Kafamı salladım. "Hayır, sadece cadılıkla ilgili şeyler," dedim, her zamanki gibi cevap vermeksizin. Gördüklerimi nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyordum.

"Kalbin harika çalışıyor," dedi. " hissettiğim hayranlığı kelimelerle ifade edemem. as Princeton'ın

halefi olarak. Sen bir hesaplaşmasın, Evie. Yargının ta kendisi."

Kylo'yu öptüm. Dudaklarında yıldızların izlerini ve savaş alanlarını tattım. "Bana inandığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Kısa sürdü, ani bir suçluluk duygusu — şehri korumak için söylediğim yalanı hatırladım. Kylo, Aster'ın kanımı tattığını öğrenir öğrenmez, Serpent Klanı'nın yardımını almadan savaşa girecekti. Gerekli tüm parçalar harekete geçmeden önce.

Doğru olanı yapıyordum. Kendimi dünyanın en boktan ikiyüzlüsü gibi hissetsem bile.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu Kylo.

Başımı salladım. Bu konuyu düşünmeyi bırakmalıyım, çünkü yapmam gereken işten dikkatimi dağıtıyordu. Şu anda hata yapma lüksüm yoktu.

Bunu sonraya sakla, Evie. Ritüel tamamlandıktan sonra, Princeton yüksek ve net bir sesle söyledi. *Ve Kylo'ya selam söyle.*

Onun bu kadar net konuşması, kanalize ettiğimiz gücün bir kanıtıydı.

"Princeton selam söylüyor," dedim.

Kylo'nun yüzü değişti, karanlık ve güzel yüz hatları kırılganlığa dönüştü. Gülümsedi, küçük gamzesi ortaya çıktı. "Ona ben de selam söylediğimi söyle."

"Seni duyabilir."

"Seni özledim kardeşim," diye fısıldadı Kylo. "Evie'ye yardım ettiğin için teşekkür ederim. Onun kaderini en başından beri gördüğünü biliyorum. Seni çok gururlandıracağız."

Derin bir nefes aldım ve Kylo'nun sevgisine kendimi kaptırdım.

"Biraz kendimi toparlamama izin ver, sonra bir sonraki tura hazır olacağım."

Kylo alnımı öptü. "Çiçek aranjmanları ve çaylardan daha kanlı, ama aynı derecede güzel."

Dudakları gülümsememe değdi ve ben devrimin büyüüne geri döndüm.

İhtiyacın olanı bulacaksın. Otoritenin nereye aktığını dikkatle izle...

Ses birdenbire içime işledi ve aynı hızla kayboldu. Kısa bir an için, Nighswander

Malikanesinin içini gördüm. Çerçevesinin çatlaklarından parlak beyaz bir ışık yayılan bir kapı.

SON TURDAN SONRA, herkesin neden bahsettiğini nihayet anladım. Büyü çemberi çöktüğü anda ben de çöktüm ve tüm gücüm de benimle birlikte çöktü.

Yeraltından geri dönerken, odalardan çıkan insanlar alkışlamak için dışarı çıktı. Ve ilk kez, spot ışığından korkmadım. Kalabalığın içinde Clarke ve Vesper'ı gördüm. Clarke derin bir şekilde başını salladı ve Vesper gülümsedi. Sıcak bir gururla doluyordum.

Denesem bile tek bir damla bile büyü yapamazdım. Mum büyüğü bile yapamazdım. Sanki psişik olarak doğum yapmış gibiydim.

Yaklaşık yüz dokuz kez.

Duygularım da çöktü, kutlama ruhumu rahatsız eden bir suçluluk duygusu beni sardı. Ama bu duygu kalbimi sıkıştırdığında, kapının görüntüsünü tekrar gördüm. Doğru yolda olduğuma dair bir vaat. Juliette'i öldürmeyi ve onun hakkında kirli bilgileri ortaya çıkarmayı başardığımız anda Kylo'ya söyleyecektim.

Kylo, oturma odasında kucağında kıvrılmış yatarken yanağımı okşayarak iç geçirdi.

"Ben çok kötüyüm," dedi başını sallayarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "Doğru, ama neden böyle söylüyorsun?"

Altımda penisi sertleşti ve gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

"Yanlış anlama, seni kendi ortamında görmek çok tatmin ediciydi," dedi. "Ama bu kadar zayıf, savunmasız ve muhtaç olman..." İnledi. "Bu çok seksi."

Onun sözlerinin bacaklarımın en üst kısmına kadar indiğini çok iyi bilerek, sahte bir bakış attım. "Bu çok saçma, Kylo."

O dudaklarını büzdü. "Biliyorum." Eli aşağı indi ve ben keskin bir nefes alırken göğüslerimden birini okşadı. "Ama yine de doğru."

Benim için de doğrudu. Artık Kylo'yu savuşturamayacağım, tamamen onun merhametine kalmış olduğum düşüncesi...

Beni okşamaya devam etti ve yine düşük bir inilti çıkardı. Heyecanımı koklayabiliyor, kalbimin her atışını duyabiliyordu. Her zamankinden daha fazla bağılydık, ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağılydık.

"Sen uyurken seni kaç kez kullanmak istediğimi biliyor musun?" diye fısıldadı, sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyordu.

Titredim ve üzerine oturmak için yer değıştirdim. Koyu renkli gözleri, elleri gibi beni baştan aşağı süzdü.

"Sıcak, mükemmel küçük amcığına ya da ağzına girip, savunmasız bir şekilde yatan güzel ölümlü bebeğimi kullanmak için."

Siktir. Bu neden bu kadar tahrik ediciydi? Küçük bir inilti çıkardım ve onun kucağına sürtündüm. Pis karanlığı memnuniyetle karşıladım. Bir zamanlar reddettiğim her şeye kendimi kaptırdım.

Parmaklarım Kylo'nun ölümcül, keskin çenesini izledi. "Yap. İznim var," diye fısıldadım.

Gözleri geriye devrildi. Küfretti, kaslarını gererek beni sıkıca kavradı. "Bu yüzden biz ruh ikiziyiz."

Şaşkın bir kahkaha patladı içimden. "Gerçekten mi, Kylo? Tam olarak bu yüzden mi ruh ikiziyiz?"

Gülümsemesi kibirliydi, içimi parçalayan bir şekilde. Onun şişkin penisine sürtünmem daha da ihtiyaç duyulur hale geldi.

"Şşş, artık düşünme. Sadece, *evet, Kylo. Ya da haklısın Kylo, diğer her konuda olduğu gibi.*"

Acı veren bir öpücükle gülüşümü çaldı. Alt dudağımı emdi, dişleri dolgun etimi okşadı. Yorgunluğumun ağır örtüsü altında hislerim elektriklenip eridi.

Elleri büyük beden gömleğimin altına kaydı, vücudumu yatıştırıcı, nazik dokunuşlarla yukarı aşağı okşadı.

Bir adım geri çekildi. "Ne kadar şanslı olduğumu asla anlayamayacağımı düşünüyorum," dedi aniden ciddiyetle. "Bir an, benimle bir hayat sürmeme izin vereceğinden emin değıldim, en azından bu şekilde değıl. Her şeyimi kaybetmişim. Yine de, benim tarafımdan olmasa bile, senin her zaman hak ettiğın gibi özgür ve sevilen biri olduğunu görmekten mutlu olacağımı biliyordum."

Mavi gözlerinin derinliğı beni büyüledi ve nefes almakta zorlandım.

"Buna inanmıyorum," dedim. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, senden asla kurtulamayacağımı biliyordun."

"Senin güvenini boşa çıkardığım için duyduğum nefretin boyutunu hafife alıyorsun, meleğim," diye fısıldadı. "Tek istediğim, benimle güvende olduğunu sana kanıtlamaktı. Bir daha asla bir bakıcı tarafından incitilmeyeceğini, kullanılmayacağını veya ihanete uğramayacağını."

Suçluluk duygusu beni sardı ve bunu bastırmak, eskiden gerçek benliğimi ve tüm o gömülü utancımı inkar ettiğim gibi, devasa bir geri adım atmak gibi geldi.

"Seni çok seviyorum. Bana değer verdiğin için teşekkür ederim." "Bana teşekkür etmene gerek yok, tatlı kız."

Geriye dönemezdim. İyileşmeye devam etmek, eskisinden daha iyi olmak istiyordum. O gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Kylo'ya olanları anlatmak, görevimi tamamlamamı engellememesi için yalvarmak için ağzımı açtım. Ama o önce konuştu.

"Bu tatlı amcığı ve" diye devam etti, başını yaklaştırıp dudaklarını boynuma sürterek, "bağımlılık yapan kanını" tadan tek vampir olmaktan zevk almam da aynı derecede zehirli.

Gerçek bir kez daha dilimde kurudu.

Bu adil değildi. Aster *bana* tecavüz etmişti. Bu gerçek bir beslenme bile değildi. Bunun beni mahvetmesine, bedenime ve ilişkiye kara bir leke sürmesine izin vermedim. Başkasının günahları için bir kez daha acı çekmeyi reddettim.

Kylo'nun takıntılı kesinliğinin güvenliğine geri döndüm. Kylo pantolonunu çıkarıp penisini serbest bıraktığında suçluluk duygusu kayboldu.

"Uslu bir kız ol ve kucağıma otur, meleğim," dedi Kylo, soğukkanlı otorite ve şefkatli nezaketin mükemmel bir karışımıyla.

Onu içime aldım ve tatmin olmuş bir zevkle inledim. Tükenmişim ve Kylo beni tamamen doldurdu, geriye ondan başka hiçbir şey kalmadı.

"Her zamanki gibi muhtaç ve acınacak derecede ıslaksın," dedi sadistçe, ben acı içinde çığlık atana kadar meme ucumu çimdikledi. Bana doğru iterek beni yukarı aşağı hareket ettirdi. "Aferin küçük cadı. Artık amacın bu, anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet, Kylo."

Parmaklarını ağızımın içine soktu. Onun büyüü altında giderek daha da derinlere dalarak emdim.

"Aferin kızım. Bu sefer büyü yok. Sadece biz varız," dedi.

Göğsünü okşadım ve o da kaygan parmaklarıyla klitorisimi okşadı. "Ayin sırasında seninle birleşmekten ne kadar keyif alıyrsam

ve senin o çarpık, güzel zihninin içini görmekten ne kadar keyif alsam da." Nefesim kesildi. "Ne?"

O sırtıttı. "Bu seni korkutuyor mu, bebeğim?" "Evet." Şimdi her zamankinden daha fazla.

"Güzel. Sen de benden korkarken çok seksi oluyorsun. Her şekilde senin içine girmek istiyorum, ama en çok da zihnine."

Sertçe itti ve ben çığlık attım.

"Şşş, beni alabilirsin. Pratik yaptık, hatırladın mı?"

Aslında vücudum hiç hatırlamıyormuş gibi davranıyordu. Yine de yorgunluk, Kylo'nun canavarca uzantısını kabul edecek kadar gevşemeye ve rahatlamaya yardımcı oldu.

"Bu mükemmel, uysal bir melek," diye fısıldadı. "İstediğin zaman uykuya dalabilirsin."

Sırtışı kötücül bir sırtıştı ve ben, onun içimdeyken uykuya dalacak kadar yorgun olup olmadığımı merak ettim. Bu pek olası görünmüyordu.

Beni kollarının arasına aldı ve yatağa taşıdı. Kylo'nun göğsüne sırtımı dayayarak yan yattım ve onun kollarında gevşedim.

Kylo elini uzattı ve boğazımı kavradı, ben de daha da derinlere gömüldüm.

Sıcak ve uçarıydım, arkamdan girdiğinde, yavaş hareketleriyle nefesim kesildi. Kulağıma övgüler fısıldadı, bugün ne kadar iyi olduğumu, ne kadar güvende ve sevildiğimi söyledi.

Tüm bu süre boyunca, benim amımı kullanırken, gömleğinin altından vücudumu okşadı.

Büyü yoktu. Kylo'nun gölgeleri benimkilerle birleşti. Sadece ikimiz vardık, her zaman birbirine mükemmel uyan iki yapboz parçası. Ona nihilizm entelektüel tembellik olduğunu söylediğimden beri, o da beni dünyadan saklanmamam için cesaretlendirdi.

O hasta piç beni mutlu bir yarı uykulu duruma soktu, içeri girip çıkarken dudakları kulağımda kayıyordu.

"Başından beri benimsin, bebeğim," diye fısıldadı. "Biz yıldızlar olduğumuzdan beri, dünya karanlık ve ışığın sessiz manzarasıydı."
Sıcaklık içime derinlemesine yayıldı ve ben mutlulukla ışığa düştüm.

EVIE

Yarın Aster'ı görecektim. Yeni askerlerim temel eğitimi başarıyla tamamlamışlardı ve daha fazla aday asker, ne zaman olursa olsun, bir sonraki dönüş için sıraya girmeye başlamıştı. Her şey Etherdale savaşına bağlıydı — şehri ne kadar çabuk geri alabileceğimiz ve düşmanı ne kadar çabuk püskürtebileceğimiz.

Aster bana günde birkaç kez mektup yazmaya devam ediyordu. En azından ben o sıklıkta cevap veriyordum. Her mesajı Kylo'ya gösteriyor ya da ona anlatıyordum.

Bu sabah, büyülü kağıt, Vesper ve benim kahve içip kitap okuma ritüelimizi gerçekleştirdiğimiz açık hava sehpasındaki bir kitabın altına sıkıştırılmıştı.

"Ondan nefret ediyorum," dedim kahvemi yudumlarırken. "Bugün ne dedi?" diye sordu Vesper.

"Ne okuduğumu sordu, ben de söyledim. Şimdi de erkek egemenliği sergileyerek yazar ve onun geldiği tarihsel dönem hakkında durmadan konuşup duruyor. Etkilenmiş ve meraklanmış gibi davranmaya devam etmek çok zor, ama o her seferinde bunu yutuyor." Gözlerimi devirdim.

Vesper öğürme hareketi yaptı ve beni güldürdü. "Erkeklerin, ne kadar dünyevi ve zeki olduklarını görmemiz için acınası bir şekilde çabaladıklarını seviyorum. Narsist doğumlular kadar kötüsü yok."

"Bu yazar, Aster'ın yüzüne tam anlamıyla tükürürdü," diye ekledim.

"Hayatımda tanıştığım gerçekten bilge ve anlayışlı insanlar bunu söylemek zorunda kalmadılar," diye mırıldandı Vesper. "Bu hissedilen bir şeydi. Empati ve farkındalık olmadan zeka işe yaramaz."

"Ona cevap yazdığım da, sanki yazdıklarımı okumuyormuş gibi, sadece *kendisiyle ilgili* kısımları arıyor. Eski sevgilim de tam olarak böyle iletişim kurardı. Konuşurken, sanki her seferinde benim susmamı bekliyor ve sonra sıra kendisine gelsin diye bekliyor gibi hissederdim. Sonra konuştuğunda, genellikle uzun, kendini beğenmiş monologlar olurdu."

"O sadece kendini sende görmek istiyordu. Onun gibi erkekler, zihnini anlayacak kadar zeki, ama ona soru sormaya cesaret edemeyecek kadar öz saygısı olmayan, egosunu okşayan güzel kadınlar isterler," dedi Vesper. "Bu tip erkekleri iyi tanırım."

"Kortizyonluk yaptığın dönemden sonra insan doğası ve psikolojisi hakkında çok şey öğrenmiş olmalısın."

Umarım haddimi aşmamışımdır. Vesper'ın hayatı, özellikle de Conrad sahneye çıkmadan önceki dönemi, bana çok ilginç geliyordu.

Vesper kendini kapatmak yerine, hikayesini anlatmaya başladığı ilk anlarda olduğu gibi gözleri parladı.

"Bunu sormamın sakıncası yoktur umarım, ama... onu özlüyor musun?"

Vesper gülümsedi. "Evet, özlüyorum. Sanırım bir parçam her zaman eski hayatımı özleyecek. Gerçeklik algım sonsuza dek değişmeden önce. Özgür bir dünyada bile, şu anki halimle o mesleğe geri dönebileceğimi sanmıyorum. Ama yine de özlüyorum, gerçekten özlüyorum. Büyüleyici hayatı, heyecanı, sonsuz macera ve keşifleri. Başarılı bir baştan çıkarma sanatını ve arzu kıvılcımını canlı tutmanın heyecanını. Bu hayat, bazı yönlerden belirli bir düzeyde saflık ve bilgisizlik gerektiriyordu. Ama aynı zamanda büyük bir büyüme, derin bir kendini tanıma ve dünyayı ve onu paylaşan çeşitli insanları tanıma dönemi de oldu. Çok okudum, saygın filozoflar, oyun yazarları, yazarlar, sanatçılar ve politikacılarla konuşma fırsatı buldum. Fikirlerle zengin bir hayat, lüksle çevrili bir hayat kadar değerliydi benim için.

"Auranızdan bunu görebiliyorum," dedim. "Kendinizin o yönünden bahsederken canlanıyorsunuz."

Vesper'in gülümsemesi artık hüznle karışmıştı. "Cehaletin perdesini geri çekemezsin. Bir kez gitti mi, geri gelmez. Hiçbir şeyden utanmıyorum. Ama artık biliyorum ki, hayallerimin hayatını inşa eden yapılar, pek çok kişiyi boğan aynı baskıcı varlıklardı. Kurtizanlar her zaman var olacak, kim olursa olsun.

iktidarda. Hayatta olduğum sürece, kardeşlerimin sadece güvenli değil, aynı zamanda istedikleri takdirde çok mutlu bir şekilde çalışabilmeleri için her zaman mücadele edeceğim."

Gülümsedim. "Ben de öyle yapacağım."

Vesper'ın gülümsemesi çarpıktı, güneş ışığı cildinin altın rengi alt tonlarını aydınlatıyordu. Bana eski sevgilim ve Kylo ile nasıl tanıştığımız hakkında daha fazla soru sordu.

Sonunda gerçekten söylemek istediğim şeyi söyleyecek cesareti topladım.

"Kartlarını ya da başka bir şeyi okumamı istersen, seve seve yaparım," dedim. Henüz kızını açıkça gündeme getirecek kadar rahat hissetmiyordum, ama umarım teklifimin o alana da uzandığını biliyordur.

"Teşekkürler, Evie. Bir ara okuma yaptırmak isterim."

Nefes verdim. Tanıştığı insanlar ve en sevdiği deneyimler hakkında daha fazla soru sordum. Onun tüm eterik alanını turuncu, pembe, yeşil, indigo ve mor tonlarında aydınlatan görüntüyü izlemekten keyif aldım.

Bir rüzgar ve gölge patlamasıyla Idris aniden ortaya çıktı, beni çok korkuttu ve neredeyse kahvemi dökmeme neden oldu.

Ona kızgın bir bakış attım, o da bana sıırttı.

"Bu hiç eskimez," dedi hüzünle. Yer üstüne çıkma izni aldığından beri, dönüştürülmüş mahalledeki apartmanlardan birinde kalıyordu. O ve Vesper komşuydu. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Seks işçiliği," dedim.

Idris kızardı. Kafasının arkasını kaşıdı. "Oh, şey, sonra gelebilirim."

Vesper ve ben güldük, bu da Idris'in rahatsızlığını gidermedi. "Otur, serseri," dedim. "Elinde ne var?"

Idris oturdu ve bir tür davetiye gibi görünen bir şeyi salladı. "Mena bu akşam bir parti veriyor. Gelmezsek intihar edeceğini söyledi."

Gözlerimi devirdim. "Ah, ne dram." Sonra, onu haftalardır görmediğimizi hatırlayarak yumuşadım. Ve bu durumun düzeleceği de yoktu. "O zaman geleceğiz."

"Ayrıca yeni arkadaşlarımızı da getirmemizi söyledi," dedi, kaşlarını kaldırarak. "O *biliyor* mu?"

Omuz silktim. "Muhtemelen. Mena bu konuda kurnazdır. Ücretsiz özel dedektif gibidir. Kesinlikle bir şeylerden şüpheleniyor, ama bu şüphelerin ne kadar ileri gittiğini bilmiyorum."

"Doğru," diye mırıldandı Idris. "Ama benim vampir olduğumu bilmiyor ve ona söylemeye hazır değilim, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Acele etme. Bu gece sadece eğlenelim ve tüm arkadaşlarımızı davet edelim." Vesper'a kompo kurar gibi bir bakış attım.

"Partileri geri çeviren biri değilim. Özellikle de konuk listesinin bu kadar mükemmel olacağını bildiğimde," dedi yavaşça.

"Oh, sen bekle," dedi Idris. "Sen ve Mena birbirinizi çok *seveceksiniz* birbirinizi çok seveceksiniz."

Başımı salladım. "Umarım Kylo'nun Mena'nın en sevdiği insanlar listesindeki birincilik koltuğunu ele geçirirsin."

"Tanrım, ben de öyle umuyorum," dedi Idris gülerek.

Vesper'ın gülümsemesi kurnazdı. "Meydan okuma kabul edildi."

Bir an için normal davranmayı unuttum. Gerçek çocukluk evime dönmüş, büyükannemin her iki yanağına da öpücük kondurmuş ve sonra sevdiğim herkesin bir araya geldiğini izlemiştim.

Sadece Kylo, Blade, Harmony, Vesper ve Clarke değil, Amy, Marietta, Gwendolyn ve diğer cadılar da oradaydı. Hepsi koruyucu bariyerlerimi aşır Mena'nın partisine girdiler.

"Ya bir şekilde ortaya çıkarsa?" diye Kylo'ya fısıldadım.

"O zaman onu öldürürüz." Gülümsedi ve başımın yanına bir öpücük kondurdu. "Güvendesin, bebeğim. Keyfini çıkar."

Mena, saf ışığın parlak bir ışını gibiydi. Yanık turuncu renkli bir çadır elbise, turkuaz ve altın renkli kolyeler ve büyük halka küpeler takmıştı. Gri saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, dalgalı saç telleri yüzünü ve leopar desenli gözlüklerini çerçeveliyordu.

O, özgürlüğün vücut bulmuş haliydi.

"Kylo, bebeğim, üzerinde çalıştığım parçalar hakkında bana dürüstçe fikrini söylemelisin!" diye bağırdı, ana çizim odasında toplandığımızda.

Gülümsedim.

"Benim için zevk olur."

Mena ellerini çırpı ve hepimize öpücükler gönderdi, sonra Kylo'yu ikinci kattaki sanat stüdyosuna götürdü.

"Hemen döneceğim, söz veriyorum!" diye arkasına doğru seslendi. Idris başını salladı.

"Endişelenmeli miyim?" diye sordum ve etrafımdaki herkes kahkahalara boğuldu.

Devrimci ruh çok güçlüydü. Vesper'in odanın köşesinde, yeni bir grup ölümlü hayranla çevrili olduğunu gördüm. Adamlardan biri ona bir tabak üzüm getirdi, sanki bir sunum yapar gibi. Vesper, sıcak ve bulaşıcı bir gülümsemeyle hediyeyi kabul etti.

Elbette herkes büyülenmişti. Ama buradaki ölümlülerin onların varlığının farkında olduklarını hissediyordum.

Clarke bir şekil değiştiren adamla sohbet ediyordu, Blade, Harmony ve Idris ise rekabetçi ve gürültülü bir kart oyununa katılmışlardı.

Ben, hiç tahmin etmediğim kadar kendimi rahat hissederek, mekanın içinde dolaşmaktan memnuniyet duyuyordum.

"Evie," diye seslendi Amy, bana el sallayarak.

Yerde oturan cadıların yanına gittim. Kıkırdayarak kadehlerini tokuşturuyorlar ve birlikte bir astroloji kitabını inceliyorlardı.

"Hepinizin gelmesine çok sevindim," dedim onlara. Yüzlerini taradım ve bana şefkatle baktıklarında rahatladım.

Gwendolyn beni yanına çekip kucakladı. "Bizi davet ettiğin için teşekkürler. Mena harika birisi," dedi.

"O en iyisi." Nefesimi bıraktım. "İşler nasıl gidiyor?"

"İkinci parti yakında hazır olacak. Giderek daha hızlı ve verimli hale geliyoruz," dedi Gwendolyn. "Hekate'nin hayatımızdaki varlığı hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Rüyalar daha canlı hale geldi, bazıları umut dolu, bazıları ise oldukça karanlık. Bazen uyanık dünyaya da yansıyorlar."

Başımı salladım. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Şehirde durumlar nasıl?"

"Çoğu sadıklar sadece pozisyonlarını sertleştirdiler. Dönmüşlerin Etherdale'deki tüm sorunların sebebi olduğunu, doğanların ise sadece işleri düzeltmeye çalıştıklarını düşünüyorlar," diye tısladı Amy.

"Ama," dedi Gwendolyn, bir parça pasta yutarak. "Tarihin doğru tarafında olan insanlar daha da radikalleşti. Etherdale savaşa hazırlanıyor, bu kesin."

"Bunu söylemek yanlış geliyor, biliyorum," dedi Amy. "Ama havada heyecan ve özgürlük dalgası var, bu çok heyecan verici. Sanki her şey çöküyor gibi, ama bizim ihtiyacımız olan da bu. Kanlı ve yıkıcı olacağını biliyoruz, ama diğer tarafa geçmenin tek yolu bu. Etherdale halkının bu kadar birleşik, birbirlerine karşı bu kadar nazik, zarif ve cömert olduğunu hiç görmemiştim — en azından bunu yapabilenler."

"Bu yanlış bir şey değil," dedim. "Ben de hissediyorum. Gölgenin ötesindeki ışığı."

"Pluto bugün Kova burcuna girdi," dedi zayıf bir erkek büyücü, renkli bir astrolojik burçlar tablosunu göstererek. "Bu yüzden kadeh kaldırıyorduk. Yoğun bir topluluk oluşturma, kolektif dönüşüm, değişim, ilerleme ve *tabii ki devrim* dönemine girdik."

Amy gülümsedi ve benimle kadeh tokuşturdu.

Astroloji benim uzmanlık alanımın dışındaydı, ama sonunda keşfetmek istediğim şeyler listesindeydi. Birlikte öğrenip pratik yapabileceğim insanlar olduğunu bilmek güzeldi.

On dakika sohbet ettikten sonra, Mena odaya geri girdi ve küçük bir kaşıkla kadehini çınlattı.

"Bu gece burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Bunun risksiz olmadığını biliyorum. Yapmaya değer hiçbir şey risksiz değildir." Göz kırptı.

Kylo odayı tararken beni hemen buldu ve yüzü ısındı.

"Bu geceki tema *değişim*. Yabancı insanlarla nasıl dönüştüğünüzü konuşun. Astrolojik bir okuma için yeni, sevimli arkadaşım Antoine'a danışın." Bizimle oturan erkek büyücüye işaret etti. "Keyfini çıkarın. Kendinizi şımartın. Ve değişimin kaçınılmaz olduğunu unutmayın. Direnmek

kendi çekimine direnmek boşunadır. Birbiriniz tarafından değişime izin verin. Müzik, edebiyat ve sanat tarafından. Şehrin kendisi tarafından."

Mena gözlerimi kilitlediğinde gülümsedim. Göründüğümü hissettim ve bu duygudan çekinmedim. O da başını salladı.

"Evim hepiniz için açık. Burada her zaman hoş karşılanacaksınız. Hiçbir soru sorulmayacak, ne kadar kalmanız gerekirse o kadar kalabilirsiniz. Şimdi her zamankinden daha fazla birbirimize ihtiyacımız var."

Sevgi her bir gözeneklerimden sızarak yanaklarımdan aşağıya doğru akıyordu. Gözyaşlarımı sildim, gülümsemem hiç bozulmadı.

Mena konuşmasını bitirdiğinde, küçük bir reverans yaptı ve başını geriye atarak güldü. "İşinize dönün!"

Idris ve ben aynı anda harekete geçtik. Mena'yı uzun ve derin bir kucaklamaya aldım.

"Dünya seni hak etmiyor, Mena," diye fısıldadım.

"Oh, hak edebilir. Sadece bunu hak etmek zorunda," dedi Mena. "Geniş kozmosta en sevdiğim iki ruhu koruyarak."

Idris de onu kucakladı. Yumuşak kahverengi gözleri minnetle parlıyordu. "Beni kurtardın, Mena."

Idris'in omzunu okşadım. "Sen *bizi* kurtardın."

Mena elini salladı. "Oh, pshhh. Kendinizi kurtardınız, sizi aptal yumurtalar." Idris'in nefret ettiği şekilde saçını okşadı ve Idris yarı gönülsüz bir şekilde gözlerini devirdi. "Ben sadece size kültür ve dünyevi meseleler konusunda kapsamlı bir eğitim verdim."

"Uygun seks partisi görgü kuralları gibi mi?" diye şaka yaptı Idris.

"Peki, erkek arkadaşlarından oluşan haremle birbiriyle geçinemiyorsa ne yapacaksın?" diye ekledim.

"Ah evet, hayati önem taşıyan yaşam becerileri. Rica ederim." Mena başlarımızı okşadı. "İkinizin de burada olmasına sevindim. Mutlu musunuz?"

İkimizin de onaylayarak başımızı salladığımızı görünce rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Gidin. Keyfinize bakın. Anılar biriktirin."

Sonra Vesper'ı buldum, o da Gwendolyn ile sohbet ediyordu.

Clarke, çapkın bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Juniper gibi değil, ama bu şehirden şimdiden oldukça etkilendim."

O ve Vesper, şık, fütüristik deri ve parlak kumaştan yapılmış kıyafetleriyle hiç çekinmeden göze çarpıyorlardı.

"Kylo'dan Mena'yı çalacağım," diye fısıldadı Vesper göz kırparak. Kylo yanıma geldi ve Vesper'ın Mena'ya yaklaşmasını izledik. Beş dakika içinde genç kızlar gibi fısıldaşıp gülüyorlardı.

"Bunu başarabilir," dedi Kylo.

"Başaracak," dedi Clarke kendinden emin bir şekilde. "Entrikacı, ölümcül küçük yaratık." En iyi arkadaşının sihrini izlerken gülümsemesi gururla doluydu.

Önümde yayılan, hepimizi birbirine bağlayan topluluk ve şefkat ağını görmek beni kelimelerle ifade edilemeyecek kadar duygulandırdı.

"*Senin* sayende, Evie," diye fısıldadı Kylo.

O benim zihnimi okumayı bırakmalıydı. Ben onun kolunu ısırdım, o da beni saçımdan geri çekip dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırdı.

"Kylo, lütfen, sana buraya ihtiyacım var," diye Blade bizi keserek seslendi. "Beni gerçekten *anlayan* tek kişi sensin."

Odanın diğer tarafında bir tür sessiz sinema oynuyorlardı ve Kylo isteksizce Blade'e bakmak için benden uzaklaştı.

"Git," dedim. "Birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz."

Kylo güldü. "O zaten benden bıktı," dedi, ben onu hafifçe ittiğimde göğsünü tutarak.

Gwendolyn ve Clarke sihir teorisi hakkında konuşuyorlardı. Ben de bu fırsatı değerlendirip, kısa bir sosyalleşme molası vermeye karar verdim.

Konukların bulunduğu odalardan geçerek, küçük sohbetler, flörtler, şakalar ve devrimci söylemlerin karışımını kulak misafiri oldum. Toplantının havası parlak altın rengi, kırmızı, mor ve yeşil lekelerle doluydu.

Kır evine taşınmadan önce kaldığım, ikinci çocukluk odamın üst katında, yatağımın kenarına oturdum. Önümdeki şifonyerin üzerinde, taze pembe lalelerle dolu bir vazo duruyordu.

Onu görünce gözlerime yine aptalca küçük bir damla yaş doldu. Ne kadar basit, ne kadar sevgi dolu bir davranış.

Şifonyerin solundaki boy aynasında kendimi inceledim, altın rengi parti elbisem mor nakışlı çiçeklerle süslenmişti

ieklerle süslenmişti. Gri gözlerim parlıyordu, yüz hatlarım ışıltılı allıkla vurgulanmıştı.

Memnuniyetle i geçirdim.

Arkamı dönmeden önce tuhaf bir şey oldu.

Yansımam bana gülümsedi. Midemde bir korku hissettim. Elim i yüzüme götürdüm ve kesinlikle *glmsemediğimi* hissettim.

Sonra yansımam beni mükemmel bir şekilde taklit etti, dudakları derin bir kaş çatma şekli aldı. Yaklaştım, kalbim hızla atıyordu, ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Başımı sağa, sonra sola çevirdim. Gözlerimi kırdım. Neredeyse tüm bunları hayal ettiğime kendimi ikna etmiştim.

Ta ki o tekrar gülümsedi.

EVIE

Juliette bana büyü mü yapıyordu? Beni yavaş yavaş delirtiyor muydu? Yoksa aynalarla ilgili gördüğüm görüntüler bir tür cadı mesajı mıydı?

Emin değildim. Ama belki bu gece Nighswander Malikanesi'ne ikinci ziyaretimde bunu öğrenirdim.

Üç doğuştan muhafız beni arka bahçedeki Aster'e götürürken zihnimde canlanan görüntü, sevdiklerimin birlikte güldüğü bir sahneydi. Cadılar, insanlar ve dönüşmüşler. Kylo'nun gamzelerinin derinleşmesi. Idris'in kahkahasının ritmi. Vesper'ın Mena'yı büyülemesi ve baştan çıkarıcı fetih hikayelerini paylaşması. Blade'in, Kylo'nun onun *kendine özgü* düşünce tarzını yorumlamasına yardım etmeden her charades oyununu sürekli kaybetmesi. Harmony'nin her odayı aydınlatan tatlı enerjisi. Danslar, çalınan öpücükler, komplolar ve yıldızlara kadeh kaldırmalar.

"Merhaba, sevgili Evie," dedi Aster, bana dönerek.

Arkamdaki erkekler bizi yalnız bıraktı. Juliette'i aramak için etrafa bakındım.

"Merak etme. Juliette henüz bize katılmayacak," dedi Aster, sanki aklımı okumuş gibi.

Hem rahatlamış hem de sinirlenmiştim. Onu boğazlamak istediğim için konsantre olmak zordu.

"O seni gerçekten çok takdir ediyor, biliyor musun?" dedi Aster, ses tonu azarlayıcıydı. "Biraz fazla ısrarcı olabileceğini biliyorum, ama bunun nedeni kalbinin sevgiyle dolu olması."

Hiç sanmıyorum. "Öyle mi?"

Aster iç geçirdi. "Yetiştirilme tarzından dolayı birçok yönden kırılmış durumda. En azından bunu anlayamaz mısın?"

Kırılmış kelimesi uygun görünüyordu. Ama Juliette ile benim aynı olduğumuzu ima eden bir başka ima daha beni kızdırdı.

"Beni incitmek için elinden gelen her şeyi yaparken, bana hayran olduğunu düşünmek zor," dedim.

Aster kollarını kavuşturdu. "Komik olan, o da *senin* için aynı şeyi söylüyor."

"Öyle mi?"

Aster elini kaldırdı. "Bu konuyu kapatalım. Ben sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmak istiyorum." Beni baştan aşağı süzdü. "Ne kadar sevimli bir elbise. Stil anlayışını çok beğeniyorum."

Dudaklarımdan zorla "*teşekkür ederim*" kelimesini çıkardım. Solumuzdan nazik, akıcı bir kuş banyosu sesi geldi. Batmakta olan akşam güneşi, yemyeşil ağaçların gölgesinden sızıyordu. Görünüşe göre, yalnızdık.

"Nasılsın? Sağlıklı görünmene sevindim."

Harika. Sanki ben, geri almak istediği değerli bir kısrakmışım gibi.

"Olabileceğim kadar iyiyim," dedim, rolümü kolaylıkla üstlenerek.

"Söylediklerin hakkında çok düşündüm. Dönmüşler için savaşın kazanılmaz olduğu hakkında."

"Ah," dedi Aster, yavaşça yürürken açıklamamı bekledi.

"Korkuyorum," diye fısıldadım, sanki bir sırmış gibi. Aster'ın iyileştiğimi ve bütünleştiğimi bilmediği, yaralı yanlarımdan gelen gerçek korkuyu aktardım. "Kime güveneceğimi bilmiyorum. Cadılar grubumda olanlardan sonra, *senin* gibi insanlara kesinlikle güvenmiyorum."

Bekledim, Aster'ın yüzünde sözlerimin nasıl karşılandığını gösteren ipuçları aradım. Bu, en çok çalıştığım becerilerimden biriydi. İlk başta okunması zor, keskin ve değerlendirci bir ifade vardı yüzünde, sonra gözlerine tam olarak yansımayan bir empati gösterisine dönüştü.

"Güvensizliğini hissedebiliyorum, sevgili Evie. Bunca yıl kendine bakmak çok zor olmuş olmalı," dedi yumuşak bir sesle. "Çoğu zaman, korktuğumuzda, özellikle çocuklukta yaşadığımız acıların etkisiyle, rahatlatıcı kurtarıcı fantezilerine sığınırız. Şiddetli koruyucular, beyaz şövalyeler, iyilik ile kötülüğün büyük savaşları. Ama gerçeklik mutlak değil, gri tonlarda var olur. Bir hikaye ve karakterleri, ilk bakışta bulutlarla kaplı varsayımlarımızdan her zaman daha fazlasını içerir."

Manipölasyonu hemen fark ettim, ama kaşlarımı çatarak, kafam karışmış ve derin düşüncelere dalmış gibi davrandım.

"Neden Juliette'e tüm o masum ölümlüleri öldürttün?" diye sordum.

"Varsayımın en iyi örneği."

"Yani o, tamamen kendi isteğiyle şehri kasıp kavuruyor mu?"

"Sevdiğimiz insanları koruruz, değil mi Evie?" Aster tahta bir bankta oturdu ve bana, onun topladığını hayal edemediğim küçük bir demet kır çiçeği uzattı. "Juliette'in büyüğü koruyucudur. Bir grup öğrencinin benim suikastım hakkında konuştuğunu duydu ve öfkelendi. Lillian tarafından kutsanmış biri; büyüğü ilahi gazaptır. Her zaman kolayca kontrol edilebilir veya tahmin edilebilir değildir, ama kalbi doğru yerde. O, kanayan bir yara."

Aster, ağaçlara, uzun çimlere ve açan çiçeklere bakarken tuhaf bir şekilde samimi görünüyordu.

O kanayan bir yara.

"İlk tanıştığımızda, tek yaptığı ağlamaktı. Başka bir gelin almayı planlamamıştım, ama onu *o insanlarla* bırakamazdım. Benimle konuşması aylar sürdü. Tam cümleler kurması bir yıl sürdü. Büyüğü de yavaş gelişti. O canlanırken büyüğü de canlandı." Gülümsedi. "Benim onu koruduğum gibi o da beni korumaya çalışıyor. Hepsi bu."

Kesinlikle *hepsi* bu kadar değildi. "Yüzlerce masum insan vardı o yapıda bulunan insanlar..."

"Ve bunların çoğu, efendilerinin ölümünü aktif olarak planlıyordu," diye tersledi Aster. "Sana karşı dürüst davranıyorum, lütfen bana da aynı saygıyı göster. Yüzlerce ölümlü daha savaşta kurban edilecek. Her iki taraf da diğerine şiddet uyguluyor. Ölümlüler ve doğanın ucubelerine karşı aktif olarak komplo kurup sokaklarda bizim türümüzü katlederken, onların zavallı, şiddet kullanmayan masumlarmış gibi davranamazsınız. Bu şehri yok etmek için daha sert yasalar uygulamadık. *Düzeni* korumak için yaptık. Savaş istemiyoruz. *Aklı başında hiç kimse savaş istemez.*"

Sözleri, yumuşak yaz havasıyla keskin bir tezat oluşturarak ağır bir etki yarattı. havasıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Cadılık yeteneklerimi kullanarak, Aster'in yüz hatlarında açıkça görebildiğim şeyi doğruladım. Görünüşe göre, onun inançları samimiydi. Aurasının iğrenç, kötü ve şehvet dolu olması bir yana.

Savaşı önlemeyi vurgulama şekli ilginçti. Aster'in taht için yarıştığına dair sezgimizi ve bunu en az kan dökülerek nasıl başarabileceğini düşündüm.

Konseydeki muhalifler. Güney doğumlu elitlerin koalisyonu. Gelişen köle ticaretiyle olan bağlar.

İhtiyacın olanı bulacaksın. Otoritenin nereye aktığını dikkatle izle...

"Senin çelişkili olduğunu düşünüyorum," dedim. "Lillian'ın Hizmetkarları ve bu kültlerin teşvik ettiği istismarlar üzerinde hiçbir kontrolün yokmuş gibi konuşuyorsun. Sanki bizi gelin olarak almak, senin yönetimin altında izin verdiğin kurumlardan bizi kurtarmanın tek yoluymuş gibi."

Aster ileriye doğru baktı, sarı saçları batan güneşin altın ışıyla yıkanıyordu. Dudakları seğirdi, kehribar rengi gözleri soğuk bir maske gibiydi. "Şahin yılanı yer. Yılan kuşu yer. Kuş böceği yer. Böcek otu yer. Ölüm, vahşet, çürüme, anlamsızlık... hepsi kozmik tasarımın bir parçası, öyle değil mi?"

Derinden kaşlarımı çattım. Ben yılan mıydım, kuş mu? Her iki cevap da beni kızdırdı. "Uygun bir bakış açısı."

"Hizmetkarlar yüzyıllardır varlar. Kan bağları gibi, moda uygun olup olmadıkları da değişir. Her şey amacına hizmet eder. Yılanın kafasını kesersen, yerine iki kafa büyüyebilir. Bazıları kendilerini öyle sanabilir, ama biz vampirler tanrı değiliz. Cadılar Selena'yı terk edip Karanlık Annemize hizmet etmek istiyorlarsa, ben kimim ki onları durdurayım? Dünya üzerinde kontrol kurmak benim işim değil; bu, sadece acıya yol açan boşuna ve yanlış bir dürtüdür. Ben de herkes gibi doğal düzen içinde var oluyorum."

Manipölatörlerin temel soruları kaçınmayı ve uzun, gösterişli monologlarla cevap vermeyi ne kadar sevdiklerini anlamaya başlamıştım. Selena'dan sabırlı olmasını istedim.

"Ben bir erkeğim, Evie," dedi Aster, kehribar rengi gözleri artık erimiş gibiydi. "Kadınların arkadaşlığına duyduğum doğal arzularım için özür dilemeyeceğim. Seks, güzellik ve romantizm için. Ben aynı zamanda bir vampirim, bu da bedenimin arzularını özel kılıyor. Bu, benim değerlerim veya etik kurallarım olmadığı anlamına gelmez. Hizmetkarların gelinlerini bir nedenden dolayı takip ettim. Ben müdahale etmeseydim, daha kötüsü yapardı."

Onun mantığının saçmalığına neredeyse gülecektim. Öfke kanımı kaynatıyordu, gölge sızdırmaya başlayacağımdan korktum. Sihirimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım.

Aster bizi gerçekten kurtarılmış evcil hayvanlar olarak görüyordu.

Onun siyasi gündemine yararlı olabilecek büyümlü yeteneklere sahip kurtarılmış evcil hayvanlar.

"Juliette'e eğitim verdim. Sadık bir ortak, akıl hocası ve rehber oldum. O benden hiç ayrılmak istemedi. Ona ihtiyacı olan her şeyi ve daha fazlasını verdim. Rollerimiz karşılıklı olarak tatmin edici ve onun doğuştan arzuladığı şekilde ona baktığım için özür dilemeyeceğim."

Çok iğrençti. Kendini beğenmişlik, gerekçeler, eleştiriyi veya sorumluluğu reddetme. Midem bulandı. Travmanın sis perdesi bana ulaştı, zihnimin sınırlarını bulanıklaştırdı, ben ise mevcut ve zinde kalmak için mücadele ediyordum.

"Senden hiçbir şey istemiyorum," dedim. "Neden özgür kalmak yerine seninle evlenmeyi kabul edeyim ki?"

Aster sert bir bakışla bana bakarak, "Özgür müsün, Evie?" diye sordu.

Hayır. Tamamen değil, artık değil. Ama gerçek özgürlük bir efsaneydi. Başkalarını sevmek ve onlara hizmet etmek kişisel özgürlüğün kaybı anlamına geliyordu, ama bunun karşılığında elde edilen tatmin, topluluk ve adalet buna değiyordu.

"Senin özgürlüğünü çalmak benim amacım değil, canım," dedi Aster. "Seni güvende tutmak istiyorum. Büyün seni hayatının geri kalanında bir hedef haline getiriyor. Bu diyardaki tüm güçler seni öldürmek ya da kullanmak, ya da kullanıp sonra öldürmek isteyecek."

Yutkundum. Tamamen haksız sayılmazdı.

"Dönüştürülmüşler, geçtiğimiz bin yıl içindeki diğer tüm ölümlü isyanlar gibi ezildiğinde, sen ne hale geleceksin?" Aster durakladı. "Beni yanlış anlama. Ben de senin değerli kalbini istiyorum. Hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğim andan beri istiyorum."

Hayır, *çocukluğumdan* beri istiyorum. "Juliette bu konuda ne düşünüyor?"

Aster yumuşak bir gülümsemeyle, "Juliette her zaman kardeşçe sevgiyi arzulamıştır. Kıskanç bir tip değildir. Sevginin özgürce verilebileceğine ve verilmesi gerektiğine inanır; eski tek eşlilik modellerine inanmaz. Başından beri bana, bizim için en iyisinin ne olduğunu her zaman benim bileceğime inandığını söyledi. Seni sevmek istiyorsam, sevmem gerektiğini söyledi."

Kıkırdamak için kendimi zor tuttum. Bir kez daha, karanlık bir düşünce aklımdan geçti: Bu kadar yoğun bir aşk bombardımanı ne zaman benim üzerimde işe yarardı?

Tüylerim diken diken oldu.

"Peki ya Conrad?"

Aster şaşkın görünüyordu, hayali romantik saçmalıklarından bir anda uyandı. "O ne olmuş?"

Gözlerinde bir öfke sezdim. Juliette ile ikisi de yüzeyin altında bu kadar bariz bir sahiplenme duygusu sergilerken, bu ensest poliamori aşk şöleni hakkında bu kadar çok konuşmaları ilginçti.

"Yakın görünüyorsunuz," dedim, meraklıdan çok gerginmiş gibi davranarak.

"Evet, eski arkadaşız. Kardeşlerimin çoğu benim yaşam tarzımı anlamıyor. Ama inan ya da inanma, Conrad da romantik biridir. Soğukluğu, derin bir kalp kırıklığının yansımasıdır, onu hala eziyet eden, birkaç on yıl önce ölen karısının ölümünün."

İşte oradaydı. Gerçeğin apaçık çarpıtılması. Aster'ın yalanlarla dolu olduğunu zaten biliyordum, ama onu yalanlarında yakalamak, bu dikkatli ve tutarlı manipülasyon denizinde yatıştırıcıydı. Vesper'ın hikayesini zihnimde net bir şekilde gördüm, yanağını kesen yara izini.

"Conrad ve ben birlikte güzel bir şey inşa ediyoruz," diye devam etti Aster, göğsümde yükselen öfkeyi fark etmeden. "Yolunu kaybeden tek şehir Etherdale değil. Krallığın *savaşa* değil, güçlü ve ölçülü hükümdarların nazik rehberliğine ihtiyacı var."

Kalbim bir an durdu. Ağzımı kapattım, aptal rolü yaptım. Aster vatana ihanetle flört ederken, sert davranamazdım.

"Ben de dönüşümden nefret ediyordum," dedim, sesimi alçaltarak. "Beni her zaman koruyan şehre yaptıklarından nefret ediyordum. Döngüsel şiddet, Conrad ve adamlarının provokasyonları. Ama

sonra doğanlar benim gibi cadıları toplamaya başladı. Bana ve kardeşime saldırdılar. Yapmam gerekeni yaptım."

Gözlerime ve sesime bir miktar yalvarma ve belirsizlik katarak, sanki büyü yapıyormuşum gibi akımı yönlendirdim.

Ve bu ne kadar işe yararsa, o kadar kolaylaşıyordu.

Aster elimi kendi eline çekti, ben de ona izin verdim. "Biliyorum Evie. Ve şimdi onlar senin bizi gözetlemeni, dengeleri değiştirebilecek her şeyi onlara vermeni istiyorlar. Ama benim sunabileceğim hiçbir şey yok. Sadece daha fazla gücümüz ve sayımız olduğu için düzeni koruyacağız. Gerçek bu."

Ellerimize baktım. "Onlara bir şey vermezsem, geri gelmeme izin vermeyeceklerinden korkuyorum."

"Kıskanç bir sevgili mi? Rapor verdiğin kişi o mu?" diye sordu Aster. Çenesi titredi, havayı güç dolu bir uğultu kapladı.

Kafamı salladım, kırılmış gibi davrandım. Eski Evie'yi canlandırdım, vampirle birlikte olmaktansa ölmeyi tercih eden Evie'yi.

"Daha önce hiç beslenmedim," dedim sessizce.

Aster'ın gözleri yoğunlukla, açlıkla parladı. Bir an için, şimdi Vesper'ı canlandırıyormuşum gibi hissettim — geçen hafta ondan edindiğim bilgelik, hikayelerinden öğrendiğim dersler ve herkesi büyüüne kapatan tavırları.

O dikkati dağılmış ve savunmasızdı. Ben de masum rolü oynayarak gücümü ortaya koydum. Bu riskli bir hareketti, Aster'ın şövalyelik gösterisine olan bağlılığını sınavan bir hareketti.

Boğazı titredi. Göz bebekleri hızla hareket etti.

"Sana ne olduğumu söyledim," dedi, sesi boğuktu. "Bir *adam*. Bir vampir."

Ayağa kalktı ve elini yavaşça yüzüme doğru uzatmadan önce bana tepeden bakarak hakimiyet kurdu. Parmaklarının serin dokunuşundan geri çekilme dürtüsüyle mücadele ettim.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Midem burkuldu. Aster beni ayağa kaldırdı, sıcak nefesi yüzümü okşadı. Hareketsiz kalırken dişlerinin uçlarına odaklandım.

"Benimle dalga geçiyorsun." Dudakları kıvrıldı. "Yaramaz kız."

Bu... işe yarıyor muydu? Aster bana zarar vermediği sürece mide bulantısını kaldırabilirdim. Sözünü tuttuğu sürece.

"Kanını ilk tadan bendim..." diye devam etti, derin bir nefes alırken bakışları vücudunun her santimini içiyordu. "Başka hiçbir şeye benzemeyen bir kan. Saf güneş ışığı, çiçekler ve çöküş. Yüzeyin altında gizlenmiş karanlık ve zengin bir şey. Söylesene Evie. Gerçek arzuların da büyü kadar karanlık mı?"

Tiksindim ve duygularımı gizlemekte zorlandığımı biliyordum, bu yüzden rahatsızlığımı korkuya dönüştürdüm. Vampirler korkuyu severdi.

"Aster," diye bir ses uzaktan duyuldu.

Conrad, malikanenin gölgelerinden çıktı. Gözleri, yakınlığımızı takip etti ve sonra ağır bir şekilde bana odaklandı.

Vücudu pahalı giysilerle kaplıydı. Yüzünde hiçbir kusur yoktu. Ölümlü karısına uyguladığı acımasız işkence için en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Kendi çocuğunu taşımaya zorladığı karısına.

Aster, Conrad'a hayranlıkla bakarak gülümsedi.

EVIE

Conrad, malikaneye girerken Aster'a fısıltıyla konuştu. Birkaç doğuştan kadın arka fuayede toplanmıştı. Yılan gibi gözlerle beni süzdüler, dudakları kıvrılsa da ifadeleri soğuktu.

"Bu sadece bir dakika sürer, canım. Seni kütüphanede beklemene izin vereceğim," dedi Aster.

Tanıdık bebek bakıcılarıma yerlerini almaları için işaret etti. Yukarıda, Aster'ın Conrad'ı çalışma odasına takip etmesini izledim. Kapı kapandı ve ben nefesimi tuttum.

Büyülü bir rüzgar etrafımızda dans ediyordu. Işığın silueti, kapıdaki süslü oymalar... Her şey önsezimle örtüşüyordu.

O odada geçen konuşmayı dinlemem gerekiyordu.

Bunun yerine, koridordan geçip kütüphaneye götürüldüm. Boş ellerle çıkamazdım. Bugün olmazdı.

Muhafızlarım kapının yanında dururken, ben yakındaki kitaplıkta kitapları inceliyormuş gibi yaptım.

"Buralı mısınız? Yoksa Isolde'den mi?" diye sordum. "Neden?" diye küstahça karşılık verdi biri.

"Sadece sohbet etmeye çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Isolde," dedi diğeri. "Kardeşimi takma. Huysuz bir gününde."

Tek bir şansım vardı. Yapmak üzere olduğum şey, Kylo'yu zehirli iğneyle bıçakladığım kadar çılgınca bir şeydi. Belki de daha çılgınca, çünkü kan dökücü iblisler tarafından çevriliydim ve tek acil durum önlemimden birini kullanacaktım.

Omzumun üzerinden bakarak, daha nazik olan kardeşin gözlerine baktım. "Bu kitabı almama yardım eder misin?" diye sordum.

Sinirli olan gözlerini devirdi.

"Tabii, hanımefendi," dedi siyah saçlı kardeşi. Kırsal kesim tavırları. Acaba ikisi de yaptığım şeyi bu şekilde mi öğrenmişti? Onlar açıkça Aster'in adamlarıydı, benim doğduğum bölgeden geliyorlardı.

Vampir, işaret ettiğim kitaba uzandı. Elim gizli elbise cebime kaydı ve yeni yapılmış bitki tozunun bulunduğu çantayı parmaklarımla okşadım.

Aynı anda, konsantre oldum ve zihnimde bir ilahi yankılanırken, odanın diğer ucundaki bir kitabı raftan uçurmaya zorladım.

O yöne doğru bir göz attım ve huysuz vampir kardeşin de aynısını yaptığından emin oldum. Aynı anda, kalbim göğsümde çarparak, en yakınimdaki vampirin yüzüne toz serptim.

Hafif bir rüzgâr esintisiyle, tozu soludu. Kitabı düşürdü ve olduğu yerde donakaldı.

"İyi misin?" diye sordum. "Bir sorun var," dedim, kız gibi ve kafası karışmış bir şekilde.

Kardeşi bize doğru koştu, parıldayan tozun hafif bulutunun içine doğru. Tozu soludu ve kardeşi gibi huzurlu bir uyanık rüya durumuna girdi.

"Tamam, harika, hemen dönerim,"

dedim. Bunu ben mi yaptım?

Gülümsememi engelleyemedim. Bu geceye kadar yalan söyledim, baştan çıkardım ve etkisiz hale getirdim... ve saat daha yedi bile olmamıştı. Belki de aslında hile yapmada çok iyiydim ve benden şüphe eden herkes şu anda oldukça utanç duyuyor olmalıydı.

Boş salona girip aydınlık kapıya doğru ilerlerken, zafer dolu düşünceler içimi kapladı. Adımlarımı dikkatli atıyordum, ağırlığımı vermeden önce zeminin gıcırdamasını kontrol ediyordum.

Tozun hiçbir zararı olmazdı. Vampirler iyileşecek ve olanları hatırlamayacaklardı, sanki sadece zaman kaybetmişler gibi. Geri döner dönmez onları büyülerinden kurtaracaktım.

Kulağımı kapıya dayadım ve Hekate'ye, ben dinlerken başka kimsenin yukarı çıkmaya karar vermemesi için sessizce dua ettim.

"Hemsworth'a sahip olmamız, Godfrey'e de sahip olduğumuz anlamına gelmez," dedi Aster.

"Bunu biliyorum," dedi Conrad sinirli bir şekilde. "Kole'nin gitmesi gerekiyor. Valentin'e gönderecekleri kişi o olacak."

"Kole neden bunu kabul etsin ki?"

"O küçük sinsi adam onaylanmaya can atıyor. Doğru şekilde zorlarsak boyun eğecektir. Onun etrafta dolaşıp kırıntıları toplamasına ihtiyacımız yok. O, omurgasız bir yalaka. Sanırım şimdi bu gruba odaklanabiliriz..."

Zemin gıcırdadı. Soğuk parmaklar aniden saçlarımı okşadığında çığlık atmamı engelledim.

Juliette başını benimkinin yanındaki kapıya koydu. Koyu renkli dalgalı saçları nemliydi, beyaz elbisesi ince ve açık saçlıydı.

Onun kimliğini ifşa etmesini bekledim, ama yine de yapmadı. Sadece parmağını dudaklarına koydu, çocuksu bir gülümsemeyle, gri gözleri yaramazlıkla parıltıyordu.

Panik içinde konuşmanın bir kısmını kaçırdığımı fark ettim, adımları duyduğumda tekrar dinlemeye başladım.

"O mükemmel," dedi Aster.

Juliette'in gözleri ışığını kaybetti, ama gülümsemesi kaldı. "O, eksik parçanın mükemmel tamamlayıcısı."

Conrad, benim anlayamadığım bir şey mırıldandı. "Onun hakkında Prospyrus'a bilgi sızmasını engelledim. O küçük öfke krizinden sonra bu hiç de kolay bir iş değildi."

"Onu ortadan kaldırmak zorunda mıydın?"

"Hayır. Bu sefer rüşvet daha az karmaşıktı."

Bahsettikleri isimleri ezberledim, kafamda tekrar tekrar tekrarladım. Konsey üyelerini tartışıyorlardı. Bundan emindim. Çünkü Kole'yi, Vesper'in Conrad ve Asper'e düşman olduğunu söylediği sadık kişi olarak tanıdım.

"Ne bekliyorlar? Piç çocukları mı? Hiç mantıklı değil," diye tükürdü Aster. "Bundan bıktım. Ne kadar çabuk biterse, o kadar çabuk gidebiliriz. Gelinimin o pisliklerle ilişkisi yüzünden lekelenmesinden nefret ediyorum."

Dudaklarım ince bir çizgi oluşturdu. Juliette saçlarımı okşadı. Onu yere yatırıp boynunu sıkarak kimliğini açığa çıkarma dürtüsüyle mücadele ettim.

"Onu şimdi almak yardımcı olur mu?" diye sordu Conrad.

Bir duraklama. "Yemin ettim. Onun seçmesini istiyorum. Ve seçecek. Bana ısınmaya başladı."

"Ama senin akıl hastana değil," diye mırıldandı Conrad.

Juliette'in yüzü ekşidi. Kendini beğenmiş bir tatmin duygusu içimi ısıttı.

"Yeter. Karım hakkında böyle konuşma," dedi Aster, ama Conrad'ın *ona* söylediği kadar sert değildi.

Aster güçlü cadıları bir araya getiriyor olabilir. Ama o odada kimin daha güçlü olduğunu anlamak zor değildi — kimin diğerine ince bir şekilde boyun eğip emirler ve iğnelemeler yaptığını.

Eğer bir oyun oynuyorlarsa, en büyük otorite Conrad'a aitti.

Aniden Juliette ağlamaya başladı.

Dalga mı geçiyorsun lan?

Bir çocuk gibi ağlayarak kapıya yaslandı. Onu orada bırakıp koridordan koşarak uzaklaştım, ağlamasının benim hareketlerimi örtbas etmesini umuyordum.

Zamanında muhafızlarımın yanına dönersem, hiçbir şey kanıtlanamazdı.

Kütüphaneye geri girdiğim anda çalışma odasının kapısı açıldı.

"Kitten, kulak misafiri olduğumuzda ne olacağını biliyorsun," diye azarladı Aster. "Benimle gel. *Hemen*."

Neredeyse tereddüt ettim. *Neredeyse*.

Juliette benim umurumda değildi. Bunun yerine, derin bir nefes aldım ve parmaklarımı şıklattım. Gevşetici bir büyü fısıldadım. Adamlar öksürdüler. Daha iyi olan kardeşin benim için getirdiği kitabı açarken onları masumca izledim.

"Aman Tanrım! İyi misiniz?" diye tatlı bir sesle sordum.

Sersemlemiş bir halde birbirlerine baktılar, sonra da bana. Daha açık saçlı, huysuz kardeş alaycı bir ses çıkardı ve uzaklaştı.

Koyu saçlı vampir gözlerini kırıştırtarak, elimde tuttuğum et yiyen bakteriyel hastalıklar hakkındaki kitaba baktı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu, yakışıklı yüz hatları tam bir kafa karışıklığıyla bükülmüştü.

"Hayır, hepsi hazır!" Kitabı kapattım ve yakındaki okuma koltuğuna doğru yürüdüm.

Kütüphane kapısının açılma sesi beni olduğum yerde durdurdu.

Conrad çerçevenin içinde duruyordu. Soğuk mavi gözleri bana takıldı. Ona baktığımda tek gördüğüm Vesper'dı. Sanki bebeğini teslim ettiği anda dudaklarından çıkan insanlık dışı sesi duyabiliyordum. Kalbi kan ağlarken, ruhu acı içindeyken, yakında cehenneme geri sürüklenecek ve önümdeki vampir tarafından işkence görecekti.

Koyu saçları hafif dalgalıydı; yüzü zamanda donmuş gibiydi. Ama davranışlarında, sanki yürüyen bir ölü gibi olan hayaletvari aurasında, kadimliği belliydi.

"Aster kişisel işleriyle meşgul. Bir içki içmek ister misin?" diye sordu Conrad.

"Tabii ki," dedim yumuşak bir sesle. Kafasının vücudundan koparılıp kütüphane zemini üzerinde yuvarlanışını hayal ettim.

Conrad'ı koridordan takip ederek, onun ve Aster'ın çıktığı odaya girdim. Juliette'in sesini dinledim, ama Aster onu duyulmayacak bir yere götürmüş olmalıydı.

Conrad bir dizi deri koltuğu işaret etti. Odanın diğer tarafında, büyük bir maun masanın koyu renkli yüzeyine kağıtlar ve defterler yayılmıştı.

Conrad iki bardak viski doldururken, "Sarhoş edici bir şey içmeyeceğim" dedim. Odayı daha fazla tarama, yararlı olabilecek somut kanıtlar aramaya yönelik dürtüyle mücadele ettim.

Conrad, yanındaki koltuğa geniş ve kendinden emin bir şekilde yaslanarak sırttı. "Peki."

Bu kadar kötü birine bu kadar yakın olmanın içgüdüsel korkusuyla mücadele ederek gergindim. Korkunun üstünde yavaşça kaynayan öfke, tam bir nefret vardı.

"Çok ifade gücü yüksek bir yüzün var, bunu gizlemeye çalışsan bile," dedi Conrad, viskisini yudumlarken. Buz küresini çevirerek, soğuk bir ilgisizlikle beni değerlendirirken kaşlarını kaldırdı.

Gözlerinde mizah belirlediğinde, benim endişemi fark ettiğini anladım.

"Ne istiyorsun, Evie?" diye sordu. "Ne mi istiyorum?" diye tekrarladım.

"Sen akıllı bir kızsın. Davrandığından daha akıllısın, eminim."

Kaba mı? Ne garip bir hakaret.

"Bu bir iltifattır," dedi iç çekerek. "Sana hayattan ne istediğini soruyorum. Seni motive eden nedir?"

"Adalet."

Conrad güldü. "Bu kadar dürüst olacağını beklemiyordum. Ne kadar çekici," diye mırıldandı.

Öne eğildi ve bir an için, ölümsüz kayıtsızlığın katmanlarının altında gizlenen karizmayı görebildim.

Naif bir ölümsüzün, bu kadar sert birini gizli yumuşaklığını ortaya çıkardığı için kendini çok özel hissederek, bu sıcaklık ve mizah kırıntılarını nasıl kovalayabileceğini anlayabiliyordum.

Bu bir tuzaktı.

"Adalet, ölümlülerin yanılgısıdır. Kayıtsız bir dünyada adalet yoktur. Geçmiş öldü ve onu diriltmek mümkün değildir."

İç geçirdim. Yine uygun bir yorum. "Ne istemeliyim?"

Conrad'ın gözleri büyüdü. İlk kez gülümsedi. "Bu soruyu sevdim."

Gizli tasmamın ağırlığını hissettim, kendimi toprakladım.

"Bu alemdeki en güçlü gücün koruması istemelisin," dedi cesurca.

"Ve o da sensin?"

Conrad'ın gülümsemesi genişledi. "Sana şunu söyleyebilirim ki, yetişkinlerin masasına oturmak için yalvaran, endişeli gençlerden oluşan bu düzensiz grup *değil*."

Hiçbir fikirleri yoktu. İlk başta, bizi ne kadar hafife aldıklarını abarttıklarını düşündüm. Belki de bilgi toplamak için. Kylo'nun klanın gerçek kapasitesini gizlemek için yaptığı seksen yıllık plan işe yaramıştı.

Karşı karşıya oldukları kişinin kim olduğunu hiç bilmiyorlardı.

"Etherdale'in dışına hiç çıkmadın, değil mi? Tabii Isolde'deki ücra köyün dışında."

Kafamı salladım. "Henüz değil."

Conrad viskisini yudumlarken tekrar arkasına yaslandı. Soluk mavi gözleri dudaklarıma takıldı ve ben de kendimi ne kadar iyi gizleyebildiğimi merak ettim.

kendini beğenmişliğimi ne kadar iyi gizlediğimi merak ettim.

"Etherdale, Prospyrus gibi vampirlerin yönettiği şehirlere kıyasla uykulu ve son derece sıkıcı bir yer," dedi.

"O zaman neden *orası* değil de buradasın?"

"Geveze küçük şey," dedi Conrad. "İnan bana, yapabilseydim orada olurdum. Bu tanrının unuttuğu şehri nefret ediyorum."

Bu çok açıktı. Conrad'ın, dönüştürölmüşler ve ölümlülerin bu şehri ele geçirmesini engellemek için, şu anda yok ettiği şehirden daha iyi olduğunu düşünmesi beni içgüdüsel bir öfkeyle doldurdu.

"Seyahat etmiş olsaydın sen de öyle yapardın." "Sen beni tanı mıyorsun."

Conrad omuz silkti. "Sen okuma, hayal kurma ve masallara inanan korkmuş bir genç kadınsın. Güzel elbiseleri, mücevherleri ve sanatı seviyorsun ve zihnini adalet, mistisizm ve anlam idealleriyle dolduruyorsun çünkü anlamsız kaosun hakim olduğu kayıtsız bir evrende var olma olasılığını kabul edemiyorsun. Adaletin sadece bir kavram olduğu, güçlülerin hakim olduğu ve bilge insanların herkesin kendi çıkarını düşündüğünü anladığı bir yerde."

Ona ne kadar yanıldığını söylemek istedim. Ona dans eden insanların gizli kulüplerinden, mum ışığında toplanan cadı meclislerinden ve kan ve gölgeyle katıldığım aileden bahsetmek istedim. Ama o asla anlamayacaktı.

"Acı çekmeyi seçmek tanrıların gözüne girmene yardımcı olmaz." Elini, dokunulmamış viski bardağıma doğru uzattı. "Güvende olduğun, çok seyahat ettiğin, çok okuduğun ve bu dünyanın sunabileceği tüm lükslerle şımartıldığın bir yol var. Artık kendini inkar etmek zorunda kalmayacağın bir yol var."

Doğmuş olanların anladığı tek şey güç ve zevkti. Ahlak ve varoluşçuluk hakkında entelektüel düzeyde konuşabilirlerdi, ama ölümlülerin hissettiklerini gerçekten hissedemezlerdi. Kendi bakış açılarının dışına çıkıp başka birinin zihnine girebilmek için fazla bencil davrandılar.

Bu yüzden Conrad'ın beni yanlış anlamasına izin verdim. Bir kez daha çelişkili ve kafası karışık gibi davrandım. Ondan çok daha fazla şey bilen bir çobana ihtiyaç duyan zavallı bir kuzucuk gibi.

Conrad viskisini karıştırdı. "Siyah saçlı, mavi gözlü adam kim?"

EVIE

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Ağzımı açtım ama Conrad tekrar konuştu.

"Juliette akşam yemeğinde seni kışkırttı. O kız, bilmemesi gereken şeyleri bilme eğilimindedir..."

Hiçbir şey söylemedim. Böylesi daha güvenliydi. Yalanımın ortaya çıkmasından korkmak yerine Juliette'e olan kızgınlığıma odaklandım.

Bir ziyaret daha. Bu hasta pisliklere karşı kullanılabilecek en ufak bir kanıt toplamak için bir ziyaretim daha vardı. Conrad'ın omzunun üzerinden kısa bir süreliğine, etrafa dağılmış kağıtların bulunduğu masaya doğru bakışlarımı kaldırdım.

Cevap vermeyeceğim belli olunca, Conrad tekrar konuştu. "Aileni öldürmek iyi geldi mi, Evie?" diye sordu. "Bütün cadı grubunu öldürmek?"

Kaşlarımı çattım, yumruklarımı sıktım.

"Bu yüzden mi bu kadar gerginsin? Masum görünüşünün altında, bizim gibi kana susamış ve intikam peşinde olduğunu ortaya çıkarmaktan mı korkuyorsun?" Conrad dişlerini gösterdi, zevkten titreyerek. "Whitfield ailesine ne oldu acaba? O da iyi hissettirdi mi?"

Conrad ve Aster'in soruları ve kendini beğenmiş monologları, beni kendimden ve ailemden şüphe ettirmek için tasarlanmıştı. Dünyayı onların gözüyle görmemi istiyorlardı: ahlakın göreceli olduğu, doğuştan gelenlerin doğal hükümdarları olduğu ve ölümlülerin yaptıklarının hiçbir önemi olmadığı bir yer. Biz hiçbir şeyduk, onlar ise her şeydi.

Özgür ve korunaklı olduğum tek hayat, *onlarla* birlikte olan hayattı. "İşte buradasın."

Aster odaya girdi, bakışları Conrad ile benim aramda hızla gidip geldi. Dudaklarının hafifçe aşağı doğru kıvrılmasını saklamadı.

"Gel, Evie. Gündemde daha göz kamaştırıcı şeyler var," dedi Aster.

Beni köpekmişim gibi çağırdı. Conrad, ben ayağa kalkarken sırttı. Elini çevirdi. "Seninle sohbet etmek güzeldi."

Aster'ın parmakları belimin alt kısmına dokundu. Beni sahiplenici bir bakışla süzdü, Conrad'ın görüş alanından çıkınca rahatladı.

Tanrı gibi davranan erkeklerin garip ilkel dürtüleri. Juliette ortalarda yoktu.

Aster, benim için bulduğu kitapları gösterdi, benim kendim hakkında ağzımdan kaçırdığım bilgilere uygun hediyelerdi. Beni teleskopun bulunduğu bir odaya götürdü ve yıldızları izlememi sağladı. Yıldızların isimlerini söyledi, mistisizm ve astrolojik karşılıkları hakkında konuştu.

Derinliği, felsefesi, edebiyatı ve kozmolojisiyle beni büyüledi. Bilgi toplamaya çalıştı, sözlerine mizah katarak sonunda beni güldürmeyi başardı. Güldüğümde yüzü tamamen aydınlandı.

Gülerek, Vesper yakınlarda Conrad'a işkence ederken Aster'ın kanında yıkanmanın nasıl bir his olacağını hayal ettim. Kylo yanımda, Aster'a bedenimin ve ruhumun kime ait olduğunu gösteriyordu.

Aşağıda bir parti başladığında, benim gitme vaktim neredeyse gelmişti. Müzik ve kara büyü, kale duvarlarından yankılanıyordu. Aster beni aşağıya götürürken, yakınlarda hastalıklı, güçlü bir enerji hissedebiliyordum.

Süslü giysiler giymiş, iksir kadehlerini tokuşturan ve güzel ölümlülerden beslenen kalabalığa katılmadan önce, Aster beni durdurdu.

"Bizimle kal. Geri dönme," dedi ve beni kendine doğru çevirdi. "Bütün bunlar yakında sona erecek. Ve daha iyi bir dünya kurmak istiyorsan, bunu birlikte yapabiliriz. Senin katkılarına değer vereceğim ve saygı duyacağım; söz veriyorum."

Ben söylemeden önce yüzümdeki tereddütleri okudu.

"Juliette'ten korkuyorum," dedim, en uygun ve gerçekçi olanı. benim emrimde olan bahane.

Aster hayal kırıklığıyla başını salladı. "Ona bir şans ver. İkinizin sandığından daha fazla ortak yönünüz var. Ama ben ikiniz arasında seçim yapmayacağım

, ikinizin birbirinize zarar vermesine de izin vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Aster'ın sert tavrına, beni manipüle ederek kabul ettirebileceğini düşündüğü hayatın tam anlamıyla deliliğine tepki vermemeye zorladım kendimi. Başımı salladım.

"Düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var. Cuma günü tekrar görüşebilir miyiz?"

Aster'ı yatıştırmak için daha erken bir tarih söyledim, ama asıl nedeni Juliette'i bir an önce öldürmek istememdi. Bir sonraki ziyaretimde, onu uzaklaştırmak için bir tuzak kurmam, bir kez olsun benim şartlarımla buluşmam gerekiyordu.

"Juliette ile de vakit geçirmek istiyorum," diye ekledim, sanki isteksizmişim gibi.

Aster'in yüzü yumuşadı. Omzumu okşadı, ben çekilmediğim için çok sevindi. "Peki. O zaman görevlilerine, muhafızların yarın yeni bir sevkiyatın geleceğini duyduğunu söyle. Senin sayende, sevkiyatın geldiğini görecekler ve belki de ele geçirmeye çalışacaklar. Kan yenileyici iksirler ve benzeri şeyler. Geri dönmeni sağlamak için."

Mütevazı bir *teşekkür ettim*. Onun beni kalabalığın içinden geçirmelerine izin verdim. Aster benimle dans ederken, kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlenmişken, mide bulantımı yuttum. Derin bir nefes aldı. Gözleri vampirik bir arzu ile parlıyordu.

Gözümün ucunda, tavandan sarkan rengarenk fenerlerin arasında pullu kızlar burlesk dansı yapıyorlardı. Susamış erkekler ve kadınlar etraflarında daire oluşturmuş, belki de en çok arzuladıkları dansçıyı beslenebilmek için gösterinin bitmesini sabırla bekliyorlardı.

Bu mekândaki her şey, lezzetli ve kaotik bir büyücülük havası yayıyordu. Lillian'ın büyü. Midemdeki mide bulantısı ile dalga dalga gelen enerjik zevk ve gücün kaçınılmaz etkisi arasında kalmışım.

Sarhoş edici karanlık, şiddet, seks ve zenginlik utanç veya kısıtlama olmaksızın sergileniyordu. Bu akılsız hedonizmin kozasında suçluluk, terör veya ölüm korkusu yoktu.

Burada kimse ölümlü olmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyordu. İlk kez savunmasız, açık bir kalple aşık olmanın. Kendilerinden daha büyük güçlerle savaşmanın. Et ve egodan bilinebileceklerden daha fazlasına cesurca inanmanın. Asla tanımayacakları veya karşılaşmayacakları insanların iyiliği için umut etmenin, hayal kurmanın veya fedakarlık yapmanın.

Odaya bakarken, bu vampirlerden herhangi birinin, kardeşim henüz yedi yaşındayken ona travma yaşatan Vernon'u tanıyıp tanımadığını merak ettim. Bu vampirlerden kaç çocuklara zarar vermişti?

"İzin verir misin?" diye tatlı bir ses sordu.

Juliette yeni bir elbise giymişti, çiçek desenli beyaz bir elbise, iğrenç derecede tanıdık geliyordu. Neden benim gardırobumu taklit etmesi beni bu kadar rahatsız ediyordu, emin değildim.

Derin bir nefes aldım. Juliette'e benim kanımla ne halt ettiğini sorma şansım vardı, sonra da buradan ayrılıp bu geceyi duş alarak unutabilirdim.

Aster, onu isteyerek bırakıp Juliette'e doğru ilerlediğimde sırtıttı. Her ne kadar tüm varlığım bu harekete karşı çıksa da.

Princeton'ı öldüren cadı sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti.

"Bugün çok güzelsin," diye kulağıma fısıldadı.

Etrafımızdaki vampirler yaptıkları işi bırakıp bize bakmaya başladılar. Gözleri parladı, auraları kırmızıya döndü. Aster kıpırdamadan, sanki kendi karanlık arzularına karşı direniyormuş gibi bizi izledi.

Juliette ve ben fetişleştiriliyorduk. Tüylerim diken diken oldu, buradan başka bir yerde olmak istedim. Kulağımda annemin sesini duydum, bana uslu durmamı söyledi. Kabul etmemi. Doğduğum efendilerimi memnun ettiğim için minnettar olmamı söyledi.

"Neden kanımı aldın?" diye gülümsayarak fısıldadım. Müzik ve eğlence, fısıltılarımızı bastıracak kadar gürültülüydü.

Juliette kaşlarını çattı.

Ne kadar acı verse de, sonunda taktiğimi değiştirdim. "Sen de bugün çok güzelsin," diye zorla söyledim.

Juliette, sanki ona tüm dünyayı vermişim gibi parladı. "Sana zarar vermeyeceğim Evie, tabii sen *bize* zarar vermeye çalışmazsan."

"Yani bunu sigorta olarak mı aldın?"

Başını eğdi. "Bu ne anlama geliyor?" Tanrım.

"Bu çok güzel değil mi?" diye sordu Juliette. "Artık yalnız kalmak zorunda değiliz."

Juliette'i inceledim ve zihnimin en ufak bir acıma duygusunun bile sızmasına izin vermesinden nefret ettim.

"Oh," diye mırıldandı ve burnuna dokundu.

Sol burun deliğinden kan damlıyordu. Juliette parmağına baktı. Göz kapakları titredi. Yere yığıldı.

Aster vampir hızıyla onu yakalamak için koştu. Küçük vücudu onun kollarında kasılmaya başladı.

"Ben hiçbir şey yapmadım, yemin ederim," dedim çabucak.

Aster başını salladı. "Bu daha sık oluyor. Bu, onun büyüünün bir yan etkisi. Onun vücudu için çok güçlü."

Conrad ortaya çıktı. Bir zamanlar bizi şehvetle izleyen doğanların birdenbire tüm ilgilerini kaybettiklerini fark ettim, sanki Juliette'in nöbeti keyiflerini kaçırmış gibi.

Sonuçlarını düşünmeden, sözlerin dudaklarımdan çıkmasını engelleyemedim.

"Hayır, değil," dedim.

İki adam da bana baktı.

"Bu, *çalınan* gücü kullanmanın bir sonucudur."

Aster kaşlarını çatı ve Conrad, akşam yemeğinde bardağı kırıldığında yaptığı gibi bana baktı.

Kendi çıkarlarıma aykırı bir şey söylemişim. Ağzımı sıkıca kapattım.

Juliette, aniden her şeyi net bir şekilde anlar gibi bana bakarak nefesini tuttu. Konuşması belirsizdi, gözleri yaşlarla dolarken bana öfkeyle bakıyordu.

Tek yaptığı, beni işaret edip başını sallamaktı. Conrad, beni güzel ama ruhsuz canavarların labirentinden dışarı çıkardı.

"Nasıl? Nasıl güç çalışıyor?"

Ön verandada ona inanamayan gözlerle baktım. "Bilmiyor musun?"

Anlamak neredeyse elime geçmişti, tüm bu garip, pürüzlü parçalar bir şekilde birbirine uymalıydı.

Tek bildiğim, *konusmayı kesmenin* benim için en iyisi olduğuydu.

Conrad bana gözlerini kısarak baktı. Akli karışmıştı ve beni yavaşça dolambaçlı yoldan aşağıya doğru götürdü. Özgürlük gözümün önündeydi. Kylo'nun tanıdık kokusunu şimdiden

Kylo'nun tanıdık kokusunu alabiliyordum, beni saran güçlü, koruyucu kollarını hissedebiliyordum.

"Bugün sana bir kez ne istediğini sordum, ama şimdi daha spesifik bir şey soracağım. Juliette'in ortadan kalkmasını mı istiyorsun?"

Sesi alçaktı. Sadece ikimiz vardık. İlk başta savunmaya geçtim, ama sonra Conrad'ın beni suçlamadığını, bir teklifte bulunduğunu anladım. Beni satın alabileceğini düşünüyordu. Tabii doğru fiyatı bulabilirse.

Cevabı yüzümde gördü, bir gülümseme belirdi.

"Kendimizi inkar ettiğimiz için ödüllendirilmiyoruz," diye tekrarladı. "Bir gün hepimiz kemiklere dönüşeceğiz. Siz ölümlüler, bizden daha çabuk."

Conrad kapıda durdu, sanki birini arıyormuş gibi caddeyi taradı.

Sanki Kylo'yu arıyormuş gibi.

Yavaşça dikkatini bana geri çevirdi. "İyi geceler, Evie." Eli benimkine dokundu.

Onun dokunuşuyla, sonsuza dek yayılan derin, boş bir karanlık hissettim.

KYLO

Onu görür görmez, tekrar nefes alabildim.

Bu gece daha dikkatliydik, büyülu mahallemize dönene kadar bekledik, sonra Evie'yi kollarımın arasına çekip başını sıkıca tuttum. O da göğsüme başını yasladı.

"Ben güvendeyim. Kimse bana zarar vermedi," dedi.

"Siktir," şimdilik tek söyleyebildiğim buydu.

O, benim kucağımda daha da derinlere gömüldü, sıcak ve uysal. Bu değerli kızın, ona zarar vermek isteyen vampirlerle dolu bir evde olduğu gerçeği beni deliliğin eşiğine getirdi.

Cırcır böcekleri cıvıldıyordu, yaz gecesinin sıcaklığı bizi kucaklıyordu. Sokaklardan sesler geliyordu, arkadaşlar verandalarda veya merdivenlerde takılıyorlardı.

Evie sonunda benden uzaklaşarak gözlerime baktı. "Haklıydık. Daha fazla güç elde etmek için yaptıkları oyun hakkında. Ne kadar ileri gideceklerini bilmiyorum ama Hemsworth adında bir meclis üyesini kazandıklarını ve Godfrey adında bir başkasını da gözlerine kestirdiklerini söylediler. Kole'nin Valentin'e gitmesini istiyorlar, sanırım diplomatik bir görüşme için, böylece onların planlarına müdahale etmesin."

Evie'nin kalp atışlarının ritmine bu kadar odaklanmışken, politik konuşmalara geçmek benim için zor oldu, tıpkı son üç buçuk saatlik ıstırap dolu saatlerde olduğu gibi.

"Neredeyse bin yıl oldu," diye mırıldandım. "Earle, böyle bir muhalefetin ilk kez ortaya çıkması için psikolojik olarak ne kadar rahatsız olmalı? Conrad ve Aster bir süredir iktidarı arzuluyor olsalar bile, inkar edilemez bir zayıflık görmedikçe asla darbe girişiminde bulunmazlardı."

Evie başını salladı. "İkisi de Ravenia'yı iyileştirme arzusundan bahsetti, sanki mevcut rejim başarısız olmuş gibi. Ayrıca, Conrad açıkça ipleri elinde tutuyor. Cadı sezgilerim bu konuda çok güçlü."

Durakladım. "Hmm. Yine de güçlü kaos cadılarını yetiştirmek için avlanan kişi Aster."

"Biliyorum. Bunu söylemek garip geliyor, ama Aster bu işin içine sadece güç için girmiş gibi görünmüyor. Kendi hastalıklı ve çarpık mantığıyla, *iyi bir şey yaptığını* düşünüyor."

Burun kıvırdım. "Ya da *senin* öyle düşünmeni istiyor."

Kaşlarını çattı. "*Aslında* iyi şeyler yapmadığını biliyorum. Ama kendi saçmalıklarına gerçekten inandığını düşünüyorum. Aster, onların düzeni sağladıklarını ve kitlesel ölümleri önlediklerini düşünüyor. Evet, bu görüş aynı zamanda doğuştan gelen üstünlük ve doğal hiyerarşiye olan güçlü bir inancı da içeriyor. Bu çelişkili bir durum; bir yandan ölümlülerin edebiyatı ve maneviyatı, erdem ve şövalyelik kavramları hakkında konuşurken, diğer yandan Conrad gibi birini hayranlıkla izliyor ve çocuk gelinler alıyor. Juliette ve beni kurtarılmış evcil hayvanlar olarak görüyor. Sanki bizi kurtarmamış olsaydı, çok daha kötü ellerde olacaktık. Benim de onların tuhaf çok eşli ilişkilerine katılmamı istiyor. Juliette benim gardırobumu taklit ediyor ve çalıntı güç kullanmanın fiziksel sağlık etkilerinden de muzdarip."

Evie'nin ağzından çıkan kelimeler arttıkça, ben de daha fazla öfkeleniyordum.

Evie yüzümü inceledi, küçük eli gergin çeneme uzandı. Onun dokunuşuna karşılık vermedim.

Bir süre durakladıktan sonra konuştum. "Eve hediye getirmedin mi?" Sesimde öfke belirgindi.

Tereddüt etti. "Hediyeler malikanede kaldı."

Gülmedim. "Ah. Çünkü Aster yakında taraf değiştireceğini düşünüyor."

Ayaklarımıza bakarak, Evie hafifçe nefes verdi. "Her şeyi doğru yaptım. Onların güvenini daha da kazandım. Önemli bir konuşmayı dinleyebilmek için, kendi yaptığım bayıltıcı tozla iki muhafızı etkisiz hale getirdim. Aster ve Conrad'ın dönüşmüşleri ne kadar hafife aldıklarını doğruladım, çünkü bu işi çabucak halledip hemen kuzeye uçabileceklerini düşünüyorlar. Bir dahaki sefere, ruhani müttefiklerimin de onayladığı, ihanetin somut

kanıtlarını nerede arayacağımı biliyorum. Ruh dostlarım da bunu doğruladı. Konuştuğumuz rolü oynadım..."

Gözlerimi kapattım. "Bayıltıcı toz mu?" diye sordum. Bu kadar riskli bir şeyi bu kadar rahatça kullanmış olması beni çok sinirlendirdi. Tek bir yanlış hareketle onu hiç düşünmeden gözaltına alırlardı.

"Kafam karıştı," dedi Evie, sesi ani bir duygu dalgasıyla hafifçe titriyordu. "Neden benimle gurur duymuyorsun? Buradayım, zarar görmedim ve zafer kazandım. En azından sana Earle'nin konseyindeki bir muhalifin adını getirdim."

Onu göğsüme doğru çektim. Kendimi çıplak ve sergilenmiş hissediyordum, en kötü yanlarım diğerlerini gölgede bırakıyordu. Hayatımın aşkını, onu hala gelini olarak gören adama gümüş tepside sunmanın verdiği ızdırabı hiç bilmiyordu.

"Seninle sonsuz gurur duyuyorum, meleğim," dedim. "Tanrılara yemin ederim ki öyle."

Gölgelerim artık kontrol edilemez hale gelmişti. Onu korumak için çeşitli yoğunluklarda ve duman halinde etrafına dolandılar.

Onun gölgelerinden biri kaçtığı anda, gölgemi hızla onun gölgesiyle iç içe geçirdim. Evie kollarımda gerildi, kalbi hızla atıyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Geri çekilip, korku dolu yüz hatlarını inceledim. Aramızdaki bağ sayesinde, onun ani paniğini hissedebiliyordum. "Sana çay getireyim, sonra birlikte kitap okuyabiliriz. Tabii diğerleriyle sohbet etmek istemiyorsan..."

Evie gölgesini benimkinden çekip kendi içine geri çekti. "Çay iyi olur."

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama ben onu omuzlarından tutarak yerinde tuttum. "Benden ne saklıyorsun?"

Sahte bir şaşkınlıkla örtbas ettiği yüzündeki hafif buruşukluk midemi bulandırdı.

"Bana karşı değil, Evie," diye fısıldadım, göğsüm sıkışarak. "*Bana* karşı dürüst olmaya başla."

Kaçınılmaz acı ifadem karşısında Evie'nin alt dudağı titredi, kaşları çatıldı.

Hâlâ konuşmadığında, elimi boğazına doladım ve gölge uzuvumun onun çarpan kalbinin üzerinde kaymasına izin verdim. Orada durdu, bekledi.

Ona zarar vermedim, ama gücümü havada titreşmeye bıraktım. Bu, boğazına koyduğum elim ve gözlerimdeki öfkeyle birleşince, Evie'nin gücünü kışkırtmaya yetti.

Karanlığımız birleşti. Kanlı çikolatalı kek parçası gördüm.

Evie'nin dehşetini ve tiksintisini hissettim. Bir kaşık Aster'ın dudaklarına değdi. Onun kanını *mükemmel* buldu.

"Kylo," diye nefes nefese, öksürerek Evie.

Korkuyla, boynuna baskı uyguladığımı fark ettim. Hemen elimi geri çektim.

"Özür dilerim," dedim, sözlerim onunki kadar boştu.

On yıllardır ilk kez, gerçek bir kan dökme arzusu gibi bir şeyin mükemmel kontrolümü tehdit ettiğini hissettim. Tek yapabildiğim ona bakmak oldu. Gördüğüm şeyin gerçekliği beynimin analitik tarafına yavaşça ulaştı.

"Yaramı pıhtılaştırdı ve dökülen kanımı tattı. Ona durmasını söyledim, o da durdu, sana bunu defalarca söylemek istedim ama sen erken savaş ilan edeceğini söyledin ve..."

"Bu bugün olmadı." Sesim sert ve kaba çıkmıştı. Gücüm derimin altında titriyordu.

Evie başını sallarken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Dilimde onun utancını ve paniğini hissedebiliyordum ve içimdeki bakıcı tarafı onu kendime çekip teselli etmek istiyordu.

Ama hayvani tarafım çok güçlüydü, gerçekler netleşmeye başladıkça eski yaralar yeniden canlanıyordu.

"Bu, onunla ilk tanıştığın zaman oldu. Bana yalan söyledin."

"İstememiştin," dedi. "Aster bana dokunursa, sen..."

Ondan uzaklaştım. Damarlarım zonkluyordu, gözlerimin köşeleri kararmıştı.

"Benden uzak durmanı istiyorum," diye bağırdım.

Evie irkildi. Gözleri büyüdü ve bir damla daha gözyaşı düştü. Benden daha fazla karanlık yayıldı ve o kıpırdamadı.

"Hemen!"

Benim bağırmamın sesiyle yine irkilen görüntüsü, sersemlemiş kalbime bir bıçak gibi saplandı. Koşarak uzaklaştı ve ben onu kovalamak yerine yerinde kalmak için vücudumdaki her vampir hücreleriyle savaşmak zorunda kaldım.

Nefesim düzensizdi. Dişlerim aniden yeni doğmuş bir vampir gibi şiddetli bir şekilde ağrımaya başlayınca tısladım. Vücudumu birkaç çelişkili dürtü sardı: Evie'yi bulup, çığlık atana kadar kendimi ona gömmek, onun kanının tadı ile kendimi sakinleştirmek ve Aster'ı bulup derisini santim santim soymak.

En az çekici olan dürtü ise, kan hırsına kapılıp ruhumun diğer yarısını kazara öldürmeden önce kendimi sakinleştirmektir.

Kendimi dizlerimin üzerine çöktürdüm. Ellerimi toprağa gömüp kendimi toprakladığımda, ölümcül rüzgarlar gibi gölgeler etrafımda dönüyordu.

"Princeton, lütfen," dedim, sözler dudaklarımdan sanki karanlık bir tünelden çıkıyormuş gibi çıktı.

Evie'nin korkmuş yüzünü defalarca gördüm, Aster'a *hayır derken*, yaralı gri gözlerinde gözyaşları belirliyordu. "Kylo!" diye bağırdı biri.

Ses, kafama hücum eden kanın sesi, rüzgârın esintisi, aç, intikam peşinde olan gölgelerin fısıltıları arasında bana zar zor ulaşıyordu.

Hayatta kalmak için bir çare ararken, damarlarımda akan Evie'nin kanı ve toprağa kalan büyüğü aracılığıyla Princeton'a tekrar seslendim.

Ayaklarımdan yere basması için mücadele ederken sesler bana ulaştı. Nefes almak için. Geri dönüşü olmayan noktayı geçmemek için.

Söyleyeceğim şey hoşuna gitmeyecek...

Kulağımı gıcıklayan sadece bir fısıltıydı, belki de daha fazlası olduğunu sanabileceğim bir hayal bile.

"Söyle," diye fısıldadım. Kaslarım titriyordu, zihnim onunla ilgili düşüncelerle doluydu.

Aster'ın dilinde onun kanı. Benden kaçışını, onu yakalamanın ne kadar kolay olacağını. Onun sarı saçlarını yumruğuma dolayıp, küçük vücudunu kendime doğru çekmeyi. Kafasını yana doğru itip...

Nedenini *hatırla, Kylo. Temellere dön.*

Princeton'ın sesi, sözleri her şeyi daha da kötüleştirmiyor olsaydı, yatıştırıcı olabilirdi. Çünkü şimdi o ilkel yarayı düşünüyordum, Aisling'in işkence gördüğünü ve öldürüldüğünü, benim ise bunu izlemek zorunda kaldığımı. O zaman da, şimdi Evie'nin benim korumam olmadan doğanları gözetlemesine izin verdiğimde hissettiğim aynı çaresizliği hissediyordum.

Bu senin nedenin değil...

Bir vücut benimkine çarptı. Sırtım yere çarptı, dişlerim birbirine vurdu. Blade, devasa boyutu ve gücüyle beni yerde tuttu. Büyüsü güçlü ve keskindi, cildimi diken diken etti ve zihnimi daha uyanık hale getirdi.

Çenemi gıcırdatıp çırpındım. Deli bir canavar gibi görüldüğümün farkındaydım, ama dişlerim yanıyordu, içgüdülerim *Evie'yi kovalayıp Aster'ı yok etmemi* söylüyordu.

"O iyi, Idris ve Vesper'la birlikte," diye Harmony'nin Blade'in arkasından söylediğini duydum.

"Konuş, kardeşim," dedi Blade, gücümü zorlayarak. "Ne oluyor lan?"

Arkadaşlarıma zarar vermemek için gölgelerimi geri çektim. Ve o anda, *nedenini* hatırladım.

Hayal kırıklığı, utanç ve öfke içimde savaşıyordu. İnsan ve canavar yanlarım birbiriyle savaşıyordu. Ama daha önce sayısız kez olduğu gibi, akıl hocam tarafından kana susamışlığımdan kurtulmak için eğitildiğimde olduğu gibi, Blade, Harmony ve klanı olan sevgime sımsıkı sarıldım. Etherdale'i ve krallıktaki ölümlüleri korumakla yükümlü olduğum görevime sıkı sıkıya sarıldım. Ve kan ve etten öteye geçen Evie'ye olan hayranlığıma.

Gözlerimin köşelerindeki karanlık çekildi. Öfkemi bırakmak istemiyordum. Ama kan dökme arzusu söz konusu olamazdı, özellikle de bu kadar çok göz üzerimdeyken. Liderlik rolümü egomun önüne koymak zorundaydım.

"Siktir," dişlerimi sıkarak tısladım.

Harmony yanıma indi. "Neden bu kadar dramatik davranıyorsun?"

Blade burun kıvrırdı ve mizah mizahsız kahkaha ki sol dudaklarımdan dudaklarımdan çıkan ses, her şeyden çok bir uyarı gibiydi.

Vücudum titriyordu, sihir dövmeli tenime baskı uyguluyordu.

"*Opera*, şu anda hissettiğim şeye kıyasla hafif kalıyor

."

Blade dikkatlice benden uzaklaştı. "Gözlerinde gördüm," dedi, sesi alçaktı. "Sen az önce..."

Yutkundum, Blade'in sormadığı sorunun cevabını yüksek sesle söylemeye utanıyordum.

"Aster, Evie'nin kanından bir yudum çaldı." Tam olarak beslenme gibi görünmüyordu, ama umurumda bile değildi.

"Helia'nın cennetleri," dedi Harmony.

O ve Blade, Evie'nin beni ne kadar sahiplenici ve dengesiz hale getirdiğinin tamamen farkında olarak, beni yeni bir bakışla değerlendirdiler. Onu koruma dürtüsü beni zaten delirtiyordu. Ama şimdi?

Nefes alamıyordum.

Bir topluluk bahçesindeydik, çoğunlukla konutlardan oluşan bu mahallenin sakin bir köşesinde. Bizi koruyan, belli belirsiz görünen sınır, cazibe ve savunma büyüüne öfkeyle baktım.

Ayağa kalktım. Hareket etmem gerekiyordu. Eylemde bulunmam gerekiyordu. Bu öfke bir yere gitmeliydi, yoksa beni canlı canlı yiyecekti.

"O nerede?" diye tısladım.

Harmony ve Blade endişeli bir bakış değiştirdiler.

"Şu anda bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin dostum?" diye sordu Blade.

Gerçekten deliye dönmüş gibi volta atıyordum. Düşüncelerim hızla akıyordu, vücudum içten içe yanıyordu.

"Siktir et, birkaçını öldürmeden aklım başıma gelmeyecek," dedim. Harmony derin bir nefes aldı. "Tamam. Gidelim."

Öldürmek istediğim kişiler onlar değildi. Maskeli, şiddet ve kan dökmeye aç Blade ve Harmony, katletmek için bir grup doğan bulmama yardım etti.

Üniversitenin yakınında takılan, bir zamanlar popüler olan bir restorani ele geçirmiş serserilerdi. İlerici öğrenciler ve öğretim üyeleri için sözsüz bir tehdit oluşturuyorlardı; Conrad'ın şehri doğanların kontrolü altında tuttuğunu hatırlatıyorlardı.

Onların *güçsüz* olduklarını hatırlatan bir tehdit.

Bu grup öldürmek istediğim kişiler değildi, ama restorana dalıp onları sandalyelerde uzanmış ya da bara yaslanmış halde gördüğümde bunun bir önemi kalmadı. Hepsi kendini beğenmiş gülümsemelerle, kollarını açmış ve kan kırmızısı desenli eski moda kıyafetler giymişlerdi.

Hiçbir şey umurlarında değildi.

Ta ki beni görene kadar.

Öfkeyle saldırdım. Tanrısal gücümü, seksen yıldır özenle sakladığım gücümü göstermiş olmanın bir önemi yoktu. Bilseler ne olacaktı ki?

Ölmek üzereydiler.

Ciğerlerimden çıkan iç çekiş, hoş bir rahatlamaydı. Blade çıkışın önünde duruyordu. Harmony birkaç adım arkamda durmuş, yedek olarak savunma kalkanlarını kanalize ediyordu.

Ölümcül bir hız ve hassasiyetle, en yakınımıdaki doğanları gölge uzuvumla yakaladım ve boyunlarını parçaladım. Doğanların ayağa kalkarken attıkları çığlıklar ve emirleri görmezden geldim. Büyü, Harmony'nin kalkanlarından sekti. Vücutlardan kafaları kopardım. Artık bu odada gülümseyen tek kişi *bendim*.

Yüzümden akan ve ellerimi kaplayan kanın hissine inledim. Sadece bir hançer ve çıplak ellerimle öldürmenin acımasızlığını tadını çıkardım. Parmaklarımın altında kırılan etin hissi, gölgeler sıkıştığında kemiklerin çıtırtısı, sonsuz yaşamın cesetlere dönüşmesi.

Onların bize yaptıklarını, pişmanlık duymadan onlara yaptım. Her zaman yaptıkları ve kontrol edilmezlerse yapmaya devam edecekleri şeyi.

Blade, kapılara yaklaşan ilk korkakları, en sevdiği kısa kılıçlarla göğüslerinden delip geçerek yok etti.

Bir hançer kafama doğru uçu ve ben onu havada dumanlı bir filizle yakaladım. Avcı bakışlarım, silahı atan doğmuş kadını hemen buldu.

Onu geri fırlattım, gölge sürüsü onu yutarken gözlerinin arasına çarpmasını sağladım.

Büyü ve öfkenin ilkel salınımı, içimden geçen yakıcı bir yılan gibiydi. Aster'ın Evie'nin kanını eşsiz ve mükemmel olarak nitelendiren sesini her duyduğumda, bir sonraki cinayetim o kadar daha acımasız oluyordu

Daha acımasızca yapıyordum. Sanki asla doyurulamayacak dipsiz bir açlık çukurunu doldurmaya çalışıyormuşum gibiydi. Kanla ıslatılsa bile, onların çürümüş özünü içerken doğuştan gelen gücüm daha da artıyordu.

"Sanırım o öldü dostum," dedi Harmony yumuşak bir sesle, omzuma hafifçe vurarak.

O anda doğmuş bir adamın üzerinde duruyordum ve kan fışkırırken gölgelerimin onu defalarca delip geçmesine izin veriyordum.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

"Aslında, hepsinin öldüğünü düşünüyorum." Blade yavaşça bize yaklaştı. "Bu pek de sessiz sayılmazdı. Daha fazlası gelmeden ve bu iş daha da büyümeden buradan gidelim."

"Daha fazlası gelsin," diye tısladım.

Arkadaşlarım, itiraf etmeliyim ki dengesiz davranışımın vazgeçirmem için konuşmaya başlamadan önce, havada farklı bir koku aldım.

"Bekleyin," dedim. "Siz..."

"İnsan kanı mı?" Harmony cümlemi tamamladı. "Sanırım ben de bir şey duyuyorum."

Nefes aldım, bu çılgınlık zirvesinden en azından bir parça olsun inmeye çalışarak.

"Alfie'yi restoranını ele geçirmek için öldürdülerse, ben de kendi cinayet serimi başlatacağım," diye homurdandı Blade. "O adamı severdim. Ayrıca, içeri girdiğimizde hiç insan garson yoktu."

Üçümüz aynı anda aynı şeyi düşündük.

Bodrum kapısını bulduğumuzda, en kötüsüne hazırlandık. Sarımsı cadı ışıkları, küçük ahşap merdivenlerden inerken yolumuzu aydınlattı.

Biri inledi. Blade küfretti. "Lanet olsun," diye haykırdı Harmony.

Restoranın depo eşyaları, son on yılda gördüğüm en mide bulandırıcı manzaralardan biri için yer açmak üzere duvarlara yığılmıştı.

Genç erkek ve kadınlar çeşitli bağlanma ve soyunma hallerindeydiler. İki çılgın, Lillianik sunak odanın ortasında duruyordu. Muhtemelen on sekiz yaşından büyük olmayan bir kız, küçük vücudunda ısırık izleri olan bir sunakta yatıyordu.

sunakta yatıyordu ve küçük vücudu ısırıklarla doluydu. Ölümcül derecede solgun ve hareketsizdi.

"Blade, en yakın bakım merkezine yaz," dedim.

Harmony, enerjisi ve konuşmasıyla odayı sakinleştirmeye başlamış, bağları dikkatlice kesip ağız tıkaçlarını çıkarmıştı.

Hayvani tarafım kapandı, insan tarafım onun yerini aldı.

Nedenim acı verici bir şekilde ortaya çıktı.

Onlar.

Bütün bunları *onlar* için yapıyorduk.

Altar üzerindeki kıza doğru ilerledim ve nabzını kontrol ettim. Nabzı bulduğumda, ne kadar zayıf olursa olsun, içimden bir rahatlama sesi çıktı.

"İyileşeceksin. Sadece kan yenileme iksiri içmen gerekiyor. İyileşeceksin," diye fısıldadım.

Kısa siyah saçları genç yüzünü çerçevesiyordu. Herhangi bir varlığın bu kadar acımasız olabileceğine dair keder, tiksinti ve öfkeyle midem bulandı. Kızın ailesini ve arkadaşlarını düşündüm. Evie'yi düşündüm.

Birinin kızını, doğanların sadistçe beslenme oyuncaklarından birinden kurtardım.

Yardımanın yolda olduğunu ve yolumuzun açık olduğunu anladığımda, onu kollarımın arasına aldım ve en yakın bakım merkezine kendim götürdüm.

EVIE

"Tanrım, Evie," dedi Idris.

Onunla ve Vesper ile apartmanlarının çatısında oturduk. Idris beni koşarken görmüştü ve şimdi olanları ona anlatıyordum. Aslında bunu hiç istemiyordum.

Kylo daha önce bana hiç böyle bağırmamıştı. Sözleri beynimde yankılanıyordu — ondan uzaklaşmamı söylüyordu.

Boğazımda yutamadığım bir düğüm vardı.

"Her şeyi mahvettim. Ben dünyadaki en kötü ikiyüzlüyüm," dedim. Hafifçe titriyordum. Kylo'nun gözlerinde değişimi, öfkeyi gördüm. Ve mantıklı bir şekilde, onun öfkesinin Aster'e yönelik olduğunu biliyordum.

Ama ona yalan söylemiştim. O beni incittiği gibi ben de onu incitmiştim. Ve *uzaklaşması* için bağırıldığı kişi bendim.

Midem bulanıyordu. Vesper ve Idris'in yüzlerinde yazan acıma ve çelişki ifadesi, kendimi derimden çıkarmak istememe neden oldu. Özellikle Idris'inki. Onu benim acımdan korumak istemem eski bir alışkanlıktı.

"Durum o kadar basit değil," dedi Vesper başını sallayarak. "Bu farklıydı. *Onu* korumak için yalan söylemedin. Yalan söyledin çünkü Serpent Klanı seninle savaşmaya hazır olmadan önce savaş ilan edeceğini açıkça belirtmişti. Bu senin için adil bir durum değildi. Aileni ve şehrinin korumak için yalan söyledin. Bize en iyi savaşma şansını vermek için."

"Ne hissedeceğimi bilmiyorum," dedi Idris. Kucağındaki kapalı yumruklarına öfkeyle baktı. "Hala bunu neden yapmak zorunda olduğunu anlamıyorum. Neden on yıllardır bu devrimi inşa eden vampirlerin

Juliette'i öldürmeyi ve doğanları istikrarsızlaştırmayı halletmelerine izin veremiyorsun? Neden bunu *sen* yapmak zorundasın?"

Idris'e bakarken göğsüm daha da acıdı. Bir zamanlar bana inandığını söylemişti. Dönüşmek istemesinin tek nedeninin benim kadar güçlü olmak olduğunu söylemişti.

"Neden ben olamıyorum, Idris?"

Ayağa kalktı, kirli sarı saçlarını eliyle taradı.

"Juliette benim yüzümden Princeton'ı öldürdü," dedim. "Belki de onlar yine de şehre gelirdi. Ama o *bana* takıntılı. Bu yüzden tüm bunları yapıyor: cehennemden çıkmış canavarlar yaratıyor, Etherdale'i terörize ediyor, yüzlerce öğrenciyi öldürüyor."

Idris bana inanamayan gözlerle baktı. "O bunları psikopat olduğu için yapıyor!"

Kalbim sıkıştı ve Idris sesini alçaltarak konuştu.

"Travma olsun ya da olmasın, o doğuştan öyle ve bu kadar. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Bu şeyler sen doğmadan önce de başlamıştı," dedi Idris.

"Bu konuda haklı," dedi Vesper, çayını yudumlarken. "Ama sen kendi kişisin. Kardeşinin ve partnerinin seni korumaya çalıştığını biliyorum. Ama bu, onların olduğu kadar senin de savaşın." Idris'e nazikçe baktı, çarpıcı görünüşünden rahatlatıcı bir anne havası yayılıyordu.

"Aynen öyle," dedim, Vesper'in burada olmasına minnettar olarak. Sevdiklerimin hoşnutsuzluğu ve öfkesi karşısında kendimi küçültme, korkarak saklanma dürtüsüyle mücadele ettim. "Bütün bunları sadece suçluluk duygusundan yapmıyorum. Evet, Aster'in çocukluğumdan beri gözünü bana dikmiş olması adil değil. İğrenç bir şey, ama bana bir avantaj sağlıyor. Ben sadece, *bin yıldır* hüküm süren bir krala ve tüm krallığı kapsayan güçlü ordusuna karşı savaşı kazanmaları için herkese yardım etmeye çalışıyorum. Elde edebileceğimiz tüm avantajlara ihtiyacımız var. Neden bunu göremiyorsunuz? Neden ikiniz de bunu göremiyorsunuz?"

Idris gözlerini kırptı, yüzü çelişkili duygularla buruştu. Neredeyse dolunay, yatıştırıcı gümüş ışınlarıyla bizi aydınlatıyordu.

"Gece kanaman var, Evie," diye fısıldadı, dudaklarında hüzünlü bir gülümsemeyle.

Coven'ımızı öldürmeden önce bana söylediği şey buydu.

Karanlık, su altındaki mürekkep gibi içimden fışkırdı. İçimden derin bir hıçkırık yükseliyordu. Bunları Kylo'ya da söylemek istedim. Ama bana bu şansı vermedi.

Gölgelerimi içime çektim. Hıçkırık sonunda patlak verdiğinde, Vesper yanıma oturdu ve sırtımı okşadı. Acı veren bir kırılganlık baş gösterdiğinde, daha fazla gözyaşı dökmemek için onun sevgisini beceriksizce kabul ettim.

"Seni seviyoruz ve hayatını ya da daha yeni başladığın iyileşme sürecini riske atmanı istemiyoruz, bu yüzden bunu göremiyoruz," dedi Idris. Diz çöküp elimi sıktı. "İkimiz de daha yeni başladık."

"Savaş her halükarda her şeyi riske atacaktır," dedim. "Ben de senin gibi nazik davranılmak istemiyorum."

Idris'in yüzünde anlayış belirdi, ama bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

"Aynalar ilginç şeyler," diye mırıldandı Vesper, uzaklara bakarak. Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"Şu anda sana davranış şekli, senin bir zamanlar küçük kardeşine davrandığın şekilde, değil mi?" dedi Vesper, ikimizi sırayla bakarak.

"Öyle de denebilir," dedi Idris iç çekerek. Tekrar oturdu.

"Nefret hakkında da aynı şeyi söylemiştin, onun ilginç bir şey olduğunu. Bize kendimiz hakkında çok şey anlatabileceğini söylemiştin," dedim yavaşça. Son birkaç haftadaki aynalarla ilgili tüm imgeleri ve rüyaları hatırladım.

"İkisi de meraklı, bu doğru. Aynalar ve nefret genellikle birbirine eşlik eder. Juliette'in seni taklit etmesinden neden nefret ediyorsun, Evie?"

Kaşlarımı çattım. Sinir bozucu ve psikopatça olduğu için demek istedim, ama bu çok bariz gelirdi. Dürüst olmak gerekirse, kozmik dersler için pek havamda değildim.

Kylo neredeydi? Tüm benliğim yüksek alarmdaydı, şu anda ne yaptığını merak ederek paranoyaklaşmışım. Artık bana bakmaya dayanamıyor muydu? Yoksa Conrad'ın malikanesine baskın yapmak gibi aptalca bir şey mi yapacaktı?

Sadece işleri düzeltmek istiyordum. Ama her kalkıp onu aramak istediğimde, bana uzaklaşmam için bağırdığı anı hatırlıyordum.

Yavaşça Vesper'e odaklandım. Ruhsal paradigmanın şeklini geri almasına izin verdim, boğazımdaki yumruya ve aynaların görüntülerine odaklandım. Princeton ve Hekate'nin varlığı savunmamın çatlaklarından sızıyordu.

"Çünkü onun haklı olmasından korkuyorum," diye itiraf ettim. "Bundan çok korkuyorum

."

"Senin aynı olduğun konusunda mı?"

"Korkarım ki, onun benim kadar travma yaşadığını , belki de daha da kötü bir travma yaşadığını itiraf edersem, onu artık saf bir şekilde nefret edemeyeceğim ve ölmesini istemeyeceğimden korkuyorum."

Juliette'in takıntısı ve aynalama davranışı, çok daha derin bir şeyi tetiklemişti, yüksek sesle söylemeye korktuğum bir düşünceyi.

Vesper bunu yüzümden okudu.

Okuduğunu biliyorum. "Onun benim gölgem olduğunu söyledin."

Vesper bakışlarını uzaklardaki şehre çevirdi. "Sen aynı değilsin, Evie. Ama en çok nefret ettiğim insanlar genellikle kendimde nefret ettiğim bir özelliğe sahipti. İnkâr ettiğim, kendimde görmekten hoşlanmadığım bir özellik. Ona karşı hala empati duymam iyi bir şey. Ama bu, onun kaderinin değişmesi gerektiği anlamına gelmez."

"Değişmesi gerekmiyor," diye onayladı Idris. "O binadaki sınıf arkadaşlarım öldü ve bir daha geri dönmeyecekler. *Onun* yüzünden."

"Kimse onu buna zorlamadı," diye ekledim, başımı sallayarak. Öfkenin sıcaklığı, beni kemiren suçluluk ve endişeyi hafifletmek için hoş bir rahatlama oldu. "O, benim kadar güçlü olduğunu kanıtlamak için bunu yaptı. Ama kim bilir, belki biz onu öldürmeden önce kendisi intihar eder. Yaptığı her neyse, onu içten içe yok ediyor."

Bunun üzerine, kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. Psikolojik gölgeler ve aynalarla ilgili düşüncelerimi sonraya bıraktım.

"Artık burada oturamam. Kylo'yu bulmam lazım," dedim. "Ne yapacağından korkuyorum."

"Arkadaşları onu sakinleştirecek. O da bizim gibi hissettiklerini hissedecek ve bununla başa çıkması gerekecek. Kanlı bir pasta yüzünden krallığı tehlikeye atamayız."

Midem düğümlendi. Vesper'ın bu konuda haklı olmasını umdum. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

"Ben de geliyorum," dedi Idris, ki bu aslında bir soru değildi. "Hayır. Ben iyiyim. Onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Kylo'ya gitme isteğim içgüdüselin ötesindeydi. Vücudumun her hücresine işlemişti. Yoğun aşkımız, sapkın oyunlarımız, güç oyunlarımız ve kozmosu okşayan bağımızla oraya kazınmıştı. Kylo benim her şeyimi görmüştü. Ruhani iç dünyamı, yaralı kalbimi, hayallerimi ve gömülü arzularımı. Tıpkı benim onun her şeyini gördüğüm gibi.

Allie bana Blade ve Harmony ile birlikte gittiğini söylediğinde, endişem doruğa ulaştı. Bana, insan ticareti yapılan bir grubu kurtarmaya gittiklerini ve kısa süre sonra döneceklerini söyledi.

Yani doğrudan Aster'a gitmemişti. Savaş ilan etmemişti. En azından henüz.

Onu onun—bizim—evinde bekledim. Oturma odasındaki kanepede otururken dizlerimi göğsüme çektim. Bacaklarım titriyordu. Alt dudağım, sürekli ısırmaktan ağrıyordu.

"İkiyüzlü" kelimesi, Kylo'nun bana aşıladığı mantrayı yerinden eden, kafamdan atamadığım bir mantraydı. "Üzgün değilim" mantrası.

Çünkü bu gece, gerçekten çok pişmandım. En azından, öyle hissediyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, Vesper'ın değerlendirmesi benim şu anki utanç duygumdan daha gerçeğe yakındı. Kylo'ya yalan söylemek istememiştim. Bunu bencillikten ya da onu korumak için yapmadım. Bunu herkes için yaptım.

Kylo ön kapıdan içeri adım attığı anda bu mantık ortadan kalktı. Ben kanayan bir yara gibiydim, onun sevgisini geri kazanmak için çaresizdim.

Ayaklarım beni fuayeye götürdü. Kylo'nun duruşu sertti, gözleri yoğun bir şekilde bana bakıyordu. Onun her şeyi,

dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oluyordu.

"Bağırduğım için özür dilerim," dedi. "Ve boğazını sıktığım için de... Bu kasıtlı değildi ve kontrolümü kaybettiğim için çok utanıyorum. Öfkemden dolayı sana bilinçli olarak zarar *vermezdim*."

"Biliyorum," dedim.

"Bunu kabul etmek istemiyorum," dedi yumuşak bir sesle. Çenesindeki kaslar gerildi. Koyu mavi kolları sıyrılmıştı ve birçok mühür dövmesi görünmüştü. Ön kollarındaki damarlar atıyordu. "Ama seksen yıldır hissetmediğim bir şekilde gerçek bir kan dökme arzusu hissettim. Bu sadece küçük bir hata değildi. Tam sınırdaydım. Kontrolümü tamamen kaybetseydim, seni öldürürdüm."

Bu yüzden bana uzaklaşmam için bağırmıştı. Artık bana bakamadığı için değil.

Ayaklarına baktım. "Seni incittiğim için özür dilerim. Klanımızın iyiliği için bilgi sakladım," dedim. "Sana karşı dürüst olmak istedim. Bu beni içten içe parçalıyordu. Ama Aster bana zarar verirse ne olacağını bana anlattın ve bu, hazır olmadığımız bir savaşı başlatmak için yeterli bir travma gibi gelmedi. Yılan Klanı birkaç hafta içinde burada olacak. Aster'ı senin öldürmen umurumda değil, ama lütfen Kylo, benim yüzümden kimseyi tehlikeye atma."

"Yeterli bir travma değil," dedi Kylo alaycı bir gülümsemeye.

Gözlerimi onun gözlerinden tekrar botlarına indirdim. Vücudum bilinçli farkındalığının ötesine geçti. Onun sert bedeninin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Ayakkabı bağlarını çözmeye başladığımda, onun nefesinin hafifçe kesildiğini duydum.

"Evie, ne yapıyorsun?"

"Seni sevdiğim ve üzgün olduğum için itaatkar ve sevimli davranıyorum," dedim.

Kylo'nun bir sonraki kahkahası daha az soğuktu, hatta onun gücü etrafımızdaki havayı titrettiğini hissettim.

Durdum. Gözlerim tekrar onun vücuduna kaydı. "Kanla kaplısın." Yoğun duygularım yüzünden beynim bunu tamamen atlamıştı.

"Bir cinayet serisine başlamış olabilirim," dedi, bana bakarken sesi boğuktu.

"Özür dileme konuşmama cevap vermedin."

Kylo, ellerini yanlarında tutarak bakışlarını öne doğru çevirdi. Onun bana dokunmasına o kadar alışmışım ki, dokunmaması sanki bir tokat gibi geldi.

Boğulma hissi her zamankinden daha kötüydü. Onun korkutucu savaş botlarının bağcıklarını özenle çözdüm ve bir sonraki sözlerini bekledim.

"Ben de seni seviyorum, meleğim. Birçok kez söylediğim gibi, seni o kadar çok seviyorum ki, bu tüm dünyayı dehşete düşürmeli."

Bu sözler beni yatıştırdı, ama yine de çaresiz yalvarışıma cevap vermemişti.

"Öp onları."

Bu sözler içime işledi, bizi saran gücün ve duyguların yoğunluğuyla birleşti.

Öne eğildim ve Kylo'nun botlarının her birini öptüm. Dudaklarım deriye karşı yumuşak ve esnek hale geldi.

Kylo ayakkabılarından çıkarken bir iç çekiş bıraktı. Sonunda bana dokundu, elini saçlarıma doladı ve beni kaldırarak derin mavi gözlerine bakmamı sağladı. Gözlerine bakmak kozmik, sonsuz bir his verdi. Sanki her zaman bir bütün olmak için yaratılmış iki yarı gibi.

"Onun iğrenç ihlali yüzünden savaş ilan etmeyeceğim. Onu ustaca işkence ederek delirtmeyi ve gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemeyi bekleyeceğim. Senin için en iyisi olanı ve klan için en iyisi olanı yapacağım."

Şimdi nefesimi bırakma sırası bendeydi.

"Ama ona geri dönmeyeceksin," diye homurdandı. "Anladın mı, meleğim? Asla. Bir daha asla."

EVIE

Dom sesini bir silah olarak kullanıyordu. Ona yaslanmak, başımı sallamak, göğsüne yaslanmak ve ellerinin saçlarımı okşamasını hissetmek istedim. Onun övgüsünü o kadar çok istiyordum ki, içimde bu kadar güçlenen bu parçaya karşı gerçek bir nefret hissettim.

Kylo'nun bu emri vermesinin doğru olmadığını bilen tarafım. Ve benim de bu emri körü körüne uygulamamın doğru olmayacağını bilen tarafım.

"Bitti," diye tısladı. "İhtiyacımız olan şeyi aldık ve kullanabileceğimiz bir isim bulduğun için seninle gurur duyuyorum. Doğanlar daha fazla kanıt bulmak için kendileri araştırma yapabilirler. Bu kadarı yeterli olmalı. Artık riske girmeye değmez."

Onu onaylamamıştım. Kylo, sorgulanamaz bir bakışla beni deldi. Yüz hatları daha keskin, boyu daha heybetli görünüyordu. Boynumdaki gizli tasma eskisinden daha sıkı hissediliyordu.

Aynalardan oluşan bir görüntü gördüm. Juliette, Aster, aralarındaki bağın hastalığı. Gözlerimi sıkıca kapatmak istedim.

Biz onlar değildik.

Juliette, benim olabileceğim halin iyileşmemiş versiyonuydu. "Beni duyuyor musun, melek?" diye sordu Kylo, yumuşaklık ve sertlik arasında bir denge kurarak.

ve otorite. "*Bitti*."

Sözleri zorla ağızımdan çıkardım. "Ama Juliette'i uzaklaştırmak için bir planım var. Hızlı olabilirim..."

"Evie, seni korumak benim görevim. Sezgilerim asla yanılmaz ve o yere geri dönersen, onun seni geri getirmeyeceğini içimden hissediyorum," dedi Kylo, güçlü elleriyle yüzümü tutarak.

"Bu sezgi değil. Bu korku."

Kylo derin bir şekilde kaşlarını çattı. "Senin içgüdülerini hiç sorgulamadım, Evie."

Hayır, öyle değildi. Kylo beni her zaman ciddiye aldı, diğerleri şüpheyle yaklaşsa, fazla endişelendiğimi veya gerçekliğin dokusunda aşırı anlamlar bulduğumu söylese bile. Kimse bana inanmazken o bana inandı.

"Juliette ile yüz yüze görüşmekten başka iletişim kurma imkânım yok. Çok büyük bir şeyin eşiğindeyim. Hepsiyle. Aster ile. Hatta bana ısınan Conrad ile bile..."

Kylo elini çekti ve benden uzaklaştı. Yüzüme yakın, kızgın bir ateş gibi öfkesini hissedebiliyordum.

"Lanet olsun, Evie," diye küfretti. Sanki sesini yükseltmemek ya da karşısındaki duvarı yıkmamak için mücadele ediyor gibiydi. "Sen, bir kadını zorla hamile bırakıp yıllarca istismar eden bir adamdan bahsediyorsun. Ve o istismarcının *arkadaşı* olduğunu söyleyen başka bir adamdan. Bu şeytanlar *sana* da aynısını yapmak istiyorlar. Lütfen bunu anladığını söyle."

Bana doğru hızla döndü, gölgeleri titriyor ve gözleri büyümüştü.

"Bir insan ailesinin restoranını istila eden doğanları katlettikten sonra

restoranını istila eden doğanları katlettikten sonra, aşağıdan ölümlülerin kanının kokusunu aldık. Bodrumda ne bulduğumuzu biliyor musun?"

Tahmin etmekten titredim. Başka bir acımasız gerçeği beklerken midemde bir korku hissettim.

"İnsan ticareti yapılan ölümlüler, bazıları gençlerdi. Cinsel esaret altındaydılar, çeşitli çıplaklık hallerindeydiler - hepsi onları mümkün olduğunca çekici bir yemek haline getirmek içindi. İçlerinden biri neredeyse ölmek üzereydi, bir sunakta bağlanmıştı, orada beslenip işkence görmüş ve ölüme terk edilmişti. Hayatta kalmak için mücadele ederken onu bir bakım merkezine taşıdım."

Mide bulantısı aniden başladı. Yüzüm solarken kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Doğmuş olanlar, ölümlüleri oyuncak gibi davranmak için serbestlik istiyorlar. Din kisvesi altında işkence etmek, tecavüz etmek ve öldürmek için. Conrad ve Aster'ın inşa ettiği dünya bu. *Düzenli* bir dünya değil."

"Biliyorum," dedim, kendimi toparlamak için Kylo'nun gömleğini yumrukladım. Kumaş hala kanla hafifçe nemliydi. "Tabii ki Conrad ve Aster'ın kim olduğunu biliyorum."

Conrad ve Aster'ın kim olduğunu biliyorum. Benim ve krallığın geri kalanı için ne istediklerini biliyorum." Gözlerine baktım. "Kız iyi mi?"

Kylo başını salladı, boynumun arkasını kavrayarak bana baktı. "Ben ayrıldığımda durumu stabildi. Şimdi emin ellerde."

Titrek bir nefes aldım. "Biliyorum, Kylo. *Biliyorum.*"

"O zaman benimle birlikte savaş," diye fısıldadı, acil ve yoğun bir şekilde. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı, ikna silahı olarak hakimiyetini daha fazla kullandı. "Olağanüstü cesurdun. Conrad ve Aster'ın konumları hakkında, senin yardımın olmasaydı asla bilemeyeceğimiz kadar çok şey ortaya çıkardın. Artık Juliette hakkında da daha fazla şey biliyoruz. Bu kadarı yeterli. Onları *birlikte* alt edebiliriz."

Artık neyin doğru olduğunu bilmiyordum. Görüler, çelişen sezgiler ve hedefler. Kendimi ortasında bulduğum, bağlantılar ve manipölasyonlardan oluşan karmaşık ağ.

Kylo'nun sevgisi, sahip olduğum birkaç kesin şeyden biriydi.

Onun varlığı her şeyi tüketiyordu, yoğunluğu uyuşturucu gibiydi. "Tamam. Birlikte."

Kylo yüzümdeki elini çekti ve alnımı öptü. Onun ölümcül vücudunu saran titremeyi fark etmedim değil.

"Özür dilerim," dedim tekrar.

Gözlerini kapattı. Gölgelerimiz birbirine karıştı. Onun acısını, paniğini, dipsiz öfkesini hissettim. En çok da, beni korumak için onu çaresiz bırakabileceğimden duyduğu korkuyu hissettim.

"Neden yaptığını biliyorum, ama hissettiğimi hissediyorum," dedi. "Ne hissediyorsun?"

Gölgelerimiz birbirine sıkıca kenetlendi. Kylo, Aster kanımı tattığında yüzümdeki ifadeyi tekrar tekrar gördü. Dudaklarımın titremesi, gözlerimdeki utanç ve korku şoku. Bu, bağımız aracılığıyla hissettiği anının yeniden canlandırılmasıydı. *Hayır* dediğimde nasıl görüldüğümün bir yansımasıydı.

Eli belime kaydı. "İşkence çekiyormuş gibi."

"Özür dilerim." Başımı göğsüne yasladım.

"Lütfen özür dilemeyi bırak. İyi *misin*, meleğim?" diye sordu, yüzümü görmek için beni kendinden uzaklaştırarak. "Sadece kendim için üzülüyorum, daha çok, sana bakmama izin vermediğin için üzülüyorum."

Biri seni incitti. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, ve bunu tek başına üstlendin.

"Oh," dedim kaşlarımı çatarak. "Böyle düşünmek istemiyorum. Dediğim gibi, o kadar da kötü değildi. Onun davranışının beni ya da *bizi* mahvetmesini istemiyorum."

Kylo'nun gözlerinde öfke parladı. "Sen de kendine dikkat etmelisin, Evie. Bunu senden talep ediyorum."

Omuzlarım çöktü. "Ben iyiyim," dedim sessizce, gözlerim yaşlarla dolarken.

"O *sana* zarar verdi, meleğim. Bu, tüm bunların en korkunç kısmı." Kylo başını salladı. "O, bizimle ilgili hiçbir şeyi mahvedemez. Ve kesinlikle *seninle ilgili* hiçbir şeyi. Sen mükemmelsin çünkü mükemmel doğdun, parlaklığı ve sevgi kapasitesiyle beni alçakgönüllü kılan bir ruhla. Bu asla değişmeyecek."

Aklım karışmıştı. Aklımı kaybetmemek için uğraşıyordum. "Bu çok fazla."

Kylo içini çekerek yüzümü okşadı. "Bu bir savaş." Elini indirdi ve benden uzaklaştı.

O kanlı giysilerini, önce gömleğini, sonra pantolonunu çıkarırken, bu sözler üzerimize yağdı. Üzerimde dikilen, kıpkırmızı kasları dalgalanan adamı görünce nefesimi tuttum. Yarı sertleşmiş penisi, ağzımı sulandırdı; vücudunda kan lekesi olmayan birkaç yerden biriydi.

Gölgelerimizin fısıltıları, netliğin odak noktasında birleşti.

Doğduğumuz kandan yükseliriz.

Kylo bana geri döndü. Alnı alnıma değdi. Aynı nefesi, aynı intikam arzusunu, aynı yaraları ve korkuları paylaşıyorduk. Aynalar ve gölgeler.

"Beslenmen gerek," dedim, çünkü bunu hissedebiliyordum. Öldürme çılgınlığında gücünü tüketmişti.

"Senden değil."

Sanki bana vurmuş gibi geri çekildim.

Beni tekrar kendine doğru çekti, eli yüzümü okşadı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Dudaklarım onun çenesine değdi, dilimde tuz ve kan tadı hissettim. O titredi.

"Duygular çok yoğun. Bu gece seni tehlikeye atmaya çok yaklaştım ve bu affedilemez."

"O zaman nazik olalım," dedim. "*Benim* kanımın olmasını istiyorum."

Kylo inledi. Hızlı bir hareketle beni kollarına aldı, sırtımı duvara dayadı. Köprücük kemiğimin üzerindeki deriyi emdiğinde nefesi sıcaktı. "Tanrılar, melek, *lütflen*. Az önce işkence gördüğümü söylemedim mi?"

"Hatırlamıyorum."

Onun kahkahası tenimi gıdıkladı ve tüylerimi diken diken etti. "Tek istediğim seni yakandan tutup Nighswander Malikanesi'ne götürmekken, nasıl sana nazik davranabilirim ki? Üzerinde fiyonklu, pembe yakalı gömleğinle. Seni kanlar içinde bırakırken izleyen herkesi acımasızca işkence ederek seni sahiplenirken?"

"Bütün bunları aynı anda yapmak için yeterli uzuvun var mı?"

Gölgeler ondan sıçrayarak bileklerimi sardı ve başımın üstündeki duvara sabitledi. Nefes nefeseydim, kendi canlılığım ve Kylo'ya olabildiğince yakın olma arzumla yanıyordum.

"Sanırım yakında öğreneceğiz," diye kulağıma fısıldadı. Gözlerimi tekrar inceledi, arayış içinde.

"Ben yaralı bir yavru kuş değilim," diye homurdandım. "Seni istiyorum. Ben *sana* aitim."

Altımda sertleşti, hassas merkezime sürtündü.

Aramızda sadece külotumun ve elbisemin kumaşı vardı.

"Yaralı yavru kuşumun bana kızgın olduğu zamanları özlemişim."

Gözlerimi devirdim ve Kylo, evin temellerini sarsan bir öpücükle karşılık verdi. Baraj yıkılmış gibi, beni çıplak ve kanlı bir şekilde tüketti. Bağlarım çözüldü ve Kylo dişleriyle dudaklarımı emip alay ederken, ellerimi onun oyulmuş vücudunda gezdirdim.

tüm vücudumu ve ruhumu tattı.

Sanki her şeyin yolunda olduğunu ve ikimizin de iyi olduğunu bedenlerimizle kanıtlamaya çalışıyorduk. Ama ne kadar kabul etmiş olursam olayım, Kylo'nun beni affetmesini ve bana kızmamasını ne kadar istesem de, ön plana çıkan şüphelerin selini kafamdan atamıyordum.

Aster'e hafta sonunda ona döneceğimi söylemiştim. Ani karar değişikliğimi nasıl açıklayacaktım? Juliette'i şimdi nasıl uzaklaştıracaktık? Başka birine zarar vermeden önce? Peki ya kendi içgüdülerim, Conrad'ın çalışma odasında ihtiyacımız olan bir şeyin olduğu yönündeki öngörüm?

Kylo düşüncelerimi okudu: onu memnun etmek ve klanı faydalı olmak arasındaki çelişkili arzularımı.

Beni duvara daha sertçe bastırırken içinden vahşi bir ses çıktı. Hançerini çıkardı, enerjik alanı taze öldürülmüşlerin enerjisini yayıyordu. Gölgelemin kanla boğulurken ziyafet çekme seslerini, hızla sessizliğe dönüşen çığlıkları duyabiliyordum.

Kylo külotumu kesti. Şiddet, kan, silahlar, yaklaşan savaş tehdidi... Hepsi birer uyuşturucu gibiydi, temellerimizdeki çatlağı önlemek için bir merhem gibiydi.

İkimizin de görmezden gelmek istediği çatlak.

Beni daha yükseğe itti, böylece bacaklarım omuzlarına düştü ve gölgeleri beni yerinde tuttu. Dudakları benim merkezimde kaydı, sonra onu da yuttu. Ben inleyip ona karşı kıvrılırken o küfretti.

Benim etimi yiyip içerken kıcımlı kavradı, emdi, nabız gibi attı, sadece ağzıyla beni kolayca boşalmanın eşğine getirdi.

İki parmağını içime soktu. "Çok ıslak ve bana ihtiyacın var, değil mi melek?"

"Evet, Kylo."

Beni onun karşısında çözülmemi neden olan noktayı vurmak için açısını ayarladı. "Lütfen boşalabilir miyim?"

Kylo tomurcuğumu öptü. "Evet."

Onun inanılmaz yetenekli diline karşı bacaklarım titreyerek sert bir şekilde boşaldım.

Beni kollarının arasına indirip, oturma odasındaki yüksek sırtlı sandalyelerden birine taşıdı. Yan masada, birlikte okuduğumuz kitaplardan biri ve bir deste tarot kartı duruyordu.

İkimiz de aynı anda oraya baktık — yıldızlarda yazılmış bağlantımızın kanıtı, biz farkında olmadan birbirine karışmış iç dünyalarımız.

"Benim için bir kart çek, bebeğim," dedi Kylo, elbiseyi çıkarmama yardım ederken. Göğüslerimi nazikçe okşadı, başparmağı meme ucumun üzerindeyken dudaklarımdan ihtiyaç dolu bir inilti çıktı.

Güverteye uzanırken, o içime girdi. Nefesim kesildi, tırnaklarım omzuna saplandı.

"Nazik olacağız," dedi, ses tonu gergin, boğazımı dik dik bakarak. "Nazik olmak zorundayız."

Kylo yavaşça kalçalarını sallarken, ben de kart destesini dikkatlice karıştırdım. "Eğer yardımı olacaksa, ben de seni dünyayı dehşete düşürecek kadar çok seviyorum."

Gülümsedi, ama bu gülümseme onun hayalet gibi gözlerine yansımadı. Onu incittiğimi bilmek içimi parçaladı. Onu, onun sesli olarak söylediğinden daha fazla incitmişim. Çünkü Kylo her zaman kendi kalbini korumak yerine benim kalbimi korumayı tercih ederdi.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye fısıldadım, kartlardan Kylo'nun gözlerine bakarak.

"Senin için en iyisi neyse, meleğim. Sadece senin büyü hakkında konuşmanı duymak istiyorum," diye fısıldadı.

İçimde daha derine girerken nefesi kesildi. Kartlar için bir soru bulmaya çalışırken hafifçe inleyerek kıvrandım. Bu yeni bir desteydi, Kylo'nun benim seveceğimi bildiği, güzel peri ve orman temalı resimlerle süslenmişti.

"Savaştan sonra, Kule'nin yerini Yıldız'ın aldığı zaman, sen ve ben nasıl görüneceğiz bilmek istiyorum."

Işık sonunda Kylo'nun gözlerine değdi.

Bir kart çektim. Güneş'in eşsiz tasvirine gülümsedim. Ateşli kırmızılar, turuncular ve sarılar, Mena'nın umut temalı partisinde yaptığı pastayı hatırlattı bana.

Kartı Kylo'ya gösterdim ve o da gülümseyerek yanağıma öpücük kondurdu.

"Partide seni benimle dans etmeye zorladığım ve sonra güneş pastası yerken Mena ve Idris'i büyülediğim anı hatırlıyorsun."

Onun dudaklarını onaylayarak tatlıca öptüm. "Güneş, saf, sınırsız neşe ve mutluluğun kartıdır."

"Bir tane daha," dedi Kylo, kalçalarımı kavrayarak biraz daha şiddetle beni becerirken.

Ruh enerjisi etrafı canlandırdı ve ikimizin omuzlarındaki ağır yükü hafifletti.

İmparatoriçe kartını çektim. Bir kadın tahtta otururken çiçeklerle süslenmiş bir taç takıyordu. Bir eli yuvarlak karnının üzerindeyken, diğer elinde bir salkım üzüm tutuyordu.

Yüzüm kızardı ve Kylo içimde derin bir duruş sergiledi. "Bana o kartı göster," dedi alaycı bir gülümsemeye.

Neden böyle hissediyordum? Kartın görüntüsü gerçek anlamıyla değil, tüm kartlar gibi birçok anlam ve karmaşıklığa sahipti. Bu, klasik yorumun sadece bir temsilinden ibaretti.

Ona gösterdim. Kylo'nun gözleri eridi.

"Ruhlar bizimle dalga mı geçiyor?" diye inleyerek, bir göğsümü avuçlayıp şiddetli bir hamle ile beni çığlık attırdı.

"Kesinlikle," diye nefes nefese cevap verdim. "Bunu yapmaktan zevk alıyorlar."

"Şu anda benim tohumumu taşıdığın görüntüleri zihninde canlandırmanın sırası değil."

"Bu sadece fiziksel anlamda bir doğurganlık kartı değil," dedim çabucak, yanaklarım hala kızarmış halde. "Aynı zamanda lüks, yaratıcılık ve bolluk kartı da. Ya da belki özgür bir dünyada yaşarken bana bol bol üzüm yedirirsin."

Kylo'nun kahkahası karanlık bir tondaydı ve beni daha sıkı kavradı.

Kartları masaya bıraktım. Güneşin öptüğü görüntülerle sakinleşerek Kylo'nun göğsüne yaslandım.

"Geleceğimiz parlak görünüyor," diye fısıldadım. "Sadece oraya ulaşmamız gerekiyor."

Kylo sırtımı okşadı. "İstesen de istemesen de seni oraya götüreceğim, benim savunmasız küçük çayır perim." Şakağıma öptü.

"İstiyorum."

Bu, şimdiye kadar hissettiğim en güçlü özlemdi. Sevdiğim herkesin güvende olduğu bir dünyada olmak.

Geri çekildim ve başımı eğerek ona erişim imkanı verdim. "Lütfen beni öldürme, lütfen."

Kylo, kollarıyla beni sararken dişlerini boğazıma geçirdi, penisi mümkün olduğunca rahmime yakın bir yere gömüldü.

Asla, bağıımız aracılığıyla duydum.

Kylo benden beslenirken gözlerim titredi. Saf mutluluk haline girerken, ihanetin simgesi olan Yedi Kılıç kartı zihnimde parladı. Bu görüntü karşısında midem düğümlendi ve vücudum kısa bir süre gerildi. Ama aynı hızla, acı zevke dönüştü ve görüntü kayboldu.

Kylo cildime yatıştırıcı dokunuşlar yaptı. Beni sıkıca sarıldı.

Bağ aracılığıyla şiddet görüntüleri sızdı — Kylo beni yere yatırıyor, beni sert ve acımasızca alıyor, tasmalı, diş izleriyle dolu bedenimi doğanlara gösteriyordu.

Benimkiler.

Fantezileri karanlık olsa da, bu gece bana sadece şefkat gösterdi. İşimiz bittikten sonra, her zamanki gibi bana baktı ve ben onun kollarında uykuya daldım.

Gece yarısı uyandığımda, o gitmişti.

EVIE

Bir sonraki uykuya daldığımda, yarı uyanık durumdaydım.

Bir rüyada olduğumun farkındaydım, ama oraya gelmeden önce tam olarak ne olduğunu bilmiyordum. Uzun ağaçların ve bol miktarda yabani çiçeklerin bulunduğu bir ormanda duruyordum. Böcekler cıvıldıyordu ve bir yılanın tıslamasını zar zor duyabiliyordum.

"Her şeyi elde edemezsin."

Dönüp baktığımda, Evie pembesi giysili Juliette'i gördüm.

"Bu adil değil," dedi. "Hepsini elde edemezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapattım. Orman çorak bir çöle dönüştü, göz alabildiğince uzanan çorak topraklar dışında hiçbir şey yoktu.

"Hangisi, Juliette? Benim gibi olmak mı istiyorsun? Yoksa beni öldürmek mi istiyorsun?"

Gülümsedi. Burnundan kan akıyordu. Pembe elbisesine, fırfırlı çoraplarına ve platformlu Mary Jane ayakkabılarına baktı.

"Seni asla öldürmem, Evie."

Tek bir gözyaşı yanağından süzüldü. Elbisesi artık iki kırmızı çizgiyle lekelenmişti.

"Neden kardeş olmak istiyorsun?" diye sordum ona. İçimde giderek daha berrak bir bilinç yayılıyordu. Bu, her şeyi düzeltmek için bir fırsattı. Onu uzaklaştırıp, savaşa girmeden önce ortadan kaldırmak için.

Göz açıp kapayıncaya kadar yüz kişiyi öldürmeye çalışmadan önce. Ya da başka bir ölüm büyüğü ritüeli gerçekleştirip yeni bir iblis ırkı yaratmadan önce.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, içlerinden biri karşımıza çıktı —burnu yarık olan kuduz ölümsüz canavarın hayaleti. Geri atladım, ama kısa süre sonra beyaz bir sis bulutunun içinde kayboldu.

"Onlar öldü," diye fısıldadı. "Bütün köpeklerim öldü."

"Bu, *köpek* kelimesinin son derece geniş bir kullanımı."

Juliette'in dudağı titredi. "*Onun* yüzünden artık yalnız hissetmiyor musun? Mavi gözlü adamın?"

Onun sorusunu, onun benim sorumu görmezden geldiği gibi görmezden geldim. Kylo hakkında konuşmasını istemiyordum. Kylo'yu düşünmesini bile istemiyordum. "Yalnız hissettiğin için kız kardeş olmak istiyorsun."

Küçük bir kızken kız kardeşimin olmasını hayal ederdim. Annem özellikle acımasız olduğu günlerde, bir kız kardeşim olsaydı nasıl olurdu diye merak ederdim. Idris'e bakmayı çok severdim. Ama bu farklı bir hayaldi, tek kız çocuğu olmak zorunda olmadığım bir hayal. Belki de acımı paylaşmak ya da kendimi başkasında görmek istiyordum, böylece diğerlerinden acı verici bir şekilde farklı hissetmeyecektim.

Juliette'in omuzları düştü. Uzağa baktı. "Lillian seni Sör'e söz vermişti. Bana tüm kalbini verirken bile seni hiç unutmadı."

"Bu çok dokunaklı," dedim. "Her neyse, bence haklıydın."

Juliette'in gri gözleri aniden umutla parladı.

"Karanlık bir yolda ilerliyorum," dedim, sesim alçaktı ve gözlerim çılgındı. Tıpkı onun yaptığı gibi dramayı abarttım —mükemmel bir ayna gibi. Sahte bir korku yaydım. "Lillian'ın benim için yaptığı planı terk ettim ve kendimi kapana kısılmış hissediyorum."

Gözleri parladı, duygularını gizleyemedi. "Seni tamamen anlıyorum."

Arkasında bir ayna gördüm. Ve o ayna arkamdaki aynayı yansıtıyordu, Juliette ve benim birbirimize karşı durduğumuz sonsuz bir döngü yaratıyordu.

Yutkundum ve tekrar ona odaklandım.

"Görüştürebilir miyiz?" "Şu anda görüşüyoruz, aptal!"

Gülümsedim, vücuduma rahatlık yansıtmaya zorladım. "Yani, bizzat."

Juliette ayakları üzerinde geriye doğru sallandı. Alnı kırıştı. "Cuma günü geri dönmeyecek misin? Efendim üçümüzün bir çay partisi vereceğimizi söyledi. Belki Conrad da gelir..."

Yüzümü izledi, belli ki bir şey arıyordu. Suçlaması bununla mı ilgiliydi? Conrad ve Aster'a karşı hislerim olmasından mı korkuyordu?

"Evet, Cuma günü geri döneceğim. Ama sen ve ben, sadece ikimiz takılabiliriz diye umuyordum."

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Tamam. *Takılabiliriz*, Evie."

Ben de gülümsedim. Bu neredeyse normal bir etkileşimdi.

Şaşırtıcıydı. Kafasını eğdi. "Celeste'nin evinde buluşalım mı?"

Gülümsemem kayboldu.

Juliette masumca gözlerini kırptı. "Ne oldu? Sen Celeste'yi seviyorsun."

"Bu bir tehdit mi? Ne zamandır beni izliyorsun?" "Hayır, bu *bir sigorta*." Göz kırptı.

Harika. Psikopata yeni bir terim öğretmiş olduğum için mutluyum.

Juliette omuz silkerek bir adım geri attı, hareket ettikçe sonsuz ayna görüntüleri değişti. "Bütün bunları düzelteceğiz. Sadece *her şeyi elde edemeyeceğini* unutma, tamam mı?" Başını salladı ve gülümsedi. "*Arkadaşlarıyla* tanışmamı istemediğine göre, cuma günü görüşürüz Evie. Geç kalma... yoksa seni en sevdiğin yerlerde aramak zorunda kalırım!"

"Hayır, bekle..."

Beyaz duman ve çığlıklar içinde ortadan kayboldu. Uzakta şeytani köpekler dolaşıyordu. Aynalar paramparça oldu.

Uyandım.

Kylo hâlâ yoktu.

VESPER'E HER ŞEYİ ANLATTIM.

Her zamanki sabah kahve ritüelimizin tadını çıkarıyorduk, bu sefer daha mahrem olan evimizin arka verandasında. Bahçe yemyeşildi, yeni bahçem benim bakımım ve büyüm sayesinde şimdiden gelişmişti. Uzakta, Kylo'nun okumayı sevdiği küçük bir ağaçlık vardı — yıldızların altında bana dövme yaptığı yer.

Vesper koyu bordo bir korse ve şık siyah bir etek giymişti. Pastel renkler ve çiçek desenli kıyafetlerimle keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Saçlarını geriye doğru taramış ve at kuyruğu yapmıştı.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu, ben işimi bitirdiğimde. Kahvesini aramızdaki masaya koydu ve sandalyesine yaslandı.

"Bilmiyorum. Büyükannemin nerede yaşadığını biliyor. Celeste'nin mekanına sık sık gelen insanlarla ve cadılarla arkadaş olduğumu biliyor. Kylo'yu da biliyor. Klan hakkında ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum ama hâlâ onun büyülü bir yere nasıl girebildiğini anlamış değiliz. Sanırım aylardır beni izliyor."

"Bunu benimle rahatça konuşabildiğine sevindim," dedi. "Savaşa yaklaşırken, özellikle de Kylo'nun bölgesinde bir misafir olarak, kimsenin ayağına basmak istemem, ama sen de benim arkadaşımısın. Kendi kaderini kontrol etmeyi hak ediyorsun."

Vesper'in kendini benim arkadaşım olarak adlandırması, içimdeki derin bir yarayı iyileştirdi.

"Zaten seçiminizi savunuyormuşsunuz gibi geliyor, ne yapmak istediğinizi tam olarak biliyorsunuz."

Kahvemi sanki duygusal destek hayvanımmış gibi sıkıca tuttum. "Bu istemekle ilgili bile değil, ihtiyaçla ilgili. Yapmazsam ne olacağından çok korkuyorum. Ama Kylo'ya geri dönmeyeceğime söz verdim. Ona yalan söyleyemem, bir daha yapamam. Şu anda nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Senin aşkın çok derin," dedi Vesper, başını hafifçe eğerek küçük bir gülümseme oluşturdu. "İster inan ister inanma, ben hala romantik biriyim. Ne yazık ki erkeklerden hoşlanıyorum ve onların çoğunu kurtarılabılır karakterler olarak görmüyorum."

Dudaklarım istem dışı kıvrıldı. "Bu beni şaşırtmadı, her iki itiraf da. Evet, aşkımız o kadar derin ki, ikimiz de onu klana olan görevimizle nasıl dengeleyeceğimizi bilmiyoruz. Hekate'ye ve birlikte inşa ettiğimiz dünyaya olan bağlılığımız. Aşkın bu kadar kör edici olması kaçınılmaz mı?"

Vesper başını salladı. "Bence bu aşkın doğal işlevlerinden biri. Bizler kendine yeten, dindar münzevi insanlar olarak doğmadık. Bizler

birbirlerini severler. Ve aşkın bedeli özgürlüktür, belki de bu yüzden bugünlerde romantizme kapılmak bana zor geliyor. Diğer aşk türleri – arkadaş sevgisi, topluluk sevgisi – daha fazla hareket alanı bırakma eğilimindedir.

Vesper bir daha asla kapana kısılmış veya kontrol altında hissetmek istemiyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra, hatta Conrad'ın kendisi hakkında konuşurken bile

—bu, onun ne kadar inanılmaz, mucizevi bir kadın olduğunun kanıtıydı.

“O zaman doğru cevap nedir?” diye sordum, sesimdeki yalvaran tonu duyacak kadar kendimin farkındaydım ama umursamayacak kadar çaresizdim. Vesper'in yüzünü çılgınca aradım, sanki ihtiyacım olan kararlılığı bulabilirmişim gibi.

"Doğru cevap yok. Bazen doğru seçim, bizim yaptığımız seçimdir."

Sandalyeye yaslandım. "Alınma ama bu pek yardımcı olmuyor."

Vesper güldü. "Gerçek her zaman yardımcı olmaz," diye iç geçirdi. "Senin de kendini tehlikeli bir duruma sokmanı istemiyorum. Sana tamamen dürüst olacağım, daha büyük bir birim olarak saldırmak için beklemek en iyi karar gibi geliyor bana. Ziyaretlerinden çok şey öğrendik. Seni tehlikeye atmadan Juliette'i tuzağa düşürmenin bir yolu olmalı. Lordlar farkında olmadan gizlice kaçıyor. Onu o anda yakalamamız gerekiyor."

Şimdi anlayabiliyordum: Vesper'ın benden özenle sakladığı korkuyu. Kylo'nun duygusal sözlerini hatırladım, bana Aster ve Conrad'ın, onlara fırsat verirsem Vesper'a yaptıkları gibi bana da kötü davranmak istediklerini hatırlatmıştı. Vesper, benim özerkliğime saygı duyarken, bana değer veriyordu.

"Peki ya Conrad'ın teklifi?" diye sordum sessizce, Vesper'ın yüzündeki hafif buruşukluğa aşırı empati duyarak. "Eğer istediğim buysa, Juliette'i ortadan kaldırmaya hazır olduğunu itiraf etti sayılır."

"Ona güvenemezsin," dedi Vesper kararlı bir şekilde. "*Seni* istiyorlar, Evie. Özellikle Juliette ortadan kaldırılırsa. O zaman sana *ihtiyaçları olacak*."

"Etherdale'den sonra bizi nasıl kullanmayı planladıklarını merak ediyorum," dedim.

"Görünüşe göre güneyden tamamen çıkmak istiyorlar. Prospyrus'u istiyorlar; tacı istiyorlar. Conrad çok hırslı

hırslı. Bu yüzden Kole gibi sarayda düşmanlar edindi. Her zaman kıdeme boyun eğmeye ve emir komuta zincirine saygı göstermeye direndi. Özellikle de bu gelenekler kendi amaçlarına engel olduğunda. Engellenmekten ve engellenmekten bıkmış olması beni şaşırtmadı. Onun gibi adamlar zirvede olmak zorundadır, yoksa bunu başarmaya çalışırken ölürler."

"Yani beni bir silah olarak kullanacaklardı," diye tahmin ettim. "Güzel, sikilebilir bir silah. Bu yüzden kulak misafiri olduğumda, gücümü gizli tutmak için rüşvet verdiklerini duydum. Nasıl olur da benim onların planlarına uyacağımı düşünebilirler, anlamıyorum."

Vesper'ın gözleri karardı. Dişini dilini yaladı, bu alışkanlığını birkaç kez görmüştüm — sanki ne kadar güçlü olduğunu kendine hatırlatarak rahatladığını hissediyormuş gibi.

"Doğmuş olanlar, bir kişiyi psikolojik olarak çökertmek için birçok yöneme sahiptir. Özellikle Conrad'ın acı büyüyle. Eğer uymazsan, seni zorlamak için yöntemleri vardır."

"O kadar ileri gitmeyecek," dedim.

Boş kahve fincanıma hüzünle baktım, sonra yenilgiyi kabul edip fincanı masaya geri koydum. Gözlerimi yeni bahçeme çevirdim. Hafifçe parıldayan auraları olan otlar ve çiçekler, rüzgarda taşınan şarkı gibi seslerle bana nazikçe sesleniyorlardı.

"Kylo, tanıştığımız günden beri bana göz kulak oldu. Biz birbirimize aیتiz. Ama aynı zamanda ruhumu ve bedenimi Hekate ve devrime adadım." Gözlerim hayal kırıklığıyla doldu. "Onu bu kadar derinden saygı duyabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ona dürüstlük borçluyum. Ama korkarım ki, ona dürüst olursam, benim yerime karar verecektir."

Vesper dinledi ve nazik bir bakışla bana sarıldı. Beni utandırmadı ya da kararımı etkilemeye çalışmadı.

"Juliette, cuma günü gelmezsem, *en sevdiğim yerlere* beni aramaya gideceğini söyledi. Bu da savunmasız ölümlülerin tehlikeye gireceği anlamına geliyor — müttefik cadı grubumuz, hatta belki Mena ve evinde barındırdığı ölümlüler. Her halükarda, ben dezavantajlı durumdayım. Ama en azından onlara gidersem, risk altında olan tek kişi *ben olurum*."

"Keşke seninle gelebilseydim," dedi Vesper.

"Ben de."

"Bunun için dua ettin mi Evie? Hekate ve ruh müttefikleriyle konuştun mu?"

Bahçeme geri baktım. Yüzümde güneşin sıcaklığını hissettim. Tüm bunlar bittiğinde Vesper ile verandada otururken, Kylo içeride Blade ve Harmony'nin alaycı sözleriyle terörize edilirken mutfak becerilerini sergilerken, Idris ve arkadaşları uzakta dövüşürken hayal ettim.

Kim bilir? Belki o zamana kadar Vesper kızını aramak konusunda fikrini değiştirir. Belki savaş kazanıldıktan ve Conrad öldükten sonra farklı hisseder.

"Evet, dua ettim," diye cevap verdim sonunda. "Yollar ayrıldığında genellikle sessiz kalırlar. Kendimden daha yüce bir şeye bağlı olduğum sürece kendi kararlarımı vermemi isterler. Yine, pek yardımcı olmuyorlar."

Vesper başını salladı. "Hayatta olmanın talihsiz durumu budur."

Burnumdan soludum. "Siktir."

"Gerçekten, bu kadar yeter." Vesper bakışlarımı takip ederek bahçeye baktı. "Doğru olanı yapacaksın. Yapmazsan da, her zaman yönünü değiştirebilirsin. Bazı sonuçların geri alınamayacağını anladığın sürece, özellikle de kalp meseleleri söz konusu olduğunda. Ya da kırılğan ölümlülük."

Kucağımdaki ellerime baktım. Her yönden tehdit altında, köşeye sıkışmış bir hayvan gibi hissediyordum. Bu da Kylo'yu daha da çok özlememi sağladı.

Gece yarısı fikrini mi değiştirmişti? Dürüst olmadığım için beni affedemeyeceğine mi karar vermişti?

"Klanının geri kalanının da buraya gelmesi için heyecanlı mısın?" diye sordum Vesper'a, dikkatimi başka yere çekmek için çaresizce.

Gözleri içten içe parladı, sanki sonsuz bir alev gibi. "Sözlerle anlatılamaz. Ailelerimizin bir araya gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Seni çok sevecekler."

Gülümsedim. "Eğer onlar da senin ve Clarke gibiyseler, bu hislerin karşılıklı olacağını biliyorum."

"Doğanlar, ilgisizlikleri ve istismarlarıyla neyi yaratmış olduklarının farkında değiller. Lillian'ın cehennemlerine açılan portalları unut gitsin.

Yeraltından bir canavar ordusunun yükseldiğine tanık olmak üzereler."

Bir anlığına, tanıdık bir görüntü zihnimde belirdi. İlk dönüşüm ritüelim sırasında gördüğüm görüntüyle aynıydı.

Maskeleri düşmüş, sokaklarda savaşan insanlar. Ziyafet çeken gölgeler. Kalpler tek bir vuruşla atıyordu.

Kylo, kanlar içinde ve sırtarak.

KYLO

"Başardı," dedi Harmony, çalışma odamdaki masamın diğer tarafına otururken. "Tamamen iyileşecek."

Gözlerime yansımaya da gülümsedim. Harmony, Bornların deli tapınağından kurtardığım kız hakkında bilgi veriyordu.

Gece yarısı uyandığımdan beri yeraltında çalışıyordum. Evie ile tanışmadan önce işim benim ilk yatıştırıcı bağımlılığımdı.

Princeton hala hayatta olsaydı, doğruca ona giderdim. O, kafamı toparlamamı nasıl sağlayacağını bilirdi. Bana nasıl yardım edeceğini bilirdi.

Ama o yoktu. Artık kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım.

Gece yarısı uyandığımda, Evie kollarımda sıcak ve tatlıydı. Saçlarını öptüm, kalp atışlarının düzenli ritmini dinledim. Son birkaç ayda çok güçlenmişti. Ve şimdi, kollarımda uyurken, ilk tanıdığım o yaralı kız gibi görünüyordu — kabuslarında Idris ve annesi için ağlayan ve bağırان kız.

Buna dayanamıyordum. Endişe beni yiyip bitiriyordu. Evie'nin beni sevdiği için Aster'e dönmemeyi kabul ettiğini, gerçekten vazgeçmek istediğı için değil, biliyordum.

"Ona bunu yapmak zorunda olmadığını nasıl anlatabilirim, bilmiyorum," dedim. "*Ondan* ilk davet geldiğinden beri, yanlış bir suçluluk duygusuyla hareket ettiğini düşünüyorum. Juliette'i Princeton'a kendisinin yönlendirdiğini düşünüyor ve bu şekilde günahlarının kefareti olabileceğini düşünüyor. Bunu unutamıyor."

"Hmm, kulağı bir birisi başka biliyorum tanıdığım..."

Harmony dedi nazikçe, elimi okşamak için uzandıktan sonra elini geri çekti.

dokundu.

"O piçin ne diyeceğini biliyorum. Çok net duyabiliyorum."
Princeton'ın adını söylememe gerek yoktu. Harmony biliyordu.

"Bu bir maruz kalma terapisi," diye mırıldandım. "Evie benim en yıkıcı yanıma kışkırtıyor. Aisling'i öldürdüklerinde yaratılan canavarı."

"O aynı zamanda senin *en iyi* yanın, Kylo," dedi Harmony. "Seni vampir olmaya iten şey bu. Kendinin en iyi halini incelemek, eğitmek ve beslemek. Sen takıntılı bir pisliksin, ama bu zayıflıkların kadar güçlü yanların da var."

İnledim ve saçlarımı elime geçirdim. "Erdemli ilkelerimi terk edip, şehri ele geçirene ve Aster'ın kafası bahçe süsü haline gelene kadar onu bir odaya kilitlemek için çok mu geç?"

Şaka yapmak her zamanki gibi rahatlatıcı gelmiyordu. Şimdi, Aster'ı ve Aster'ın yanındaki Evie'yi düşünüyordum. Buna karşılık, intikam dolu, sert fısıltılarla gölgelerim sızmaya başladı.

"Üç hafta sonra maskelerimizi çıkaracağız," dedi Harmony. "Üç hafta sonra, artık kendini tutmak zorunda kalmayacaksın. Neredeyse bir asırdır hazırladığın planı hayata geçireceksin. *Hepimiz* geçireceğiz."

"Mantıklı beynim söylediklerini anlıyor. İlkel, duygusal benliğim ise her şeyi istiyor. Krallığa ve onun birçok klan müttefikine karşı görevimi yerine getirmek istiyorum. Ayrıca *bugün* Nighswander Malikanesi'ni basmak istiyorum."

Harmony'nin bakışları kararlıydı, sıcak kahverengi gözleri nazik büyüyle parlıyordu. "Hepsini elde edemeyiz. Seçim yapmalıyız."

"Onu kaybedemem, Harmony. Onu kaybedemem. Ve sadece hayatını kastetmiyorum. Aster ve Conrad'ın neler yapabileceğini onun zor yoldan öğrenmesini de kaldıramam. Onlar onun gözlerindeki o güzel yıldızları söküp almak istiyorlar ve ben bunu onlara izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Harmony kaşlarını çatı. Oda yumuşak, iyileştirici bir enerjiyle doldu. "Ve bence Evie'nin en büyük güçlerini ve zayıflıklarını da gözlerindeki o yıldızlar yaratıyor. Umutlu olması onu cesur ve dirençli kılıyor, ama aynı zamanda onu savunmasız ve tehlikeye karşı kör bırakıyor."

Kalbim, göğüs kafesimin arkasında fiziksel olarak parçalanıyormuş gibi hissettim. Ve aşk acısı çeken bir aptal gibi, ruh ikizimin bu kadar güzel ve trajik tanımına gülümsemeden edemedim.

"Sen de öyle düşünmene sevindim."

O gülümsedi. "Senin ve Evie'nin aşkını çok seviyorum. *Bana* umut veriyor. Bence hepimize umut veriyor."

Evie'nin beni sevdiğini söylediğini ilk duyduğumdan beri kendimi bu kadar insan gibi hissetmemiştim. Ya da belki de tüm bunların başlangıcından beri. Öldüğüm ve yeniden doğduğum günden beri.

"Başka bir konuya geçelim," dedim. "Prospyrus yolundaki müttefiklerimiz şu anda istikrarlı ve haber bekliyorlar. Geçen haftaki çatışma kontrol altına alındı. Earle askerlerini konuşlandırır konuşlandırmaz, müttefiklerimiz onları durdurup bize zaman kazandıracaklar."

Harmony, konuşma konusundaki ani değişikliği değerlendirerek bir an sessiz kaldı. Yutkundum ve önümdeki yazışmaya geri döndüm.

"Morha yakınlarındaki şekil değiştirenlerin rekabetini nasıl ele alacağımı bulmama yardım eder misin? Bu durum klan işlerine de yansımaya başladı."

Harmony başını salladı. "Elbette, Kylo."

"İyi, IDRIS," dedim dövüş matının arkasından. Öğleden sonrayı dövüş ve büyü öğretimi ile geçirmeye karar verdim. Bu da Princeton'ın bana hatırlatacağı başka bir şeydi: Hizmet etmek beni benliğimin esaretinden kurtardı.

Bu basit tavsiyenin ne kadar doğru olduğu canımı sıkıyordu. Kendimi ne kadar yararlı kılarsam, övgülerim ve içgörülerimle genç klan üyelerinin günlerini ne kadar neşelendirirsem, işkence gören zihnimde o kadar iyi hissediyordum.

Evie'ye yeraltında çalıştığımı yazmıştım, ama o cevap vermemişti. Ve onun sessizliği karşısında çok normal ve mantıklı duygular besliyordum.

Idris, yeni doğmuş bir vampirle dövüşüyordu. Çevik ve isabetliyi, genç bir vampir için olağanüstü umut vaat ediyordu.

bu tür yorumları en aza indirmeye çalıştım, çünkü onu dönüştürülmüşler sınıfından daha fazla uzaklaştırmak istemiyordum.

Klanım son derece sadık ve ayakları yere basan bir gruptu. Ama biz vampirlerdik ve duygularımız ve dürtülerimiz çok yoğunlu. Özellikle de gençlerde. Idris'in Evie'nin kardeşi olması, uyum sağlama yeteneği açısından hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Idris'in dövüştüğü sakallı adam aniden üstünlük sağladı ve Idris'in bacaklarını altından kaydırdı. Idris'in üzerine atladı ve maçı bitiren bir tutuşla onu yere sabitledi.

Idris şaşkın görünüyordu, kaşlarını çatarak adamdan bana bakıyordu. Hafifçe başını salladı, ayağa kalktı ve rakibini tebrik etti.

Idris beni tekrar bulduğunda, bir kadının gölgeleriyle iletişim kurmasına yardım ediyordum ve taze donör kanını yudumluyordum.

"Umarım dikkatini dağıtmamışımdır," diye mırıldandım.

Önümüzdeki kadın gölgelerini kullanarak nesneleri hareket ettiriyordu, konsantre olmak için alnını kırıstırıyordu.

"Dağıdırmadın. Lütfen bir şey söyleme, ama... o kör edici büyüsünü kullandı."

Babacan bir koruma duygusu beni sardı, ama anlayışla başımı sallayarak dıştan sakin kaldım. Yakın dövüş sırasında büyü kullanmak yasaktı. Bu, o özel dövüş becerilerini geliştirmenin amacını bozuyordu. Rakibi hile yapmıştı.

"Belki de dikkatleri başka yöne çekmiş olabilirim," diye iç çekerek söyledim. "Gerçek bir sorunla karşılaşırsan, hemen bana gel ya da üstlerine haber ver. Bölünürsek hiçbir şey yapamayız."

Idris başka yere baktı, yüzünde hayal kırıklığı ve rahatsızlık belirdi. "Bunu kendim halletmeliyim. Bu işin tek çözümü bu." Yalvaran bakışları üzerine, daha ayrıntılı bir açıklama yaptı. "Herkes değil, sadece birkaç hoşnutsuz kişi. Üstlerimizin müdahale etmesini gerektirecek bir durum yok. Kendimi kanıtlamam lazım. Diğerleri gibi masadaki yerimi hak etmem lazım." Yine durakladı. "Ve lütfen, Tanrı aşkına, Evie'ye söyleme."

Sırıttım ve kalbim sızladı. "Tamam, Idris. Seni anlıyorum. Evie'ye söylemek için bir neden yok, şimdilik."

Idris'in yüzü rahatladı. "Teşekkürler. Bariz nedenlerden dolayı bunu çabucak halletmek istiyorum, ama o iyi mi?"

Gözlerimi, gölgelerini hareket ettirmeyi öğrenen, bacak bacak üstüne atmış kıza çevirdim. Gözleri kapalıyken nesneleri düzenlemeye çalışırken uzuvları dumandan katı hale dnyordu.

"Evet, iyi. Ve yle kalmasını sağlayacağım." Idris'i endielendirecek bir neden yoktu. Daha gcl bir savaşçı olmaya odaklanmalıydı.

Idris başını salladı ve nefesini bıraktı. "İyi."

Ondan yayılan düşük bir g uğultusu hissettim ve yan gözle ona baktım, yüzünde gergin bir öfke ve parmaklarının uyluğuna vurma hareketini gördüm.

"Nasılsın?"

Idris derin bir şekilde kaşlarını çattı. Başını salladı. "İyiyim. Teşekkürler. Grrz."

O uzaklaşırken, ben de onu izlemekten kendimi alamadım. Gcl duruşu, avuçlarından yayılan hafif karanlık, yaa büyük arkadaşlarının yanına doğru yürürken.

Evie'nin tecavüze uğradığını duymak muhtemelen onu çok etkilemişti. Ama bu konu hakkında konuşmak istemiyordu ve ben onu zorlayamazdım. Bu öfkeyi asil amaçlar ve klan adaleti için kullanmaya devam ettiği sürece, gerçekten iyi olacaktı.

Bunu deneyimimden biliyordum.

İyi olmaktan bahsetmiken, kendimi doğuştan gelen bir işkence seansıyla yatıtırmam gerekiyordu. Bunu hak etmiştim.

EVIE

Yarın o gün olacaktı. Sadece Vesper ve ben bu görünmez son tarihi biliyorduk. Hâlâ tam olarak netleşmemiş olan imkânsız seçim.

Kylo, bağımız aracılığıyla benim yalanımı keşfettiği andan itibaren eskisi gibi değildi. Sanki benden kaçıyormuş gibi durmaksızın çalışıyordu. Ve benimle birlikteyken, ilgisi ve bağlılığı beni şaşırtıyordu, sanki mesafeyi hayal ediyormuşum gibi.

Şu anda da öyle hissediyordum, güneş yavaşça batmaya başlarken Kylo ile dışarıda uzanmıştım. Geceler serinlemeye başlamıştı, sonbaharın geldiğini haber veriyordu. Bu değişimi memnuniyetle karşıladım.

Birlikte kitap okuyorduk, ara sıra nefes almak için başımızı kaldırıp tartışıyor, gülüyor ya da öpüşüyorduk. Bana Ravenia'daki her kabileyi anlattı: nerede olduklarını, ne kadar süredir saklandıklarını ve her kabile üyesinin sahip olduğu özel yetenekleri ya da güçleri. Yalnız olmadığımızı derinden anlamak beni rahatlatı.

Kylo ve ben, onun beni öpücüklerle boğmasıyla sona eren canlı bir felsefi tartışmayı bitirdiğimizde, benim için hiç beklemediğim bir şekilde seçimim yapılmıştı.

"Senin tuhaf küçük zihnini seviyorum," dedi Kylo, ben onun altında kıkırdayarak. Dilini dudaklarımla oynadı.

Bunu yapamadım.

Vesper ile konuşurken, Juliette'in tehdidine boyun eğmenin doğru seçim olduğuna neredeyse emindim. Bunun degeceğini ve kimseyi tehlikeye atmadan bunu kendi başıma halledebileceğimi düşünüyordum. Ama Vesper haklıydı

bağımsızdım ve bu sorun değildi. Çünkü bunun karşılığında her zaman hayalini kurduğum türden bir aşk vardı.

Kylo'yu seçmek bir kayıp değildi. Kendimi feda etmiyordum. Bizim, birbirine dolanmış, büyüdükçe ve güneşe uzandıkça birbirimizi besleyen iki ayrı ağaç olduğumuzu kabul ediyordum.

Kylo'ya Juliette'in tehdidinden bahsedecektim. Söz verdiğim gibi birlikte savaştık. Ve bu seçimle içimde otururken, bunun bir travma tepkisi ya da insanları memnun etme çabası gibi gelmedi. Daha yüksek bir şeye dayanan bilinçli bir karardı. Kendi şartlarımızla, ihtiyacımız olan şekilde başarılı olabileceğimize olan inanç. Hep birlikte herkesi koruyabilirdik. Juliette bir şey denerse, saldırı fırsatımız olacaktı.

Kalbim ısındı, yüküm sonunda hafifledi ve özgürleşti. Kylo'nun güçlü çenesini okşadım, ani huzurumun bedenimden geçip onun bedenine geçmesine izin verdim.

Kylo nefes verdi. "Bu akşam sana makarna yapacağım, bebeğim." "Söylediğin en seksi şey."

O güldü. "Eğer doğruysa üzücü."

"Ya da makarnayı o kadar çok seviyorum."

"İşte bu yüzden alıyorsun." Alnımı öptü. "Ama aynı zamanda ekmeği çok sevimli bir şekilde yediğin için de."

Gözlerimi kırdım. "Ne? Ekmeği garip mi yiyorum? Ekmeği nasıl yiyorum? Şimdi kendimi utandım."

"Sen utanınca ne kadar sinirlendiğimi biliyorsun," diye inledi. "Ama *garip* değil, *sevimli* dedim. Çok zarıfsın, narin bir yavru hayvan gibi parçaları koparıyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum." Bundan sonra onun yanında ekmeği yemeyi reddedeceğimi söyleyecektim, ama bu benim için çok fazla bir öz-ceza olurdu.

Kylo kendini eğerek karnımı öptü, bana bakarken gözleri karardı. "Bu kadar sevimli olmayı bırak yoksa sana saldırırım."

"Ben sadece kendimim."

Onu öpmek için geri çektim, yumuşak siyah saçlarını elime aldım. Onunla ilgili her şey sıcak ve sağlamdı, doğduğum günden beri peşinde olduğum bir kesinlik.

Geri çekildi ve saygıyla yüzümü inceledi.

Gülümsedim. Sözler dilimde dolaşıyordu. *Seni seçiyorum. Her zaman seni seçeceğim.*

"Kylo," diye bir kadın sesi duyuldu.

Kylo sinirli bir şekilde homurdandı. "*Şimdi* olmaz. Bu gece dışarı çıkıyoruz," diye homurdandı.

"Üzgünüm. Acil bir durum," dedi Allie, Kylo yavaşça benden uzaklaşırken ortaya çıktı.

Kalbim hızlı ve sert bir şekilde atmaya başladı. Allie, bir sorun olmadığı sürece Kylo'nun özel, kapalı arka bahçesinde bizi asla rahatsız etmezdi.

Kylo beni ayağa kaldırdı ve ikimiz de kendimizi hazırlarken sırtımı onun göğsüne yasladım.

"Bir cinayet daha işlendi," dedi Allie. Her zamanki stoik tavrı sarsılmıştı, kahverengi saçları dağınıktı. "Princeton'daki gibi."

Kylo'ya yaslandım, ciğerlerimden hava boşaldı. "Hayır," diye fısıldadım. "Daha Perşembe."

Allie bana şaşkın bir bakış attı, yüzü ağırlık altında ezilmiş gibiydi.

"Kim?" Kylo ve ben aynı anda sorduk. Bana dolanan kolunu sımsıkı tuttum.

"Yerel bir cadı grubunun baş rahibesi. Gwendolyn."

Gözlerim yaşlarla doldu, dudaklarımdan bozuk bir ses çıktı.

"Arkadaşı onu ormanda bulmuş. Gözleri çıkarılmış, vücudu tahrip edilmiş. Derisine semboller kazınmış. Bir ritüel yapılmış gibi görünüyordu."

"Kim? Onu kim buldu?" diye sordum, kusma isteğiyle mücadele ederek.

Kylo beni daha sıkı tuttu, göğsü hızla inip kalkarken eli saçlarımı okşadı.

"Genç cadı. Sanırım adı Amy'ydi."

Allie'den uzaklaşıp Kylo'nun göğsüne döndüm, dehşete kapılmıştım. Allie ayrılmadan önce Kylo'nun onunla konuştuğunu belli belirsiz duydum. Kylo sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşadı.

Juliette, hiçbir sebep yokken arkadaşımı öldürmüştü. Daha fazla güç elde etmek ve bana zarar vermekten başka hiçbir nedeni yoktu. Bir genç kızın hayatına sonsuza kadar iz bırakmıştı. Amy ve Gwendolyn yıllardır tanışıyorlardı

; Amy'nin arkadaşını ve ruhani liderini parçalanmış cesedini bulmasının yarattığı travmayı anlayamıyordum.

"O daha fazla hayatı mahvetti," dedim. "*Benim* yüzümden."

Kylo beni dikkatlice kendinden ayırdı ve gözlerimin içine bakarak, "Bebeğim, çok üzgünüm," dedi. Sesi çatallanıyordu, gözleri benim kederimi yansıtıyordu. "Bunun sorumlusu sen değilsin. Juliette'in eylemlerinin seninle bir ilgisi olduğunu neden düşünüyorsun?"

"Çünkü sevdiğim insanları hedef alıyor. Çünkü gücümü ve benimle ilgili her şeyi kıskanıyor. Çünkü onu henüz öldürmedim!"

Idris öldüğünden beri ilk kez kendimi kontrol edemediğimi hissetmeye başladım. Kylo titrek omuzlarıma ellerini sıkıca koydu.

Bulutlu oniks görüşümü bulanıklaştırmaya başladı ve dilimde yağmurun tadını hissettim.

"*Hey*," dedi Kylo sert bir sesle, dikkatimi tekrar gözlerine çekerek. "Derin nefes al. Tıpkı çalıştığımız gibi."

Altımızda çürüyen ve kömürleşerek kararan toprağa baktı.

Nefes nefes soludum. *Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.*

"Evie, sen bir tanrı değilsin. Juliette'i öldürmedin çünkü doğuştan gelenlerin çevrili olduğu bir ortamda bunu yaparsan, bu senin ölümünle sonuçlanacaktı. Ya da belki de gücünün en yüksek seviyesini kullanarak kaledeki herkesi öldürmeyi başarsaydın, bu süreçte gücünü tüketir ve Earle'nin ordularına varlığını ele verirdin. Juliette'in kendisinin de güçlü olduğunu söylemeye gerek yok. Senin bu kadar kolay başarılı olmanı engelleyebilirdi. Aptalca davranmayarak kendini ve şehri koruduğun için başarısız değilsin." Kylo durakladı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü inceledi. "Ve tüm bunları, dönüştüğüm günden beri Etherdale'de doğanların işlediği her zulümden sorumlu hisseden biri olarak söylüyorum. Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil. Onlar *yok olana* kadar da olmayacak."

Onun mantığı, kanayan, suçluluk dolu kalbime hiç işlemiyordu. Juliette, en beklemediğim anda saldırmıştı.

Sanki yarın geleceğimi garanti ediyormuş gibi.

"Bunu yapmam gerek," dedim, yüzümü silerek. Öfke, dehşetimin çatlaklarından sızmaya başladı, içgüdüsel tiksinti ve nefret, patlamayı engellemeyi zorlaştırıyordu. "Lütfen beni engelleme."

Kylo sinirlendi.

"Bana yardım et. *Lütfen*."

Beni kendine doğru çekti, sanki beni bırakmaktan korkuyormuş gibi tuttu. Gözyaşlarım gömleğini ıslattı, bana onun kanla ıslandığını hatırlattı. Şimdi sıra bendeydi.

Beni sakinleştirirken ve dünyayı karanlığa gömmemi engellerken onun düşündüğünü hissedebiliyordum. Kalbi kulağımın altında sert ve sabitti, gölgeleri koruyucu bir şekilde etrafımda dönüyordu.

"Yarın Aster ile olan randevumu iptal edecektim," diye nefes nefese söyledim, hıçkırıklar beni sarsarken konuşmakta zorlanıyordum. "Ama eğer gitmezsem, Juliette bunu tekrar tekrar yapacak. Her ölüm benim omuzlarımda olacak. Başka birini daha öldürürse kendimle yaşayamam. Şu anda bile kendimle yaşayamıyorum."

Kylo altımda sert bir şekilde duruyordu. "Yarın Aster ile bir toplantının mı vardı?"

Yüzümü buruşturdum. "Son görüşmemizde ayarlamıştım. Gitmeyecektim. Ama Juliette gelmezsem beni tehdit etti. Sonuçları ne olursa olsun seni seçeceğimi söylemek üzereydim. Ama Gwendolyn yüzünden..." Sesim kesildi.

Yağmur yağarken, ona dönük olarak küçük bir adım geri attım. Juliette'in mahallenin üzerindeki büyüünün ötesinde bunu görebiliyor muydum acaba? Beni bu halde görmek yüzüne bir gülümseme getirmiştir herhalde.

Kylo'nun yüzünde çelişkili ifadeler vardı, duyguları savaşıyordu, gölgeleri ağaç kökleri gibi ayak bileklerimi kavırıyordu.

"Hala seni seçiyorum," dedim. "Ve senin de beni seçmeni istiyorum."

Gök gürledi ve Kylo'nun gölgeleri daha da güçlendi, daha da talepkar hale geldi. Güçlerimiz flört etmeye, birleşmeye, ölümcül, uğursuz bir güç olarak dünyaya sızmaya başladı.

Şiddetli aşkımız ortada sergileniyordu. Yargı kartını gördüm — melek, aşağıda kollarını açmış ölümlüler için trompet çalıyordu. Meleği çevreleyen bulutlar ağırdı, arka plandaki dağ silsilesi uçsuz bucaksızdı.

Kaçınılmaz bir hesaplaşma, inkar edilemeyecek bir içsel çağrı.

"Seni kaybedemem," dedi Kylo, gök gürültüsü gibi alçak ve emredici bir sesle.

Yıldırım çaktı. Rüzgar
şiddetlendi.

"Kaybetmeyeceksin."

O küfretti. İkimiz de birlikte gökyüzüne baktık. Koyu gri bulutlar gittikçe koyulaştı, rüzgarlar şiddetle esiyor, gölgeler çılgık atıyordu.

Elini uzattı. Boğazımı kavradı, ama sıkmadı. Başparmağıyla boynumu nazikçe okşadı. Birbirimizin öfkeli gözlerine baktık. Gölgelerimiz birleşti, koyu mor renge büründü. Aynı öfkeyi soluduk. Aynı amacı paylaştık. Sis perdesini yılanın hafif tıslaması yırttı.

Sözsüz bir şekilde iletişim kurduk. Gözyaşları akıyor, kemikler geriliyor, kaslar kasılıyordu. Çenesi sıkılaştı ve çenem kalktı. Ölüm kokusu havada yoğunlaşmıştı, bir hatırlatma ve bir vaat.

"Her zaman seni seçeceğim, meleğim."

Beni öptü. Fırtınanın gözünde, kelimelerle değil, bağımızla iletişim kurduk. İhanet, takıntı, özlem, keder ve bağlılığın dansı.

Seni seviyorum. Gitmeliyim. Üzgünüm.

Seni seviyorum. Seni bırakamam. Üzgünüm.

EVIE

Belki bu beni korkak yaptı, ama Gwendolyn'in ölümünün ardından cadılar meclisini görmemeyi tercih ettim. Rahatsız etmek istemedim. Ben onlardan biri değildim.

Kylo ne derse desin, kendimi sorumlu hissediyordum.

Onlara başsağlığı dileklerimi yazdım ve katili yakalayacağıma söz verdim. Cenaze törenine ve ölüm ayinine katılacaktım. Juliette'i öldürdükten sonra onların yanında olacaktım. Bu, olanları düzeltmeyecekti ama belki biraz yardımcı olabilirdi.

Ya da belki de sadece Amy'nin gözlerine bakarken milyonlarca parçaya ayrılmamı engelleyecekti.

Kylo'nun bana ilk kez dövmelerimi gösterdiği aynanın önünde, Kylo uyluklarımın üst kısmındaki kumaş kılıfa bir hançer soktu. Silah, Hekate'nin anahtarın etrafına dolanmış yılan dövmesiyle buluştu. Kylo bana dokunduğunda, yılan her zamanki gibi canlandı ve yanardöner bir sihirle parladı. Pembe ve mor tonlarında çiçekler açtı. Elleri, kalçamı öpmeden önce saygıyla bacağıma dokundu. Aldatıcı derecede tatlı eteğimi aşağı çekti, pembe saten ve tül ile uyumlu bir korse.

"Geçen hafta çalıştığımız şeyi hatırlıyor musun? En hızlı felç için zehri nereye vurmam gerektiğini?"

"Evet, Kylo," dedim, elini tutarak. "Bana öğrettiğin her şeyi hatırlıyorum."

Eğitim seanslarımız zihnimde tazeydi. Bir vampiri asla geçemezdim, ama hançerim menekşe rengi zehirle kaplıydı — kan oniksimin yeni ve geliştirilmiş versiyonu. Hekate adına

Hekate adına kutsamıştım. Savaş öncesi bu son görev için kendimi hazırlamak üzere birkaç koruma ritüeli yapmıştım.

Kylo planımı desteklemiyordu, ama yine de onu hazırlamama yardım etmişti. O ve en iyi savaşçılardan oluşan bir ekip, ilk iki ziyaretten daha fazla, yakınlarda bekliyor olacaktı. Aster kanımı tattıktan sonra Kylo aceleci kararlar vermekten kaçındı, ama hayatım tehlikedeyken artık onun böyle davranmasını beklemiyordum.

Risk hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Suçluluk duygusu, ne karar verirsem vereyim, sarsılmaz, ikinci bir deri gibi üzerime yapışmıştı. Uykusuzdum, bütün gece Princeton ve Gwendolyn'in hayaletleri beni rahatsız ediyordu. Son nefeslerini verirken korku içindeydiler. Gözleri yoktu.

Ölüydüler.

Bazen Amy'yi, cadılar etrafında toplanırken el yapımı tarot kartlarını sererken görürdüm. Yeşil irislerinde gençliğin parlak meydan okuması vardı.

Bu geceki görevim Juliette'i ve sadece Juliette'i öldürmektir. Hızlı ve sessizce. Sonra da gerekli her türlü yolu kullanarak oradan ayrılmak ya da kaçmaktır. Earle, ölen karısı için savaş ilan etmeyecekti. Öte yandan, lordları öldürmek, hazır olmadığımız bir şeyi tetikleyebilirdi.

Tüm olasılıkları planlayamazdım. Ama bunu, en azından geçici olarak, bir kaybolma gibi gösterecek şekilde halletmeyi umuyordum. Yılan Klanı'na daha fazla zaman kazandıracak her şeyi yapacaktım. B planı daha riskliydi ve bana karşı çıkılan bir plandı.

Plan B, Conrad'ın Aster'in gözü önünde Juliette'i ortadan kaldırma teklifini kabul etmektir.

Planı defalarca gözden geçirdim. Kylo bana savunma teknikleri konusunda sıkı bir eğitim verdi. Idris öfkesini bastırarak bana en iyi dövüş tekniklerini öğretti. Vesper bana Conrad hakkında daha fazla bilgi verdi ve Clarke, bir beslenme kulübünde çalıştığı dönemden edindiği bilgileri benimle paylaştı.

Sersemletici toz, içi boş bir gül kuvars kolyeye dolduruldu. Küçük bir kalem ve not, gizli bir korse cebine yerleştirildi.

Kylo, vedalaşırken gümüş, göze çarpmayan yakamı parmağıyla okşadı.

"Ben de gelmeme izin ver," dedi Idris. "Kurtarma ekibinin bir parçası olmama izin ver."

Kalbim sıkışarak Kylo'ya yardım için baktım.

"Üzgünüm, Idris. Bu sefer olmaz. Evie için senin geride kalman daha güvenli. Dikkatini dağıtırsın."

Sert sözler aralarında havada asılı kaldı. İlk başta Idris, Kylo ile kavga edecekmiş gibi görünüyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde, başını sallamayı tercih etti.

O, küfrederek ikinci kez bana sarıldı ve nefesini verdi. "Lütfen dikkatli ol. Sana ihtiyacım var."

Onu sıkıca kucakladım. "Seni seviyorum. Yarın görüşürüz."

Bir an geri çekildiğimde, Mena'nın bakımı altında büyüyen küçük çocuğu gördüm. Korkudan titreyerek oyuncak şövalyelerle oynayan ve mahalle çocukları benim kırsal aksanımla dalga geçtiğinde beni koruyan çocuk... İkimizin de diğer hayaletlerle birlikte gömdüğümüz aksan.

"Artık kaçmak yok," diye fısıldadım. "Bana kalmak için bir neden verdiğin için teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Sanırım bu zaferi paylaşıyorum." Başını Kylo'ya doğru eğdi.

Kylo, sadık bir nöbetçi gibi beni izliyordu, toplanan küçük kalabalığın önünde aldatıcı bir şekilde stoik davranıyordu. Vesper, Blade ve Harmony'yi kucakladıktan sonra takımın geri kalanından ayrıldık.

"Beni oraya kadar götüremezsin," dedim. "Conrad şüpheleniyor..."

Kylo beni döndürerek yüzünü bana çevirdi. Maskelenmiş ve kan donduran bir güç yayarak belimi kavradı. "Yürütmeyeceğim. Bana bir blok ver, melek."

Riskliydi, ama onunla kavga etmedim. Kendi içgüdülerine aykırı olarak bana özgürlüğümü vermek istediği için.

Beni bırakmayı asla kabul etmedi. Sadece bunun kendi kararı olmadığını kabul etti.

Her adımda onu incitiyordum.

Göğsüm sıkışmıştı. Vücudum adrenalinle dolmuştu, inkar edilemez bir kararlılıkla.

Kader, yargı çağrısı gibi kulaklarımda uğulduyordu.

"Güneşi istiyorum, bebeğim," dedi Kylo.

Blokun sonuna geldiğimizde ona baktım. Boğazım düğümlendi. "Bana sihirli sözler söylemeni seviyorum."

Diyagonal kesimli maskesinin altındaki dudakları seğirdi. "Hayatımızın sonuna kadar sana sihirli sözler söyleyeceğim. Bir sonraki hayatımızda ve ondan sonraki hayatımızda da."

"Beni tekrar takip etmeni sabırsızlıkla bekliyorum." "Şu anda sertleşebilseydim, yapardım."

Gülüşüm gergindi, uygunsuz bir gerginlik boşalmasıydı. Kylo, ölen bir adam gibi dudaklarımdan çıkan sesi içti, beni sıkıca kavrayarak oksijenimin son damlasını bile çaldı. Ellerimi maskesinin pürüzsüz kafatası yapısı üzerinde gezdirdim, altında kimin gizlendiğini bilmiyormuş gibi davrandığım günleri hatırladım.

Dudaklarımdan sadece bir santim uzaklaştı. "Şimdi benden uzaklaşmanı istiyorum, melek. Yoksa seni asla bırakmayacağım."

"Beni bırakmıyorsun," dedim. "Kan, mürekkep ve gölgeyle hala birbirimize bağlı olacağız." Gizli yakamı parmağımla okşadım, bu da bizim kopmaz bağımızı hatırlatan bir başka şeydi. Onun kanı beni işaretlemişti. Benim kanım ona güç veriyordu. "Birbirimizden asla kurtulamayacağız."

"Güzel vaatlerle beni tehdit etmeyi bırak ve git, melek. Harekete geçmen gerekiyor."

Gözlerini göremiyordum, sadece çenesinin gerginliğini ve dudaklarının aşağı doğru kıvrılmasını görebiliyordum. Ayaklarımızın altındaki parke taşları titriyordu.

"Seni seviyorum. Hemen döneceğim." Döndüm ve tüm gücümle onu gölgelerin içinde bıraktım.

"EVIE! Çay partisine geldin!"

Juliette'in çığlığı kulak zarımı bıçak gibi deldi.

Korkuyla, yumuşak pastel renkler ve çiçek desenleriyle dekore edilmiş küçük bir salona adım attım. Juliette, Aster'ın kucağından kalktı. Beni gördüğüne sevinen Aster, kadife kaplı büyük bir koltukta oturuyordu.

Önündeki yuvarlak masa, iki ölümlü ve bir vampir için çok fazla yiyecek ve içecek doluydu, hepsi de zarif tabaklara özenle yerleştirilmişti

. Masada, tatlılar ve küçük sandviçlerin arasında süslü bir çay seti duruyordu.

Juliette'in beni kucaklamasına izin verirken ve onu gölgelerle delip geçirmemek için kendimi tutarken, hayatımda hiç bu kadar kendimi kontrol etmemiştim.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Biraz üzgün görünüyorsun."

Juliette kendi kanında boğuluyordu. Juliette kalbi bıçaklanmıştı. Juliette merhamet dileniyordu ve Gwendolyn, Princeton ve o yüzlerce üniversite öğrencisine gösterdiği merhametin aynısını görüyordu.

Geri çekilirken, gülümserken ve aşırı bir coşkuyla "Harikayım! Sadece açım!" derken meditasyon yaptığım yatıştırıcı düşünceler bunlardı.

Aster bizi izlerken gülümsedi ve rahat bir nefes aldı.

Juliette'in arkasından, "*teşekkür ederim*" diye fısıldadı.

Giydirme bebeğinin ne yaptığını hiç bilmiyordu. Benim aslında ona bir şans vermek için burada olduğumu sanıyordu.

Lanet olası aptal.

"Çiçek aranjmanımı gördün mü? Uyumlu toplantılar için yapılmış," dedi Juliette, sarı seramik vazodaki renkli buketi işaret ederek.

"Ne kadar orijinal," dedim. Neşeli sesimde kaçınılmaz bir gerginlik vardı.

"Özel bir kızdan özel bir sihir," dedi Aster, her zamanki gibi farkında olmadan.

Juliette gelinlik beyazını bırakmış, onun yerine benim daha önce giydiğimle aynı ton maviyi giyiyordu. Çiçekleri de, doğan beni işimden kovup kendi dükkanımı açma hayallerimi yıkmadan önce Celeste'de sattıklarımın aynısıydı.

Taklit etmek cinayetten daha kötü değildi, ama tanrılar adına, bu benim öfkemi, bilinçli olarak kelimelere dökemeyeceğim bir şekilde alevlendirdi.

Bu beni çocukça bir kindarlığa geri döndürdü ve Juliette'i ifşa etme ve başından beri oynamayı kabul etmediğim bu oyunu kazanma dürtüsü uyandırdı.

Bunun yerine, Aster'in karşısına oturdum ve onun takıntılı taklitlerini fark etmemiş gibi, ilgisizliğimden başka hiçbir tepki göstermedim.

O, bahçesi ve perilerle hilekar ruhlara olan sevgisi hakkında tekrar derinlemesine konuşmaya çalıştı. Aster'ın onay ve övgüleriyle, sevgisiz bir çocuk gibi, görülmek ve kabul edilmek için çaresizce ykanıyordu.

Çayımı yudumladım — tabii önce zehir olup olmadığını kontrol ettikten sonra.

Lavanta ve limon otu bana Mena'yı hatırlattı.

Juliette'e doğrudan baktım, o da Aster'ın kucağında bir kedi gibi yerleşip uzanmıştı. Kırmızı diş izleri onun beyaz boynunu süslüyordu.

Gözlerimi onunla buluşturdum. Gülümsedim ve gri gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Çay çok güzel." Bir makaron aldım ve onu dilimde eritmeye başladım.

"Peki ya sen, Evie? Bir zamanlar yerel bir işletmeye her türlü cadı malzemesi sağladığını biliyorum. Son zamanlarda yeni bir şeyler hazırladın mı?" diye sordu Aster.

Onu inceledim, kehribar rengi gözlerindeki eğlenceyi, Juliette'in kaşlarını çatarak sarışın saçlarıyla oynadığını.

Ne yapıyordum? Oh, bilirsin, çoğunlukla vampir zehirleri ve silahları.

"Mumlar ve çaylar," dedim tatlı bir sesle.

Juliette biraz homurdandı ve bir kurabiye ısırdı. Her zamanki gibi, davranışları ve ruh hali pek mantıklı gelmiyordu. Bana kardeş olmak istediğini söylediği zamandan bu yana ne değişmişti ki, şimdi arkadaşımı öldürmek için ilham almıştı?

"Celeste'nin evindeki o kızlar sana iyi gelmiyor, Evie," dedi, gözleri aniden ciddiyetle doldu.

Aster kaşlarını kaldırdı. "Neden bahsediyorsun, kedicik?"

Omurgamdan bir sıcaklık yayıldı. Avuç içlerim karıncalandı.

"O kızlar onun arkadaşları değil. Evie'ye hiç benzemiyorlar," dedi Juliette, Aster'ın sorusuna cevap vererek. "Onu asla anlayamazlar."

İsteğim dışında, yaralı ve bilinçaltımdaki bir şey çirkin yüzünü gösterdi, en derin korkularımdan gelen bir dürtüydü.

Bir dakika. Juliette beni incitmeye mi çalışıyordu? Yoksa beni *korumaya* mı çalışıyordu? Deli, kıskanç bir şekilde. Aster'a yaptığı gibi.

"Beni koruduğun için teşekkürler," dedim, onu yakından izleyerek. Juliette'in yüzü gevşedi. "Aile bunun için vardır."

Sakin yapma, mide bulandırıcı, susamış gölgelerime seslendim. Aster sandalyesinde rahatladı. O monologlarından birine başlarken ben bir pasta daha ısırdım.

"Aileden daha önemli hiçbir şey yoktur, kızlar," dedi. "Ravenia'nın gördüğü en büyük yazarlardan biri olan Bartholameu Holt, bir keresinde doğru seçilmiş ailenin kan bağıyla kurulan aileden çok daha güçlü olduğunu söylemişti. Bu yüzden akıllıca seçim yapmak çok önemlidir."

"Aynen öyle, efendim," dedi Juliette. "Siz bu krallığın en zeki adamısınız."

Aster, ben onun kafasının bir kazığa geçirildiğini ve Juliette'in kanının etobur bitkilerimi suladığını hayal etmeye devam ederken, ikiyeüzlü tiradını sürdürdü.

Aster ve Juliette'in, kanlı otoriter rejimin ortasında lanet olası bir çay partisi ve zenginlik ve koruma vaatleriyle beni etkileyebileceğini düşünmeleri, akıl almaz bir delilikti. Ama bu beni şaşırtmamalıydı. Bodrumda çocukları işkence ederken, cadıları ve kutsal kitapları yakarken, aynı zamanda şık akşam yemeği partileri düzenliyor, uygun davranış ve görünüşe özen gösteriyor ve spor etkinliklerine bahis oynuyorlardı.

Aster neden adalet adına kendi rahatımı veya güvenliğimi feda etmeyi seçeceğimi düşünsün ki? O hayatında bir gün bile kendi rahatını feda etmemişken?

Aster'ın beni güldüren sözlerine hiç dikkat etmemiştim. Sanki otomatik pilotta gibiydim, bu kaledeki herkesi ateşe vermemek için makul bir şekilde hareket edebileceğim tek mod buydu.

"Bayan Evie'ye göstermek istediğin kitap nerede?" diye sordu Aster, Juliette'e.

"Odama," dedi Juliette, yüzü aydınlanarak. "Gidip getireyim."

"Odanı görmek isterim," dedim içkimi yudumlarken. Juliette Aster'a, sonra bana baktı. "Tamam!"

Ayağa kalkmaya başladım, kınındaki hançerim beklentiyle ısınmaya başladı.

Ama Aster elini kaldırdı. "Ah-ah. Evie çaydan sonra prenses odalarını görebilir," dedi.

Juliette gözünü bile kırpmadı, sadece itaatkar bir şekilde başını salladı ve odadan çıkıp gitti.

Kahretsin. Tam olarak yalnız kalmak istediğim kişi değildi, ama ne yazık ki, gece daha yeni başlamıştı.

Juliette gittikten sonra Aster, "Nasıl gidiyor?" diye sordu ve yanımdaki minderli sandalyeye yaklaşarak oturdu.

Yavaşça boğazımı temizledim. "İyi değil. Dönmüşlerin koruması altından çıkmaya neredeyse hazırım," dedim. "Sadece bazı eşyalarımı toplamam ve değer verdiğim insanların güvende olduğundan emin olmam gerekiyor."

Aster'ın gözleri parladı. Biraz daha yaklaştı, şimdi çok yakındı. Kan kırmızısı aurası bir parazit gibi bana doğru süzüldü. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ölümlülerin hayatlarını gerçekten iyileştirmeye çalıştığına yemin etmelisin." Daha inandırıcı olmak için iç çatışmayı abarttım. "Cadı avı sona ermelidir. *Benim gibi* cadılara yardımcı olabilecek kitapları yakıyorsunuz. Bu politikalar masum insanlara zarar veriyor. Dönüştürülmüş vampirler, senin ve Conrad'ın köle ticaretini desteklediğini söylüyor. Bu doğru mu?"

Tülün içinde çayımı yudumlarken, kendimi dünyadaki en saf, en bilgisiz kız gibi göstermeye çalıştım.

Aster bana yalan söylerken gözleri yumuşadı. "Hayır, güzel kız. Sana söylediğim gibi, ben her türlü köleliğe şiddetle karşıyım. Aşkın ve seksin ucuzlatılmasına inanmıyorum. Ben eski moda şövalyeliği savunuyorum. Bir erkek vampirin amacı korumak ve sağlamak, zarar vermek değil. Sana yemin ederim Evie, aşk hikayemiz yıldızlarda yazılmıştır. Ben sadece ölümlüleri korumaya çalıştım, yolunu kaybetmiş ve kan dökücü cadılar da dahil. Ama taktiklerimizin adaletsiz olduğunu düşünüyorsan, seni dinleyeceğiz. Lordlar her zaman savunmasız, ölümlü seçmenlerimizi dinlemişlerdir."

Güzel yemeklere bakıp iç geçirdim. O kadar güzel saçmalıklar söylüyordu ki.

Aster tekrar öne eğildi. Sarışın bir saç telini kulağımın arkasına itti. "Seni hayatta gördüğüm andan itibaren bunu yapmak istedim."

EVIE

Hayır. Karakterimi bozmadan kaçmanın bir yolunu bulmak için düşünmek için iki saniyeden az zamanım vardı.

Aster'ın dudakları benimkilerle buluştu. Çok yumuşaktılar, çok talepkardılar, çok kanlıydılar.

Ölmek istedim. Gözlerimden yaşlar akmak üzereydi, ama onları yuttum. Bunun yerine, nazikçe uzaklaştım.

"Üzgünüm, yanlış mı okudum?" diye sordu Aster.

"Hayır," diye fısıldadım. "Sadece duygusalım. Son birkaç ay çok zor geçti. Ya da belki de hayatım zor." Hüzünle gülümsedim. "Güvenli bir yuva vaadi gerçek olamayacak kadar güzel geliyor."

Bunun üzerine Aster'ın dudakları kıvrıldı. Gözleri, bir vampir için garip bir şekilde samimi bir duygu ile doldu. Sanki kendini gerçekten erdemli ve asil biri olarak görüyordu — tüm yoldan sapmış, istismara uğramış kızlar için bir beyaz şövalye.

Ya da belki de sadece yaralı doğamızı çekici buluyordu.

Elini yüzüme dokundurdu ve Juliette beni kurtarana kadar tekrar öpecek diye korktum.

"Oh," diye kapıda ciyakladı.

Aster'ın eli saçımı okşamak için hareket etti ve bu hareket beni onun boğazını kesmek istememe neden oldu. Yavaşça başımı çevirdim.

Juliette'in yüzü öfkeden sevince, sonra tekrar öfkeye dönüştü, tıpkı mükemmel bir psikopat gibi.

Dudaklarımı kanayana kadar ovmak istedim. Kylo'yu düşünemiyordum bile, yoksa kendimi kaybederdim. Kendimi toparlayıp hedefimi gerçekleştirmeliydim, yoksa tüm bunlar boşa gidecekti. Ya da daha kötüsü, Etherdale'in ve sevdiğim herkesin kaderini tehlikeye atmış olacaktım.

Baskı yok.

"Kitap burada," dedi Juliette, yavaşça bize doğru yürürken. Gülümsemesi sıcaktı, ama gözleri çılgındı.

Aster elini uyluğuma koydu ama neyse ki kişisel alanımdan çekildi.

Juliette bana en sevdiğim fantastik romanı gösterdi, ana karakteri bana Kylo'yu hatırlatan bir roman.

"Okudunuz mu?" diye sordu. "*En* sevdiğim kitap."

Aster ve ben akşam yemeğinde kitaplar hakkında konuşurken bunu söylediğime oldukça emindim.

"Evet." Dişlerimi gıcırdatma isteğiyle mücadele ettim. Bunun yerine, hoş bir tavır sergiledim. Annem beni iyi eğitmişti.

"Bu adam çok çekici, sence de öyle değil mi?" Juliette uzaklara bakarak sordu.

Aster'ın yüzü ekşidi, gözlerinde öfke parladı. Keskin bakışlarını bana çevirdi. Erkekler gerçekten kurgusal karakterleri kiskanabilir mi?

"Evet, bu kitabın birçok çekici yanından biri," dedim, gergin bir gülümsemeyle.

"Koyu saçları, acımasızlığı, çekiciliği," diye devam etti Juliette. İçini çekti.

Aster ikimizin arasında sert bir bakış attı. Ben gerginleşince, yüzünde bir peçe gibi bir ifadesizlik belirdi.

"Bak, bu özel bir baskı." Juliette kitabı el çizimi resimlerin olduğu sayfaya açtı ve bana göstermek için yaklaştı.

"Benim iyi kızlarım için sadece en iyisi," dedi Aster.

Juliette kitabı kapattı. Mide bulantım hızla arttığı için yemek yediğime pişman oldum.

"Kitten, Evie birazdan bize katılacak," dedi ve konuşmayı *kendi* ilgisini çeken bir konuya çevirdi.

Juliette'in gözleri büyüdü. Bana o kadar sert baktı ki, kafamda bir delik açacağından korktum.

"İkinizin ilk tanıştığınızda aranızda anlaşmazlıklar olduğunu biliyorum, ama bundan sonra kavga etmenize izin vermeyeceğim. İkiniz de benim için çok özelsiniz ve ikinizin de incinmesini istemiyorum. Umarım ikiniz de burada hepimiz için yeterince sevgi olduğunu görebilirsiniz."

Juliette coşkuyla başını salladı. "Evet, efendim, elbette."

Aster gülümsedi. "Hâlâ iyi misin, hayatım?" diye Juliette'e sordu, sonra bana döndü. "Birkaç gündür keyifsizdi. Çok endişelendim. Ama dün geceki uyku ona ihtiyacı olan iyileşmeyi sağlamış gibi görünüyor."

Juliette'in parıldayan gülümsemesi daha da genişledi. "Evet, şimdi çok daha iyiyim. Evie gibi güçlü ve sağlıklıyım."

Öfke içimi o kadar şiddetli bir şekilde sardı ki, görüşüm bulanıklaştı. Beni *korumak* için arkadaşımı öldürmekle kalmamış, aynı zamanda sağlık ve güç kazanmak için de onu öldürmüştü.

Aster beni dikkatle izliyordu, şüphesiz dudaklarımın kaçınılmaz düşüşünü fark etmişti. Juliette'in neden hasta olduğunu ona anlatmıştım. Ya dinlememişti ya da umursamamıştı.

Conrad umursuyordu. Juliette'in zayıflıklarını oldukça umursuyor gibiydi.

"Sen rekabet içinde değilsin, Evie," diye uyardı Aster, düşüncelerimi okuyarak ve muhtemelen önceki gece ona söylediklerimi hatırlayarak. "Juliette'in sağlığı, onun yetiştirilme tarzının bir sonucudur. Ben de acımasız sözlere veya kötü niyetli yalanlara tahammül edemem."

Juliette kendini küçük ve incinmiş hissederek bir kez daha Aster'in kucağına sürünerek boynuna sokuldu.

Bir çilek aldım. Meyveyi ağızda patlatıp sapını tabağıma koydum. Aster dudaklarımı izledi.

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Dönüştürülenler hepiniz hakkında çok kafa karıştırıcı şeyler söylediler," dedim, beyin yıkama geçirmiş gibi davranarak gerginliği yatıştırmaya karar verdim.

Aster'ın yüzü gevşedi. "Bu beni şaşırtmadı, canım. Juliette, bakıcılarının elinde akıl almaz şeyler yaşadı. Bir gün sana bunları anlatabilir. Ama yeni kazandığı güç ve kuvvet bir lanet değil, bir lütuf. Bizi koruduğu gibi seni de koruyacak. Değil mi, meleğim?"

Juliette rüya gibi iç geçirdi ve memnuniyetle bana baktı. "Her zaman."

Elini uzattığında, aynadaki görüntümüz kemiklerimi titreten bir hayalet gibiydi. Çocukluk travması, yeni keşfedilen büyü, sapkınlık ve güç dinamikleri ve *melek, melek, melek*.

Elimi kaldırdım.

Juliette'in parmaklarını benimkilerle birleştirdim. Aster bana bakarken gözleri eridi.

Dokunmamızla, dilimde yanmış toprak tadı hissettim. Ölüm. Unutulmak. Kuleye çarpan yıldırım.

Odanın köşelerinde gölgelerimin rahatlatıcı fısıltılarını dinlerken elimi indirdim. Hançerimin ağırlığı uyluğuma bastırıyordu. Bu tür sesler ve şiddet sembolleri eskiden beni korkuturdu.

Artık koşmayı bırakıp *savaşmak* bir zevkti.

Kitaplar, yıldızlar, kader ve büyü hakkında bir sonraki konuşmayı atlatmak için kendime telkin ettiğim şey buydu. Sevdiğim tüm bu şeyler, hiçbirini asla anlayamayacak iki kişi tarafından bozulmuştu. Onlar asla sevgiyi, güvenliğı ya da kendilerinden daha büyük bir gücü bilemeyeceklerdi. *Beni* asla tanıyamayacaklardı.

"Evie'ye odamı gösterebilir miyim?" diye sordu Juliette.

Hiç sormayacağını sanmıştım. Gülümsemem sabit ve sakindi. Kylo'yu zehirli bir iğneyle bıçaklamaya karar verdiğimde hissettiğim sakinlikti bu. Seçtiğim yolun kesinliğı.

"Evet. Çalışma odamda olacağım. Uslu dur," dedi göz kırparak.

Zevksiz sanat eserleriyle dolu görkemli salonda neredeyse süzülerek ilerledim. Ölü gözlü erkek ve kadınların tasvirleri ya da Ravenia'nın manzarasının ruhsuz yapıları. Sıkıcı. Boş.

Duyularım keskinleşmişti; nefesim düzenliydi. Aster'ın her zaman hayalini kurduğu, becerilebilir bir silaha dönüşmüştüm.

Alt katta, doğanlar uzanıyor, sohbet ediyor, besleniyorlardı. Bodrumda ne yaptıklarını merak ettim.

Aster, Juliette'in alnına öpücük kondurdu. Bana da aynısını yapmadan önce sadece bir an tereddüt etti.

"Uslu durun kızlar," dedi ve çalışma odasına girerek ortadan kayboldu.

Juliette elini elime koydu, ben de Aster'ın dudaklarının değdiği cildimin üst tabakasını yakmanın ne kadar acı vereceğini düşünüyordum.

Juliette beni odasına götürdüğünde, sonunda yalnız kaldık. Kimse beni silah kontrolü için rahatsız etmemişti. Başından beri beni hiçbir zaman gerçek bir tehdit olarak görmemişlerdi.

Juliette'in odası, kulübemdeki odama benziyordu, sadece çok daha dramatik pastel renklerle. İncelik yoktu, sadece yumuşak renklerin, çiçeklerin, rahat örgülerin ve cadı süslerinin patlaması vardı.

renkler, çiçekler, rahat örgüler ve cadı eşyaları vardı.

"Beğendin mi?" diye sordu, etrafına bakındıktan sonra ağır bakışlarını bana dikti.

Başımı salladım. "Evet. Çok güzel bir yatak."

Kanopi, parıldayan ışıklar, birkaç yastık ve battaniyeyle donatılmış uzun, görkemli bir mobilya. Ortasında yıpranmış bir oyuncak ayı duruyordu. Juliette yatağa atladı ve beni izlerken uzandı.

Huysuz iblis, dünyayı umursamadan sırtıyordu.

Hançerim her adımda cildimi ısıtıyordu. Kemerli bir pencerenin önünde durup kale bahçesine bakıyordum. Kylo ve ekibinin bulunduğu yerin tam tersi yönde olduğunu zihnimde hızlıca not ettim.

Gözlerimi indirdiğimde kalbim bir an durdu. Sağlam bir sarmaşık, dış pencere pervazını altındaki pencereye bağlıyordu ve şüpheli bir şekilde merdiven şeklinde dokunmuştu.

Juliette'in gizlice dışarı çıkmanın bir yolunu bulmuş olması gerekiyordu.

"Bahsettiğin bahçe bu mu?" diye sordum Juliette'e dönmeden.

Acaba benimle yatağa atlayıp öpüşüp birbirimizin saçlarını örteceğimizi mi düşündü diye merak ettim.

Tanrım, eminim tam da bunu bekliyordu. "Merhaba

Evie," diye daha kalın bir ses cevap verdi.

Hemen arkamı döndüm ve Conrad'ın kapının içinde durduğunu gördüm. Bakışlarım boş yatağa kaydı.

"O içeride banyoda banyoda karşı koridorun koridorda. Biz sadece bir bir dakikalık vaktimiz var," dedi. "Aster hepimizin akşam yemeği için aşağı inmesini istiyor."

Siktir. Juliette ile iki dakikadan az bir süre baş başa kalmıştım. Bu ani değişiklik bende kafa karışıklığı ve sabırsızlık karışımı bir duygu uyandırdı. Başarısız olamazdım. Bu işi sonuna kadar götürmeliydim ve iğrenç bir avcı ile psikopat çocuk gelini tarafından büyülenmiş gibi davranarak bir dakika daha geçirmek istemiyordum.

Conrad neden buradaydı? Neden sadece bir dakikalığına yalnız kaldığımızı vurguluyordu?

Ona güvenemezsin.

Vesper'ın uyarısı zihnimde kırmızı, parlak bir işaret gibiydi.

Conrad bana yaklaştı, yüzünde sözsüz bir soru vardı. Juliette'i ortadan kaldırmak isteyip istemediğimi sordu. Onu akıl hastası olarak nitelendirdi. Onun hastalığı ve çalınan gücü hakkındaki açıklamam onu endişelendirmişti.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Kalbim hızla atıyordu, ama planı denemenin zamanı geldiğine karar verdim.

B'yi denemenin zamanı geldiğine karar verdim. "Son görüşmemizde konuştuğumuz konuda bana yardım edersen daha iyi olurum. Bana ne istediğimi sormuştun."

Conrad, buz mavisi gözleriyle dudaklarımı izlerken stoik bir tavır sergiledi. "Sanırım ne istediğimi zaten biliyorsun," dedim.

Riskli bir işti. Ama aynı zamanda birçok açıdan yararlı bir şekilde dengeleri bozuyordu. Conrad'ın Juliette'le ilgilenmesine izin vermek, benim ellerimi temiz tutacak, ama Conrad'ın ellerini kirletirdi. Ya zavallı Aster, en yakın arkadaşının karısını öldürdüğünü öğrenirse?

Conrad gülümsedi, bu onun için o kadar nadir bir şeydi ki beni şaşırttı. "Bunu duyduğuma çok sevindim, Evie." Yaklaştı. Çok yaklaştı.

Ben küçük bir adım geri attım. "Bunun bu gece olması gerekiyor."

Benim ondan uzaklaştığımı fark edince, yüzünde bir anlık şaşkınlık, ya da belki düşüncelilik belirdi.

"Geceleri gizlice dışarı çıkıyor," diye devam ettim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "Diğer cadılardan bu şekilde güç topluyor. Aster onun bunu yaptığını biliyor olmalı, yani gizlice dışarı çıkmasını... Belki de bu gece ayrılmış gibi gösterebiliriz, ama bu sefer geri dönmemesi için."

Conrad sertleşti. Yüzünde garip bir ifade belirdi, neredeyse öfkeli. Onun yüzünde daha önce hiç görmediğim bir duygu vardı.

Oh, lanet olsun. Panik içimi kapladı, onu yanlış mı yorumladım diye merak ettim. Ve artık geri dönüş yoktu. Yanlış seçimi yapmıştım. Juliette'in kalbini bıçaklamalı ve yalnız kaldığımız anda pencereden atlamalıydım. Keşke bilseydim...

Ama Conrad'ın sözleri açıldı. Onu ortadan kaldırmak isteyip istemediğimi soran oydu.

Onu gölgelerle delmek için kaç saniye gerekeceğini, onun beni ne kadar çabuk kanımı emip bitirebileceğini hesapladım. Ya da

hareketsiz hale getirebileceğini hareket etkisini onun acıyla
büyüsüyle Ben daha daha mesafe
"Bu gece," Conrad dedi, aralarımızdaki benden
benim panik Duygular yüzünden silindi, geriye
sadece sakinlik kaldı.

Durdum. Büyüm parmak uçlarımda durakladı.

"Ben hallederim," dedi Conrad. "Demek kararını verdin.

Burada

kalacaksın."

"Evet."

Conrad yine gülümsedi, ama bu gülümseme tuhaftı, mekanikti. Gözlerindeki çılgın bakışla uyuşmuyordu. Bu, yüzeyin altında çürüyen deliliğin ilk kez bir ipucunu gördüğüm andı.

Benden uzaklaştı ve ben de nefesimi bıraktım. Ama Juliette'in odasından çıktığında kalbim hiç sakinleşmedi.

İçgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Rahatlamış olmam gerekirdi, ama bunun yerine, buradan çıkmak için eskisinden daha da çılgınca bir istek duyuyordum.

Pencereye baktım.

İstersem şimdi kaçabilirdim. Juliette geri dönmeden önce.

Gözlerimi kapattım. Amy ve Gwendolyn'in birlikte güldüklerini gördüm. Cadılar astroloji kitabının etrafında toplanmış, köpüren içeceklerini kadeh tokuşturuyorlardı.

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Kendi bedenimde rahatsız hissediyordum, ama olduğum yerde kalmaya devam ettim. Yaptığım seçim doğru olmalıydı. Her şeyi yeniden düzeltecektim.

Juliette geri döndüğünde, bir adım öne çıktım.

Juliette çığlık attı. Arkasında sakladığı bıçağı çıkardı ve bana öfkeyle bakarak karnını bıçakladı.

EVIE

Çenem düştü. Juliette çığlık atarken, karnından çıkan bıçağa bakakaldım. Yaradan düzensiz bir şekilde kırmızı bir daire açıldı.

Kanayan bir yara.

"Ne yaptın?" diye sordu bana, gözlerinden iri damlalar halinde yaşlar akarken. *"Ne yaptın?"*

Vampir hızıyla Conrad, Aster ve üç muhafız odaya girdi. Ben pencereye doğru geri çekildim. Aster'ın gözleri Juliette'den bana doğru hızla kaydı, öfkesi şok olmuş ifadesini hızla gölgeledi. Conrad ise sadece sessiz bir eğlence ifade etti.

Aster'e gerçeği söylemeye gerek duymadım.

O muhafızlara emir verirken, ben gölgelerimi çağırdım. Hızlı hareketlerle üçünü de göğüslerinden delip geçirdim. Juliette ona yaslanmışken, Aster savunma kalkanı oluşturdu. Hafifçe parlayan kırmızı büyü, onu, Juliette'i ve Conrad'ı benim çığlık atan gölgelerimden korudu.

Kylo'nun sesi zihnimde keskin bir şekilde yankılandı. Bana bunu bırakmamı ve kendimi kurtarmamı söyleyecekti.

Pencereden bir gölge daha gönderdim.

Kaçışım için attığım üçüncü adımda, hayatımda hiç yaşamadığım kadar şiddetli bir acı başımı sardı. Acıdan kıvrıldım. Aklım boşaldı. Çığlık attım. Sanki başım yarılmış, defalarca parçalanmış gibi hissettim.

Büyümü kullanmak için ne kadar çabalarsam, acı o kadar keskinleşiyordu, ta ki pastel pembe halının üzerinde çığlık atan, ağlayan bir gölgeye dönüşene kadar.

Ağrı, ancak soğuk metal bileklerimi kavradığında azaldı. Gözyaşlarımın bulanıklığı içinde ayağa kalkmaya çalıştım. Ama bunun yerine şiddetli bir şekilde kustum.

"Onu temizleyin," diye tısladı Aster'ın zehirli sesi. "Ben şifacılarla birlikte olacağım. Şu anda ona bakmaya dayanamıyorum."

Yeni bir grup muhafız beni sertçe ayağa kaldırdı. Büyülü bağlar yüzünden gücümün tek damlasını bile kullanamıyordum.

Juliette yaşayacaktı. Başka ihanet kanıtı toplayamamıştım. Ve şimdi bağlı ve güçsüzdüm.

Başarısız olmuşum.

Aster, Juliette'i kollarında taşıyarak ayrıldığı anda, Conrad'ın sessiz eğlencesi alaycı bir gülümsemeye dönüştü.

"En akıllıca hareketin değildi, kızım." Başını sallayarak iç geçirdi. Hareketleri yavaş ve ölçülüydü. Önümde durdu, gözleri yine o ürkütücü boşluğuna dönmüştü. "Ama o haşereyle yatmak da öyle değildi."

Dışarıdan hiçbir tepki göstermedim. Kalbim sertçe çarpıyordu.

"Aster, senin dokunulmaz olduğuna inanmakla aptallık ediyor," diye alaycı bir şekilde güldü. "*Saf kan.*" Kahkahası, soluk gözleri kadar soğuktu. "Endişelenme. Değersiz fahişeler bile Karanlık Ana'ya uygun bir şekilde bağlılık göstererek kurtuluşa erişebilirler."

Yüzümü o kadar sert kavradı ki, ben de irkildim. Acımı görünce gülümsedi.

"Tövbe etmene ve kefareтини ödemene yardım etmek benim için bir onur olacak."

İkinci kez kusma isteğiyle mücadele ettim. Hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim. Başarısızlık, göğüs kafesime ezici bir ağırlık gibi çökmüştü. Ve Kylo... Tanrılar, Kylo ne yapacaktı?

Onun sezgisi doğruydı. Ben dinlememişim. Ve o yine de beni bırakmıştı.

Bana açıkça tuzak kurulmuştu. Ama Conrad neden birkaç dakika öncesine göre bu kadar farklı davranıyordu? Ve Juliette benim yalan söylediğimi veya onu öldürmeyi planladığımı nasıl biliyordu? Kendine saldırmasının sebebi bu olmalıydı.

Conrad tiksinti dolu bir ifadeyle beni bıraktı. Muhafızlar beni sürükleyerek götürdüler. Gölgelerimin bir parçasını bile kanalize etmeye çalıştım ama başaramadım.

Sen tanrı değilsin.

O kadar güçlenmişim ki, bu kadar çaresiz olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Çocukluğumdan beri, beni istismar ve kölelik için titizlikle yetiştiren ebeveynlerimin merhametine kalmıştım.

Büyüm olmadan, korunacak hiçbir şeyim yoktu. Yine yalnızdım.

Tuvalete doğru yöneldik, orada gardiyanlardan biri beni saçımdan tutup lavaboya doğru çekti, diğeri ise yüzümdeki kusmuğu temizledi. Ben çırpınırken, gözlerim yaşlarla dolarken, buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışırken, bana sertçe davranıldı.

Koridora geri döndüğümüzde, siyah giysili bir kadın yavaşça bize doğru yürüdü. Açık kahverengi teninde ince çizgiler vardı, duruşu dikti, siyah saçları düzgün bir topuz halindeydi.

Lillian'ın Hizmetkarı, doğanlara hizmet etmek için doğasını terk etmiş bir cadı.

"Benden uzak durun!" diye bağırdım, sonunda son sakinliğimi de kaybettim.

Bacaklarımı tekmeledim. Tanımadığım insanlık dışı öfke sesleri çıkarırken dudaklarım kıvrıldı.

Ağızma bir bez tıklandı. Bir el de ağızımı iyice kapatmak için üzerine bastırdı. Kadın tam önümde durduğunda nefes almakta zorlanıyordum.

"Onu dizlerinin üzerine çöktürün," dedi.

Muhafızlar beni yere itti.

"Lillian, onu affet, çünkü ne yaptığını bilmiyor," dedi kadın, bir hayalet gibi üzerimde hakimiyet kurarak.

Ağızımdaki bezden bağırarak çığlık attım. Ayağa kalkmak, dizlerimin üstünden kalkmak için mücadele ettim, ama güçlü eller beni yerinde tuttu.

"O yoldan sapmış. Ama senin lütfunla, merhametle senin sevgi dolu bakımına geri getirildi. Bir kez daha doğru yolu izleyecek."

Aster, bu tarikattan üstünmüş gibi davranıyordu, ama yaptığı ilk şey beni en büyük travmalarımın kaynağına teslim etmek oldu.

Bu lordların bir maske taktıklarını biliyordum, ama bu ani değişimin keskinliği kafamı karıştırdı.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Kadın benim için dua etmeye devam etti.

Vücudum titriyordu, boğazım tıkanmıştı. Annem ve çocukluğumla ilgili anılar zihnimde parıldıyordu. Son haftalarda sessizleşen sesler birdenbire tüyler ürpertici bir şekilde yüksek sesle duyulmaya başladı.

Değersiz fahişe.

Annem de bana hakaretler yağdırırdı. Yaşım ilerledikçe daha acımasız cinsel imalar yapmaya başlayacaklar mı diye merak ettim. Çok yediğimde bana açgözlü derdi, görünüşümün ve davranışlarımın her yönüyle takıntılı bir şekilde ilgilenirdi. Hepsi gelecekteki efendim için.

Kylo kaleyi basmaya mı hazırlanıyordu? İçimdeki her değişimi hissetmiş olmalıydı. Bir şeylerin ters gittiğini anlardı.

Muhafızlar beni yine koridordan sürükleyerek Juliette'in odasının karşısındaki yeni bir odaya götürdüler. Çocukluğumdan kalma anılar psişik bir yapıştırıcı gibi bana yapışmıştı. Sert zeminde diz çökmekten dizlerim ağrıyordu. Pirincin cildime batmasıyla oluşan yüzlerce iğne batmasını neredeyse hissedebiliyordum, babam ise alt katta benim çığlıklarımı duymazdan geliyordu.

Sıcak, loş ışıklar, şarap kırmızısı ve altın rengiyle boyanmış, zenginlik gösterisi olan görkemli bir yatak odasını aydınlatıyordu.

Yatak kocaman ve süslüydü, muhafızlar beni yatağa doğru sürüklerken, kuduz bir hayvan gibi direndim ve tısladım.

Kelepçelerimden birini açtıklarında, gücümün bir damlasını sıkıştırmayı başardım ve bir adamı odanın diğer ucuna fırlattım. Adam bağırdı ve kitaplığa sertçe çarptı. Ağzımdaki bez tıkaçları çıkardım.

Diğerini halletmeden önce, odaya daha fazla kişi girdi. Bağırışlar ve avucumdan yayılan karanlık sisin arasında, beni aşağı çeken boğucu büyü'nün ağırlığıyla mücadele ettim. Alnımda ter damlaları belirdi, nefes nefese kalarak daha fazla güç kullanmak için çabaladım.

Sıcak bir nefes kulağımı gıdıkladı. "Bir savaşçımız var."

Ellerim her tarafımı sardı. Lillian'ın büyü'sü beni köşeye sıkıştırdı. Bir tıklama sesiyle kelepçe yerine oturdu.

Ve artık yatak çerçevesine bağlıydım.

Ayağa kalkamıyordum. Sadece oturmak ya da diz çökmek zorundaydım.

Eller geri çekildi, ama geride bıraktıkları acı verici yanık hissini hala hissedebiliyordum. Muhafızlar odadan çıktı. Uçurduğum muhafız, bana soğuk bir ölüm bakışıyla baktı.

"Keşke daha kötüsünü yapsaydım," diye tısladım.

Adam kaskatı kesildiğinde, arkadaşı onu ileri çekti.

"Yapamayız," diye bağırdı. "Hadi. Onu bırakın."

Burun delikleri genişledi, ama adam itaat etti. Beni orada, yatağa bağlı, nefes nefese ve çılgınca etrafımı arayarak bıraktılar.

Vampir çarptığı kitaplıktan kitaplar düşmüştü. O, birçok kitaplıktan biriydi. Sehpanın ortasında, tanıdık bir çiçek aranjmanı olan mermer bir vazo duruyordu.

Aster'in yatak odasıındaydım. Etrafımdan ve altımdan gıcırtı ve boğuk sesler geliyordu. Onun dışında, yeni gerçekliğim sessiz ve hareketsizdi.

Beni içimi kemiren utançtan uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu. Annemden miras aldığım utanç. Kurtulmayı öğrendiğim utanç.

Midem iğrenç bir dehşetle kıvranıyordu. Kalbim sıkışmış sıkışmıştı.

Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım.

EVIE

Saatler geçti.

Kimse beni almaya gelmedi.

Kapı açılana ve Hizmetçi geri dönene kadar. Bu kabus gibi manzaraya çığlık attım.

Gözlerimi kırptım. Bir kez. İki kez. Üçüncü kez. Kendimi halüsinasyon gördüğüme ikna ettim. Geçmiş ve şimdiki zaman birleşti, içimdeki karanlık çukurun grotesk bir tablosu ortaya çıktı.

Annemin sevgisinin olması gereken boşluk. Çünkü kadının elinde bir torba pirinç vardı.

Kara elbisesi yere sürtünürken, bana kendini beğenmiş bir öfkeyle yaklaştı. Pirinci benim altımdaki yere saçtı.

İşbirliği yapmayı reddettim. Pirinci ayaklarımla süpürdüm. Diz çökmek yerine çömeldi. Bağlarımı çekip koparmaya çalıştım.

Kolumu yakaladı ve derimi yakacak kadar sıcaktı. Ellerim bağlı olduğu için ondan uzaklaşamadım ve çığlık attım.

"Diz çök."

Başımı salladım. Gözyaşlarımla bulanıklığının ardında, üzerimde duran annem vardı. Boğazımdaki yumru geri geldi, içimden derin bir hıçkırık yükseldi. Onu yuttum.

Dokunmasıyla beni yakıp, gözyaşlarım yanaklarımdan yere damladı. Beni aşağı itti, dizlerimi sivri tanelerin üzerine zorla bastırdı.

"Her ayağa kalkmaya çalıştığında, cezanın süresi uzar," dedi annem.

Siktir. Gözlerimi kapattım. O benim annem değildi.
Artık orada değildim. O ev yok olmuştu. O yok olmuştu.
Özgürdüm. En azından eskiden öyleydim.

Acı, zaten karışık olan zihnimin sınırlarını bulanıklaştırdı. Keskin kalmak, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için mücadele ettim. Derin ve boğuk bir ses sistemimden çıkmaya başlayana kadar ağlamaya başladığımı fark etmemiştim. Duygularım şiddetliydi, Etherdale üzerinde bir fırtına yarattığım günkü şiddetli yağmur kadar şiddetliydi. Kylo'nun ilk kez saçlarımı taradığı ve bana dünyadaki tüm sevgiye layık olduğumu söylediği gün.

Bacaklarım uyuştı. Kafam yatak çerçevesine çarptı, kelepçeler bileklerime batarken kendimi küçülttüm ve gevşedim.

Yeni ayak sesleri yaklaştı. "Çık buradan," diye tısladı bir adam.

Bulanık görüşümün arasından, kolları sıvamış Aster'ı gördüm, bana bakıyordu. Yüzünde öfke yerine yumuşak bir ifade vardı.

Hızlı bir hareketle beni yatak çerçevesinden çözdü ama bağlı tuttu. Bağlarımı gevşetti, ama kurtulmam için yeterli değil, kan dolaşımımı engellemeyecek kadar.

Beni kollarına çekti ve şiddetle titrediğim için saçlarımı okşadı.

Kollarında gergindim, rahatlayamıyordum. Cildimdeki her bir pirinç tanesini çıkardı.

"İşte, işte," diye fısıldadı. "Güvendesin."

Bu sözler, içimde hissettiğim her şeyle, doğru olduğunu bildiğim her şeyle çelişiyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Elini saçlarımı okşayarak, Aster kolyeme, gizli tasmamı uzandı. Kylo ve benim sonsuz bağlılığımızın sembolü. Onu açtı.

Onu durdurmak için elimi uzattım, parmaklarım onun bileğini kavradı.

"Güzel kolyenizi güvenli bir yerde saklayacağım. Uslu durun da kelepçelerinizi çıkarayım."

Onu bıraktım. Ben nefes almaya çalışırken, yanağımı göğsüne dayayarak kolyemi çıkardı. Kendimi savunmasız bir hale geri dönmüştüm, üstesinden geldiğimi sandığım bir hale.

Kelepçeleri çıkardığında, hızlı ve etkili bir şekilde hareket etmem gerekiyordu.

Yaka kolumu yere bıraktı. Ama boğazımı saran yeni bir metal parça vardı, tanıdık bir büyü lü izi olan bir parça.

Kelepçelerimi çıkardığında, eskisi gibi kapana kısılmış olduğumu anladım.

"Uslu dur, yoksa tekrar takarlar."

Bu bir tasma değildi. Daha çok büyü lü bir bağdı. Bu, bir sonraki hıçkırığın dudaklarımdan çıkmasını engellemedi.

Başka bir vampirin kucağındaydım, güçsüz ve tetiklenmiş, Kylo'nun sahiplik sembolü Aster'inkiyle değiştirilmişti.

"Juliette'in durumu stabil," dedi Aster. Beni tekrar sıkıca kucaklayarak, dokunuşuyla beni teselli etmeye başladı.

Güçlü tarafım neler olduğunu biliyordu. Kurnaz bir psikolojik savaş. Nasıl istismar edildiğimi biliyordu ve bunu yeniden yarattı. Başka birinin beni cezalandırmasına izin verdi, böylece araya girip kurtarıcım olabilecekti.

Yine de bedenim acıdan kurtulduğu için mutluydu. Ve annemin sesi, rahatsız edici bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Onu ben bıçaklamadım. Kendini bıçakladı," dedim, sesim titriyordu. Aster cevap vermedi.

Utanç ve mahcubiyetle cildim yanıyordu. Kollarından kurtulmaya çalıştığım da, beni daha sıkı tuttu.

"Korkak küçük şey," diye mırıldandı, ses tonu bir çocuğa konuşur gibi. Derin bir nefes aldı.

Bütün kaslarım gerildi.

"İlk tanıştığımız da öyleydi. Dikkat çekmek için patlamalar, endişe ve korku. Sen korkarak doğdun, değil mi Evie?"

Sesi karanlık bir gürültüydü, şehveti sahte şefkatine sızıyordu. Her şey çok iğrenç ve yanıltıcı, bir sapkınlık ve sevginin kötü bir taklidiydi.

"Bana inanmıyorsan, neden kızgın değilsin?" diye sordum. "Neden bana nazik davranıyorsun?"

Bu nezaket değildi, ama bunu söylemedim.

Aster cevap vermeden beni kollarının arasına aldı, yerden kaldırdı ve dökülen pirinç tanelerinden uzaklaştırdı. Beni büyük yatağına yatırdığında

yatak, ben hemen geri çekildim ve aramızdaki mesafeyi olabildiğince açtım.

Bunu yapar mıydı?

Kapıya baktım. Gücümü kullanmaya çalıştım ama boşuna. Aster'ın bana saldırmasını engelleyen tek şey kendi sözüydü.

Hareket etmedi, hala yatağın yanında duruyordu. "Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Sen ve Juliette birbirinize kötü davranıyorsunuz ve ben buna tahammül edemem. Yalanlara tahammül edemem, şiddete de tahammül edemem."

"Şiddet konusunda endişeleniyorsan, ona geceleri gizlice dışarı çıktığında nereye gittiğini sormalısın," diye tısladım.

Hala hançerim vardı. Kapıya tekrar bakma dürtüsüne karşı koymaya çalıştım.

"Juliette bir tutsak değil, canım," dedi Aster sakın bir sesle. "Onun iradesi dışında tutulmuyor. Sen beni ona karşı kışkırtmayacaksın, *o da* beni *sana* karşı kışkırtmayacak."

Bu lanet olası konunun dışında bir şeydi. Söylediğim hiçbir şey Aster'a ulaşmıyordu çünkü Aster gerçeği umursamıyordu.

Sadece karanlık güçlere sahip iki travma geçirmiş kızı kontrol altında tutmak istiyordu.

Conrad'dan daha iyi değildi. Hiçbir zaman olmadı.

Tanrım, şimdi Conrad ile son görüşmem aklıma geldi. Ne biliyordu? Neden düşmanla yattığımı söylüyordu? Bunu Aster'dan saklamış mıydı, yoksa Aster ona inanmayı reddetmiş miydi?

Bu kalede kimse dürüst davranmıyordu. Eylemler sözlerle çelişiyordu, sözler birbiriyle çelişiyordu. Neyi kaçırıyordum?

"Yarın daha iyi olacak," dedi Aster. "Burada uyuyacaksın, böylece sana göz kulak olabilirim."

Bu, birçok nedenden dolayı mümkün değildi. Kylo'nun erken savaş ilan etmesini engellemem gerekiyordu. *Kendi* başarısızlığım yüzünden krallığı mahvetmeye niyetim yoktu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi Aster yavaşça. "Sadece kendini ve başkalarını korumak için kısıtlanıyorsun. Juliette'in şiddetli davranışlarından bahsediyorsun

Juliette'in şiddet içeren davranışlarından bahsediyorsun, ama bugün üç kişiyi öldüren tek kişi sensin. Aslında benim türümden *birçok* kişiyi öldürdün."

"Kendimi korumak için ve..."

Konuşmayı kestim. Önemli değildi. Mantıklı insanlarla uğraşmıyordum.

Canavarlarla uğraşıyordum.

"Beni bırakın lütfen," dedim. "Her zaman özgürce gidebileceğimi söylemiştiniz."

"Karım bıçak yarısından iyileşiyor," diye tersledi Aster. "Kendine zarar verecek kadar ileri gideceğini sanmıyorum, ama eğer öyle oluyorsa, yarın bunu çözeceğiz. O zamana kadar benim gözetimimde kalacaksın. İkinizin de güvende olduğundan emin olabilmemin tek yolu bu."

Sözler dilimin ucundaydı, ama söylememeye karar verdim.

Karısı bıçak yarısından iyileşiyordu. Öyleyse neden onunla birlikte değildi? *yanında değildi?*

Bir yanım, Juliette'in

kendi eylemlerinin sonuçlarından tek başına acı çekiyordu. Ama bir yanım da garip bir şekilde üzülüyordu. Elbette çok daha kötüsünü hak etmişti.

Ama Aster onun tüm dünyasıydı. Psikopat olsun ya da olmasın, ona derin bir travma bağıyla bağlıydı. Ve onunla birlikte olmak yerine, onu bıçakladığı iddia edilen kadın olan benimle buradaydı.

Aster'a yeni bir gözle baktım. Göz bebekleri büyümüştü, burun delikleri genişlemişti. Utanmadan gözlerini vücudumun her yerine gezdirdi, sonra boynumdaki metal kelepçeye bakmaya başladı. Onun takım elbisesinin altında şişkinleşen kısına bakmaktan kaçındım.

Aster'ı uykusunda bıçakladıysam, boynumdaki kelepçenin anahtarını bulabilirdim. Aster anahtarı cebine attı. Bu arada, kolyemi ve ona bağlı şok tozunu da alabilirdim.

Güçlü bir kapı çalma sesi, entrikalı düşüncelerimi böldü. "Girin."

Conrad içeri girdi, keskin bakışları hemen benimkilerle buluştu. Yatağın uzak köşesinde beni görünce sıırttı.

"Karar verme sürecinde sana ihtiyacımız var," dedi Conrad.
Gözleri heyecandan parlıyordu. Bu manzaradan hiç hoşlanmadım.

Aster yavaşça yatağın etrafında dolaşarak, sanki ben vahşi bir hayvanmışım gibi bana yaklaştı. Dehşetle gördüm ki, elinde bir tür zincir tutuyordu.

Geri çekildim, ama o benim ayak bileğimi yakaladı ve beni geri çekti. "Ah-ah. Bu sadece geçici bir şey," dedi.

Ben direndim, ama o vampir gücünü kullanarak beni kolayca alt etti. Zinciri yakamın kilitli tokasını bağladıktan sonra diğer ucunu yatak çerçevesine kilitledi.

"Burada güvende olacaksın. Dinlen. Kimse seni rahatsız etmeyecek."

Beni serbest bıraktı. Yakamı kaşıyıp zinciri çekince yanaklarım yandı. Conrad çok memnun görünüyordu. Gözleri kısılmış, göz bebekleri hafifçe büyümüştü.

Aster, arkadaşının bana bakışını görünce boğazını temizledi ve yüzü ekşidi. Bir adım öne çıktı ama Conrad elini kaldırdı.

"Silah taşıyıp taşımadığı kontrol edildi mi?"

Aster durakladı. Sadece bir an tereddüt etti. Yüzümü nötr tutmaya çalıştım, ama Aster tekrar bana yaklaştığı anda, yine bir karar vermem gerektiğini fark ettim.

Aster'ı bıçaklarsam, yine de yatağa zincirlenmiş olacaktım. Conrad anında bana acı büyüü yapacaktı ve Aster'ın gözündeki imajımı tamamen zedeleyecektim. Bu da beni şiddete ve aşırı gözetime karşı daha savunmasız hale getirecekti.

Aster'ın elleri bedenimin yanlarını nazikçe okşadığında dilimi o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. Hançeri hemen buldu, ama sanki beni okşamak için bir bahane arıyormuş gibi aramaya devam etti. Midem düğümlendi ve hareketsiz kalmak için zorlandım.

Eteğimi kaldırdığında, ölmek istedim. Nefesi kesildi, burun delikleri genişledi. Çıplak bacaklarıma ve dantelli külotuma bakarken yavaşça beni silahsızlandırdı. Dokunuşu uyluklarımda buz gibi soğuktu.

Conrad'ın gözleri vahşiydi, sırtışı yeniden tüm gücüyle geri dönmüştü.

Sanki Conrad'ın burada olduğunu hatırlamış gibi, Aster eteğimi tekrar indirdi. Silahımı avucunda tutuyordu.

"Gördün mü? Neden kendi silahım yerine mutfak bıçağıyla Juliette'i bıçaklayayım ki?" diye sordum, hafifçe titreyerek ondan uzaklaşarak.

Cildim yanıyordu. İkisi tarafından görülmenin ihlaliyle yanıyordum, aşağılanmış ve eskisinden daha da güçsüzdüm.

Onu bıçaklasaydım, daha da boka sarardım. Hâlâ farklı bir seçim yapsaydım diye düşünüyordum.

Conrad'a baktım, ama o da Aster kadar sessizdi. Zayıf ittifakımız sona ermişti. O zaten istediğini almıştı: beni.

"Dinlen."

Aster, beni yatağına zincirli bırakmadan önce sadece bunu söyledi. Özgürlüğümün anahtarı ile odadan çıktı.

Şu anda sahip olduğum tek şey ellerim, bir kalem ve Kylo ile doğrudan iletişim hattımdı.

Ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledim. Sonra gizli korse cebime uzandım.

Notu açarken ellerim titriyordu, loş ışıktaki hemen görünen kelimeleri görmek için gözlerimi kısıyordum.

Bebeğim, lütfen bana yaz. Ben...

EVIE

Hepsi bu kadardı. Başka kelime yoktu. Kylo bana yazmıştı, ama bir şey onu mesajı bitirmesini engellemişti. Bunun ne zaman olduğunu bile bilmiyordum.

Korku içimi kapladı. Kylo bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bana mektup yazmaya çalışmıştı. Ama burada değildi. Doğanlar görüşüyorlardı.

Ne olmuştu böyle?

Yine de, tasmamın menzilinde olan yanımdaki komodini kullanarak cevap yazdım.

Kylo? İyi misin?

Bekledim. Ona kendi durumum hakkında bilgi vermem gerektiğini biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Vücudumun her yeri utançtan gerilmişti. Son yirmi dört saatte yaptığım her hareket yanılsamış gibi geliyordu.

Kylo, ona yazdığımı hissedecekti. Her mesajda hissedilebilir bir elektrik akımı gönderecek şekilde sihirli bir şekilde tasarlanmıştı.

Eğer iyiye, her şeyi bırakıp notumu okuyup cevap verirdi.

Ama sessizlik vardı.

Ona mektup yazarken parmaklarım titriyordu. Hala ne söyleyeceğimi, kendim ve diğerleri için en iyisinin ne olduğunu bilmiyordum. Tüm içgüdülerim yanlış olduğunu söylüyordu.

Bu yüzden gerçeği söyledim.

Her şeyi mahvettim. Juliette beni yakalattı. Yaralanmadım ama büyülerimi engellediler. Lütfen benim hatalarım yüzünden şehri cezalandırmayın. Kaçacağım.

Son cümle aptalcaydı. Büyük hatamın derinliklerinden gelen umut dolu bir onay gibi.

Sanki Kylo, *yakalandım* kelimesinden başka bir şeye odaklanacakmış gibi.

Ama Kylo'nun mesajımı okumasından daha kötüsü, mesajımı okumadığının kanıtıydı.

Başı dertte olan tek kişi ben değildim. Ve mantıksız olan her şey gibi, bunların hepsinin henüz anlayamadığım bir şekilde birbiriyle bağlantılı olduğuna dair içimde güçlü bir sezgi vardı.

Durumun tam olarak ne olduğu bilinmese de, tüm yollar bana çıkıyordu.

Orada oturup, omuzlarım çökmüş halde, boş notu saatlerce izledim. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda, notu hızla katlayıp gizli cebe geri koydum.

Juliette odaya girdi.

Karnı ağır bir şekilde bandajlanmıştı. Üzerinde sadece bir bralette ve uzun krem rengi bir etek vardı.

Beni Aster'ın yatağında görünce, sanki aradığı ben değildim gibi yüzü düştü. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibiydi. Ama gözlerini sildiğinde, ikimiz de ellerindeki kırmızı damlaları izledik.

"Neden?" diye sordu bana, kanlı ellerini yanlarına indirerek. "Neden benden her şeyi almak istiyorsun?"

"*Ben mi?*" diye alay ettim. "*Senden her şeyi almak mı?*" Sesim cızırdadı, dudaklarımdan acı bir kahkaha kaçtı.

"Her şey çok farklı olabilirdi," dedi yumruklarını sıkarak. "Bunun nasıl bir his olduğunu tam olarak öğrenmek üzeresin."

"*Nasıl* hissediyor?" diye sordum, neredeyse tamamen histerik bir ses tonuyla.

Vücudumda birikmiş, dışarı çıkacak yeri olmayan bir şiddet vardı.

"O seni hiç unutmadı," dedi, daha önce bana söylediğini tekrarlayarak. "Seni ya da büyüünü. *Asla*."

Juliette kızgın, çılgın ya da deli gibi görünmüyordu.

Benimle kapı arasında dururken, sadece incinmiş görünüyordu.

"Sadece onun mutlu olmasını istiyorum."

Başımın üstündeki zincire, sonra da ayaklarına baktı. "Tek istediğim onu mutlu etmekti."

Gözlerinden kırmızı gözyaşları aktı. Karnını tuttu.

Kısa bir an için, Jacob hakkında konuşan kendimi gördüm. Aynı şey değildi. Ama anladığım bir duyguydu, Juliette'te görmek istemediğim bir duygu.

Onun acısını görmek istemedim. Onun için ruhsuz bir kötü adam, sebepsiz ve anlamsız bir kötülük olmak daha kolaydı.

"Bu senin hatan değil," dedim, kendimi durduramadan. "Sen değilsin."

Juliette bu *rekabeti* başlatmamıştı, ben de öyle. Aster beni çocukken ilk kez gördüğünden beri birbirimize düşman edilmiştik. O, başarısız olmaya mahkum edilmişti. Kalbi boşlukla dolu bir canavarı asla tatmin edemezdi.

Juliette ağlamayı bıraktı ve yavaşça bana doğru bakışlarını kaldırdı. Başını eğdi. Bir sonraki göz kırışında, ıstırapı kaybolmuştu. Gözleri kötüleşti, yüz hatları küçümsemeye büküldü.

"Haklısın." Geri çekildi, eli kapı kolundaydı. "Sen *sen*."

Neden Juliette'e karşı nazik davranmaya çalıştığımı bilmiyordum, olan onca şeyden sonra. Aslında biliyordum. Ve bunun ruhlar dünyasıyla bir ilgisi vardı, ki görünüşe göre bana empati, varsayımlar ve psikolojik gölgeler hakkında dersler vermektense, gerçek bir yardım sunmayı tercih ediyordu.

Sonunda Juliette'in içinde kendimi gördüm ve bu çok güzeldi, ama aynı zamanda hala Aster'in yatağına zincirliydim.

Aster ertesi sabaha kadar geri dönmedi, bu da ikimizin de uyumadığı anlamına geliyordu. Gardiyanlar tuvaleti kullanmama izin verdiler ve bir tanesi bir ara bana ekmek attı. Sade ve bayat ekmek. Sonunda

biri bana su getirdi, sanki ölümlülerin hayatta kalmak için buna ihtiyaçları olduğunu unutmuşlar gibi.

Ve benim bir tutsak *olmadığımı* mı inanmam gerekiyordu?

Midem guruldiyordu, ama Kylo için endişelenirken açlık hissetmek zordu.

Bütün şehir için endişeleniyordum.

Aster yaklaşırken, yüzünde ipucu aradım.

İlk başta, sadece soğukkanlı ve kararlı görünüyordu. Ama gözlerinde göz ardı edilemeyecek soğuk bir öfke parladı.

Yatak çerçevesinden zinciri çıkarırken tek kelime etmedi. Zincirin ucunu bileğine doladı. "Gel.

Benimle."

Ondan daha önce hiç bu kadar zehirli bir ses tonu duymamıştım. Beni tasma ile sürüklerken onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu. Her adımda aşağılanma hissi tenimi yakıyordu. Odadaki adamların şehvet ve eğlence karışımı bir bakışla beni süzmesi, bu hissi daha da şiddetlendiriyordu.

Aşağı kata indirildim. Yanlarından geçerken vampirler sırtıyordu. Bugün havada farklı bir enerji vardı, fısıltıyla konuşan vampirlerin toplandığı yerlerde ağır bir atmosfer hakimdi. Hedonizm, Lillian'ın öfkesiyle yer değiştirmişti. Gözler açgözlülükle üzerimde dolaşıyordu.

Aster beni başka bir merdivenden aşağı sürüklemekten önce, üniformalı adamlar fuayeye girdi.

Boğazımdan çıkan sesi yuttum.

Askerler.

Aster'ın yanından geçerken itaatkar bir şekilde başlarını salladılar ve üst kata çıkan merdivenlere yöneldiler. Conrad'ın çalışma odasına, diye düşündüm.

Ciğerlerim nefes almamı sağlamak için fazla mesai yapıyordu. Ve görüşümdeki yıldızlar, kalenin alt katına sürüklendiğimi fark ettiğimde daha da çoğaldı. Doğmuşların sıklıkla iskeletlerini sakladıkları yer.

Kölelerini sakladıkları yere.

"Ne oluyor?" diye sordum. O anda kendim umurumda bile değildi. Kylo ve klana ne olduğunu bilmem gerekiyordu. "Şehirde ne oluyor?"

Aster tek kelime etmeden soğuk bir kahkaha attı.

Bodrumda, daha doğrusu zindanda bulunan vampirler, hedonizmden vazgeçmemişlerdi. İlk odada, loş ışıklar ölümlülerden beslenen vampirleri aydınlatıyordu. Bazıları şiddetle, bazıları ise daha şehvetli bir şekilde. Ve burada geçirdiğim ilk gecenin aksine, bu ölümlülerin hiçbirinin isteyerek katıldığını sanmıyordum. Fare kahverengi saçlı bir kız benim bakışımı karşıladı. Gözleri ürkütücü bir şekilde boştu, kadife kanepede sarışın bir doğmuş kadının kollarında gevşek bir şekilde yatıyordu.

Aster beni onlardan uzaklaştırırken, gülümsemeleri ve bakışları görmezden geldim. Sanki hakkını gösteriyormuş gibi, şimdi de enseme tutuyordu.

Bir grup muhafızın yanından geçip yeni bir odaya girene kadar, endişem çılgınca bir güce dönüşmüştü.

Oda karanlık ve soğuktu. Siyah sütun mumlar odanın her yerine dağılmıştı. Bana ait olmayan bir büyü havada yankılanıyor, zulüm, karanlık güç ve doğaüstü Lillianik büyü hikayeleri fısıldıyordu. Her yerde solmuş çiçekler vardı. Kanla bir büyü çemberi çizilmişti.

Ortasında Juliette vardı.

Artık bandajlı değildi. Beni gördüğünde, sadece gülümsedi, gözleri keskin ve buz gibiydi.

Aster zinciri bağlarımdan çözdü ve yere attı. "Bunun doğru olmadığını söyle," diye bağırdı sonunda, sanki içini tutuyormuş gibi.

Ben irkildim ve eli metal halkanın üstünden boğazımı sıktı.

"Başka bir adam tarafından kanla işaretlenmediğini söyle," diye tısladı.

Tükürük damlaları yanaklarıma düştü. Aster'ın kehribar rengi gözleri bedenime delici bir bakış attı, vücudu öfkeyle titriyordu.

"Vücudunu kalitesiz mürekkeple mahvetmediğini söyle," diye yüzüme bağırdı. "Kendini *haşaratlar* tarafından dövme yaptırmaya izin verdin. Lanet olası haşaratlardan bile daha aşağısın."

Boğazımı sıkan elinden kurtulamadan büzüldüm. Karanlık lekeler görüşümü kapladı. Zihnim bulanıklaştı.

"Seninle yattı mı, Evelynn? Kanını ve amını kirletti mi?"

Aster'ın sesi artık daha sessizdi, ben nefes almaya çalışırken, elini tırmalarken, vücudum çöküyordu.

Tam bilincimi kaybedeceğimi düşündüğüm anda, elini çekip aldı. Nefes nefese kalarak öne doğru düştüm ve ellerimle dizlerimin üzerine çöktüm. Nefes nefes soluyarak, hayatta kalmak dışında her şeyi zihnimden silmeye zorladım kendimi.

Hayatta kalmam gerekiyordu. Bu durumu düzeltebilmemin tek yolu buydu.

Yaşama arzum, onun benim, bedenim ve ailem hakkında söylediklerine ölümcül bir öfkeyle tepki vermemi engelleyen tek şeydi.

Aster'in göz bebekleri büyümüş, çılgınca dönüyordu. Eğer kana susamışsa, ben ölmüştüm.

"Korkmuştum," dedim. "Beni korudular."

Onun sorularının hiçbirine tam olarak cevap vermedim, tıpkı onun benim sorularıma cevap vermeyi reddetmesi gibi. Korkmuş, yaralı gözlerle ona baktım, onun en çok istediği gibi küçük ve güçsüz kaldım.

"Göster bana," dedi Aster.

Beni yerden kaldırdı ve Juliette'in önüne itti. Büyü çemberine girdiğim anda, başka bir cadının büyüyle saldırıya uğradım ve çılgılık attım. Kendi gücüm bağlanmıştı, kendimi savunma veya koruma yeteneğim kalmamıştı.

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama Juliette parmaklarını şıklattı ve beni önünde diz çökmüş halde kalmaya zorladı. Beyaz kumaştan yapılmış bir elbise içinde oturuyordu, bu elbise duvarların içinden sızan kanlı büyü'nün parlak kontrastını oluşturuyordu.

Aster, onu durdurmak için boşuna kollarımı sallarken, elbiseyi vücudumdan yırttı. Beni iç çamaşırlarım ve ince bir sütyenle bıraktı.

Juliette bir avuç kemik saçtı ve benim bilmediğim bir dilde fısıldayarak bir şeyler mırıldandı.

Ölüm büyü'sü çılgılık attı, savunmasız bedenime ve zihnime saldırdı.

Tanrım, bugün gözlerimi kaybedeceğim gün müydü?

Sanki derim soyuluyormuş gibi hissettim. Dişlerim takırdadı.

Aster arkamdan şiddetli bir homurtu çıkardı. Beni saçımdan çekip kaldırdı, eli enseme değdi.

Yıldızı izliyordu.

Göz alıcı olmayan koluma ve klan işaretine baktım, Aster'ın morartacak kadar sıkı tutuşuyla incelenmek üzereydi. Beni döndürdü. Öfkeli bakışları hemen kalçama takıldı. Orada Hekate'nin işaretini gördü: çiçek açan yılan ve anahtar. Dövmelerim oniks renginde kaldı. Aster için canlanmadılar.

Arkamdan uzanarak Juliette'den gri bir şişe aldı ve başımı geriye doğru çekerek karışımı boğazıma döktü.

Keskin tadı boğazımı yakarken boğulup boğuk sesler çıkardım.

Aster beni bıraktı ve birkaç adım geri çekildi. Ciğerlerim yanarken öksürdüm.

Yumruklarını yanlarına sıkıca kenetledi. Gözleri büyüdü, burun delikleri genişledi. Neredeyse çıplak halime baktım ve damarlarımın siyaha dönmesini dehşetle izledim.

Şaşkın bir çığlık attım ve açık tenime yayılan koyu çizgileri ovuşturdum.

"Onu. Oradan. Çıkarın."

Aster'ın sesi kesikti. Nefesi düzensizdi, daireden çıkıp beni Juliette ile yalnız bıraktı.

"Evet, efendim," dedi Juliette tatlı bir sesle, neredeyse cıvıdayarak.

Kemiklerin tekrar taş a çarptığını duydum. Vücudum gevşedi ve yere yığılmak zorunda kaldım.

"Bekle, hayır," dedim, yalvarırcasına. "Kan bağıını kaldırmak tehlikelidir. Ölüm oranı yüksektir. Ben..."

"Sessizlik!"

Ağlama. Juliette'e kendimi kaybetmemi görerek tatmin olmasını istemiyordum. Ama Aster, Kylo ile olan bağıını kaldırmasını, onun kan izini benden silmesini istiyordu.

Kylo artık kalbimin atışını duyamayacaktı. Acı çektiğimi ya da kan kaybettiğimi bilemeyecekti.

Artık beni bulamayacaktı. Hayatta mıyım, öldüm mü bilemeyecekti.

Korku ve öfkeyle dolu, Juliette beni sırt üstü çevirdiğinde çaresizlik beni sardı. Onun zafer dolu gri gözlerine baktım, tamamen kontrolümü kaybetme dürtüsüyle mücadele ettim.

Hiç bu kadar nefret duymamıştım. Çaresizliğim beni tüketiyordu. Hareket edemiyordum, gücümü kullanamıyordum.

Onları durduramazdım.

"Lütfen," diye haykırdım. "O beni öldürecek. *Lütfen*."

"Ölmeyeceksin," diye tersledi Aster. "Buna karşı koymayı bırakmazsan, o haydutlar tarafından damgalanmak istediğini düşünmeme neden olacaksın."

"Tekrar saf olmak istemiyor musun, Evie?" diye sordu Juliette, üzerine gümüş kabartmalı bir hançer kaldırarak. "Bana ışığın yoluna geri dönmek istediğini söylemiştin. Sana yardım edelim."

"Aferin kızım," diye övdü Aster.

Juliette, Aster'ın etrafında dönen güneşmiş gibi parladı, bakışları Aster'dan bana doğru yavaşça kaydı. "Sana saldırdığın için seni affediyorum. Bunun, sırlarından utandığın için olduğunu biliyorum. Ama gerçek seni özgür kılacak."

Ne oyunu oynuyordu bu kız? Neden gerçeğin sadece yarısını söylemişti, diğer yarısını söylememişti?

Hançer kalbime yaklaşıırken, doğru bir strateji bile geliştiremiyordum.

"Yapma," diye fısıldadım, sesim bir fısıltıdan daha yüksek değildi. "Lütfen yapma."

Juliette'i, savunmasızlığımın gerçeğiyle kucakladım. Dudaklarım titredi, yüzüm yaklaşan acıyı yansıtıyordu. O, sadece bir an tereddüt ettikten sonra etimi kesmeye başladı.

Çığlığım, bizi saran soğuk, beyaz bir sis tarafından yutuldu.

Juliette'in dudaklarından ilahiler dökülüyordu. Kemikler tıkırdadı. Sis içinde, Juliette'in önceki çalışmalarının hayaletlerini gördüm, kan ve kemiklerden doğurduğu iblisleri, diğer cadıların ölümlerinden çaldığı gücü, kavanozlarda topladığı gözlerini. Kendimi gördüm, altın bir aynanın önünde gülümseyerek ve dönerek.

Vücudum kendi kanımla kaplıydı. Yabancı bir madde bir kez daha boğazımdan aşağı süzülürken, ben öğürerek başımı sallıyordum. Hareket edebildiğim tek şey buydu, uzuvlarım görünmez bir ağırlık tarafından bastırılmıştı.

Yanaklarımdaki sıcaklığın kan mı gözyaşı mı olduğunu bilmiyordum. Görüşüm karanlık tarafından yutuldu.

Göz kapaklarımın arkasında, Kylo'nun aptalca küçük gamzesini gördüm. İkimiz de yağmurda sıırsıklam olmuş, orman zemininde birbirimize sarılmışken, onun kanıyla beni işaretlediği anı gördüm. Kanı mideme ulaştığında, artık beni sonsuza kadar koruyabileceğini bilerek nasıl rahatladığımı hatırlıyorum.

Bir çocuğun annesi için ağlayacağı gibi onun için ağladım. Yalvararak, yalvararak, boğazım kuruyana kadar çığlık attım.

Sanki ikiye bölünmüşüm gibiydim, ruhumun yarısı acımasızca katledilmiş, ben ise felç olmuş gibi yatıyordum.

Vücudumdan gittikçe uzaklaşıyordum. Kylo'nun görüntüleri devam ederken, zihnimin beni koruduğunu mu yoksa işkence ettiğini mi anlayamıyordum. Onun kucağında otururken bana kitap okuduğu, beni banyo yaptırıp saçlarımı özenle taradığı, lezzetli kötücül tarafı ve benimle atışmayı seven hızlı zekası gibi görüntüleri gördüm. *Bizi* gördüm.

Juliette beni kesip Kylo'yu kökünden söküp attığında tek görebildiğim *bizdik*.

Kylo'yu kökünden söküp çıkarırken.

KYLO

Bir şeyler ters gidiyordu. Evie'nin kalbi, Aster onun kanını tattığında olduğundan daha fazla sıkıntılı ve düzensiz atıyordu.

Kurtarma ekibi, Nighswander Malikanesi yakınlarındaki ölümlü bir müttefikin evini işgal etmişti. Bu sıradan binaya, arkadan gizlice girmiştik. Üst kattaki pencereden kulelerden birini net bir şekilde görebiliyordum, ancak yapının çoğu ağaçlar tarafından gizlenmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Harmony.

Bağlantı aracılığıyla Evie'nin kalbini dinlerken donakaldım.

"Şşş," dedim yumuşak bir sesle.

Bekledim Bekledim. Ne o içinde süre süreç

Juliette'i Juliette'i Bir şeyler ters mi gitmişti, yoksa sadece görevini mi yerine getiriyordu?

Kan kaybı ya da ilaçla uyuşturulduğuna dair hiçbir kanıt yoktu. Ama...

Gergin bir şekilde, meydana gelen değişimi anlamaya çalıştım.

Sanki mum alevi söndürülmüş gibi, sönmüş gibiydi.

Bağlantılı notumuzu çıkardım ve ona yazdım.

Bebeğim, lütfen bana yaz. Ben...

Bir patlama sesi evi sarsarak yankılandı. Hemen ardından bağırışlar duyuldu. Gözümü kırpmaya bile vaktim olmadan pencere paramparça oldu. Karşı duvara bir ateş topu fırladığında eğildim.

Bir vücut bana çarptı ve beni yere devirdi. Ateşin ısı yüzümü yakıyordu. Saldırganın gözlerinin arasına bıçağımı saplarken, düşürdüğüm notun alevlerin içine düştüğünü dehşetle izledim. Kadını üstümden attım, ama artık kararmış külleri kurtarmak için çok geçti.

"Herkes dışarı!" diye bağırdım.

Harmony öksürdü, kendi hançeri kanla ıslanmıştı, bir doğuştan erkek ayaklarının dibinde yatıyordu.

Binanın fazla zamanı kalmamıştı. Merdivenlerden aşağı doğru ilerlerken, daha fazla adamım doğuştan askerlerle savaşıyordu.

Nasıl oldu da burada olduğumuzu bildiler? Açıkçası, bu beni şaşırtmadı. Conrad ve Aster kendi çaplarında aptaldılar, ama Evie'nin yakınlarda koruma olduğunu şüphelenmeleri gerekiyordu.

Onlar da bizim saklanmamızdan bizim kadar bıkmıştı. Şehirdeki herkes kavga etmek için can atıyordu.

Bastırılmış öfkemi serbest bırakma fırsatını zevkle karşıladım. Öldürmelerimi dağınık ve çılgınca yaptım. Doğmuş kan ve kemiklerden sanat eseri yarattım.

Bina gürültüyle çökmeye başladığında arka kapıdan dışarı çıktık. Bunlar benim en iyi savaşçılarımdı, savaşta sadece birini kaybettik, ilk pusuda hazırlıksız yakalanan bir kadını.

"Lucetta," dedi Blade.

"Siktir."

Kafamı salladım ve bu avluyu çevreleyen binaları hızla taradım. "Yeni bir gözetleme noktasına ihtiyacımız var."

Kadınlardan biri su büyüsunü kullanarak, yangının yayılmasını durdurmak için yerden binaya şiddetli su rüzgârları gönderdi.

"Daha fazlasını duyuyorum. Bizi savaşa çekiyorlar," dedi Blade. "Burada fazla seçeneğimiz yok."

"İnsan görünüşümüzü kullanıp ayrılabiliriz," dedi Harmony çabucak. "Sonra yedek karakolumuzda yeniden bir araya geliriz."

İçgüdülerim içimde bir uyarı verdi. Bizi nasıl buldular ki? *İlk* karakolda insan görünüşümüzü kullanıyorduk.

Evie'nin sıkıntılı kalbinin düzensiz atışları dikkatimi dağıttı ve durakladım. "Juliette. Onlara benim görünüşümü tarif etmiş olabilir. Bazılarımızın neye benzediğini biliyor."

Ama o, Evie'nin sevdiği adamın *ben* olduğumu biliyordu. Ve eğer doğanlara kimi aramaları gerektiğini söylemişse... Evie için benim ne kadar önemli olduğumu lordlara da söylemiş olabilir miydi?

Evie de pusuya düşürülmüş müydü?

Düşüncelerim karışmıştı. Yangın söndürülür söndürülmez, etrafımızı çevreleyen ölümlü binaların içinden daha fazla ıglık yükseldi. Born çatılara döküldü. Bir tatar yayı okunun vızıltısı bana doğru geldi ve tam zamanında gölgelerimle onu saptırdım.

Hangi yolu seçeceğimize karar verme lüksümüz yoktu. Seçim bizim için yapılmıştı.

Vesper, gölge ve ateşten bir yılan yarattı. Canavar kükredi ve çenesini şaklatarak yakındaki bir çatının üstündeki doğanları yuttu.

"Ölümlülere dikkat edin," diye bağırdım.

Doğanlar pencerelerden atladılar. İçimi bir önsezi kapladı. Bu bir sokak çatışması gibi gelmiyordu.

Bu, daha büyük bir şeyin başlangıcıydı.

Hazırlıksız yakalanmıştık. Bunlar, daha önce gördüklerimizin çok ötesinde sayılara sahip, doğuştan askerlerdi.

Sanki Conrad, bizim sıradan bir dönüşmüş hücre olmadığımızı biliyormuş gibiydi. O, bizim sadece onun güçlerini hak edecek kadar güçlü değil, aynı zamanda onun istediği hamleyi yapabilecek kadar önemli olduğumuzu da biliyordu.

"Kylo, sayıları çok fazla. Yapmamız gereken..." Blade'in harekete geçme çağrısı, Clarke'a gizlice yaklaşan yakınlardaki doğuştan askerlere saldırırken kesildi.

Küfrettim. Vesper ve ben göz göze geldik. Ateş kuşları başımızın üzerinde daireler çiziyordu.

Korkunç, kaçınılmaz emri vermek için zamanım olmadı, çünkü gökyüzünden kan oniks yağmaya başladı.

"Hemen siper alın!" diye bağırdım.

Kader bizim için karar verdi. Tüm dikkatli planlamalarımıza, seksen yıllık saklanma ve kısıtlamalara, Evie ile aramızdaki haftalarca süren gerginlik ve kalp kırıklığına rağmen...

Sonunda, her seçimi kendimiz yapamayacağımız ortaya çıktı.

Gölgelerime serbest hareket imkânı vererek bize bir yol açtım — bu, Etherdale sokaklarında daha önce hiç göstermediğim bir şeydi.

Kan, cesaret ve terle, savaşçılarım ve ben bir binanın içine girerek, ölü doğanları kan oniksinin sıçramasına karşı korunmak için şemsiye olarak kullandık. Böyle kaynakları rastgele dönüşenlere asla harcamazlardı.

Benim kim olduğumu çok iyi biliyorlardı.

Tüylerim diken diken oldu, eski, ilkel bir bilgi omurgamı sardı. Evie'nin kalbi kanıyordu — bağımız sayesinde bunu inkar edilemez bir şekilde hissedebiliyordum. Bir şekilde yaralanmıştı. Ve beni ondan uzak tutuyorlardı.

Beni ondan uzak tutuyorlardı.

Kısa bir sükunet anında, Blade beni anlamlı bir bakışla süzüldü. Aynı dalga boyunda olduğumuzu anlayabiliyordum. Clarke'ın küfrettiğini ve Vesper'ın "*yapabileceğimiz bir şey yok*" diye mırıldandığını duydum.

"Başka seçeneğimiz yok," dedi Blade. "Ya yap ya da öl."

Takviyeye ihtiyacımız vardı. Ve biz sayımızı artırırsak, doğanlar da öyle yapacaktı. Ve bu savaş veba gibi yayılacaktı. Ölümlüler bize yardım etmek için harekete geçecekti. Bu da bizim de onlar için aynısını yapmamız gerektiği anlamına geliyordu. Conrad, Earle'ye haber verecekti. Müttefiklerimiz, Etherdale'e doğru yapılan korkunç askeri hareketi bize bildirecekti. Burayla Prospyrus arasındaki klanlar harekete geçecekti. Titizlikle planladığımız olaylar zinciri domino taşları gibi devrilecekti.

Tek eksik parça, sadece havada ve şehirdeki karada bize destek olmakla kalmayıp, dezavantajlı kuraklığımızın ortasında zengin kaynaklarını da getirecek olan Yılan Klanı'nın gücüydü.

Evie'nin zehirleri olsa bile, onlar iki hafta sonra gelene kadar o kadar güçlü olamazdık.

"Onlarsız başlamamız gerekecek," dedim.

Blade bir omzuma, Harmony de diğer omzuma elini koydu. Ben de ellerimi onların ellerinin üzerine koydum. Orada, birbirimize bağlı, sarhoş edici, ateşli bir enerjiyle dolmuş olarak durduk.

Princeton bizi dönüştürmeden önce de böyle durmuştuk, zıplayıp şarkı söyleyerek, kutsal bir simya ile korkumuzu heyecana dönüştürmüştük.

*Doğduğumuz kandan
yükseliyoruz. Doğduğumuz
kandan yükseliyoruz.*

"Doğduğumuz kandan
yükseliyoruz."

Born içeri koştu. Gölgeler akın etti. "Yarın geldi."

Maskelerimiz sonunda düştü.

KYLO

Etherdale için ilk savaşı en kötüsü, maskelerimizin düştüğü ve takviye kuvvetlerin geldiği arasındaki zamandı. Savaş korkunç ve kanlıydı. On yıllardır tanıdığım erkek ve kadınların yanımda ölmesini izledim.

Yeterli sayıya ulaşır ulaşmaz her şey düzeldi. Yine de, savaşın vahşeti hiçbirimizin hazırlıklı olabileceği bir şey değildi. Savaş romantik değildi; soğuk, acımasız ve duygusuzdu.

Bütün gece savaştık. Şehir anında doğuştan sadık olanlar ile dönek ve ölümlü isyancılar olarak ikiye bölündü. Etherdale, karşı karşıya gelen güçlerin oluşturduğu bir ızgara haline geldi, duygular sokak sokak, bazen blok blok değişiyordu. Ölümlülerin desteğini ezici bir çoğunlukla elimizde tutuyorduk, ancak ölümlüler, özellikle de insanlar, bize yardım etmek için yapabilecekleri çok az şey vardı. Onların cesareti bizi alçakgönüllü kılıyordu.

Yeraltında, ilk savaşçılar kampüste kanlı bir savaşın ardından beslenip güçlerini topladılar. Bu, mahallemizin ötesine uzanan çok daha büyük bir dönüşmüş bölgeyle sonuçlandı.

Başka bir deyişle, biz kazandık.

Ve doğanlar, o anda hiç bu kadar şok olmuş görünmemişlerdi.

Kampüsün büyük bir bölümünü ele geçirerek, yüzlerce genç ölümlünün bizim korumamız altında sığınmasına izin verdik. Doğumluların çoğu, Nighswander Malikanesi'ne en yakın kampüs tarafında toplanmaya devam etti.

Doğumlular ile isyancı güçlerin mevcut haritasını çizmeye yardım ederken, hiç çekinmeden kan içtim.

Harmony ve Blade beni neredeyse zorla yeraltına sürüklemek zorunda kaldılar ve ben de bunun Evie için en iyisi olduğunu söyledikten sonra kabul ettim. İç çemberle görüşmemiz, yeniden güç toplamamız ve Evie'yi kurtarmak için başarısız olmayacak bir strateji geliştirmemiz gerekiyordu.

Her ne pahasına olursa olsun ona gitme içgüdüm ile, zorlu savaş koşullarında şehir için en iyisini yapma görevim arasında kalmış, ikiye bölünmüş bir adamdım.

Doğmuş ordu, Nighswander Malikanesi'ni hemen kuşatmıştı. Takviye kuvvetler gelene kadar, ruhumun diğer yarısından uzaklaştırılmıştık.

Tüm olasılıklar arasında bu en kötüsüydü.

"Bunun olacağını biliyordum lan!" diye bağırdım ve boş kadehimi karar masasına vurdum. "Onu gitmesine izin vermemeliydim. Bütün geceyi *onunla* geçirdi ve acı çekiyor. Bunu hissedebiliyorum."

"Yapabileceğin bir şey yoktu Kylo. Dün gece bizi zorlayacaklarını bilemezdik," dedi Blade. "Ona ulaşacağız. O güçlü bir kız. O zamana kadar iyi olacak."

Vesper başını salladı. "Hiçbiri ideal değil. Bu şehri *en az* on iki gün daha bir arada tutmalıyız. Ve bu bile zor olacak."

Kan gücümü artırdıkça, tek istediğim hepsini *siktir et* ve Evie'yi kendim kurtarmak.

Ama bu tam da Conrad'ın yapmamı umduğu şey olabilirdi. O benim kim olduğumu biliyordu. Ve benim *onun* için kim olduğumu da biliyordu.

Aynı anda iki şey oldu. İlk olarak, Idris iki temkinli muhafızın peşinden kapıdan içeri daldı.

"O nerede?" diye sordu, gözleri hemen benimkilere takıldı.

İkincisi, Evie ile olan bağlantımdan gelen bir uyarı şok dalgası bana çarptı. Nefesim kesildi, masaya tutunarak soğuk bir korku içimi kapladı. Tüm gözler bana çevrildi.

"Hayır," dedim, sert ve acı dolu bir sesle.

Biri, sanki beni klanımın gözlerinden saklamak istercesine odanın kapılarını kapattı.

Şu anda her zamankinden daha fazla güçlü olmamı isteyen klanım. Ama Evie'nin kanı akarken nasıl güçlü olabilirdim ki?

Idris buradayken bu sözleri söyleyemezdim.

Evie ölüyordu.

Ellerimin üzerinde hissettim, panik ve dehşetimin sisinden gelen sesler.

Bu benim en kötü kabusumdu: Evie'nin hayatı kaybolurken ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

"Hemen gitmeliyiz."

Harmony ve Blade, strateji konuşmasına başlamadan önce birbirlerine bir bakış attılar. Beslenmişlerdi, ama kurtarma ekibimin bu tür bir görev için yeterince dinlenmediğini biliyordum.

"Seninle gitmem gerektiğini biliyorsun," dedi Vesper. "Onun için. Ve senin için *Onun için*. Ama henüz gidemeyiz.

Elimizde..." "Umurumda değil," diye homurdandım.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Idris, avuçlarında parlak bir şey çatırdarken yumruklarını sıktı. Sanki bu gelişmeden şaşırılmış gibi ellerine bakarak zıpladı.

"Evie yaralandı ve muhtemelen büyülü bir şekilde bağlandı," diye soluk soluğa söyledim. "Pusuya düşürüldük. Malikanemizi kuşattılar. Şehrin hiçbir yerinde bu kadar çok doğuştan büyücü bulunmuyor."

Idris derin bir nefes verdi. "Ama hayatta."

Kanını o kadar hızlı kaybediyordu ki, kan içme hırsı olan bir vampir tarafından saldırıya uğradığından korktum.

"Kylo, bekle..."

Bilinç kaybına uğramış bir halde salona daldım. Genç dönüşmüşler, ilk kesin zaferimizi kutlamak için kan dolu bardaklarını tokuşturuyorlardı.

Bana doğru döndüler.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Elim kalbimi sıktı—onun kalbine bağlı olan kalbimi.

Evie'nin kalbi durdu. Aramızdaki bağ, kum gibi ellerimden süzülüp gitti.

O gitmişti.

EVIE

Bağımızın koptuğunu hissettim.

Ölümün eşiğinde, kıvranmayı ve çığlık atmayı çoktan bırakmıştım. Sakin bir kan okyanusunda yüzüyordum.

Büyüm olmadan boşluk korkunçtu. Sonsuza dek yayılan karanlığa anlam ve ışık katacak hiçbir şey yoktu.

Ta ki bana ait olmayan bir yere düşene kadar. Böceklerin gürültülü, havanın yapışkan olduğu nehir kenarındaki küçük bir evde, elinde kemerle duran siyah giysili bir adam vardı.

Uyluklarım acıyordu, yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmıştı. İşe yaramazdım.

Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Onu mutlu edemiyordum. Bazen kurtarılıp buradan uzaklara götürülmeyi hayal ediyordum. Ama bu asla gerçekleşmeyecekti. O beni asla bırakmayacaktı.

Babam beni öldürüp nehir canavarlarına yem yapacaktı. Çünkü onu mutlu edemiyordum. Ben değersizdim, sevilmesi imkansız bir insandım. Bende bir sorun vardı. Belki de sorunu bulabilirsem, düzeltebilirdim.

Mükemmel, özel olan kızlar... Sevilen kızlar onlardı.

Boğulma sesimle uyandım.

Aster'ın yüzü benim yüzümün üzerindeydi. Yutkundu, yüzündeki gerginlik gevşeyince nefesini bıraktı. "Gördün mü? Hala hayattasın.

İyisin." Başımı kaldırarak bana kan takviyesi iksiri içirdi.

"Hâlâ onun dövmelerini silmemi istiyor musun? Onları yakmayı deneyebilirim," dedi Juliette.

Kanla kaplı vücuduma, sıırıslık olmuş sütyen ve külotuma baktım. Dudaklarımdan dehşet dolu bir çığlık döküldü.

"Evet," dedi Aster. "Ama bugün değıl."

Gözlerim kapandı. Aster başımı kucağına yasladı.

"Conrad konusunda ne yapacaksınız, efendim?"

Juliette'in sesinde gerginlik, ya da belki de endişe vardı. Aster derin bir nefes aldı. "Ne demek istiyorsun, tatlım?"

"O benim ölmemi istedi," dedi yumuşak bir sesle. "İkisi de istedi." "Bunu nereden biliyorsun?"

Juliette konuşmadı. Kederimin tsunamisini aşarak, acımasız, vahşı bir öfke yükseliyordu. Kylo, bağıımızın koptuğı anı hissetmiş olmalıydı.

Tanrım. Beni öldü mü sandı?

"Kitten, Conrad beni asla bu şekilde ihanet etmez. Bu paranoyaları bırakmanı istiyorum." Aster, sanki onun önceki acımasızlığını ve zehrini hayal etmişim gibi, yumuşak ve nazikçe elini saçlarımdan arasında gezdirdi.

"Zindanda kalacak mı?" "Evie neden zindanda kalsın ki?"

Juliette boğuk bir ses çıkardı. "Ama sen dedin ki..." Boğazını temizledi. "Sana yalan söyledi. Lillian'ın gözünde mahvoldu. Kefaret ödemesi gerekmez mi? Ona kızgın değıl misin?"

"Tabii ki kızgıyım," dedi Aster sakın bir sesle, sesinde hafif bir sinirlilik vardı. "Ama itibarı zedelendiğı için değıl. Korkudan hatalar yaptı ve şimdi güvende olduğı için benim gözetimimde kefareti ödenecek. Yakında hepimiz bu lekeli şehirden çok daha iyi bir yere gideceğız."

"Ama o Masked Order'ın lideriyle yatıyor!"

Tıslama sesiyle gözlerim seğırdi. Aster'ın eli Juliette'in ağızını kapattı.

"O pis ağızını sabunla temizlemeliyim," diye uyardı Aster, elini yavaşça çekerek. "Juliette Montgomery, bu ihaneti derhal keseceksin."

Tam adını duyunca irkildi. "Ama efendim, tanıştığımız günden beri size sadık kaldım," dedi Juliette, sesi artan duygularla titriyordu. "Benden istediğiniz her şeyi yaptım. Neden? Neden size yetmiyorum? Benim özel olduğumu söylediniz. Mükemmel olduğumu söylediniz. O hiç de mükemmel değil, ama yine de onu seviyorsunuz. *Neden?*"

Ağlamaya başlayınca sözleri bozuldu. Gözlerim tekrar kapandı.

"Lillian, şu anda seninle bunu konuşacak vaktim yok," diye tısladı Aster. "Bunu kaç kez konuştuk? İkinize de yeterince sevgi besliyorum ve Evie'ye olan sevgim sana olan sevgimi azaltmıyor. *İkiniz de* benim için özelsiniz. O neredeyse ölüyordu. Benim için arınmak için tüm kanını kaybetti ve bu sana yetmiyor. Ne istiyorsun, Juliette? Evie'ye, babanın sana yaptığı kadar acımasız olmamı mı istiyorsun?" Aster artık bağırıyordu ve Juliette daha da şiddetli ağlıyordu. "Peki, yapmayacağım. Ben öyle bir adam değilim. O manipülatif gözyaşlarını sil. Zaten savaş halindeyiz. Bu karmaşaya daha fazla drama eklemek istemiyorum."

*Yakında hepimiz çok
uzaklarda olacağız. Zaten
savaştayız.*

Tanrım. Hâlâ bağılıydım ve Aster benimle birlikte giderse Kylo beni takip edemezdi. Peki, savaşa gerek kalmadan dönüştürülenleri kolayca alt edebilecekleri konusunda ısrarcı olan doğanların ne oldu? Savaş *benim* yüzümden mi başlamıştı?

Kan kaybı ve acıdan yarı baygın haldeydim, öfke ve kederle yanarken bu konuşmaları analiz ediyordum. Kylo'ya geri dönmeliydim. Ona ölmediğimi göstermeliydim.

Peki ya not? Kylo iyi miydi? Onun kim olduğunu bilselerdi... onu öldürselerdi, Aster kesinlikle bununla övünürdü.

Juliette giderek daha şiddetli bir şekilde ağlamaya devam etti. Aster beni kollarına aldı.

Bu yaralı, işlevsiz insanlardan ve onların ardında bıraktıkları şiddetten uzaklaşmam gerekiyordu.

Ağır göz kapaklarımı araladım. Juliette'i ve ruhumu oymak için kullandığı hançeri son bir kez gördüm. Aster'ın beni götürmesini izledi, onu deli büyü çemberinde yalnız başına ağlamaya bıraktı.

Ondan nefret ediyordum. Acı çekmesine seviniyordum, ama yine de o aptal, rahatsız edici empati duygusu göğsümde yankılanmaya devam ediyordu.

Çünkü Juliette ve Hizmetçi bana acı çektirirken, Aster tüm kararları veren kişiydi. Ve parçaları toplamak için orada olmaya özen gösteriyordu.

Juliette, Aster'ın onu seçmesini istiyordu. Onun onu görmesini, ona inanmasını istiyordu. Benim hakkımda *haklıydı*, Conrad hakkında da haklıydı.

Ama Aster umursamadı. Onu seçmedi. Planı geri tepti. Onu orada, beni kollarında bırakıp gittiği anda, Juliette'e derin ve temel bir düzeyde ihanet ettiğini anladım.

Ve onun nasıl misilleme yapacağından gerçekten çok korkuyordum. "Savaş mı?" diye boğuk bir sesle sordum.

Kylo ile olan bağım olmadan, içim boşalmış gibi hissediyordum. Ona geri dönmek için her şeyi yapardım. Aşmayacağım hiçbir sınır yoktu. Ve savaş çoktan başlamışsa, büyümü geri kazandığım anda bu kaledeki herkesi yok etmek için serbestçe hareket edebilirdim.

"Daha çok bir ayaklanma gibi. Earle devreye girince halledilecek, merak etme."

Aster birinci kata ulaşır ulaşmaz Conrad ortaya çıktı.

Üç saniye boyunca bana baktıktan sonra kaşlarını kaldırdı. "İkiniz onun vücudunda kan bıraktınız mı?"

Conrad gergin görünüyordu, burun delikleri genişleyerek yaralarımı açgözlülükle süzüyordu.

Aster beni daha sıkı tuttu. "Yapılması gerekeni yaptım.

O da onlardan kurtulduğu için minnettar." Conrad alaycı bir gülümseme attı. "Öyle mi?"

"Ne ima ediyorsun?" Aster tısladı, kanla ıslanmış bedenimi sıkıca tutarken morartıyordu.

"Hiçbir şey, kardeşim. Kayıp kuzumuzun güvenli bir şekilde sürüye geri döndüğüne sevindim." Gözlerime baktı. "Savaşın doğru tarafında olduğun için minnettar olmalısın, kızım. Bu karmaşa sona erdiğinde katakomplar dolup taşacak."

Neler olduğunu bilmem gerekiyordu. Onların her zamanki küstah alaylarından daha fazlasını, bilgiye açgözlüydüm.

"Ailem dışarıda. Lütfen, neler oluyor?" diye sordum.

Conrad sadece gülümsedi, sessizliğiyle beni işkence etmekten büyük zevk alıyordu. Kylo ve kurtarma ekibine ne yapmıştı?

Conrad, gözlerimde öfkenin parlamadığını gördü. "Sakin ol," diye teselli etti Aster. "Dinlenmen lazım."

Conrad önümüzde sabit duruyordu. "Onun ihtiyacı sorgulanmak." "Öyle olacak," dedi Aster soğukkanlılıkla, Conrad'ın ulaşamayacağı bir yere çekilerek.

Yalvarırcasına sorumu tekrar fısıldadım. "Neler oluyor?"

Aster sadece saçımı okşamaya ve beni susturmaya devam etti, hor görülen gölgelerimin açgözlü açlığını körükledi.

Bundan kurtulmamın tek yolu Aster'in cebindeki anahtardı. Ya onu ondan almam ya da onu kullanması için ikna etmem gerekiyordu.

Bu da, bana yaptıkları için onu yüz parçaya ayırmak istemediğimi ona ikna etmek anlamına geliyordu.

Beni parçalara ayırmıştı. Parçalamıştı.

Hepsi, başka bir erkekle olan bağımı anlayamadığı için.

Midem bu kadar boş olmasaydı, kusardım. Neredeyse çıplak olduğumu unutmuştum, vücudum kanla kaplıyken utanç hissetmiyordum.

Vampirlerin dikkati, yanlarından geçerken hemen bana kilitlendi, dokunulmaz olduğumu fark ettiklerinde yırtıcı gözlerinde hayal kırıklığı belirdi.

Aster'in koruması olmasaydı, canlı canlı yenilirdim. Eminim güçlü ve etkili kanım tüm malikaneyi çılgına çeviriyordu.

Aster'ın gözlerine baktım ve onun da açlığını gördüm. Artık beni kazanmasına gerek olmadığı için, beni taciz etmekten onu alıkoyacak hiçbir şey yoktu.

"Ne kadar arzulandığını bilmek, sadece bana ait olduğunu bilmek çok seksi."

Kollarında gerildim. Rol yapamazdım. Tek düşünebildiğim, Kylo'nun benim öldüğümü sanmasıydı.

Phineas benim hakkımda haklıydı. Ben aldatmacaya uygun değildim. Bir kızın boş kabuğu haline gelene kadar tekrar tekrar travma yaşamaya hazır değildim.

Bu yüzden Aster beni büyük bir küvetin önüne oturtup yaralarımı temizlemeye başladığında, tüm vücudum gerginlikten kaskatı kesilmişti.

"Hiçbir şey iz bırakmayacak. Seni yıkadıktan sonra, iyileştirici merhem süreceğiz."

"Kendim yıkanabilirim."

Bunu yapamazdım. Bedenimi ve zihnimi feda edemezdim.

Aster yavaşça bana baktı. "Evie, ben sadece yapmam gerekeni yaptım, biliyorsun, değil mi?" diye sert bir şekilde sordu. "Kanla kaplısın, şimdiye kadar tattığım en lezzetli kanla, ama sana bir kez bile zarar vermedim, değil mi? Senin ihanetini keşfettikten sonra bile sana şiddet uygulamadım."

Bu doğru değildi. Beni boğmuştu. Beni fırlatıp atmıştı. Yüzüme bağırmıştı.

Juliette, kanımla ilgili söylediklerini duysaydı, gerçekten intihar edebilirdi. O, kendisine kötü davranan birinden sevgi görmek istiyordu; başından beri kaderi belliydi.

Bileğimi tuttu. "*Değil mi?*"

Başımı sallamaya zorladım. Hayatta kalmak. Hayatta kalmak zorundaydım. Ailemin yanına dönmek zorundaydım.

"Sen sadece beni koruyordun," yalan söyledim.

Aster bileğimi bıraktı ve ben onu ovma isteğiyle mücadele ettim.

"Ama acı çekiyorum ve utanıyorum, bir dakika yalnız kalmam lazım," dedim. "Lütfen."

"Peki," dedi kısa bir şekilde, bu noktada benim rahatımı hiç umursamadan. O sadece benim sınırlarımı saygı duyuyormuş gibi davranmak, narsist beyaz şövalye kompleksinin gerektirdiği asgari nezaketi korumak istiyordu.

Sıkı bir gülümsemeyle boğazını temizledi. "Temizlendiğinde seni iyileştirmeme izin verecek misin?"

Başımı salladım ve içimdeki bir şey öldü.

Küvette, Juliette'in kestiği yerlerin acısını neredeyse hissetmiyordum. Kesikler, ben bilinçsizken yapılan ritüel sırasında bir şekilde iyileşmişti. Yıkılan sadece eski kandı.

Çok fazla eski kan.

Boğazımda yükselen vahşi çılgılığı yuttum. Boğazımdaki metal halkayı tırmaladım. Cildimi ovuşturdum.

Bu yeni çılgınlık biçiminin içimdeki en karanlık derinliklerden fıkırdığını hissedebiliyordum ve onu durdurmam — onu kucakladım, kuduz bir kurt gibi dişlerimi göstererek.

Gz kapaklarımın arkasında tek gördüğüm oydu.

Üç kez yıkadıktan sonra, su sonunda berraklaştı. Kuvetten çıktım. Banyoda silah olarak kullanılabilecek herhangi bir şey var mı diye etrafa baktım. Kafamda, kurtulamadığım bir çınlama sesi vardı, ancak bunun omurgamdan yukarı aşağı akan sıcaklıkla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum.

Büyü ve gücün birikmesi beni hasta ediyordu.

Çıplak ve ıslak bir halde sendeleyerek yürürken aynada kendimi gördüm. Gri gözlerim yoğun ve ılgındı. Uzun, ıslak saçlarım karışık ve dağınıktı. Vücudumda çeşitli sembollerin oluşturduğu pürüzlü yara izleri vardı, biri de kalbimin üzerindeydi.

Juliette'in eserine öfkeyle baktım. Aster'ın ona ihanet ettiğini duymak hiç de yeterli değildi. Onun kanamasını görmem gerekiyordu.

Onu kanatmam gerekiyordu.

Çıplak halim ve Aster'ın tasmaını takmış halim midemi bulandırmaya başladıığında, aynadan uzaklaştım.

Geçici bir silah aramaya devam etmeden önce, omurgamdan bir ürperti geçti.

Kendi kıkırdama sesimi duydum.

Ama ağzım kapalıydı. Kalbim çarparken, kendi yansımana bakmak için hızla arkama döndüm.

Ben ıplak kalmışken, yansımam pastel mor bir elbise giyyordu. Bana gülümsedi, parmağını dolgun pembe dudaklarına götürdü.

Gözlerini kısarak vücudumu süzerken, gel buraya diye bir hareket yaptı.

Tamam, evet, resmen aklımı kaçırmıştım.

Yine de yaklaştım. Çünkü başka ne yapabilirdim ki?

"Kylo beni seviyor mu?" diye sordu

yansımam. Onu şaşkınlıkla inceledim.

"Elbette."

"Beni hiç ihanet eder mi?"

"Asla."

Bu ne tür bir kozmik dersti? Ve gücüm engellenmişken nasıl görme yeteneğimi kullanabiliyordum? Tabii ki, bu gerçekten psikotik bir halüsinasyon değilse.

O iç geçirdi. "Bu gerçekten çok güzel."

Sesim duygudan titriyordu. "Kylo'nun sevgisi, kozmosun enginliğine bakıp kendini küçük hissetmemek gibi bir şey. O benim her yanıma gördü, inceledi ve her parçama aşık oldu. Birbirimizi sevmek, tapınmak gibi bir şey."

Dudaklarımız kıvrıldı ve gözlerimiz nemlendi. "Hayata adanmışlık."

Gülümsemesi kayboldu. Başını salladı. Leylak rengi elbisesine bakarken gözlerine bir soğukluk çöktü. "Nasıl bir his olduğunu öğrenme zamanı."

"Ne?"

Gözlerimi kırptım ve bir an için ayna boşaldı. Ama parmaklarım cama değdiği anda çıplak bedenim yeniden ortaya çıktı. Şaşkın yüzlerimiz birbirine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Kapının çalınmasıyla irkildim. "Bir dakika," diye seslendim.

Sanki hayalet görmüşüm gibi ensemdeki tüyler diken diken oldu. Üzerime bir havlu sardım. Banyoda bir kez daha silah arayışına çıktım.

Aster içeri daldı.

"İyi misin?"

Çeviri: Beklemekten yorulduğum ve bu müdahaleyi senin iyiliğin için yapmış gibi davranacağım.

Onu azarlamak faydasız olacaktı, bu yüzden sadece yenilgiyi kabul ettim. Beni odadan çıkardı ve bir koltuğa yatırdı. Ateşim vardı ve kafam karışmıştı.

Ölümcül bir şekilde tuttuğum havluyu dikkatlice çıkardığında nefesi kesildi. Çıplak vücuduma şifalı merhem sürerken gözlerim yaşlarla doldu.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedim, geniş, yaralı gözlerle ona yardım etmesini yalvararak. "Büyüm içimden yükseliyor ve beni öldürüyor."

"Şşş. Bu bir ritüeldi. Juliette sana kininden dolayı sert davrandı. Eğer seni dönüştürülmüşlerden kurtarabilseydim, bunu

."

Omurgam yanıyordu. Başımın tepesinde ve ayak tabanlarımda baskı oluşuyordu. Gidecek yeri olmayan bir güç.

"Büyümü nasıl geri kazanabilirim?"

Aster'ın eli kalbimin üzerinde durakladı ve merhemi cildime sürmek için gereğinden fazla zaman harcadı. Gözleri parladı ve bakışları daha önce olduğundan daha açgözlü bir şekilde vücudumun üzerinde dolaştı.

Dur. Lütfen dur.

"Benim için çok uslu bir kız olarak, melek."

KYLO

Yeraltından çıktığım anda koşmaya başladım. Kimlerin peşimden geldiği umurumda değildi. Çılgınca bağırılan ismimi duymazdan geldim.

Maskesiz, cazibesiz, sürekli değişen savaş hattımıza ulaşana kadar sokakları yarararak ilerledim.

Bir dizi doğanla karşı karşıya kaldığımda, boyunlarından parçalar kopardım. Avuç içlerimden çılgılık atan öfke dalgaları halinde gölgeler fırladı ve birden fazla doğanı aynı anda yok etti.

Uçan silahları atlattım ve birkaç büyü akımını saptırdım.

Bir noktada, gölge büyüümün altına girdim ve genişletilmiş görüşe sahip olanlar dışında çoğu doğan için görünmez oldum.

Güzelliği uzun süre kullanamadım. Yüzlerce doğan beni çevrelerken, tanrısal güçleri kullanarak kendimi aşırı zorladım. Her fırsatı değerlendirerek doğanların kanından beslendim.

Ona ulaşmam gerekiyordu. O ölmemişti. Ölmüş olamazdı.

Klanımdan hiç kimse benimle aynı hızda ilerleyememişti. Yalnızdım, pervasız ve dengesizdim. Deliliğe sürüklenen bir adamdım.

Ya da en azından, nefesimi toplamak için sessiz bir sokağa saptığımda karanlık sisin içinden bir elin belirdiğini görene kadar yalnız olduğumu sanıyordum.

Phineas.

"Onu ele geçirdiler ve onu geri almam lazım," diyebilirdim sadece, sesim boşuk bir hırıltıydı.

Doğanlar, dönüşmüş gözler için tuzak kurmayı uzun zaman önce öğrenmişti, ama Phineas kurnazdı. Yaklaşabilirdi.

En azından, benim aptalca, utanmazca pervasız davrandığımı görmüş ve beni koruyordu.

Huysuz görünüşünün altında, son derece sadık bir herifti.

Kan bağıını kontrol etmenin ne kadar zorlayıcı bir alışkanlık haline geldiğini, karşı tarafta beni sadece sessizlik beklediğinde fark ettim.

Kalbim sıkı bir yumruk gibiydi. Kaslarım ve kemiklerim efordan çığlık atıyordu.

Phineas'ın eli gölge perdesine yeniden emildi.

Görünmezlik büyüm tamamen yok olmadan önce yüzlerce doğmuş olanı yok etmiş olmalıyım. Ateş kuşları çığlık attı. Her yönden bağırışlar duyuldu — güçleri toplayıp beni avlamak için çağrılar.

Birkaç dakika içinde etrafım sarılacaktı.

Hepsini alt edemezdim. Saçımı yolmaya başladım. Dudaklarım bakır rengindeydi. Ruhum kanlı ve acıyla doluydu, sanki Evie'nin ruhunu aramak için kopmak istiyordu.

Şu anda bulunduğumuz caddenin sonunda, artık doğmuş cesetlerle dolu olan yerde, havada yüzen başka bir el gördüm.

Phineas geri çekilme işaretini yaptı.

Ama ben yapamadım. Onu terk edemezdim, bir daha olmazdı. Melekimin bana ihtiyacı vardı.

Öldürülen iblislerin cesetleri üzerinde tökezleyerek ilerledim. Daha fazlası doğmuştu ve benim önceki katliamımın acımasızlığından ders almamışlardı.

Phineas'ın eli sembolü yapmaya devam ediyordu, ama onun büyüsüne garip bir şey olmuştu. Titriyordu. Artık eskisinden daha yakındı ve garip bir şekilde yavaş hareket ediyordu.

Silahlar kafama doğru uçtu. Gölgelerim bilinçaltımda çalışıyor, benim yönlendirmem olmadan doğanları delip geçiyor ve beni koruyordu.

Aniden, Phineas'ın büyüsünün altından bir beden belirdi ve bana doğru fırladı — uzun sarı saçlı, leylak rengi bir elbise giyen, yüzünde korku dolu bir kız.

Gördüğüm şeyin gerçek mi yoksa öbür dünyadan gelen bir görüntü mü olduğundan emin olamadığım için neredeyse tekrar dizlerimin üzerine çöküyordum.

Belki de ölmüştüm ve Evie ile birlikte sonsuza kadar Etherdale'de hayalet olarak kalacaktık.

"Angel?" diye sordum, Evie göğsüme çarptığında sesim gerildi.

Onu koruyucu bir kalkanla sardım, yumuşak çiçek kokusunu içime çektim ve bağımız aracılığıyla değil, burada, bedeninde kalp atışlarını dinledim.

"Korkuyorum," diye fısıldadı. "Büyümü kullanamıyorum."

Sesi beni bir anda kendime getirdi. Onun buraya nasıl geldiği ya da bağımıza ne olduğu umurumda değildi.

Tek bildiğim, Evie'yi buradan çıkarmam gerektiği idi.

Nighswander Malikanesi'ne bu kadar yaklaşmış olmam etkileyici olsa da, bu aynı zamanda dönüştürülmüş bölgeye ulaşmak için daha yolumuzun uzun olduğu anlamına da geliyordu. Evie'yi kucağıma aldığım anda gölgelerim onu sardı koruyucu bir şekilde onun üzerinde dolaşmaya başladılar. O hayattaydı. Elbette hayattaydı.

Adrenalin ve kozmik şükranla koşmaya başladım. Kollarımdaki tatlı kız bana sarılıp, mükemmel, iyi bir kız olarak hayatını bana emanet ederken, bizim için dua ettim.

Doğmuş askerler bu şehri benim kadar iyi tanımıyorlardı. Onları benim rotamla şaşırttım, yan sokaklarda zikzaklar çizerek, binaların arka girişlerinden geçerek ilerledim.

Bir grup beni bir ara sokakta yakaladığında, boğazımın derinliklerinden bir uyarı niteliğinde ilkel bir ses çıktı. Ona dokunmayacaklardı. Bir daha asla. Gölgelerim çekirge sürüsü gibi üşüştü. Onlar düşerken, keskin bir şey omzumun arkasına saplandı.

Hızla bıçağı çıkardım, bıçağın ucu kanla kaplıydı.

Siktir.

Zaten tükenmiş olan gücüm bir darbe aldı. Silah hala bedenimde olmasaydı, iyileşirdim. Tamamen felç olmazdım. Ama bu kadar zorlanmışken iyileşmek daha zor olacaktı. Ve hala yedi blok yolumuz vardı.

Tek yapabileceğim koşmaktı, ama eskisi kadar hızlı koşamıyordum. Ateş kuşları yakındaki binalara kondu. Askerler her yönden akın etti. Emirler haykırılıyordu: Çevreyi kapatın, bizi kuşatın. Bana piç lord diye seslendiklerini duyabiliyordum.

Adımı söylediklerini duyabiliyordum.

Nefes nefeseydim. Evie kollarımda nefes nefeseydi. Onu sıkıca tuttum.

Çok fazla kişi vardı ve ben de hepsiyle savaşılabileceğim kadar güçsüzdüm.

Nefes nefese, zehirli silahları savuşturdum. Titreyen Evie'yi güvende tuttum. Benimle oyun oynuyorlardı, sadece uzaktan saldırıyorlardı ve etrafımın ne kadar çevrili olduğunu görmemi sağlıyorlardı.

"Seni ılgın orospu çocuğu!"

Evie ve ben gökyüzüne baktık. Harmony ve Blade ateş kuşlarının üzerinde oturuyorlardı. Onları görür görmez Blade, kendi yaratığından Harmony'nin yaratığına atladı. Terk edilmiş ateş kuşu, silahlar ve büyüler uçuşurken bana doğru daldı.

İki kez düşünmedim. Arkadaşlarımın koruması altında, son gücümü kullanarak kuşun sırtına atladım ve bulutlara doğru utum. Helia'nın ışınlarıyla kutsanmış ateşli kanatlar genişçe açıldı.

Hemen doğanların gökyüzü filosu tarafından takip edildik. Blade, imkansız hızlarda havada uçan ölümcül keskin gölgeleriyle onları bombardımana tuttu. İblisler gökyüzünden yağmur gibi yağdı.

Birkaç blok sonra, daha büyük takviye kuvvetler yardıma geldi. Bir born, kendi ateş kuşundan benimkine dalmayı başardığında tısladım.

Evie ığlık attı.

Doğmuşun gözlerindeki bakışı tanıdım — şehirdeki en değerli avı ortadan kaldırmak için gerekirse şehit olmaya hazır olduğunu gösteren bakışı.

Hızlı hareket etti ve ben bizi savunmak için olabilecek en kötü pozisyondaydım.

Kılıcını kaldırdı.

Yıldırım indi ve adamın kafasına çarptı. Adam sarsıldı, elektrik onu kavurdu. Ateş kuşumuz kıvrıldı ve sallandı, adamı yere düşerken onu savurdu.

Evie ksrd, boğazından hastalıklı bir ses ıktı.

"Bebeğim, iyi misin? Byn geri kazanıyor musun?"

Doğmuş olan bir şekilde onu bastırmış olmalıydı.

Evie başını salladı. "İyiyim."

Elini yüzüne götürdü ve kanının kokusunu alınca, ben hemen elini tuttum.

Kırmızı damlalar onun beyaz tenini lekeliyordu.

"Kahretsin, bebeğim. Kan mı ksryorsun? Ne kadar kötü yaralandın?"

Ağlamaya başladı ve ben onu sıkıca sarıldım, ateş kuşu alçalmaya başladı. "Bağımızı kopardılar. Seni benden ayırdılar."

Öfke ve keder içimi parçaladı, boğazımdan düşük bir homurtu çıktı. "İmkansız, meleğim. Bağ olsun ya da olmasın, bizi birbirimizden asla koparamazlar."

Bu işlemler son derece riskliydi, komplikasyon ve ölüm olasılığı yüksekti. Evie'nin hayatını sanki hiçbir önemi yokmuş gibi riske attılar. Sırf onu benden uzak tutmak için.

Dönüşüm bölgesindeki en yakın ateş kuşu ahırına indi.

Sert zemine ayak bastığımda bacaklarım titriyordu. Hala öldüğümden ve tüm bunların bir tür öbür dünya fantezisi olduğundan tam olarak emin değildim.

Blade ve Harmony de benzer bir şüphe içindeydiler. "Nasıl oldu bu?" diye özetledi Blade.

"Vesper çok kızgın," dedi Harmony fısıldayarak.

Vesper'ın kızgın olmak için hiçbir nedeni yoktu. Onsuz kaleye saldırmamıştık, yani öldürme hakkı hala ona aitti. Ve açıkçası, Evie'nin hayatı tehlikedeyken başkalarının duyguları umurumda değildi.

Hepimiz titreyerek duran Evie'ye bakıyor, onun açıklamalarını bekliyorduk.

Elime uzandı ve yere baktı. "Bağımızı kopardıkları anda benim için geleceğini biliyordum. Bu yüzden kaçmak için elimden geleni yaptım. Aster'ı ölümün eşiğinde olduğuma, iyileşmek ve hayatta kalmak için büyümlü gücümün gerekli olduğuna ikna ettim. O da büyümlü bağımı kaldırarak hata yaptı."

"Öldü mü?" diye sordum.

Evie'nin gözleri öfkeyle parladı. "Hayır, sanmıyorum."

Onun ne kadar utanç duyduğunu hayal bile edemiyordum.

Hatta savaşın başlamasının kendi suçu olduğuna bile inanmış olabilirdi.

"Önemli değil. Hepsi yakında ölecek," dedim ve adrenalin ve rahatlamayla kalbim çarparken ona sıkıca sarıldım. "Önemli olan tek şey, eve dönmüş olman ve güvende olman."

"Sizin ikinizin koruyucu melekleri var, tanrılara yemin ederim," dedi Blade.

Başka bir ateş kuşu daha indi, Vesper ve Clarke'ı taşıyordu. Beni takip edip

bir ölüm tuzağına kadar takip ettikleri için garip bir karışım hissettim.

Vesper, Blade ve Harmony'ye keskin bir bakış atarak, saf ölüm bakışı atıyordu.

"Bizi takip ettiğinizi sanmıştım!" Harmony ciyakladı. "Özür dilerim!"

Ama Vesper'ın bakışları kollarımdaki kıza değdiği anda, o eridi. "Helia'ya şükürler olsun."

Evie'yi göğsümden kaldırıp geniş gri gözlerine baktım. "Sen bir mucizesin. Artık sana ben bakacağım, tamam mı?"

Gülümsedi ve beni şaşırttı. Tarif edilemez acılara katlanmıştı. Yakalanmış, işkence görmüş, vahşice davranılmıştı...

Onu baştan aşağı süzdüm ve sonunda ne kadar zarar görmemiş olduğunu fark ettim. Kaşlarım çatıldı, ama sesinin tınısı tüm sorularımı silip süpürdü.

"Teşekkür ederim, Kylo," diye tatlı bir sesle fısıldadı.

Bu kısa süreli rahatlama için her şey geri plana düştü. Seyircilerimiz, savaş, parçalara ayırmak istediğim doğuştan erkekler. Sadece ben ve meleğim dünyaya karşıydık.

Gözleri sanki büyülenmiş gibi yumuşadı. "Çok güzelsin."

Böyle bir ifadenin tuhaflığına gülümsedim. Zavallı kız, benim kadar kafası karışmış olmalıydı. Onun kendini güvende hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapmam için bir neden daha.

"Seni seven insanlarla çevrilisin. Her şey yoluna girecek. Güneşe bir adım daha yaklaştın."

Evie bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra anladı. "Yıldızı unutma."

Sırtının üst kısmını, dövmesinin olduğu yeri okşadım.

Yüzü aniden buruştu. "Dövmelerimi çaldılar." "Ne?"

diye fısıldadım. "Ne yaptılar lan?"

Evie ağlayarak başını göğsüme gömdü. "Durmaları için yalvardım. Onları yaktılar."

EVIE

Aster kırdığı şeyi tamir ettikten sonra, hemen kıyafet istedim. Utanç ve rahatsızlık dolu yüzümü görünce, kehribar rengi gözlerindeki karanlık ile uyuşmayan bir sempati taklidi yaptı.

Bana çok şeffaf beyaz bir gecelik getirdi. Elimi uzattım ama o başını salladı. Beni ayağa kaldırıp kollarımı kaldırmamı söyledi ve bana giydirmeye başladı.

Boğazım düğümlendi. Bastırılmış şiddet içimi kemiriyordu.

O ayna görüntüsü *neydi*? Büyük bir gerçek keskin kenarıyla beni dürtüyordu, ama her uzandığımda, bu gerçek suya dönüşüp elimden kayıp gidiyordu.

"Prospyrus'a vardığımızda, bir prenses gibi yaşayacaksın," dedi Aster, elini belime çekinerek.

Sersemlemiş ve başım dönüyordu.

"Bunu isterdin, değil mi güzel kız?" Bir prenses ve gizli bir silah.

"Neden Prospyrus?" diye sordum, yarı baygın halimden yararlanarak aptal rolü yaptım.

"Kral Earle'nin konseyindeki bir boşluğu dolduracağım," dedi Aster, sesi alçalırken gözleri parladı.

Bir dakika, *ne*?

Sakinleştım. Cesur ve güçlü bir şey bedenimi ele geçirdi — keder, korku ve travmayı geride bırakarak, yorgun bedenime kök saldı ve utancımı gölgede bıraktı.

"Bir fırsat olduğunu bilmiyordum. Bu inanılmaz." Gururumu yuttum. Sorgulamalarımı yumuşatmak için titrek bir elimi Aster'ın göğsüne kaldırdım. "Bu çok sık olan bir şey değil, değil mi?"

Aster göğsündeki elime baktı. "Hayır, olmaz. Yıldızlar kesinlikle hizaya girmiş." Gözleri ateşli bir şekilde dudaklarıma kaydı. "Bir erkeğin hırsı seni tahrik ediyor, değil mi Evie?"

Nefesimi bıraktım. Ateşle oynuyordum. Akıl sağlığını ya da bedenimi bir hile uğruna feda etmek istemiyordum. Ama aynı zamanda içinde bulunduğum durumu da değerlendirmeliydim. Kylo muhtemelen şu anda bana ulaşmak için mücadele ediyordu — ben feci bir şekilde başarısız olmuş olsam da, benim için her şeyi yapardı.

Kylo benim öldüğümü düşünmüş olabilirdi.

"Belki," dedim yumuşak bir sesle. "Eğer doğru türden bir hırs ise."

Aster yanağını okşadı. Göğsünden düşük bir inilti yükseldi. "Seni koruyacak güçlü birine ihtiyacın var, değil mi ufaklık?"

Hayır. *İğrenç*. Hayır, teşekkürler.

Bu gemiyi tekrar rotasına döndürme zamanı. "Uh-huh. Conrad yeni pozisyonunu kışkırtıyor mu?"

Aster parmağını salladı. "Yaramaz kız," diye azarladı, ama bu neredeyse bir inilti gibiydi. Conrad'ı kışkırtmak istiyordu. Gülümsedi. "Hayır, Conrad benim için mutlu. Henüz resmi değil, ama bu hafta içinde hepimiz Prospyrus'a gideceğiz."

Panik, değişken bir güçtü. Bir an nefes almakta zorlandım. Kan bağı olsun ya da olmasın, Kylo beni dünyanın sonuna kadar takip edecekti. Ama Kral Earle'nin şehrinde bana ulaşabilir miydi? Krallığın en güçlü vampirlerin yönettiği şehirde? Eğer bir *meclis üyesinin* karısı olmak zorunda kalırsam?

Yılan Klanı gelmeden Aster'ın beni götürmesine izin veremezdim. O ve Conrad bu kanla ıslanmış şehirden canlı çıkamayacaklardı.

Gerçeklik her yönden üzerime çöktü. Conrad, onun hırsı ve otoritesine sahip bir adam olan Aster'ı kışkırtmıyorsa, bu Conrad'ın konseyden daha yüksek hedefleri olduğu anlamına geliyordu.

Conrad kral olmak istiyordu.

Konseye sızarak, Conrad'ın önünü açmak için Earle'nin yetkinliği hakkında şüphe tohumları ekiyorlardı.

Şüphelerimizin doğru çıkması hem rahatlama hem de şok etkisi yarattı. Çünkü Conrad'ın, tartışmalı, dindar, köleliği destekleyen güneyli bir lord olarak tahtı gerçekten ele geçirebileceğine inanması *delilikti*.

Earle gerçekten deliye dönmüş müydü, yoksa bu onun aleyhtarlarının karalama kampanyasının bir parçası mıydı, bu adam neredeyse bin yıldır hüküm sürüyordu.

Conrad ve Aster başlarına geleni hak etmiyorlardı. Ve şimdi onlarla bu kadar zaman geçirdikten sonra, sezgisel süper güçlerim, ruhani rehberlerimin başından beri dikkat etmemi istediği güç dinamiklerini net bir şekilde ortaya koyuyordu.

Conrad öfkeli, kötü niyetli bir narsistti ve Aster ise idealist, gizli narsist bir dalkavuktu. İkisi aynı kötülüğün birbirini tamamlayan iki yüzüydü: kontrol etme arzusu, kadın düşmanlığı ve dindarlık kisvesi altında ölümlüleri boyun eğdirme arzusu.

Annem ve Jacob'dan sonra narsistlere çok aşına olduğum için, bu konuda benzersiz bir avantaja sahiptim.

Artık Conrad'ın ofisinde ne aradığımı biliyordum. Ve bu, olası muhaliflerin isimlerinden çok daha ağır bir şeydi.

Conrad ve Aster bir meclis üyesini öldürmek üzereydiler.

Ve ben kimin olduğunu bulacaktım.

Aster yanlış yorumladı okudu heyecan içindeki gözlerimdeki gözlerimdeki O onunonun zayıflığıydı.

Bana, Juliette'e, Conrad'a karşı.

Aster sadece görmek istediğini görüyordu.

Dudakları benimkilerle buluştu, aç ve acil. Öpücük çok yumuşaktı, çok özensizdi ve dişlerinin çizikleri bir ceza gibi hissettirdi.

Onu çok uzun süre bekletmişim. Her zaman tam olarak istediğini elde edemeyen, zavallı, hedonist bir erkek vampir.

Evren, en dipteyken bana sonunda bir fırsat verdi, ki bu çok *tipik bir* durumdu.

Bu, ruhumun son karanlık gecesi olsa iyi olur, yoksa ruhani rehberlerimi kovmaya başlayacağım.

Aster bana tecavüz etti, ama ben yıkılmadım. Vücudum ateşle yanıyor ve bastırılmış güçle geriliyordu, ama pes etmedi.

Yapmam gerekeni yapacaktım.

Aster geri çekildiğinde, yakamdaki anahtarın hala cebinde olup olmadığını merak ettim. Bu kadar hassas bir bilgiyi benimle paylaşmasının tek nedeni, beni bırakmaya niyeti olmamasıydı.

Gücümü gizli tutmak için birine rüşvet verdiklerini duymuştum. Bu da, sonunda *onlar* için sihrimi özgürce kullanabileceğim anlamına geliyordu.

Ya *çok iyi* bir kız ya da çok kötü bir kız olacaktım, ama her halükarda, Aster beni Etherdale'den kaçırmadan çok önce kendimi özgürleştirecektim.

"Gözlerin çok ifade dolu," dedi Aster. "Daha iyi misin, aşkım?"

Başımı salladım. "Hâlâ kendimi hasta hissediyorum." Yakamı kısa bir süre tuttuğumdan sonra elimi indirdim ve başka yere baktım. "Ama şimdi güvende olduğum için mutluyum."

"Henüz erken olduğunu biliyorum," dedi. "Ama seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Gülme ya da gözlerini oymak için duyduğum dürtüyü bastırdım. Sanki çocuk gelinleri alan biri için zaman çizelgesi önemliymiş gibi.

Başparmağı boğazımdaki metal çubuğun altından kayarak şah damrimi okşadığında, ciddiye büründüm. Dişlerini gösterdi ve ben tamamen hareketsiz kaldım.

Biri kapıyı çaldı. Aster kaşlarını çattı. "Girin."

Conrad'ın sırtışını görmek midemi bulandırdı. Çünkü onun gibi biri sadece birisi acı çektiğinde içten gülümserdi.

"Etherdale sokaklarında kim öfke nöbeti geçiriyor tahmin et?" dedi, acımasız bakışlarıyla beni deli gibi süzerek.

Kalbim hızla çarptı.

"Liderleri, hiç mantığı ve özdenetimi olmayan huysuz bir çocuk gibi davranırken, bizim onları asil, iyi eğitilmiş devrimciler olarak görmemizi istemeleri çok komik." Conrad bize doğru adım attı. "En sevdiği oyuncağını çaldığımız için kendini öldürecek." Sinir bozucu bir şekilde sahte bir surat yaptı.

Onu yumruklamak istedim. Kibirli yüzünü ezilene kadar yumruklamak istedim.

Kylo hayattaydı. Ama *benim* için kendini tehlikeye atıyordu.

Bağlantılı notumuza bir şey olmuş olmalıydı. Conrad muhtemelen kurtarma ekibine pusu kurmuştu ve askerler onlara ulaşmadan önce harekete geçmişti.

bana ulaşmadan harekete geçtiler.

Ve Conrad Kylo'nun kim olduğunu biliyorsa, bu, bir şekilde hem beni *hem de* Juliette'i oyuna getirdiğini anlamına geliyordu. Juliette'den ihtiyacı olan bilgiyi, yani Kylo'nun kimliğini, elde ederken aynı zamanda onu öldüreceğine dair bana söz vermişti.

Conrad benden bilgi için yalvarmamı istiyordu, ama ben ağzımı sıkı tutuyordum. Ona bu zevki yaşatmayacaktım, cebimde özgürlüğümün anahtarı varken onu öfkelenlendirmek de istemiyordum. Aster, Kylo'yu bu kadar derinden sevdiğimi anlarsa, ikimizi de daha büyük tehlikeye atmış olacaktı.

Ve Conrad'a güvenilemezdi, tıpkı Vesper'in bana söylediği gibi

Söylediği her şey manipülasyondur.

Kylo iyi olacaktı. Umut içime derinlemesine yerleşmişti. O beni öldürmeye geliyordu. *Elbette* beni öldürmeye geliyordu.

Yoksa öfkeden gözü dönmüş, benim öldüğümü sanarak eline geçirdiği her doğanını öldürüyor muydu?

Bu düşünceyi kafamdan attım. Aster beni kendine doğru çekti, kıskançlık dalgalar halinde ondan yayılıyordu.

"İyi ki kurtuldum," dedi Aster, yüzümü izleyerek.

İçimdeki her şeyi kullanarak, yapmak istediğim ifadeyi yapmamak için kendimi zor tuttum. Tek yaptığım, Conrad'a düşüncesiz bir aptal gibi bakmak oldu, ta ki onun sırtışı sonunda kaybolana ve Aster beni bırakana kadar.

Conrad boğazını temizledi, dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. "Senin varlığın gerekiyor."

Aster iç geçirdi.

Karnım acınası bir şekilde guruldadığında beni bıraktı. İki adam da sanki vücut fonksiyonlarımdan hafifçe rahatsız olmuş gibi bana baktılar.

"Oyuncağını beslememişsin," diye bağırdım, kendimi durduramadan. Hemen küçük bir gülümsemeyle durumu dengeledim.

Aster gözlerini kırptı.

Conrad'ın gözleri kısıldı.

Aster, kısa ve şaşkın bir kahkaha atarak, beni küçük bir hayvanmışım gibi başımı okşadı ve Conrad'a doğru adım attı. "Gördün mü? Sana onun

oldukça zeki olduğunu söylemiştim." Bir süre durdu. "Sana yemek göndereceğim, canım. Dinlen, bu bir emir. Ve şehir için endişelenme. Ailen, belaya bulaşmadıkları sürece güvende olacak ve tüm bunlar yakında sona erecek."

İkna olmuş gibi omuzlarımı gevşettim. Ne kadar rahatlatıcı sözler.

Onlar ayrılır ayrılmaz, titrek bir nefes verdim ve odanın en sessiz, en karanlık köşesini bulup oturdum. Tam da çocukluğumda yatak odamda yaptığım gibi.

Dizlerimi göğsüme çekip hafifçe sallanarak dua ettim. Lillian'a değil.

Hekate, Selena ve Helia'ya. Dinleyecek ve yardım edecek herkese.

Lütfen onu koruyun.

SAATLER GEÇTİKÇE, içimdeki batma hissi daha da ağırlaşıyordu. Endişe ve çaresizlikten boğuluyordum.

Anahtarı aramak için odayı alt üst etmiştim. Kilide çeşitli nesneler sokup sallamayı denedim ama hiçbir şey işe yaramadı.

Nasıl bu kadar güçlü ve lanetli bir metal parçası tarafından bu kadar engellenebilirdim?

Kitaptaki her duyguyu yaşadım, ama rahatlatıcı öfke akıntısında kalmayı tercih ettim.

Çünkü kederin etkisine kapıldığım anda, içimi korkunç bir duygu kapladı. Kylo'nun büyük hayallerini gerçekleştiremeden öldürülmüş halini gözümün önüne getirdim.

Benim yüzümden sokaklarda öldürüldüğü hayalleri.

Aynadaki yansımamla son ürkütücü etkileşimimden sonra aynanın önünde dolaşmayı bırakmamın nedenini biliyorum.

Ama belki de o bir şey biliyordu. Belki bu sefer görüntü daha net, hatta *yardımcı* olacaktı, tanrılar korusun.

Kendime baktım ve bekledim.

Dakikalar geçti, ama hiçbir şey olmadı.

"Merhaba?" diye deli gibi yansımama sordum.

İzlerim siliniyordu — Juliette'in bedenimi ve ruhumu parçaladığına dair kanıtlar. Umarım Aster'ın onu büyüsü için kullanıp sonra terk ettiği için bir yerlerde ağlıyordur.

Kendi acımasız sırtışıma görünce kaşlarımı çattım. Ayağa kalktım, ama dönmeden önce beklediğim değişimi gördüm.

Leylak rengi elbise giyen halim geri dönmüştü. Gözleri büyüdü, beni baştan aşağı süzdü. Vücudumu saran, ironik ve *trajik* bir şekilde Juliette'e aitmiş gibi görünen geceliğime baktım.

Başka bir figür aynaya girdiğinde bakışlarım hemen yansımama döndü.

"Bebeğim, neden gülümsüyorsun?"

Kylo.

Aynaya yaklaşırken boğuk bir ses dudaklarımdan çıktı. Onu o kadar çok özlemiştim ki, bu beni mahvetti.

Kylo'nun büyük beden gömleklerinden birini giyen yansımam, "Senin olmaktan çok mutluyum," dedi. "*Orada* değil, burada seninle olmaktan."

Bana doğrudan baktı. Kylo boynunu öpmek için eğildiğinde, bana göz kırptı.

Dur.

"Hayır."

Gerçek nihayet yüzüme çarptığında, bu kelimenin dudaklarımdan çıktığını duydum.

Bunun nasıl bir his olduğunu öğrenme zamanı.

Bana bunu söyleyen ilk kişi benim yansımam değildi. Juliette, *benden her şeyini aldığı* söylediğinde verdiği yemindi.

Aster'ı *çaldığım* için intikam almak için, o...

"Aman Tanrım!" diye bağırdım.

Juliette, uzun zamandır imrendiği benim derimde rahatça kıkırdadı. Kylo'nun dudakları *onun* boynundaydı.

Onu kurtarmıştı.

"Changeling," I nefesim kesildi, düşünmeden bir
terim faerie mitolojisinden periler
mitolojisinden

Beni izliyordu. Ait olmadığı yerlere gizlice giriyordu. Bilmemesi gereken şeyleri biliyordu.

Bir şişe kanımı çalmıştı.

Ve aynalardaki görüntüler hemen ardından başladı — Juliette'in benim lanet olası *bedenimle* giyinip süslenişini gösteren görüntüler.

Beni inceliyordu, bunca zamandır. Sevdiğim ve sevmediğim şeyleri. Davranışlarımı.

Juliette hayatımın aşkını öperken ve beni izlemeye zorlarken, daha önce hiç hissetmediğim bir duygu beni sardı. Vücudum bastırılmış büyüyle kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Kylo anlardı. Benim olmadığımı anlardı. Sırf bir büyü kullanmış olması, bedenimin ve zihnimin inceliklerini anladığı anlamına gelmezdi.

Geri çekildi ve gözlerinde karışıklık belirdiğinde ona umutla baktım. Juliette'e baktı, sessiz ve değerlendirci bir şekilde.

"İyi misin?" diye sordu.

Biliyordu. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

"Ben değilim. Ben olmadığımı biliyorsun," dedim ona, aynada gerçeği görmesini istedim. *Beni* görmesini istedim.

"Mmhmm. Artık yatmaya hazırım." Juliette bir kedi gibi gerindi ve Kylo'ya sokuldu, ta ki onun kafasındaki karışıklık kaybolana kadar.

"Tabii ki, bebeğim."

Kayboldular. Beni geride bırakan öfkeli çılgın insanlık dışı, saf bir canavarın çılgılığıydı. Yakam, hassas deriyi yakacak kadar ısındı.

Ve umursamadım.

Yakındaki bir vazoyu aldım ve aynayı parçalanana kadar defalarca vurdum.

Aster ve Conrad bir grup muhafızla içeri dalmadan önce dudaklarımdan çıkan son söz, çılgın, boşuk bir yemindi.

"O sefil psikopat kaltağı öldürecek ve gözlerini lanet bir kavanoza koyacağım!"

KYLO

"Kahve?" diye sordum.

Evie başını eğdi. "Sence?"

Kaçışından beri davranışları oldukça tuhaftı, bu yüzden Evie'nin bu normal hali yüzüme rahatlamış bir gülümseme getirdi.

Onu kucaklayarak, hayatta olduğunu hissederek değerli birkaç saat geçirdim. Ona uyumaya devam etmesi gerektiğini ve ona bir şifacı göndereceğimi söyledim, ama o, ben kampüsteki görevime gitmeden önce benimle kahvaltıya katılmakta ısrar etti.

Yeraltı hala bir merkezdi, ama artık gün ışığında buluşabildiğimize göre, bundan tam olarak yararlanmaya niyetliydim.

Ona olanları anlattım — Serpent Klanı'nın önüne geçip savaşa girmesinin onun suçu olmadığını vurgulayarak — ama o, beklediğim gibi tepki vermedi. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı, ama utanç ya da endişe belirtisi yoktu. Söylediğim her şeyi olduğu gibi kabul etti, başka soru sormadı.

Bir tür şok veya dissosiyasyon yaşadığından endişelendim. Ona yapılanlar o kadar şiddetli ve acımasızdı ki, bu endişem gayet makuldu.

Enerji toplamak için konserve kan içmiştim ve Evie'nin benden kan içme teklifini reddettiler. Vücudunun daha fazla strese veya kan kaybına ihtiyacı yoktu.

"Bebeğim, bizimle savaşmak istediğini biliyorum, ama önce senin iyi olduğundan emin olmam gerek. Özellikle de gücünle ilgili süregelen mücadelelerden dolayı."

O da başını salladı. "Tabii ki. Sen en iyisini bilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu çok çekiciydi, ama Evie'ye pek uymuyordu. Ben daha bir şey söylemeden, kahvesini masaya bırakıp göğsüme atladı. Derin bir nefes aldı ve kalbim sızladı.

"Merhaba, bebeğim," diye fısıldadım saçlarına.

"Gerçekten *kazanabileceğimizi* düşünüyor musun?" Kurtarıldığından beri ikinci kez sordu.

Bu, ona işkence edilirken ona ne söylendiğini merak etmeme neden oldu.

"Kazanıyoruz," dedim basitçe. "Earle kuzeyden kuvvetlerini gönderdiğinde işler değişecek, ama sadece Yılan Klanı gelene kadar. O zamana kadar dayanabiliriz, her türlü felakete karşı plan yaptık. Kimse her şeyin mükemmel olacağına inanacak kadar aptal değildi."

Evie'nin kalbi hızlandı; göğsümde atışını duyabiliyordum.

Geri çekildiğinde, gözleri endişeyle parıldadı ve dudakları aşağı doğru çekildi.

"Angel, ben buradayım," dedim. "Güvendesin. Her şey *yolunda* gidiyor. Etherdale bizim ve sana zarar veren herkes yakında ölecek. Hak ettikleri cezayı alacaklarından emin olacağız."

"O zaman neden beni bıraktın? Neden bana işkence etmelerine izin verdin?" Sesi yürek parçalayıcı derecede zayıf ve incinmişti.

Kalbim mideme düştü.

"Neden Aster'ın beni öpmesine ve yatağına zincirlemesine izin verdin?"

Onu yanlışlıkla sıkarak öldürmemek için belinden bıraktım. Yumruklarımı yanıma sıkıştırarak ondan uzaklaştım. Henüz iyileşmiş gölgelerimin benden sızdığını biliyordum. Oda saniyeler içinde karanlık, ağır ve baskıcı bir hale geldi.

Küfrettim, bedenim öfkeyle titriyordu, kendimi bir an olsun kontrol edemeseydim bu öfke kolayca kana susamışlığa dönüşebilirdi.

"Seni bırakmadım," diye fısıldadım, boğuk ve sert bir sesle. Suçluluk ve öfke üstünlük için savaşıyordu. "Sen gitmeyi *seçtin*. Keşke seni durdursaydım, lanet olsun, keşke en kötü özelliklerimi ortaya koysaydım. Karar verme özgürlüğünü elinden aldığım için bana kızabilirdin, ama en azından güvende olurdun."

Ona olanlar, zihnimde acı verici görüntüler halinde canlanıyordu. O benim meleğimi öpmüştü. Onu yatağına zincirlemişti.

Ona doğru döndüm, onun irkildiğini fark ettim. Bu beni derin ve düzensiz bir nefes almaya ve gücümün akışını durdurmaya zorladı.

"Başka ne yaptı?" diye homurdandım. Kendimi durduramadım. Bilmem gerekiyordu.

Son birkaç haftadır fazlasıyla kendimi dizginlemiştim ve bunun için sadece cezalandırılmışım. Onu hayal kırıklığına uğratmışım ve o da bunu biliyordu. Dün gece bir kurtarıcıya ihtiyacı vardı ama ben gelmedim. Çok geç kalmışım.

En çok ihtiyaç duyduğu anda onu korumak için bana duyduğu güveni boşa çıkarmışım.

Evie titredi, parlak gri gözlerinde korku belirdi. "Bilmiyorum. Hatırlayamıyorum."

Kalbim parçalandı, suçluluk duygusu göğsümde aşılmaz bir ağırlık oluşturdu, nefes almakta zorlanıyordum. Evie'nin hayatının geri kalanında onu rahatsız edecek en kötü, tarif edilemez korkuları hayal ettim.

"Çok üzgünüm, Evie."

Ona tekrar uzandığımda, ikinci kez geri çekildi. Yine de onu kendime yaklaştırdım ve sonunda rahatladı.

"Bugün kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın var?"

Cevap vermedi. Boğazımdaki düğüm büyüdü.

"Benimle olmak istediğini biliyorum, ama burada kalırsan, bahçende kitap okuyabilir, uyuyabilir ya da iyileşmek için ne yapman gerekiyorsa onu yapabilirsin. Sana bir duygusal şifacı göndereceğim. Sana yemek pişirecek birini bulacağım. Keşke kalabilseydim, ama geri dönmem gerekiyor."

Evie kendinde değildi. Ona gerçekte ne olduğunu bilmiyordum. Ve savaşta olduğumuz için onun yanında olamıyordum.

Tek bildiğim, Aster ve Conrad'ın yaptıkları için acımasızca cezalandırılacaklarıydı.

Evie hala konuşmuyordu.

"İdris'i de çağırabilirim," dedim.

"Bahçede kalıp kitap okuyabilirim," dedi sonunda. "İdris'i henüz görmek istemiyorum." Sesinden önceki duygusallık kaybolmuştu.

Onu tekrar incelediğimde, gözlerinde ne bir kopukluk ne de korku vardı. Yüz hatları, ondan beklediğim tepkinin tam tersi olan, ürkütücü bir hoşluk taşıyordu.

Yüzümün rengi attı. O iyi *değildi*.

Ben de iyi değildim.

Ama bu, gitmem gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu ve o, cephede olmaktansa burada kalması daha iyiydi. Gücü geri gelene kadar onsuz idare etmek zorundaydık.

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Ondan uzaklaştıkça, Aster'ın yapmış olabileceği şeylerin görüntüleri zihnimde canlanıyordu.

Evie bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı ve bana bunu nasıl izin verdiğimi sormakta haklıydı.

Etherdale'de yine korkunç bir gün geçirdik. Yine de, şiddet kadar çok sayıda sevgi dolu davranışa da tanık oldum. Öğrenciler bize kan bağışı yaptı ve cadılar ile şekil değiştirenler arasında yiyecek ve su dağıttı. Profesörler kendi uzmanlık alanlarında yardım etti. Yöneticiler sihirli malzemeler bağışladı. İnsanların, savaşın yıkıma uğrattığı sokaklarda pencerelerden cadıların yaptığı patlayıcıları ve zehirleri attığını gördüm. Yabancıların, evlerini ve kalplerini açarak yabancıları kurtardığını gördüm.

Bunlar, parçalanmış ruhumu besleyen, arkadaşlarımı başka bir kanlı savaşa sürüklerken beni ayakta tutan şeylerdi.

Etherdale için, *onun* için, kendimi bölümlere ayırmaya zorladım — sadece önümdeki görevleri düşünmeye ve kemiklerin kırılması ve yığınlar halinde yatan cesetlerde katarsis bulmaya.

Bugün başka bir ölümcül mahalleyi ele geçirdik. Buranın ezici çoğunluğu devrim yanlısı bir bölge olması işimizi kolaylaştırdı. Yavaş yavaş, doğanlara bizi ne kadar hafife aldıklarını gösteriyorduk.

Ve bu pisliklerin üzerindeki tanrılar, çok tatmin edici bir şekilde kafaları karışmıştı.

İstikrarı sağladıktan sonra yavaşça dönüştürülmüş bölgenin merkezine geri döndüm. Cadılar, sevdikleri mahalle için tuzaklar kurmak, koruma kalkanları ve güvenlik önlemleri almakla meşguldü. Bu bölgede çatışmalar yatışmıştı, doğanlar daha çok şehrin diğer tarafındaki varlığımızdan endişe duyuyorlardı — bizi Nighswander Malikanesi'nden ayıran kalabalık caddeler.

"Kylo," dedi Blade, saç çizgisinden kan ve teri silerek aramızdaki mesafeyi kapatırken. "Oluyor. Dağların ötesinden doğan güçler bize doğru geliyor. Müttefiklerimiz, onların hareketini yavaşlatmak için yeraltından yükseliyor. Earle nihayet kime karşı olduğunu anladı."

Durdum. Beklenen ve kaçınılmaz olmasına rağmen, bu sözler yine de bedenimde ve beynimde baş döndürücü bir duygu karışımı uyandırdı.

Evie buna kaderin uğultusu diyebilirdi. "Ve böylece başlıyor," dedim.

Vızıltı bizi geç saatlere kadar taşıdı.

Yakın çevrem, ölümlü temsilcilerle yeni görüşmüştü ve gerginlik hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Çoğu, eylem planımıza katılıyordu, ancak bazıları gücümüzün kapsamı konusunda yanılıyordu ve ben, yaptığımız hiçbir şeyin onların mizacına sahip ölümlüler için *yeterli* olmayacağından korkuyordum.

Aralarda küçük bir ara buldum ve eve döndüğümde Evie'yi yatakta uzanmış, neredeyse hiç kıpırdamadan uyurken buldum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Elimi alnına koyduğumda alnı sıcaktı.

Kaşlarımı çattım. Vücudu iyileşirken ateşi çıkmış olmalıydı.

O uyurken, ben de krallığın dört bir yanındaki müttefiklerimizle yazışmalarımızı yanıtladım, Etherdale'deki ilerlemelerimiz hakkında onları bilgilendirdim ve onların güncellemelerinden elde ettiğim bilgileri haritalandırdım.

Zihnim en iyi yaptığı şeyi yapıyordu: sentezlemek, kalıplar bulmak ve hepsini tahminlere ve eylem planlarına dönüştürmek. Blade ve ben birbirimize hızla notlar yazıyorduk, her zamanki plan yapma dansımız.

Bir noktada yorgunluk galip geldi ve birkaç saat uykuya daldım. Rüya görürken, Aster kan bağımızı koparıp Evie'yi yatağına zincirledikten saatler sonra Evie'nin aynada kıkırdadığını gördüm.

Nefes nefese uyandım ve Evie hemen kollarımda kıvrıldı. Beni tatlı öpücüklerle boğdu, eli göğsümden aşağıya doğru kaydı.

Dokunuşu, aşırı çalışan zihnime ve bitkin bedenime yatıştırıcı bir etki yaptı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım rüya gibi, elimi saçlarında gezdirirken. saç.

Titredi. Eli daha aşağı kaydı.

İlk başta, küçük parmaklarının benim aletimi kavrayışının beklenen etkiyi yarattı. Nefes nefese inledim ve o da memnuniyetle iç geçirdi. Gölgelerim onun gölgelerine uzandı.

En garip soğuk boşluğa çarptılar. Omurgamdan bir ürperti geçti, bilinçaltımdaki bir sezgi beni uyandırdı.

Onun bileğini tuttum. "Henüz değil, melek."

Elini geri çekti. Gözleri acı dolu bir şekilde parladı.

"İyi misin? Ateşin vardı ve hala gölgelerini hissetmiyorum. Büyüne ne yaptılar, tatlı kız?"

Evie'nin incinmiş ifadesi hızla öfkeye dönüştü. İlk başta, doğanların işkencesini yeniden yaşadığını sandım, ama sonra *benden* geri çekildi.

"Ya geri dönmezlerse? Beni yine de sevecek misin?"

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki, Evie. Seni *sen olduğun* için seviyorum. Büyün için değil.

Seni ruhun için seviyorum."

Gerçekten büyüünün sonsuza dek yok olduğunu mu düşünüyordu? Ne olmuştu böyle? Evie'nin üstündeki örtüyü atıp, komodin üzerindeki mermer mumlukları kaparak, şifonyerin yanındaki boy aynasına vurması, içimdeki monologu durdurdu.

Ağzım açık kaldı. Ayna paramparça oldu. Evie çığlık attı, öfkeli ve yaralıydı.

Hızla onun sallanan kolundan mumlukları aldım ve onu cam parçalarından uzaklaştırdım.

"Şşş." Saçlarını okşadım ve titrediği için onu kucağıma çektim. "Güvendesin, bebeğim. Seni sonsuza kadar seveceğim. Güvendesin."

Harmony'nin yemek masasında oturan Harmony, Blade, Idris, Vesper ve Clarke'a yaklaşırken saçlarımı elime geçirdim.

Idris ayağa kalktı. "Nerede o? Neden benden kaçıyor?"

Kafamı salladım. "Yakında burada olur. Bilmiyorum Idris, ama onun için endişeleniyorum. Çok endişeleniyorum. Kurtarıldığından beri kendisi gibi değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Idris.

"Açıklaması zor," dedim. "Ruh hali dengesiz. Eskiden önem verdiği şeylere, yani savaş çabalarına katılmaya hiç ilgi göstermiyor. Tekrar okumaya başladığını görmek beni mutlu etti, ama bunun da bir başka travma tepkisi olduğunu düşünüyorum." Okumak, muhtemelen yaşadığı korkunç olaylardan kaçabilmesinin tek yoluydu. "Büyüsü bir şekilde bastırılmış ve onu kullanabildiği tek seferde kan öksürdü. Bilmiyorum. Bence biraz daha zamana ihtiyacı var."

Idris'e veya grubun geri kalanına söylemediğim şey, Evie ile tanıştığımızdan beri ilk kez onu anlamadığımı hissettiğimdi. Tek yapabileceğim sabırlı olmakti. Bunların hepsinin travmanın belirtileri olduğunu kendime hatırlattım.

Suçluluk duygusu, gittiğim her yerde beni takip eden bir hayalet gibiydi. Nefes alabildiğim tek zaman, savaş alanında, önümdeki düşmanı öldürmekten başka her şeyi unutmak zorunda kaldığım zamandı.

"Bugün erken saatlerde, kendi bahçesinde çiçekleri ezdiğini gördüm," diye devam ettim, sesim alçaktı. "Çiçekler solmuştu ve o belki de sinirlenmişti. Doğaüstü bir rüzgar onu geri itti ve o..."

Evie'nin travma sonrası davranışlarını onun izni olmadan başkalarıyla paylaşmanın tuhaf olduğunu düşünerek kendimi durdurdum. Evie, daha önce hiç görmediğim türden öfke nöbetleri geçiriyordu, sanki yaralı içsel çocuğu, ebeveynleri tarafından incitilmiş ve terk edilmiş olan kısmı yeniden ortaya çıkmış gibiydi.

Idris kaşlarını kaldırdı, yüzünde şaşkınlık ve kafa karışıklığı ifadeleri belirdi. "Solmuş mu?" diye sordu. "Ve kendi..."

Allie içeri girdi, Evie de onun peşinden. Idris hemen ağzını kapattı. Masadan kalktı ve kız kardeşini kucakladı. Kız kardeşi bir an için gergin kaldı ama kısa sürede rahatladı.

"Merhaba Idris," dedi, geri çekilirken.

Idris onu inceledi. "Burada olduğun için çok mutluyum. Güvende olduğun için," dedi. "Bu noktada aptalca bir soru olduğunu biliyorum, ama nasılsın?"

Evie bir an düşündü. "Aptalca değil." Bana baktı. "İyi olacağım."

Idris başını salladı, gözlerinde ham duygular yüzdü.

Vesper de ona sarıldı ve Evie onun sıcaklığına gülümsedi.

"Tanrılara şükür. Çok endişelendik. Ne zaman istersen konuşabiliriz, tamam mı?" dedi Vesper.

Harmony sıkıca sarıldı Evie , ve Blade geniş bir gülümsemeye baktı.

Herkes onu sağ salim evde gördükleri için ne kadar rahatladıklarını ifade etti.

Nefesimi bıraktım. Bu normallik onun için iyi olacaktı. Travma nedeniyle büyüsünün engellendiğini ve biraz zaman ve iyileşmeyle her şeyin düzeleceğini tahmin ediyordum.

Onun *hayatta* olmasına minnettardım. Önemli olan buydu.

Evie, Harmony mutfakta telaşla uğraşırken ve Vesper bize hikayeler anlatırken, benimle Idris'in arasına oturdu. Blade, Vesper'i sanki tanrıça gibi konuşurken izliyordu.

Evie'nin Clarke'ın söylediği bir şeye gülümsediğini gördüğümde, içimdeki gerginlik bir anda gevşedi.

Dakikalar geçtikçe, Idris'in sürekli kaşlarını çatarak kız kardeşine bakışlar attığını fark etmeye başladım.

"Biriyle tanıştım," dedi Idris aniden.

Gülümsedim. "Öyle mi?"

Idris başını salladı. "Yeni bir üye."

Idris'in tipik tarzında, başka bir şey söylemedi. Cinsiyetini bile açıklamadı.

Evie ona gülümsedi. "Bu çok heyecan verici," dedi, başını eğerek.

Blade, Idris'le dalga geçti. Clarke, Idris'i savunmak için öne çıktı ve kısa süre sonra Blade, *savaş flörtü* kavramını tekrar açıklamaya başladı.

Harmony mutfaktan yemekle geri döndüğünde, Idris ayağa kalktı. "Yardım edeyim."

Harmony gülümsedi ve omzunu okşadı. "Sen bir meleksin."

Vesper, Blade'i kendine özgü esprili sözleriyle, onun aşık olmuş yumuşak kalbini incitmeyecek kadar nazik bir şekilde kesince, masada kahkahalar patladı.

Masaya birkaç tabak konulduktan sonra Idris yerine geri döndü.

Hızlı bir hareketle, Evie'nin kafasının yan tarafına bir tava ile vurdu.

Ben sıçradım. Evie yere yığıldı. Idris'in burun delikleri genişledi, gözleri yanarken bilinçsiz kız kardeşine bakıyordu.

"Ne *yapıyorsun*, Idris?"

Bana doğru baktı, korkutucu bir şekilde sakın ve kararlıydı. "O Evie *değil*."

EVIE

Juliette Kylo'yu öptüğünde aklımı kaçırdım. Conrad, Aster ve bir grup muhafız bana doğru koştuğunda, Aster'ın dudaklarının benim dudaklarımdaki iğrenç hayalet hissini hissettim.

İki kez aklımı kaçırdım.

Aster bana ilk ulaşan oldu. Bir ayna parçası aldım ve onun boynunu bıçakladım.

O nefes nefese kaldı, bıçağı çıkardı ve çok derine batmadan bileğimi yakaladı.

Beyaz şövalye maskesi ikinci kez düştü ve beni boynumdan tutup yerden kaldırdı.

Conrad'ın gözlerine baktım. "Biliyorsun, değil mi? Juliette'in onunla olduğunu biliyorsun!" Gözlerim karardı ve nefes alamadım, sözlerim boğuk çıktı.

Aster beni yere çarptı, ben çırpınıp öksürürken üzerime çıktı. Beni orada tuttu, kanı mükemmel dikilmiş giysilerini mahvetti. "Neden bahsediyorsun?" diye tısladı.

"Juliette bir değişken. Kendini bıçaklamadan hemen önce Conrad gibi görünmek için bir büyü kullanmıştı, şimdi de *benim gibi* görünmek için bir büyü kullanıyor."

Conrad'ın gözleri parladı, sanki bunun yarısı onun için yeni bir habermiş gibi. Juliette'in cinayet planımızı bu şekilde öğrendiği açıktı. Conrad ile olan ilişkiyi test ettiğini ve aslında daha derin bir ihanet bulmayı beklemediğini düşündüm.

"Neden Conrad gibi davranmış olsun ki?" Aster, egosundan gözü kör olmuş, kendi başına bağlantıları kuramayan aptal bir adam gibi sordu.

"Bunu sana gerçekten açıklamam mı gerekiyor?"

Bana tokat attı.

Yanağım acıdı, gözlerim yaşlarla doldu. Kadınlara asla el kaldırmamak neymiş. Ama sanırım bunu üstün mantığıyla haklı gösterebilirdi.

"O, dönüşmüş olanlarla birlikte. Seni terk etti," dedim.

Aster'ın gözleri soğuktu. Dudakları kıvrılırken bana öfkeyle baktı. "Görünüşe göre biri benim iyi kızım olmak istemiyor." Eli boğazımı sıktı, sıcak metal tasmayı tenime bastırdı. "Benim itaatsiz fahişem olmayı mı tercih edersin, Evie?"

Aniden kalçalarının benimkilere değdiğini fark ettim. Çırpınmayı bıraktım, bedenim bilinçli protestolarıma rağmen donup kaldı.

Conrad iç geçirdi. "Üzgünüm kardeşim. Korkarım ki, düşündüğümüzden daha fazla çalışmaya ihtiyacı var. Belki de çok ihtiyaç duyduğu yalnız kalma zamanı."

Aster kemerini çözdü.

"Bana tecavüz etmeye cüret etme!" diye bağırdım, gözlerim yaşlarla doldu.

Her göz kırptığımda, Kylo'nun Juliette'in boynuna dokunan dudakları göz kapaklarımin arkasında belirliyordu.

"Sana tecavüz etmeyeceğim," diye tükürdü Aster.

"Sakinleşmesi gerekiyor. Histerisi moral için iyi değil."

"Şşş," dedi Aster. "Juliette'in büyücü numaralarıyla buraya ulaşmayı başardığını tahmin ediyorum. Ama sen güvendesin. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Ben çığlık atmaya devam ederken, beni zorla yüzüstü yatırdı ve geceliğimi yukarı çekti.

Kemer kıcıma indi ve ben Isolde'nin inişli çıkışlı tepelere geri döndüm. Uzun otlar, sessizce oynayan çocuklar, dua için eğilmiş başlar.

Odaya bir başka şaplak sesi yankılandı. Birkaç erkeğin gözlerinin beni yakıcı bakışlarını hissedebiliyordum.

"Seni cezalandırmak istemiyorum, Evie," dedi Aster. "Bu sana verdiği acıdan daha çok bana acı veriyor."

O biliyordu. Kemer, dualar ve pirinç taneleri hakkında her şeyi biliyordu.

Gözlerimi kapattım ve zihnim uzaklara dalarken sonunda hareketsiz kaldım.

Acı beynimi eritti ve beni bu bedensel cehennemden kurtardı.

Deri ile tenin çarpışması dışında dünya sessizdi. Nefesim yavaşladı. Bir zamanlar özgürlük için haykıran güç soğudu.

Utanç tenimi kapladı, ama kıpırdamadım. Gözlerimi sıkıca kapalı tuttum. Olmaması gereken dudakları düşünmeyi bıraktım — Aster'ın benim dudaklarımdaki, Juliette'in Kylo'nun dudaklarıdaki.

Çocukluğumun geçtiği evin altındaki toprağa, misafirperver olmayan rahim, boş gözlere sürüklendim. Küçük ellerimin rahatlık arayışında hiçbir şey bulamadığını hatırladım.

Bir noktada dayak durdu. Aster'ın kollarında küçüktüm ve uysaldım.

Beni küçük, boş bir odaya taşıyan ona sarıldım — penceresiz, bir minder dışında mobilyası olmayan, oyulmuş bir temizlik dolabı.

Kıçım acıyordu. Annemin hayaleti kulağıma tanıdık acımasız sözler fısıldarken, başımı Aster'ın gömleğine gömdüm.

Aster başımı öptü ve sonra beni yastığın üzerine bıraktı. Ben bırakmak istemediğimde ellerime tokat attı.

Aşağılanma ve kafa karışıklığı birbirine karıştı. Aster ve Conrad'ın odadan çıkıp kapıyı çarpıp kilitlerini çevirmelerini izlerken, göz yaşlarımdan gözlerim bulanıklaşmıştı.

Aptalca ve çocukçaydı, ama yine de kapıya koştum, beni burada bırakmamaları için bağırarak kapı kolunu boşuna çekip durdum.

O anda kim ya da ne olduğumu bilmiyordum. İçimdeki şiddetli ateş söndürülmüş, kaynar közler soğuk suyla söndürülmüştü. Öfkemin doruk noktasında söndürülmüştüm.

Travmalarımın bana karşı kullanıldığını yarı yarıya farkındaydım, ama bu yöntemin etkinliğini azaltmadı.

Sert zeminde, başımı yastığa dayamış yatarken annem "*Acınası*" diye fısıldadı.

Haklıydı. Burada yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değildi. Her şey aynı sonuca götürüyordu.

Fetal pozisyona kıvrılmak, duvarların üzerime geldiği hissini azaltmadı. Tepelerdeki o çiftlik evinde yaşadığımdan beri bu kadar kapana kısılmamıştım.

Onun
tasarımıyla.

Ve onun.

Titriyordum, gözyaşları içinde, acı içinde ve açtım.

Pes etmeyeceğim. Pes etmeyeceğim. Pes etmeyeceğim.

Beni bu odaya ilk koyduklarında, beni burada günlerce bırakmayı planladıklarını ANLAMAMIŞTİM.

Ya da en azından, günler olduğunu sanıyordum. Beş kez yemek ve su verilmişti. Ve her seferinde, ellerin kapının hemen içinden hızlıca su ve yemek koyup, ben onlara ulaşamadan kapıyı hızla kapatmasından bu yana bir gün geçmiş gibi hissediyordum.

O hızlı eller, başıma beş kez yastık kılıfı geçirilip tuvalete gitmeme izin verilmesi dışında, aldığım tek uyarılmaydı. Biri tuvaletimi yaparken beni izliyor olabilirdi, ama ben bunu bilemezdim. Kafamdaki boğucu kumaş örtü içinde, kafese güvenli bir şekilde geri dönene kadar varlığımı sürdürdüm. Tek bildiğim, ellerin itişi, alçak gülüşler ve mesanemin sınırına kadar gerilip yırtılacağından korktuğumdu.

Ya da soğuk zeminde yatarken altıma işeyeceğim.

Bana savaş suçlusu muamelesi yapılıyordu.

Ben bir savaş suçlusuydum.

Bu yüzden Conrad'ın sonunda kapıyı açıp içeri giren kişi olması şaşırtıcı olmamalıydı.

Saatlerce sallanıp durmuş, duvara bakarak yarı halüsinasyon görmüştüm. Bazen bir ayna görüyordum. Bazen o aynayı yumruklarım kanayana kadar yumrukluyordum.

Conrad'ın burnu kıvrıldı.

"Oh, kokuyor muyum?" diye tısladım. Sallanmayı bıraktım. Gözüm seçirdi. "Bu senin için zor olmalı."

Sesim boğuktu. Yaklaşık bir saat boyunca aralıklı olarak bağıırıyor olabilirdim. Hâlâ sesimin çıkmasına şaşırırdım.

Conrad, kanla kaplı elime baktı. "Görünüşe göre hala düşünmen gereken şeyler var. Artık bana bu iğrenç, yakışıksız tavırla karşılık vermediğinde geri döneceğim."

O döndü.

"Hayır, *lütfe*." Ayağa kalktım. Bu odadan kurtulmak için her şeyi yapardım. "Özür dilerim," dedim zorlanarak. "Özür dilerim. Lütfen gitme."

Conrad hala kapıya dönük duruyordu, ama kıpırdamadı. "Terbiye çok daha iyi ve değersiz fahişelerin merhamet dilenmesini dinlemekten çok hoşlanıyorum."

Dilimi ısırdım. İsteğim dışında titriyordum. Ateş gelip geçmişti ve şimdi başka bir zirveye ulaşıyordu. Gözümün köşesinde bir hareket vardı, alaycı bir halüsinasyon, bir gölge.

Karanlığa Conrad'ı öldürmesi için yalvardım. Kafamı çevirdiğimde gölge yok olmuştu.

Conrad tekrar bana döndü. Soğuk mavi gözlerinin buzunu damarlarımın içinde hissettim. Dişlerim takırdadı. Sallandım.

Bordo renkli kıyafeti, eski bir savaş generalininkine benziyordu. Koyu renk saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamıştı. Sert bir çeneyle bana bakıyordu.

Günler geçti ve Conrad artık sevinçten havalara uçmuyordu. Heyecanlı ya da galip gelmiş gibi görünmüyordu.

Kızgındı.

Delirmiş ve yarı çılgın haldeydim, ama yine de karnımda kendini beğenmiş, umut dolu bir sıcaklık hissediyordum. Kylo tam olarak söz verdiği şeyi yapıyordu. Dünyaya bizi ne kadar hafife aldığını gösteriyordu.

Conrad benim kinimi okuduğu anda, omurgamdan aşağıya doğru acı verici bir ağrı yayıldı. Dizlerimin üzerine çöküp, çığlık atarak kıvrandım. Sanki kendimi şeytani bir varlığın etkisinden kurtarıyormuşum gibi hissettim, sanki insanlık dışı bir şekilde kıvrılıp bükülüyormuşum gibi.

Conrad sonunda gülümsedi.

Önüme çöktü. "Çok iyi gidiyordun," dedi, sahte bir acıma ile başını sallayarak.

Acı, bilincimi kaybetmekten korktuğum anda durdu.

"Aster'in rüya gibi romantik fantezilerine mükemmel bir şekilde uyuyordun," dedi Conrad. "Ama bu haince oyunu sürdüremeyeceğini biliyordum. Başından beri berbat bir yalancıydın. Yüzün bana her şeyi anlatıyor. Her zaman Lillian'ın ilahi imajında kırılıp yeniden inşa edilmen gerektiğini biliyordum. Ve şimdi Aster de bunu görüyor."

Aster hayalperest bir romantik değildi. O sadece farklı bir tür kontrolcü istismarcıydı, üstüne hastalıklı bir tatlılık katılmış bir istismarcı.

"Bana yararlı bir şey söylemeden bu odadan çıkamazsın," dedi Conrad. "En yakın arkadaşımın pişmanlık duymayan bir fahişeyi Prospyrus'a götürmesine izin vermeyeceğim. O itaatkar, sadık bir eş hak ediyor."

"O zaman gidip bir tane bulsun," dişlerimi sıkarak söyledim. Daha fazla acı.

Binlerce böcek ısırıyormuş gibi cildimi tırmalayarak çığlık attım.

Acı nihayet dindiğinde, sesim eskisinden daha kısalmıştı. "Juliette'i gerçekten geride bırakacak mı?"

Conrad gözlerini devirdi. "Tanrım, umarım öyle olur. Bakalım işler nasıl gelişecek." Beni keskin bakışlarıyla delik deşik etti. "Bu senin en aptalca hatalarından biriydi. Küçük düşkünlüklerinle o kadar kör olmuşsun ki, onun hakkında gerçeği söyledin. Onun *işe yaramaz* olduğunu. Kusurlu olduğunu."

Aster onu geride bırakmazdı. Parlak yeni oyuncağıyla dikkati dağılmış olabilir, ama Juliette'i hala seviyordu. Ya da daha doğrusu, hastalıklı ve sapkın *aşkını* hissediyordu. Ve hala öfkeyle sahipleniciydi, Juliette'in artık Kylo ile birlikte olmasına çok kızgındı.

"Zayıflığı hor görüyorum," dedi Conrad, burnunu tekrar kırıstırarak. "Sen bize çok daha uygunsun. Çabalarını yanlış hedeflere yönelttiğini fark ettiğinde."

Conrad'ın yüzü, bana dik dik bakarken daha da öfkeyle doldu.

.

"Nereye kayboluyorlar lan?" diye sordu aniden, boğazımı kavrayarak. "Portallardan girip çıkıyorlar. Katakomplar

ölülerin kalıntıları dışında boş. Öyleyse *nereye?*"

Benim ve Princeton'ın koruyucu kalkanlarının hala güçlü olduğunu ve yeraltını meraklı gözlerden koruduğunu bilmek güzeldi.

"Dönmüş olanların Lillian'ın cehennemlerine açılan portalları yırttığını söylememiş miydiniz?" diye sordum yumuşak bir sesle, başımı eğerek. "Belki de öyle bir şey."

Conrad nefes almamı engelliyordu.

Kylo kazanıyordu. İçimde güç olsaydı, gülümserdim. Conrad bütün gece bana işkence edecekti çünkü klanım onu aptal gibi gösteriyordu.

Şimdi o küstahlık nereye gitti?

Beni bıraktı, ama önce yanağıma o kadar sert bir tokat attı ki yıldızlar gördüm. Nefesim kesildi. Bu, kötü bir morluk bırakacaktı.

Zonklayan yanağımı tutarken gözlerimi kocaman açtım. "Neden *ben?* Neden benim yerime seve seve geçecek sayısız Lillian Hizmetkarı varken, benim Aster ile evlenip senin sihirli kirli işlerini yapmamı *istiyorsun?*"

Conrad, sanki anlamadığımı için şaşırmış gibi, aptalmışım gibi bana baktı.

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye sordu birkaç saniye sonra.

Başımı eğip onu inceledim, ama sessiz kaldım.

"Çünkü gölgeleri kullanıp fırtınalar yaratan cadılar, Lillian ve onun yeraltı dünyası tarafından öpülmüşlerdir," dedi, sesi acımasızca küçümseyici bir tonla yükselip alçalıyordu. "Ve sen hem Helia hem de Selen'a'nın çocuğusun, bu da seni *üç* büyük tanrıça tarafından kutsanmış ve kaos cadısı doğasına sahip biri yapıyor. İster inan ister inanma, senin gibi çok fazla kişi yok. Juliette bu fenomeni taklit etmeye çalıştı, sanırım Aster'in bu konudaki takıntılı saçmalıklarını okuyarak."

Başım dönüyordu. Ben Lillian tarafından öpülmemiştim. Ama Hekate, tıpkı onun gibi karanlık, yeraltı tanrıçasıydı.

"Eğer bu kadar nadir olmasaydın, seni temin ederim ki ölümünden çoktan zevk almış olurdum," dedi, neredeyse şehvetli bir şekilde. "En son bir

tarih kitaplarına girdiğinde, Earle Augustus'un savaşla parçalanmış bir krallığı birleştirip Ravenia Kralı Earle olmasına yardım etmek içindi."

Bir dakika, ne?

"Tabii ki, hem ölümlü hem de kadın olduğu için çoğu kayıttan silindi. Earle'yi ve onun yükselişini, ayrıca tüm doğuştan ayrıcalıklı kurumların meşruiyetini zayıflatacaktı."

Bu çok tipik bir durumdu. Ağzımı açıp kapattım, ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Aster'in babası ona tarih ve eski metinlere olan sevgisini miras bırakmıştı. Aster, cennetin ve cehennemin kesiştiği noktada duran bir cadı fikrine hayran kalmıştı – en hafif tabirle. İlk başta onu ciddiye almadım. Kimse almadı. Ama senin Isolde'deki cadı meclisini yok eden ve Etherdale üzerinde bir fırtına yaratan cadı olduğunu kanıtladığında, düşüncelerim değişti. Onun çalışmalarını okudum. Juliette'i inceledim. Ve sonra seninle tanıştım." Conrad nefes verdi. "Senin, tıpkı öncülünün Earle'nin yükselişinin hikayesine uyduğu gibi, bu hikayeye nasıl uyduğunu görüyorum. Sen kaderleri örüyorsun. Tanrıça'nın kutsadığı gücün olmadan asla ulaşamayacakları bir büyüklüğe, alçakgönüllü bir piçler klanını dönüştürdün."

Kafamı salladım. Aster'in takıntıları sonunda mantıklı gelmeye başlamıştı, ama bunlar gerçeklikle hiçbir ilgisi olmayan başka bir dini efsane yaratmak için kullanılıyordu.

"Lillian'ın kutsaması altında değilim ve Kylo'nun klanının ayakta kalması benim sayemde değil. Ben gelmeden çok önce hazırlık yapmaya başlamışlardı."

Conrad'ın kısa bir duraksamasına rağmen hala sorguya çekildiğimi fark ederek ağzımı sıkıca kapattım.

Hatta, bilgiyi açıklaması ve işkenceyi aniden durdurması, başka bir manipölasyon taktiğiydi.

Sırıtarak dudaklarımı izledi. "Dediğim gibi, zayıflığı hor görüyorum. Earle bir zamanlar kurnaz bir ölümlüye aşık olduysa, o zaman sonsuza kadar hüküm sürmesi mümkün değildi. Benim böyle romantik duygularım yok. Ya yararlı olacaksın ya da hiçbir şey olmayacaksın."

Aniden beni ayağa kaldırdı, yüzü benimkine birkaç santim uzaklıktaydı. Nefesi bakır kokuyordu.

"Peki hangisi olacak?"

KYLO

Idris, "O *Evie değil*" dediği anda, her şey yeniden anlam kazandı.

"Aman Tanrım," dedi Harmony.

"Aman *Tanrım*," diye tekrarladı

Vesper. Blade'in ağzı açık
kalmıştı.

"Bize... lanet olsun, bize cadı bağı lazım," dedim.

"Hemen hallederim." Blade sonunda ağzını kapattı, sonra bir göz
açıp kapayıncaya kadar koştu.

Idris tavayı masaya bıraktı. "Bana potansiyel bir aşk ilgisi hakkında
soru yağmuruna tutmadı," dedi omuz silkerek. "Evie'nin bakımındaki
çiçekler *asla* solmaz. Ayrıca öfkesinden bahçenin herhangi bir
bölümünü tahrip etmez. Son olarak, onun kan öksürdüğünü söyledin ve
Evie, Juliette'in güç çalmakla fiziksel olarak hastalandığını söyledi. Ama
aşk ilgisi konusu, en çok suçlayıcı olanıydı."

"Yani kimseyle tanışmadın *mi*?" diye sordu Harmony.

Idris gözlerini devirdi.

Harmony iç geçirdi ve başını salladı.

Kalbim, tavadan bu yana durmadan çarpıyordu. Hepimiz bilinçsiz
sahtekarın etrafında toplandık.

"Evie hala onlarla birlikte," diye fısıldadı Idris.

Midem bulanıyordu. Son dört gecedir yanımda uyuyan,
kucakladığım ve öptüğüm kadın *Juliette*'ti.

Mide bulantısı başladı ve ikna edici cazibeden gözlerimi
ayırdım. Yanımdaki sandalyenin arkasını kavrayarak nefesimi
yavaşlattım.

Hekate'ye şükürler olsun ki ondan beslenmemiştim ve onun tekliflerine boyun eğmemiştim.

Ruhum bunu biliyordu. Onun boşluğundan içgüdüsel olarak uzaklaşmışım.

Dudaklarım kıvrıldı. "O kız kafadan hasta."

Onu evde yalnız bırakmışım. Etrafı karıştırırken ne yapmış ya da ne görmüş olabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Bu şekilde bizim alanımıza sızdı. Dönüştürülmüş bir büyü kullanıyordu." Harmony omzumu okşadı.

"Changeling." Idris ona sert bir bakış attıktan sonra gözlerime baktı. "Kendini suçlama kardeşim."

"Sadece onun hayatta olmasını, güvende olmasını istedim, o kadar çok istedim ki..." dedim. "Bu beni kör etti."

"O hayatta," dedi Idris, sesi kararlıydı. "Juliette'in dediği gibi, kan bağını kopardılar. Yalanlar, gerçek parçalarıyla daha iyi anlatılır."

Göğsüm sıkışarak başımı salladım.

Clarke boynunu çevirdi. "Onlar bizim cadımızı ele geçirmiş olabilir, ama biz de onların cadısını ele geçirdik." Kaşlarını kaldırdı.

Harmony, Idris ve ben birbirimize baktık.

"Bu Aster'in *karısı*. Bu onun için kesinlikle bir anlam ifade ediyor," dedi Idris.

Başım dönüyordu. Aster ve Conrad bunu biliyor olmalıydı, değil mi? Benim saldırımdan sağ kurtulan herhangi biri onlara bunu bildirmiş olmalıydı — kucağımda küçük sarışın bir kızla ayrıldığımı. Bu plan onların mıydı, yoksa Juliette'in mi?

Evie'nin derisini giyen cadı kıpırdadı. Boğuk bir öksürük dudaklarından çıktı. Güç topladım, bu benim kör edici, söndürülemez öfkemi düşünürsek zor bir iş değildi.

Gölgelerimin gözlerine sürünmesine izin verdim, Blade gelene kadar önlem olarak onu kör ettim.

Çılgılık attığında, gölgelerimin onu susturmasına ve uzuvlarını acı verici bir şekilde sıkmasına izin verdim. Onun üzerinde durdum. Onu öldürme isteğim çok güçlüydü, ama Evie gibi görünmesi buna engel oluyordu.

"O lanet olası büyüü kaldırı yoksa parmağını keserim."

Juliette direndi ve ağzındaki tıkaçtan çılgılık attı. Ev sallandı. Onun büyüüne karşı direndim, avucundan çıkan iğrenç sisi kendi gölgelerimle engelledim.

Hançerimi kınından çıkardım ve elini tuttum. "Son şansın." Bıçağı işaret parmağının dibine değdirdim.

Juliette ağzına bir şeyler mırıldandı. Saçları koyulaştı. Vücudu biraz küçüldü.

Nefesimi bıraktım ve hançerimi isteksizce kınına geri koydum. Birkaç saniye sonra Blade, büyüü kelepçelerle geri döndü. Evie'ye de aynısı yapıldığını düşündüm.

Kelepçeler yerine oturur oturmaz, gözlerinden ve ağzından gölgeleri kaldırdım.

Gri gözleri etrafta dolaştı ve dudağı titredi. "Nasıl bildin?"

"Seni ilgilendirmez," diye homurdandı Idris.

Juliette, artık *kardeşinin* söylediklerine ilgi göstermeye hiç niyeti yokmuş gibi onu görmezden geldi. Hemen gözlerime baktı. "O artık Aster'in ve o onu asla bırakmayacak."

Gülüşüm mizahsızdı. Ona tepki göstererek tatmin olmasını istemiyordum. Her ne kadar bedenim ve ruhum öfke dolu bir sahiplenme duygusuyla dolsa da.

"Bunu uzun süre sürdürebileceğine *gerçekten* inandın mı?" diye sordu Harmony.

Juliette benden başka bir yere bakmayı reddetti ve bu beni çok sinirlendirdi. Bana bakmaya hakkı yoktu. Beni kandırarak Evie'ye derin bir ihanet ettirdiği için o kadar öfkelenmişim ki onu boğazlamak istedim. Ama bunun için ona dokunmam gerekirdi ve ona bir daha asla dokunmak istemiyordum.

Evie'nin öfkeli sözleri aklıma geldi, Juliette'in ona takıntılı olduğunu, onun gibi *olmak* istediğini söylediği tüm o anlar.

"Bizi gözetlemiyordun, değil mi?" diye tısladım. Juliette başını salladı.

Elimi ağzıma götürdüm ve acı bir inanmazlıkla tekrar güldüm.

"Anlamıyorum!" Juliette bir kez daha kulaklarımızı tırmalayarak haykırdı. "Onun büyüü olmasa da onu seveceğini söylemiştin. Aster'a ne kadar güçlü olabileceğimi gösterdim, ama o yine de *onu* istedi. Şimdi o Aster'la birlikte, ama *sen* hala onu istiyorsun. Onun nesi *bu kadar* özel? Kaba, saygısız, şiddet eğilimli, sapkın ve sadakatsiz. *Mükemmellikten* mükemmel olmaktan uzak. Onu *bu kadar* özel yapan ne?"

"Sen. Asla. *Anlamayacaksın.*" Dik durdum ve bir adım geri attım. "Ve sana asla açıklamayacağım. Şimdi, ya Evie'yi geri almamıza yardım edip sevgili kocanla hayatının geri kalanını yaşayacaksın, ya da öleceksin."

Bu açıkça bir yalandı. Her halükarda ölecekti.

Juliette'in yanaklarından iri damlalar süzüldü. Duygularını kontrol edemiyormuş ve içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlayamıyormuş gibi, yüksek sesle ve utanmadan ağladı.

Hepimiz ona bakıyorduk, hiç etkilenmeden. Harmony bile bakışlarını kesmedi.

"Kararını verdin mi?"

Ağlamayı kesti, sanki kimse ona acımadığı için öfkelenmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Peki." Deli gibi gülümsedi. "Gidip *zavallı Evie'yi* alalım."

Juliette kıkırdadı. Kimse tuzağa düşmedi. Onu Allie ve birkaç diğer yoldaşın bakması için bıraktık. Idris veya ben kontrolümüzü kaybedip onu erken öldürmememiz için en güvenli yol buydu.

Hepimiz masaya geri oturduk.

"Klanımız bir hafta içinde burada olacak," dedi Vesper. "Earle'nin kuvvetlerinin ne zaman ve kaç kişinin dağları geçeceğini bilmiyoruz."

Umursamadığımı söyleyemeden, Vesper tekrar konuştu.

"Ama Evie çok önemli ve klanın kendi beklentilerini bile aşıyor."

Blade, Harmony ve ben kısa bir gurur dolu bakış alışverişinde bulunduk. O haklıydı. Şehrin yarısını ele geçirmiştik ve her gün Nighswander Malikanesi'ne biraz daha yaklaşıyorduk. Bir zamanlar Ravenia'nın en güçlü ölümlülerin hakim olduğu sığınağını kibirle ele geçirmiş olan doğanlar, şimdi panik içindeydiler ve giderek daha düzensiz bir şekilde savaşıyorlardı. Sanki savaşın bu kadar uzun süreceğini beklemiyorlarmış gibi aptalca hatalar yapıyorlardı. Seksen yıldır burnlarının dibinde tüm yeraltı bölgesini işgal etmişken, nasıl böyle bir şey yapabilirlerdi ki?

"Onları ortadan kaldıralım," diye bitirdi Clarke.

"Bu kadar başarılı olabilmemizin tek nedeni, aşırıya kaçmamaya dikkat etmemizdi," diye uyardı Blade. "Ne yaparsak yapalım, özellikle de bize doğru gelen bir ordu varken, çok hassas davranmalıyız."

"Ben de geliyorum," dedi Idris. "Geçen sefer geri çekildim. Lütfen bunu tekrar yapmamı beklemeyin."

Ona *hayır* demek için ağzımı açtım, ama gözlerindeki çaresizlik beni duraklattı. Bir başka lanet olası ayna. Savaşta bir yenidoğan için endişelenmek istemiyordum. Ama Idris'in kız kardeşi için savaşmasını kim engelleyebilirdi ki?

Sevdiğim birini işkence eden bir doğan karşısında çaresizce yatmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

"Peki."

Masadaki herkes bana inanamayan gözlerle baktı, en çok da Idris.

Ancak planı uygulamaya koymak için daha fazla zaman kaybetmedik.

Maskelerimiz düşmüştü. Aster'ın karısı elimizdeydi. Etherdale'in yarısı kontrolümüz altındaydı ve Kral Earle savaş ilan etmek üzereydi.

Aslında her şey bundan daha basitti.

Burası benim şehrimdi ve Aster ile Conrad bana ait olan bir şeyi almışlardı.

Şimdi onları bunun için ezip geçecektim ve onlar utanç içinde bu dünyadan ayrılacaklardı.

Tarih, Aster ve Conrad'ı unutacaktı. Ölümleri kesin ve son nokta olacaktı.

Evie ve ben öldükten sonra da sonsuza kadar yaşayacaktık. Aşkımız, binlerce yıl boyunca anlatılacak efsanelerde yerini alacaktı.

Dayan, bebeğim. Geliyorum.

EVIE

İşkence ne kadar sürdü bilmiyorum, ama bir noktadan sonra artık acı hissetmiyordum. Bayıldım ve çığlık atarak uyandım.

Conrad daha önce de pek akli başında sayılmazdı, ama ben ne kadar uzun süre dayandıkça, o da o kadar yeni bir canavar şekline dönüşüyordu.

Beni öldürecek miydi?

En azından Kylo'nun sevdiğim bu şehri geri alacağını bilerek ölecektim. Conrad'ın öfkeli sorgulamaları, klanın zaferinin yaklaştığının bir başka kanıtıydı.

"Silahlarında kullandıkları zehir nedir?" diye sordu Conrad tekrar.

Bunun kan oniks olmadığını biliyorlardı ve bu kıtlığı aşmanın bir yolunu bulduğumuz için çok kızgındılar. Ayrıca vampir zehrimizin *daha güçlü* olması da onları kızdırıyordu.

"Söylersem beni serbest bırakacak mısınız?" diye sordum. Hekate'nin yardımı gerektiği için, doğuştan olanlar mor zehir yapamazlardı. Tabii ki onlara gerçek malzemeleri asla söylemeyecektim, çünkü onları yeryüzünden silmeye çalışacaklarını biliyordum.

"Nereye kaybolduklarını ve oraya nasıl gidileceğini söylersen seni dışarı çıkarırım!" diye bağırdı Conrad ve beni bez bebekmişim gibi duvara fırlattı.

Omzum darbenin çoğunu aldı ve yere düştüğümde pek iyi bir iniş yapamadım. Ama bir kırılma sesi duymadım, yani her şey yolundaydı. Bu işkence seansından kırık kemik veya kalıcı bedensel hasar olmadan çıkabilirsem, bunu bir zafer olarak sayardım.

"Peki. Bunu yapmak istemedim, ama bana başka seçenek bırakmadın," dedi Conrad.

Görüşüm ikiye bölündü. İki Conrad, gözlerinde kötücül bir parıltıyla başımda duruyordu.

Kendimi kaldırıp duvara yaslanmayı başardım. Gözlerimi ovduktan sonra görüşüm normale döndü. Kalbim sert ve yavaş atıyordu. Vücudum mutlak sınırına kadar zorlanmıştı.

Elleri kemerine uzandığında, gördüğüm şeyi tam olarak anlayamadım.

Bir kez daha dayak yiyeceğimi anladığım anda, kendimi ayırmaya bıraktım. Travmayı yeniden yaşamak neye yarardı ki? Zaten birikmiş olanlara eklesinler. Yine de pes etmeyecektim. Klanın Conrad ve adamlarını rezil etmesi intikam için çok tatlıydı ve bedenimi ve ruhumu adadığım tanrıçayı asla ihanet etmeyecektim.

Ama kemerini çıkarmadı. Tokasını açık bıraktı.

Beni duvardan ayırdı ve ben yere uzanmışken üzerime çıktı. Eli ağzımı kapattı.

"Aster sana inanmayacak," diye homurdandı Conrad. Elbisemi yukarı çekti.

Çığlık attım, debelendim ve ona tırnaklarımı geçirdim. Savaşma tepkim donma tepkimi yendi ve bir kez daha büyüm kaçmaya çalışırken yakam yandı.

Conrad boğazıma uzandığında, acı içinde tısladı ve kafası karışmış bir şekilde yakama baktı.

İtmeye başladım, vücudumu saran ısıнын artmasını teşvik ederek. Zaten kabarcıklarla kaplı cildime değen metalin yakıcı acısını görmezden geldim.

Kırıl, orospu çocuğu.

"Son şansın."

Penisi dışarı çıkmıştı, ama ben ona bakmayı reddettim. Alnım terden kayganlaşana ve vücudum söndürülemez bir ateşle kaplanana kadar itip ittim.

Conrad, sanki benim tenim onu yakıyormuş gibi bir kez daha yüzünü buruşturdu.

Elini ağızımdan çekti.

"Bunu nasıl yaptıklarını açıkla," diye yüzüme tükürdü. "On saniye içinde işe yarar bir şey söylemezsen, seni işe yaramaz bir orospu gibi sikip atarım."

Konuşmak yerine bağırmaya başladım. "Hekate!" diye bağırdım, mor ışık üçüncü gözümünden yanarken. Dua etmek için büyüye ihtiyacım yoktu.

Yolumu aydınlat. Kızı koru.

Conrad'ın eli tekrar ağzımı kapattı. Kalçaları alçaldı. Kapı birden açıldı.

Aster, Conrad'ı yere devirdi. Yakam patladı.

Aster, Conrad'ın yüzüne yumruk attı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Conrad, Aster'ı acı büyüyle etkilemeye çalıştı, ancak Aster'ın koruma yetenekleri bunu engelledi. Böylece eski usul bir şekilde yerde güreşmeye başladılar.

Açık kapıdan dışarı fırladım, ne kadar iğrenç ve vahşi görüldüğüme sevindim.

Ben saf bir hayvandım, damarlarımda insanlık kalmamıştı. Bir zamanlar benimle alay eden, kafama yastık kılıfı geçirip ayaklarıma yemek atan gardiyanlar, şimdi kendi kanlarında boğuluyorlardı.

Onlar dizlerinin üzerine çöktüklerinde, ben sııttım. "Düzen yeniden sağlandı."

Eski hücremden Aster ve Conrad'ın yüksek sesle tartıştıklarını duydum. Onları geride bırakarak, Conrad'ın çalışma odası ile aramda duran herkesi öldürdüm.

Köşeyi döndüğümde, bir sonraki koridor sessizdi. Aşağıda, konuklar toplanmış, muhtemelen yukarıdaki gürültüyü merak ediyorlardı. Ya da belki iksir ve kanla o kadar sarhoş olmuşlardı ki umursamıyorlardı.

Nefes nefese odaya daldım, ama hemen yanlış lordun çalışma odasında olduğumu fark ettim. Zamanım yoktu, ama yine de birkaç dakika çaldım.

Dünya yeniden canlanmıştı. Yukarıdan, aşağıdan ve her yönden gelen enerji hem bir lütuf hem de bir dikkat dağınıklığıydı. Çok uzun süredir çok fazla şey bastırılmıştı.

Yeniden kazandığım cadı hislerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Juliette'in işkencesinin kaynağını bulana kadar Aster'ın masasındaki kitapları itip kakmaya başladım. Benim gibi cadılarla ilgili notlar ve karalamalardan oluşan bir harita. Çocukluğumdaki büyülerimle ilgili notlar. Travmam, annem ve cadı grubumla ilgili notlar. Jacob Whitfield'a, Celeste'ye ve *siyah kafataslı maskeli bir adama* yönlendiren oklar.

Soru işaretleri. Altı çizili *yerler*. Hatta ona geçirirerek söylediğim şeyler bile vardı: sevdiğim yiyecekler, okuduğum kitaplar.

Juliette, Aster'ın bana takıntılı olduğu için bana takıntılıydı. Aster'ın beni unutmadığını defalarca söylemişti. Şimdi bunu açıkça görebiliyordum.

Hızla hareket ettim, omzumun üzerinden bir bakış attım ve Aster'ın masasından bir mektup açacağı aldım.

Koridorda, derimi deldim ve kaos cadısı tarzında bir büyü yaptım. Gölgelerime fısıldayarak kafa karışıklığı yarattım ve kokumu maskeledim.

Bu sefer doğru çalışma odasına girdim, doğaçlama büyümün en iyi ihtimalle geçici olduğunu, uygun yapıştırıcı olmadan tutunamayacağını biliyordum.

Parmaklarımla şıklatarak Conrad'ın kitaplığındaki bir mumu yaktım. Alevleri ruhlarıma ve rehberlerime sundum, yolumu aydınlatmalarını istedim.

Kendi vücudumu sarkaç olarak kullandım. Sıcak bir karıncalanma hissi *evet anlamına* geliyordu, his veya sıcaklık hissi olmaması ise *hayır* anlamına geliyordu. Bir çekmeceyi açtım.

Karıncalanma yoktu.

Diğer çekmeceler de tepki vermedi. Elimi masanın üzerine koydum. Hiçbir şey olmadı.

Kitapları açmaya başladım, odayı darmadağın ettim, aşağıdan ayak sesleri geliyordu ve her dakika daha da ağırlaşıyordu.

En büyük kitaplığın önünde, vücudum sonunda küçük iğnelerle doldu. Başımı salladım, titrek bir gülümseme belirdi.

"Tamam, anladım."

Elim her bir kitabın üzerinde kaydı, bekledi, dinledi, etrafımdaki hissedilir kaosu ortasında sessizliği buldu.

Beni arıyorlardı. Ama büyü yüzünden yolunu şaşırmışlardı. Sanki askerler malikaneye baskın yapıyormuş gibi geliyordu.

Elim karıncalandığında, adrenalinle titriyordu. Boş midem guruldadı. Kitabı raftan söktüm.

Bu beni şok etti.

Acımasız ve acı bir kahkaha attım. "Oh hayır, bunu yapamazsın."

Tükürüğümü deriye sildim, bu, hak iddia etmek için güçlü bir büyüydü. *Eğil*, emrettim.

Odadaki tüm mumlar mor alevlerle yandı.

Kitap beni odanın diğer ucuna fırlattı. "Tamam, peki, senin istediğin gibi yapalım," dedim, nefes nefese ve başım dönüyordu.

Conrad'ın masa sandalyesine topallayarak yaklaştığımda, cadı ışığıyla mobilyayı tararken dengesizdim.

Tek bir kısa siyah saç teli bulur bulmaz, onu parmaklarımla tutup kitabın üzerine koydum. Odanın gücünü çekerek büyü yaptım. Conrad'ın dili olan acı ve güç dilinde fısıldayarak kitabı hafifçe okşadım.

Bugün üçüncü kez odanın diğer ucuna fırlatılmadım ya da elektrik çarpması yaşamadım.

Suikast, yönlendirdim. *Hangi meclis üyesi suikasta uğrayacak?*

Kitap açıldı. Sayfalar kendiliğinden çevrilirken, anlaşılabilir kelimeler birbirine karışıyordu. Dışarıdaki zemin gıcırdadı. Sesler yükseldi.

Kitap sonunda durduğunda hiç tereddüt etmedim. Doğru sayfa mıydı, notlarda ne yazıyordu bilmiyordum. Sadece o sayfayı ve öncesindeki ve sonrasındaki birkaç sayfayı yırttım ve katladım.

Bu geceliğin cebine benzer bir şeyin olmadığını büyük bir üzüntüyle fark ettim.

Sayfaları sol elimde sıkıca tutarak pencereyi açtım. Toprağa seslendim. O da, yıllarca ona sadakatle hizmet ettiğim için, yeniden bir araya gelen bir kız kardeş gibi bana yardım eli uzattı.

Sağlam sarmaşıklar bana doğru uzandı. Pencereden dışarı çıktım. Conrad odaya daldı, ruhsuz, solgun gözleriyle dağınıklığı gördü.

Bana acı çektiremeden, gölgelerim odayı doldurdu. Onu ben öldürmedim. O cinayet Vesper'e aitti.

Gölgeler pencereyi kapattı. Binayı tırmandım, taze, erken sonbahar havasını içime çektim. Tadı özgürlük gibiydi.

Tökezlediğimde, sarmaşıklar beni dengeledi. Mülkün arka bahçesine bakacak şekilde yumuşak bir şekilde yere indim.

Kulaklarım dikildi. Uzaktan kavga sesleri geliyordu, bu, mülke giren askerler dışında savaşın ilk gerçek kanıtıydı. Kavga sesleri şaşırtıcı derecede yakındı.

Elimde Conrad ve Aster'ın darbe girişiminin kanıtını tutarak arka kapıya doğru koştum. Buraya ikinci ziyaretimde, Aster'ın ağaçların gölgesinde beni baştan çıkarmaya çalıştığı sırada görmüştüm.

Nighswander Malikanesi'nden uzaklaştıkça her adımım beni coşkuyla dolduruyordu, neredeyse orgazm gibi. Oraya nasıl gideceğimi umursamıyordum.

Eve gidiyordum.

Ve tecavüze uğramamıştım. Bu kutlanmaya değer bir şeydi.

Hayatımın en büyük, en aşağılayıcı başarısızlığından sonra kutlayacak birkaç zafer vardı.

Soğuk bir rüzgar beni uyarmak için sertçe vurdu. Üçüncü kez omzumun üzerinden arkama baktım ve pencerelerden malikanenin içinde kaos gibi görünen bir manzara gördüm. Arka kapı açıldı. Ağır ayak sesleri ve bağırışlar havayı yırttı.

Kötü bir gülümsemeyle daha fazla güç topladım. Arka kapıya doğru koşmaya devam ettim.

Ve tam tehlikeden kurtulmak üzereyken, arkamdan güçlü eller beni sardı.

Dişler boynuma derin ve acil bir şekilde saplandı ve anında zehir akıtmaya başladı. Kanım akıp gitti. Büyüm durdu.

İhanet dolu sayfaları düşürdüm.

Bir el başımı okşadı. "Şşş, melek, artık güvendesin. Seni buradan çıkaracağım. Kapının arkasında bir ateş kuşu bekliyor. Doğruca Prospyrus'a gidiyoruz."

EVIE

"Hayır," diye mırıldandım, Aster'in kollarında uzun bir tünelin sonunda.

Arka kapıya çok yakındık — beni alay etmeye devam eden ve elimden kayıp giden özgürlük. Ama o ateşli, kanatlı yaratığın sırtında beni bekleyen özgürlük değildi. Başka bir kafesdi.

Zehirle dolmuştum, öfkem ve gücüm yapay bir zevk dalgasıyla seyreltilmişti.

"Sen ondan daha iyi değilsin."

Aster durdu. Beni yere indirdi. Elini kaldırmasını izledim ve gülümsedim. Kanıtlanmış.

"Beni bırakıp gidecek miydin?" Juliette bir ağacın arkasından çıktı, bilekleri kelepçeliydi, zehirin etkisiyle tanıdık sızlanmaları çok daha katlanılabilir hale gelmişti.

Dünya eğildiğinde dengemi kaybedip sendeledim. Kıçım yere çarptı.

"Kitten, tanrılara şükürler olsun," dedi Aster. Elini indirdi, ama sözleri yerine ulaştığında öfkesi yeniden alevlendi. "*Beni* terk ettin," diye bağırdı. Ona öfkeyle baktı. "O pislikle kendini kirletmediğini söyle. Mahvolmadığını söyle."

"Harika bir suç atma manevrası," dedim.

Juliette ve Aster şimdi ikisi de bana sert bir bakış attılar.

"Öyleydi," dedi, hıçkırarak. "Beni terk edip Evie ile evlenecektin. Sanki benim için hiçbir anlamın yokmuş gibi beni değiştirecektin."

Onun gözyaşları, benim tanıdığım bir sel gibiydi. Kan kaybı, zehir ve bitkinliğin sisinde, Juliette'te içimdeki çocuğu gördüm.

O, bir annenin sevgisini arıyordu — mükemmel, koşulsuz sevgiyi — ve Aster'ın onu yetiştirme ve istismar etme şekli buna asla yaklaşılamazdı.

"Yıldızlarda yazıldığımızı söylemiştin," dedi Juliette, dizlerinin üzerine çökerek. "Sonsuza kadar birlikte olacağımızı söylemiştin." Aster'ın ayaklarına uzandı, ama Aster geri çekildi. Juliette nefesini tuttu. "Her şeyi denedim. Sana her şeyimi verdim. Neden sana yetmedim? İçimde ne eksik?"

Aster soğuktu, gözlerinde en ufak bir sempati yoktu, bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Sadece sabırsız görünüyordu.

Gölge yaratmaya çalıştım, ama avuçlarımdan çıkan şey daha çok koyu renkli yapışkan bir sıvı gibiydi.

"Sakin yapmaya kalkışma," diye bağırdı Aster. "Bir damla bile. Yoksa pişman olursun."

Kendi avuç içleri savunma büyüleriyle parlıyordu, akıcı enerjinin ince bir dalgalanmasıyla.

"Sen değilsin." Juliette'e hüzünle gülümsedim. "Ve ben de değilim." Titreyen parmağımla Aster'ı işaret ettim. "O, içinde asla tatmin edilemeyecek bir boşlukla doğmuş."

Aster'ın yüzü öfkeyle buruştu. Juliette histerik hıçkırıklar arasında nefes almaya çalışıyordu.

Aster bir hançere uzandı.

Gülerek başımı salladım. "Bana zarar vermek de boşluğu doldurmayacak, ama denemek istersen buyur." Çenemi kaldırdım. "Varlığın ancak öldüğünde anlam kazanacak."

Aster bana doğru bir adım attı, yakışıklılığı her bir çatlağından sızan acımasızlıkla yok olmuştu. Onu beyaz şövalye olarak görmeyi reddettim ve artık o da bunu asla kabul etmeyeceğimi biliyordu. Bir narsisti, onun gerçekte kim olduğunu görmekten daha fazla incitecek bir şey yoktur, onun senin görmeni istediği kişi değil.

Aster'ın arkasında, bir gölge ağaçların arasından hızla geçti. Dudaklarımdan kaçınılmaz bir ses çıktı.

Kylo.

O karanlık bir tanrıydı, bu dünyaya ait olmayan bir varlıktı. Gölgeleleri toprağı yakıyordu. Siyah saçları hafifçe dağınıktı,

keskin çenesi titriyordu. Bakışlarını Aster'in silahına dikti.

Beni almaya gelmişti.

Sanki kendi konsantrasyonunu korumak için bana bakmayı reddediyor gibiydi. Rahatlama ve sevgi damarlarıma doldu.

"O, senin olmak istediğin şey," diye fısıldadım, tekrar ayağa kalkmaya çalışıp başarısız oldum. "Ve çok daha fazlası."

Kylo harekete geçmeden önce Aster beni boğazıma hançeri dayayarak göğsüne yapıştırdı.

Juliette kederinin içinde hareketsiz kalmıştı.

"Artık karının senin için pek bir önemi olmadığını anlıyorum," dedi Kylo, Juliette'e sanki şu anda gelişen planın senaryosundan sapmış gibi sinirli bir bakış attı. "Peki ya bunlar?"

Arka cebinden katlanmış kağıtları, içimde bir şeyler uyandıran rahat bir zarafetle çıkardı. Böyle bir anda tahrik olabileceğime şaşırdım.

Kylo için, sadece Kylo için. Hayalperestçe, belki de sarhoşça iç geçirdim.

Aster beni daha da sıkı tuttu, o kadar ki daha fazla morluk bırakacağından emindim. "Onlar da ne?" diye sordu, Kylo kadar havalı olamadan.

"Suç itirafı," dedi Kylo yavaşça. "Nedenini söylememe gerek var mı?"

Aster kekeledi. Ben kağıtları düşürdükten sonra yerden almamıştı. Dişlerini benim etime gömmüşken, kağıtların düştüğünü fark etmemiş bile olabilirdi.

"Evie'yi bırak, Conrad'ın lanetli günlük notlarını geri alabilirsin. Hatta *gerçek* karını da elinde tutabilirsin."

Aster, Juliette'e bakmadı, sanki onun için çoktan ölmüş gibi. Yine de, elindeki tutuşunu gevşetti. "Peki."

Başımı salladım, Kylo'ya ona güvenmemesi konusunda uyarıda bulundum. Aster beni elde edemiyorsa, kimse edemezdi.

Kylo ve ben nihayet ilk kez göz göze geldik. Nefesim kesildi. Onun yoğunluğu bir uyuşturucu gibiydi, fırtınada bir çapa.

Gölgelerim henüz onun gölgeleriyle karışmamıştı. Ama sanki zihnimde hala onun fısıltısını duyuyordum.

Merhaba, melek.

"Onu bırakacağım," dedi Aster. "Sen de kağıtları bırakacaksın."

Aster bıçağı boğazımdan yavaşça çekti. Öfkeden titriyordu. Havada kan kokusu vardı, her yönden, içimden de dahil olmak üzere, bana çarpıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Aster.

Aster'in sesinden bunu duyabiliyordum, aurasında hissedebiliyordum. Kylo artık bana bakmıyordu. Aster'i ve silahının hareketlerini izliyordu. Yine başımı salladım.

Ona güvenme, diye zihnimde bağırdım, mesajın Kylo'ya ulaşmasını umarak.

Kylo başını salladı.

Aster beni bıraktı. Kylo kağıtları düşürdü.

Sırtımda, kalbime kadar uzanan dayanılmaz bir acı hissettim. Nefesim kesildi ve yere düştüm.

Ölümcül bir hızla bir vampir Aster'ı arkadan yakaladı ve onu hazırlıksız yakaladı. "Ondan uzak dur!"

"Idris," diye soluklandım.

Idris, Aster'ın sırtına, tam kalbine bıçak sapladı. Juliette çığlık attı. "*Hayır!*"

Büyülü kelepçelerine karşı direndi, onlara doğru koşarken Harmony onu yakaladı ve geri çekti. Harmony nefes nefeseydi, durumu değerlendirmek için hepimize bakıyordu.

Idris durmadı. Aster'ı ters çevirip gözlerinin içine baktı. Daha önce hiç duymadığım, ilkel, keder dolu bir şekilde bağıırıyordu. Yüzünden gözyaşları akarken Aster'ı tekrar tekrar bıçakladı ve hala duramıyordu, duramıyordu, *duramıyordu*.

Ve şimdi ikimiz de o eve geri dönmüştük. Idris'in çocukluk yatak odasına, Vernon adında bir vampir doğumlu olanın yedi yaşındaki küçük kardeşime saldırdığı yere.

Kan, çiftlik evi bir kez daha ölüm ve kutsal intikam tarafından yutulana kadar sıçradı.

Kylo yanıma koştu. Kalbimi tutarak, hiç saplanmamış hançerin yarasını hissettim. Bu sadece bir önseziydi.

Aster neredeyse kalbimi bıçaklayacaktı. Onu bir canavar olarak görmektense ölmemi tercih ederdi.

Kylo'nun elini sıktım ve o da ayağa kalkıp Idris'e yürümeme yardım etti.

"Hey," dedim nazikçe, onun gözyaşlarını yansıtarak. "Bence bu ölü at yeterince dövüldü."

Idris, parçalanmış eti bıçaklamayı bıraktı. Gözlerini kırptı.

"Emin olmak için bir kez daha bıçakla," dedi Kylo.

Ona zayıf bir şekilde dirsek attım. "Şu anda sadece benim espi yapma hakkım var." "Özür dilerim, bebeğim."

Idris titrek bir eliyle bıçağı düşürdü. Onu hemen kollarıma aldım, titremesine, bağırmasına ve uzun zamandır gömdüğümüz travmayı dünyaya yaymasına izin verdim.

"Beni kurtardın," diye fısıldadım. "Güvendesin. İkimiz de güvendeyiz. *Ben yanındayım.*"

Bu sözleri, anlamasını sağlayana kadar tekrar tekrar söyledim. "Ben senin yanındayım.

Güvendeyiz. Ben senin yanındayım."

Idris bağırmayı kesti. O da bana sarıldı. "İkinizin şakalarına daha sonra güleceğim," dedi, sert ve titrek bir nefesle.

"Bak kimi buldum," diye şarkı söyler gibi bir ses duyuldu.

Yavaşça Idris'ten uzaklaştım, elimi onun eline sokup sıktım.

Vesper, ağzı tıkanmış ve bağlanmış Conrad'ı Aster'ın tanınmaz haldeki cesedinin yanına attığında, beni kovalayan vampirlerin başına ne geldiğini anladım. Bağırışların ve ağır ayak seslerinin kaynağı.

"Aman Tanrım," dedim. "Malikaneye baskın düzenledin."

"Bebeğim, sen oradaysan Kral Earle'nin kalesini bile basardım," dedi Kylo.

Conrad'ın yaraladığı yanaklarıma bakarak, muhtemelen Conrad'ın yaraladığı yanaklarıma bakarak, muhtemelen Conrad'ın yaraladığı yanakları

Blade, deli bir hatıra olarak birinin kafasını tutarak ortaya çıktı. "Bu kesinlikle gelecekteki gündemimizde, ama Valentin bizim tarafımıza geçene kadar akıllıca değil."

Valentin. Amy'nin The Tower kartını yorumladığı görüntü zihnimde canlandı: Kral Earle, içinden çöken kendi kalesinden düşüyordu.

Sersemlemiş, kafası karışmış ve Juliette'in durmak bilmeyen ağlamasından dolayı başım zonkluyordu, ama göğsüm ısınmaktan kendini alamadı.

Savaştaydık. Daha iyi bir dünya, baş döndürücü bir hızla bize doğru yaklaşıyordu.

Aileme baktım, dudaklarım titriyordu. *Savaştaydık birlikte.*

"Bu kimin kafası?" diye sordu Harmony. Hepimiz için şükürler olsun ki, Juliette'in ağzını tıkamış ve dizleriyle yere bastırmıştı.

"Bu adam birkaç yıl önce beni kızdırdı ve o zamandan beri nefret listemde." Blade kafayı omzunun üzerinden attı.

Idris başını salladı. "Güzel."

"Um, merhaba?" Vesper, Clarke yanına yaklaşıncaya sertçe konuştu. "Sanırım sahnenin merkezine geçtim." Hızla gözlerimi buldu. "Merhaba Evie. İyi misin?" Beni hızlıca süzdü.

Ben başımı salladım. "Söz sende."

Tüm bakışlar Conrad'a yöneldi. Uzakta, dönüşler doğuştan gelen bölgenin kalbine doğru ilerlerken daha fazla kargaşa ve bağırışlar duyabiliyordum. Biri yangın çıkarmıştı, Conrad'ın kalesinin yarısı şimdi şiddetli alevlerle yanıyordu.

Conrad'ın bakışları kısa bir süre bana kaydı. Vahşi bir ses çıktı ağzımdan. Aster'ın elinden kurtulduğum için artık daha güçlü olan gölgeler avuçlarımda toplandı. Onun ölümünü izlemek için sabırsızlanıyordum.

Harmony, Kylo'ya yeşil bir sıvı içeren bir şişe attı.

"İç, bebeğim," diye kulağıma fısıldadı. Kan yenileyici iksiri dudaklarıma götürdü ve şakağıma öptü. "Savaşa hazır olman lazım."

Şişeyi bir dikişte içtim.

Vesper, Conrad'ın ağzındaki tıkaçları çıkardı. Yanında yerde yatan öldürülen suç ortağını fark etmemiş gibi davrandı. Bize tepki göstererek tatmin olmasını istemiyordu.

"Kendini öldürdüğünü sanıyordum," dedi Conrad. Başını eğdi. "Çok daha yaşlı görünüyorsun."

Vesper'in gözleri çılgındı, gülümsemesi daha da çılgındı. "Sen de öyle."

Vampirler teknik olarak yaşlanmazlardı, ama yıllar geçtikçe ince değişiklikler görebilirdin. Conrad'ın gözlerindeki parıltı, kibirinin bir darbe aldığı ortaya çıkardı.

Kylo beni kucağına çekti, başını her yöne çevirerek koruyucu bir şekilde tetikte kaldı. Gücümün tasmayı yok ettiği boynumdaki kabarcıkları izlerken, içinden düşük bir uğultu geçti. Ya da belki Aster'ın diş izlerine dokunuyordu, çünkü Aster'ın kanlı cesedine bakarak kendini hızla sakinleştirdi.

Kylo'nun gözlerine baktım. Gölgelerimiz sonunda birbirine karıştı. Alnımı öptü, derin bir nefes alırken vücudu titredi.

Tanrım. Günlerdir duş almamıştım.

Kylo'nun gamzesi belirdi. *Çiçekler ve güneş gibi kokuyorsun, bebeğim.*

Yalancı.

Vesper'in gösterisine geri döndüm. Conrad'ın derisi soyuluyordu ve ağzındaki tıkaç ile bağlarının menekşe zehriyle ıslatılmış olduğunu fark ettim. Felç olmuştu ve öldüğünü sandığı kadınla yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Vesper'ın intikam dolu gülümsemesini taklit ettim.

"Senin yüzünden kızım onu terk ettiğimi düşünüyor. Onu bir daha asla göremeyebilirim," dedi Vesper. Gülümsemesi kayboldu.

Kalbim parçalandı. Kylo beni daha sıkı sarıldı. Conrad sıkılmış görünüyordu.

"Ama en azından onun *seni* asla tanımayacağından eminim," dedi, ses tonu karanlık, annece bir zehirle doluydu. Vesper'a hepimizi transa geçiren güçlü bir aura veren vahşi ve kurt gibi bir ses tonuydu. "Bana işkence ve taciz ettiğin tüm yolları sayabilirim, ama bunu çok seversin." Sırıttı, Conrad'ı yakasından kaldırdı ve yüzüne tükürdü.

Ağzım hayretle açıldı.

İyice olsun diye çenesine bir yumruk attı. Conrad'ın ağzından salya ve kan akıyordu. Hızla yayılan felç, konuşma yeteneğini elinden aldı.

Böylesi daha iyiydi.

"*Benim* yüzümden, yoldaşlarımla şehirni ele geçirdiğini bilerek öleceksin. Bölgen ilk düşecek ve onunla birlikte mirasın da yok olacak. Kral olarak ölmeyeceksin. *Lord* olarak bile ölmeyeceksin." Vesper güldü, altın rengi gün batımının öptüğü güzel, canlı bir ses. "Utanç verici bir kaybeden olarak öleceksin, tarihin akışında küçük bir nokta olarak, sevimli küçük hırslarının hiçbirini gerçekleştirilmeden."

Conrad'ın gözleri saf ölümdü, sonsuza dek uzanan karanlık, boş bir öfke.

Vesper omuz silkti. "Daha ne söylenebilir ki?"

Adamın bir zamanlar onun yüzünü kestiği yeri kesti. Adamı sırt üstü yatırdı.

Öldürmeyi o kadar şehvetli bir şekilde tadını çıkararak yaptı ki, saygıdan neredeyse gözlerimi başka yere çevirecektim. Gülümsemesi hala yüzündeydi, siyah deri giysiler giymiş karanlık bir ölüm meleği, bir zamanlar ondan her şeyi çalan adamı parçalıyordu.

Blade yutkundu. Harmony ve ben onun heyecanını fark ettik ve birbirimize baktık, uygunsuz bir şekilde kıkırdamaya başlamadan önce hızla gözlerimizi başka yere çevirdik.

Clarke, eş liderini şefkat ve gururla izledi. Sarı saçları, parmak eklemlerini süsleyen gümüş yüzükler kadar sivriydi.

Vesper, Conrad'ın gözlerinden ışık kaybolup kanı altına akarken onu kendine çekti. Conrad son nefesini verirken yüzüne gülümsedi, onun gördüğü son şeyin kendisi olmasını sağladı.

Onu Aster'in cesedinin üzerine attı. Bir titreme onu sardı, ardından mutluluk verici bir huzur geldi. Ellerini deri pantolonuna sildi.

"İntikamın tatmin edici olmadığını söyleyenler saçmalıyor," dedi. "Çünkü kendimi harika hissediyorum. Daha büyük insan olmak, istismarcıların en sevdiği propagandadır."

"Katılıyorum," dedi Kylo.

Allie bize bir bardak su ve bir tabak et ve ekmekle koştı.

Bunları bana uzattığında, neredeyse salya akıtacaktım. "Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

Kylo bana baktı. "Bunu inanılmaz derecede rahatsız edici buluyorum."

Etin üzerine atladım, kendimi bir kızıdan çok bir hayvan gibi hissetmeye devam ediyordum. İksir etkisini gösterip yemek mideme girerken, vampir zehirinin etkisiyle ilgisi olmayan daha büyük bir coşku sistemime girdi.

Kylo benim savaşa hazır olmamı istiyordu.

Ne kadar hazır olduğumu *bilmiyordu*.

Idris'i kontrol ettim, onun burada bulunmasının ciddiyeti sonunda beni etkiledi.

"Harika gidiyor," dedi Harmony, aklımı okuyarak. "O sadece bir kazanç oldu."

Idris, övgüden utanarak omuz silkti. Yanakları kızardı, ten rengi normale döndü. Çabuk iyileşmişti. Güçlüydü; ikimiz de öyleydik.

"Bence burada son bir işimiz kaldı," dedi Kylo, son lokmamı yiyip suyum içtikten sonra ayağa kalkmama yardım ederken.

Harmony'nin dizinin altında duran, sümüklü ve şok geçirmiş kıza baktık.

Bir ara ağlamayı kesmiş, gözleri ürkütücü bir boşlukla bakıyordu. Gülümsedi ve yavaşça gözlerime baktı.

Öldüğümde gülümsemek istiyorum, demişti bir keresinde. Kylo bana en sevdiği hançeri uzattı.

Juliette başını salladı. "O benim her şeyimdi. O olmadan ben bir hiçim. Öldür beni."

Vücutlar arasında dolaşmaya başladı — daha önce giydiği erkek ve kadınların derileri — ve benimkine geldiğinde iç geçirdi.

Sanki kendi bedeni olmayan bir bedende olmak onu rahatlatmış gibi gevşedi. Kendi bedeninin yeterince iyi olduğuna inanmıyordu.

Zincirlenmiş halime baktım. Yanına diz çöktüm. Elini tuttum.

Juliette'in işlediği zulümler gözlerimin önünde birbiri ardına canlandı. Çaldığı hayatlar. Duvara asılan Princeton'ın cesedi. Enkaz ve ceset yığınının dönüşen akademik bina. Etherdale'i istila eden şeytanlar ve vebalar. Bana zarar verdiği, alay ettiği, öfkелendirdiği tüm anlar.

Kylo'nun dudaklarında onun dudakları.

Bağımızı koparmak için kullandığı bıçak.

Yine de, bunların hiçbirisi kalbimi değiştirmedi. Kan dökme arzusunu zorlamaya çalıştım, ama engellendi.

Bir zamanlar Juliette'e, gerçek kötü adamlardan, şu anda kanlı cesetler olarak yan yana yatan adamlardan daha fazla kinle bakmıştım.

Aynadaki kendime baktım ve nefret hissetmedim.

Sadece onun için, olabileceği kadın için üzüntü hissettim. Sevgi dolu bir ailede doğmuş olsaydı. Aster ile hiç tanışmamış olsaydı.

"Aster haklıydı. Kalbin sevgiyle dolu," dedim.

Juliette'in gözleri şaşkınlıkla parladı, çenesi titreyerek bana geniş gri gözleriyle baktı. Benim aynam, gölgem, iyileşmemiş kadın, benim olabileceğim kadın.

"Hiç şansın olmadı."

Hançeri Harmony'ye uzattım. "Onu öldüremem. Ama yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda."

Harmony başını salladı. Blade, Allie ve Kylo ile bakışlaştı. "Princeton için."

Juliette'in elini tuttum. Kylo sırtımı okşadı.

Harmony'nin silahı indiğinde Juliette gülümsedi. Ölümü hızlı oldu. Saçları koyulaşıp vücudu yerine geri döndüğünde elini bıraktım.

"Umarım bir sonraki hayatı daha iyi olur."

Kylo beni kollarına çekti, sesi kulağımda soğuk bir fısıltı gibiydi. "Bebeğim, şiddetini seviyorum. Ama merhametini bin kat daha fazla seviyorum."

Beni öptü.

Fırtınadan sonra gelen sükunet kısa sürdü, çünkü havada nefes nefese bir ses yankılandı.

"Malikaneyi ele geçirdik ve Conrad'ın adamlarını alt etmeye hazırдық, ama kara kuvvetleri Terasette klanları için çok fazlaydı. Earle'nin filolarından biri dağları aştı."

EVIE

Etherdale'in en işlek dört caddesinin kesiştiği noktada, savaşın merkezine doğru ilerlemiştik. Burası bir kavşaktı ve tüm cadılar için, *özellikle de* Hekate'nin kızları için güçlü bir büyü kaynağıydı. Ayaklarımın altındaki enerjiyi, içimi titreten kozmik değişimin gücünü emdim.

Savaşla ilgili önseziler ve vizyonlar görmüştüm, ama hiçbir şey beni bunun gerçekliğine hazırlayamazdı. Tek tesellim, Mena'nın mahallesinin şehrin kontrol altına alınan ilk bölgelerinden biri olduğu bilgisiydi.

Ama şimdi Earle'nin filolarından biri gelmişti ve hiçbir şey güvenli gelmiyordu.

Kylo, Conrad'ın adamlarına karşı galip gelmişti. Ama şimdi, kral adına binlerce iyi organize olmuş savaşçı şehre sızıyordu.

Vampirler imkansız hızlarda hareket ediyorlardı. Karşıt büyülü güçler, her yöne dalgalanan zengin bir akıntı halısı gibi çarpışıyordu.

Kader dokumacısı kelimesi zihnimde yankılanıyordu, bu vahşet denizinde beni ayakta tutan bir hatırlatma.

Kylo beni korudu, yanımdan hiç ayrılmadı. Vampir olmayan biri olarak, vampirlerin hızı ve gücüne karşı tamamen savunmasızdım. Sadece uzaktan güçlüydüm. Kylo tek bir düşmanın bile bize yaklaşmasına izin vermedi. Ayrıca, bizim alanımızdan çok uzaklaşmaması emredilen Idris'e de göz kulak oldu. Harmony haklıydı, kardeşim kendini savunmaktan fazlasıyla aciz değildi.

Bu savaşın hüküm sürdüğü kavşağın ortasında, gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Amy'nin The World kartındaki gibi, daha iyi bir dünyanın avuçlarımın içinde olduğunu hayal ettim. Büyük arkananın son kartı. Kozmik döngünün tamamlanması, nihai zafer.

Hayatımda ilk kez bilinçli olarak patladım. Tam olarak ne olmasını istediğimi hayal ettim, gevşek iplikleri yakaladım ve onları birbirine  rd m, gerçeği irademe göre şekillendirdim.

Gözlerimi açtığımda, karanlık bir fırtına toplanmıştı. Yıldırımlar çağırdım ve Earle'nin gökyüzü filosunun üyelerini vurdum. Düzinelerce doğan yukarıdan yağmur gibi yağdı, yere çarpmadan önce  ld ler. Elim bir orkestra şefi gibi havada dans etti.

"Mırıldanıyor musun?" diye sordu Kylo inanamayan bir şekilde. "şşş. Sanat yapıyorum."

Gülümsedim, onun aptalca küçük gamzesinin dikkatimi dağıtan etkisinden gözlerimi kaçırdım.

Aster ve Conrad benim böyle olmamı istiyorlardı. Onları iktidara taşıyacak ve önlerine çıkan herkesi yok edecek, becerilebilir bir silah.

"Helia'nın gökleri," diye haykırdı Blade.

   , kılıcıyla onları deldikten sonra ayaklarının dibine düştü. şimdi Blade gökyüzüne bakıyordu.

Idris diğer tarafımda durmuş, alnındaki teri siliyordu. "*Evie*. Tanrılar."

G r ş m  bulanıklaştırdığımda, kavga dans gibi görünüyordu. Bu bana devrimci müzik çalan ölümlülerin kulübünü hatırlattı, bedenler vahşi ama senkronize bir ritimle hareket ediyordu. Orman zemininin altındaki miselyum gibi, m kemmek, karşılıklı bir uyum içinde.

Born, intikam dolu fırtınanın etkisiyle yere düşmeye devam etti. Beklemediğim bir şekilde gücün sarhoşluğuna kapıldım. G   omurgamdan yukarı aşağı akarak kalbimde birikti. Ellerimi kaldırdım ve bir kasırğa oluştu.

Parmağımla işaret ettim.

Arkadaşlarım, gölgeli rüzgarlar Fourth Avenue'den bize doğru koşan yüzlerce Born'a çarptığında, ağızları açık kalmış bir şekilde bakakaldılar.

Cesetler her yöne uçtu.

"Hey, dikkatli ol," diye fısıldadı Kylo. "Daha fazla uzağa gitmesine izin verme, yoksa ölümlülerin bulunduğu bir bloğu tehlikeye atarsın."

Başımı salladım. "Tamam, teşekkürler."

"Ne. Lan. Bu," dedi Clarke, kendi etkileyici öldürme koleksiyonunu oluşturduktan sonra bizi tekrar buldu.

Vesper sıırttı. "Şimdi tüm bu telaşın nedenini anladım." Bana göz kırptı.

Yavaşça nefesimi bıraktım ve kasırgam hafif bir rüzgara dönüştü. Biraz sersemlemiştim ama henüz bitmemiştim.

"Sihirimi çok uzun süre engellediler. Serbest bırakmam gereken bazı şeyler vardı," dedim omuz silkerek. Bir sonraki adımda gücümün hangi yönünü kullanacağıma karar verirken nefesimi topladım.

"Bir kez tükendiğinde, tükendiğin demektir," diye Kylo seksi bir profesör gibi beni uyardı. "Kendini zorlamamayı unutma."

"Kylo, gökyüzü!" diye bağırdı biri.

Kylo önüme atladı ve yakındaki bir çatıdan bize doğru ateş yağarken gölge kalkanı oluşturdu.

Idris'e baktım. Sakin ve odaklanmıştı, gölgelerini ve toprak büyüsunü kolaylıkla kullanıyordu.

Aniden yüzünü buruşturduğunda, endişeyle kaşlarımı çattım. "İyi misin?"

Idris avuç içlerine baktı. "Bilmiyorum..."

Yakındaki bir binanın çökmesi bizi kesintiye uğrattı ve grubumuz aceleyle oradan uzaklaştı. Kylo beni kollarına aldı ve bir saniye içinde beni başka bir yere taşıdı. Bu dikkat dağınıklığı, benim kasırgamdan kurtulanların bize doğru koşmasına olanak sağladı. Ateş kuşları yukarıda uçuşuyordu.

Bu filonun dağları nasıl aştığını ve Kylo'nun Earle'yi kışkırtma konusunda neden bu kadar temkinli davrandığını anladım. Sayıları tek başına bile ürkütücüydü, ama Valentin'in zehirleri ve özel silahları da eklendiğinde, Earle'nin taktığının bizi olabildiğince çabuk ezmek olduğu açıktı. Aşırı genişleme veya temkinli davranma konusunda endişelenmiyordu. Devrim kıvılcımlanma şansı bile bulamadan bizi yeryüzünden silmek istiyordu.

Benim klanımın da sayıca üstünlüğü vardı. Kraliyet ordusuyla karşılaştırılmazdı, ama biz de *hiç de azımsanacak bir güç* değildik.

Kylo sonunda beni yere indirdiğinde ciğerlerimdeki hava boşalmıştı. Dördüncü Cadde'ye itilmiştik, kasırgamın estiği yerin tam tersi tarafa. Kavşak toz ve dumanla doluydu, ama ötesinde sihirli ışıklar ve cesetler görebiliyordum.

"Idris?" diye seslendim, kargaşada onu gözden kaybetmiştim.

Hızla döndüm ve kardeşim Blade, Harmony, Vesper, Clarke ve diğer savaşçılarla birlikte olduğunu görünce rahatladım. Etrafımızda o kadar çok ceset vardı ki, duyarsızlaşmak korkutucu derecede kolaydı.

Bir yıl önceki Evie, şu anda bulunduğumuz yerin burası olduğuna inanmazdı.

Sokağın ilerisinde, dönüşmüşler ve doğanlar savaşta birbirlerine karışmışlardı. Gölgeler, sanki sahiplerinden bağımsız olarak çalışıyormuşçasına, parke taşları üzerinde sürünüyorlardı. Hekate'nin büyüü canlanmış, biz baskıcılara cesurca karşı koyarken ezilenlere güç vermişti.

Çığlık atan ateş kuşları, her iki yanımızdaki çatılara dalarak bizi kuşattı. Harmony, kan oniks silahları üzerimize yağmaya başladığı anda kalkanlarını kullandı.

"Her ne pahasına olursa olsun cadıyı ortadan kaldırın."

Yukarıdan gelen emir, Kylo'yu güç ve öfkeyle titretmişti, boğazından bir hırıltı çıkarken önümde duruyordu. Idris'in yüzünde de benzer duygular vardı, ama onun yüzünü buruşturduğunu görünce, endişeden midem düğümlendi.

Yine avuç içlerine baktı.

"Idris!"

Idris zehirli bir oku kaçırdı, ama çok yakındı. Neden bu kadar dikkati dağılmıştı?

Koruyucu tavrım, başımın tepesinden daha fazla güç akmasına neden oldu. Born'un az önce terk ettiğimiz kavşağı istila etmesi ve caddede devam eden savaşın aniden üzerimize çökmesi sadece birkaç saniye sürmüş gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım akıcı bir zarafetle dans ediyorlardı. Blade'in jilet gibi keskin gölgeleri, kaosun içinden geçerek Born'ların kafataslarını kolay

Vesper, ateş büyüsunü bir sanat formuna dönüştürdü ve doğuştan savaşçıları yok etmek için turuncu ve kırmızı alevlerden muhteşem yılanlar yarattı.

Kylo'nun arkasından, kendi gölgelerimi kullandım. Annemin son sözleri doğruydı: Ben bu dünyanın vebasıydım.

Zehirli, kana susamış karanlığım, doğuştan gelenlerin tüm gruplarını anında çürüttü. Hekate benim aracılığımla konuşuyor, doğuştan gelenlere bir mesaj veriyordu: *Artık çocuklarıma zarar verip cezasız kalmayacaksınız. Bu dünya yaşayanlar içindir.*

Bu şehre olan sevgim, keder ve saygının yıkıcı bir karışımıyla içimden taşıyordu. Bu sokaklar bir zamanlar sanatçılar, öğrenciler ve huysuz yaşlı yerlilerle doluydu, birbirlerine yardım ediyor ve birbirlerinden öğreniyorlardı. Aşıkların kavgaları, müzik ve kahkahalarla doluydu, Celeste'nin evine giderken arabamın parke taşları üzerinde yuvarlanan düşük gürültüsüyle doluydu.

Nefes aldığımda, kampüsteki en sevdiğim kafedeki taze pişmiş ürünlerin kokusunu, kütüphanedeki kitapların kokusunu ve cadı dükkanlarında karışan çiçek ve bitki kokularını hayal ettim.

Şimdi sokaklar, çok uzun süredir çürümüş kan, ölüm ve öfke kokuyordu. Sevdiğim şehri yas tutuyordum. Ama enkazdan yeniden inşa edeceğimizi biliyordum.

Birlikte.

İçimden kopan çığlık camları paramparça etti ve yıkılmış binaların parçalarını yerden havaya kaldırdı. Başımı eğip ellerimi sallayarak, çatıların üzerinde doğanlara bir kırılma fırtınası gönderdim ve binlerce kesikle ölüm getirdim.

Onlar gelmeye devam ettiler. Nefesimi toplayamadan, daha fazla doğanlar geldi ve Idris benim birkaç adım ötemde onlardan birkaçı ile savaşıma kadar gittikçe yaklaşmaya devam ettiler.

"Şehrin geri kalanıyla hiç ilgilenmiyorlar, değil mi?" diye Kylo'ya dehşetle sordum. "Sadece *bize* odaklanıyorlar."

O, ölümcül gölgeleriyle doğanları benden uzak tutmaya devam ederken, bedeniyle beni koruyordu. "Çobanı öldür, koyunlar dağılsın."

Born, balonumuzun çatlaklarından sızmış, Kylo ve beni sırt sırta savaşmaya zorlamıştı. Eğer önümdeki born'ları öldürmeye odaklanırsam

önümdeki Born'u öldürmeye odaklanırsam, yukarıdan bizi çevreleyen daha büyük sayıdaki düşmanlara karşı büyümü kullanamazdım.

"Siktir!" Blade'in yakınlardan bağırdığını duydum.

Kan oniks gökten yağmur gibi yağıyordu.

Kimsenin bizi korumak için boş eli olmadığını dehşetle fark ettim. Hızla bana doğru gelen iblis grubunu öldürdüm ve yumruğumu havaya kaldırdım. Karanlığın dalgalanması başımızın üzerinde bir kubbe oluşturdu ve zehirin çoğunu engelledi.

"Harmony!" diye bağırdı Kylo.

Yeterince hızlı davranamamıştım. Harmony'nin kolları soyuluyordu, zehir derisine sızıyordu. Born onu çevreliyordu.

Idris kanlı hançerini düşürdü, vücudu şiddetli bir ateş gibi titriyordu.

Yüzlerce Born kavşaktan bize doğru koştu.

Kurduğum koruyucu kubbe sallandı ve imkansız bir seçimle karşı karşıya kaldım. Bizi kan oniksinden korumak, bizi ezip geçen doğanların akınını durdurmak, Harmony'yi kurtarmak ya da Idris'i korumak arasında karar vermek için iki saniyeden az zamanım vardı.

Çığlık attım.

Sesimi duyunca Idris'in elleri fırladı. Titremesi durdu. Avuç içleri parlak altın rengi bir ışıkla parladı. Göz bebekleri kayboldu, gözleri bembeyaz oldu.

Bir elini gökyüzüne kaldırdı. Diğer avucunu ise yaklaşan doğanlara doğru çevirdi.

Onun içinden, kulak zarlarımı kesinlikle yaralayan bir patlama ile kör edici bir güç fışkırdı. Ses sağır ediciydi. Patlamanın gücü, Idris'in kendisi de dahil olmak üzere herkesi havaya uçurdu.

Yerden, deri ve sinirlerin kemiklerden eridiğini izledim.

Yüzlerce doğan bir anda yok oldu.

Blade, patlamadan dolayı dikkatleri dağılmış olan ve Harmony'yi öldürmeyi başaramayan doğanları öldürmeyi başardı. Zehirden kurtulan Harmony'yi koruyucu bir şekilde arkasına çekti.

Idris kalkanımı parçalamıştı, ama aynı zamanda bizi yukarıdan çevreleyen doğanları da yok etmişti.

Karanlık, savaşın yıktığı gökyüzünden küçük altın ışık küreleri düştü. Idris ve ben göz göze geldik. Çenem titredi.

"Hatırlıyorsun," diye fısıldadım.

İdris şaşkına dönmüştü. Küçük yıldızların yere düşmesini, çocukken ağlarken odasına gizlice girdiğim gecelerde hissettiği aynı hayranlıkla izledi.

Sesi kısılana ve yüzü kiraz kırmızısı olana kadar ağlamıştı, ama anne babamız onu almaya gelmemişti.

Ben de onun yanına gittim. Bacaklarımı çaprazlayarak beşiğinin karşısına oturdum.

"Yıldızları görmek ister misin?" diye sorardım.

Hâlâ geliştirmekte olan gücümü, annemin nefret ettiği gücü kullanarak, İdris ağlamaktan neşeyle gevezelik etmeye başlayana kadar minik ışık küreleri yaratırdım.

Yıldızlar özgürlük gibi görünüyordu.

İdris başını salladı ve küçük bir gülümseme belirdi. "Her şeyi hatırlıyorum, Evie."

"Göksel büyü," diye mırıldandı Kylo, İdris'e hayranlıkla bakan gözlerle.

İdris ayağa kalkmaya çalıştı, ama bu zorlu ve sallantılı bir çabaydı. "Bunu yakın zamanda tekrar yapmamı bekleme."

Clarke onu desteklemek için koştu. "Mantıklı görünüyor," diye nefes nefese söyledi. Parlak yeşil gözleri, şok içinde kardeşimi inceliyordu. "Siz ikiniz ne tür bir soyun mensuplarısınız?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil," diye ikimiz adına cevap verdim. Kylo ayağa kalkmama yardım etti.

İdris gülümsedi. "Gücümüz *ondan* gelmiyor. Ona rağmen var."

Onu sıkıca kucakladım. Sokak eskisinden belirgin şekilde daha sessizdi. Kavga durmamıştı, ama İdris bir kerede o kadar çok kişiyi ortadan kaldırmıştı ki, muhtemelen yeniden toplanmak için geri çekiliyorlardı — belki de *şimdi* ne yapmaları gerektiğini merak ediyorlardı.

Gülümsedim. "Seni engellemeye çalıştığım için özür dilerim."

"İlk on özürden sonra seni affettim," dedi İdris kuru bir şekilde.

Özür dilediğim için neredeyse özür dileyecektim, ama sonra vazgeçtim. Çocukluğumuzu atlatmış olmamız bile zaten bir mucizeydi. Peki ya gücümüz? Yeni evimize, seçtiğimiz ailemize, bize olağanüstü acımasız davranan bu dünyaya olan sevgimizin derinliği?

Geri çekildik ve birbirimize aynadaki gülümsemelerimizle baktık.
"Bize bak," diye fısıldadım.
Idris güldü. "Sanırım bakıyorlar."

EVIE

Bir noktada, kavga gerçek bir dansa dönüştü. Bizi sokaklarda taşıyan bir kutlama dalgasına kapıldım. Ölümlüler bize yiyecek, içki ve kan verdiler. Müzisyenler açık pencerelerden şarkılar söylediler ve çaldılar.

Hayatımın ilk yirmi dört yılında, dünyadan saklandım. Gerçekliği, kalbimi parçalayan kadar küçük hale getirdiğim için, gerçeklik yerine fanteziyi tercih ettim. Kendi kendime yarattığım travma kafesinden daha büyük hayaller kurmayı bilmiyordum.

Ta ki Kylo beni özgürleştirmeme yardım edene kadar.

Onun sevgisi beni değiştirdi. Etherdale'in sevgisi, arkadaşlarımdan ve klanımın sevgisi ise beni daha da değiştirdi.

Earle'nin adamlarından geriye kalanlar şehirden çekilmişti. Daha fazla güç bize doğru geliyordu, ama krallığın her yerinde ayaklanan klanlar onları yavaşlatacaktı. Tabii ki, en güçlü müttefiklerimiz bir haftadan az bir sürede burada olacaktı.

Kylo'nun tüm hamleleri yerine oturuyordu ve Etherdale kaderine bağlanıyordu. Biz devrimin merkezindeydik, ölümlüler ve vampirler bizimle birlikte eğitilmek ve savaşmak için buraya akın ediyordu. Biz, her yöne uzanan gölgeli damarları olan bir kalptik.

Bu savaş henüz bitmemişti, ama Etherdale bizim olmuştu. Lord Conrad ölmüştü ve maskelerimiz düşmüştü. Yılan Klanı bize katıldığında, bölgedeki hakimiyetimiz sağlamlaşacaktı. Savaş yavaş yavaş kuzeye doğru ilerleyecek ve bu da Earle'yi muhaliflerinin iddialarından daha da çılgına çevirecekti.

Kylo, Conrad'ın günlüğünden aldığım kağıtları Blade'e uzattı. "Bunları Kole Tefar'a postayla gönder. O, Earle'nin konseyinde

konseyinde taht gaspçıları olduğunu bilmesini sağlayacaktır. Onlar saklanmak zorunda kalacaklar. Conrad ve Aster'ın ölümleri lordlar arasında daha fazla istikrarsızlık yaratacaktır. Earle'nin artan paranoyasına yakıt eklemesinden bahsetmiyorum bile. Hepsi bizim için çok yararlı."

Blade başını salladı. "Seve seve."

Kylo bana gülümsedi ve ben uzun bir nefes verdim. Etrafımızdaki tezahüratlar daha da yükselmişti. Eskiden kaçındığım ilgi, tanrıça gibi güçlerimi sergilediğim haberleri yayıldıkça artık kaçınılmaz hale gelmişti.

"Hatalarımdan iyi bir şey çıktığına sevindim," diye mırıldandım.

Kylo işaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. "Bize ihtiyacımız olan her şeyi verdin. Düşmanlarımız öldü. Siyasi cephanemiz toplandı. Ve *krallığa* karşı ilk savaşımızı kazandık."

Beni yavaşça hareket eden kalabalığın içinden, arkadaşlarımızdan uzaklaştırdı. Idris, Clarke ve Vesper ile kol kola gülerek duruyordu. Bizim yokluğumuzu fark etmedi.

Kylo beni boş bir dükkânın kapısına itti. "Şimdi, sezgim doğru muydu? Evet. Her zaman doğrudur."

Gözlerimi devirdim ve kalçaları benimkilere bastırdı.

"Eğer geri dönersen, Aster'ın seni bırakmayacağını söylemiştim. Ancak, senin sezgilerinin *de* doğru olduğunu kabul etmeliyim. Melekim ait olduğu yerde güvende ve yapmak istediği şeyi tamamladı, her ne kadar bu muhtemelen en kötü şekilde olsa da."

Ben burnumdan soludum. "Bu çok cömertçe," dedim. "Onları hafife aldığım konusunda haklıydın. Juliette, Conrad, Aster... Onların kötü olduklarını biliyordum, ama o zehirli yılanların yuvasında çok dikkatsiz davrandım. Ben..."

"Yapma," dedi Kylo, parmağını dudaklarıma koyarak. "Özür dileme. Yeterince bedel ödedin." Yaralı yanağıma ve kabarcıklarla kaplı boynuma baktı. Çenesinin kasları gerildi.

"Başkalarının günahlarının bedelini ödemekten bıktım. Sevdiklerimi koruduğumu düşünerek tek başıma savaşmaktan bıktım. Birlikte daha güçlüyüz."

Kylo derin bir nefes aldı. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, beni kısa bir süre öptü. "Güzel boğazına kanımı dökmem lazım. *Hemen*."

Hüzünle gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım. "Evet, Kylo. Evet, *lütfen*."

"O mükemmel tavırları ne kadar sevdiğimi biliyorsun," diye homurdandı, arkamdaki kilidi gölgeyle açtıktan sonra beni sessiz binanın içine çekti.

Kendimizi bir mobilya mağazasında bulduk. Kylo beni arkaya sürükledi ve ben loş bir cadı ışığı yaratıp onu üzerimizde asılı bıraktım. İkimiz de kan ve terle kaplıydık, hayvan ile ilahi olan arasında bir yerde kalmıştık.

"Evie, önce bilmem gerek. Senin güvenliğin için. Onlar..." Kylo sözünü yarım bıraktı, öfkesi o kadar yoğundu ki, tenimde bile hissedebiliyordum.

Başımı salladım. "Aster beni öptü ve bildiğin gibi, benden beslendi." Yere baktım, ama Kylo nazikçe yüzümü tuttu ve onunla kalmamı sağladı. "İkisi de bana işkence etti — Conrad acı çekerek, Aster ise çocukluğumdan hatırladığım yöntemlerle, pirinç üzerine diz çökmek ve kemer gibi. Conrad daha fazlasını yapmaya çalıştı." Titredim. "Ama Aster onu durdurdu."

Kylo gözlerini kapattı, kanayan karanlık.

Ağlama isteğiyle mücadele ettim,
boğazım düğümlendi.

Gözlerini tekrar açtığında, kalbi kırıklığı öfkesinin her damlasını gölgelemişti. "Artık güvendesin, bebeğim, biliyor musun?"

O derin mavi gözlere baktım. Gölgelerim ayak bileklerinin etrafında dalgalanıyordu. "Evet. Beni her zaman koruduğun için teşekkür ederim, tüm beni, ama özellikle kalbimi."

"Senin tatlı, savunmasız, vahşi küçük kalbini seviyorum," dedi Kylo, nefesiyle kulağımı gıdıklarken eğildi. Dudakları kabuğa değdi, ben titrediğimde bana bastırdı. "Çok üzgünüm, Evie. Her şey için. Keşke bunu yapan ben olsaydım, ama umarım sana zarar veren herkes, ait oldukları Lillian'ın cehennemlerinde sonsuza kadar işkence görür."

Avuç içimi onun kalbinin üzerine koydum. "Sonunda onu öldüren ben olmayabilirim. Ama Juliette'in de öldüğüne seviniyorum. Aslında, çoğunlukla çok mutluyum."

Benim ateşli sahiplenme duygum onunkine benziyordu. Gömleğini yumrukladım, ona bastırarak hala yeterince yakınlaşamadığımı hissediyordum.

"Sadece öpüştük... Çok üzgünüm, meleğim. Bir şekilde senin sen olmadığını biliyordum, ama öldüğünü sanıyordum." Başını salladı. "

Senin hayatta olmanı o kadar çok istedim ki, içgüdülerimin hepsini görmezden geldim."

"Sorun değil. Aslında sorun, ama *seni* suçlamıyorum," dedim, Juliette'in onu öptüğü düşünceleriyle boğuşarak, bu düşüncelerle kendime işkence ederek. Sadece öpüşmüş olmaları, umduğum kadar beni rahatlatmadı.

Aynı anda dudaklarımızı birbirine yaklaştırdığımızda gerginlik bozuldu. Birbirimizi tükettik. Ellerimiz, dudaklarımız ve vücutlarımız açgözlülükle, geri kazanmak için çaresizce hareket ediyordu.

Halı kaplı zeminde, yukarıdan gelen zayıf bir ışığın altında öpüştük.

"Sen benimsin, meleğim, sonsuza kadar," diye homurdandı Kylo, kabarcıklarla kaplı boynum yerine yüzümü tutarak. "Beni anladın mı lan?"

"Evet, Kylo."

Ağzıma tükürdü. "O zaman uslu bir kız ol ve yut."

Yuttum. Onun tuğla duvar gibi vücudunu itmeye çalıştım, ama boşuna bir çabaydı.

Kylo, gamzeli bir gülümsemeye kaşlarını kaldırdı. "Ne yapmaya çalışıyorsun, aptal kız?"

"Sıra bende." Kaşlarımı çatarak tekrar ittim.

"Çok tatlısın," diye inledi Kylo. Kıkırdayarak üzerimden yuvarlandı ve bir sonraki sıranın bana gelmesini sağladı.

Kylo'nun hançerini aldım ve vücudunda yukarı doğru sürükledim, ona dikkatle bakarak.

Kylo'nun gözleri geriye yuvarlandı. "Tam da daha seksi olamazsın diye düşünürken, kendi silahımla beni tehdit ediyorsun."

"Bu hayatta ve sonraki her hayatta kime ait olduğunu söyle bana," diye homurdandım, bıçağı boğazına dayayarak.

Kylo alt dudağını ısırdı, parmakları kalçalarımın etine gömüldü. "Bu hayatta ve sonraki her hayatta sana aitim — zihnim, bedenim ve ruhumla."

Gülümsedim.

"Lütfen yüzüme otur ve affını dilememe izin ver, meleğim," dedi Kylo, susuzluktan ölen bir adam gibi bacaklarımın arasına bakarak.

Silahını kınına koydum ve istediğini yaptım. "Çünkü terbiyeni kullandın."

Kylo'nun kahkahası içimi titretti. Nefesim kesildi, yetenekli dilinin yavaş vuruşlarına kendimi kaptırdım.

"Ah, mükemmel küçük bebeğimi ne kadar özlemişim," diye mırıldandı Kylo, kalçalarımı daha sıkı kavrayarak.

Kylo'nun ağzına karşı sallanırken utanmadan zevkimi kovalayarak inledim. Klitorisimi ağzına çekip titretti ve ben neredeyse anında zirveye ulaştım.

Hareket etmeye çalıştığımda, gölgeler etrafımı sardı ve beni yerinde tuttu.

"Henüz bitirmedim," dedi Kylo sert bir sesle.

Dişleri en hassas yerime değdiğinde çığlık attım. O güldü.

"Ah, bak meleğim ne kadar ıslak," diye alay etti ve iki parmağını içime soktu. "Bu sefer, yan yana savaşmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamanı istiyorum. Birlikte öldürdüğümüz yüzlerce iblis, paylaştığımız kan. Dilimin üzerinde boşalırken ne kadar güçlü olduğumuzu düşünmeni istiyorum."

O tekrar beni yemeye başladığında, ne diyeceğimi bilemedim ve başımı salladım. Onun istediğini yaptım. Düşmanlarımızın gördüklerini hayal ettim, ruhları birleşmiş iki tanrısal güç sahibi varlık. Benim kullandığım şimşek, Kylo'nun kontrol ettiği gölgelerin öfkesi, şiddetli ve takıntılı aşkımızın kanıtı.

Birbirimiz için ve dünya için — birlikte inşa ettiğimiz dünya için.

Sert bir şekilde boşaldım. Cadı ışığı titredi. Kylo üstüme yuvarlandı ve gözlerimin içine bakarak beni sikiyle doldurdu.

"Aferin benim kızım."

Gülümsedi, sonra tekrar hançerine uzandı ve bileğine küçük ama derin bir kesik attı. "İç," diye emretti.

Juliette'in aramızdaki bu kutsal bağı kopardığı travmayı hatırlayarak nefesim kesildi.

Kylo saçlarımı okşayıp alnımı öperken, minnetle Kylo'nun bileğini emdim. Nazikçe ileri geri sallandı. Yutkundugumda, kendini derine gömdü. Gerginlik ve dolgunluktan çığlık attım, o da elini ağzıma koydu.

"Şşş, tanrının sikini alabileceğini biliyorum," diye yatıştırdı. "Ve şimdi o, kalbinin ne kadar hızlı ve sert attığını

. Seni her zaman nerede takip edeceğini, avlayacağını ve yakalayacağını bilecek." Sonraki sözleri dudaklarıma fısıldadı. "*Benim.*"

Haliya uzanarak mutlulukla başımı salladım. "*Senin.*"

Kylo bu gece bana karşı nazikti. Kanımın tekrar işaretlenmesi ikimizi de kelimelerle ifade edilemeyecek kadar rahatlatmıştı. Hayvani bir şekilde başlayan şey, daha yumuşak bir sahiplenme haline dönüştü. Birbirimizin vücutlarını şefkatle keşfetmenin ve başka birine bu kadar yakın olmanın zevkine kendimizi kaptırmanın tadını çıkardık. Gölgelerimiz aracılığıyla birbirimizin zihninde konuştuk. Yarım kalmış şakalara güldük. Sanki yıllardır yapıyormuşuz gibi birbirimizin düşüncelerini okuduk.

"Bunun ilk seferimiz olduğunu sanmıyorum," diye fısıldadım karanlık sessizlikte, Kylo sırtımda desenler çizirken ona sarmaşık gibi sarıldım. "Bu bizim birlikte ilk hayatımız değil."

"Tabii ki," dedi Kylo.

O gülünce, göğsüne vurarak ona alaycı bir şekilde baktım.

"Bunun açık olduğunu düşünmüştüm. Aksi takdirde, ilk takip etmem... biraz fazla olurdu."

Gözlerimi devirdim. "Savunman bu mu?"

"Bu gerçek," dedi, beni kendine çekip başımın üstüne öpücük kondurarak. "*Ayrıca*, harika bir savunma."

Küçük bir homurtu

çıkardım. "Bana

hırlama." Kolunu

ısırdım.

"Her geçen gün daha da vahşileşiyorsun," dedi ve beni saçımdan çekerek ayağa kaldırdı. "Seni evcilleştirmek ve karanlık arzularını kontrol altında tutmak benim için büyük bir zevk olacak."

Gözlerimi kırıştırdım. "İyi şanslar."

KYLO

Her geçen gün Evie'ye daha da aptalca aşık oluyordum. Birini bu kadar çok, bedenimin ve ruhumun derinliklerinde bu kadar çok sevmek mümkün olmamalıydı.

Birlikte yarattığımız her yeni anıyı, özellikle de bir daha asla yeni anılar yaratamayacağımızı düşündüğüm o kısa anı yaşadıktan sonra, çok değerli buluyordum.

Bu ğleden sonra, Vesper ile arka verandada kitap okurken bana yaslanıp uykuya dalmıştı.

Başı kucağımdaydı; yüzü güzel, masum ve rahattı.

"Yüzlerce düşmanı öldürmekten yorgun düştü," dedim i çekerek.

Vesper burnunu çektirdi.

"İlk savaştan sonra derslerini almadıkları için hak ettiklerini buldular."

Tanrılar geçen hafta bize lütufta bulundular. Yılan Klanı, Earle'nin bir sonraki filosunun gelmesinden bir gün önce, önceki hafta yeniden toplanan kuvvetlerle birlikte sayıca üstünlük sağlayarak kaynakları yağmaladı.

Bir katliamdı, ama biz galip geldik.

Kral Earle, Ravenia'nın tüm klanlarına savaş ilan etti. Konseyindeki muhalifler saklanmaya başladı. Earle'nin deliliği ve paranoyası hakkındaki söylentiler hızla yayıldı ve Earle daha fazla gaspçı avlarken, sarayda ve soylu aileler arasında gerginlik tırmandı. Evie sayesinde, bir başka kazançlı avantaj elde ettik.

"Nasıl hissediyorsun, Kylo?" diye sordu Vesper.

Uyuyan meleğimden gözlerimi isteksizce kaldırıp Vesper'a baktım.

O devam etti. "Seksen yıllık birikimin ardından Etherdale'i resmi olarak yönetmek nasıl bir duygu?"

"Tam olarak 84," dedim. Arka bahçeye baktım. Idris, Clarke, Blade ve birkaç Serpent Klan üyesi orada takılıyor ve yarım yamalak dövüşüyorlardı. "Gerçeküstü geliyor," diye dürüstçe cevap verdim. "Bütün krallığı ele geçirene kadar, yerime tam olarak yerleşebileceğimi veya emin olabileceğimi sanmıyorum."

Kız gibi bir çığlık attıktan sonra Blade aniden bize doğru koşarak geldi ve mektup defterini salladı. "Kylo *erkek arkadaşıyla* buluşacak!" diye şarkı söyledi.

Evie kıpırdadı.

Blade, benim ölümcül bakışımdan sonra geri adım atmayı reddederek çocukça sözlerini tekrarladı.

"Neden bahsediyor?" diye sordu Evie uykulu bir sesle. Anladığı anda gözleri parladı. "*Oh.*"

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Rune bir görüşme yapmayı kabul etmişti. Gençliğimden beri hayran olduğum adamla tanışacaktım — doğuştan vampir olanlara karşı savaş açan ve *kazanan* ilk dönüştürülmüş vampir.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Mevcut planlarımıza ve oraya varmamız için gereken süreye göre, bir buçuk ay diyebilirim," dedi Blade.

"O zamana kadar kaynaklarımız tehlikeli derecede azalacak," diye mırıldandı Vesper. "Valentin'e *ihtiyacımız olacak*. Ve krallığın silah ve büyü ithalatını durdurmalarına kesinlikle ihtiyacımız olacak."

"Tanrılar, *bunu* başarabilirsek... onları bir şekilde katılmaya ikna etmeyi bırakın," dedi Blade, başını sallayarak. "Ancak tüm bunların içinde kötü haberler de var. Rune'un yakın arkadaşı Uriah, Valentin'in korktuğumuz gibi kendi iç savaşına doğru gittiğini açıkladı. Bu da krallıkla ilişkilerin zaten riskli olduğu anlamına geliyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını kimse tam olarak bilmiyor. Rune'un klanı ya bize doğru itilebilir ya da bizden kesin olarak uzaklaşabilir. Rune'un şehri ve adası için en iyisi ne olduğuna bağlı olarak."

"Tamam," dedim. "Gelişmeleri takip edelim. Her zamanki gibi titizlikle hazırlık yapalım. Her şeyin yoluna gireceğine dair içimde bir his var. Hepimiz için."

"Aman Tanrım," dedi Evie, kalkıp yanağımı dürterek. "Erkek arkadaşınla tanışacaksın!"

Parmağını yakaladım ve dişlerimle hafifçe ısırdım. O sadece kıkırdadı.

"Öpüşecek misin?" diye tatlı bir sesle sordu. "Kızmayacağım."

Elini bıraktım. Blade ve Vesper kahkahalara boğuldu.

"Hepinizden nefret ediyorum."

BUGÜN AKŞAM, Gwendolyn'in hayatını kutlamak için Mena'nın evinde ölümlü dostlarımızla bir araya geldik.

Evie'nin elini sıkıca tuttum, özellikle de Gwendolyn'in cesedini bulan genç hayranı Amy ile yüzleştiğinde.

Juliette'in zulmünün Evie'nin suçu olmadığını defalarca tekrarlamıştık, ama Evie'nin suçluluk duygusu derinlere işlemişti.

Evie tereddüt etti. Amy odanın diğer ucundan onunla göz göze geldi. Ama Amy tereddüt etmedi, hemen bize koştu ve Evie'yi kucakladı.

"Çok üzgünüm," dedi Evie, elimi bırakıp Amy'ye sarıldı. "Çok üzgünüm."

Kızlar geri çekilip gözyaşlarıyla ıslanan yüzlerini sildiler ve kalbim sıkıştı.

"Bunu yapan cadıyı öldürdün mü?" diye sordu Amy, bakışları ikimiz arasında gidip gelirken.

Evie ve ben başımızı salladık.

"ÖYLE DUYDUM. İYİ," dedi Amy, artık daha güçlü bir sesle. "Bizim için çok mutlu olduğunu biliyorum. Tanrılar, keşke özgür Etherdale'i tekrar görebilmek için yaşasaydı."

"Ben de," diye fısıldadı Evie. "Onun yardımı paha biçilemezdi. Öbür dünyada da bize yardım etmeye devam ettiğini biliyorum."

Amy başını salladı. "Hepsi öyle. O şimdi Princeton'la birlikte. Princeton onu nasıl güldüreceğini hep bilirdi."

"Onun en büyük yeteneklerinden biri," diye mırıldandım, hafifçe gülümseyerek.

Mekanı gözden geçirdim. Mena'nın sanatsal dekorasyonu ve titizlikle düzenlenmiş ortamının yanı sıra sütun mumları ve sıcak aydınlatmayı hayranlıkla izledim. Evie'nin burada neden rahat hissettiğini anlamak kolaydı.

Evie ve Amy'nin sohbet etmelerine izin verdim ve Evie rahatladığında ben de rahatladım. Kısa sürede cadılarla çevriliydi ve hepsi ona krallıkta yayılan inanılmaz savaş hikayelerini soruyorlardı. Bunlar arasında Evie'nin imkansız gücü, göz açıp kapayıncaya kadar yüz kişiyi öldürmesi ve cennetin kutsadığı, dönüşmüş kardeşinin büyüğü de vardı.

Idris hızla Evie'nin yanına gidip ilgiyi paylaşmaya başladı, onun kendinden emin gülümsemesi içimdeki bir şeyi yumuşattı. Mena'nın yanına gittim, o da beni sıkıca kucakladı.

"Tekrar teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Onları koruduğun için."

Önceki ziyaretlerinde olduğu gibi, gururla sergilediğim dövmelerime bir göz attı. Krallığa karşı ilk savaşımızdan sonra, Idris Mena'ya gerçeği söylemişti. Ağlamıştı, ama bunu iyi karşıladı. Torunlarının güvende olmasına seviniyordu.

"Vampir olduğumu ne zamandır biliyorsun?" diye sordum merakla.

"İlk tanıştığımızdan beri," dedi kurnazca ve göz kırptı. "*Her şeyi* biliyorum." Başımı salladım. "İnanıyorum. Anı kitabın nasıl gidiyor?"

Mena alkışladığında altın bilezikleri birbirine çarptı. "Harika! Hâlâ ilk yılları bir araya getiriyorum. Ama bu kitabın *çok başarılı* olacağını biliyorum."

Vesper bize katıldı ve Mena'nın gözleri parladı.

"Sen erken yaşta okumaya başlayan birisin galiba, Vesper. Sen ve ben ikiz ruhlarız."

Vesper gülümsedi. "Kesinlikle. Aslında, benden önce başkasına okutursan gücenirim."

"Hey," dedim. "Bütün bunlar *benim* fikrimdi."

Mena kendini yelpazeledi. "Benim için kavga etmenize gerek yok, bebekler," dedi, çok fazla eğleniyordu.

"Sen ikinci olabilirsin," dedi Vesper, çarpık bir gülümsemeyle. "Ne kadar cömertsin."

Onun arkasında, Hekate ve Yılan Klanı üyeleri devrimci ölümlülerle karışmıştı. Her dövme ve dişler tam olarak sergileniyordu. Bexley ve Harmony sonunda bir köşede öpüşüyorlardı ve Lachlan ile Clarke odanın diğer ucundan birbirlerine göz kırıyorlardı.

Evie'nin güvende olduğunu biliyordum, ama yine de emin olmak için birkaç dakikada bir ona bakıyordum. Evie beni nefret ediyormuş gibi davranırken, benim kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olduğu ilk günlerindeki gibi, aşkım her zaman takıntılı ve her şeyi tüketen bir şekilde kalacaktı.

Büyük bir ziyafetin, Gwendolyn'in mirasına ve Etherdale ve ötesinde filizlenen devrime yapılan birkaç kadeh kaldırmanın ardından, Evie ve Idris Mena ile dans ettiler. Gülümsedim. Kalbim duygu dolu doldu.

Mena ve hayatını kucak açarak kabul ettiği iki çocuk birlikte çok tatlıydılar.

Gölgelerden izlerken, beni bu yola sokan katalizörü düşündüm: doğanların beni en iyi arkadaşımı öldürmelerini izlemeye zorladıkları günü.

Benim intihar edeceğimi düşündüler ve bir bakıma, istediklerini elde ettiler.

Ama benim yerime yükselen canavarın farkında değillerdi.

Evie koparak, onu izlediğim odanın köşesinde beni buldu. "Selam, ucube." Kollarını boynuma doladı. İnanılmaz derecede yumuşak ve sıcaktı.

Evie de ölmüştü, kardeşi kafatasını çatlattığı ve gökyüzü karanlık ve öfkeyle kan ağladığı o gün. Aşktan, aidiyetten, kendi kaderinden kaçan kızı öldürdü. Kontrolcü, sıradan erkeklerin karşısında kendini küçük gösteren kadını öldürdü.

Onu on yıl boyunca engelleyen korkuyu bıraktı ve hayatını en sevdiği fantastik aşk romanları kadar büyük, yıkıcı ve olağanüstü hale getirdi.

Dudaklarımı alnına değdirdim ve derin bir nefes aldım. "Merhaba, meleğim."

EVIE

Vesper sonunda tarot kartlarını okutmaya hazırdı. Apartmanının çatısında benimle birlikte oturdu ve klanını yönettiği uzun bir günün ardından derin bir nefes aldı.

Savaşın birinci ayı dolmuştu ve Kylo'nun Valentin'e yolculuğu hızla yaklaşıyordu. Savaş tehdidi altındaki iki ülke arasında uzun bir yolculuk için gökyüzüne çıkması onun için inanılmaz derecede riskli olacaktı. Ancak bu, alması gereken bir riskti.

Yılan Klanı oldukça iyi yerleşmişti ve Etherdale, kalan sadıklar ile devrimciler arasında ara sıra çıkan çatışmalar dışında nispeten huzurluydu. Tüm doğanlar ya saklandı ya da şehirden kaçtı ve savaşlar dağların ötesine taşındı. Şehri temizlemek ve yeni askerleri eğitmek için çalışırken sınırlarımız etkileyici bir şekilde güvenliydi.

Kylo, Idris ve ben, inanılmaz sihir yeteneğine sahip tek kişiler değildik. Tanrılar bizim tarafımızdaydı ve doğuştan gelenlerin çok uzun süredir bozduğu dünyanın dengesini yeniden kuruyorlardı.

Bu savaşta hayatlarını kaybeden ölümlüleri yas tuttum, bazıları kendi isteğiyle, bazıları ise kontrol edemedikleri şiddetin içine sürüklenerek.

Ancak değişim kaçınılmazdı, tıpkı Selena'nın ayın evreleri altında yönlendirdiği her ölüm ve yeniden doğuş döngüsü gibi. Yüzlerce yıldır zalimlerimizin bize verdiklerini kabul edip boyun eğmiştik. Kitaplarımızı yok ettiler, dini propaganda ile beyinlerimizi yıkadılar, çocuklarımızı yetiştirdiler, bizi istismar ettiler ve kaçırdılar, bir yandan da gülerek ve iksir kadehlerini tokuşturarak. Bodrumlarda öğrencileri işkence ettiler

, anlamsız sanat eserleri ve ruhsuz sohbetlerle çevrili, lüks bir yaşam sürerek partiler vermişlerdi.

Onların gücü ve büyüğü miras kalmıştı. Bizimki ise kazanılmıştı.

"Biraz bir şeyin var," dedi Vesper, parmağını boynuna dokundurarak.

Onun dokunuşunu taklit ettim, sonra kızardım, Kylo'nun bu öğleden sonra beslenirken bıraktığı izi hissettim.

Bana her zaman, gerçek vampir kimliğiyle açıkça yaşayabileceği günü sabırsızlıkla beklediğini söylemişti. Kylo'nun bu güzel, sahiplenici, ilkel dürtülerini kim reddedebilirdi ki?

Onun olduğumu göstermek bana büyük zevk veriyordu.

"Hala balayında mısın?" diye sordu, sandalyesinde rahatça otururken aramızdaki tarot destesine bakarak. Bakışlarında çok hafif bir gerginlik sezdim.

"Öyle bir şey," dedim. "Her gün ona daha çok aşık oluyorum. Birbirimize iyi bakıyoruz."

Vesper gülümsedi. "İkiniz moral için çok iyisiniz. Senin adına mutluyum Evie."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Daha iyi." Şehir manzarasına bakarak derin bir nefes daha aldı. "Onu binlerce kez, binlerce farklı şekilde öldürmeyi hayal ettim. Bazen bu hayaller görkemli, sinematik şaheserlerdi, bazen ise hızlı ve abartısızdı. Sonunda gerçeklik ikisinin karışımı oldu. Eğlendim. O öldü. Ve kızım ondan sonsuza kadar güvende olacak."

Duygular boğazımı tıkadı ve onun sözleri kafama dank edince başımı hafifçe eğdim. İlk başta, Vesper'ın Conrad'ı öldürme ihtiyacının sadece intikam olduğunu düşünmüştüm. Ama intikam bunun sadece bir parçasıydı, hatta belki de en küçük parçası.

Onu harekete geçiren güç aştı.

"Onun hakkında bilgi edinmek ister misin?" diye nazikçe sordum.

Vesper, ipeksi siyah elbisesi ve dramatik kanatlı göz kalemi ile her zamanki gibi sert görünüyordu. Yine de, tarot kartlarına bakarken ve yavaşça gözlerime bakarken yüzünde güzel bir kırılma vardı.

"Evet," dedi, ellerini kucağında düzgünce birleştirerek. "Onun kim olduğunu bilmek istiyorum."

Elimle seçtiğim kristalleri ve kurutulmuş çiçekleri masanın üzerine koydum. Ruhani yardımcılarımdan rehberlik ve yardım istedim, ayrıca Vesper ve kızının ruhani yardımcılarından da yardım istedim.

Soğuk sonbahar havası, yatıştırıcı ve destekleyici bir enerjiyle doldu. Parlak yıldızların aydınlattığı berrak gökyüzüne baktım.

Bir cadı ışığını yaklaştırarak, desteyi karıştırmaya başladım, eski enerjileri temizleyerek Vesper'ın enerjisini içeri davet ettim. Kartları masanın üzerine hilal şeklinde yaydım.

"Üç kart seç. Oradan başlayacağız," dedim ona.

Vesper öne doğru eğildi. Üç kartı işaret etti. Kartları çıkardım ve ters çevirdim.

"İki Kupa. Ters on Kılıç. İmparatoriçe." Derin bir nefes aldım, kartların resimlerine bakarak daldım ve sembolik anlamları kendi sezgilerimle birleştirdim. "İki Kupa bir evlilik kartıdır — birbirine bakan, mükemmel bir denge içindeki iki sevgili. Buradan iki mesaj alıyorum. İlki, onun derinden aşık olduğu."

Vesper gülümsedi. Gözleri aniden cam gibi parladı. Elini ağzına götürdü ve kartlara bakakaldı.

"İkincisi, en iyi arkadaşıyla da özel bir tür besleyici sevgi besliyor."

"Güzel. Erkeklerden çok arkadaşlara ihtiyacı var," dedi Vesper, dudağı titreyerek.

On Kılıç tam olarak hoş bir kart değildi. Kartta, yere düşmüş ve on kılıçla delinmiş, kafasından kan akan bir adam resmedilmişti. Ancak kart ters pozisyondaydı ve bu da anlamını değiştiriyordu.

"O büyük bir kayıp ve büyük bir ihanetle karşı karşıya kaldı. Acıyı biliyor," dedim, Vesper'in titreyen elini tutarak. "Ama aynı zamanda iyileşmeyi de biliyor. Bu kılıçlar sırtından çıkıyor, girmiyor. Sanırım bulduğu aşk, ona geçmişteki acılarından kurtulma yolu gösterdi."

Vesper'in kızı bir succubus'tu ve succubi ve incubi'ler dünyadan her türlü tehlike ve zulümle karşı karşıya kaldıkları biliniyordu. İnsanlar arzuları manipüle edebilen yaratıklara iyi gözle bakmıyordu.

"İmparatoriçe kartı şaşırtıcı değil," dedim ve Vesper benim rahat gülümsememi görünce rahatladı. "Bazen annelik veya doğurganlık kartıdır, ama burada ilahi dişiliğin ve kutsal duygusallığın güçlü bir ifadesini gösterir." Omuzlarım gevşedi. "Annesinin yüksek beklentilerini ve kusursuz zevkini paylaştığına dair çok güçlü bir hisse kapılıyorum."

Vesper güldü. Bir gözyaşı damladı ve onu yanağından sildi. "İyi. Bu iyi." Başını salladı. "Hiçbirimiz acıdan kaçamayız. Onun sadece acı çekmekten daha fazlasını bildiğini duyduğuma çok rahatladım."

"Vesper, o acı çekmekten çok daha fazlasını biliyor. Bu üç karttan bile bunu sana garanti edebilirim."

Tüylerimiz diken diken oldu, ruhlar öbür dünyadan sözlerimi doğruluyordu.

Vesper nefesini tutarak kollarını ovuşturdu. Boğazını temizledi. "Biraz ara verebilir miyiz?"

"Elbette." Kendimi topladım, bir an tereddüt ettikten sonra devam ettim. "Önce bir şey söylemem gerekiyor."

Vesper gözlerime bakarak, yüzünde yoğun duygularla dolu bir ifadeyle - sevgi, korku ve kalp kırıklığı - bana baktı.

"İzin verirsen, onu bulmana yardım etmek istiyorum." Boğazımı temizledim, gözlerim yaşlarla doldu. "Senin gibi bir annem olduğunu keşfetmek için *her şeyi* verirdim. *Her şeyi*."

Vesper yutkundu. Daha fazla gözyaşı akmaya başladı ve onları durdurmak için hiçbir şey yapamadı.

"Kızın sevgiyi biliyor. Bunu bilerek rahatça dinlenebilirsin. Ama eminim kalbinde daha fazlasına yer vardır. Kalbinde *senin* için de yer vardır."

Söylemediğim sözleri kalbimde sakladım. Vesper daha fazla suçluluk duymayı hak etmiyordu. Yaptığı her şeyi kızını korumak için yapmıştı.

Hepimiz mükemmel anne sevgisini arıyorduk. Juliette'in kalbindeki boşluk, benim kalbimdeki boşluk buydu.

Ben onsuz yaşamayı öğrenecektim. Ama belki Vesper'in kızı buna mecbur değildi.

Dünya sessizdi. Vesper gözlerini kapattı.

Aklım, Kylo'nun Rune'un desteğini kazanmak için yapacağı yolculuğa kaydı. Bu destek, eski, çılgın bir kral ve onun geniş ordusuna karşı savaşı kazanmamıza yardımcı olabilirdi.

Hafif bir esinti çatının üzerinden geçti.

"Tamam," dedi Vesper. "Evet. Lütfen onu bulmama yardım et."

KYLO

"Geldiğinize çok sevindik," dedi omuz uzunluğuunda bal sarısı saçları ve düzgün sakalı olan bir adam. "Ben Uriah."

Gözleri içten bir sıcaklık ve heyecanla parlıyordu, Rune'un kalesine doğru ilerlerken beni anında rahatlattı.

Ravenia'yı, okyanusu ve Valentin'in kurak topraklarını geçerek adanın merkezindeki vampir şehrine ulaştığım yolculuğumda vurulmamayı başardım.

Aristelle, Prospyrus'a bile rakip olacak kadar doğal ihtişamıyla, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şehirdi. İniş sırasında, parıldayan ışıkların muhteşem manzarası, kristal kubbeye sahip tapınaklar, krem, siyah, beyaz ve mücevher tonlarında çeşitli renklerdeki mimari açıdan çarpıcı binalar ve eğimli arnavut kaldırımlı sokaklara hayran kaldım.

Buradaydım. Yıldızlar hizalanmış ve beni çocukluğumdan beri hayran olduğum bir yere götürmüştü. Yüzyıllar boyunca, savaşı kazanan ilk vampir klanı tarafından yönetilen şehir.

Gülümsedim. "Sıcak karşılamanız için teşekkür ederim. Her iki klanımız için de kolay zamanlar olmadığını biliyorum. Ama kusursuz el yazısına bir yüz koymak harika bir şey."

Uriah güldü. "Okunması zor, biliyorum."

Buz gibi sarı saçlı bir kadının bir odaya girerken gördüm, orada kahkahalar atan esmer bir kadın koltuğa uzanmış, kucağında bir kitap tutuyordu. Esmer kadın kitabı kapattı ve beni iyice görebilmek için sarışının arkasından bakmaya başladı.

İkisi de gülerek birbirlerine fısıldadılar.

Uriah alaycı bir gülümsemeyle gözlerini devirdi. "Lanet olası kızlar," dedi. "Hiç dinlemiyorlar."

"Bu duyguyu anlıyorum." Esmer kadının kim olduğunu hemen anladım ve sarışından yumuşak, cadı büyüğü gibi bir his aldım.

Cebimdeki defter, kalçama tanıdık, hafif bir elektrik akımı gönderdi. Günlüğü Evie'nin notuna kadar açtım.

Sadece bir öpücük! Dil yok.

Gözlerimi devirdim ve öksürükle kahkahamı bastırdım. Uriah, cevap yazarken yüzümdeki ifadeyi yakaladı.

Aramızda bir okyanus olduğu için benden kurtulduğunu sanıyorsun, ama her küstah sözünü not alıyorum. En sevdiğin tasma ve ona uygun bir ağızlık ile cezayı çekeceksin. Oh, ve ip becerilerim de çok gelişti.

Söz konusu tasma, sevimli küçük bir çanı olan dantelli pembe bir parçaydı. Evie ondan nefret ediyordu, bu da bana büyük bir zevk ve tatmin veriyordu.

Hemen cevap yazdı.

Bu bir tehdit mi?

Kafamı salladım.

Hala oturabiliyorken oturmanın tadını çıkar.

"Kusura bakmayın," dedim. Defteri kapattım, yokluğumda her şeyin alt üst olmamasına rahatlamıştım.

Ancak, Valentin'in desteğine şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacımız vardı. Onlara çaresizliğimi göstermeyecektim. Gücümü görmeleri gerekiyordu. Hikayemizin ve paralel ideolojilerimizin Rune'u harekete geçirmek için yeterli olacağına inanmak zorundaydım.

Kaderlerimiz birbirine bağlıydı. Onlar henüz bunun farkında değillerdi.

"Önemli değil," dedi Uriah, elini sallayarak. "Uzun bir yolculuktu. Eminim evdekiler senin için endişelenmişlerdir."

Kısa, sert saçlı ve koyu tenli bir kadın bize katıldı. Uriah'tan çok daha az samimi olan kadın, bana kısa ve ihtiyatlı bir baş selamı verdi.

"Ben Mason, Rune'un ikinci komutanıyım," dedi dedi elini uzatmadan.

"Kylo."

Yürümekten vazgeçip koridorun ortasında bekledik. Sanat eserleri, mobilyalar ve dekorasyon, özenle düzenlenmiş bir müzedeymiş gibi klasik bir güzelliğe sahipti.

Arkamızda, kıkırdayan ve fısıldaşan kızların bulunduğu odanın yönünden bir erkek sesi geldi.

"Uslu durun."

İki ateşli, daha yumuşak ses, benim tam olarak duyamadığım şeyler söyledi. Adam kıkırdadı ve bir kapı kapandı.

Derin bir nefes alarak kalbimin atışını yavaşlattım ve olduğumdan çok daha soğukkanlı ve mesafeliymiş gibi davrandım.

Yavaşça başımı çevirdim.

Adam yavaş ve zarif bir şekilde bize doğru yürüdü. Yüzü ifadesiz ve ölümcül bir hal almıştı. Dikenli dal dövmeleeri kollarından boynuna kadar uzanıyordu. Boyu benimkiyle aynıydı, benim boyumla aynı olan birkaç erkekten biriydi.

"Hoş geldin Kylo," dedi. "Ben Rune."

Gülümsedim. Kim olduğunu elbette biliyordum, ama ikimiz de kibarca bilmiyormuş gibi davrandık. "Beni evine kabul ettiğin için teşekkür ederim."

Rune başını salladı. "Hikayeni dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Uriah'tan daha temkinliydi, ama Mason'dan daha az soğuktu. Halkını korumak istiyordu, şimdi her zamankinden daha fazla.

Geçen ay yaşanan onca şeyden sonra onu şehrinin tehlikeye atmaya ikna etmek çok zor olacaktı.

Ama eli boş dönemezdim. Bu bir seçenek değildi. Rune, bize savaşma şansı verebilecek tek kişiydi.

Sessizce bizi bir toplantı odasına götürdü. Muhafızlar kapıyı arkamızdan kapattı.

Evie'yi en mutlu olduğu bahçesinde, büyü, kader ve tanrıların iradesi hakkında konuşurken hayal ettim.

Davalarımın ilişkin görüşlerimi belirtme zamanı geldiğinde, Evie'nin bana pembe güllerden oluşan bir buket

ve kulağıma fısıldadığı anı hatırlayarak kendimi topladım.

Bana tekrar sor. Bana tekrar evlenme teklif et.

Hikayemizi anlattım, güzelliği, kederi ve yıkımı dudaklarımdan dökölüp dinleyicilerimi sessizliğe boğdu.

Ve Rune iç çekip, acımasız yüzünde yarım bir gülümseme ve gözlerinde sinirli bir bakışla, parmaklarımin altında Evie'nin yumuşak sarı saçlarını hissettim. Sakin, emin.

Yargımı bekledim, kalbim rahatlamıştı. Söylemem gereken her şeyi söylemiştim.

Rune sandalyesine yaslandı. "Hayatım yeniden basit hale gelmişken, sen onu zor ve karmaşık hale getiriyorsun."

Uriah gülümsedi. Mason, Uriah'ın gülümsemesine gözlerini kısarak baktı ve başını salladı.

"Hikayeni anlattığın için teşekkürler, Kylo. Bunun bizim hikayemizle ne kadar benzer olduğunu bilemezsin." Rune dikleşti. "Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var. Ama daha fazla tartışmaya açığım." Kollarını açtı, gözleri yumuşadı. "Sana yardım edeceğiz."

EPILOG

EVIE

Gelecekte bir zaman...

"Evie, benim masum küçük çiçek yaprağım ve kindar ölüm ve yıkım meleğim..."

Pembe bir ip ile sıkıca bağlanmış bileklerim, açılmış bacaklarım ve orgazm sonrası mutlulukla parıldayan yüzümle kıkırdadım.

"Benimle evlenir misin?"

Gülmeyi bıraktım. "Kylo!"

Çıplak vücuduma öpücükler yağdırmayı bıraktı. Beni çiçeklerle süslemiş, bağlamış ve bahçemde çaresizce yatarken zevkle doldurmuştu.

"Bu hala doğru bir evlilik teklifi değil!"

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun nesi uygun değil, meleğim?"

Ona henüz hazır olmadığımı söylediğimden beri, bir dahaki sefere bana *düzgün bir şekilde* teklif etmesi gerektiği konusunda şaka yapmaya başladık. Beni kızartmak, güldürmek ve azarlamak için, en saçma ve uygunsuz şekillerde bana evlenme teklif etmeye başladı.

Ve ben her seferinde onunla evlenmeyi kabul ettim. Bu şakayı sonsuza kadar sürdürmek için, acaba hiç evlenmeyecek miyiz diye merak ettim.

Gülüştü bulaşıcıydı, aptalca küçük gamzesi, bana ilk kez gülümsediği zamanki gibi karnımı kelebeklerle dolduruyordu.

"Ee?"

Göğsümün ucunu ağzına aldı ve başparmağını ağzıma soktu. Emdim, toprağa uzanarak rahatladım.

"Tabii ki," dedim, onun uzantısının etrafında.

Kylo yayınladı benim meme ve titredi onun kafasını "Korkunç bir tepki."

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

Dudaklarımı yakaladı ve gölgelerimiz birbirine uzandı — fısıldayarak, alay ederek, birleşerek.

"Seni ilk gördüğümde, bir melek olduğunu düşündüm."

Gülümsedim. "*Seni* ilk gördüğümde, şeytan olduğunu düşündüm."

"Birbirimiz için çok uygunuz. Bu çok seksi." Başımı salladım. "Çok seksi."

"Kış için ormanda bir kulübe buldum, böylece küçük kalbin arzuladığı kadar kar görebilirsin."

"Yaşasın!"

"Ve sürprizler devam ediyor..." diye alay etti, ben titrerken parmağını vücudumda aşağı doğru kaydırды. "Çünkü Aristelle'e opera izlemeye gidiyoruz."

Çılgılık attım. "Yine ne mutlu! Yolda Vesper'ı da alacak mıyız?" "O zaten orada," dedi Kylo.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu.

"Dünyaya geri dönme zamanı, bebeğim."

"Gerekirse," diye iç geçirdim. "Ama sonra tekrar kaçacağız, çok uzun bir süreliğine."

"Dükkânın ne olacak?" diye sordu, ben pastel pembe bağlarımın içinde kıvranırken dudaklarımın iki yanını öptü.

"Amy var, ve benim gizemli ortadan kayboluşum mükemmel bir reklam olacak. İşler patlayacak." Onun kalbi eriten mavi gözlerinin derinliklerine baktım. "Birlikte kaçıp keşif olmak istemiyor musun?"

"Bebeğim, seni her yere takip ederim."

"Her yere mi?"

Beni tekrar öptü ve yıldızları gördük. "Her yere."

Claimed by Fangs and Darkness' okuduğunuz için teŖekkr ederiz. Yazarın notu ve gelecek kitaplar hakkında daha fazla bilgi için sayfayı aŖađı kaydırmaya devam edin. Bu kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. *Everlasting Possession* ile aynı dünyada geçen *The Eternal Obsession* ikilisi tamamlandı ve Kindle Unlimited'da mevcuttur.

MAGGI'DEN NOT

Kylo ve Evie'nin hikayesinin ikinci bölümünü okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Yeni yayınlar, erken okuma fırsatları, özel içerikler ve etkinlikler hakkında bilgi almak için [haber bültenime](#) kaydolun.

Everlasting Possession ile aynı dünyada geçen *Eternal Obsession* *ikilisi* tamamlandı ve Kindle Unlimited'ta mevcut.

Benimle ve diğer okuyucularla sohbet etmek ve bağlantı kurmak için [Discord](#) ve [Facebook okuyucu grubuma](#) katılabilirsiniz.

MAGGIE SUNSERI'NİN DİĞER ESERLERİ

EVERLASTING POSSESSION DUET

Maskeler ve Sırlar ile İşaretlenmiş Dişler
ve Karanlık ile İddia Edilen

Sonsuz Takıntı Düeti

Baştan Çıkarma ve Gölgeler Tarafından

Takip Edilen Dokunma ve İşkence
Tarafından Ele Geçirilen

ARADIA'NIN KAYIP CADILARI

Keşfedilenler

Arzulananlar

Aydınlatılanlar

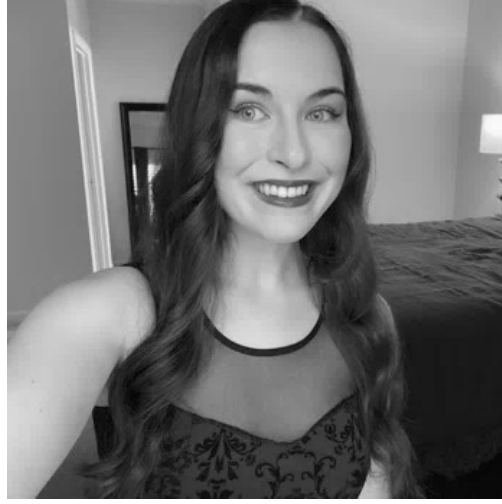
Avlananlar

Aşağılananlar

İddia Edilenler

Kurtarılanlar

MAGGIE SUNSERI HAKKINDA

Maggie Sunseri gündüzleri fantastik romantizm kitapları yazan bir yazar, geceleri ise cadı, tarot kartı okuyucusu ve succubus'tur. Antropoloji/Sosyoloji alanında lisans derecesine sahiptir. Dünyayı dolaşmadığı zamanlarda, mevsim ne olursa olsun sonbaharmış gibi davranarak, iyi bir kitap ve sıcak bir fincan çay eşliğinde kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

Ayrıca maneviyat ve büyüçülük, eleştirel teori, cinsellik, bütünsel sağlık, topluluk oluşturma, bağımlılık ve travma iyileşmesi hakkında bir Substack yazısı yazmaktadır.

Maggie ile bağlantı kurun:

maggiesunseri.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

